

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

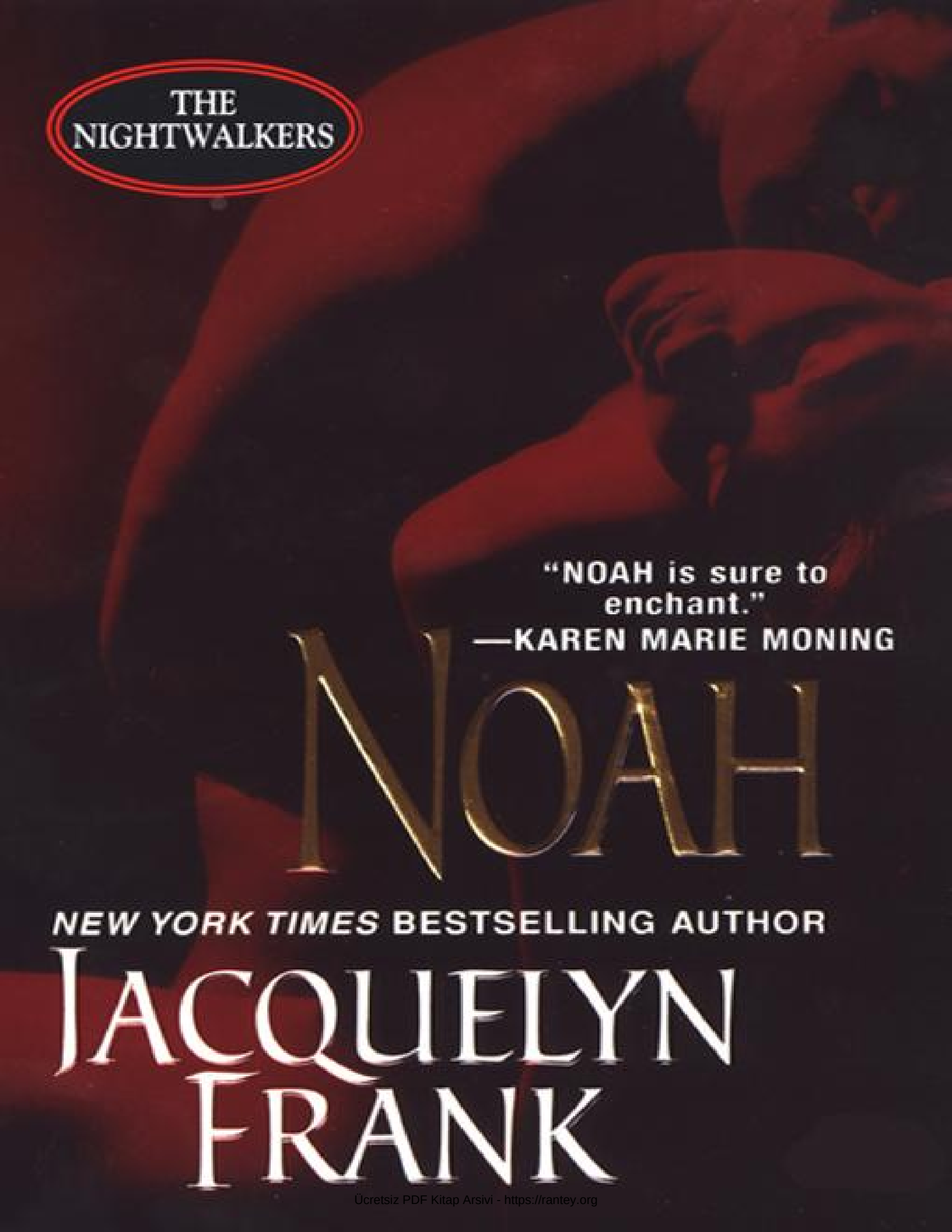
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
NIGHTWALKERS

"NOAH is sure to
enchant."

—KAREN MARIE MONING

NOAH

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JACQUELYN
FRANK

BİR AN İÇİN KİM VE NE OLDUKLARI ÖNEMLİYDİ. BİR DAKİKA SONRA ÖNEMİ KALMADI.

Bir sonraki an kimyadan, istekten ve bu bağlantıyı çok uzun zamandır arzulayan, açlık çeken ihtiyaçlardan başka bir şey değildi. Kaderin itaat talep ettiği an.

Kestra'nın parmakları Noah'nın yakasındaki kıvrık saçlara kaydı. Kendine engel olamıyordu. Nuh'un onu hayal ettiği kadar o da Nuh'u hayal etmişti. İhtiyaçlarını kabul etse de etmese de, onun gerçekliğini arzuluyordu. Kalın saçlarının parmaklarının arasında ve etrafında kıvrıldığını hissetmek zengin bir gerçekçilikti. Diğer eli çok daha fazla cinsel his arayışıyla adamın giysilerinin üzerinde hızlı ve sıcak bir şekilde gezindi. Kestra onu parmakları ve avuç içleriyle şekillendirdi; göğsünden aşağıya, kaburgalarının üzerinden sırtına doğru inerek böğründeki kasları iyice inceledi.

İblis Kral cevap verdi.

NOAH

GECE GEZENLERİ

JACQUELYN FRANK

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Önsöz

"İblis Türünün kaderini bilmek isteyen herkes bu kehanetlere başvurmalıdır..."

"...büyü bir kez daha zamanı tehdit ederken, İblis'in huzuru deliliğe doğru yalpalarken..."

"Zaman yaklaştıkça kendimizi daha sıkı bir şekilde zorlamalıyız. Yeryüzü ve Gökyüzünün isyan çağında, Ateş ve Su tüm toprakları kasıp kavurduğunda, Eskilerin En Büyüğü geri dönecek, eşini alacak ve Uzay elementinin ilk çocuğu doğacak, Zamanın ilk çocuğuna oyun arkadaşı olacak, İnfazcılara doğacak..."

-Alıntılar
Kayıp İblis Kehaneti

"Kes... ne yapıyorsun?"

"Saçımı yıkayayım dedim," diye fısıldadı hafif parazitli bağlantıdan gelen ekşi cevap. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Jim kıkırdadı, sonra da sırf sesiyle onu rahatsız etmek için uzanıp kablosuz kulaklığının mikrofonuna dokundu. Sonra da, "Hangi odada olduğunu bilmek istediğimi kastetmiştim," diye açıkladı.

"Bilardo Salonu," dedi kuru bir sesle, "bir elinde alışılmadık derecede ağır bir şamdanla." Kadın durakladı ve Jim onun açık hattan hafifçe homurdandığını duydu. Bilgisayar monitörüne bakmak için sandalyesinde biraz öne eğildi. "Makine odasımdayım. Başka nerede olabilirdim ki?"

"Tamam. Sadece merak ediyordum."

Yumuşak bir parazitle dolu kısa bir duraklama daha oldu. "Bu arada, neden sordunuz?" diye sordu sonunda.

"Oh, bir nedeni yok. Sadece kızılötesi ekranımda size doğru gelen bir güvenlik görevlisine benzeyen kocaman kırmızı bir leke var," diyerek mikrofondan kulağına sakızını şaklattı.

Kestra dişlerinin arasından küfretti, keskin ve arayan gözlerle etrafına bakındı ve neredeyse doğuştan gelen bir içgüdüyle yüzünü yukarı çevirdi. Kafasında hızlı bir hesaplama yaptıktan sonra, ekipman odasının genişliği boyunca hızla ilerledi ve doğrudan klima türbinlerinden birine yöneldi. Koşar adımlarla büyük makinenin kenarına çıktı ve kıvrak, karanlık figürünü doğruca havaya fırlattı.

Elleri, yüksek tavan boyunca uzanan bir çift sağlam boruyu zar zor yakaladığında bir çınlama oldu. Hemen kendini sallamaya başladı, ta ki ayaklarını boruların üzerinden geçirecek kadar ivme kazanana kadar. Tek bir ses daha çıkarmadan, kendini dar tesisatın karanlığına doğru sıyırdı. Boruların üzerine yayıldı, sanki etine hem sıcak hem de soğuk baskı yapan bir dizi kanal yerine sıradan bir pamuklu hamakmış gibi uzandı. On kiralık polisten dokuzunun her zaman bakmayı başaramadığı tek yönün gölgelerinde güvende olduktan sonra yapabileceği tek şey beklemektir. O

Jim'in ya da rastgele parazitlerin yerini belli etme riskini almak istemediğinden eliyle kulağındaki kulaklığı kapattı.

Muhafızın ortaya çıkması için fazla beklemesi gerekmedi. Kes bir an için gözlerini devirdi ve Jim'in yarım yamalak uyarısını oldukça kısa kestiğini düşündü.

Muhafızın ilerleyişini gizlemek için bir nedeni yoktu, bu yüzden odaya açılan kapının hemen dışındaki merdiven boşluğuna girdiği andan itibaren ayak seslerini duyabiliyordu. Muhafız kapıyı açtığı metal kolu bıraktığında kapı gümbürdeyerek açıldı ve dayanağından geri tepti. Tüm bu gürültüye rağmen Kestra nefes alış verişinin zar zor duyulabilen bir fısıltının üzerine çıkmadığından emindi.

Bekçi beton zeminde sekerek ilerledi, bir yanda türbin sıraları, diğer yanda su ısıtıcıları arasındaki düz yolda yürüdü. Maglite'ını yaktı ve etrafını saran karanlık gölgeler üzerinde ileri geri salladı. Kestra gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve evrenin kendisi gibi insanları koruyan kısmına dua etti. Sonra yaklaşan adamı dikkatle izledi, gazlı ısıtıcıların yarısının alt tarafındaki küçük yeşil ışıklara dikkat ettiğini gösteren herhangi bir işaret var mıydı diye.

O yapmadı. Uzak duvara kadar geldi, döndü ve adımlarını geri takip etti. Her iki seferde de kadının bir adım yakınından geçti ama tabii ki başını kaldırıp bakmadı. Gürültülü bir patlamayla bodrum kapısından dışarı fırladı, takırdayan ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılandı.

Kestra yarım bir rahatlama nefesi verdi. Muhafızın yeterince uzakta olduğundan ve hemen geri dönmeye niyeti olmadığından makul ölçüde emin olduktan sonra, kendini kaldırdı

derme çatma saklanma deliğinden dışarı çıktı. Ön kollarını iki dar borunun üzerine koydu ve onları bir çift paralel çubuk gibi kullanarak bacaklarını aşağı doğru salladı. Serbest bıraktı, momentumun onu bir kez takla attırmasına izin verdi, ardından tozlu depo zeminine mükemmel bir iniş yaptı.

Bir jimnastikçinin selamını alma alışkanlığına direnerek alnını kaplayan teri sildi, boruların dış yüzeylerindeki toz ve çamuru üzerine bulaştırdı ve dikkatini iletişim sistemine ve ukala ortağına çevirdi.

"Uyarın için teşekkürler James," dedi düşük ateşle. "Bir şey değil." Şımarık görünmeye çalışıyordu ama ondan haber aldığı için rahatladığını söyledi.

"James, binada kimsenin olmadığını söylediğini sanıyordum," diye tısladı.

Jim bu konuda yanıldığı için kesinlikle başının büyük bir belaya gireceğini bilerek yüzünü buruşturdu. "Olmaması gerekiyordu. Adam programın dışında. Bir sonraki binaya geçtiğinde size haber veririm."

"Yeterince iyi değil. Onu çevremden tamamen çıkarmak istiyorum."

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Onu kaçırayım mı?"

"İşte bir fikir," diye karşılık verdi, az önce muhafızın gözünden kaçmasına yardımcı olan türbinin önünde diz çökerek. Sırt çantasından silkindi ve son iki kare paketini çıkardı.

Kestra sırt çantasını geride bıraktı ve yerde alçaktan koşarak bir sonraki gaz ısıtıcısına gitti. Yavaşça üzerine yuvarlandı

ve ünitenin altına uzandı. Paketin arkasındaki güçlü mıknatıs fırının alt kısmına yapıştığında metalin metal üzerinde çıkardığı belirgin bir çınlama duyuldu. Ön taraftaki düğmeye bastı ve ışıklar sarıdan yeşile dönerken bekledi.

"Mesele şu ki," diye devam etti birimin altından çıkıp dikkatlice bir sonrakine doğru ilerlerken, "özellikle ölüm bölgesinde sivillerin bulunmamasını söyledim. Bunu yerine getirmek senin görevindi. Bu yüzden bu operasyonun zamanlamasını doğru yapmak için bir ay harcadım."

"Adamın rutinini değiştirmesi benim suçum değil, Kestra." "Senin hatan olsun James," diye karşılık verdi tereddüt ederken son fırının yanında. "Bu senin sorumluluğun olsun. Sen onu ölüm bölgesinden çıkarmak için 20 dakikan var. Nasıl yapacağın umurumda değil, sadece yap! Ve başka kimse olmasa iyi olur."

"Yok. Bir ya da iki fare dışında tüm depo sırasındaki tek ısı kaynağı siz ve muhafızsınız." Belirgin bir duraklama oldu. "Sivilinizi tutuklanmadan nasıl koruyabileceğime dair bir öneriniz var mı?"

Kestra bir an için bunu düşündü ve son cihazı son ısıtıcıya takmak için geçen süreyi durumu değerlendirmek için kullandı.

"Normalde sırayı tamamlaması ve rıhtıma çıkması ne kadar sürer?"

"Sırada üç bina var. İlk turda sen varsın. Eğer formunu takip ederse, bir saatten fazla sürer. Ve eğer rıhtımda dolaşırsa, seni fark edecektir. Ne kadar sinsi olduğun umurumda değil Kes, onun senin kaçış rotanda dolaşmasını istemezsin."

"Lanet olsun." Kestra fırının altından kayarak çıktı ve ayağa kalktı. Gereğinden fazla şiddet kullanarak kışının tozunu aldı ve sırt çantasına doğru yürüdü.

Sonra durdu ve başını yana eğdi, olası bir çözümü düşünürken inanılmaz derecede hafif gözleri biraz daha parladı.

"Oh, James?"

"Evet, Kes?"

"Bu sıradakilerin karşısındaki binalardan herhangi birinde alarm sistemi var mı?"

"Hepsi. Seç birini."

"Ve onlar bizim kiralık polisimizin asgari ücret yetki alanının bir parçası mı?"

"Evet, öyle!" Jim komik bir şekilde soluk soluğa kaldı, onun planını çoktan hazırladığını biliyordu.

"Şimdi, bana deli diyebilirsiniz ama bir güvenlik görevlisi olsaydınız ve binalarınızdan birinde alarmlardan biri çalsaydı, kontrol etmek için deli gibi koşardınız, değil mi?"

Jim kıkırdarak, "Kesinlikle delisin," diye onayladı. "Ve haklısın da. Ama alarmı çalıştırıp yakalanmamayı nasıl planlıyorsun? Bunu genellikle alarmı çalıştırmadan, tam tersi şekilde yapmıyor muyuz? Sen nasıl alarm kurulacağını biliyor musun ki?"

"Ne kadar zor olabilir ki?"

"Ve yakalanmamak," diye hatırlattı ona.

"Mmm."

"Ve sırayı havaya uçurmak...?" Jim

ekledi. "Evet."

"Ve yakalanmamak," diye tekrarladı en önemlisi. "Hı-hı."

Neredeyse tam yirmi dakika sonra Kestra rıhtımdan, orada demirli sürat teknesinin arka tarafına indi. Bağlama ipini çözdü ve kontak düğmesine bastı. Motor kükreyerek canlandı; muhtemelen daha yüksek olan tek ses uzaktaki alarmin gürültüsüydü.

Kestra tekneyi doğrudan limanın dışına ve açık okyanusa doğru yönlendirdi. James başını kapaktan dışarı çıkardığında kamaraya baktı.

"Depoları havaya uçurmayı unutmuşsun," dedi kuru bir sesle. "Evet, biliyorum."

Depo sırası havaya uçtu.

Bölüm 1

Sefil Prens Bir

Şeytan Masalı

Bir zamanlar, oldukça uzun zaman önce, bir Prens yaşarmış. Bu prensin bir kocaya ihtiyacı varmış ya da babası öyle düşünüyormuş. Bir gün tüm halklarının kralı olabilecek saygın bir erkekle evlenme sorumluluğu varmış. Toplamlarının güçlü ve kudretli üyeleri olacak çocuklara sahip olma sorumluluğu vardı. Çok uzun zaman önce Prenslarin yapması gereken buydu.

Ancak bu Prens, nazik ve iyi kalpli olmasına rağmen, sorumluluk almaktan hoşlanmıyordu, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu ve en önemlisi de bir koca istemiyordu.

Bir gün, Sarah adındaki Prens, babasının halkının erkekleri arasındaki bir yarışmaya katılmaya zorlandı. Gitmek istemiyordu ama babası ona, gitmezse onun için bir koca seçeceğini ve onun zevkine uymak zorunda kalacağını söylemişti. Tartışma dinlemeyecekti, çünkü inatçı kızına karşı sabrını yitirmişti.

Böylece Prens kraliyet kabinine gitti ve sandalyesine oturup kaşlarını çatarak herkese baktı. O olmak zorundaydı

Ama mutluymuş gibi davranmak zorunda değildi. Babası mutlu olmak ya da kimseye iyi davranmakla ilgili hiçbir şey söylememiştir.

Prenses Sarah sıkılmış, peygamber çiçeği mavisi gözlerle rakiplerine baktı. İç çekerken uzun, altın rengi buklelerini güçsüzce geriye doğru taradı. Bu, babasının düzenlediği üçüncü yarışmaydı. Prenses, babasının o alanda bir yerlerde sonunda gözüne çarpacak bir İblis olmasını umduğunu biliyordu. Gözünün memnun olmaması için gerçek bir neden yoktu, çünkü İblis erkekleri harikulade yakışıklı olduğu kadar İblis dişileri de nefes kesici güzellikteydi. Elbette hepsi de iyi huylu, zarif ve onlarca yıllık ölümsüz yaşamın ardından son derece eğitilmişti.

Ancak Prenses sadece 110 yaşındaydı. Kendisini muhtemelen bebekler ve itaat isteyen bir kocaya bağlamayı düşünmek için çok genç olduğunu düşünüyordu. Erkek İblisler kibirleri ve kontrol etme hakkına sahip olduklarını düşündükleri her şeyi tamamen kontrol etme ihtiyaçları ile ün salmışlardı. Prensesin kendisine sürekli ne yapması gerektiğini söyleyen başka birine ihtiyacı yoktu. Kendi zamanında, kendini doğru ve hazır hissettiğinde ve kendisini orkestrasyon gerektiren bir işçi olarak değil de bir eşit olarak gören bir erkek bulduğunda seçim yapmak istiyordu.

Sarah kendi düşüncelerinden ürperdi.

Zorbalıklarına rağmen, ırkının erkekleri evlilik konusunda ölümlü insanlardan çok daha iyiydiler. Bir mülk gibi muamele görme fikri, bir erkeğin kullanabileceği ve

kendi seçtiği şekilde elden çıkarması bir kabustu.

Ephraim'e, yani yukarıda bahsi geçen İblislerin Kralı'na gelince, onun, kendisinin Damgalama'nın bir parçası olan nadir ve şanslı İblislerden biri olacağına dair büyük umutlar beslediğini biliyordu.

Damgalama, birbirleriyle mükemmelliğin ötesinde bir noktaya kadar uyumlu olan bir erkek ve bir dişinin kalplerinin, zihinlerinin ve ruhlarının iç içe geçmesiydi. Sadece aşkın karmaşıklığını ve yoğunluğunu aşan bir bağlantı olarak bilinirdi. Bu, babasının bir gün rahminde birleşeceğini ve gelecekteki tüm İblislerin Kralı'nın güçlü potansiyelini üreteceğini umduğu bir güç bağıydı.

"Noah, ona ne okuyorsun?" Isabella meraklı bir fısıltıyla sordu.

Az önce kızının yatak odasına girmiş, şimdiki İblis Kral'ın kucağında tembel tembel sallanan iki yaşındaki kızını görüyordu. Leah, Nuh'un pazularının ve ön kolunun beşiğinde sırtüstü yatıyordu, kolları genişçe açılmıştı, bilekleri gevşekçe sarkıyordu ve yumuşak bir şekilde horluyor ve ipek kaplı göğsüne karşı salyalarını akıtıyordu.

Kral, bir çiftin kadın muadili olan İnfazcı'sına baktı ve hem utangaç hem de çekici bir şekilde gülümsedi. Gri-yeşil bir gözünü ona kırpıttı, koyu patrisyen yüz hatları muzipliğiyle yumuşamıştı.

"Sadece bir peri masalı," diye açıkladı kısık bir sesle, elindeki küçük kitabı katlayıp kapattı ve dizinin dibinde yere bıraktı.

Kucağında uyuyan çocuğa uzandı ve nazik parmak uçlarıyla onun gevşek formuna dokundu. Bu dikkatli okşayışla Isabella'nın kızı yavaşça etten kemikten bir duman bulutunun yumuşak, bölgesel birleşimine dönüşmeye başladı. Genç anne, Noah küçük bulutu parmaklıklı yatağına yerleştirirken ve pratik bir kolaylıkla onu doğal ağırlığına ve formuna döndürürken nefesini tuttu.

Isabella, Noah'ın benzer dönüşümler yaptığını, kendisi de dahil olmak üzere onlarca kez görmüştü. Ateş elementinin ustasıydı ve Isabella ona çok güveniyordu. Tecrübelerine dayanarak bunun zararsız bir numara olduğunu ve Noah'ın müthiş yeteneklerinin ve gücünün çok azını gerektirdiğini biliyordu.

Ancak bir anne olarak, üç yıl öncesine kadar fazlasıyla insan olan ve bu elemental varlıkların varlığından çoğu insan kadar habersiz olan bir anne olarak, çocuğunun moleküler düzeyde manipüle edildiğini anladığında midesindeki endişeye engel olamadı. Bir an sonra aptalca endişeleri için zihinsel olarak kendine güldü. Noah, İblis ırkının seçilmiş Krallarından beklediği en temel gereksinimler olan güçlü ve iyi çalışmış biriydi. Onunla ilgili her şey doğuştan sahip olduğu doğal kaderi yansıtıyordu. İblis genetiğinin kudretli bir soyundan gelmiş, dövülmüş ve yumuşatılmış, büyük bir lider için gereken müthiş sabır, bilgelik ve eğitime sahipti.

Oturduğu yerde bile ne boyunun heybetinden ne de zihni kadar sanatsal bir şekilde şekillendirilmiş fiziğinin heybetinden şüphe edilebilirdi. Doğası gereği bir savaşçı değildi ama başkaları onun yerine savaşa girerken o yumuşak, dolgulu bir tahtta kenarda da durmuyordu. Isabella onun yanında savaşıyordu ve ne kadar güçlü, ne kadar kurnaz ve hepsinden önemlisi ne kadar acımasız olduğunu biliyordu.

Kalbinde en çok değer v e r d i ğ i şeyleri tehdit eden bir düşmanla karşılaştığında ne yapacağını bilmiyordu.

Ancak, onu bu şekilde daha iyi tanıdığını hissediyordu; kızıyla muhtemelen kendi biyolojik ebeveynleri kadar çok zaman geçirmiş olan koruyucu amca rolünde kızıyla kucaklaşıyordu. Noah ve Leah'nın birbirlerine duydukları hayranlıkla ayrılmaz bir ikili olacakları çok açık hale geldiğinde Bella daha yeni doğum yapmıştı. Çocuğu sevgi, ilgi ve bariz bir iltimas yağmuruna tuttu. Tüm bunlar, kendi kanından Isabella'nın sayamayacağı kadar çok yeğeni olmasına rağmen oluyordu.

Bella, Kral'ın çocuğuna duyduğu bu büyük hayranlığa çok yakından bakmadı. Her şeyde olduğu gibi bunda da gizli katmanlar vardı ve bunların çoğu güç konumunda oturan bir adamın yönlendirilmiş duygularıydı ve bu tür muazzam bir egemenlik çok yalnız olabilirdi. Bella'nın şu anda görebildiği tek şey Leah'nın Nuh'un kucağında küçülmüş görüldüğü, bir gece önce çocuğunun babasına şikâyet ettiği gibi artık bir şekilde çok hızlı büyüyor ve çok bağımsız görünmüyor olduğuydu.

Leah gerçekten de Kral'ın gücü karşısında, Toprak İblisi babasının çocuğu yerçekiminden ayırıp, oynarlarken onu ciyak ciyak bağırarak ve kıkırdayarak havaya savurduğu zamankinden daha fazla tehlikede değildi. Isabella hala ara sıra insani bir zaaf olan korkuya eğilimli olduğunu fark etti, bu her şeyden çok alışkanlık olan bir diz çökme tepkisiydi. Ancak, her zaman korkusunun üstesinden çabucak gelebiliyordu. Tek yapması gereken İblis kocasının son derece ahlaklı doğasını, güçlü adalet duygusunu ve bu yoğun pusulanın toplumlarında yüksek mevkilerde bulunan birçok İblis'e de rehberlik ettiği gerçeğini düşünmekti; Noah'ın içine düşerken bile tanımladığı bir kategori

onu. Diğerlerinin de takip etmesini istediği bir örnek oluşturmaya özen gösterirdi.

Isabella merakla kitaba uzanarak, "Görünüşe göre peri masalın büyük bir başarıya ulaşmış," diye fısıldadı.

Noah aniden döndü, onun bileğini kavradı ve günlüğü elinden ustalıkla aldı.

"Teşekkürler," dedi ve kitabı ceketinin iç cebine koyarak korumaya aldı.

Isabella hafifçe kaşlarını çatı ve adamın onu biraz fazla hevesle tuttuğu bileğini ovuşturdu, belli ki kendi gücünü unutmuştu. Aslında bu onun için bir şey ifade etmiyordu. Ne de olsa artık insan değildi. Yani, çoğunlukla değildi. Kadim Druid ve modern insan genetiğinin bir meleziydi ve diğer birinci sınıf yetenekleriyle birlikte kayda değer bir güç geliştirdiğinden, Kral'ın sert muamelesinden neredeyse hiç yara bile almamıştı. Yine de, eğer tamamen insan olsaydı, o kavrama bileğini tamamen kırardı ve Noah'ın bu kadar düşüncesiz olması hoş değildi.

"Gitme vaktim geldi," dedi Noah, hızla ayağa kalkarak ve uzanarak kızın hareketsiz yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Ateş İblisi bir dönüşle bir duman sütununa dönüştü. Sütun çöktü ve zemine dağıldı, malikânenin dışına açılan çatlak ve yarıklara doğru her yöne savruldu.

Bir toz fırtınası odaya şiddetle dalıp Isabella'nın küçük bedenini çevrelemeden bir saniye bile geçmemişti. Aniden kocasının şekline büründü, kolları çoktan onu sıkıca sarmıştı ve bileği hemen inceleme altına alınmıştı.

"Onun nesi var böyle?" Jacob havladı, Kral'ın gelinine kaba ve düşüncesizce davranmasından duyduğu hoşnutsuzluk ses tonunda ve yüz ifadesinde çok açıktı.

Isabella üç kısa yıl önce kendisine damgasını vuran eşi olduğundan beri Jacob, ona en ufak bir zarar vermek şöyle dursun, başka erkeklerin ona dokunmasına bile tahammül edemez olmuştu. Sahiplenici mizacı, özel olarak damgalanmalarının doğasının bir parçasıydı.

Bella gelip Jacob'ın ruhunun ve varlığının dokusuna derinlemesine işlenene kadar, Damgalama o kadar nadirdi ki, sadece Noah'nın Leah'ya okuduğu gibi İblis masallarında bahsedilmişti. Erkek infazcı için, paylaştıkları şeyin ne kadar nadir bir hazine olduğunu bilmenin yoğunluğu onu zaman zaman mantıksızca aşırı korumacı yapıyordu. Yine de şimdi, ilişkilerinin başlangıcında olduğundan daha iyiydi. Elbette her aşırı olaydan sonra karısının bıkkınlığı ve hayal kırıklığıyla yüzleşmesinin de bunda payı vardı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Isabella retorik bir soru olarak düşündüğü soruya cevap olarak. "Jacob," dedi aniden, adamın kollarında döndü ve endişeli parmaklarını adamın bordo gömleğinin gevşek kumaşına doladı. "Korkuyorum." Esmer başını onun göğsüne yasladı, güzel yüzünü gömleğine gömdü, ta ki onun sıcaklığının yavaş yavaş titrettiğini hissedene kadar. "Korkarım ki yakında bir gün Noah ile olan arkadaşlığımız olabilecek en kötü şekilde sınanacak."

Jacob daha da karanlık bir şekilde kaşlarını çattı, tüm yüzü yoğun, bulutlu bir duygu fırtınasına dönüşmüştü. Kalbinin üzerinde de sıkıntılı bulutlar dolaşıyordu.

Onu yanlış anlamış gibi davranmadı. O İnfazcı'ydı. Dört yüzyılı aşkın bir süredir bu görevdeydi ve İblis yasalarını sıkı bir şekilde uygulamak için bizzat Kral tarafından seçilmişti. Samhain ya da Beltane'nin Kutsal ayları yaklaşıp geçtiğinde, damgalanmış bir eşi olmayan herhangi bir İblis, zayıf insanlara ya da diğer savunmasız ırklara doğru sapmaya teşvik edilebilirdi. Bu masum, masum olmayan yaratıkların, yiyecek, su ve nefes ihtiyacı kadar ilkel olan karanlık, pençeli açlıkları tatmin etmeye çalışan bir İblis'in tutkusundan kurtulması pek mümkün değildi.

Etkinin yoğunluğu her geçen yıl daha da arttı. İlerleyen her Kutsal Ay, ne kadar güçlü ve ne kadar öz disiplinli olurlarsa olsunlar, İblis atalarının uzun zaman önce doğdukları daha acımasız, hayvani doğaya geri dönenleri gördü. Bu tür bir kaos ortaya çıktığında, bunun masumlara yönelmediğini görmek ve eğer yönelirse suçluyu ağır bir şekilde cezalandırmak bir İnfazcı'nın göreviydi.

Bella ve Jacob tek İnfazcılardı. Bu da delice davranışların her zaman onlardan biri ya da her ikisiyle yüzleşmeyle sonuçlanacağı anlamına geliyordu; bu yüzleşmeyi geçici olarak deliren İblisler her zaman kaybediyordu çünkü akli başında, organize İnfazcılar onları takip edip tuzağa düşürüyordu.

Ardından korkunç bir ceza gelecekti. Bu görev yalnızca Jacob'ın ellerindeydi. Isabella bu cezayı vermek için gerekli olan yiğit, zırhlı kalbi geliştirmemişti ve asla geliştiremeyeceğini umuyordu. Bu onun severek üstlendiği bir sorumluluktan çünkü kalbinin tatlı ve yüksüz kalmasını tercih ederdi. Bir İblis için ceza tarif edilemez bir şeydi ve bunun aşağılanması, sonrasında uzun bir süre boyunca buna maruz kalan kişiyi damgalama eğilimindeydi.

Sonuçta bu, her ikisinin de akıl sağlığının sınırlarında gezinen bir İblis'in belirtilerini görmezden gelemeyecekleri anlamına geliyordu; uygarlık ve ahlaki sağduyu duyguları ayın büyüyen evresiyle birlikte törpüleniyordu. Küçük ayrıntılar, bir auranın yüksek gerilimli bir gerilimle titreşmesine neden olanlar ya da çok hafif ama söz konusu İblis'in kendi değişken doğasıyla mücadele ettiği konusunda onları uyaran anormal davranışların ortaya çıkmasıydı. Bunlar bir fitilin ateşlendiğini ve ölümcül bir patlama anına giderek yaklaştığını gösteren kıvılcımlardı.

Görünüşe göre Isabella, İblis Kral'da bu işaretleri görüyordu. Dürüst olmak gerekirse Jacob da aynı fikirdeydi ama bu fikir bile midelerini bulandırıyor. Bu kadar saygın ve güçlü bir adamla, bu kadar sevilen bir dostla savaşmak zorunda kalırlarsa...

Isabella üzgün ve anlayışlı gözlerle ona baktı. Onun ruhani eşiydi ve bu nedenle tüm düşüncelerine telepatik erişimi vardı, ama dileklerini duyamasa bile Jacob'ın ne için dua ettiğini bilirdi.

Nuh'un kaderindeki eşi bir an önce bulması için.

Kral ve İnfazcılarının kaçınılmaz yüzleşme noktasına doğru ilerlemelerini engelleyecek tek şey buydu. Tüm İblislerin hem gayretli ilerleyişi hem de kaprisli mizah ve ironi anlayışı nedeniyle saygı duyduğu Kader, Damgalama'nın İblis ırkının kurtuluşu olmasını amaçlıyordu. Jacob bir daha asla Kutsal Aylar sırasında kendi deliliğinin potansiyelinden korkmayacaktı. Bella ve onun gibi Druidlerle ilgili İblis kehaneti kucağına düştüğünde bu potansiyel elinden uçup gitmişti. İşte o zaman hep birlikte bunun

İnsan toplumu içinde uyuyan ve gizlenen Druidlerin ruh eşlerini bulmak mümkündü. Deliliğin eşğinde titreyen kadim bir türü kurtarmayı vaat ediyordu.

Aynı zamanda İnfazcılara olan ihtiyacı da azaltma potansiyeline sahipti. Bir gün ev ve yuva, avlanmaktan ve ceza habercisi olmaktan daha fazla zamanlarını alacaktı. Ne var ki, son üç yılda çok az maç yapılmıştı ve bu da yüzyıllardır neredeyse mutlak bir şekilde devam eden Baskı'nın yokluğunu kesinlikle telafi etmiyordu. Bella ve Jacob'ın ilişkisi, İblislerin her Kutsal mevsimde içinde yüzdükleri büyük kargaşa kovalarında küçük bir şans damlasıydı.

Jacob minyon karısının üzerine eğildi ve hafifçe hasar görmüş bileğinin iç kısmına nazik dudaklarını bastırdı. Bir Druid olarak, yarası sabaha kadar unutulmasına izin verecek kadar çabuk iyileşirdi; Jacob, damgalanmış eşi olarak, onun en ufak acılarını bile bu kadar kolay unutamayacak kadar keskin bir şekilde hissediyordu. Ve onun düşüncelerini açıkça gördüğünü bilmesine rağmen, sıkıntılı kalbini yatıştırmaya çalıştı.

"Bence çok fazla endişeleniyorsun," diye nazikçe onu azarladı ve öpücüğüne refleks olarak parmak uçlarını yanağının kıvrımları üzerinde dalgınca gezdirdiğinde gülümsedi. "Noah gergin, kabul ediyorum ama kendini başka yöne çekmek için ne yapılması gerektiğini anladığını açıkça görebiliyorsun. Altı buçuk asır boyunca Kutsal Aylar'da hiç çizginin dışına çıkmadan hayatta kaldı. Noah'nın senin gibi otuz yaşında bile olmayan küçük bir çocuğun ona annelik yapmasına ihtiyacı yok."

Menekşe rengi gözleri bu hakaret karşısında irileşti, kendini toparlamadan önce ağzı hafifçe açıldı ve bakışları anlayışla aydınlandı.

"Endişelenmeyeyim diye bilerek sırtımı sıvazlamaya çalışıyorsun," diye karşılık verdi. Koyu renk kirpikleri bakışlarını gölgelemek için dıştı ve yanağını kalbinin atışına bastırmak için ona doğru eğildi. "Bunun için seni seviyorum," dedi derin ve yumuşak bir i çekerek.

Jacob'ın eli saçlarının siyah perdesine geldi, yukarıdan aşağıya doğru okşadı, okşamanın onu yatıştırdığını ve memnun ettiğini biliyordu. Kadın ona doğru gevşedi ve küçük bir zevk sesi çıkardı. "İkimiz de Nuh'un ruhundaki gerginliği görüyoruz, küçük iek," dedi ona sonsuz bir nezaketle, "ama Kral'la olan dostluğumuzu onun kendini yok etmesini izleyerek ve bekleyerek geçirirsek, onu satmış oluruz."

Isabella ciddiyle bir kez başını salladı ve sonra rahatlatıcı parmaklarını kocasının güçlü ensesini süpüren kömür ve çikolata rengi saçlarına gömerken, kendi ayırık dudaklarıyla kocasının ağzına uzandı.

"Haklısın," diye iç geçirdi ve onu tekrar şefkatle öptü. "Kesinlikle haklısın."

Koku tatlıydı, tıpkı başarılı bir karnavalın havasında iplik iplik uçuşan şeker gibi. Kokunun masumiyeti, onu saran sıcaklığın ve saf hayvani açlığın ezici olgunluk hissini yalanlıyordu. Bu, bildiği ama daha önce derinliğini hiç bilmediği bir arzuydu. Bu arzu gözlerini kr etmişti, sanki tüm vücudu farkındalık ve beklentiyle bükülmüş tek bir kasmış gibi sıkıca kenetlenmişti.

Onunla her adımda mücadele etmişti. Her zaman da etti. Bazen bunu sadece onu kızdırmak için yaptığını düşünüyordu ama çoğunlukla düşmanlığının, ne pahasına olursa olsun kazanması gerektiğini hissettiği bir g mücadelesinin parçası olduğunu hissedebiliyordu. Onun da bu konuda

Bu kadar bıkkın olmak için genç bir yaratıktı, yine de gelişinin her zaman karşılandığı düşmanlıkta doğru çınılıyordu. Pamuk şekeri kokusu ve uzun, bozulmamış beyaz saçları dışında emin olabileceği tek şey buydu.

Ama o onun için yaratılmıştı, istese de istemese de Kader tarafından seçilmişti. Tüm bu duygusal direnç durağanlığı, ruhuna hitap eden, öğrenilmiş davranışlarını ve iyi uygulanmış zihinsel engellerini aşan diğer duygularla boğulduğu için sonunda bir kenara itildi. Bunu acımasızca kendi avantajına kullandı ve onun güç için jokeylik yapma hevesine karşı koydu, ta ki Damgalama'nın ikisinin de asla savaşmayı umut edemeyeceği bir güç olduğunu anlaması sağlanana kadar.

Parmakları ve elleri doğaüstü bir dokuya sahip olan sert, kadınsı etin etrafında kıvrıldı. Bir çiçeğin yaprakları gibi hissediyordu, ama çok daha ipeksi, çok daha canlı. Basit bir "yumuşak" sıfatını yüzlerce yönden aşıyordu. Yine de ipeksi teninin altındaki güçten şüphe etmek mümkün değildi. Merak ediyordu, kendini bu kadar güçlü kılmak için ne yapardı? Onun üzerindeki şehvetli ve duygusal savaşı kaçınılmaz teslimiyete zorladığında nasıl görünecekti?

Kadının nefesinin, yakın ve hüsrana dolu, yazın ortasında sis yüklü bir Louisiana esintisi gibi sinirlerinin ve teninin üzerinde kalın ve yavaş bir şekilde yuvarlandığını duyarken tüm bunlara cevap arıyordu. Kadının saçlarını hissetti, beyaz su ipeğinden ağır bir kütle, çok sıcak teninin üzerine gelişigüzel dökülüyordu, öyle ki saçların arapsaçına bağlanmış gibi hissediyordu.

Ne kadar çabalasa da, ne kadar güçlü olsa da onun yüzünü göremedi. Adını sormaya çalıştı ama dili tutuldu. Ses tellerindeki felç zaman zaman her uzvuna yayılıyordu. Hissedebiliyor ama dokunamıyordu. Sonra dokunabildi ama sadece onun tepkisini duydu. Bakabiliyor ama gerçekten göremiyordu. O sonsuz saçların parıldayan beyaz sarısından başka bir şey yoktu. Akıl almaz bir hayal kırıklığıyla dişlerini sıkıyor, baskın iradesini tutsak eden mistik bağla savaşıyordu.

Dünyada tek istediği onun yüzünü görmektir.

Noah bir sarsıntı ve sendeleyerek aldığı bir nefesle uyandı.

Gerçekliğin özgürlüğünün ani şiddetiyle doğruldu, uzun, güçlü parmakları çıplak kalçalarına ve bacaklarına dolanmış olan örtülere dolandı. Keskin oksijen alımlarıyla kendini beslemeye çalışırken, ter burnunun aristokrat yamacından aşağı kayıyor, boncuklanıyor ve damlıyor, cildindeki neredeyse diğer her yüzeyden süzülenlere eşlik ediyordu. Koyu renk saçları sıırıslamıştı. Hafifçe kıvrılmış uçlarından kopup sert tabakaların üzerine düşen damlacıkların çıkardığı pıtır pıtır sesi, bir çatıdaki yağmurun sesine benziyordu.

Kendini toparlayan İblis Kral, neredeyse gözlerini kör eden nemi temizlemek için çarşafı yüzüne yaklaştırdı. İşte o zaman kumaşın sanki birisi ütüü uzun süre üzerinde bırakmış gibi kavrulmuş olduğunu fark etti.

Ve yanmış olmasına rağmen hâlâ tatlı şeker kokusu taşıyordu.

Bölüm 2

Corrine, kocası Kane ile paylaştığı evin ön kapısının kibarca çalındığını duyunca başını kaldırıp baktı. Kızıl kaşları birbirine yaklaştı ve başını öne eğdi. Okuduğu kitabı bir kenara bıraktı, uzun, ince bacaklarını açtı ve yavaşça ayağa kalktı.

İlişkide olduğu insanların kapı çalmak gibi sıradan bir nezaketle uğraşması alışılmadık bir durumdu. Kocasının geldiği İblis toplumunda insanların sahip olduğu mahremiyet anlayışı yoktu. Kocasının arkadaşları ve ailesinin bugünlerde ilişki kurduğu tek insanlar olduğu düşünülüyordu, kapının çalınması şaşkınlıktan da öte bir şeydi.

Endişe vericiydi.

Bu tür kisveler altında gelen tehlikeler vardı. Son derece sıradan görünen, ancak sıra dışı olan şeyler bazen aynı derecede benzersiz tehlikelerin habercisiydi.

İblisler, geçmişte olduğu gibi şu anda da, ölümcül güç ve kara büyüler kullanarak onları avlayan yanlış yönlendirilmiş insanlardan oluşan bir tarikatla çatışma halindeydi. Bu insanlar dünyayı tüm Nightwalker ırklarından temizlemeyi kendilerine görev edinmişlerdi. Vampir, Lycanthrope, Demon ve Shadowdwellers... Eğer sadece onları bilselerdi muhtemelen nazik, narin Mistralleri de avlardı. Görünen tek şey

Bu tipler için önemli olan, bu ırkların kendilerinde olmayan bir güce sahip olmalarıydı.

Korktular.

Ve korku her zaman önyargılı davranışlara yol açardı. Kendisi de eskiden bir insan olan Corrine, insanların anlamadıkları büyük farklılıklarla karşılaştıklarında ne kadar acımasız ve zalimce şeyler yapma eğiliminde olduklarını çok iyi anlıyordu. Durumu daha da kötüleştirmek için, yaklaşık iki yıl önce Ruth adında çok güçlü bir İblis dişi, ahlakını ve hislerini terk etmiş ve bu kendi kendini tayin eden kasapların saflarına katılmıştı. Onlara, İblis ırkının savunmasızlığının artmasına yol açan bilgiler sağlamıştı. Ruth, özellikle de sevgili kızının ölümünden sonra, Noah'ı ve en üst düzeydeki güç sahiplerini suçlayarak hiçbir şey saklamamıştı.

Corrine, kendi kız kardeşi Isabella'ya yapılan ve onu ve o sırada taşıdığı doğmamış çocuğunu neredeyse öldüren saldırıyı hatırladığında ruhunu kaplayan ürpertiyle ürperdi. Corrine'in kendisi de daha önce bir kez bu güçlerin kurbanı olmuş, kendi çatısının altından kaçırılmıştı. Kane'in onunla konuştuğu bazı korkunç raporlarla birlikte düşünüldüğünde, Ruth ve yoldaşları etkisiz hale getirilinceye kadar kimsenin güvende olmayacağı açıktı.

Ruth'un intikamları çoğu zaman basit bir kapı çalmayla başlamıştı. Kane onu, koruma çemberinin dışına çıkmadan önce dikkatlice düşünmesi konusunda sürekli uyarıyordu. Şimdi, ruhen her zaman ona yakın olmasına ve ihtiyaç duyması halinde bir Zihin İblisi olarak gücünü kullanarak bir kalp atışında yanına ısınabilmesine rağmen, neredeyse yalnız olduğunu ve bilinmeyenle yüzleştiğini fark ettiğinde hala büyük bir endişe duyuyordu.

"Corrine?"

Hafif bir seslenişle rahatladı ve istemsiz bir iç çekiş yaşadı. Diğer taraftan gelen sesteki tanıdıklığı duyduktan sonra aceleyle kapıya doğru ilerledi. Kapıyı çekerek açtı ve sesin vaadi İblis Kral'ın yakışıklı görüntüsüyle yerine geldiğinde gülümsedi. Yüzündeki hoşnut ifade, onu bu kadar net bir şekilde ürperttiği için azarlama isteğiyle savaştı.

Noah ince kızıl saçlı kıza gülümsedi ve her zamanki gibi onun çoğunlukla bol miktarda saçtan oluştuğunu fark etti. Kız kardeşi Isabella'dan daha uzun boyluydu, küçük İnfazcı'nın kesinlikle kompakt ve kıvrımlı figüründen daha söğüt gibi ve daha bacaklıydı. Aslında, tavırları ve Bronx aksanları olmasaydı, Noah akraba olduklarını gösteren hiçbir şey olmayacağını düşünüyordu.

Ancak Noah onun yüzündeki rahatlamayı fark etti ve kalan korkusunun kinetik enerjisini ılık bir esinti gibi hissetti. İşte o zaman onu korkuttuğunu fark etti ve yaptıklarını daha fazla düşünmediği için kendini tekmeledi.

"Özür dilerim," dedi usulca ona, kapının çerçevesini kavrayan eline uzandı ve onu kurtardıktan sonra sıcak bir şekilde iki elinin arasına aldı. "Seni korkuttum mu?"

"Ödümü kopardı desem daha doğru olur," dedi, Bronx'lu telaffuzu sakinliğinden dolayı normalden daha ağırdı. "İblisler ne zamandan beri kapı çalışıyor?"

"Yarı insan yarı insan zaafları olan Druidler saflarımıza katılmaya başladığından beri," diye tekrar söze girdi ve yatıştırıcı, şövalyece bir öpücük kondururken nefesinin altından kıkırdadı

tuttuğu elinin arkasını okşadı. "Uygun bir örnek oluşturmaya çalışıyorum."

"Çabalarınız takdire şayan," diye Corrine onu övdü ve bıkkınlıkla saçlarından bir tutamı yüzüne savurdu, "ama bir dahaki sefere İblis olmayan davranışlarda bulunmadan önce beni uyarın. Gözümün önüne öfkeli büyü kullanıcılarının beni yerin dibine sokmak üzere olduğu geldi. Ya da daha kötüsü."

Sonunda korkusunu bir kenara bıraktı ve onun huzurlu şefkat teklifine adım atarak, sıcak ve tanıdık bir karşılamayla ona sarıldı. Adam kucaklamaya yatıştırıcı bir enerji ve şefkat kattı, kalp atışlarının korku dolu çırpınışlarından yavaşladığını hissedene kadar onu içine itti. Teselli aramaya, çok uzun süredir devam eden bir işkenceden kurtulmaya gelmişti. Onu düşüncesizce ölümüne korkutmak için gelmemiştir.

"İyi görünüyorsun," dedi, neredeyse aynı anda onun pek de kendisi gibi görünmediğini düşünüyordu.

En kötü baskı ve koşullar altında bile Noah her zaman olduğu kadar güçlü görünürdü. Bir Ateş İblisi olarak enerji kaynakları neredeyse sınırsızdı. Kendini yeniden canlandırmak için yaşayan ya da kıvılcım çıkaran her şeyin enerjisinden ya da yaşam gücünden ödünç alabilirdi. Corrine, güneşin tüm İblisleri uyuşukluğa iten etkisi olmasaydı, Noah'nın günün kullanılmış kaynaklarını yenilemek için uyumaya bile ihtiyaç duymayacağından şüpheleniyordu.

Ama Corrine ya da İblis Kral'ın her zamanki rahat mizacına en ufak bir aşinalığı olan herhangi biri için Noah'nın biraz gergin görüldüğü bir sır değildi.

"Ee," dedi Corrine, bu kez çok daha rahatlamış bir şekilde, "sizi bizim küçük köşemize getiren nedir?"

dünya?"

"Oh, sadece ziyarete geldim," dedi Kral hafifçe, ellerini arkasında birleştirerek, kadın geri çekilip evine girmesine izin verirken. "Kane burada değil," diye not etti.

"Hayır. Şu anda Jacob'ı ziyaret ediyor."

Kayınbiraderinin adı geçtiğinde Kral'ın gülümsemesinin otomatik olarak genişlediğini gördü. Corrine, Kral'ın Jacob'a olan düşkünlüğünün apaçık ortada olduğunu düşündü ve hiç de eğlenmedi. İnsanların aksine İblisler, bir insanın bir başkasına olan duygularının açığa çıkmasından önceki kafa karıştırıcı ritüellerle kısıtlanmazdı. Aslında, kalplerini kollarına taktıklarını, vahşi kırmızıyla işlediklerini ve neon ışığında yanıp sönen gösterge işaretleriyle bir insanın diğerinin kalbinde sahip olduğu değeri açıkça söylediklerini söylemek yanlış olmazdı.

Bu, onların karmaşık kültüründe takdir ettiği ve hoşuna giden şeylerden biriydi. Yine de Nuh'un Jacob'ı kayırdığını bu kadar belli etmesi Corrine'i eğlendirmişti. Ama Nuh ile Jacob arasında çok özel bir dostluk olduğunu, bu dostluğun ancak olağanüstü ve farklı bir güce sahip iki adam arasında kurulabileceğini anlıyordu.

Ancak, Nuh'un neden evine uğradığı konusunda kafası karışmıştı. Kız kardeşi ve eniştesi Noah'a son derece yakın olsalar da, onun sevgisi doğal olarak sadece aile bağlarıyla sınırlı değildi. Onun ve Kane'in Kral'la özel arkadaş olduklarını söylemek abartılı olurdu. Onlar da İblis toplumunun diğer üyeleri gibi Noah tarafından hoş karşılanıyor ve seviliyordu ama hükümdarın onları bir amaç olmaksızın ayrı tutması nadir görülen bir durumdu.

Bu yüzden Corrine onun rahat evlerine girmesini ve ilgiyle incelemesini merakla izledi. Oraya daha önce de gelmişti ama Corrine'in eklediği sıcak ve kadınsı biblolar ya da dekora dikkat etmesini sağlayacak bir durumda değildi. Yine de, bir Kral'ı işini açıklaması için acele ettiremezsiniz ve Corrine şu an için onunla sadece ziyaret etmekten ve onu kendi zamanına bırakmaktan memnundu.

"Kane Jacob'ı ziyaret ederken sen neden kız kardeşini ziyaret etmiyorsun?" diye sordu Kral, zengin aksanı kocasınınkinin daha yoğun ve yaşlı bir versiyonuydu. Noah, Kane'den yarım bin yıl daha yaşlıydı. Kane'in sözel uygulamaları, çekimli İngilizcenin - tam olarak Jacob'ın çekimli İngilizcesinin - çevresinde yetişmiş olmasından kaynaklanıyordu. Jacob'inki gibi, Noah'ın zarifçe çarpıtılmış İngilizcesi de Kadim İblis dilinden geliyordu ve İngilizce onun dilinden düşmeden çok önce öğrenilmişti.

"Onu yeterince sık görüyorum," diye güvence verdi ona, Noah'nın tekil bir hayranlıkla incelediği oturma alanına açılan kemere doğru rahatça eğilerek. "Aslında oldukça şamatacı yeğenime bakmaya bir gün ara verdim. Leah korkunç ikilinin İblis/Druid versiyonunu yaşıyor ve inanın bana kendime biraz zaman ayırmayı hak ediyorum. Özellikle de Samhain çok uzakta değilken. İnfazcılarınız İnfaz ile meşgul olmaya başladığında, ben de biraz bebek bakıcılığı yapıyor olacağım."

"Gerçekten de," diye onayladı Noah, farkında olsa da olmasa da ses tonu biraz daha ciddileşmişti. "Ve Leah'nın bir İblis olduğuna inanıyorum. Anne ve babasının soyuna baktığınızda yarı insan yarı Druid olsa da, onların çocukları... yani İblisler ve Druidlerden doğan her çocuk sadece biri ya da diğeri olabilir. Bu yüzden ırklar nesilden nesile ayrı kalabilmişlerdir. Tabii ki, bunu bilemeyiz.

Bir İblis gibi güçlenene ya da bir Druid gibi uykuda kalana kadar... ama Kehanet, Leah'dan yeni bir İblis türü olarak bahsediyor-" Noah sözünü kesti ve soğukkanlı Kral'ın karakterine hiç uymayan bir şekilde küçük bir heykelcikle oynarken Corrine'in merakını daha da artırdı. "Kız kardeşiniz önümüzdeki gecelerde meşgul olacak. Leah'nın bakımını kime emanet edeceğini merak ediyordum, İblislere Samhain civarında asla tam olarak güvenilemeyeceğini ve-"

Yoğun özel düşüncelerle boğuşarak tekrar sözünü kesti. Elbette Corrine, Samhain gibi İblis kutsal günlerinin ve bu günlerin etrafındaki ayın evrelerinin getirdiği sakıncalara oldukça aşinaydı. Tıpkı faydalarına aşina olduğu gibi.

Onu ve Kane'i bir araya getiren, ona tutku ve aşkla dolu mutlu bir yeni hayat veren şey Samhain dolunayı olmuştu. Ancak bu süreçte onu tamamen yok etmeye çok yaklaştı. Corrine, Noah'nın endişesini anlayabiliyordu. Ayrıca Kral evli değildi ya da İblislerin dediği gibi çiftleşmemişti ve bu onun işini daha da zorlaştırıyordu. Corrine, Noah'nın kontrolünü kaybettiğine dair herhangi bir işaret fark etmemişti ama bu tam olarak onun uzmanlık alanı değildi. Görebildiği tek şey onun o anki rahatsızlığıydı.

Nuh'un itidali efsanevi ve benzersizdi ve doğası sürekli olarak sakindi. Sadece ailesi tehdit altına girdiğinde sarsılırdı. Bir bütün olarak topluma yönelik bir tehdit bile onu, sevdiklerine yönelik bir tehdidin rahatsız edebileceği kadar rahatsız edemezdi. Bu yüzden onun herhangi bir şekilde rahatsız olduğunu görmek merak kadar endişe de uyandırırды.

Aklının bir köşesindeki yumuşak uyarıya rağmen Corrine iç çekerek sabrı ve protokolü bir kenara bıraktı. "Noah, bu

Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Noah heykelciğı uzaktan incelediğı yerden başını kaldırdı, gri bulutlarla kaplı yeşim rengi gözleri, sadece kraliyet ailesinden ya da yüksek mevkiden birinin başarabileceğı şekilde onunkilerle buluştu. Noah zalim ya da aşırı katı bir hükümdar değildi ama zor yoldan kazandığı konumunun getirdiğı ayrıcalıklara alışkın bir adamdı. İblisler kraliyet liderlerini sadece liyakate göre seçerlerdi, soy ya da doğum şansına göre değil.

"Haydi," diye Kral'ı nazikçe ikna etti, odaya doğru ilerledi ve bilerek vücudunun sıcaklığını onun kişisel alanının etkisine soktu. Bu Kane'den öğrendiğı bir numaraydı. Ona, bir Ateş İblisi'nin bazen değişken olan öfkesini yatıştırmanın en iyi yolunun, enerjisinin sıcaklığını ve iyi niyetini yatıştırıcı bir etki yaratacak kadar onlara yaklaştırmak olduğunu söylemişti. "Bana ve Kane'e herkes kadar değer verdiğinin farkındayım ama sırf laf olsun diye uğramak gibi bir alışkanlığın yok. Kız kardeşimi böyle seviyorsun, beni değil."

Noah ayaklarına baktı ve hafifçe kıkırdadı, kısa bir sesin ardından başını hüznle salladı. "Beni utandırıyorsun," dedi sessizce. "Favorilerimi bu kadar açık oynadığımı hiç fark etmemiştim."

"Açıkçası, kötü tercih edilmeyi tercih ederim," diye şirin, çapkın bir gülümsemeyle ona takıldı. "Birini sevdiğinde, Noah, onu danışmanlar çevrende ya da savunucular ordunda olağanüstü bir konuma yükseltirsin. Elbette, Noah, kız kardeşimi sev ve beni rahat bırak!"

Sonunda Nuh gerçekten güldü. Başını geriye attı, hafifçe kıvrılan abanoz rengi saçlarındaki kırmızımsı vurgular odayı aydınlatan sessiz gaz ışığında keskin bir şekilde parlıyordu.

Kahkahasının sesi bulaşıcıydı ve Corrine'in de onunla birlikte gülmesine neden oluyordu. Ayrıca bunu duymak, aklındaki her neyse onun ciddiyetinden kurtulduğunu görmek de onu rahatlatıyordu.

"Biliyor musun, kendi çabanı boşa çıkarmış olabilirsin Corrine. Şimdiye kadar ailenizde var olan ruh ve kalp sıcaklığını tam olarak takdir ettiğimi sanmıyorum. Bir kız kardeşe itibar ederken diğerini görmezden geldim. Bunun için senden af diliyorum." Adam ona akıllıca ve samimi bir selam verdi ve kadın kıkırdayarak ondan uzaklaştı.

"Kahretsin, beni Konsey üyesi falan yaparsan Kane çıldıracak," diye şaka yaptı.

"Üzgünüm. Büyük Konsey'de sadece Yaşlılar yer alabilir."

"O zaman kız kardeşimi açıkla!" diye talep etti, ona Isabella ancak otuz y a ş ı n d a y d ı , gerekli yaşta değildi. en az üç yüz.

"Bu farklı bir şey. O bir İnfazcı."

"Evet, evet." Corrine bunu ancak büyük bir kız kardeşin küçük bir kız kardeşin başarılarını elinin tersiyle itebileceği şekilde geçiştirdi. "Seni yine konuyu değiştirmeye çalışmakla suçlamak zorunda bırakma beni, Noah."

"Aklından bile geçirme," diye güvence verdi ona, sözlerinden sadece bir kalp atışı sonra gözleri yeniden ciddileşti. Bu kez Corrine ona ağır düşüncelerini düzene sokması için birkaç dakika izin verdi. "Seni arayıp bulma konusunda bir süredir kendimle mücadele ediyorum Corrine," diye başladı sonunda. Kral kısa bir süre ondan uzaklaştı ve sonra dönüp ona baktı. Corrine onun sanki üşümesini engellemek istercesine ellerini birbirine sürtmesini izledi. Bu kavram

Ateş İblisi'nin üşümesi akıl almaz bir şeydi. Dudağını ısırdı, dilini tuttu ve bir şekilde kendini aşmamayı başardı. "Seni ve Isabella'yı bulduğumuzdan beri sadece üç Druid daha bulabildik. Bana nedenini söyleyebilir misiniz? Sizce sebebi ne?"

Soru oldukça sıra dışıydı ama Noah onun şüphelendiği yöne doğru gidiyorsa, belki de o kadar da konu dışı değildi.

"Sadece bir teorim var," diye cevap verdi istekle. "Druidlerin hâlâ var olduğunu kimse bilmiyordu. Her İblis, Druidlerin bin yıl önceki savaşta yok edildiğini düşünüyordu." Corrine onun geçmişe aşina olduğunu biliyordu, bu yüzden kısa tuttu. "Ama Jacob Bella'yla tanıştığında ve Kane'in bana ilk kez dokunduğu gece, uyuyan Druid DNA'mızın doğuşunu tetiklediğinde, hepimiz farklı öğrendik."

"Zor bir ders," diye gözlemledi Noah.

"Evet," diye kabul etti. Dudaklarının kenarında yarım bir gülümsemeyle başını aşağı eğdi, bu ifade eğlenmekten çok ironik görünüyordu. "Bildiğiniz gibi, bir Druid'in genetiği bir kez tetiklendiğinde, mükemmel eşleri olacak İblis'in nispeten yakınında kalmaları gerekir. Kane ve ben ilk temasımızdan hemen sonra ayrıldığımız için onun anahtar enerjisinden mahrum kaldım ve bunun acısını çektim.

"Bella'da güç kazanımı neredeyse anıktı. Bende ise, Gideon'un beyin hasarına benzettiği enerji açlığı yüzünden, en önemli yeteneğimin, kaderin onlar için özel olarak tasarladığı İblisler için mükemmel eşler olacak gizli Druid melezlerini arama yeteneği olduğunu öğrenmemiz bile bir yıl kadar sürdü." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Yani cevabımın ilk kısmı ortalanmış

Çünkü milyonlarca insan arasında saklı olan eşsiz Druidik uyuşukluğu tespit etmenin başka bir yolu yok."

Corrine derin bir iç çekti.

"Ancak suçun geri kalanı İblis'in kapısında yatıyor," dedi. "Şu anda tam güçteyim, Noah. Bir yıldan daha uzun bir süredir öyleyim. Ana Druidik yeteneğimin ne olduğunu gizlemedim. Yine de İblislerinizin eşlerini aramak için gönüllü olarak bana gelmelerini beklemek zorundayım." Halkının en üst düzey temsilcisi olarak orada dururken ona sinirli bir bakış fırlattı. "Açıklanamayacak kadar inatçı davrandılar. Neden sadece üç Druid diye mi soruyorsunuz? Çünkü benden yardım istemeye gelen sadece üç İblis oldu. İblislerin peşine düşüp onları eşlerini aramama izin vermeye zorlayamam. Arayışımın başarısında bana yardımcı olmaları için açık ve istekli olmalarına ihtiyacım var. Peki ya bana gelen o üç İblis? Beltane ve Samhain'in zihinsel ve fiziksel çaresizliği kokuyorlardı.

"Bana sadece İnfazcıların cezasını çekecek aceleci bir şey yapmaktan kaçınmak için son bir çaba olarak geldiklerine ikna oldum." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Sanırım kötünün iyisi olarak görülüyorum. Druid bir eşe sahip olmak, İnfazcıları tepende bulmaktan daha iyidir." Başını iki yana salladı. "Bunu anlamıyorum! İnsan kültüründe, ömrümüzü mükemmel ruh eşini aramak ve özlemekle geçiririz, çoğumuz buna yakın bir şey asla bilemeyiz. Tekrar tekrar başarısızlığa uğradığımız için incinmiş ve bıkkın bir halde kalıyoruz. Ama burada halkınız benim aracılığım ile o şeyi bulmak için garantili bir yola sahip ve buna karmaşık bir dış işi ya da veba gibi yaklaşıyorlar! Belki bunu bana açıklayabilirsin Noah, çünkü anlamadığımı biliyorum.

"Hepinizin Damgalama'nın ihtişamını anlatan masalsi hikâyelerle büyüdüğünüzü söylersem yanlış olur muyum?" Kral artık onunla göz göze gelmediğinde ve rahatsız bir şekilde ağırlığını değiştirdiğinde bir akor yakaladığını fark etti. "Birdenbire bana Külkedisi ve Uyuyan Güzel gibi hikâyelerin tamamen gerçek olduğu ve Beyaz Atlı Prensini bulmak için tek yapmam gerekenin belli bir kapıyı çalmak olduğu söylense, bunu yapmak için her şeyi yapardım." Sonra gülümsedi ve kızardı, ilk kez uyandığında kendini mükemmel bir adama bağlanmış olarak bulduğu anılar zihninden geçiyordu. Kane'le birleşmek için duyduğu inkar edilemez arzuyu hatırladı. "Damgalama'yı hiç duymamıştım," diyerek tutkulu bir şekilde konuşmaya başladı. "Bu benim folklorumun bir parçası değildi. Yine de şimdi onu hayatımda büyük bir zevk ve minnettarlıkla kabul ediyorum. Neden sizin halkınız bunu yapamıyor?"

Kral sorudaki keskin sorgulamaya hemen yanıt vermedi. Bunun yerine, sonunda doğrudan ona baktı ve iki parmağını çenesine dokundurarak gözlerini doğrudan onunkilere çevirmesini sağladı. Adam uzun ve sessiz bir an boyunca onu incelerken Corrine duman ve yeşim taşından oluşan duygu girdaplarına baktı. Corrine her nasılsa bu tedirgin edici bakışlar altında hareketsiz ve rahat kalmayı başarmıştı. Adamın ne aradığı ya da nasıl aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama cevap vermeden önce bunu bulmasının önemli olduğundan şüpheleniyordu.

"Kendimi senin küçük tuzağına oldukça düzgün bir şekilde çekmeme izin verdin, değil mi?" diye suçladı yumuşak bir sesle, ama gerçek bir kötü niyeti yoktu.

Corrine cahil numarası yapmadı.

"Noah, sen onların kralısın ve çiftleşmemişsin. Çok istediğin ve ihtiyaç duyduğun bu kadar açıkken bana gelmeyeceksen, tebaandan herhangi biri neden aksini yapsın?"

"O kadar belli ettim mi?" diye sordu, sesi konuyla ilgili acı dolu hisleriyle gergindi, eli refleks olarak kızın çenesini sıkıyordu.

"Savaşçı Kaptanınız Lycanthrope Kraliçesi ile evlendiğinden beri... demek zorundayım. Size yakın tuttuğunuz son yüksek mevkideki bekârdı. Önce Jacob; sonra Gideon ve kız kardeşin; sonra da Elijah Siena'ya aşık olduğunda, kalenin etrafında homurdanmaya başlaman uzun sürmedi."

"Kahretsin," diye küfretti Noah usulca, kızın üzerindeki hakimiyetini kabaca bırakarak. Telaşlı bir şekilde elini saçlarında gezdirerek ondan uzaklaştı.

Corrine aniden kocasının telepatik varlığının düşüncelerinde uyanıklık yarattığının farkına vardı. Noah'ın kendisine davranış biçimini protesto ediyordu ama onu sertçe itti ve kendi işine bakmasını, Noah'la olan tartışmasının özel bir tartışma olduğunu söyleyerek azarladı. Kane, onun Kralına saygı gösterme arzusuna saygı duyarak etkileyici bir çabuklukla geri çekildi.

"Anlamalısınız," dedi Noah yakındaki bir pencereden dışarı bakarken sonunda, "Damgalama herhangi birimizin üzerinde gerçekten düşünmesi gereken bir konu haline gelmeyeli çok uzun zaman oldu. Yüzyıllar boyunca çok nadir olarak..."

"Cehennemde bir kartopu mu?" diye teklif etti.

Bu kez Noah gülmeye ya da onun esprileriyle kendini rahatlatmaya meyilli değildi. Parmaklarını yumruk yaparak pencerenin çerçevesine bastırdı. "Cehennem." Neşesiz bir şekilde güldü. "İnsanların cehennem kavramı beni her zaman eğlendirmiştir, özellikle de 'iblislerin' onun başlıca sakinleri olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak. Kabul etmek zorundayım ki

Bugün bu imgelemde biraz gerçeklik payı var Corrine. Her gün güneş doğarken uykuya dalıyorum ama hiç dinlenemiyorum. Bunun nedeni, acı veren güzelliğin, zevkin ve tatmin edici duyguların oburluğunun her zaman görüş ve erişimin hemen dışında yattığı kendi kişisel cehennemimi ziyaret etmemdir. Onu hayal ediyorum. Gözlerimi her kapattığımda, benim için bulman gereken bu kadını hayal ediyorum. Altı ay boyunca her gün onu hayal ettim."

Adam bu bilgiyi böylesine açık bir acıyla verdiğinde Corrine gözle görülür bir şekilde irkildi. İşin bu kadar korkunç bir işkenceye dönüşebileceğini hiç düşünmemiştir. Yarım yıl boyunca mükemmel eşinin hayalini kurarak acı çekmek, Nuh'unki kadar derin ve güçlü duygulara sahip bir tür için gerçekten de cehenneme benziyor olmalıydı.

"Neden bana daha önce gelmedin?" diye sordu sonunda, onu oraya getiren şeyin bu olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu.

"Çünkü ben bir Kralım, küçük Druid. Bunun artık bizim için olduğu kadar anlam ifade etmediği bir kültürden geliyorsun ama Kane'le birlikte yaşadığın için bu konuda daha iyi bir fikir edindiğinden eminim."

"Biliyorum. Egemenliğiniz altındaki tek bir İblis'in bile saltanatınız uğruna bekâr ve yalnız kalmanızı beklemediğini bilecek kadar." Corrine ayaklarını iki yana açtı ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Aslında tanıdığım her İblis bu düşünceyle alay ederdi. Bunun için halkını suçlama Noah. Toplumunuz hakkında bir uzman olmayabilirim ama onları hiçbir şeyin, senin kalbini damgalanmış eşinin ellerine teslim etmenden daha fazla memnun edemeyeceğini biliyorum. O yüzden bu saçmalıkları geçelim ve neden gelip benden yardım istemek yerine günlerdir yatağında yatıp kendine işkence ettiğin konusuna gelelim."

"Lanet olsun sana, kadın," diye bağırdı, yumruğuyla pencere çerçevesine öyle sert vurdu ki cam kırıldı. "Kocan sana benim konumumdaki biriyle nasıl konuşman gerektiğini hiç mi öğretmedi?"

Corrine o meşhur ailevi öfkesini yenemeyerek, "Hadi oradan," diye çıkıştı. "Eğer sadece protokol bulutu ve tüm o yüksek elli saçmalıklardan bahsedeceksen, o zaman zamanımı boşa harcamamanı tercih ederim!" Öfkesinin etrafındaki havanın oldukça ısınmasına neden olmasına rağmen ona bir adım daha yaklaştı. "Eğer bir hükümdar olsaydın, acı çeken halkına iyi bir örnek olma fırsatını kaçırmazdın. Ve onlar acı çekiyor, Noah. Ne kadar uzun süre çiftleşmeden kalırlarsa, içgüdülerine yenik düşme ve kendilerini yasaları çiğnerken ve masumları tehlikeye atarken bulma olasılıkları o kadar artar. Sen olağanüstü bir lider ve bilginsin. Konu bu olduğunda zekan nerede? Kane bana Kutsal gecelerde halkınızın çektiği acılara çare bulmak için yüzyıllardır avlandığınızı söyledi. İşte burada Noah," dedi şiddetle, parmaklarını göğüs kemiğine bastırarak. "O benim içimde! Bana gelsinler. Bana gelmelerini sağla!"

"Corrine..."

"Ne? Şimdi ne bahanesi var?" diye bağırdı.

"Mazeret yok," diye sessizce güvence verdi ona. "Sadece itiraf. Böylesine haklı bir erdemle sorduğunuz tüm soruların ardındaki tek gerçeğin itirafı."

"Hangisi?" diye sordu.

"Korku," diye cevap verdi iç çekerek. "Saf ve basit korku."

"Korku mu?" Corrine bir süre ona bakakaldı. "Tanrı aşkına, Damgalama'dan neden korkuyor olabilirsin ki? Noah, kör müsün sen? Son üç yıldır etrafını saran yeni aşkın kapsamını görmedin mi?"

"Evet, evet," dedi sabırsızlıkla, sonunda ona bakmak için döndüğünde. "Benim gözlerim ve hislerim var. Hepinizi görüyorum, küçük gezegenler gibi etrafımda dönüyor, kilitlenmiş bakışlarınız ve tutkulu bedenleriniz arasındaki boşlukta oluşturdunuz kendi küçük dünyalarınızın derinliklerinde. Kıskançlıktan gözlerim kararana kadar izliyorum Corrine!"

"Noah, lütfen... beni affet," diye içtenlikle yalvardı, güzel kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Anlamıyorum. Gerçekten anlamak istiyorum ama anlamıyorum. Korktuğun şey ne? Sana kendi mutluluğumuzu verebilecekken neden kıskanıyorsun? Çok zekisin ama ben burada bir mantık göremiyorum!"

"Korkuyorum..." Tereddüt etti, bu ifade ona yabancı ve acı geliyordu. "Korkarım çok geç kaldım."

"Noah..."

"Acı çekti. Büyük bir acı yaşadı ve ben onu bağışlamak için yanında değildim," diye itiraf etti hemen. "Ne olduğunu ya da hâlâ acı çekip çekmediğini bilmiyorum, çünkü duyguları her zaman çok değişken. Onu kendime getirmekten, onu bu varoluşun içine itmekten korkuyorum. Kraliçem olmak kolay bir hayat değil Corrine. Tehlikede olacak, özellikle de son olayların ışığında. Hedef haline gelecek. Evet, çoğu kişi tarafından kabul görecektir ama kabul etmeyenler de kız kardeşinin yaşadıklarından bildiğin gibi fikirleriyle acımasız olabilirler. Size soruyorum, tüm bunları bilerek, kendi bencil ihtiyaçlarım için zaten işkence görmüş bir ruhu nasıl vicdanım rahat bir şekilde dünyama getirebilirim?"

"Noah," dedi Corrine yumuşak bir şaşkınlıkla. "Noah, onu buraya getireceksin ki sevebilesin. Dünyada, Damgalama'nın getirebileceği türden bir sevgiyle daha iyi hale getirilemeyecek hiçbir zorluk yoktur! Hâlâ acı çekip çekmediğini bilmediğini kendin söyledin. Onu orada bırakır mıydınız, durdurabileceğinizi bile bile devam etmesine izin verir miydiniz?"

Noah sıkıntılı bir ses çıkardı ve gözleri karararak griye döndü. Bu düşünce vicdansızcaydı ve binlerce keskin, parçalayıcı diş gibi içini parçaladı. Corrine tek bir cümleyle onun yanlış yönlendirilmiş asalet fikirlerini dehşet verici bir farkındalığa dönüştürdü. Birdenbire zamanını boşa harcadığı hissine kapıldı. Artık zamanın kara bir düşman olduğunu ve onunla ölümcül bir yarış içinde olduğunu fark etmişti.

"Nasıl olduğunu söyle," diye sordu. "Corrine, bana yardım et."

Sefil Prenses Bir

Şeytan Masalı Devam

Ediyor...

Künye ile ilgili aşk hikâyeleri kulağa ne kadar hoş gelse de Sarah bir Prenses için oldukça pratikti. Babasının bir mucize aradığını biliyordu, tıpkı onun çaresizliği yüzünden sonunda delirecek olanın kendisi olduğunu bildiği gibi, olasılıkları kraliyet lehine daha fazla düzeltmek istiyordu. Şu anda bu, onu güzelce tahtına oturtmak, kazanılması gereken süslü bir kupa gibi sergilemek anlamına geliyordu. Bu, açgözlü piranalarla dolu bir denizde bir salın üzerinde yüzmeye benziyordu ve Sarah, çiğnenip tükürülerek kendine hiç benzemeyen bir şekle bürünmesin diye suya tek bir hoş geldin parmağı sallayacak kadar aptal değildi. Bu yüzden Sarah aklını bu işe verdi.

O kadar soğuk ve ilgisizdi ki kimse ona yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Tam o sırada İnfazcı oyun alanına girdi.

Ani bir ürperti, arenaya girdiği yerden dışarıya, hem katılımcılara hem de yukarıdaki tribünlerdeki kalabalığa doğru dalgalandı. Etrafında yüksek sesle uğuldayan mırıltı, yetişkin ve çocuk herkesi ürpertirken açıkça görülebiliyordu. Kral'ın yasalarını uygulayan ve bu yasaları çiğneyenlere sert ve aşağılayıcı cezalar veren bu güçlü adama karşı herkesin hissettiği düşmanlık ve evet, düpedüz nefret elle tutulur bir şeydi.

Sarah İnfazcı'nın oyun alanına girişini izlerken kendine rağmen ürperdi, görünüşe göre etrafında yarattığı duygu karmaşasından habersizdi. Dürüst olmak gerekirse, korku ve önyargıyı bir kenara bıraktığında, sadece onun cesaretinin bile gözünü korkuttuğunu itiraf etmek zorundaydı. Basit bir savaşçı olsaydı, savaşta ve bunun gibi ödüllü yarışmalarda kesinlikle şanlı bir isim yapardı. Ama onun savaşları kendi halkına karşıydı.

Önüne serilen resimdeki tek gerçek kötü adam oydu. Kral tarafından göz yumulan kötü adam.

Adı Ariel'di, kötü biri gibi görünen biri için bile fazla melekçe bir isimdi. Sakallı ve bıyıklıydı, ancak her ikisi de neredeyse tek fikirli bir mükemmellikle kesilmişti. Kaba koyu renk kaşları gözlerinin üzerinde kesiliyordu ve saçları ensesinde bağlandığı kuyruğu ancak oluşturacak kadar uzundu. Saçları zift gibi koyu renkliydi ama şık, ipeksi

Parıltısı titizdi ve çok parlak ay ışığında neredeyse lacivert bir renk tonu gösteriyordu.

Tam o sırada kalın, isli kirpikler ayrıldı ve infazcı'yla karşılaşan herkesi kolayca dehşete düşüren buz mavisi gözleri ortaya çıktı. Cam gibiydiler, buz gibiydiler ve traşlanmış buz gibi parlıyorlardı.

Ve doğrudan Sarah'ya bakıyorlardı.

Prenses bir başka ürperti hissetti, tüyleri diken diken olana dek ürperdi. Çocukça davranışları bir anda unutuldu ve kendi mevkiinde bir kadın figürüne doğru otoriter bir şekilde doğruldu. Bıyıkları araya girdiği için onun kendisiyle alay eden bir gülümseme olup olmadığını tam olarak anlayamadı ama gözlerinde soğuk bir eğlence vardı.

Kendisine bir yol açmak için acele eden ve güvenli mesafeyi sağlamak için birkaç adım daha ekleyen güçlü İblislerin ürkek telaşından habersiz, cesurca izleme kutusuna çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Prenses Sarah da korkuyordu, kalp atışları hızlanmış ve avuçları nemlenmişti. Ama nemli elleriyle tahtının kollarını kavradı ve daha önce ona hiç bir dakika sonra olacağı kadar yakın olmamasına rağmen, sırf onu korkutamayacağını kanıtlamak için kendini ona gülümsemeye zorladı....

İlk başta tek duyabildiği bir kalp atışının alçak, sabit gümbürtüsüydü.

Yanağını kaldırdı, mükemmel sıcaklıkta bir yastık bırakırken yanağından geçen serinliği hissetti. Kalp atışı

başını daha da kaldırıp netlik için gözlerini kırıştırırken uzaklaştı.

Farkına vardığı bir sonraki şey o unutulmaz, duyuları uyuşturan kokuydu. Gözlerini her kapattığında o koku oradaydı. Eğer mümkünse, kokunun bir sıcaklığı vardı. Sıcaktı ama açıktan açığa değil. Bazı seviyelerde yumuşaktı, yumuşak misk ve flört eden erkeksilik gibi. Diğer kademelerde ise daha baş döndürücüydü. Zengin ve dumanlıydı.

Evet, buydu.

Duman. Yumuşak bir şekilde yanmış sedir, için için yanan akçaağaç ve elma odununun tatlı tadı.

Onun kokusuydu.

Bu, bitmek bilmeyen aylar boyunca çılgınca zamanlardan sonra onu saran aynı kokuydu. Kimi zaman sinir bozucu ve heybetli bir şekilde, kimi zaman da karanlık ve tutkulu bir tavırla onu sürekli rahatsız ediyor, kendi derisinin içinde hayal kırıklığıyla sürünmesine neden oluyordu.

Kızın kendisinden uzaklaşmasından hoşlanmıyordu ve bu her zaman ellerinin kızın dümdüz dökülen saçlarına dolanırkenki sahiplenici hareketinde kendini gösteriyordu. Sadece içgüdüsel olarak bile saçlarının onu büyülediğini biliyordu. Her zaman saçlarına dokunuyor, onu saçlarına tutsak ediyor, dudaklarının sürtünmesine doğru çekiyordu.

Onunla savaşılamayacak kadar yorgundu. Onun ısrarcı elleri ve inatçı doğası karşısında altı ay süren bu mutluluk verici, çileden çıkarıcı işkenceden sonra, sonunda onu kendi zevkine ve kendi zevkine göre bükebilme şekline çok fazla bağımlı hale gelmişti. O gelmeden önce, kadın

kendi vücudu üzerindeki kontrolüyle gurur duyuyordu. Jimnastik, dövüş sanatları ve maraton koşuları onun ölçütüydü ve bunların hepsinde hayatının bir döneminde üstün başarı göstermişti.

Ama parmak uçları tenine dokunduğu ve nefesi kulağına fısıldadığı anda her şey hızla cehenneme döndü. Konuştu, biliyordu, ama konuşma anlaşılmaz fısıltılara ve giderek heyecanlanan nefesin sıcak bulutlarına dönüştü.

Yine de pek aldırmadı. Adamın yüz hatlarını göremiyordu, bu yüzden kendi kendine bunun tamamen hayal ürünü olduğunu ve bu nedenle şımartılmanın güvenli olduğunu söyleyebilirdi.

Sonra her seferinde hayal gücünün bu gizemli adama, onun çekici kokusuna ve hissine takılı kaldığını hatırlıyor ve tüm bunların bir rüyadan daha fazlası olduğunu çok uzak bir seviyede kabul ederken kalbinin hızlandığını hissediyordu. Bu düşünce onu her zaman panikletir, onunla mücadele etmeye, ne kadar beyhude olduğunu bilse de onunla savaşmaya çalışırdı. Onu asla kendi iradesine zorlamak zorunda değildi; bunu sadece dokunuşunun tatlı becerisiyle, dudaklarının ve ağzının süpürücü mührü ile yeterince iyi yapabilirdi, onun direncini öpücükleriyle birlikte yavaşça yutarken.

Kestra bir sinir homurtusuyla uykusundan fırladı, sırf protesto ve inkârın duyulabilir sesini çıkarabilmek için kendini uyanmaya zorladı. Terden buğulanmış çarşafların rutubetinde yatıyor, zor nefes alıyor ve kalbinin şiddetli çarpıntısıyla göğsünün ağrıdığını hissediyordu. Bir avucunu göğüs kafesine bastırdı.

"Lanet olsun sana!" diye küfretti tavana doğru, gerçi rüyasındaki adama mı, Tanrı'ya mı yoksa kendine mi küfrettiğinden emin değildi. Kim olursa olsun, uykuda ve en savunmasız olduğu anda onunla büyük kafa oyunları oynuyorlardı. Bu onu yoruyor, konsantrasyonuna, gücüne ve dengesine zarar veriyordu ki bunların hepsi işinde kullandığı başlıca araçlardı. Ne zaman ki James onun adım atmadığını fark etmeye başladı, işte o zaman başının gerçekten belada olduğunu anladı. Uykuya ihtiyacı vardı ama uyku onu getirmişti. Uyanık kalmaya çalıştığında, her zaman sefil bir şekilde başarısız oluyor, karşı konulmaz bir şekilde bilinçsizliğe ve ardından onun üzerindeki bitmeyen esaretine düşüyordu.

Kestra yataktan kayarak çıktı ve sıcak, nemli bedenini soğuk odada gezdirdi. İnce kalçalarına daha iyi oturması için beli kıvrılmış ince, ekose boxer'ı ve beyaz nervürlü atletikle volta atıyor, bu rüyaların her zaman ardında bıraktığı kinetik huzursuzluktan kurtulmaya çalışıyordu.

Sevişmeye ihtiyacı vardı.

Bu noktada aklına gelen tek şey buydu. Uykusunda bu son derece erotik fantezilere dalmasının, ancak her zamankinden daha tatminsiz uyanmasının nedeni bu olmalıydı. James onun bu son çözümüne gülüp geçerdi. Onu bir şeyleri havaya uçurmanın en iyi rahatlama yöntemi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu, seks değil. Ama bir önceki gece koca bir depo rıhtımını ateşe vermişti ve yine burada, cinsel açıdan çok ama çok eksik olanların rüyalarını görüyordu.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," diye mırıldandı soğuk, boş odaya. "Bir şeylerin değişmesi gerekiyor ve bunu bir an önce yapsa iyi olur!"

Bölüm 3

"Kane, ortalıkta görünmemen gerekiyordu," diye seslendi Corrine üst kattaki uzak bir yatak odasından.

"Nerede olduğumun ne önemi var?" Kane inatla sordu, düşüncelerini ifade ederken anında sesten düşünceye geçiş yaptı. Ben zaten her zaman seninleyim. Senin gördüklerini görüyor ve hissettiklerini hissediyorum.

"Sen aynı zamanda bir Zihin İblisisin, diğerlerinden daha yetenekli bir şekilde kendini bu Baskılanmış bağlantımızdan uzaklaştırabilirsin." Merdivenlerin başında belirdiğinde bağırmayı bıraktı ve kollarını atletik göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş, devasa tırabzana yaslanmış olan adama baktı. "Bu konuyu benim tartışacağım kadar tartıştık. Noah çok yakında burada olacak ve o gelene kadar senin çoktan gitmiş olmanı istiyorum."

"Noah kendinde değil," diye karşı çıktı Kane, "ve buraya son gelişinde sana davranış şeklinden hiç memnun değilim. Seni daha önce hiç bu kadar kızgın hissettiğimi sanmıyorum."

"Çünkü," dedi inişe geçerken, "bu konu benim için çok uzun zamandır hassas bir nokta. Hazırlıklı olsaydım ona bu şekilde yaklaşmazdım. Daha diplomatik bir yaklaşım hazırlayamadan, birdenbire ortaya çıkması sinirlerimi bozdu." Merdivenlerin dibine ulaştığında üzerindeki kaftanın fazlalıklarını salıverdi ve sıcaklığını rahatlatıcı bir şekilde ona yasladı.

"Sonuç yeterince tatmin edici. Bu gücüm ilk ortaya çıktığından beri beklediğim fırsatı nihayet yakaladım. Anlamıyor musun, Kane? Bunu Noah için yaptığımda, kaderinde onun olmak olan kadın Druid'i bulduğumda, diğerleri sonunda kapıma isteyerek gelecekler."

"Ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye yumuşakça onayladı Kane, karısının yüzünü nazik, saygılı parmaklarının arasına almak için uzandı.

"Çok önemli," dedi sessiz bir şiddetle. "Son üç yıldır halkınız için işe yaramazdan biraz daha iyiydim. Beni de en az sizler kadar bekleyen bir kaderim var ve bunu gerçekleştirmek için can atıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı, eğilip dudaklarını onunkilere değdirdi. "Bunun senin için ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ama en azından bana izin ver-"

"Hayır, Kane. Lütfen," diye yalvardı alnına eğri büğrü düşen saçlarını geriye doğru taramak için uzanırken. "Bu konudaki isteklerime saygı göster."

"Biliyorsun," diye iç geçirdi, kadın ikna edici yalvarışına ve dokunuşuna bir öpücük eklerken gözlerini kapatarak, "Konu sen olunca güçsüzüm."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Noah'ın mahremiyet ve gururunu koruma ihtiyacına saygı göstermenizle ilgili. Durum tersine dönseydi, eşini bulmak için onunla geçirmem gereken süreci bilseydin, seyirci ister miydin? Bana karşı hissettiklerini açığa vururken birilerinin seni izlemesini ister miydin?"

"Sana olan aşkıma ya da ihtiyacıma hiçbir zaman gizlemedim Corrine."

"Ama bir an için, yasalara ve yakalanırsan öz kardeşinin seni cezalandırmak zorunda kalacağı gerçeğine rağmen beni yakalamaya çalışmana neden olan kontrol kaybını, saf şehvet dürtüsünü dünyaya göstermek zorunda kaldığını hayal etsene?" Corrine yumuşak dudaklarını onun kulağına götürdü ve daha yumuşak bir fısıltıyla konuştu. "Jacob seni yakaladığı anda hissettiğin o duyguyu hatırlıyor musun Kane? Kutsal Ay'ın etkisi altındayken masum bir insanı avlamanın verdiği utancı? Beni sevmenin senin için sorun olmadığını öğrenmeden önce hissettiklerini hatırlıyor musun?"

"Bazen," diye sessizce iç geçirdi, "sensiz hayatın nasıl olduğunu unutuyorum." Kız bu yaralayıcı düşüncüyü o küçük ağzıyla iyileştirmeye çalışırken, adam onun dudaklarına gülümsedi. "Ama beni öpmeye devam edersen seni asla terk edemeyeceğim."

"Mmm," diye kabul etti, dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilere sürtünüyordu. Kane'in ağzının baskısı aniden kayboldu, vücudunun geri kalanının desteği ile birlikte, onu Ani ışınlanmasının ardında bıraktığı sülfürik duman bulutuna çılgınca el sallarken, onun boşalttığı tırabzana takılıp tökezledi. İkinci bir duman bulutu ön kapının çatlaklarının altından ve etrafından fuayeye doğru kayarken öksürdü.

Bu bulut keskin bir dönüşle önce bir sütuna, sonra da İblis Kral'ın uzun, sağlam figürüne dönüştü. Corrine sallanan ellerini hemen arkasına sakladı ve kocasının gelişini fark edemeyecek kadar dalgın olacağını umarak Noah'ya gülümsedi.

"İyi akşamlar, Noah."

"İyi akşamlar Corrine. İyi dinlendin mi?"

"Pekâlâ. Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye güvence verdi ona.

Corrine uzanıp onun elini tuttu ve onu evin derinliklerine götürdü. Uzun zaman önce bu amaç için bir oda ayırmıştı ve Druidleri ararken çok az kullanılmış olsa da, meditasyon pratiğinde sık sık kullanıyordu. Noah alışılmadık bir sessizlik ve zoraki bir sükûnetle onu takip etti ama Corrine'in onu götürdüğü mabede hayran olmaktan kendini alamadı.

Koyu renk kumaşla örtülmüştü, her yüzeyde ve her köşede yaktığı çok sayıda mum dışında hiçbir ışık yoktu. Her bir ışık çubuğu camın üzerine yerleşmiş, odayı her yüzeyde değişen ve dans eden kırılmış prizmalarla dolduruyordu. Zemin, hepsi saten ve kadife renkleriyle parlayan yastıklarla kaplıydı.

Mumlar basitten egzotik olana kadar çeşitli kokular yayıyordu ama aynı zamanda küçük metal kaplarda otların tüttüğünün de farkındaydı. Bunlar odaya bir pus ve Dünya'nın kendisi kadar zengin ve saf baharatlı bir koku yayıyordu.

"Başlamadan önce..."

Dönüp ona baktı. "Evet?" diye sordu. "Onu rüyanda gördüğünü söylemiştin."

"Evet."

"Ona ve onun hakkında hissettiklerine geri dönmene yardımcı olabileceğini düşündüğün hatırlayabildiğin belirli bir şey var mı?" Adam ona şaşkın bir bakış attığında usulca gülümsedi. "Eşini rüyasında gören ilk kişi sen değilsin Noah. Şimdiye kadarki sınırlı deneyimlerimde, aradığım insanların her zaman tek bir anısı, bir tetikleyicisi oldu.

Bu da onları anında ruh eşleriyle tanıştıkları uyanıklık halinin ötesindeki o yere götürüyor. Örneğin Simon, Tiran'ı rüyasında gördüğünde hep müzik duyardı. Tam olarak "Fortune, Dünyanın İmparatoriçesi". Ben buna romantik demezdim ama yargılamak bana düşmez."

"Bunu hangi amaçla bilmek zorundasınız?" diye sordu Kral, ses tonunu soğukluk kaplamıştı.

"Noah, böyle basit bir ayrıntıya kendini kapatırsan hiçbir ilerleme kaydedemeyiz. Sadece zamanımızı boşa harcamış oluruz. Lütfen," dedi ve niyetini yumuşatarak Noah'ın koluna dokundu ve onun kişisel sıcaklığına doğru eğildi. "Güven bana. Burada olanları asla kimseye anlatmayacağım. Hatta Kane bu yüzden benimle arasına mesafe koymak için olağanüstü bir çaba sarf etti. Sana ihanet etmeyi asla düşünmeyeceğimizi biliyorsun."

"Hayır," diye karar verdi, "yapmazsın. Ve bunu biliyorum. Hakaret etmek istememiştim."

"Hadi ama, sana bu kadını düşündüren bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Ses çıkaracak..."

"Biraz tuhaf mı? Evet. Biliyorum. Sizden önce üç kişi daha aynı şeyi söyledi."

Noah buna güldü ve pişmanlıkla başını salladı. "Bunun yavan bir deneyim olmayacağını bilmeliydim. Pekâlâ." Boğazını temizledi ve fırtınalı yeşil-gri gözlerini onun bakışlarıyla buluşturdu. "Şeker," dedi sonunda. "Tam olarak kesme şeker."

"Pamuk şeker mi?" diye açıkladı.

"Evet. Modern adı bu."

"Tamam," dedi basitçe. "Pamuk şeker tadında olsun."

"Hayır. Tadı değil. Kokusu." Kız kaşlarını kaldırdığında hayal kırıklığıyla iç çekti. "Biri şeker eğirirken hiç yanında olmadın mı? Bu üç boyutlu bir kokudur. Havaya uçup giden tellerin kokusunu alırsınız, ama tadını da alırsınız ve teninize yapışan tatlı yapışkanlığı hissedersiniz." Noah aniden heyecanlı tanımlamasını durdurdu, başka koşullar altında paylaşmak isteyeceğinden çok daha mahrem ve açıklayıcı bir teğet geçtiğini fark ettiğinde alışılmadık bir şekilde kızardı.

Corrine nazikçe, "Anlıyorum," dedi ve koluna girip onu odanın ortasına götürdü.

Ortasına dallar ve kömür yerleştirilmiş büyük, kavisli bir tabağın bir tarafına diz çöktü. Ona karşı tarafa oturmasını işaret etti ve o da öyle yaparak yastıkların rahatlığına yerleşti. Otların ve tütsülerin oluşturduğu sis, İblis Kral'ı yatıştırıcı bir etkiyle çabucak sarıp sarmaladı.

"Bunu yak," diye usulca talimat verdi ve tek parmağıyla metal kâsenin kenarına dokundu. Derin bir nefes alıp verdi, gözlerini kapattı ve adam kaseye konsantre olup içindeki özenle dizilmiş eşyaların alev almasını sağlamak gibi basit bir görevi yerine getirdi.

Noah odadaki enerjinin keskin bir şekilde değiştiğini, yatıştırıcı bir basınçla etrafını sardığını ve onu daha da rahatlamaya zorladığını hissetti. Gücüne sadece ilkel bir şekilde aşına olan Druid için, Ateş İblisi'nin enerjisini onun izni olmadan manipüle etmek büyük bir başarıydı. Eğer onu bu kadar ani bir şekilde bu odaklanmanın içine çekmeseydi,

sakinleştirici bir durumdayken, karşı koymak için ani bir tepki vermiş olabilir.

Corrine tam da böyle bir an için defalarca alıştırma yapmıştı. İblis eşiyle tanıştığında tam tersini hissetmesi gerekirken zayıflık ve güçsüzlük hissetmişti. O zamandan beri geçen üç yılı bunu telafi etmek için dişiyle tırnağıyla mücadele ederek geçirmişti. Druidik bir mesleki terapistin en iyi haliydi, her zaman kendini zorluyor, her zaman kaderin acımasız bir cilvesiyle erken yaşta aldatıldığını hissettiği şeyi istiyor ve ona ulaşmaya çalışıyordu.

şimdi açık bıraktığı kapıya dalgınca bir el salladı ve kapının boğuk bir tıkırtıyla kapanmasını sağladı. Eğer dikkatini vermiş olsaydı, bu Kral'ı hayrete düşürecekti. Onun yerine gözleri, yarattığı alevin rahatlatıcı aşinalığına sabitlenmişti. Bir alevin kalbinde her zaman huzur bulabilmişti. Corrine bunu biliyordu. Onu şatosunun Büyük Salon'undaki şöminede yanan sonsuz alevleri düşünerek saatlerce otururken gören herkes bunu biliyordu.

"Başlayalım," dedi sonunda.

Kestra, güçlü eller onu belinden yakalayıp sert etten bir duvara doğru hızla çekene kadar tekrar uykuya daldığının farkında bile değildi. Adam saçlarına uzandı ve sanki tüm hakları kendisindeymiş gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi. Onu görmeye çalıştı ama hiçbir şey yoktu. Adam oradaydı ama tanımlamanın hemen ötesinde bir renk girdabına karışmıştı. Kendine rağmen uzandı ve elinin dokunuşuyla onun yüz hatlarını boyutlandırmaya çalıştı.

Parmak uçlarında kaba bıyıkların gölgesini hissedebildiğini fark ettiğinde nefesi kesildi. Bu hissin şok edici gerçekliği kalbinin hızla çarpmasına neden olurken elini geri çekti. Onu hapseden ellerine doğru geri çekilirken, hiç hareket etmemiş de olabilirdi.

"Bana kim olduğunu söyle..."

Kestra onun sesini duyunca donakaldı, derin ve zengin egzotik bir aksanı vardı, Avrupa kültürlerinin en eskilerinden birine aitti. Bir tanesini duyduğunda tanıyacak kadar çok seyahat etmişti, yine de ses tonunun kaynağını tam olarak kestiremiyordu. Ona ne kadar yakıştığının farkındaydı, bu yeni ayrıntı son altı aydır yavaş yavaş bir araya getirdiği zihinsel yapıya mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Bu inatçı, saplantılı rüyalar, bitmek bilmeyen kâbuslar ve onları yönlendirirken başrolde oynayan unutulmaz kaptanla geçen aylar boyunca ikisi de tek bir kelime bile konuşmamıştı. Bu beklenmedik gelişme karşısında aynı anda hem dehşete kapılmış hem de büyülenmişti.

Loşluk hafifçe dağıldı ve sanki hiç direnmiyormuş gibi onu daha yakına çekti, elleri kaburgalarının altındaydı ve parmakları karşı koyan gücüne karşı koyarken tenine daha sıkı bastırıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, çaresizce üzerine gelen ve iradesinin gücünden kaçmak için ona zarar vermesini söyleyen şiddetli dürtülere karşı mücadele ederken. Ona zarar vermek adil olmazdı.

Oysa ona hiç kötü davranmamıştı. En saldırgan davranışı, onu kendi bedeninin isteklerine boyun eğmeye zorlamak olmuştu; kabul etmek zorunda olduğu bir eylem, bir işkence olduğu kadar bir ödöldü de. Yine de onun kendisini bu kadar kolay etkileyip yönlendirebilmesinden nefret ediyordu.

"Çünkü beni rahat bırakmayı reddediyorsun," diye cevap verdi, tıpkı onu tuttuğu kas yığınlarında olduğu gibi, kelimelerinde de aşırı gergin bir piyano teli gibi gerginlik vardı.

"Beni bırakırsan seni memnuniyetle yalnız bırakırım," diye tısladı dişlerinin arasından. "Bu senin tek seçeneğin. Sana hakkımda bir şey söylemektense nitrogliserinle step dansı yaparım daha iyi!"

Güldü. Yüzünün öfkeyle alev almasına neden olan şaşırtıcı, son derece sinir bozucu bir kıkırdamaydı bu. Kendisinin ciddiye alınmamasından, sanki bir şakaymış gibi gülünmesinden nefret ederdi.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye hırladı sessiz, yoğun bir nefesin altında. "O sivri dili bulmalıyım ya da denerken ölmeliyim."

Birdenbire parmakları yüzünün üzerinde kaymaya başladı. Kadın irkilerek geri çekildi ama parmaklar boynunun ve omurgasının üzerinde dans ediyor, ardından adamın sıcak nefesi ürkütücü bir şekilde yaklaşıyordu. Sadece rüyalarda mümkün olabilecek bir şekilde onu bu şekilde çevreliyordu. Duygularla ve beklenmedik zıtlıklarla. Her sinir ucunu kovalayan ve tek fikirli tensel savaşıla direncini kıran zıtlıklar.

"Hayır... Bunu bana tekrar yapmana izin vermeyeceğim!"

"Doğru," dedi, sesi aniden yumuşamıştı. Parmakları hareketsiz kaldı, nefesi kızın boynunun kıvrımında, boğazıyla omzu arasında sıcak bir buluta dönüştü. Titreşimin adamın tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Ne kadar kısıtlama kullandığını gösteriyordu. Daha önceki, daha sınırsız rüyalarına dair anıları boş bilgileri doldurdu. "Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor," dedi sonunda.

Kestra gürültüyle yutkundu ve gözleri açıklanamaz bir duyguyla yanarken başını yana çevirdi. Az önce kendi kendine ifade ettiği duyguları ve hayal kırıklıklarını dile getirmişti. Elbette dile getirecekti. O, zihninin bir yapısıydı. Uyanıkkenki düşünceleri rüyasında onu takip ediyordu.

Ama bir yerlerde rüya gördüğünüzü fark ettiğiniz anda rüyanın etkisini yitirdiğini okumamış mıydı? Kısa bir süre sonra uyanma eğiliminde olduğunuzu? Eğer öyleyse, neden etrafta bekliyordu? Sert ve isteksiz bedeninin üzerinde oynaşan sihirli ve parlak yıldız ışığına benzeyen o lanetli dokunuşu mu bekliyordu? Sırf hissedebilmek için mi onun var olmasını diliyordu? Uyanık olduğu saatlerde hissedemediği şekilde hissedebilmek için mi?

"Hayır, Kikilia," diye mırıldandı usulca alnına doğru. "Bu sefer farklı olabilir. Bana kim olduğunu söyle, ben de sana uyanıkken neler yapabileceğini göstereyim. Bana adını söyle, ben de seni bulayım ve bu karşılıklı işkenceye sonsuza dek son vereyim."

Bu istek önce yüzüne gülmek istemesine neden oldu ama hemen ardından tüylerini diken diken eden bir dehşet hissi geldi. Dünyada onu korkutan pek bir şey yoktu ama adamın teklifi o nadir, ürkütücü

Panik sinirleri. O kadar uyuşmuştu ki, tek bir kelime söyleyebilmek için tüm konsantre çabasını harcaması gerekti:

"Asla."

"Sana söylemeli, Noah. Sana söylemesini sağla," diye ısrar etti Corrine, kulağına fısıldarken soluk soluğa nefesi yanağına düşüyordu. "Seni şimdilik elimden geldiğince yaklaştırdım. Ona söyletmelisin, Noah."

Kestra onun niyetinde ve duygularında bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı. Birden sabırsızlandı, bu duygu tüm yumuşaklığı ve ikna edici duygusallığı silip süpürdü.

"Neden bana bu kadar direniyorsun? Her gece kabul etmen gereken şeyi inkâr edemeyecek kadar zayıf düşene kadar savaşıyorsun. Bu, çekmene gerek olmayan bir acı."

"Keşke daha kadınsı, yumuşak ve uysal olsaydım, belki? Ben hanımefendi değil miyim? Evet, haklısınız. Kendim gibi davranmıyorum, yumuşak konuşmuyorum ve nazik değilim. Bu manipülasyonun üzerinden altı ay geçti ve hala hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Kendim için daha akıllı birini hayal edebileceğimi düşünürdüm."

Yine o sinir bozucu kıkırdama, sanki ne kadar kaba ve hoyrat olursa onu o kadar memnun ediyormuş gibi. Onu çıldırtıyordu!

"Şimdiye kadar tüylerinin arasından yolumu bulacak kadar zekiydim, küçük kirpi," dedi, sesi birden alçak ve tehlikeliydi. "Bu her gece oluyor. Bunu hatırlatmanın seni inciteceğini biliyorum ama yine de işin aslı bu."

Acıttı. Ustura kesiğindeki limon suyu gibi acıtiyordu. Kestra başı arkaya düşüp çığlık atana kadar hüsrarla hırladı. Onun baştan çıkarmalarına boyun eğen bu parçasına içerliyordu. Bu sadece bir rüyaysa ne olmuş yani? Neyin keyifli bir rüya olduğunu kendisi belirleyebilmeliydi!

Ve buna içerlediği için ondan nefret etti.

"Pekâlâ," diye tısladı kısık sesle. "Kestra. Kestra Irons. Şimdi gel ve beni bul, seni orospu çocuğu. Benimle gerçek dünyada buluş ve tüm bu Eurotrash cazibenin gerçekten ne kadar ileri gideceğini öğren. Yemin ederim, eğer seni uyanık dünyamda görürsem yüzyıllarca pişman olacaksın!"

Yüzüne bir tokat atmak için elini uzattı. Ancak tokat son anda değişti ve aslında çenesinin tam ortasına, kapalı yumruklu bir patlamaydı.

Bu geceden önce, her şey her zaman çok rüya gibi ve ruhani, çok zorlayıcı bir şekilde tatlı ve yumuşaktı. Yumruk inanılmaz derecede tatmin edici ve beklenmedik derecede acı vericiydi. Geriye doğru çekildi ve morarmış parmak eklemleri yanıyormuş gibi acırken sertçe küfretti.

Onun da küfrettiğini duydu. Sonra tükürdü. Bulanık varoluşun içinden kendisine dik dik baktığını hissetti, bu yüzden usulca güldüğünde şok oldu.

"Pis küçük şey," diye suçladı onu.

Birdenbire hayali düşmanın ne kadar güçlü olduğu konusunda gerçek bir ders aldı. Onu iki kolundan yakaladı ve ayaklarından çekip aldı. İsteksiz ağzını gülünç bir hassasiyetle buldu. Kadın

Öpücüğünü sahiplenici bir tavırla ve inatçı bir kararlılıkla alırken, fantezisinin kanının tadını bile verecek kadar ileri gittiğini fark edince şok oldu. Eğer gerçekten gerçek olsaydı, onu damgalama potansiyeline sahip olurdu, onu kendisinin olarak işaretleme gücüne sahip olurdu.

Sadece onun.

Birdenbire, sanki bir girdap tarafından odanın dışına çekiliyormuş gibi, dizilmiş şeker kokusu uzaklaştı ve Noah şokla gözlerini açtı. Kendisini, tarçın rengi saçlardan oluşan bir sarmalın ayırdığı geniş yeşil gözlere bakarken buldu. Dudaklarına değdiğini hissettiği saçlar, onun ağzıyla onunki arasında sıkışıp kalmıştı.

Noah yutkundu, dehşet içinde Corrine'i itti ve kıskanç kocasının geldiğine dair herhangi bir ipucu bulmak için kutsal alanın etrafına çılgınca bakarken elinin tersini ağzına götürdü.

"Noah, sorun yok," dedi çabucak, yatıştırıcı bir şekilde. "Olur böyle şeyler. Aradığınız Druid'in ruhuna büründüğümde, ruhunuz söz konusu olduğunda bu tam bir sahiplenmedir."

"Corrine..."

"Noah, beni dinle. Bu sadece sürecin bir yan etkisi. Bu odada seninle olan asla ben değildim. Kendimi kenara çekmediğim sürece. Ben bir medyumum. Bir kanalım. Ben sadece mesajı getiririm. Mesajın nasıl iletileceğine karışmam ya da"-kanlı dudağına dokunmak için uzanırken yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi
-"veya alındı."

Elini ters çevirerek parmaklarını salladı, parmaklarından biri kesinlikle normalden farklıydı.

"Corrine," dedi Noah, dehşete düşmüş ses tonu yüz ifadesini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu, "parmağını kırdın!"

"Aslında, Kestra sana bir tane patlatmam için beni ödünç aldığında yaptı. Ve bunun bir parmakla sınırlı kalacağını sanmıyorum," diye itiraf etti, çoktan şişmeye başlamış olan elinin arkasındaki kemiklere hafifçe dokunarak. "Noah, o hep böyle asabi miydi? Bu kadar öfkeli mi?"

"Şöyle diyelim," diye itiraf etti, "bu onun en etkileyici gecelerinden biriydi. Sözcüklerdeki eksikliğimizi çoğu zaman vücut diliyle telafi ediyor."

"Beni böyle olacağı konusunda uyarmalıydın..."

"İnatçı mı?" Noah ona çarpık bir sırıtış attı. "Bunu onun cazibelerinden biri olarak görmeye meyilliyim. Bana karşı büyüdü."

"Aradaki fark, senin bir gün gerçekten kapısına dayanacağını düşünmemesi. Sen aksini biliyorsun. Belki de bu konuyu önce Magdelegna ile konuşmalısın. Kız kardeşin isteksiz insanlarla iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

"Belki de."

Corrine, İblis Kral'ın tehlikeli sulara yaptığı bu özel keşif gezisinden büyük ölçüde zevk alacağını anlamıştı.

Bu İblis adamlarda bir şeyler var, diye düşündü.

Onlarla ne kadar çok savaşırsanız, bu onları o kadar cesaretlendiriyor gibiydi. Zihinsel olarak fizikselden bile daha fazla. Ama Corrine biraz endişe duymaktan kendini alamıyordu. Kısa bir süre için bu Kestra'nın bir parçası haline gelmişti. Onda tam olarak uyumlu olmayan bir şeyler vardı. Ancak Corrine onu tam olarak tanımlayabilecek kadar bilgiye sahip değildi.

parmağını üzerine koydu. Umarım ertesi hafta bir sonraki ve son seanslarında, bu gecenin yorgunluğunu attıktan sonra çalıştıklarında, meseleyi daha iyi anlamlandırabilirdi.

Kral aniden, "Gel," dedi ve Druid'i yaralanmamış elinden tutup ayağa kalkmasına yardım etmek için ayağa kalktı. "Seni bir doktora götürmeliyiz."

"İnsanlarla sözleşme yapmadığınız doğru mu?"

Kestra güzel bir yağlı boya tabloyu incelerken hafifçe döndü ve omzunun üzerinden arkasında oturan kruvaze ipek takım elbiseli, ellerinin arasında mendilini tekrar tekrar silen şık adamı inceledi.

Terli avuçlar, diye düşündü.

"Ben bir iş kadınıyım Bay Sands, katil değil." Kestra sonunda pahalı sanat eserini incelemekten vazgeçti ve uzun beyaz örgüsünü alışkanlık haline getirdiği bir vurguyla omzunun üzerinden geriye attı. "Ve buraya gelecekteki girişimlerle ilgili seçenekleri tartışmak için gelmedim. Bunu benim şartlarımla, benim seçtiğim bir yer ve zamanda yaparız." Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve çatı katının zeminini kaplayan kalın halı üzerinde pratik bir zarafetle yürüdü. "Ödemeyi yerine getirmek için buradayız. Ne eksik ne fazla."

Adam bunu yaptığında kadın içtenlikle güldü ve önünde duran sehpanın karşı tarafında durdu. Sade ipek elbisesinin içinde, boğazında tek sıralı incilerle oldukça zarif görünüyordu. Ama bacaklarını iki yana açıp bir kalçasını hafifçe eğdiğinde, Sands baldırlarından yukarı doğru esneyen iyi bilenmiş kasların sıkı çekimini görebiliyordu.

Kalçalar. Orada oldu Hayır yanlış anlama ne
yatmak altında kadınsı cazibe.

"Eh, Bayan Irons, ne de olsa bunun için buradasınız," diye nazikçe kabul etti.

Sands öne doğru eğilerek cam sehpanın üzerine küçük bir kutu koydu ve iki parmağıyla kutuyu ona doğru kaydırıldı. Tek bir parmak ucuyla kutunun kapağını kaldırıp içindeki parayı ortaya çıkarmadan önce onun tekrar yerine oturmasını bekledi. Kutuyu hemen kapattı.

"Sen saymıyor musun?" Sands sordu.

Saçları kadar beyaz k i r p i k l e r i n i n altından ona baktı, neredeyse yarı saydam mavi gözleri onu süzüyordu.

"Gerek var mı?"

"Tabii ki hayır."

"Neden olmasın?" diye kayıtsızca sordu.

Sands güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Seni kandırmaya çalışacak birinin deli olması gerekir."

"İşte bu yüzden asla saymak zorunda kalmıyorum," diyerek kutuyu aldı ve çantasına yerleştirdi. Sanki içinde çeyrek milyon dolar nakit para değil de sadece bir tarak ve ruj varmış gibi deri aksesuarı rahatlıkla omuzladı.

"Sizi tekrar arayacağız," dedi Sands içtenlikle.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Sands ayağa kalktı, avucunu mendiline sildi ve elini ona uzattı. Kestra sadece kibarca gülümsedi ve

iki elini de çantasının askısında tutuyordu.

Jim onu her zaman, tüylerini diken diken edecek kadar esrarengiz bir altıncı hissi olmakla suçlamıştı. Omurgasında aniden beliren ve şu anda olduğu gibi saç çizgisinin dibinde keskin bir karıncalanmayla dinlenen ürperti, bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda onu uyarmakta asla başarısız olmamıştı. Bunu bilinçaltının, bilinçli zihninin doğrudan not almadığı ipuçlarını bir araya getirmesi olarak düşünmeyi tercih etti.

Kalın beyaz kirpiklerini, gözlerinin mavi elmas irislerini neredeyse tamamen gizleyene kadar indirdi. Bilinmeyen bölgeye adım attığından beri yaptığı gibi bir kez daha odanın etrafına baktı. Bu kez Sands'in arkasındaki koridorda en ufak bir hareket gölgesi yakaladı.

Uzun ve pişman bir şekilde içini çekti, ona soğuk bir bakış fırlatabilmek için buz gibi gözlerini araladı. "Her ne planlıyorsan," diye tısladı ürpertici bir şekilde, "seni uyarayım, bu iyi bir fikir değil."

Sonra cevap beklemeden, artık iyice ağırlaşmış olan çantasını savurdu ve Sands'in kafasına vurdu. Gafil avlanan tarafın kendisi olacağını tahmin etmemişti, bu yüzden kış ormanındaki  l  bir ağaç gibi devrildi.

Kestra topuklu ayakkabılarını fırlattı ve odanın içinde çılgınca bir koşu yaptı. Kapiya yöneltmek bir hata olacaktı, koridordaki kişi silahlıysa onu çok açıkta bırakacaktı, bu yüzden kahvaltı barının üzerinden mutfağa daldı, böylece onun görüş alanının dışında kalacaktı. Ne yazık ki bu onu çatı katının tek çıkışından da uzaklaştırıyordu.

Silahını almak için çantasına uzandı, diğer her şeyi bırakıp silahı eline aldı ve parmağını tetiğin üzerine koydu. Belaya dair tüm ipuçları şimdi zihninde ön plandaydı ve başlangıçta onları kaçırdığı için kendine lanet etmesine neden oluyordu. Sands'in terli avuçları. Para için öldürüp öldürmeyeceğine dair sorusu. Gergindi ve ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda onu yokluyordu. Hesaba katmadığı şey, kadının nefsi müdafaayı cinayet olarak görmediği ve kendisine aynısını yapmakla tehdit eden herhangi birinin canını almaktan çekinmeyeceğiydi.

Mutfak girişine doğru ilerlerken Sands'e doğru baktı. Eskiden tertemiz olan halıya ağır bir şekilde kan akıtıyordu, hâlâ terk edilmiş ayakkabılarının yanında soğuktan donuyordu. Aklına devasa süitte kaç kişinin daha saklanıyor olabileceği sorusu geldi. Genellikle ödeme için özel bir yerde buluşmazdı ve şimdi bunun neden uyulması gereken çok iyi bir kural olduğunu hatırladı. Ayrıca, Jim'i her zamanki görevi olan yakındaki bir araçtan onun güvenliğini izleme görevinden de azletmişti.

Ancak kendini suçlamanın zamanı değildi, bu yüzden kötü seçimlerini bir kenara bıraktı ve durumdan canlı ve tercihen yaralanmadan çıkmaya odaklandı.

Gerçekte, mahvolmuştu ve bunu biliyordu.

Bir saniye sonra başının yanındaki duvar patladığında gerçek ortaya çıktı. Alçıpan her yere savrulurken ve biri karşı taraftan duvarı delip geçerken hızlıca bağırdı. Tek yapabildiği yere düşmekti çünkü duvar onun üzerinde paramparça olmuş, sıva ve bir kurşunun bir boru bağlantısına çarpmasının ardından üzerine su yağmıştı. Menzilden çıkmaktan başka çaresi yoktu, sürünerek hızla oturma odasına geri döndü.

Kocaman bir el onu sa örgüsünden yakalayıp sertçe ayağı kaldırmadan önce iki dizini de halının üzerine ancak koyabilmişti.

Bu tür durumlarda sık sık olduğı gibi, neden hedef alındığını anlamaya hiç fırsatı olmamıştı.

Kafasından vurulmadan hemen önce şakağında sıcak bir silah namlusunun yanığını hissetti.

Bölüm 4

Bir Hafta Sonra

Ertesi hafta, Corrine çok hafif bir tıkırtı dikkatini çekince kapıyı açtı. Kapının etrafından dikkatle baktı ve Noah'yı gördüğünde ağzı şaşkın bir "O" ile açıldı. İblis Kral'ın göğsünde ve omzunda gevşekçe sallanan, Corrine'in kesinlikle komada olan yeğeniydi.

"Ne yapıyorsun, onun enerjisini mi emiyorsun?" Corrine hararetli bir fısıltıyla suçladı. "Onu asla böyle uyutamıyorum!"

"Umarım karışmaz," diye fısıldadı Noah, anne ve babasının özelliklerinin belirgin bir bileşimi olan kuzguni siyah buklelerinin üzerinden. "Acil bir bebek bakıcılığına zorlandım."

"Çünkü onları geri çevirmek zorunda kaldım." Corrine kıkırdadı. "Onlara hiç hayır demiyor musun?"

"Neden isteyeyim ki?" diye sordu Leah'nın başının olmadığı omzunu silkerek.

"İyi bir noktaya değindin. Uyuduğuna göre sorun olmayacaktır. Hadi onu yatıralım. Anladığım kadarıyla Kestra'yı fiziksel arama yoluyla henüz bulamadınız?"

"Hayır, henüz değil. Adı, saç rengi ve Amerikan İngilizcesi olduğunu düşündüğüm bir dilde konuşması dışında elimizde pek bir şey yok."

"Bunu bu gece halledeceğiz." "Corrine?"

"Evet?"

Kadın dönüp ona umutla bakarken İblis Kral tereddüt etti.

"Neredeyse bir haftadır onu rüyamda görmedim."

"Noah," diye yumuşakça azarladı, yeğeninin sırtında duran elini sıcak bir şekilde örtmek için hareket etti. "Endişelenmeyi bırak. Ona ne kadar yakın olursan, iletişim kurmak için onu hayal etmeye o kadar az ihtiyaç duyacaksın."

"Emin misin? Sanki... Sanki benimle ilgili her şey birden boşluğa düşmüş gibi hissediyorum. Rüyalar beni çıldırtıyordu, ama birden kendimi bu konuda hiç şikayet etmemiş olmayı dilerken buldum."

"Sakin ol. Bebeği kanepeye koy ve kutsal alanıma gel. Ayine başlayalım ve içini rahatlatalım."

Corrine'in o zamana kadarki sınırlı pratiğine göre daha kolay olması gerekirken bu sefer zorlanıyorlardı. Arayıcı Druid etrafındaki alevlerin sıcaklığından terliyordu, Noah'ın derin konsantrasyonu nedeniyle yaydığı ısıdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Tek başına Kestra'yı aramaya odaklandıkça, bu tür güç taşmalarını düzenlemek için kullandığı duyudan uzaklaşıyordu. Bu gece, henüz doğmamış

Kestra adındaki Druid, meditasyon yaparken ve onu bulmak için güçlerini birleştirirken sadece kilometrelerin ölçebileceğinden daha uzak görünüyordu. Corrine başarısızlık korkusuyla hareket ediyordu. Şeytan Kral'a karşı ilk kez başarısız olamazdı.

Doğru, Kestra her kimse, muazzam bir güç için büyük bir potansiyele sahipti. Buna şüphe yoktu. Corrine'in az da olsa edindiği tecrübeler bile ona gücün gücü çektiğini göstermişti. Demon ve Druid'i birbirine bağlayan şey genetikti ve Noah gibi güçlü bir adamın, gerçek dokunuşu Druidik yeteneklerini "açtığında", akıl almaz bir yetenek kapsamına sahip eşit derecede uygun bir partnerle birleşmesi makuldü.

Kestra'nın nasıl muazzam bir irade gücü ve korkudan kaynaklanan bir kararlılıkla savaştığını hatırlayan Corrine, onları uzaklaştıranın Druid'in kendisi olduğundan emindi. Gizli güçleri üzerinde bilinçli bir kontrolü olmasa da, bilinçaltı klasik bir "savaş ya da kaç" itkisiyle onlara dokunuyor olabilirdi. Son karşılaşmadan sonra Kestra'nın Noah'ya karşı çok temkinli olduğu açıktı. Adını ya da yüzünü bilmemesi önemli değildi. Denenmemiş Druid, Noah'nın bir rüyadan daha fazlası olduğu gerçeğini, sahip olduğu her kadınsı içgüdü'nün özüne kadar hissediyor olmalıydı. Öyle olmasaydı, neden bu kadar düşmanca ve savunmacı davransındı ki?

Corrine, kendisini başka bir İblis'in eşini öperken bulduğunda ne kadar rahatsız olduğunu bildiği için bu kez Noah'ya dokunmaktan kaçınmıştı. Corrine ona öpücüğün alanın kendisi olmadığını ne kadar açıklarsa açıklasın, bu onun derinlerde yatan onur duygusuna bir hakaretti. Ruhuna dokunulmamıştı. Eğer öyle olmasaydı, Kane bunu asla kabul etmezdi. O da öyle. Ama

Şimdi bu zaafların ve nezaket kurallarının başarılı olmak için yapmaları gereken şeyi engellemesinden korkuyordu. Ve Druidik yetenekleri söz konusu olduğunda bir daha hiçbir şeyde başarısız olmayı reddettiğinden, protokolü ve izni bir kenara itip Noah'ya uzandı.

Etraflarındaki sığağa rağmen soğuk ve nemli olan elleri yüzünün hatlarını kavradığında şiddetle irkildi. Adamın gözleri onunkilerle birlikte açıldı ve kadın aralarındaki ateşin üzerine eğildi, böylece alınları birbirine değdi ve gözleri adamınkilere derin derin baktı.

Birdenbire havaya yayılan şeker kokusu tüm otları ve duman dallarını bastırdı. Kokunun bu merkezi odağı bir an sürdü, sonra diğerlerini de içine alacak şekilde dönmeye başladı. Tam o anda bulunduğu yerin kokuları. Ve istedikleri de buydu. Onu nerede bulacaklarını bilmek istiyorlardı. Noah onu bulmak için çaresizdi. Corrine de ona bu dileği vermek için yanıp tutuşuyordu.

"Hayır Amca."

Corrine ve Noah küçük sesin bir anda ve her yerden gelmesiyle irkildiler. Başlarını çevirip kapıya baktılar; Leah hâlâ kapı kolunu çevirerek Corrine teyzesine ve onun "Hayırsız "ına ulaşma gibi imkânsız bir başarıya tutunuyordu.

Konsantrasyonlarının bozulması odaya bir süpernova gibi patladı, ateş ve pamuk şeker kokusu püskürten somut bir enerji patlaması. Corrine çığlık attı ve alevler ona doğru püskürürken ellerini havaya kaldırdı.

Alev hem onun hem de Nuh'un içinden zararsız bir şekilde geçti ama hemen ardından moleküler düzeyde parçalanma hissi geldi. Muhteşem bir şey oldu

parçalıyor, acı çektirerek, acı çektirerek yırtıyordu.

Ve sonra.

Sessizlik ve karanlık.

Bir ocuğun feryadı Nuh'un zihnine nşfuz etti ve nefes almak için otonomik tepkiyi tetikledi. Nefes nefese kaldı, şiddetli bir şekilde ksşrdş ve hızla sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Gözleri yanıyordu. Neyden kaynaklandığını anlayamıyordu. İğşdşsel olarak İnfazcıların çocuğunun çığlığına doğru uzandı, dengesi bozulup tek dizinin şzerine dşşerken Leah'yı kendine doğru çekti. Ellerini krş krşne, sorumlusu olduğu kşşk ve sıcak bedenin şzerinde gezdirirken, bir yandan da kendini dşzenli bir ritimle nefes almaya zorluyordu. Leah'nın pijamalarının, saçlarının ve kirpiklerinin sağlam olduğunu hissetti; odaya yayıldığını grdřęř açıklanamaz alevler Leah'yı yakmış ya da kavurmuş olsaydı ikisi de zarar görebilirdi.

Kızın her şeyden çok korktuğunu anlayınca minnettar oldu ve ona sımsıkı sarıldı, yanan gözlerine berraklık getirmeye çalışırken onunla birlikte sustu ve sallandı. Ateşten etkilenmezdi, bu yşzden neden yanmış gibi hissettiğini anlayamıyordu. Eşini bulmak için yapılan ritşelin herhangi bir şekilde birine zarar verebileceğini asla dşşşnemezdi. Bu akıl almaz bir şeydi. Corrine'i aramak için aydınlık ve karanlığın lekeleri arasında el yordamıyla ilerlerken hşlş inkşr ve cevapsız sorularla boğuşuyordu.

"Sus, Leah, gşvendesin," diye yatıştırıcı bir şekilde çocuğa seslendi, bir şekilde hissettiğinden çok daha inandırıcı grşnmeyi başarıyordu. Birden eli ipeksi yumuşak buklelere çarptı.

Parmakları, onlara yaklaştıkça netleşen kırmızı iplikçiklerin arasında geziniyordu. Her şey çok gürültülü görünüyor, kulaklarını acıtiyordu. Her şey çok sert kokuyor ve tadı çok acıydı. Ama sonunda Corrine'in yüzünün serin ve nemli tenine dokunduğunda her şey biraz olsun sakinleşmiş gibiydi.

Kadının öksürdüğünü duydu ve onun dokunuşuyla sarsıldı. "Her şey yolunda," diye ona güvence verdi. Nefes alamıyordu. Körü körüne onu kendine doğru çekti, içgüdüsel olarak her iki dişiyi de koruma çemberinin içine aldı. Gözleri görmüyor ve kafası karışmış olabilirdi ama ikisinden birinin korumasından bir milimetre bile uzaklaşmasına izin verirse lanetlenirdi.

Nuh aniden çok önemli bir şeyin farkına vardığında yüzünü sağa çevirdi.

Güneş ışığı.

Güneş ışığının verdiği hissi yanlış anlamak mümkün değildi. Özellikle de az önce çektikleri çile her neyse onun yorgunluğundan sonra, saf güneş ışığının üzerlerinde parıldadığı anlamına gelen açık uyuşukluğun başka bir nedeni olamazdı.

"Alacakaranlık," diye yüksek sesle tartıştı. "Gece oldu!"

Corrine onun bu konuda neden anlaşmazlık yaşadığını anlayınca kaskatı kesildi.

"Hâlâ içerideyiz," dedi fısıltıyla, elleri dizlerinin altındaki zeminde geziniyordu. Parmaklarını sola, Nuh'a doğru kaydırıp derin bir havı olduğu belli olan halıya dokunana kadar, kutsal mekânına ait eşyaların parçalarını dokunarak tanıdı.

Yastıkların altındaki kutsal alanın zemini sadece çıplak, cilalı ahşaptı.

Noah dizlerinin üzerinde daha fazla kalamadı. Ayağa kalkarken her iki suçluyu da kendisiyle birlikte yukarı çekti ve bacaklarını birbirinden ayırdı. Çevresini görsel olarak tanımlamaya yönelik refleksif ihtiyacı durdurmak için gözlerini kapattı. Derin, temizleyici bir nefes aldı ve olduğu her şeyi merkeze alan güce uzandı. Bu güç ondan bir ağ gibi dışarı fırladı, tüm alanı kaplayan bambaşka bir duyusal ağ. Güneş ışığının saf enerjisini, birkaç hayvanın yaşam gücünü ve yoğun bir insan nüfusunu hissetti.

Kane ve Corrine yalnızlık içinde yaşıyordu, en yakın komşuları çoğunlukla İblislerdi ve onlar bile bir mil uzaktaydı. İlk başta, her zaman kolaylıkla ve neredeyse umursamaz bir yetenekle hissettiği herhangi bir şeyden farklı hissetmedi, ancak Noah'ın gücünün ona verdiği bilgiler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sanki bir şehrin kenarında duruyormuş gibi hissediyordu. Bir insan şehrinin.

İşte o an görme duyusu nihayet işbirliği yapmaya ve diğer duyularına katılmaya karar verdi. Önündeki bir şeye odaklanana kadar gözlerini açtığını bile fark etmemişti.

Duvardan pencerelere kadar halı kaplı, geniş ve ferah bir oda. Pencereler devasa bir metropole bakıyordu. Chicago olduğunu anlaması için yeterli sayıda binayı tanıması sadece bir dakikasını aldı.

Ve yine de...

Başını sağa çevirdiğinde hâlâ Corrine'in özel olarak tasarlanmış kutsal alanındaydı. Gözlerindeki hileyi anlamaya çalışarak ayaklarına odaklandı.

Orada, sanki birbirine eklenmiş gibi, son derece farklı iki zeminin birleşip kaynaştığı, cilalı meşe ve yarım yastıkların pelüş halılar ve bozulmamış çoraklıkla buluştuğu çizgi vardı. Bu alışılmadık iç içe geçmiş odaların arasında durdu, bir ayağını her iki yana atarak Corrine'i sağında, bildiği odada, Leah'yı da solunda, ona yabancı olan odada tuttu.

Bir an için, sanki kız kardeşinin ışınlanmalarından birinin ortasında donup kalmış gibi hissetti. Bir Zihin İblisi bir başkasını bir noktadan diğerine ışınladığında, bu iki nokta birbirine sıkışmış gibi görünür ve sanki başlangıç noktasından varış noktasına anında adım atabilirmişsiniz gibi görünürdü. Ancak Noah durumun böyle olmadığını biliyordu. Bir ışınlanmanın iki yeri buluştuğunda, şekillerin, seslerin ve görüntülerin tuhaf bir şekilde bozulması söz konusuydu. Bir yöne ya da diğerine tam olarak adım atana kadar hiçbir şey net olarak tanımlanamazdı ve ışınlanmanın etkisi bir an sonra kaybolurdu.

Peki bu iki yer Escher tarzı bir şekilde nasıl birbirine bağlanmıştı? Bir şehre tepeden bakan modern metropol süiti ve İngiltere kırsalında huzurlu bir kır ortamı?

Bunu daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Etrafındaki sesler yavaşça azaldı, her yerde yankılandı ve seslerin gelmesi gereken insanları ararken dağıldı. İçgüdüsel olarak, İblis Kral bölünmenin en iyi bildiği tarafına, güvenliklerini tehdit edebilecek belirgin değişkenlerin olmadığı tarafa doğru adım attı. O bunu yaparken, yabancı oda garip bir güneş ışığı deseniyle titreşiyor gibiydi. Geniş pencerelere doğru baktı. Bulutların ve havanın yanı sıra güneşin konumunun da değiştiğini fark edince keskin bir nefes aldı.

Daha açık bir ifadeyle, her şey gökyüzünde batıdan doğuya doğru geriye doğru ilerliyor gibiydi. Şafaktan kısa bir süre sonra olduğu anlaşılan bir noktada durması sadece yirmi saniye sürdü. Işık, parlak, umut verici bir güneşin o sıcak yarı ışığına ve gül ve menekşe rengi bir şafağın son dokunuşlarının kalıntılarına dönüşürken, sesler yaklaştı ve insanlar aniden odadaki yerlerini aldılar.

Bir kadın ve bir erkek, biri kanepede oturuyor, diğeri ise Noah'dan neredeyse bir el kadar uzakta duruyor ve duvarda asılı bir tabloya takdirle bakıyordu. Resim, birleştirilmiş odaların eklenmiş doğası nedeniyle kısmen kesildiğinden, Noah bu etkinin yalnızca görünüşe göre buna neden olan kişiler tarafından görüldüğünü anladı.

Elbette kadın ilk kez net bir şekilde konuştuğunda ve yepyeni bir tanıma başladığında bunun hiçbir anlamı yoktu.

Kız geri adım atıp resmi değerlendirmekten vazgeçerek, Nuh'a, kıvrımlarını ve şeklini tamamen ezbere bildiği uzun boylu, atletik figürünü ve bozulmamış beyaz saç örgüsünün şuh salınışını tam olarak gösterdiğinde Nuh'un nefesi kesildi.

Odanın içinde zarif hareketlerle, iyi öğrenilmiş olduğu belli olan bir yürüyüşle ilerliyor, Noah onun omurgasının ve kalçalarının çizgisini izlerken vücudunun daha doğal kıvrımlarını örtüyordu. Noah onun, gergin enerjisi duyularını rahatsız eden adamla yaptığı konuşmayı zar zor duydu. Sürekli hayalini kurduğu kadının tam olarak odaklanmış yüzüne ve figürüne baktığını fark edemeyecek kadar şaşkındı.

"Whoa."

Corrine bu kelimeyi korku ve gerçekten hissedilen bir başarı duygusunun karışımıyla fısıldadı. Yer değişimini işaret eden görünmez bariyere dokunmak için uzandı ama Noah bileğine sertçe dokunarak onu durdurdu. O dünyadan bu dünyaya uzanan bu garip bağlantının her iki tarafına da geçtiğinde tehlikeli görünmemiştir ama ya diğer oda aniden ortadan kaybolursa ve Corrine'in meraklı eli de onunla birlikte kaybolursa?

Noah'nın bu konuda endişelenecek zamanı yoktu. Görüş alanının dışında, Kestra'nın çantasını savurarak arkadaşının kafasına sert bir darbe indirdiğini gördü. Corrine de bunu görünce nefesi kesildi ve birlikte sarışının açıklanamaz bir hızla odanın bir ucundan diğer ucuna koşup tezgâhın üzerinden mutfığa uçmasını izlediler. Kısa bir süre sonra, çok belirgin bir dizi patlama sesi duyuldu. Noah'nın tepki verecek zamanı bile olmadı. Koridordan kısa bir dönüşle ikinci bir adam belirdi, tam zamanında Kestra'yla buluşup elleri ve dizleri üzerinde mutfaktan dışarı fırladı.

Nuh'un eşini saç örgüsünden yakaladı ve derhal kafasından vurdu.

"Hayır!" diye haykırdı İblis Kral şok ve çaresizliğin ani çarpışması içinde, sonraki birkaç saniye korkunç bir kan gösterisi ve inkâr edilemez can kayıplarıyla geçti.

Koruduğu kişileri düşünmeden ileri atıldı. Ama artık çok geçti.

O tuhaf görüntü bozulması İblis Kral'ı bir kez daha aniden etkisi altına aldı. Her şey soldu ve büküldü ve her seferinde bir hücrenin parçalanması hissi içinden geçti. Formunu moleküler düzeyde ayarladığı onca zaman boyunca, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Acı ve kontrol eksikliği. Nefes almaya çalıştı ama bunu yapacak ciğerleri yoktu. O anda yoktu.

Bir sonraki anda bunu yapabildi ve ardından gelen derin refleksif nefes, yanan otların ve mumların ezici kokusunu taşıyordu. Bir an için elinde tuttuklarının izini kaybetti ama çok geçmeden üçünün de Corrine'in kutsal odasının zeminini kaplayan kadifemsi yastıkların üzerine sertçe çöktüğünü fark etti.

Corrine sertçe öksürüyordu ve sonra onun gömleğinin kolunu kavradığını hissetti, belli ki bir kez daha kendisi kadar kördü.

"Az önce ne oldu öyle?" diyebildi kısık sesle.

Bu, Noah'ya bunun Corrine'in beklediği tepkiden çok uzak olduğunu söyledi, gerçi o da zaten bunu tahmin etmişti. Sonunda Leah'yı bulmuş, küçük bedeni öksürükle sarsılırken onu tekrar göğsüne yaklaştırmıştı. Kendini görmeye zorlamak için gözlerini şiddetle ovuşturdu. Pek işe yaramadı, bu yüzden Leah kucağında, Corrine de ona yaslanmış bir şekilde oturup gözlerinin açılmasını beklemek zorunda kaldı.

Tam o sırada içlerine keskin bir hava üflendi ve ardından yanan otların kokusunu kesen eşsiz bir kükürt ve duman kokusu yayıldı.

"Kane!" Corrine kocasının adını haykırdı, onu göremese de geldiğini fark etmişti.

"Corr! Noah! Ne oldu böyle?"

Noah, Corrine'in varlığının ve sıcaklığının kendisinden uzaklaştığını hissetti. Onun enerjisine doğru gözlerini kırptırdı.

imzası ve saçlarının bakır kırmızısı aniden bulanık bir şekilde odak noktasına geldi. Dikkatini hemen Leah'ya çevirdi ve çocuğu yaralanma açısından incelemeye çalışırken gözlerinin zayıflığını kırıştırmaya devam etti.

"Kane, yaralıları mı?" diye sordu genç İblis.

"Hayır," diye teminat verdi Kane diz çöküp Leah'yı incelerken. "İsle kaplanmış ama onun dışında bir şey yok. Sen iyi misin?"

Noah'nın bu soruya nasıl cevap verebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Leah ve Corrine için duyduğu acil endişeden kurtulmuşken, onların, az önce tanık olduklarının tüm anlamı, uzun yaşamında yalnızca en kötü anlarda hissettiğini hatırlayabildiği ani ve parlak bir yıkımla üzerine çöktü. Yine de bu nedense çok daha keskindi. Eti ve kemiği kesip doğruca ruhunun derinliklerine iniyordu.

Kane'in Leah'yı tuttuğu yerden çekmesine izin verdi ve sonra bir duvara dokunana kadar yastıkların ve mum ışığının bulanıklığında tökezledi. Parmaklarını ahşap panelleri kaplayan gür kadifeye bastırdı. Kalın yığın, sıkıldığı yumruğunun saldırısı altında ezildi.

"Noah."

Corrine'in ellerini sırtında hissetti, empatisi dokunuşunun şefkatinde çok belirgindi. Noah bu teselliye dayanamadı. Teselli edilmek istemiyordu. Omuz silkerek Corrine'i kendisinden uzaklaştırdı.

"O öldü," dedi, sesi duygusallıktan hoşlanacağından çok daha sertti. Soğuk parmaklarını

Kirlenmiş yüzü, önündeki kumaşın ayrıntıları netleşene kadar dosdoğru önüne odaklandı. Sözlerinin gerçekliği onun için yıkıcıydı, hem de pek çok açıdan. Kaderin kaprisli doğasına neşesiz bir şekilde güldü. "Şimdi onu neden bir haftadır rüyamda görmediğimi anlıyorum. O rüyalar..." Sertçe yutkundu, nazik arkadaşlarının önünde ifade edemeyeceği kadar şiddetli duygularını bastırmaya çalışıyordu. "Onlar tamamlanması için iki tarafa da ihtiyaç duyan bir bağlantıydı. Ve şimdi burada öylece durup bunun tekrar olmasına izin verdim!" Kızıl saçlı Druid'e bakmak için sertçe döndü. "Haklıydın. Çok aptalca davrandım. Altı ayımı boşa harcadım. Bu olay başladığında sana gelseydim, bana en çok ihtiyacı olduğu anda benim korumam altında güvende olacaktı!"

Corrine gözlerini kapadı ve sempatik gözyaşlarına karşı koydu.

"Bunların hiçbirini ben de anlamıyorum, Noah. Emin olamazsın-"

"Kesinlikle eminim, Corr. Pencereden dışarı baktın mı? Gökyüzü öğle vaktinden şafağa geçti, zamanı geriye doğru, bu olayın gerçekleştiği ana taşıdı. Bir hafta önce olduğunu tahmin ettiğim, onu hayal etmeyi bıraktığım güne kadar. Sakın bana bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey olmadığını söylemeyin. O halıyı ayağımın altında hissettim! Bir şeyler yapabilirdim, yapmalıydım! Bu oda ile diğeri arasındaki farkın kokusunu alabiliyordum. Onun ötesindeki bütün bir şehrin enerjisini hissettim. O an için, zamanın içindeki o yer, şu anda burası ne kadar gerçekse o kadar gerçektir."

Hükümdar sonunda, kir tabakasına rağmen güç yayıyor gibi görünen uzun kızıl saçlıya iyice baktı. Güçlü ve şaşırtıcı bir şey yapmıştı, yeteneklerine dair tüm beklentilerin ötesinde bir başarı ve sonrasında

Aşırı parlak yeşil gözleri ve Noel ağacı gibi parlayan b i r aurası vardı.

"Bir düşün," dedi bu kez daha nazikçe. "Isabella seni çok geç bulsaydı Kane nasıl acı çekerdi, Corrine? Bu kayıp için üzölmeye hakkım var!" Bu açıklama her türlü tartışmayı derhal sona erdirdi. Oda acı ve gerginlikle titriyor, sessiz güröltü Corrine'in yeğeninin ara sıra öksürmesiyle noktalanıyordu.

"İğrenç," dedi çocuk. Elini yaladı ve kirlenen avucunu temizlemek için kıyafetlerine sürdü. Leah temizlik konusunda titizdi ama mikroplar konusunda o kadar titiz olmadığı açıktı.

Noah sözünü sakınmadan Kane'e doğru ilerledi ve kızını kanlı amcasının ellerinden alarak odanın diğer ucuna taşıdı. Tek iri eliyle çocuğı göğsünde tuttu ve çocuk hemen küçük, sıska bacaklarını Kane'in beline doladı, başı memnuniyetle ve amcası Noah'ın ona yardım edeceğinin güveniyle Kane'in omzuna düştü. Ancak onu tutuş şekli Corrine'in yüreğini burktu. Leah sanki bir tür kurşun geçirmez yelek gibi Corrine'in etrafına dolanmış, onun çok hassas olan kalbini koruyordu.

Kane, düşünceleri ve duyguları bir tren enkazı gibi ona çarptığında, perişan haldeki karısını tutmak için hareketlendi. Sanki Nuh odanın kapısından çoktan geçmiş değil de eşiğinde duruyormuş gibi odanın kapısına sabitlenmiş olan bakışlarını takip etti.

"Şşş, tatlım," diyerek yumuşak bir şekilde yatıştırdı ve eğilip kirden çizilmiş bir yanağı sempatik bir şekilde öptü. "Göreceksin. Zamanla iyi olacak. Her ölüm gibi bunun da yası tutulacak ve sonra bir kenara bırakılacak."

"Keşke buna inanabilseydim," diye fısıldadı Corrine ona hızlı ve gergin bir nefesle. "En son biri potansiyel Druid eşinin öldüğünü öğrendiğinde delirmişti."

"Mary mi? Ruth Mary'yi delirtti, Corrine. O çocuk doğduğu andan itibaren Ruth tarafından şımartılmış, korunmuş ve olması gerekenden çok daha yüksek bir konuma getirilmişti. Annesi, Mary'nin yetiştirilmesindeki dikkatsizliği nedeniyle kızının davranışlarından sorumluydu. Bu asla Noah'ın başına gelemez. Noah, açıklamaya meydan okuyan bir yetiştirilme tarzından ve sizin için basit kelimelerle ifade etmeye bile başlayamayacağım bir yerden geliyor." Kane onun şaşkın ifadesini hissedince başını salladı. "Fiziksel bir yer değil. Metafiziksel bir yer. Noah hiçbirimizin asla sahip olamayacağı bir şeyle doğdu. Bu yüzden o, herkesten önce Kral."

Corrine, "İşte bu yüzden o, herkesten önce tamamlayıcı bir Kraliçe'yi hak ediyordu," diye cevap verdi.

Nuh, şu anda ocağının önünde keyifle oynamasını izlediği çocuğun olanlardan sorumlu olduğunu bir dereceye kadar biliyordu.

Kehanet açık ve netti. İnfazcılar, Zaman elementini manipüle etme gücüne sahip türünün ilk örneği olacak çocuğa hayat vereceklerdi. Henüz iki yaşından biraz büyük olmasına rağmen, Leah yeteneğinin ilk kanıtını açıkça göstermişti; bu, Su veya Rüzgâr gibi iyi bilinen bir element olsaydı bile hayret verici bir olaydı. Kendi olağanüstü gücü bile ona bu kadar genç yaşta gelmemişti.

Tabii ki ne yaptığı ya da oynadığı rolün önemi hakkında hiçbir fikri yoktu. Birdenbire kesin

her şey ona anlamlı gelmeye başladı. Bu özel çocukla muazzam miktarda zaman geçirmişti. Yaptığı şey üzerinde bilinçli bir kontrolü olmamasına rağmen, Leah bir şekilde onun için zaman içinde bir kanal oluşturmuştu. Belki de bilinçaltındaki bu yeteneği tetikleyen şey bir çocuğun memnun etme arzusuuydu. Leah, amcası Noah'ı inanılmaz bir bağlılıkla seviyordu. Onu memnun edecek şeyler yapmak için çabalıyordu. Bunu onun ve Corrine'in iradelerinin gücüyle, avlarında başarılı olma ihtiyaçlarıyla birleştirence, ona istediğini vermekten başka bir şey istemeyen, denenmemiş bir güce sahip bir çocuk için mükemmel bir katalizör oluşturmuştu. İhtiyacı olan şeyi.

Ve korkunç bir an için Noah onu tam da bu nedenle kullanmak istedi. Kral bir bilgindi, bu yüzden zamanı ve bir kişinin zaman içindeki varlığını değiştirmenin sonuçlarını çok iyi biliyordu. Ancak, o uzun saniyelik boş düşünceyi önemsemeyi kendine yediremedi.

Noah aniden ayağa kalktı ve şömineye yaslanmak için oyun oynayan çocuğun üzerinde volta attı. Normalde bu kadar yoğun ısıya yakın olmak onu rahatlatırdı ama bu sefer rahatlatmadı.

Yanmak istiyordu. Evet, doğal dünyanın sunabileceği her türlü aleve ya da erimiş ateşe karşı dayanıklı biriydi ama kastettiği bu değildi. Rüyalarında onu yakmıştı. Kestra Irons. Soyadındaki kuru ironiye güldü. Demir metali iblisler için zehirliydi. Temas ettiğinde yanardı. Tıpkı Kestra gibi.

Tutku ateşi ona yabancı değildi; onu iyi ve kibirli bir beceriyle kullanıyordu ve geçmişinde bunu özlem dolu bir iç çekişle hatırlayarak onaylayacak birden fazla sevgilisi vardı. Uykudaki dünyasını kaplayan kadınla olan bu şey, her şeyin dışındaydı.

bunun gibi. Geçici ve bütünlükten yoksundu ama yine de bir şekilde daha da gerçektir. Artık bildiği zamanın geri kalanı için gerçek dışı ve kaçınılmaz olarak ulaşılamaz hale gelmişti.

Tabii...

Noah ürperdi. Bencil düşüncelere alışık değildi. O, varlığının her anını başkalarının iyiliğini önceleyerek yaşayan bir adamdı. Aile. Ailesi olmadığında, Konsey. Aile ya da Konsey olmadığında, tebaasının çokluğu. Hiçbiri değilse, o zaman ilişki kurdukları diğer ırklar. İyi bir hükümdarın özü buydu. Diğer herkes önce gelmelidir, özellikle de en sevdikleriniz.

O anda, tek istediği kendini ilk sıraya koymaktı. Bedeli ne olursa olsun.

Kim ödemek zorunda olursa olsun.

Isabella kapıyı çalma zahmetine bile girmeden Kral'ın şatosuna girdi. İblis toplumunda yaşamaktan dolayı değişmiş görgü kuralları geliştirdiğinden değil, Noah için mahremiyetin imkânsız olmasa da yabancı bir kavram olmasından kaynaklanıyordu. Gece boyunca onlarca insan evine girip çıkmıştı ve o da böyle olmasını bekliyordu.

Bella'nın kızı hâlâ Noah'nın gözetiminde olduğundan, habersizce içeri girmesi için daha da fazla nedeni vardı. Fuayenin duvarından dönerek Büyük Salon'a girdi ve mevsim ne olursa olsun, ne zaman onunla kalsa Leah'nın sürekli önünde durduğu devasa şömineye doğru otomatik olarak yöneldi. Türk halısının üzerinde adımları takıldı.

Yıllarca üzerinde oynayan çocuklar yüzünden iyice yıpranmış, üzerine saçılmış oyuncaklar gibi terk edilmiş duruyordu.

Endişeli değildi, sadece şaşırmıştı. Kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu, parmakları bir an için düşünceli bir şekilde belinin kıvrımına vurdu. Kocasını gibi o da bir avcıydı ve tek yapması gereken düşüncelerini susturup hedefine konsantre olmaktı. Bağırmasına ya da odaları aramasına gerek kalmadan onları devasa evin neresinde olurlarsa olsunlar bulacaktı. Koku ve sıcaklık kalıntılarını süzerek hangisinin kızına, hangisinin efendisine ait olduğunu ayırt edebiliyordu.

Şaşkınlığı devam ederken, yol Nuh'un evinin tamamen dışına çıkıyordu. Bu onu şaşırtmıştı çünkü şafak sökmek üzereydi. Şafak ve güneş ışığı, inanılmaz derecede güçlü Yaşlılar dışında, Gecegezen ırkından olanlar için kaçınılması gereken şeylerdi. Ve bu tanım Noah'a uysa da, kızı çok farklı bir konuydu. İblis ve Druid karışımı bir çocuk eşsiz bir yaratık olsa da, annesinin güneşe karşı olan umursamaz insan bağıışıklığının kalıtsal bir özellik olacağının garantisi yoktu. İblis çocukları için güneş onları çok zayıf ve hasta hale getirebilirdi. Hatta henüz güçlenmemiş savunmasız çocukları öldürme potansiyeline bile sahipti. Uykuya dalarlar ve bir daha asla uyanamazlardı. Isabella ve Jacob çocuklarının güneş ışığına karşı toleransını test etmeyi hiç istememişlerdi. Böyle numaralar denemeden önce onun büyümesini beklerlerdi.

Gün ışıması bu kadar yakınken Nuh'un küçük kızı başka bir yere götürmesi alışılmadık bir sorumsuzluktu, özellikle de Isabella ya da Jacob her zaman şafaktan tam bir saat önce gelip onu aldıkları için. Yine de genç anne endişelenmedi ya da paniğe kapılmadı. Ne de olsa Leah Nuh'un yanındaydı. Kral ona zarar vermektense ölmeyi tercih ederdi. O da

Muhtemelen çoktan eve doğru yola çıkmıştır ve biraz geç kalmıştır.

Isabella ateşe en yakın koltuğa uzandı ve uzun bir gece çalışmasının yorgunluğuyla gerinirken memnuniyetle iç geçirdi. Samhain ve dolunay yaklaştıkça, Jacob'la birlikte mantıklarını ve normal huylarını kontrol edemeyen İblisleri avlamak zorunda kalıyorlardı. Az önce geçirdikleri gibi bir geceden sonra, her zaman çok yorgun oluyor ve yatağa gitmekten çok mutlu oluyordu.

Ertesi gün alacakaranlığa kadar başka bir kontrolden çıkmış İblis için endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Corrine minnetle yatağına uzandı, zihinsel ve duygusal olarak bitkin hissediyordu, her ikisi de vücuduna yorgun kaslar ve ağrıyan kemikler olarak yansiyordu. Kane çoktan yatağına girmiş, kendisini bu kadar uyuşuk bırakan şafağın sökmelerini bekliyordu. Duş alarak gecenin isini ve toprağını temizlemişti, bu yüzden hâlâ nemli olan saçlarını kolunun tek bir hareketiyle yastığının üzerine doğru koyu renk bir yelpaze şeklinde taradı. Telepatik olarak birbirine bağlı partnerlere çok kolay gelen düşünce koreografisiyle Kane ona doğru döndü ve sıcak kıvrımlarını vücudunun beşiğine sıkıca çekti.

"Uyu," diye mırıldandı nazikçe. "Önümüzdeki gece saplantılı bir şekilde endişelenmen için bolca zaman sağlayacak."

"Biliyorum. Sadece Noah'nın bununla tek başına başa çıkmasına izin vermememiz gerektiği hissinden kaçamıyorum," diye fısıldadı.

"Katılıyorum. Ama gün geldi ve o da hepimiz gibi uyuyacak. Akşam ilk işimiz onunla ilgilenmek olacak."

"Teşekkür ederim sen," o dedi,Sarılmak ve kollar etrafını sarmış.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyerek kıkırdadı ve yanağını onunkine sürttü.

"Git uyu. Akşam sana neden bu kadar harika olduğunu anlatacağım."

Corrine bunu bir esnemeyle noktaladı, gözlerini kapattı ve hâlâ kocasına gülümseyerek hızla uykuya daldı.

Bölüm 5

Bir şey Corrine'i uykusunda kaşlarının çatılmasına neden olacak kadar rahatsız etti. Başını huzursuzca çevirdi ama aniden ağzına konan bir el hareketini durdurdu ve başını ağır bir şekilde yastığa geri itti.

Uykusunun derinliğine rağmen Corrine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir an panikledi ama sonra hafifçe aydınlanan odada üzerine eğilen adamı tanıdığını fark etti. Nuh'un gri-yeşil gözlerine bakarken rahatlayarak nefes verdi.

Rahatlaması kısa sürdü. Kral'a bakarken Corrine bir şeylerin yolunda gitmediğine dair çok güçlü bir sezgiye kapıldı. Her şeyden önce, Noah ona asla böyle kaba bir şekilde yaklaşmazdı. Onun yardımına ne kadar ihtiyacı olursa olsun, kocasının arkasından onu asla uyandırmazdı. Ya da, bu durumda, onu yanında cahilce uyurken bırakmazdı. Kral Corrine'in üzerine doğru eğilip bakışlarını onunkilere o kadar derinden dikince Corrine'in kalbi hızlı hızlı atmaya başladı ki sanki Kral onun düşüncelerini kızgın bir netlikle soyup çıkarıyormuş gibi hissetti.

"Eğer onu uyandırmaya kalkışırsan, enerjisini zaten çektiğimden daha fazla çekmek zorunda kalacağım," diye fısıldadı Noah ona, sesindeki ve tavrındaki nezaket korkunç bir ürperti yarattı çünkü eylemlerine çok açık bir şekilde zıttı. "Eğer bunu yaparsam, bu onu oldukça zayıf ve savunmasız bırakacaktır.

gün. O henüz genç Corrine ve bunun ona ne yapacağını bilmiyorum."

Corrine korku dolu bakışlarını Noah'dan savunmasız kocasına çevirdi. Düşüncelerindeki paniği kontrol edemiyordu, bu yüzden gözlerini kapadı ve Noah'nın manipölasyonlarının ve günün uyuşukluğunun Kane'in alarmini almasını engellemeye yetmesi için kısaca dua etti. Aralarında gelişen bağ artık o kadar güçlüydü ki bunun çok az garantisi vardı. İlk kez, başlangıçta zihinsel olarak iletişim kurmalarını bu kadar zorlaştıran o zayıf telepati seviyesinde olmayı diledi. Noah'nın neden üzerine eğildiği, günün parlak ışığında onu ve kocasını tehdit ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içgüdüleri ona tepeden bakanın Noah olmadığını haykırıyordu.

Gözlerini bir kez daha açarak tek ve belirgin bir şekilde başını salladı. Onunla savaşmak anlamsız olurdu. Sadece bunu yapabilecek gücü olmadığı için değil, yapsa bile onu kolayca alt edebileceği için.

O anda kız kardeşinin gücü hortumlama yeteneğini nasıl da özlemişti. Kendisinde de bunun bir versiyonu vardı; her Druid'de vardı. Bununla birlikte, insan/Druid melezi halleriyle, bu yetenekleri sadece Baskı altındaki eşleriyle sınırlı kalıyordu. Bu, İblis ruhunu yatıştırmaya ve daha az kontrol edilebilir anlarında bir İblis'in gücünü kontrol etmeye yardımcı olan dengenin bir parçasıydı. Bella'da olduğu gibi, işin püf noktası onu kapatmaktı. Bir İblis'i delilikten koruyan, ruhların duygusal dokumasının yanı sıra bu yetenektir. Baskılanmış bir eşin bir İblis için elmastan bile daha değerli olmasının bir başka nedeni de buydu.

Noah, bu düşünce ve tüm sonuçları aklına geldiğinde, acı veren eliyle onu kolundan tutmuş yataktan dışarı sürüklüyordu.

Corrine'in farkındalığına battı. Samhain yaklaşıyordu, ay her geçen an daha da dolgunlaşıyor, etkisinin baskısı en güçlü ve ahlaklı İblisler üzerinde bile ağır bir yük oluşturunuyordu. Bu farkındalık olup bitenlere dair tüm algısını değiştirdi; ancak hiçbir şekilde itiraz edemedi. Noah'nın tutuşu demir gibiydi, onu bedenine bağlıyor ve sessizliğe zorluyordu. İblis Kral sırtında sıcaktı, normal İblis vücut sıcaklığının insanlara kıyasla birkaç derece daha soğuk olmasıyla tamamen çelişiyordu. Çıplak parmakları kızın dudaklarını ve yanaklarını biraz fazla sıcak çay gibi haşlıyordu. Onu odadan dışarı çıkardı ve kapıyı arkalarından kapattı. Onu ancak merdivenlere doğru ittiğinde nihayet serbest bıraktı.

Corrine ona dönüp bakmadı bile. Başını eğdi ve sessizlik içinde onun açık emrine itaat etti. Kendini düşünmeye zorlamaya çalışırken merdivenlerden aşağıya doğru onun peşinden gitti. Kane'i uyandırmaya kalkışırsa Noah onun enerjisindeki değişimi anında fark edecekti. Kocasını gündüz saatlerinde ve Noah'nın güçleri tarafından manipüle edildikten sonra uyandırabileceğinden bile emin değildi. Noah haklıydı. Kane, Kral'ın güçlerine karşı gelme umudunun kırıntılarına bile sahip olamayacak kadar gençti. Corrine daha da dezavantajlıydı.

Birinci kata ulaştıklarında, Noah'nın tek odağının kendisi olmadığını giderek artan bir korkuyla fark etti. Kanepede kıvrılmış uyuyan ve heyecanla başparmağını emen Leah da işin içindeydi. Corrine korkmuş ve şaşkın bir halde yeğeninin yanına koştu. Bebeği koruyucu bir şekilde göğsüne aldı ve hızlıca hasar olup olmadığını araştırdı.

"Senin derdin ne be?" diye bağırdı, İblis Kral'a o rezil öfkesiyle ters ters bakarak

ailesinin kanında akıyordu. Noah gülümsedi ve bu nedense Corrine'i öfkesinden daha fazla ürpertti. Ona ve Leah'ya doğru ilerledi, geniş, yeşil gözleriyle buluşmak için hafifçe öne eğildi.

"Kız kardeşin ve kocası yakında burada olacak. Benim yeteneklerim bile onları uzun süre yanıltmaya yetmez."

Onun cevabı buydu. İnfazcılardan kaçınmasını sağlayacak tek bir şey vardı ve Corrine'in zaten anlamaya başladığı şeyi doğrulamıştı.

Noah, Samhain ayının çılgınlığına yenik düşmüştü.

Corrine buna kısmen kendisinin sebep olduğunu fark ederek kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. Kaderindeki eşinin öldüğünü, üstelik daha erken davranmış olsaydı önleyebileceği vahşi bir şekilde öldüğünü anlaması, Kutsal Ay'a teslim olması için güçlü bir katalizör olacaktı. O ve Kane, onun keder içinde tek başına gitmesine izin vererek büyük bir hata yapmışlardı.

"Noah, her ne yapmayı düşünüyorsan, bunun seni sevdiklerinle karşı karşıya getireceğini bilmelisin! Jacob ve Isabella'yı zorlayacaksın-"

"Deneyebilirler. Ancak kızları ve sen, Corrine, ateş hattındayken bunu yapmaya çok istekli olacaklarından şüpheliyim. Şimdi oyalanmayı bırak ve arka odaya geç. Ne kadar uzun sürerse, o çok korktuğun yüzleşmede gerçekten yer alma şanslarını o kadar artırırsın."

Sessizce, acı çekerek bakışlarını onunkilerden ayırdı ve ona itaat etti. Kendini içinde bulunduğu durumun sonuçları neredeyse katlanılamayacak kadar dayanılmazdı. Şimdiye kadar çok fazla eş aramamıştı ama bir kez bile

olumsuz sonuçları olabileceği fikrini eğlendirdi. Eğer bu konuda endişelenmek için biraz zaman ayırsaydı, böyle bir olayın İblisleri sürüler halinde uzak tutabileceğini anlayabilirdi. Zaten olduklarından bile daha fazla.

Meditasyon için kullandığı, daha birkaç saat önce böylesine trajik bir ifşaya sahne olan odaya sertçe itildiğinde bu düşünceyle meşguldü. Kane'in onu ertesi gece temizlemek için beklemeye ikna ettiği kirli yastıklar ve yuvarlanmış otlardan oluşan dağınıklığın içinde dizlerinin üzerine çöktü. Oda hâlâ ağır bir şekilde yanmış otlar, ateşin kömürü ve hatta Chicago'daki o anın izleri gibi kokuyordu.

"Çocuğu uyandır," diye soğuk bir şekilde emretti Nuh, birkaç mumu düzeltip onları ve mangaldaki ot kalıntılarını basit bir düşünceyle yaktı.

"İmkansız. Günün bu saatinde olmaz."

"Sana yardım edeceğim," dedi, yine o rahatsız edici gülümsemesiyle onu onurlandırarak.

Elbette, Leah huysuz bir protesto ve mızızlanmayla kollarında kıpırdandı. Corrine, Noah'nın kutsal saydığı bir yerin çevresiyle oynamasını endişeyle izlerken onu susturdu.

"Noah, lütfen, ne yapmamı bekliyorsun? İlk seferinde ne yaptığımı bile bilmiyorum!"

"Her zaman yaptığın şeyi yap," dedi sakince. "Beni ona getiren Leah'ydı. Sen sadece ona bir yol gösterdin."

Corrine gerçeği kalbi duracakmış gibi bir nefeste anladı. Tabii ya! Lea'nın doğumuyla ilgili kehaneti de biliyordu.

Herhangi biri. Bunu neden daha önce fark etmemiştii? Olay, yeğeni ayinlerine izinsiz girdiği anda geręekleşmişti. Ve şimdi Noah açıkça bu etkiyi yeniden yaratmayı umuyordu. Ama ne amaçla?

"Onun ölmesine izin vermeyeceğim, Corrine."

"Aman Tanrım, onu bugüne getirmek istiyorsun," diye soluk soluğa kaldı Corrine, farkına vardığı şey onu dehşete düşürmüştü. "Onu kurtarmaya çalışıp buraya getirmek istiyorsun! Tanrım, Noah, kaderle oynamanın sonuçlarının ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Sen ve İblislerin Kader'e saygı duyuyorsunuz. Bu sizin dininiz! Ve sen bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorsun-"

"Bunu yapabilirsem onun hayatını kurtaracağımı biliyorum," diye sözünü kesti soğuk bir sesle, "ve benim için önemli olan tek şey de bu."

Elbette onun ruh halindeki biri için bu kadar basit olabilirdi. Isabella bir keresinde ona, belki İnfazcılar hariç, hiç kimsenin Kutsal bir dürtünün pençesindeki bir İblis'i ikna edemeyeceğini söylemişti. Sadece onların varlığı bile güçlü bir bastırma etkisine sahipti. Ancak Corrine, İnfazcılarının onun önünde cisimleşmesinin Noah üzerinde pek bir etkisi olacağından şüphe etmeye başlamıştı. Ne istediğini biliyordu ve belli ki bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırđı. Kendine geldiğinde onu yıkıma uğratacak şeyleri bile.

Bunu düşünürken genç Druid'in gözleri yaşlarla doldu. Minnettar olabileceği tek şey, Leah'nın neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük olması ve muhtemelen amcası Noah'ya her zamanki gibi davranmak konusunda iki kez düşünmeyecek olmasıydı. Corrine tüm bunlar o anda dursa bile kendisinin aynı şeyi yapamayacağını biliyordu.

"Noah, bunu yapabileceğinden emin olamazsın. Bir hafta önce sona eren bir hayat için hepimizin hayatını riske atıyor olabilirsin. Lütfen! Lütfen yapma-"

Kral'ın eli ensesinde acımasız bir mengene gibi kapandığında bir sonraki kelimesinde boğuldu. Saçlarını avucunda topladı ve gözlerini görebilmesi için başını geriye doğru çekti. Soğuk, gri ve cansız olan bu gözler onun rasyonel zihninin uzaklığını yansıtıyordu.

"Görevinize odaklanmaya başlamanızı öneririm."

Jacob, karısından saniyeler sonra bir toz bulutunun içinden çıktı. Kadın zaten birkaç metre önündeydi ve çocuklarından herhangi bir iz bulabilmek için bilinen tüm duyularıyla uzanıyordu.

"Anlamıyorum," dedi çaresiz bir hayal kırıklığıyla. "Bu ikinci kez yanlış yola sapışımız Jacob."

"Anlamadığım şey, Noah'nın neden Leah ile birlikte kaçtığı. Belki de bu onun iradesine karşıydı? Bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal bile edemiyorum ama karşılaşmaya devam ettiğimiz enerji karmaşası..."

"Sanki bilerek yanlış yönlendiriliyoruz." Karısı onun yerine düşüncesini tamamladı, alt dudağını kemiren dişlerinin arasına çekti. Şiddetle titriyor, kendini rahatlatmak istercesine kollarını kendine sarıyordu. "Şato boşaldığında bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Bunun yerine, bir saat boyunca bekledim ve Noah'nın her an elinde bebeğimizle ortaya çıkacağını düşünerek değerli zamanımı boşa harcadım."

Jacob hızla perişan haldeki eşinin yanına giderek onu rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekti. Onun duygularına kapılma dürtüsüyle savaştı, içlerinden birinin aklını başına alması gerektiğini çok iyi biliyordu. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce Noah'yı bulana kadar bekleyecekti. İşin aslı, bunun önleyebileceği bir şey olup olmadığına bakmaksızın, hükümdarı boğazlamak için açıklanamaz bir dürtü duyuyordu.

Yine de, zihninin arkasında uğursuzca dolaşan belirli düşünce çizgisini takip etmemeye çalıştı. Eğer en kötüsünü düşünürse, bu Bella'yı daha da üzecekti. Zihnine onun kadar yakın olan birinden düşüncelerini uzak tutmak neredeyse imkânsızdı ama onun iyiliği için bunu deneyecekti. Yine de, bu yılki Samhain ayının alışılmadık derecede güçlü olduğunun farkındaydı, zaten bu yüzden çocuklarına her gece alacakaranlıktan şafağa kadar bakıcılık yapmak zorunda kalmışlardı. Buna bir de Noah'nın son zamanlardaki dengesiz davranışları eklenince ortaya korkutucu bir reçete çıkıyordu.

Yine de, hiç kimse bir İblis'in Kutsal deliliğin sancıları içindeyken bir çocuğa zarar verdiğini duymamıştı.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye fısıldadı Isabella usulca.

Jacob nefesinin altından küfretti. Düşüncelerini tam olarak dile getirmek istememişti. "Leah'yı başka bir yerde bırakmış olabilir ve şu anda izlediğimiz şey de Nuh'un bizi oyalamak için gerekli olduğunu düşündüğü her türlü oyunu oynaması olabilir. Nuh'un Leah'ya zarar vereceğine bir an bile inanmıyorum."

"Neden şimdi? Gün ışıyor. Nasıl bu kadar enerji harcayabilir? Ay bile görünmemişken onu kendi doğru ve yanlış anlayışına karşı bu kadar zorlayan şey nedir?"

"Dışarıda, aşkım. Ay her zaman dışarıdadır. Asla kaybolmaz. Günlük döngüsel olarak Dünya'nın tamamı tarafından görüşümüzden ve duyularımızdan engellenen güneş gibi değildir. Ay bir evreye girdiğinde, gece gündüz o evrede kalır. Ve sanırım ikimiz de biliyoruz ki Nuh, günün hangi saatinde olursa olsun, harcadığı her bir enerji zerresini yenileme konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak kadar güçlü ve becerikli."

"Ve böylece..." diye sordu.

"Ben de diyorum ki, bu atlıkarınca oyununu oynamayı bırak ve Noah'ın Leah'yı başkasının bakımına bırakacak olsa bırakacağını düşündüğün en makul yere git. Sizi oraya götürecek kadar gücümü ödünç alın ve ne bulduğunuzu bana bildirin. Bu arada ben de bu iz sürme oyununu anlamaya çalışacağım ve hükümdarımız çok pişman olacağı bir şey yapmadan önce onu yakalayacağım."

"Tamam," diye kabul etti. Hızla onun ağzını öptü. Gözlerini kapattı ama dokunuşun samimiyetinin tadını çıkarmak için zaman ayırmadı. İçine, Nightwalker gücünü hortumlama yeteneğini sakladığı yere odaklandı. Jacob'ın gücünden kendisi için devasa bir parça koparmakta tereddüt etmedi. Menzil dışına çıktığında, etrafındaki Dünya'nın kaynaklarını kullanarak hızla yenilenecekti. Ancak ödünç aldığı kaynaklar, çaldıklarıyla ve onları elinde tutabildiği süreyle sınırlıydı. Bu becerinin en ilkel halini bile kullanabilmek için epeyce pratik yapması gerekmişti; bu seferki biraz daha anıtsal bir boyuttaydı.

Kadın çılgınca bir toz bulutu içinde kaçarken Jacob nefesini verdi ve sertçe yere oturdu. Ani fiziksel gszlyle sadece onun gidişini izleyebildi. Ama çok geçmeden ayağa kalktı ve efendisinin kendisi için rdğ hile ağını çözmeye başladı.

"Sen saymıyor musun?" Sands sordu.

Kestra saçları kadar beyaz kirpiklerinin altından ona baktı, neredeyse yarı saydam mavi gözleri onu süzüyordu.

"Gerek var mı?"

"Tabii ki hayır."

"Neden olmasın?" diye kayıtsızca sordu.

Sands güldü. "şaka mı yapıyorsun? Seni kandırmaya çalışacak birinin deli olması gerekir."

"İşte bu yüzden hiç saymak zorunda kalmıyorum," diyerek kutuyu aldı ve çantasına yerleştirdi. Sanki içinde çeyrek milyon dolar nakit para değil de sadece bir tarak ve ruj varmış gibi deri aksesuarı rahatlıkla omuzladı.

"Sizi tekrar arayacağız," dedi Sands içtenlikle.

"yle olduğunu tahmin ediyorum."

Sands ayağa kalktı, avucunu mendiline sildi ve elini ona uzattı. Kestra sadece kibarca gülümsedi ve iki elini de çantasının askısında tuttu. Mendil olsun ya da olmasın, smklenmek üzere değildi ve adamın onu elinden tutmasına fırsat vermeyecekti.

Bu düşünce onu duraksattı. İşte o zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti. Aniden omurgasında gezinen ve şu anda olduğu gibi saç çizgisinin dibinde keskin bir ürpertiyle dinlenen ürperti, başına kötü bir şey gelmek üzere olduğu konusunda onu uyarmakta asla başarısız olmamıştı.

Kalın beyaz kirpiklerini, gözlerinin mavi elmas irislerini neredeyse tamamen gizleyene kadar indirdi. Bilinmeyen bölgeye adım attığından beri yaptığı gibi bir kez daha odanın etrafına baktı. Bu kez Sands'in arkasındaki koridorda en ufak bir hareket gölgesi yakaladı.

Uzun ve pişman bir şekilde içini çekti, ona soğuk bir bakış fırlatabilmek için buz gibi gözlerini araladı. "Her ne planlıyorsan," diye tısladı ürpertici bir şekilde, "seni uyarayım, bu iyi bir fikir değil."

Sonra cevap beklemeden ağır çantasını savurdu ve adamın kafasına vurdu. Kestra topuklu ayakkabılarını fırlattı ve odanın içinde çılgınca bir koşu yaptı. Kapıya yönelmek bir hata olacaktı, koridordaki kişi silahlıysa onu çok açıkta bırakacaktı, bu yüzden kahvaltı barının üzerinden mutfığa daldı, böylece adamın görüş alanının dışında kalacaktı. Ne yazık ki bu onu çatı katından görünen tek çıkıştan da uzaklaştırıyordu.

Silahını almak için çantasına uzandı, diğer her şeyi bırakıp silahı eline aldı ve parmağını tetiğin üzerine koydu. Belaya dair tüm ipuçları şimdi zihninde ön plandaydı ve başlangıçta onları kaçırdığı için kendine lanet etmesine neden oluyordu. Mutfak girişine doğru ilerlerken Sands'e doğru baktı. Adam baygındı ve eskiden tertemiz olan halının üzerinde, terk edilmiş ayakkabılarının yanında kanlar içinde yatıyordu. Aklındaki soru, devasa süitte başka kaç kişinin saklanıyor olabileceğiydi.

Boku yemişti ve bunu biliyordu. Bir saniye sonra başının yanındaki duvar patladı. Alçıpan her yere savrulurken ve biri karşı taraftan hızla duvarı delip geçerken çığlık attı. Yapabildiği tek şey, duvar üstünden parçalanıp üzerine sıva ve su yağarken yere düşmek oldu. Duvarda açılan delikler yüzükoyun yatan bedenine doğru inmeye başladığında, mümkün olduğunca çabuk menzilden çıkmaktan başka çaresi yoktu. İtalyan fayansına sürtündü, ellerini ileri doğru çekerken çoraplı ayakları kayıyordu. Halıyı kavradı, sol elinin parmakları havın kalın lifleri üzerinde tutunmaya başladı. İri bir el onu kalın sarı saç örgüsünden yakalayıp sertçe ayağa kaldırmadan önce iki dizini de halının üzerine ancak koyabilmişti.

Sıcak bir silahın namlusunun şakağına değdiğini hissetti.

Silah kulağının yanında ateşlenmeden bir saniye önce etin ete çarpma sesi duyuldu. Kestra yere düştü ama mucizevi bir şekilde başını sağlam buldu. Kulağı acı içinde çınılıyordu ama saldırgan ıskalamıştı. Hızla başını kaldırdı ve nedenini gördü.

Uzun boylu, siyah saçlı, kabadayı yapılı bir adam silahlı adamı kolundan yakaladı ve kendisine şans verilmiş olsaydı tam olarak yapacağı şeyi yaptı. Onu ortadan ikiye ayırdı. Çığlık atan haydutu yakasından yakaladı ve yüzüstü duvara öyle bir çarptı ki, Kestra bir ya da iki kemiğinin daha kırıldığını rahatlıkla hayal edebiliyordu, ancak o noktada hapşırıldığını duyabilse bile şanslı sayılırdı.

Ama gözlerinde hiçbir sorun yoktu.

Saldırganın, hayatıyla ilgili en ufak bir kaygı ya da endişe belirtisi bile göstermeden diğer adamın ayaklarının dibine düşüşünü izledi, bu aşağılama tavrını paylaşmaya çok meyilliydi. Sonra ikinci bir erkeğin, şüphesiz duvarın içinden onunla hindi vurmaca oynayanın, arka koridorun kıvrımından koştuğunu gördü.

"Dikkat et!" Görünüşe göre uyarısı gereksizdi. Aniden hatırladığı silahıyla çektiği boncuk da öyle. Yeni gelen adam ilk kurbanını geride bırakıp ikincisinin yoluna çıktı. Sanki bu adamların silahlı olması umurunda değilmiş gibiydi. James bazen onu ölmek istemekle suçluyordu; hayatını kurtarmak üzere olan bu adam, görünüşe göre bu terimin vücut bulmuş haliydi. Ayrıca inanılmaz derecede hızlıydı. Bir saniye önce yüzüne bir silah doğrultulmuştu; hemen ardından diğer adamın kolunu tuttu, neredeyse tamamen çevirdi ve onun boyutlarında biri için gerçek dışı bir hızla yüzüne vurmak için hareket etti. Usta bir dövüşçüyü gördüğünde tanırdı ama bu onun deneyimlerinin bile dışındaydı. Karşılıklı yumruklaşma yoktu, sadece tehditleri üstünkörü bir kolaylıkla bertaraf ediyordu.

İkinci silahlı adam düştüğünde döndü ve kadının gözleri adamın heybetli görüntüsü karşısında kocaman oldu; sağlam bacaklarını iki yana açmış, ellerini yumruk yapmış, yeşil-gri gözleri kavganın ateşiyle parlıyordu. Tüm bunlar olurken üzerinde sadece modası geçmiş olarak tanımlayabileceği bir gardırop vardı. Daracık pantolonu ve zayıf beline soktuğu bol, kabarık ipek gömleğiyle eski bir korsan gemisinden fırlamış gibi görünüyordu. Son derece cilalı çizmelerine ve basit siyah bir deri şerit ya da ona benzer bir şeyle tutturulmuş kısa at kuyruğuna kadar.

"Benimle gel."

Kız ona bakarken elini kıza doğru uzattı.

"Sanki!" diye haykırdı, hızla ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "Yardıma için teşekkürler ama ben buradan gidiyorum." Silahını kaldırdı ve tehdidi ciddiye alması için ona baktı. Adam çelik gibi parmaklarını sol kolunun üst kısmına dolayarak onu utanç verici bir hız ve kolaylıkla etkisiz hale getirmeden, onu kendisine doğru çevirip vücutları çarpışacak kadar yaklaşmadan önce bir sonraki geri adımını ancak tamamlayabildi.

"İsteyerek ya da istemeyerek gelin, bu sizin seçiminiz, ama siz geliyor."

Kestra bir anlığına, ısı alışverişi yapacak kadar yakın durduklarında gergin bedenlerinin uyumunu hissetti. Onu bir şekilde tanıdığı hissine kapılırken kalp atışları hızlandı. Her nasılsa, onun uyumu, sıcaklığı ve hatta buyurgan tavrı ona anında tanıdık gelmişti. Tanınabilir ama tanımlanamaz.

"Gelmemeyi seçiyorum," diye tersledi onu.

Kıvrak, kararlı bir hızla hareket etti, ona vurmak için geri çekilirken kolundaki tutuşu hızla kırdı. Adam, kızın avucunun burnuna çarpmasını engelleyecek kadar hızlı eğildi. Hızlı bir şiddetle kendini onun üzerine saldı, niyetlendiği vuruşların yarısını indirdi, belli ki ilerledikçe en iyi nasıl çalım atacağını ve onun tepkilerini nasıl düzenleyeceğini öğreniyordu. Ancak Kestra bu sefer muhtemelen nedenini bile bilmeden duygularıyla savaştı. Onun asıl avantajı, adamın ona karşılık vermeyi reddetmesiydi.

O bir insandı.

Ama Nuh insan değildi ve şu anda da pek sabırlı olduğu söylenemezdi. Nankör şey, diye düşündü içten içe kıkırdayarak. Kestra birden havadan başka bir şeyle karşılaşmadı. Sonra arkasından bir kolun onu sardığını hissetti. Adam onu ayaklarından çekip vücudunun içine aldı, sırtını ve poposunu giydiği narin kumaşların altındaki kaya gibi sert kasların hatlarına sıkıca bastırdı. Serbest kalan kolu göğüslerinin üzerinden geçip onu güçlü ellerinin düz, açık avuçlarının altına hapsettiğinde Kestra'nın nefesi kesildi.

"İyi geceler Kikilia," diye fısıldadı sıcak bir nefesle kulağına.

Kestra onu azarlamak için ağzını açtı ama bir de baktı ki vücudundaki enerji o kadar hızlı boşalıyor ki bir sonraki, çok ihtiyacı olan nefesini almasına yetecek kadar enerji kalmayacağından korkmaya başladı. Adamın kucaklama isteğinin içine düştü, karanlık onu boğuyordu.

Isabella, Corrine'in oturma odasında keskin bir çatırtıyla bir araya geldi. Corrine'in Kane'i onlara göndermeden Leah'yı alması ona hiç mantıklı gelmiyordu. Şafağa çok yakın olsa bile Corrine onun endişeden deliye döneceğini bilir ve kızının kendi gözetiminde güvende olduğuna dair onu rahatlatmanın bir yolunu bulurdu. Yine de Kane daha önce gittiği ya da gördüğü yerlere ışınlanmakla sınırlıydı. Etrafta koşuşturan iki İnfazcı varken, onların yerini tespit etmek Kane için imkansız olurdu.

Bella çevresine uyum sağlarken endişeyle ellerini ovuşturdu. Hemen avcılık duyuları canlandı ve onu sadece bir avcının varlığına karşı uyarmakla kalmadı

kızı, kız kardeşi ve ele geçirilmesi zor İblis Kral. Bunun hemen ardından başka bir şeyin aurası geldi... güçlü ve çarpıtılmış bir şeyin... ve o kadar güçlü bir korku örtüsü vardı ki, küçük Druid neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Hissettiğı her şey doğrudan kocasının farkındalığına gitti ama Corrine'in meditasyon odasına doğru koşarken kafasının içinde bağırın uyarı sesini duymazdan geldi. Kendini kapının önüne attı ve kapı ağırlığının etkisiyle patlayarak açıldı.

Oda ürkütücü, yabancı bir enerji, bir duman sisi ve tavan boyunca uzanan çatırdayan bir şimşek ağıyla dönüyordu. Açılan kapının odaya gönderdiği hava akımı, duman bulutunun merkezini öfkeli bir girdapla geriye itti. Vahşi dalgalar ve kıvrımlar ani bir şiddetle birbirinden ayrılarak içeride duran İblis Kral'ın heybetli figürünü ortaya çıkardı.

Kollarında bir insan kadınının gevşemiş halini tutuyordu.

Jacob'ın düşünceleri onu tam olarak böyle bir şeyle karşılaşabileceğı konusunda ne kadar uyarmış olursa olsun, Isabella şoktan nefesi kesilmişti.

"Bella!"

Isabella kız kardeşinin sesiyle döndü ve Corrine'in büzülmüş figürünü ve kızının umutsuzca kollarına sarılmış olduğu gerçeğini hemen fark etti.

"Dikkatli olun! Çıldırdı!"

Isabella dikkatini tekrar Noah'ya verdi. Onun ani hareketini fark edince içgüdüsel olarak ayaklarını destekledi.

İLERİ üzerinde Onu, ve bilinçsiz insan
kadın hala güçlü kollarında tutuyordu.

"Noah," diye seslendi ona hızlı ve yumuşak bir sesle, "ne yapıyorsun?"

"İşleri yoluna koymak," diye yanıtladı sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi. "O benim."

"Pekâlâ olabilir," dedi aceleyle, adam etrafından dolaşmak için hamle yaptığında kendini bilerek onun yoluna koydu.

Göz açıp kapayıncaya kadar form değiştirebilirdi ama bunun onu ne yapmaya zorlayacağını en az onun kadar iyi biliyordu. Tüm İblis toplumunda bunu çabucak sona erdirebilecek tek bir kişi varsa o da Bella'ydı. Ama birinin gücünü ele geçirdiğinde ödemesi gereken bir bedel vardı, bu yüzden bundan kaçınabilirse kaçınırdı. Daha önce bir kez Kral'ın gücünü ele geçirmiş ve bunun sonucunda, kendisi de dahil olmak üzere neredeyse birçok kişinin hayatına mal olan feci sonuçlar doğurmuştu. Bu tekrarlamak istediği bir şey değildi, özellikle de savunmasız ailesi bu kadar yakındayken.

"Noah," diye devam etti, sesi sakinlik ve nezaketle tizleşmişti. "Eğer o senin kaderindeki eşinse, kimse seni ondan uzak tutamaz. Ancak, kadını dünyamıza getirmenin yolu bu değil. Bu ne bizim yolumuz ne de yasalarınızın yolu."

Bella söz konusu kadına bakarak onu daha yakından inceledi. Baş Kral'ın sol kolunun üzerinden geriye doğru sarkmış, bembeyaz saç örgüsü dumanlı havada sallanıyordu. Solgundu, hayati enerjisinin çoğunun tükendiği belliydi, Isabella bu durumu kimin başlattığını bilecek kadar aşınaydı. Noah suçlarını Corrine'in huzurunda ve belli bir amaçla işlediğine göre

Bu kadın büyük ihtimalle onun eşiydi. Ancak, Kral'ın yanlış yönlendirilmiş ve değişken duygularının yanlış ucundaki bir masum da olabilirdi. Her iki durumda da Noah savunmasız bir insan dışısının kaderinden sorumlu olacak durumda değildi.

"Zayıf görünüyor," dedi Isabella usulca. "Bırak yardım edeyim." "Geri çekil, İnfazcı. Onu benden alamayacaksın."

"Yapacağımı söylemedim," diye hemen kabul etti. "Ama bizi bir tartışmaya zorlarsan Noah, bu odadaki herkese zarar verebilirsin. Leah'ya, Corrine'e... ve bu dişiye de. O kadar güçlüsün ki, gücümün her zerresiyle senin gücünü azaltmak zorunda kalırım. İncelik için çok az yer olurdu, Noah. Elinde tuttuğun genç kadın enerjisinin bu şekilde tüketilmesine dayanamaz."

"Dediğiniz gibi, Leah bu odada. Bu kadar küçük bir çocuk annesinin gücüne dayanabilir mi?" diye soğuk bir şekilde karşılık verdi.

"Olmayabilir. Ama ona ya da ailesinden birine bir şey olursa babasının gazabından kurtulamayacağınızı garanti edebilirim."

Noah yolunu kesen küçük Druid'in üzerinden başını kaldırıp erkek İnfazcı'nın siyah bakışlarıyla karşılaştı. O zaman Isabella'nın kocasının gelişini beklerken onu oyaladığını fark etti.

Sonunda hükümdar gözle görülür bir şekilde tereddüt etti. Bir İnfazcı; belki de böyle bir savaşta avantajlı çıkabilirdi. Ancak, eşleşen set tamamen başka bir şeydi.

Bu tereddüt anı her zaman bir uygulama durumunun dinamiklerinde bir dönüşün habercisi olmuştur. Jacob

Bunca yüzyıldan sonra buna oldukça aşinaydı. Bu tereddüt hiç şüphesiz Kral'ın son birkaç saat içinde yaptığı diğer her şey gibi bencilceydi ama aynı zamanda mantıklı bir muhakemeye doğru atılan ilk adımdı. İçinde bulunduğu durumun ne kadar beyhude olduğunun farkına varırsa, kontrolsüz davranışındaki diğer kusurların da farkına varma yoluna girecekti.

Jacob bir elini karısının beline koyarak onu nazikçe çocuklarına doğru itti. Bella kız kardeşini ve bebeğini incelemek ve korumak için acele ederken, Jacob uzun süredir birlikte olduğu arkadaşıyla karşı karşıya geldi.

Bir an için Noah'nın vücut dilinin her ayrıntısını gözlemledi; ayaklarının sağlam duruşundan, kollarında gevşekçe asılı duran sarışın kadını ölümüne kavrayışına kadar her şeyi. Akşam olduğunda kadında ciddi morluklar oluşacaktı ama Jacob en kötü hasarın bu olduğunu görmeye kararlıydı. Kadının nefes alışının bu kadar sık ve bilincinin bu kadar kapalı olması onu endişelendiriyordu ama doğadaki her şey kadar keskin olan hisleri, Noah'ın kadında başka bir iz ya da hasar bırakacak zamanı olmadığını söylüyordu.

"Kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim. Artık hangi fedakârlıkların yapılması gerektiği umurumda değil, onu elimde tutmak için yapacağım. Beni anlıyor musun?"

Yakup çok iyi anlamıştı. O anda, Kral ödülünü elinde tutmak için o odada yaşayan her bir canlıyı, tüm toplumu gözden geçirecekti. Jacob bu duyguyu çok iyi biliyordu. Hatta bir keresinde, ilk yoğun karşılaşmalarından sonra Bella'dan uzaklaşmaya zorlandığında Noah'ı tehdit etmişti. Bu onun ruhunu ve akıl sağlığını bir daha asla gerçekten dayanamayacağını düşündüğü bir şekilde parçalamıştı. Saf bir hayvana ve içgüdüye dönüşmeden, tıpkı kendisinden önceki İblis gibi olmadan olmazdı.

"Anlıyorum. Ama onu gerçekten elinizde tutabilmeniz tek yolu yasalara ve protokollere uymaktır. Bunun farkındasınız, değil mi?"

Nuh yine tereddüt etti, yükünün ağırlığını göğsünde biraz daha yukarı kaydırmak için bir an durdu. Jacob, Kral'ın gözlerinin kısa bir süreliğine kapanışını, yüzünün kadınınkine yaklaşmasını, nefesinin sesinin kendi nefeslerini tutan insanlarla dolu odada yüksek çıkmasını izledi.

"Pekala."

Jacob ve Isabella temkinli bir şekilde nefeslerini verdiler. Corrine duygularını daha az kontrol edebiliyordu, gözyaşlarına boğuldu ve rahatlayarak kız kardeşine yaslandı. Bella'nın onu itmekten başka çaresi yoktu. Kocasının emri kafasının içinde çınılıyordu ve itaat etmek için hemen ayağa kalktı. Nemli avuçlarını kot pantolonunun baldırlarında gezdirerek dikkatle Nuh'a yaklaştı.

"Bırak onu alayım, Noah," diye yarım bir gülümsemeye ve tüm kadınsı ikna kabiliyetiyle seslendi. Eğer Jacob, Noah'ın elindekine uzanırsa, bunun nasıl bir tepkiye yol açacağı bilinemezdi. Bugüne kadar Jacob'ın kendisi de Isabella'ya dokunan ya da dokunmaya niyetlenen başka erkeklere karşı zorluklar yaşamıştı. Bu nedenle, Kral'ın müstakbel eşini geri almak için gerekli hamleyi kimin yapması gerektiği konusunda son derece hassastı.

Bilinci yerinde olmayan kadın minyon infazcı'dan neredeyse on beş santim daha uzun ve otuz kilo daha ağırdı ama Bella görüldüğünden çok daha güçlüydü. Jacob onun yumuşak, yatıştırıcı büyüsunü İblis Kral'ın üzerinde uygulamasını izledi, eli tutsağının omzunu kavradığı yerden onunkini sıcak bir şekilde örtmek için uzanıyordu.

"O... o tükenmiş durumda," diye onu uyardı, açıkça onu kimseye bırakmaya isteksizdi.

"Biliyorum. Bunu görüyorum. Yakında kendine gelecektir," diyerek ona güvence verdi.

"Bunu sadece ben tersine çevirebilirim. Onun enerjisini genel olarak besleyebilirim ama o benim tek gerçek eşim olacak. Druid olurken benim enerjimi arzulayacak. Bana yakın kalmalı."

Bella göz ucuyla Corrine'e baktı ve onun başıyla onayladığını gördü.

"O zaman sana yakın duracak. Sadece onu taşımama izin ver. Sen..." Bella, sadece kocasının tam olarak farkında olduğu bir korkuyu yansıtan uzun, acı dolu bir saniye boyunca tereddüt etti. Kocasını onu durduramadan konuştu. "Leah'yı korkuttun. Git ve onu rahatlat. Biliyorsun senin için ağlamayı her zaman keser."

Isabella kocasının güvensizlikle kızardığını ve Noah'ın bu kadar kötü davrandıktan ve onun güvenliğini bu kadar az dikkate aldıktan sonra çocuklarına dokunma fikrine karşı öfkesini zorlukla bastırdığını biliyordu, özellikle de ikisi de Noah'ın bu olayı atlattığından emin olmadıkları için. Ancak Isabella, Noah'ın kadını yönlendirmeden asla bırakmayacağını biliyordu.

Uzun bir süre sonra nihayet kabul etti ve son dakikalardaki tüm hareketlerini yalanlayan bir şefkatle yükünü Bella'nın kollarına bıraktı.

"Merak etme," diye fısıldadı Bella ona. Noah başını salladı ve yavaşça uzaklaştı. Leah'ya doğru dönmeden önce birkaç saniye durakladı. Sonunda karşılaştığı şey, bir araya toplanmış dişilerden hiçbirinin, buna hazırlanmak için dünyadaki tüm zamana sahip olsalar bile bastıramayacakları korku ifadesiydi.

Yaptıklarının acımasızlığının bu kanıtı sonunda ve gerçekten yüzüne çarptı. Gerçek farkındalık onu her yönden hırpalarken, Nuh şok ve soluksuz acıyla keskin bir nefes verdi. Etrafı ihanet ettiği bir oda dolusu sevdikleriyle çevriliydi. Birkaç saattir ödünç aldığı güç ve kuvvetle koşuyor, çılgına dönmüş momentumuyla doldurabildiği kadar hızlı tüketiyordu. Delilik onu terk ettiğinde, gücü de aynı şekilde aniden yok oldu. Nuh dizlerinin üzerine doğru tökezledi, sadece elinin desteği onu enkaz yığını halindeki zemine yüzüstü düşmekten alıkoydu.

Leah bir çocuğun hafıza ve duygu değişkenliğiyle teyzesinin kollarından sıyrıldı ve amcasına yardım etmek için acele etti. Küçük elleri bir an için onun yüzünü kavradı ve sonra başını kucaklayarak annesi ve teyzesinin incindiğinde ya da üzüldüğünde onu rahatlatmak için kullandıkları yumuşak, yatıştırıcı sesleri çıkardı.

Bu, İblis Kral'ı tamamen çözdü. Küçük kızı körü körüne kucağına aldı ve hepsinin önünde duygularına tamamen teslim olmadan önce boynuna doğru inanılmaz bir acıyla bir kez hıçkırdı.

Bölüm 6

Sefil Prenses Bir

Şeytan Masalı Devam

Ediyor...

Sarah, İnfazcı önünde durmaya başladığında seyirci tribünlerinde dalga dalga yayılan toplu fısıltıyı duyabiliyordu. Başını kaldırdı ve onun uzun, heybetli figürü karşısında kendini küçük ve savunmasız hissetti. Bir heykelin mermerden şekillendirilmesi gibi kas ve sinirden yapılmıştı. Ellerindeki nasırlar ve sol şakağının yanından aşağıya doğru uzanan yara izi görülebiliyordu. Sarah'nın babası ona bir keresinde şakağına demir bir bıçak saplandığını söylemişti. Bunun nasıl bir his olduğunu, İblisler için ölümcül olan metalin deriyi ve kemiği asit gibi yaktığını düşündüğünde, sol gözündeki görme yetisinin nasıl korunduğunu merak etti. Yaşadığı tek şey bir yara izi olduğu için şanslıydı.

"İyi akşamlar Sarah," diye selamladı onu, derin sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"İnfazcı," dedi karşılığında, en iyi kraliyet tavrıyla başını sallayarak.

"Ariel," diye düzeltti, dudaklarında eğlenceli bir sırıtış vardı ve gözleri parlıyordu.

Sarah omuz silkti ve ona öyle ya da böyle bunun kendisi için bir önemi olmadığını söyledi.

"Öyle olsun," dedi Ariel yumuşak bir sesle. "Bu yarışmayı kazanmaya niyetli olduğumu ve ödülüm için seni talep edeceğimi bilmen gerektiğini düşündüm."

Sarah şok içinde nefesini tuttu ve öfkeyle kızardı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!"

"Uyum sağla Kikilia," dedi kararlı bir rahatlıkla, "çünkü yakında benim evimde olacaksın, ocağıma bakacaksın ve artık bir Prenses olmayacaksın."

"İnfazcı'nın eşi olmaktansa kaynar yağa batırılmayı tercih ederim," diye karşılık verdi, sesindeki asit acımasızca yakmak içindi. Adamın böyle bir şeyi düşünecek kadar cüretkâr olduğunu düşünüyordu. Kendine saygısı olan hiçbir Prenses, kendi türünü aşağılayan ve cezalandıran bir adamın karısı olma damgasıyla yaşamak için babasının evinden ve unvanından vazgeçmezdi. Kabul etmek gerekir ki, birinin bunu yapması gerekiyordu ve babası ona çok saygı duyuyordu ama o ne derse desin, onun gibi birinin karısı olmak üzere değildi.

Ariel onun cevabına kıkırdadı ama bu kadar komik olanın ne olduğunu anlamadı.

"Bana bir iyilik mi yapmak istiyorsunuz leydim? O zaman savaş alanında taktığımda herkes bana olan saygınızı bilecek," dedi.

Nefes nefese kalmış, adamın küstahlığı

karşısında dehşete düşmüştü. "Asla!"

"Pekâlâ. Öyle ya da böyle fark etmez.
Şafaktan önce bana ait olacaksın."

Ariel hemen ona doğru uzandı, açık renk saçlarını okşama cüretini göstererek parmağını saçlarının altında saklı olan boynunda gezdirdi. Kız ofladı ama tamamen öfkeyle değil. Adamın dokunuşu teninde bir ateş gibi yandı ve kısa süre içinde tüm vücudunu yakmaya başladı. Adam arkasını dönüp uzaklaşırken, Sarah vücudunu saran his ve tepki cümbüşü karşısında hissiz ve suskun kalmıştı. Ten ve nefes, kalp ve kan, hepsi. Hepsi. Sanki içinde parlak bir mum yanıyordu ve bir an daha geçse derisinin her gözeneğinden sarı ışık patlamaları gönderecekti.

Sarah birdenbire panik ve dehşetin gerçekte ne olduğunu anladı. Bir Prenses olarak hiçbir şeyden korkmasına gerek olmamıştı. Çok korunaklı bir hayat yaşamış ve en basit korkulardan bile her zaman güvende olmuştu.

Ancak şimdi tüm bu korkutucu duygularla ilgili hızlı bir ders alıyordu. İnfazcı ona dokunmuştu ve şimdi tüm vücudu hapsolmuş ışık ve cızırdayan enerjiyle dolup taşıyordu. Görünürde hiçbir neden ya da sebep olmaksızın bir bedende böylesine şiddetli bir duygusal tepkiyi harekete geçirebilecek tek bir durum vardı.

Baskı.

Bu, onun kaderinde tam da onun olmasını istediği şey olduğu anlamına geliyordu. Onun eşi. Hayatının tüm yüzyılları boyunca onun ortağı.

Ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O.

Bir şey hariç. Onu vücudundan mahrum edemezdi, Ne de bundan sonra ona yakın yaşama ihtiyacı duyacaktı, ama onu kalbinde reddetme gücüne sahipti. Onu en ufak bir sevgiyle bile reddetmeyi seçebilirdi. Eğer onu bundan mahrum bırakırsa, adam onu gerçekten fethedemeyecekti.

Sarah'nın kalbi bu kadar güçlü ve ölümcül birine karşı koyma olasılığı karşısında çarpmaya başladı. İşte o zaman en azından kaçmaya çalışması gerektiğine karar verdi. Saklanmaktan zarar gelmezdi. Aralarındaki en iyi iz sürücüyse, bu yetenek tüm İnfazcılarının ilahi hakkıysa ne olmuş yani? O bir Beden İblisiydi. Elinin altında birkaç numara da vardı.

Önce onu kandıracak, sonra da kaçıp saklanacaktı. Hiçbir şey ona bu korkunç şeyi yaptıramayacaktı. Kimse ona bu kadar sevimsiz bir erkeği sevdiremeyecekti.

Syreena boş pencere kanadında durmuş, ince ellerini soğuk, yassı taşa dayamıştı. Romanya'nın erken kış esintisi, pürüzlü dağların ve soğuk göllerin üzerinden geçerek, evi haline gelen yüksek yapının duvarlarını sert bir şekilde çalkaladı ve sonunda açıkta kalan konumuna ulaştı. Isıran soğuşu ve güçlü baskısı, kanadın içinden geçip vücuduna çarparak, bol elbisesinin ağır satenini sıvanana kadar geriye itti.

Beyaz, parlak bir ten gibi ona yaslanmış, fazla kumaş sanki bir ateşkes standardıymış gibi vücudunun arkasında dalgalanıyordu.

Bir erkeğin eli belinin kıvrımına doğru kaydığında, bunun tersine sıcaklığı tüylerinin diken diken olmasına, karnının ve göğüslerinin kızarmasına neden oldu. Zevk ve yaramazlık dolu bir gülümsemeyle dönüp adama baktı. Taş gibi soğuk eliyle uzanıp parmaklarını adamın yüzünde gezdirdi.

Sonra pencereden atladı.

Vampirlerin Prensi ve yüksek dalış yapan kadının kocası olan Damien, kadının terk ettiği pencereye çıktı ve karısına ne olacağını izlemek için hızla eğildi.

Ailesine ait arazinin dibindeki sivri kayalıklara doğru hızla ilerlerken kollarını vücudunda kavuşturdu. Bol elbisesi dalgalandı ve dalgalandı, kumaş kıvrak vücudundan tamamen kurtulana kadar geriye kaydı ve aşağıdaki taşlara doğru devam ederken dönen beyaz bir parçaya dönüştü.

Ancak Syreena buna katılmayacaktı. Bir anda, güzel bir insan kadın formundan küçük bir alaca şahinin hızlı dalış ve makarasına dönüştü. Bunu aşağıdaki keskin kayalardan kaçınmak için tam zamanında yaptı. Her ne kadar "anında" Likantropi yeteneğiyle ünlü olsa da, kocasının korku dolu bir şüphe anında nefesini tutmasını sağladıktan sonra, bu numarayla onun nefesini kesecek güce sahipti. Damien yetenekli olduğu her halinden belli olan karısının becerilerinden şüphe duymuyor değildi. O yaşayan en yetenekli Lycanthrope'tu. Çünkü hala, toplumunda gerçek ve kalıcı aşkın ne olduğunu bilen ilk ve tek Vampir olduğu için bu kadar şanslı olamayacağını düşündüğü anlar oluyordu

öyleydi. Hayatta olup da evli olan tek Vampir oydu, hem de bir yabancıyla. Onu gelini olarak alabilmek için pek çok şeyi ve uzun süredir yürürlükte olan birden fazla yasayı çiğnemişti.

Bu dokuz aydan biraz fazla bir süre önceydi ve ilişkilerini kamuoyuna açıkladıklarından beri çok şey olmuştu. Sonuçlar karışık. Kimi iyi, kimi kötü. Karısını kalenin en yüksek kulelerindeki pencerelerden atlamaya iten şey kötü şeylerdi.

Serbest kalmak ve kaçmak için şahin olarak uçma yeteneğine başvurmasına neden olan şeyin ne olduğunu anlamak için kendini zorlamasına gerek yoktu. O yaşayan en soğuk, en sorun çıkaran Gecegezen ırkının Prensiydi. Saygıları, nezaketleri ve Vampir yasaları onları çoğunlukla hizada tutsa da, Damien'ın Syreena'yla evliliği toplumunun daha asi birkaç üyesine sorun çıkarmak için bir bahane vermişti. Bu bela her türlü şekle bürünmüştü ama Syreena'nın sinirine dokunan en sonuncusuydu.

Damien karısının göle doğru yuvarlanışını, hızlı kahverengi ve siyah bir uçurtma gibi uçuşunu, onu her zaman etkileyen bir beceriyle bir hava sahanlığından diğerine süzülüşünü izledi. Vampir, şekil değiştirme yeteneklerinden karısı kadar emin değildi. Pencere kenarında güvenli bir şekilde otururken değişti ve büyük, parlak siyah bir kuzguna dönüştü. Kuzguna dönüşme yeteneğine sadece geçen yıl sahip olmuştu. Hayatı boyunca insan şeklinde uçmuş olsa da, belli bir yaştan sonra her Vampir'in sahip olduğu bir yetenektir bu, ancak gelininden beslendikten sonra kuzguna dönüşebilmişti. Şimdi onun peşinden uçarken, o zamandan bu yana geçen ayların becerisini ne hale getirdiği açıktı. Yine de pratik yaparken temkinli olmayı tercih ediyordu. Bin yıllık bir yaşamı aşağıdaki kayalıklara garip bir şekilde çarparak sonlandırmak aptalca olurdu. Bu bir

Vampir tarihinin en uzun süre hüküm süren ve en güçlü Prensi için oldukça rezil bir son.

Damien kararlılıkla karısının peşine düştü. Kadın kendini ele vermişti ve Damien onun sıkıntılı düşüncelerini duymaya odaklanmıştı. Onunla evlenmeden önce kendi halinde bir Prenses, Lycanthrope tahtının varisi ve şu anki Kraliçe'nin, kız kardeşi Siena'nın danışmanıydı. Yani politik entrikalara ve bunlardan doğan bazen istenmeyen sonuçlara yabancı değildi. Ama bu, onlara katlanmasını kolaylaştırmıyordu. Hele ki kendisine bu kadar kişisel olarak dokunduklarında.

Syreena dağ göllerinden birinin cam gibi yüzeyine doğru dalıyordu. İşte o zaman Damien onun kendisini takip ettiğinin farkında olduğunu anladı. Damien'ın kış suyunun canlandırıcı soğuşundan ne kadar nefret ettiğini çok iyi bildiği için bir sonraki değişikliğini bilerek yapacaktı. Bu, onu takip etmekten vazgeçirmek için daha önceki hızlı dalışından daha başarılı olabilirdi.

Suyun yaklaşık bir metre üzerinde kuştan yunusa dönüşerek ona doğru dalışa geçti. Suyu temiz bir şekilde kesti, sadece kuyruk yüzgeçlerinin kırılmasından kaynaklanan bir dalgalanma giriş noktasını ele veriyordu. Damien onu takip etmedi. Bir kayanın üzerinde ışık yaktı ve erkek formuna geri döndü, uzun bacaklarını rahatça çaprazladı ve onun yüzeye çıkmasını beklerken bir elini kalçasına dayadı.

Yüzemediğinden değildi. Sadece bir Vampir'in vücut ısısı, son beslenmesinden gelen kan sıcak kaldığı sürece sıcak kalırdı. Kan dolaşımı olmadığı için zamanla ısı kaybeder ve son beslenmesinden uzaklaştıkça dokunulamayacak kadar soğurdu. Eğer karısını suya kadar takip etseydi, su bir anda ısınıp emerdi ve bir daha da ısınmazdı.

Tekrar beslenip buz gibi bedenini ısıtana kadar ona dokunmasına ya da onu öpmesine izin verilmedi. Böyle bir gecikme, sonunda ateşli kaçışını durdurduğunda onu rahatlatma arzusunu engelleyecekti.

Düşüncelerinin öznesi gölün ortasında, bu kez kendi suretinde su yüzüne çıktı. En azından suyun üstünde. Aşağıda ise bir insan yerine denizkızına benzediğinden hiç şüphesi yoktu; bacakları değil yüzgeçleri onu suyun üstünde tutuyordu. Tüm bu değişim içinde, repertuarında henüz almadığı tek bir form vardı: Harpy olarak adlandırmayı sevdiği kanatlı kadın. Bu ona normal bir Lycanthrope'tan iki tane daha fazla olmak üzere toplam beş form veriyordu. O bir mutasyondur, halkı arasında eşsiz bir yaratıktı. Tüm Gecegezenler arasında. Ama ekstra formlar olsun ya da olmasın, Damien bunu zaten biliyordu.

Sonunda Syreena ona doğru yüzmeye başladı.

Şimdi ona gitmeye karar vermişti, bunu tüm hızıyla yaptı, suyun altındaki güçlü yüzgeç onu hızla itti. Sudan karaya geçişini diğer geçişlerinde olduğu gibi yumuşak bir şekilde yaptı ve etrafındaki havaya köpüklü su damlatan siyah saçlarını geriye savurdu. Adam bacaklarını açarak kollarını ona doğru uzattı ve kadın da koltuğunu oluşturan kayanın önünde diz çökerek adamın kucağına kaydı.

Damien onun güçlü tesellisini kabul ederken onunla birlikte iç çekti. Alnına ve kulağına doğru nazik bir öpücük çizgisi yerleştirdi ve burada onunla yumuşak bir şekilde konuştu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kendim gitmek yerine Jasmine'i Noah'ya gönderebilirim."

Kendisini ele veren bir nefes bıraktı ve bunu ne kadar çok tercih edeceğini düşündü. "Ama siz dediniz ki

Protokol ve saygı çerçevesinde, bu kötü haberi ona kendiniz vermelisiniz. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunun daha iyi bir seçim olabileceğine katılıyorum. Jasmine sizin danışmanınız olabilir, diplomatlarınızdan biri değil. O bile bunun için iyi bir neden olduğunu kabul edecektir."

Damien, Jasmine'in sık sık değişkenlik gösteren mizacına dair kibarca ifade edilmiş bu değerlendirmeye kıkırdadı. "Doğru, ama her şeye rağmen bana tamamen sadık kaldı. Noah ve İblis halkıyla özenle geliştirdiğim ilişkilerimi asla bozmaz. Nightwalker klanları arasındaki barışın herkesin geleceği için ne kadar önemli olduğunu biliyor." Bir an için düşünceli bir şekilde durakladı. "Düşündüm de, Jasmine de bu meselenin bir kısmı çözülene kadar orada kalabilir. Horatio'yla birlikte bu tür bir tehdidi en iyi onlar sezebilir."

"Mmm, o da onun kardeşi. Ziyaret etme şansları olmalı."

"Ben de burada seninle kalacağım."

"İşte bu kesinlikle bir bonus," diye güldü. "Tabii ki Jasmine'in yüzlerce kilometre ötede başka birinin koridorlarında gizleniyor olması da özel bir avantaj."

"Çok yaramazsınız," diye azarladı. "İkinizin şimdiye kadar sorunlarınızı çözmüş olacağınızı sanıyordum. Neredeyse bir yıl oldu."

"Evet, şey..." Onu öpmek için eğilmeden önce kısa bir süre gülümsedi, onu bırakıp nemli dudaklarını yalamadan önce uzun bir süre açlıkla dilinin tadını aldı. Elleri onun soğuk sırtında gezindi, çıplak teni serindi ama yine de bazı yerlerde onunkinden daha sıcaktı.

Onu bir kez daha öpmeye hazırlanırken, "Anlaştık o zaman," diye mırıldandı usulca ağzına karşı. "Jasmine benim yerime Noah'yı uyarmaya gidecek. Biz burada Stephan'la kalacağız ve durumu kendi açımızdan çözmeye çalışacağız. Belki de tüm bunlar çabucak sona erer ve hiçbir şey olmaz. Bu arada ben de evde karımın yanında olacağım, onu sıcak ve rahat tutacağım ve..."

"Ve kızgınlık döngüsünden yararlanarak hamile kalmaya çalışabiliriz," diye rahatlayarak sözlerini tamamladı. "Damien, bir aile kurmak için çok uzun süre bekledim. Eğer kızgınlığım sırasında gidersen, yalnızlığa dayanabileceğimi sanmıyorum ve gittiğin her günün boşa harcanmış bir fırsat olacağını biliyorum. Son üç aydır, buna hazır olduğumuza ve farklı geçmişlerimizi bir araya getirmek için yapabileceğimiz en iyi şeyin bu olacağına karar verdiğimizden beri başka hiçbir şey konuşmadık. Belki de benimle birlikte bir varise sahip olursan, Vampirler tüm bu çekişmeyi bırakacak ve sonunda benimle yaptığın seçimi kabul etmeye başlayacaklardır."

"Tatlım, bunu konuşmuştuk," diyerek onu nazikçe azarladı ve geniş, zarif bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Bunu kendimiz için ve sadece kendimiz için yapacağız. Düğünümüzde olduğu gibi, bize uyum sağlamak onların görevi. Uyum sağlamayanlar, benimle savaşmayı düşünenler, cesaretleri varsa gelsinler."

"Damien," diye gergin bir şekilde nefes aldı, parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu ağzı ve umutsuz öpücüğü için yerinde tuttu.

Onun korkularını kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyi biliyordu. Telepatisi olmasa bile, onu neredeyse kendisinden daha iyi tanıır hale gelmişti. Normalde olduğundan daha duygusaldı, çiftleşme döngüsü hızla ilerlerken daha korkaktı.

yaklařtıķķa, yaklaşan gelecekleri daha fazla mercek altına alınıyordu.

Syreena'nın her yıl iki çiftleşme dönemi olurdu. İlkbahar ve sonbaharda, Beltane'deki dolunaya yakın bir zamanda ve Samhain'de. Her yıl bu kısa haftalar, başka zamanlarda ne kadar sık sevişirlerse sevişsinler, gebe kalabileceği tek zamandı. Geçen bahar, Damien'ın kadınlarla uğraştığı uzun yaşamı boyunca karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen bir deneyim olmuştu. Kadın saldırgan ve doyumsuzdu. Onunla alay etmiş, dalga geçmiş ve döngünün başından sonuna kadar neredeyse günün her dakikasında onu tüketene kadar kullanmıştı.

Geçen baharın döngüsü onu vurmadan önce çocuk sahibi olmaya hazır olup olmadıklarına tam olarak karar vermemişlerdi, ama bir kez vurduktan sonra, dikkatli olmak ya da kontrol etmek için bir çaba bile gösterememişlerdi.

Ancak tüm pervasızlıklarına rağmen Syreena gebe kalmamıştı.

Yıkılmıştı. Gebe kalamaması imkânsız olmalıydı. Bir ısı döngüsünün, bunu engelleyecek bir eylem ya da kimya olmadığı halde, otomatik olarak bir çocuk üretmediğini hiç duymamıştı. Böylece otomatik varsayımları iki kategoriye ayrılmaya başladı: birincisi, kendisinde bir sorun olduğu; ikincisi ve belki de en kötüsü, bir Vampir ve bir Lycanthrope'un çocuk sahibi olamayacağı. Eski yazılarda bunun mümkün olduğuna dair ipuçları olsa da, bunun bilinen yazılı veya canlı bir kanıtı yoktu. Yine de kendini suçlaması mantıksızdı. Vampirlerin gebe kalma oranının çok düşük olduğ u biliniyordu.

Ne olursa olsun, İblis sarayındaki işlerini halletmek için onu bir sonraki döngüde yalnız bırakmak zorunda kalırsa, çok acı çekecek ve büyük olasılıkla birlikte yaşaması imkânsız hale gelecekti. Eğer evindeki atmosferin şu anda düşmanca olduğunu düşünüyorsa... Syreena'nın hormonal bir alemde geçirdiği üç haftadan sonra, başlangıçta onu onaylamayan bir Vampir topluluğunun arasında, başa çıkması gereken pek çok sonuç olacaktı.

İkisi de birlikte gidemezdi. Stephan ve Jasmine mülklerini koruyabilirdi ama mevcut iç karışıklık ortamında her ikisinin de anavatan kalesini gözetimsiz bırakması akıllıca olmazdı. Stephan düşündükçe Yasemin'i göndermek herkes için en iyi çözüm gibi görünüyordu. Elbette bu, Damien'in gelininin gönlünü hoş tutuyormuş gibi görünmesine yol açacaktı ki bu da türdeşlerinin çoğunun zayıflık olarak göreceği bir davranıştı.

Ama Damien bu özel durumda dış görünüşü umursamıyordu. Sadece varlığı bile bunu önleyebilecekken Syreena'yı böylesine acı verici bir mücadeleyle baş başa bırakamazdı. Anlaşılan Syreena bunun farkında değildi, yoksa Nuh'un sarayına gitmekten bahsettiğini duyduktan sonra kuleye tırmanmazdı. Yine de sabrını koruyacaktı. O da tıpkı kendisi gibi öğreniyordu ve birbirlerinin yanlış anlamalarına tahammüllerini kaybetmeleri ikisine de iyi gelmezdi.

Şu an için tüyleri diken diken olmuştu ve kale duvarlarının içinde kalması daha iyi olacaktı. Ayakları yerden kesildiği anda onu kolayca kucağına aldı. Onları daha önce atladığı pencereye doğru uçurdu ve onu içeri götürdü, böylece şafak yaklaşırken onunla birlikte ısınabilir ve dinlenebilirdi.

İblis Kral kısa bir süre sonra Konsey odasına girdiğinde, üçgen masanın etrafında toplanan İhtiyarların üzerine bir sessizlik çöktü. Noah bir an durdu ve odanın enerjisini değerlendirdi. İblisler arasındaki dedikodunun dünyanın en hızlı uçan yaratıklarından biri olduğunu fark etti. Etrafındaki herkesin yakın zamanda olanlardan en azından kısmen haberdar olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Uzun süre hareketsiz kalmadı, meslektaşlarıyla yüzleşmeye isteksiz olduğu anlaşılmasın diye kararlıydı. Masanın en yüksek rütbeli üyelerini gösteren üç noktasından birindeki büyük sandalyeye doğru ilerledi. Diğer iki noktada kız kardeşinin kocası, kendi türlerinin tek Kadim'i olan Gideon ve yanında oturan karısının küçük elini kapatmak için uzanan İnfazcı Jacob oturuyordu.

"Bu Konsey toplantısını tek bir amaçla düzenledim," dedi doğrudan, derin sesi taş odayı dolduruyor ve tonozlu tavandan ona doğru çınliyordu. "İlk Druid'in keşfedilip kültürümüze kabul edilmesinden bu yana toplumumuzun geçirdiği büyük değişimlere uygun olarak İblis yasasını değiştirmemizin zamanı geldi, Sayın Konsey Üyeleri." Isabella'dan bahsederken ona bakmadı, bu hareket o anda onun için çok zordu. Bu hesaplaşmayla daha sonra, çok fazla tanık olmadığı bir zamanda yüzleşecekti. "Ben de birçoğunuz gibi yüzyılların akıp gidişini izledim ve hepimiz her Samhain ve Beltane'de ödediğimiz bedeli çok iyi biliyoruz çünkü genlerimizde böyle olduğu yazılı.

"Geçmişte kendimi Kutsal Aylarda maruz kaldığımız acımasız baskılara bir çözüm bulmaya adanmış bir bilgin olarak yücelttim." Noah bir elini Konsey masasının pürüzsüz ahşap yüzeyine koymak için durakladı ve kendisine odaklanan tüm dikkatleri karşılayabilmek için öne doğru eğildi.

"Birçoğumuz oy hakkı için ağladık, infazcı bizi sıkıştırdığında feryat ettik ve basitçe ağladık çünkü bazen acı bir ruhun dayanamayacağı kadar fazladır." İblis Kral, elinin masaya vuruşunun odada yankılanmasıyla doğruldu.

"Şimdi size söylüyorum, kurban rolünü çok iyi oynadığım için kendime ve hepimize karşı utançtan başka bir şey hissetmiyorum. Değişiklikleri başlatmak için üç yılımız vardı ve bunu yapmak için neredeyse hiç çaba sarf etmedik. Bunu söylememe neden olan şeyin son günahım olduğunu düşünüyorsanız, haklısınız. Ancak bu olaydan önce bile Druid Corrine tembelliğimiz konusunda gözlerimi açmaya başlamıştı.

"İş bu noktaya geldi: Bu trajediye son verecek araçlara sahibiz ve bunu kanun haline getirmeye kararlıyım. Şu anki haliyle, infaz Memurları gerekli bir kötülüktür ve olabileceğimiz şeyi temsil ettikleri için kötülenmektedirler. Bu durum tam da şu anda sona ermeye başlıyor." Noah, Isabella'nın şaşkın bir ses çıkardığını, gıcırtısının boğazına takıldığını duydu ve doğrudan ona bakarken ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Kanun şu anda benim söylediğim gibidir. Demon toplumunun çiftleşmemiş ve yaşlı olan her üyesi Corrine'in yeteneklerinden yararlanarak kendilerine aşılacak Druid eşi bulacak. Kültürümüzü delilikten ancak bu şekilde kurtarabiliriz ve öyle de olacak. Gelecekte bu yasayı yetişkinleri de kapsayacak şekilde genişleteceğim. Elbette herkes istediği zaman ve yaşta bunu yapmakta özgürdür. Bunu evrensel olarak zorunlu hale getirmememin tek nedeni, bundan böyle Çöpçatanımız olarak anılacak olan Druid'imize fazla yük olmak istemememdir. Şimdi fark ediyorum ki, yaşayan bir kehanet çubuğu olmak çok çaba gerektiriyor."

Yavaş ve sakinleştirici bir nefes almak için durakladı.

"Bir keresinde Isabella'nın bizi kendimizden kurtaracak çağrının ilk notası olacağını söylemişim. Şimdi anlıyorum ki o nasıl bir notaysa, kız kardeşi de senfoninin ta kendisi. Bu konuda Çöpçatan'a ilk yaklaşanlar arasında yer alarak örnek olmak bu Konsey'in her üyesinin sorumluluğudur."

Sonunda sessizlik bozuldu ve neredeyse tüm masadan irili ufaklı protestolar yükseldi.

"Noah, bunu yapamazsın," diye itiraz etti Beden İblisi Peter, ayağa fırladığında sandalyesi gürültüyle geri çekildi. "Dünyadaki her canlı için kişisel bir özgürlük olması gereken bir şeyi yapmamızı emretmeye hakkın yok. Hiçbir entelektüel varlık bir eş bulmaya zorlanmamalıdır!"

"Her varlık bir eş bulmaya zorlanır," diye sertçe karşı çıktı Noah, cevabının ısırtığı suratına bir tokat gibi inmişti. "Sen o çıldırtıcı çizgiyi hiç geçmedin Peter, bu yüzden ne demek istediğimi bilmiyorsun. Seni temin ederim ki dünyadaki her yaratık mükemmelliği arkadaşlıkta bulma dürtüsüyle damgalanmıştır. Varlığımızın her zerresine kodlanmıştır. Doğal olmayan yalnızlık yolunu seçtiğimiz için İblisler doğa tarafından, bu Kutsal aylar ve onların delilikleri tarafından, ne pahasına olursa olsun amaçladığımız ortaklarımıza doğru iç pusulamızı takip etmeye zorlanıyor.

"İnan bana Peter, benim ödediğim bedeli ödemek istemezsin. Bu dünyada ruhumun ve bedenimin ihtiyaçlarına karşı o kadar duyarsızlaştım ki en mükemmel Kaderimi yüzüstü bıraktım ve eşimi ölüme gönderdim. Bunun başka birimizin başına gelmesini reddediyorum. Ben bu ırkın hükümdarıyım ve bu emri size zorla kabul ettireceğim. Ve her yasada olduğu gibi, itaat etmeyenler İnfaz Memurlarımla yüzleşecek. Meseleyi ağır sonuçlarla bastıracağım.

Zaten var olan bir ceza. Şimdi çekmem gereken bir ceza, eğer paylaşabilseydim acıma acı katacaktı-" Sözüünü kesti, gözle görülür bir şekilde yutkundu ama nefesini tutmuş onu izleyen bir düzine gözle temasını kesmeyi reddetti. "İsteseydim kendimi bundan affedebilirdim, ama başkaları için koyduğum yasalara kendimin de uymasını beklemezsem nasıl bir lider olurum?"

"Noah, burada hiç kimse senden aşağılanmaya maruz kalmanı beklemiyor-"

"Lütfen," diye araya girdi Kral, sesi boğuk ve acılıydı. "Burada kendilerine dostum diyen sizler beni bu konuda daha fazla kışkırtmayacaksınız. Jacob ve Isabella bu günahımın cezasını adil bir şekilde çektiğimi görecekler. Dürüst olmak gerekirse, hiç kimse bu hakkı onlardan daha fazla hak etmiyor. Bu toplantı sona ermiştir."

Daha fazla tartışma olmadı ve merhametli bir şekilde, tartışma ya da spekülasyon sesi bile duyulmadı. Noah masadan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıdan geçmeden önce durdu ve hafifçe arkasındakilere döndü.

"Bella, Jacob... bana katılacaksınız."

Kral, bir anlık duraksamadan sonra mermer zeminde geriye doğru itilen iki sandalyenin sesini duyunca gözlerini kapattı. Sonunda eşiği geçti ve geriye dönüp bakma isteğini reddetti.

Son Konsey üyesi onları Nuh'un şatosunun Büyük Salonu'nda yalnız bıraktıktan sonra Jacob sessizce, "Nuh, bir kez daha düşünmen için sana yalvarıyorum," dedi.

Hükümdarını sıkıştırırken Jacob göz ucuyla alışılmadık derecede durgun olan karısını izliyor, onun duygu ve düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. Ancak kadın olağanüstü bir güçle onu telepatik bağlantılarından uzaklaştırıyordu. Bu onun sahip olduğunu fark etmediği bir yetenek seviyesiydi. Yine de, o hassas ve kritik anda bunu neden kendisine karşı kullanmaya karar verdiğini anlayamamıştı. Onun katkısını, desteğini ya da geri bildirimini kullanabilirdi. Hangisini sunmaya istekliyse.

Nuh ateşe daha yakın durmak için diğer yöne doğru hareket ederken karısı bir yöne doğru hareket ederken izlemeye devam etti.

"Jacob, senin görevin sadece yasaları uygulamak değil, aynı zamanda yasaları çiğneyenlerden hesap sormaktır. Ben bu kuralın bir istisnası değilim ve daha önce de belirttiğim gibi, aksini iddia edenleri dinlemeyeceğim."

"Bunu duyacaksınız," dedi Jacob sertçe, hükümdarına doğru ilerleyerek. "Dört yüzyıldır sizin İnfazcınızım ve kimse yasaları nasıl ve ne zaman uygulayacağını benden daha iyi bilemez. Kendiniz için aradığınız azarlama, gelecekteki zayıflıkların ortaya çıkmasını engellemek içindir. Kontrolden çıkmış bir İblis'in potansiyel tehlikesine kurban gidecek masumlara yönelik ayartmayı durdurmak için tasarlanmıştır. Bu ferman hiçbir zaman sadece hayattaki tek gerçek eşlerini ele geçirmek için çabalayanları azarlamak için tasarlanmamıştır. Özellikle de bir kez o kişiyle çiftleştikten sonra, artık bu deliliğin sizi ele geçirme tehdidinin ortadan kalkacağı göz önünde bulundurulduğunda. Kendi yasalarımıza ve geleneklerimize göre, talep ettiğiniz şeyi talep etme hakkına sahipsiniz. Bu yasaları hazırlamanıza yardım ettiğimi de eklemeliyim."

"Hiç kimsenin etrafındaki masumları tehlikeye atacak şekilde bunu yapmaya hakkı yoktur," diye karşılık verdi Noah.

"O halde kendini düşünmeyeceksen Kestra'yı düşün," dedi Jacob acımasızca, sesi taş odada yankılanarak. "Eğer standart prosedürleri uygularsan, fiziksel ve duygusal olarak harap olacaksın. Kendini cezalandırmak, bu masumu cezalandırmak anlamına gelir. O artık bir Druid oluyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Senin enerjinle beslenmesi gerekecek. Genetik kodunda ve fiziksel varlığında böylesine yorucu bir değişiklikten sağ çıkabilmesi için sizin tüm gücünüze ihtiyacı var. Bu yolda ısrar ederseniz, bunun ona ve ikinize neler yapabileceğini hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Hayır," diye mırıldandı Noah. "Hayır. Yaptıklarımın hesabını vermeden bu işten sıyrılamam. Eğer standart bir ceza vermeyeceksen, onun yerine başka bir şey bulmalısın. Bu konuda bana itaat etmeni istiyorum Jacob."

"Pekala."

Bella nihayet konuştuğunda her iki adam da başını kaldırdı, yumuşak sesi -her zamanki canlılığı ve esprileriyle dolu olan sesi- üzerlerine düştüğünde soğuk ve ölüydü. İblis Kral'a doğru ilerlerken kollarını göbeğinin etrafında sıkıca kavuşturmuştu, adımlarının ısırtığı kocasına çok geç gelen bir uyarıydı.

"Seni cezalandıracağım," diye tısladı İblis Kral'a. Eli aniden Noah'nın yüzüne doğru uçuşt ve ona öyle sert vurdu ki, tokat Jacob'ın kemiklerinde yankılandı. Bella'nın ufak tefek görünümüne rağmen ne kadar güçlü olduğunu bildiği için bunun nasıl bir his olduğunu sadece hayal edebiliyordu. Ama Noah darbenin şaşkınlığıyla geri çekilirken, erkek İnfazcı bu darbenin ardındaki psikolojinin onu çok çabuk etkileyeceğini biliyordu.

"Bir daha asla çocuğumun yanına yaklaşmayacaksın! Anladın mı?" Isabella sıkılmış dişlerinin arasından, tüm öfkesi ve kızgınlığıyla, bunca saatten sonra nihayet bu emri haykırdı,

ilk somut hedeflerine nişan alıyorlardı. Bu acımasız, elle tutulur bir şeydi. "Asla! Ona bakmayacaksın bile! Beni duyuyor musun? Sana güvenmiştim! Onun hayatı ve güvenliği konusunda sana başka hiç kimseye güvenmediğim kadar güvendim ve sen bana ihanet ettin! Ona ihanet ettin ve onu vahşi bir deney için kullandın-" Bella duygularında boğuldu, sesi için savaşıırken gözyaşları sonunda döküldü. "Bunu nasıl yapabildin? Bebeğimi nasıl böyle korkunç bir tehlikeye atarsın? O seni seviyor! Ben seni sevdim!"

Sersemlemiş Kral'a tekrar vurmak için elini kaldırdı ama kocası onu bileğinden yakaladı ve vücudunun ileri doğru uçuş hareketini durdurdu. Nuh ikisinden de uzaklaştı ve İnfazcı, şiddet uygulayan karısını bedeninin boyun eğmez çerçevesine sararken, şöminenin taşına doğru uzanarak kendini sabitledi.

"Yeter," diye fısıldadı Jacob onun siyah saten saçlarına, ağzını altında saklı kulağına bastırırken. "Yeter, aşkım."

Bella boğuk bir sesle, "Bu asla yeterli olmayacak," dedi. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim, Noah! Ters gidebilecek onca şeyi düşündükçe çığlık atmak istiyorum! Bebeğim ve kız kardeşim bir köşeye büzülmüş, dehşet içinde otururken ben orada durup tatlı tatlı konuşmak ve seni şımartmak zorunda kaldım! Beni hasta ediyorsun!"

Eşi o sırada o kadar şiddetli çığlıklar atıyordu ki, Gideon'un elinin bir anda belirip Isabella'nın omzuna dokunması Jacob'ı şaşırtmadı. Kadim doktor, Isabella'ya onunla dövüşme fırsatı vermedi, hatta Isabella onun yeteneklerini kurutmaya çalışacak kadar gücünü kontrol edebilse bile. Sadece çocuğunu savunmaya çalışan bir annenin hissedebileceği duygularla ne kadar histerik olursa olsun, asla konsantre olamazdı.

Böylece Gideon vücudunun kimyasını dengesizleştirerek onu uykuya ihtiyacı olduğunu düşünmesi için kandırdı. Uyku komutu ona bir ton tuğla gibi çarptı ve Isabella suçlamanın ortasında Jacob'ın üzerine yığıldı. Jacob, Magdelegna'nın yanından geçip gittiğini, doğasının bir parçası olan hazır şefkatle kardeşinin yanına koştuğunu hissetti.

Noah onun dokunuşunu hissetti ve onu öyle bir silkti ki, kadın birkaç tehlikeli adım geri tökezledi.

"Beni teselli etme, Legna! Benden uzak dur!" diye vahşice hırladı. "Gidin! Hepiniz gidin. Buradaki görevleriniz sona erdi."

Noah, sert ve parlak bir şekilde yanan, hepsinin irkilmesine ve gözlerini korumasına neden olan vahşi bir alev telaşına girerek emri tamamladı.

Görüşleri netleştğinde Kral gitmişti.

Bölüm 7

Kestra ertesi akşam iç çekerek uyandı.

Berrak mavi gözleri yarıya kadar açıldı ve altında yumuşak çarşafı ve kuş tüyü bir yatağın pelüş tüylerini hissetti. Karşı konulmaz bir zevk sesi çıkardı. Yastıklar ve üzerine yayılan yorgan, sadece kuş tüyü olabilecek aynı inanılmaz yumuşaklıktaydı. Aylardır ilk kez bu gece deliksiz uyuduğunu fark etmeye başladı. Onu ter içinde uyandıran, alayları ve dokunuşlarıyla ona acımasızca işkence eden gölgeli, kibirli bir sevgilinin rüyaları yoktu.

Yuvarlandı ve devasa yatağın tentesini çaprazlama kesen şeffaf beyaz kumaşa baktı, X'in merkezi yatağın gerçek posterlerinin çok üzerinde olan tavana sabitlenmişti. Neredeyse her taraftan loş bir ışık sızıyordu ama bu ışık, tavanda, yatak perdelerinde ve uzun gölgelikte benek benek, gümüşü renklerdeydi. Gözleri karanlıkta kaynağa doğru ilerledi ve birbirine bağlanan köşe duvarlarında hepsi vitray olan iki pencere sırası buldu. Çoğu, pencere camına gelişigüzel serpiştirilmiş gibi görünen şekil ve renklerden oluşan rastgele bir koleksiyondur. Diğer birkaçında ise karmaşık, daha belirgin tasarımlar, renkli camlarda güzel motifler, bir orman ve başka bir kulübeler köyü vardı.

Kestra ellerini şiltenin üzerine koydu ve etrafını daha iyi görebilmek için kendini yukarı doğru kaydırmaya başladı,

Hangi ülkede olduğunu ve hangi otelde böyle muhteşem bir eski oda olduğunu hatırlayabilecek kadar uykunun bulanıklığından kurtulmaya çalışıyordu.

Ancak, yatağının kenarına yakın bir yere çekilmiş, sanki biri onu uzun saatler boyunca gözlemlemiş gibi ona bakan bir berjer koltuğu görünce hareketinin ortasında dondu kaldı. Odanın bir köşesinde duran şöminede yanan ateşin yarattığı dans eden her gölgeyi not alarak hızla odayı taradı. Gölgeelerde hiçbir şey görmemesine rağmen, orada birinin olduğu ve onu izlediği gibi kaçınılmaz bir hisse kapıldı.

Gizem aniden sona erdi. Kişi belirgin bir hareket yaptı ve Kestra onun yerini ve heybetli, yarı aydınlık silüetini aniden fark etti. Kestra'nın ilk tepkisi düşmanlık ve savunmaya geçmek oldu ve hemen bir tehdit savurdu, kelimeler kolayca dudaklarına döküldü.

Ve orada dondular.

Adam başını hafifçe çevirdiğinde ve kadın onun karanlık ve gölgeler arasından bile kendisini değerlendirdiğini hissettiğinde, aynı anda hem anılar, hem içgüdüler hem de duygularla doldu. Ağzını açtı ama konuşamadı. Bilgi ve sorular beynindeki tüm sinir kanallarını aşırı yüklemişti.

Noah hiçbir şey söylemedi; devasa odadaki tek ses ateşin şangırtısı ve kızın hızlı nefes alışığıydı. Acı dolu bir anın ardından gözlerini ondan çevirdi. Uyanmadan sadece birkaç dakika önce ondan uzaklaşmıştı, yetenekleri onu uyanma enerjisindeki değişiklikler konusunda uyarmıştı. Ancak o temkinli uzaklaşmadan önce, kadının fark ettiği sandalyeyi sürekli olarak işgal etmişti.

İçinde oturmuş, onun her nefesini izliyor ve tüm gücüyle kalbinde çalkalanan duyguları, zihnini kurcalayan düşünce ve anıları uzlaştırmaya çalışıyordu. Noah, Kestra ile ilk canlı buluşmasını nasıl yaşadığı hakkında kimseye bir şey söylememişti. Kendisi ve müstakbel eşi dışında sadece Corrine buna şahit olmuştu.

Kestra nasıl böyle bir duruma düşmüştü? Kimdi o? Görünüşte gücü olmayan bir insan dişisi neden kendini böyle bir tehlikeye atıncı ki? Nasıl dövüşüleceğini biliyordu, nasıl silah kullanılacağını açıkça biliyordu ve ölümlü bir varlık için dikkate değer bir korku eksikliği gösteriyordu, ama...

Görünüşe göre uğruna ölmeye değecek ne yapıyordu? Ölüme ne kadar yaklaştığının farkında mıydı? O olmasaydı, ölümün onu bir ya da iki saniye sonra yakalayacağını? Bunu görmüştü, hafızasında şiddetli bir şekilde yanıp sönen görüntüsü, her ne kadar bitmiş ve artık onun güvenliği ve hayatı için bir tehdit oluşturmuyor olsa da onu hâlâ dehşete düşürüyordu. Kız güvendedi. Onun ulaşabileceği bir yerdeydi. Buradaydı.

Nihayet.

Ona bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama böylesine olağanüstü bir durum için uygun olabilecek tek bir kelime bile bulamıyordu. Geldiğinde izinsiz girdiği şey onun hayatında sıradan bir olaysa, rüyalarında onunla bu kadar çılgınca mücadele etmesine şaşmamalıydı. Bu kadar tehlikeli bir yaşam tarzı olan bir kadın nasıl olur da birine güvenebilirdi? Bu ironi karşısında kendi kendine güldü. Küstah ve kibirliydi, her zaman istediğini elde etmek için çabalıyordu ve görünüşe göre bunun karşılığını pek çok acı düzeyde alacaktı. Oyun oynayarak ve paylaştıkları hayallerin gücü için onunla mücadele ederek zamanını boşa harcamıştı. Şimdi o buradaydı, onun yatağında yatıyordu,

Ona şüpheli gözlerle bakıyordu ve ilk kez bu işi çok daha kolay hale getirmek için eline geçen yüzlerce fırsatı heba ettiğini fark etti. Keşke rüyaların önemini aylar önce kabul etseydi, belki de ona böyle düşmanca bir tavırla bakmıyor olacaktı.

Artık orada olduğuna göre, gerçekte onun hakkında ne düşünüyordu?

Bunun cevabını kolayca hayal edebiliyordu.

Isabella'nın yaralı nefretinin yıkıcı acısı, onu suçluluk duygusuyla doldurmak için yeterli karmik adaletten daha fazlasıydı ve Kral, şimdiye kadar aldığı en değerli hediye olması gereken bu kadının suçlamalarına daha fazla katlanabileceğini düşünmüyordu.

Bununla birlikte, belli bir düzeyde korku ve hatta korkaklığı yansıtan davranışlara da alışık değildi, bu yüzden, her ne olursa olsun, kaderiyle karşılaşmaktan korkmadığını kendine kanıtlamak için ilerlemeye mecburdu. Son on iki saattir işgal ettiği sandalyenin arkasına ulaşana kadar ışık ve gölgeler arasında ilerledi, ona olabildiğince yakın durdu, bir deri bir kemik kalmış ruhunu sadece varlığı ve yakınlığıyla beslediği gibi bedenini de enerjisiyle besledi.

Sandalyenin etrafında dönerek ona yaklaştığında, komodinin üzerinde duran tek mumun menziline girdi. Işık ilk kez onun boyuna ve yüz hatlarına vurduğunda Kestra irkilerek bir ses çıkardı. Nuh'un gözleri hızla onunkilere kaydı, irkiltici mavi buzdan geniş havuzlar şokunu ve endişesini yansıtıyordu. Nefes alış veriş i iki kat hızlanmıştı ve Noah vücudundaki tüm enerjinin kaslarının reflekslerine odaklanıp kıvrıldığını ve onu sıçramaya hazırladığını hissedebiliyordu

İhtiyaç duyulması halinde ondan kaçabilirdi. Bunun dışında kıpırdamadan oturdu, gözlerini ondan ayırmadan gözlerini kırpmadı bile.

Noah yavaşça yerine oturmaya devam etti. Arkasına yaslandı, midesinde ve ruhunda dalgalanan duygu dalgalanmalarına rağmen bir şekilde rahat bir görünümde kaldı.

Onun bu kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olmasını hiç beklemiyordu. Saçlarını görmek ve hissetmek dışında aklının ucundan bile geçmediğini fark etti. Uzun, şeker beyazı, dümdüz ve kalın bir şekilde sırtının ortasına kadar uzanıyordu; saçlarının tek kıvrımını oluşturan perçemleri de inceydi. Örgülü olduğu gibi, uzun süre üzerinde uyumuş olmasına rağmen hala en başından beri olduğu gibi düzgün, yüksek ve sıkı bir şekilde geri çekilmişti.

Mümkünse, göz rengi saçlarından bile daha dikkat çekiciydi. Gözbebekleri şaşırtıcı bir açık maviydi, neredeyse çok hafif renklendirilmiş cam gibiydi, olağanüstü parlaklığa sahip elmaslar gibi yontulmuştu. Beyaz kirpikleri ve sarı kaşları, delici bakışlarına ürkütücü güzellikte bir vurgu katıyordu. Kusursuz cildi, yumuşakça belirgin elmacık kemikleri ve rüyalarında öpüştüklerinde hissettiklerinden iki kat daha tatlı görünen ağzıyla gerçekten muhteşem bir yüzü vardı. Belki de ona böyle düşündüren, renklerinin davetkâr pembe masumiyetiydi.

Adam sessizce oturdukça, kadının merakını gidermek için hiçbir hareket ya da açıklama yapmadıkça, kadın kaslarının gevşemesine daha fazla izin verdi. Yavaşça yatak başlığına doğru kaydı, ta ki omzu yatak başlığına iyice yerleşene ve yüzü tamamen ona dönük olana kadar. Noah onun ne yaptığını fark etti. Kadın sırtını koruyordu. Yatak başlığına yaslandığında, ona odaklanma konusunda biraz daha rahat hissedebiliyordu.

Onun için, bir hafta önce kendisini öldürmeyi başaran adamlardan daha az ya da daha çok tehlikeli olmadığını düşünüyordu.

"Sanırım bana kim olduğunu ve neden Sands'in çatı katında olduğunu söyleyen iyi olur. Bir çeşit polis misin?"

"Neden böyle düşündün?" diye sordu merakla.

"Bilmiyorum. İçeri girdiğini duymadım, o yüzden zaten orada olduğunu düşündüm. Kötü adamlardan hoşlanmıyor gibi görüldüğün için, gizli çalıştığını ve... eğer polissen, orada öylece oturup beni öldürmelerine izin veremeyeceğini düşündüm."

"Mükemmel mantık,"

dedi. "Ah!"

"Ama ben polis değilim."

"Ah." Belirgin bir şaşkınlıkla gözlerini kısarak ona baktı. "Yirmi soru sormam mı gerekiyor yoksa bunu açıklayacak mısın?"

"Beni tanımadığınızı görüyorum," dedi dikkatle. "Seni bulmam gerektiğini söylemiştim."

Bu onu duraksattı ve yatak başlığına doğru sıkıca gerildi. Kestra'nın gözleri, onu neden tanıması gerektiğini anlamaya çalışırken şaşırtıcı bir dikkatle üzerinde gezindi. Bir yüzü asla unutmazdı. Seyahatleri sırasında karşılaştığı çok sayıda insan düşünülürken, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu. Ama onu hayatı boyunca hiç görmediğinden emindi. Böyle bir yüzü hatırlardı: esmer ve yanık tenli, ciddi ama açıkça eğlenmeye eğilimli ve

Gözlerinin kenarlarındaki kırıxıklıklar hesaba katıldığında kahkaha atıyordu.

Tüm bunlar bir yana, güçlü ve kendine güvenen insanlar onun üzerinde her zaman etkileyici bir iz bırakmıştır. Mumun yumuşak ışığında ve pencerelerden sızan renk huzmelerinde otururken bile, onun zorlu bir adam olduğunu görebiliyor ve hissedebiliyordu. Güç. Dünyada bir şekilde önemli bir pozisyon. Bir lider. Şimdiye kadar gördükleri ona onun fetih yeteneğine sahip olduğunu söylüyordu. Ona yardıma geldiğinde hiç tereddüt ya da korku göstermemiştir.

Kahretsin, eğer bu onun kışını ısırmadıysa. Bay Kurtarıcı onu kurtarmaya gelirken çaresiz sarışını oynamaktan hoşlanan bir kadın değildi. Başlangıçta kötü bir izlenim bırakmıştı. Yine de onda bir şeyler vardı. Diğer her şeyin ötesinde, onun tam isabet olduğunu hissediyordu. Onu bir yerden tanıyordu.

Onun sesi.

Daha da önemlisi, aksanı. Derin, yankılı, bazı sessiz harflerin dikkatli bir şekilde telaffuz edilmesi ve yabancıların kasımlardan kaçınma eğilimi. Kestra göğsünün aniden daraldığını hissetti, tüm kanı beyninden dışarı fırlamak üzereydi.

"Eurotrash."

Nefes nefese tanımlama onu güldürdü, kaba bir mizah havlaması, onun ani farkındalığının bir sıçrama yapmasına neden oldu.

"Bu... bu..." diye kekeledi. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Bu saçmalık!"

O bir rüyaydı. Sadece bir rüya! Daha da kötüsü, sanki o rüyalar hakkında her şeyi biliyormuş gibi davranıyordu! Sanki o zamanlar gerçekten oradaymış gibi... sanki o zamanlar...

Kestra iki elini de şakaklarına götürdü ve kafasını, çılgın hayal gücünü beyninden dışarı çıkaracakmış gibi sıktı. Sonra devasa yataktan fırladı ve adamın oturduğu yerin karşı tarafına geçerek hafifçe soğumuş döşeme tahtaları üzerinde çılgınca volta atmaya başladı. Göz ucuyla onun ayağa kalktığını gördü ve içgüdüsel olarak ondan iki adım daha uzaklaşarak kısa, telaşlı adımlarını sürdürdü.

"Beni, puf diye canlanan bir rüya olduğuna inandıramazsın. Ben çocuk değilim ve artık peri masallarına inanmıyorum!"

"Bir zamanlar peri masallarına inanır mıydın?" diye sordu, sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu.

"Boş ver onu!" Kestra tersledi. "Bana burada neler olduğunu söyle, yoksa yemin ederim... Ben..."

"Beni 'yüzyıllarca üzgün' mü yapacaksın?"

"Evet!" Dehşet içinde nefesi kesildi. "Hayır! Nasıl yaptın-?"

"Çünkü ben oradaydım," dedi, sesi o kadar alçak ve yumuşaktı ki gerçekliği korkutucuydu.

Kestra aniden vites küçülttü, her zaman soğuk bir sakinliğe dönüşen o panik seviyesine ulaştığında dönen tekerlekleri nihayet yerine oturdu. Bu, çok uzun zamandan beri sahip olduğu duygusal ve fiziksel bir refleksti. Tüm duygular kesildi, geriye sadece mantık ve içgüdü kaldı.

Kendisinin aşırı yüklenmiş kısımlarının aniden bu kadar tehdit edici bulduğu şeyle yüzleşti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı usulca.

Noah da öyle. Enerji aurası gözlerinin önünde büyük bir değişim geçirdi, bu daha önce de gördüğü bir şeydi ama çok çok daha küçük ölçekteydi. Sanki bir düğmeyi kesmiş ve yenisini çalıştırmış gibiydi. Etrafında görebildiği yumuşak nimbus pembe ve beyazdan kırmızıya doğru dalgalanırken, bir düzen duygusu ve tekdüze bir odaklanma ile neredeyse tekdüze bir maviye dönüştü. Zebani Kral sırtında bir omzundan diğerine doğru ürkütücü bir hissin uçuştüğünü hissetti ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Dinle Kestra, buraya seni incitmeye gelmedim," dedi olabildiğince içten bir şekilde, dayanma elini uzatarak. "Açıklamalar için bolca zaman var-"

"Aslında şimdi açıklama yapmak için mükemmel bir zaman," dedi usulca, yavaşça yatağın ayakucuna doğru ilerledi ve sonunda ona doğru geldi. "Zamanında her türlü hileyi yapabilecek erkekler tanıdım ama itiraf etmeliyim ki bunu nasıl başardığın konusunda şaşkırım. Bilmem gerekirdi. İnsan zihni bir tür psikofarmasötik yardım olmadan bu şekilde çalışmaz." Kestra yatağın ikinci köşesini döndü, şimdi ondan sadece birkaç adım uzaktaydı. "Altı ay boyunca her gün. Düzinelerce ülke, otel, su kaynağı... Bunu nasıl yaptınız?"

"Öyle bir şey değildi. Bir bakıma rüyalardan sorumlu olduğumu kabul ediyorum ama-"

"Bunu kabul ediyor musun? Ne kadar yüce gönüllüsün."

"Ama sen de en az benim kadar suçlusun," diye sertçe bitirdi. "Değişken doğanız ve her zaman kontrolde olma ihtiyacınızla her uyku anıma musallat oldunuz."

"Ben mi?" Sert ve kısa bir kahkaha attı. "Ben bunu hiç istemedim! Neden küstah bir S.O.B.'un benimle alay etmesini ve azgın bir ergen çocuk gibi sürekli beni ellemesini isteyeyim ki?"

"Hey, sen de kendini yeterince okşuyorsun," diye tersledi onu. "Ve bu konuda bir seçeneğim yokmuş gibi değil. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen benim için yaratılmışsın."

"Ben..." Onun cüretkârlığı karşısında öfkeden nefesi kesildi. "Zamanda geri gittiğim kısmı kaçırmış olmalıyım. Bundan daha barbarca testosteron dolu olabilir misin? Senin için mi yapıldı? Tanrıya şükür beni buldun da sonunda dünyada bir amacım oldu!"

"Kastettiğim bu değildi," diye homurdandı, aynı boyda olsalardı onunla burun buruna gelebilecek kadar yaklaştığında hayal kırıklığı çok açıktı. Öfkesinin alevlenmesine rağmen, kızın pamuk şekeri kokusunun doymak bilmez duyularına yayıldığıнын farkındaydı. "Beni diğer erkekleri ölçmek için kullandığın standartlarla ölçemezsin. Alıştığınız tüm kuralların değiştiğini ve bir süre daha değişmeye devam edeceğini söylediğimde bana güvenin."

"Sana güvenmek mi? Kibirli bir yabancıya mı? Arkadaşım diyebileceğim insanlara bile güvenmiyorum! Tüm bu gizemli yabancı olayıyla ortaya çıktın ve kirpiklerimi kırıpıstırmam, dizlerimin bağı çözülmesi ve beni fark etmek için zaman ayırdığın için gurur duymam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer gizemli davrandıysam," diye sertçe karşılık verdi, "bu tamamen tesadüfi olmuştur. Zaten olduğun kadından başka bir şey olman gerektiğini düşünmüyorum. Gerçi seçme şansım olsaydı, alaycı züppeliği ve kafandaki kurşun hedefini silerdim ama başka seçeneğim yok. Seçme şansınız yok. Kader karar verir ve öneri kabul etmez."

"Oh, her zaman bir seçim vardır. Buna özgür irade denir, tatlım. Ben onunla doğdum ve onu kullanacağım. Şu andan itibaren."

Kestra onu atlattı, etrafından dolaştı ve en yakın kapıya yöneldi. Kapıyı sertçe çekti ama adamın elinin ağırlığı kapıyı tekrar çarparak kapatmadan önce kapı ancak bir santim açıldı. Adam karanlık bir şekilde üzerine doğru gelirken kendini onunla kapı arasında sıkışmış buldu ve dar alanda hızla arkasına döndü.

"İstersen gitmekte özgürsün, ama önce birkaç konuda ısrar etmem gerekecek," dedi, sesi alçaktı ve kadının derinden bastırılmış bir duygu olduğundan şüphelendiği bir ses tonuyla çıkıyordu.

"Ne gibi?" Gerçekten söyleyebileceği ya da yapabileceği tek şey buydu. Ona daha önce bir kez saldırmayı denemişti. Adam onun dövüş sanatlarındaki etkileyici becerisine göre bile çok güçlü ve yetenekliydi. Umutsuz bir amaç için enerji harcamaya değmezdi. Onu zekâsıyla alt etmesi gerekiyordu.

O düşünürken bir an durdu ve bu süreyi gözlerini onun uzun, yapılı vücudunda gezdirmek için kullandı. Ayakları sertçe ayrılmış ve elleri yumruk şeklinde kıvrılmış olsa bile onu olağanüstü buluyordu. Muhtemelen bu yüzden bile. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, bu onu kızdırsa da hayranlık duyduğu bir durumdu. İçine doğduğu element, değişkenliğin timsaliydi. Eğer kolay biri olsaydı,

Uyumlu ve çok yumuşak başlı olsaydı, onun çeliğine çakmaktaşı çalamazdı. Bu, tüm vücudunun beklentiyle gerilmesine ve kalbinin kontrol edilemez bir uyarımla çarpmasına neden olan birçok yönünden sadece biriydi. Vücudu, yükselen öfkesiyle sıcaktı ve o sıcak tatlılık kokusu sarhoş ediciydi.

"Öncelikle, sormak aklınıza gelmemiş olsa da adımın Noah olduğunu bilmenizi isterim."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve ne kadar az umursadığını hatırlatmak için ona alaycı bir homurtu verdi.

"İkincisi," diye yumuşak bir şekilde devam etti, "kendi başınıza ayrılamazsınız. Kimliğiniz ya da belgeleriniz yok. Benim ya da adamlarımdan birinin yardımına ihtiyacınız olacak."

İfade onu ciddi bir şekilde duraksattı, öfkesi ifadenin önemli kısımlarını yakalamasını sağlayacak kadar azaldı. Seyahat etmek için neden kimliğe ya da belgeye ihtiyacı olsun ki? Amerikan sınırlarının ötesinde miydi? Chicago Kanada'ya yakındı. Yine de Kanada sınırını geçmek dünyanın en zor başarılarından biri değildi. Söyleyiş tarzına ve aksanının genel yapısına bakılırsa, bir şekilde Avrupa'ya gittiği gibi korkunç bir hisse kapıldı. Bilinci yerinde olmayan bir kadınla böyle bir şey yapmak için güçlü bir adam olması gerekirdi. Başkalarına "benim halkım" diyecek kadar otoriter bir adam. Dudaklarındaki bu basit ifade en büyük ipucunu ele veriyordu. Adam, kadının ondan beklediği şeydi ve görünüşe göre çok daha fazlasıydı.

Kestra aniden soğukkanlılığını biraz daha iyi korumanın ve daha da dikkatli olmanın çok iyi bir fikir olacağını fark etti. İhtiyacı olan son şey bir başka etkili düşmandı. Dahası, çok yüksek mevkilerde seyahat ediyordu.

Hem yasal hem de yasadışı Avrupa çevrelerinde, Noah adında, onun kalibresinde bir adamdan söz edildiğini hiç duymamıştı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, sesi çok kısıktı.

"Evet," dedi usulca, bunu yaparken kulağına yaklaştı. "Gitmemeni çok tercih ederim. Seni... misafirim olarak kalmaya davet etmek isterim."

Sadece sesinin tonunu değiştirerek aralarındaki atmosferle ilgili her şeyi değiştirmeyi başarmıştı. Kestra bir anda o kadar çok küçük detayın farkına vardı ki nefesi kesildi. Ona dokunmamasına rağmen inanılmaz derecede sıcaktı. Sıcak nefesi kulağının ve boynunun üzerinde gezinirken, kızarmış odunun topraksı kokusu etrafını sarmıştı.

Bu ona rüyalarında paylaştıkları kimyanın gerçekten ne kadar güçlü olduğunu hatırlatan şeydi. Kalbi sadece onun yakınlığına tepki olarak çarpıyor gibiydi. Adam ona dokunmamıştı bile ve onun kendisine verdiği tepkileri her zamanki gibi manipüle edebiliyordu. Ama bu uyanık olduğu bir andı; o bir rüyadaki isimsiz, yüzsüz bir varlık değildi. Bu, aylarca süren şartlanmadan doğan bir tür Pavlov tepkisi miydi?

"Senin yanında geçirmem gerekenden bir an bile fazla zaman geçirmeyeceğim," diye ilan etti düşündüğü ve hissettiği her şeye meydan okuyarak. Doğrudan ona bakmaya cesaret etti ve gülümseyerek verdiği yanıt onu çileden çıkardı.

"Anlıyorum. Benden korkuyorsun."

"Hayır, senden bıktım. Oyunların ve manipölasyonlarınla geçen yarım yılın ardından, artık yeter!"

"Aynı ustalıkla oynadığın bir oyun, Kikilia. Benimkini gölgede bırakacak bir beceriyle."

"Bana öyle deme!" diye tersledi, bu lakap onun rüyaları ve rüyalarındaki rolüne dair hafızası üzerindeki iddialarını sağlamlaştırıyordu.

Noah onun öfkesini muhtemelen fark ettiğinden daha iyi anlıyordu. Bunun onu neden daha fazla etkilediğini bir an için anlayamadı. Kontrolün kendisinde olmasına, şartları dikte eden kişi olmaya alışkındı. Söylediği her şeyde ve tüm hareketlerinde bu yazılıydı. Tamamen özdeşleşebileceği bir kişilik özelliği idi bu. İnanılmaz derecede ilgi çekici bulduğu bir özellik.

"Uykumuzda oynadığımız oyunların ödülleri sana kolayca hatırlatabilirim, Kestra," dedi onu rahatsız eden o inanılmaz kibirle. Ama her nasılsa, gerçekte ona bu kadar yakın dururken, umduğu kadar rahatsız edici gelmiyordu. Bedenleri arasındaki kısa mesafeye uzanarak avucunu onun göğsüne koydu ve onu kişisel alanının dışına itmeye niyetlendi. Nefes almaya, onun sıcaklığı ve manyetik varlığı elektriklenmiş duyularına zarar vermeden düşünmeye ihtiyacı vardı.

Parmak uçları ve avuç içi onun solar plexusuna doğru kaydı, kaburgalarının kemerinin altındaki boşluğa sıkıca yerleşti. Gömleğinin ağır kumaşının, kalın ve pürüzsüz lacivert saten kumaşının arasından karın kaslarının direncini hissetti. Elinin uzunluğu boyunca uzanan sıkı ve etkileyici kas çıkıntıları, adamın inanılmaz derecede iyi durumda olduğu düşüncesini destekleyen bir sıcaklıkla doluydu. Ama bunu zaten bilmiyor muydu?

Hem evet hem hayır. Rüya başka bir şeydi, gerçek başka bir şey.

Kestra, dokunuşunun duyularına ve kararlılığına ne yaptığını fark ettiğinde bir anlık panik hissetti. Hiçbir şey yapmasına bile gerek yoktu ve o şimdiden kesinlikle düşünmemesi gereken ve düşünemeyeceği şeyleri düşünüyordu.

"Kafamın içinde dolaşarak kendi payına düşenden daha fazla eğlendin," dedi yumuşak bir sesle. "Neden bunu burada bırakıp huzur içinde gitmeme izin vermiyorsun? Benden daha güçlüsün, benden daha iyi bir dövüşçüsün ve açıkça bir düzine başka yönden üstünsün. Nazik bir zafer kazanıp gitmeme izin veremez misin?"

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun? Bir tür yarışma mı?" diye sordu. "Niyetim hiçbir zaman bu olmadı."

"Niyetin tam olarak nedir?" diye sordu, adamın parlak gözlerindeki alışılmadık gri ve yeşim renkleriyle karşılaşarak. "Beni bu şekilde küçük düşürmek senin için neden bu kadar önemli?"

"Eğer kendini aşağılanmış hissediyorsan, Kestra, bu tamamen senin eserin. Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Hissettiğin şey neden bir utanç kaynağı olsun ki?"

"Kesin şunu. Böyle konuşmayı kes, sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi! Ben seni tanımıyorum. Benim için tamamen yabancısın."

"Ama karşı cinsle yakınlık söz konusu olduğunda sizin ve benim gibi insanlar en iyi bu şekilde ilişki kurmuyor mu? Ne kadar az bilinirse o kadar iyi? Zihinlerimiz ve kalplerimiz güvenli bir şekilde bir kenarda dururken, çekingen ve çekingen olmayan tutkulu bedenler?"

Kestra'yı rahatlatmak için gerçeğe çok yakındı. Bunu nasıl bildiği onu aşırıyordu. Bu durum onun alışılmadık bir şekilde kızarmasına neden oldu.

"İstediğiniz bu mu? Bütün bunlar hayalini gerçekleştirmek için mi? Yatağında hızlıca yuvarlanmam işime devam etmeme izin vermeni sağlayacak mı?"

"Çabuk mu?" Kıkırdadı, derin sesi boynunda, alçalttığı başının durduğu yerin yakınında yankılandı. "Geçtiğimiz altı ay boyunca hiç dikkat ettin mi diye merak etmeye başlıyorum."

Bu ima hedefine ulaşmış, teninin her yüzeyinde heyecanlı bir ürperti patlamasına neden olmuştu. Belki de bu bir hafıza tepkisiydi, çünkü adamın yaptığı çıkarımın doğasını kesinlikle hatırlıyordu. Rüyalarında, o asla...

Rüyalar!

Bu sadece bir rüyaydı! Hiçbir gerçekliği yoktu! Rüyalarda bir beden istediği her şeyi yapabiliyordu. Hiç kimse onun zihninde sarmaş dolaş geçirdikleri uzun geceler boyunca tasvir ettiği dayanıklılığa sahip olamazdı. Hiçbir erkek bu kadar sabırlı ve yetenekli olamazdı. Hiçbir erkek bir kadının bedeninin ihtiyaçlarına karşı bu kadar duyarlı olamazdı.

Kestra ona sertçe vurdu, diğer eli de ilkinde katıldı ve tüm gücüyle ve arkasındaki kapıdan toplayabildiği tüm kaldıraçla onu itti.

"Benden uzak dur!" Kadının tüm çabalarına rağmen, adam sadece geri adım attı. Her zamanki kadar yakındı. "Yemin ederim, gerekirse canını yakarım!" diye tehdit etti onu, tüm vücudu öfke ve hayal kırıklığıyla titriyordu.

Kadının kendisine gerçekten zarar veremeyeceğini bilse de, Noah şimdilik geri çekilmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Tekrar geri adım atarak ona nefes alması için yer açtı. Sertçe nefes verdi, sanki az önce gücünün ve enerjisinin sınırından fazlasını harcamış gibi kapıya yaslanarak gevşedi. Muhtemelen öyleydi. Duyguları onunkiler kadar ateşliydi, sadece genellikle onları kültür, hızlı düşünme diplomasisi ve mantık kılıfının altına saklıyordu. Aynen onun yaptığı gibi. Kendisinin en temel parçalarının bir kadın versiyonunu görmek olağanüstü bir şeydi. Kadın değişmeye başladığında neler olacağını merak ediyordu. Ne tür bir Druid olacaktı? Bir İblis Kralı'nın eşi olması beklenen bu kadının elinde ne gibi güçler olacaktı?

Noah onu deneyimlemeye başlayacağı her şey konusunda uyarması gerektiğini biliyordu. Onu kendi başına bırakmaya gerçekten söz veremeyeceğini biliyordu, en azından gerçek bir süre için. Enerjisinin ona sağladığı kaynaklardan uzak kalırsa, insandan Druid'e dönüşümünün bu kadar erken bir dönemde hastalık tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Ama o özgürlüklerine alışkın bir kadındı ve adamın ondan her şeyi bir anda almaya yüreği elvermiyordu. Gitmesine izin vermenin ve onu aynı şekilde tutmanın bir yolunu bulacaktı - eğer mecbur kalırsa. Onu kalması için ikna etmenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu. Tüm bu zaman boyunca onun hakkında, inanılmaz vücudunun etrafındaki yollardan daha faydalı bir şeyler öğrenmiş olmayı diledi. Yine de bu zamanın tek bir anından bile pişmanlık duyması ya da boşa gittiğini düşünmesi imkânsızdı.

"Ben gidiyorum," dedi, nefesi hızlı ve derin bir şekilde ona teklifini sorarken. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim ama korkarım kalmam mümkün değil."

Noah tek kaşını kaldırıp ona baktı ve o da ne yaptığını bir an geç fark etti. Alışkanlıktan, düşmüştü

okul terbiyesine geri dönmüş ve bunu yaparak kendisi hakkında önemli bir bilgiyi ele vermişti. Gelecekte onu aramaya, peşine düşmeye karar verirse, bu onu bulmasını kolaylaştıracaktı. Hiç kimse kendini geçmişinden tamamen soyutlayamazdı. Bu onun tek gerçek zayıflığıydı ve bunu kullanması için ona cephane vermişti.

"Birinin sizi yerel bir havaalanı yakınındaki bir otele götürmesini sağlayacağım. Bu sizi Heathrow'a kadar götürecektir, ancak oradan sonra pasaportunuz ve diğer konularda kendi başınıza olacaksınız. Para konusunda endişelenmenize gerek yok. Sizin adınıza bir oda ayarlayacağım ve ihtiyacınız olan her şeyi bu faturaya yansıtabilirsiniz. Ben bununla ilgileneceğim."

"Yardıma ihtiyacım yok. Ben-"

"Kendinize bakabilecek durumda olduğunuzu biliyorum. Ancak yüz ifadenizden anladığım kadarıyla evinizden ve kaynaklarınızdan bu kadar uzakta olmayı beklemiyordunuz. Bu benim hatam olduğuna göre, bunu düzeltmem doğru olur. Burada bekleyin. Kısa süre içinde yanınıza birini göndereceğim."

Dirseğini eline aldı ve kapıdan geçebilmek için onu nazikçe yolundan çekti. Onun ardından kapıyı hızla kapattı, arkasına yaslandı ve sanki günlerdir nefes almamış gibi nefes verdi.

Noah, Büyük Salon'daki ocağının önünde

oturuyordu. Altmış saniye boyunca.

Sonra ayağa kalktı ve büyük şöminenin genişliği boyunca yürümeye başladı. İçindeki ateş ona biraz rahatlık veriyordu.

Derisinin ılık attığını, sanki elinden gelse bedenini terk edip kaacakmış gibi hissetti.

Aslında onu bırakmayı başarmıştı.

Doğru, sadece birkaç saat olmuştu ama şimdiden tahmin edebileceğinden çok daha fazla gerilmişti. şu anda bunun nedeni vudunun isteklerini kontrol edememesi değildi, her ne kadar birbirlerinin huzurunda durdukları için bu savaş her zamankinden daha yoğun olsa da. Druid benliğinin ortaya çıkışını başlatmak için ona gereğinden fazla dokunduğunu ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca ondan uzak kalmasının potansiyel olarak ne kadar ölümcül olabileceğinden tamamen habersiz olduğunu anlamasıydı.

Noah elinden gelse bile uzun süre uzak kalmayı planlamıyordu. Ne yazık ki zaman ona karşıydı. Tıpkı nihayet milimetrelerce yakınına geldiği anda öldüğünde olduğu gibi. Fiziksel dönüşümü sırasındaki ihtiyaçlarının yanı sıra, Samhain çok yakındı. Samhain dolunayı geldiğinde, damgalanmış çiftler en ufak bir şekilde bile olsa uzun süre ayrı kalmaya dayanamazlardı. Bu kutsal gün ve ilkbahar dolunayı Beltane, en temel iğdlerini harekete geçirirdi. Sanki dünyada birlikte geçirecekleri son gnmş gibi onları birbirlerinin kollarına sürüklüyordu. şiddetliydi, sıcaktı ve ruhun mutluluk ve acı veren ihtiyaçtan gözyaşları dökmesine neden olacak kadar sevgi doluydu.

Bu olmadan önce onu kazanması gerekiyordu.

Ama Samhain'e daha dört gün vardı ve Kestra gibi bir kadına güvenmek ve razı olmak o kadar kolay değildi.

Nuh tekrar oturdu, kaşlarını atarken sağ şakağını ovuşturdu, ateş ışığı karanlık görüntüsünü daha da derinleştirdi

aydınlattı. Şimdi, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar becerikli olmak zorundaydı.

Bölüm 8

Kestra elinde olmadan rahat bir nefes alarak yerine oturdu.

İki eliyle ıslak saçlarını geriye doğru taradı ve büyük su damlacıkları sırtına, omuzlarına ve üzerine sardığı pelüş beyaz havluya dökülene kadar düzeltti.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu ama bunu başarmak için bir sauna ve duş alması gerekmişti.

Ya da en azından kendini daha iyi hissetmeye kararlıydı.

Yeniden özgür olduğu için mutluydu, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Aynı zamanda, ilk etapta ayrılmak o kadar kolay olmuştu ki, tamamen şaşkına dönmüştü. İngiltere'nin kırsal kesiminde, meşru bir şatoda, oldukça etkileyici bir adamla, tüm evrenin efendisi tavrını takınarak nasıl sona erdiğinin lojistiğini anlamaya bile başlayamıyordu.

Sayımına göre, sadece o gün dokuz canının yaklaşık yarısını kullanmıştı. Tek bir çizik bile almadan kurtulması bir mucizeydi, en kötü hasar Avrupa'da giysisiz, parasız ve pasaportsuz kalmış olmasıydı. Bunların hepsi saçları kurumadan düzeltilebilirdi.

Telefona uzandı ve hızlıca aradı. "Evet?"

"Ah, James. Kültürlü bir selamlama için sana her zaman güvenebilirim."

"Kes! Hangi cehennemdeydin? Aklımı kaçırmıştım!"

Kestra telefonun diğerk ucunda bir şeyin çarptığını duydu ve bunun tanıklığıyla gülümsedi. Onun sandalyesinden heyecanla zıplayıp sandalyeyi devirmesi gibi alışılmış bir şeyi yaptđını duymak kendisini daha ayakları yere basar hissetmesini sağladı.

"James, eğer aklının son yarısını da kaybetseydin, bu sana boş bir kafatası bırakırdı ve orada toz tavşanları toplamaya başlardın."

"Kes," diye hırladı sabırsızca. "Günlerdir bütün haberlerde bu var. Otelde, seni bir hafta önce gönderdiğim süitte silah sesleri duyuldu. Orada küçük parçalara ayrılmış adamlar buldular ve ben çılgına döndüm! Senin hapiste olduğunu ya da öldüğünü falan düşündüm."

Bir hafta mı?

"Aslında İngiltere'deyim," dedi dalgınca, bütün bir haftayı nasıl kaybettiğini anlamaya çalışarak. Bir gün gibi gelmişti, en fazla iki gün. Bir insan bir hafta boyunca hiç uyanmadan uyuyabilir miydi? Belki başkaları uyuyabilirdi ama o hiç uyumamıştı.

Hattın James'in ucunda öyle bir sessizlik vardı ki, James onun kalp atışlarını ahizeden duyabildiğini düşündü.

"İngiltere mi?"

"Evet. Uzun lafın kıtası? Evet, dn, yani geçen hafta çok kötü bir gün geçirdim ve hala hayatta ve iyiyim. Ben

Eve döndüğümde İngiltere'yi açıklamaya çalışacağım ama size herhangi bir söz veremem. Şu anda paraya ve pasaportuma ihtiyacım var ve her zamanki yerlerde hesap açarsanız çok memnun olurum."

"Tamam, bekle bir dakika..." James yarı gülerek homurdandı. "Pasaportun olmadan İngiltere'ye nasıl girdin? Ve bu konuda, neden bütün bir hafta boyunca parasız seyahat ettin? Neden yapasın ki? Tek yapman gereken lanet telefonu açmaktı." Sözünü kesti. "Bekle. Biliyorum. Uzun hikâye, değil mi?" Jim hattın diğer ucundaki sessizlikte içini çekti. "Peki, tamam. Benim saatimle sabah dokuzda postalanmış say. Sen telefonu kapatana kadar parayı ve hesapları açmış olurum. En azından bir sonraki konserimizin birkaç provasını yapmak için zamanında evde olacak mısın?"

"Her zaman öyleyimdir. Yardımın için teşekkürler, ortak. Sensiz asla hayatta kalamazdım."

"Evet. Uh...Kes...bir şey daha?"

"Mmm?"

"Anlaşma bozulmadan önce paramızı aldık mı?"

Kestra'nın nefesi boğazında belirgin bir şekilde düğümlendi. Kendi alnına bir tokat attı ve küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Bir şeyi unuttuğumu biliyordum."

Noah banyodan yatak odasına girdi. Yatağın sol tarafında yer alan ve Kestra'nın enerjisini hortumlayarak uyuduğu büyük gardıroba doğru ilerlerken saçlarında dalgınca bir havlu gezdirdi. İblis Kral geri çekildi

Gardıroptan yumuşak bir çocuk pantolonu, avcı çizmeleri ve basit, bol kollu bir ipek gömlek.

Giyinirken her zamanki gibi durmadan onu düşünüyordu. Hatta bundan daha fazlasını, çünkü onsuz bir dünyada koşturup dururken, onun tehlikeli durumu karşısında duyduğu belirgin endişeye engel olamıyordu. Dahası, sonunda onun hayatında neler olup bittiğini gerçekten merak etmeye başlamıştı ve bu da onu en başta ateşli bir tabancanın diğer ucuna getirmişti. Ayrılmaları nedeniyle sağlığına gelebilecek potansiyel tehlikeyi boş verin; dışarıda onunla hiçbir ilgisi olmayan ne gibi tehlikeler vardı?

Endişeliydi. Doğru şeyi yapmadığına dair bu korkunç korku kalbini göğsünde sıkıştırıyordu. İlk seferinde öldürülmeden önce onu o zaman ve mekândan almamış olması yeterince kötüydü. Onu bir kez daha öldürülmesine neden olacak bir özgürlük arayışı için geri mi atmıştı? Ve bu sefer, bunu düzeltmenin hiçbir yolu olmayacaktı. Bu kez, onu kendisine ve kendisini ona bağlama sürecine başladıktan sonra, onsuz devam etmeye dayanamayacaktı. Duygusal olarak zaten aciz durumda olacaktı. Belki de aylardır öyleydi.

Noah düşüncelerini şimdilik bundan uzaklaştırmak zorundaydı. Samhain ayı yaklaşırken onu alıp kendisine getirmiş olmasına rağmen hâlâ kırılgan bir ruh hali içindeydi. Buna engel olamıyordu. Başka türlü bir nebze olsun kontrolünü yeniden kazanmış olmasına rağmen, onun savunmasızlığını düşündüğünde doğru düzgün göremiyordu. Bunu düşündükçe, onu geri almak ve her zaman yanında kalmasını talep etmek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, yapması gereken de buydu. Özgürlük hediyesiyle cömert davrandığının farkında bile değildi.

Noah, olacakların şokunu hafifletmeye çalışmak için sadece bir yanılsamayı sürdürdüğünü biliyordu.

Nuh, kız uyurken nöbet tuttuğu sandalyeye nihayet oturduğunda derin bir iç çekti. Botlarını ayaklarının yanına koydu ve yorgun gözlerini ovuşturarak arkasına yaslandı. İsterse enerjisini tekrar tekrar yenileyebilirdi; bu, geçmişte güneşin kendi türünde yarattığı uyuşuklukla karşı karşıya kaldığında bile uzun süre uyumamasını sağlayan gücünün bir nimetiydi. Ancak uykunun onarıcı rahatlığının yerini hiçbir şey tutamazdı. Vücut uyuduğunda iyileşir ve uzun gecelerin yorgunluğunu atar, toksinleri ve aktif bir yaşam tarzının diğer yan ürünlerini atarken dinlenme ve rüyalar ruhu yatıştırırdı.

Dürüst olmak gerekirse, rüya görmekten

korkuyordu. Artık çok yakındaydı.

Rüyaları her zamankinden daha güçlü, daha kuvvetli mi olacaktı? Daha da karşı konulmaz ve eziyet verici mi? O bitmek bilmeyen hayali zevk ve tamamlanma gecelerinden zar zor kurtulmuş, her akşam aniden ulaşamayacağı bir yerde uyanmış, sahte bir oyun oynamış ama ağrıyan bedeni ve umutsuzca çarpan kalbi tarafından hatırlanmıştı. Bir bakıma, onunla defalarca sevişmişti ama yine de şimdi ondan tamamen yabancı olduklarından daha uzaktaydı.

Yabancılar mıydı, yoksa sevgili miydiler? Ona baktığında ne düşünüyor ve hissediyordu? Şu anda yaşadığı mücadeleye benzer bir şey miydi? Eğer öyleyse, kendi bencil ihtiyaçlarının araya girmesine izin vermeden onun yolunu nasıl kolaylaştırmaya başlayabilirdi?

Bu imkansızdı. Özellikle de ay ağarırken ve kutsal bayram yaklaşırken. İblis Kral onunla birlikte, onun yatağında ve onun için mükemmel bir şekilde tasarlanmış olan bedeninin içinde olma ihtiyacına karşı koyamayacaktı. Onun açlığı ve çekiciliği çağların bir içgüdüsüydü ve kimse bunu engellemeye cesaret edemedi; edenler de asla başarılı olamadı. Dolunaya dört gece kala Noah bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Kadının geleceğini bir tuzak yerine bir lütuf haline getirecek şekilde anlamasını sağlamak için tek bir şansı vardı. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi feda edebilirdi.

İblis Kral sabırsızlıkla sandalyeden kalktı ve ellerini kalçalarına kenetlemiş bir halde yerde volta atmaya başladı. Kapısının çalındığını duymadan önce üçüncü bir hayal kırıklığı devresi geçirdi.

"Rahatsız edilmek istemiyorum!" diye bağırdı karşı tarafta kim varsa.

"Lordum, misafiriniz döndü," diye geçici bir yanıt geldi.

Noah olduğu yerde durdu.

"Onu özel salonlardan birine kapat John. Birazdan orada olacağım."

Neden geri döndü?

Görünüşe göre bu detay onun geri kalanı için önemli değildi. Tüm vücudu sevinçle ve onu tekrar görme ihtiyacıyla hızlanıyordu. Gittiğinden beri sadece yarım gün geçmişti ama şimdiden yarım yıl gibi geliyordu.

Noah botlarını almaya gitti.

Kestra büyük bir sabırsızlıkla odada volta atıyordu. Doğrudan yaklaşmaya ve eski ev sahibine onu İngiltere'ye götürmeden önce parasını alıp almadığını sormaya karar vermişti. Kimlik aramaya gitmediyse, çantasında ne olduğunu bilmesi bile mümkün değildi. Çantayı alma zahmetine bile girmemiş olması da mümkündü. Daha önce kadının kimliğinin olmadığını belirtmişti. Bu tür şüpheli durumlarda kimlik taşımadığı için, her iki şekilde de olabilirdi. İlk tercihi gururunu bir kenara bırakıp sormaktı. Sahip olduğu servetin büyüklüğü ve zenginliği göz önünde bulundurulduğunda, ondan para çalmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu ama bazıları için para, ne kadar çok olursa olsun paraydı.

Bu şekilde onun ölçüsünü göz göze alabilecekti. Yalan söylediğinden şüphelenirse, daha sonra geri dönecek ve daha gizli bir yaklaşım deneyecekti. Kalede dolaşan insan sayısı ve daha önce gördükleri dışında kat planı hakkında hiçbir şey bilmediği gerçeği göz önüne alındığında, bu pek de uygun bir seçim değildi. Destek yoktu, James'in küçük oyuncak teknolojilerinden hiçbiri ona rehberlik etmemişti. Ama bu, yabancı odalarda sinsice dolaştığı ve başarılı olduğu ilk sefer olmayacaktı. Açıkçası, son zamanlardaki sinirlilik seviyesi göz önüne alındığında, kibirli piçin üzerine bir şeyler çekmeye çalışmak eğlenceli olabilirdi.

Kapı arkasından açıldığında Kestra sertçe döndü.

Hayatı boyunca pek çok insan ve yer görmüştü, bu yüzden kapıyı kapatıp odayı geçerek kendisine doğru gelen adamın neden bu kadar dikkat çekici ve hayati görüldüğünü anlayamadı. Kıyafetleri çok sade, temiz ve netti ama vücuduna inanılmaz derecede yakın kesilmişti. Sanki ata binmek üzereymiş gibi görünüyordu. Üzerinde eksik olan tek şey

bir binici kırbacı ve ceketi vardı. Yine bir av ustasının siyah ve ten rengi çizmelerini giymişti, bu da onun mükemmel bir binici olduğunu ve muhtemelen spor için avlandığını gösteriyordu. Her ne kadar kendisi İngiltere'nin yerlisi olmasa da, bu yaygın bir İngiliz eğlencesiydi.

Kendisinden çok daha uzun boylu erkeklerle birlikte olması nadiren rastlanan bir durumdu. Adamın boyu 1.80'den fazla olmalıydı çünkü ona kendini normalden daha küçük hissettiriyordu. Muhtemelen onu daha önce bir kez alt etmeye çalışmış ve bir kül blok duvarla dövüşmek kadar şansı olmamıştı.

İşin aslı, kalbinin korkuyla çarpmasına ve aniden tepelere doğru kaçma isteği duymasına neden olan şeyin bunların hiçbirisi olmadığını kabul etmek zorundaydı. Her şeye rağmen Noah yüzde yüz manyetikti. Elektromanyetik ve tamamen şarj olmuştu. Kestra onun bir erkek olarak gücünü kabul etmezse, bunun kendisi üzerinde bir tür güç sağlayacağından korkuyordu. Ama bunu nasıl yapabilir ve yine de bu güce tepki verdiğini hissetme şeklini nasıl inkâr edebilirdi? Adamın bundan habersiz olmasını umamazdı bile. Tüm o ateşli, uçucu rüyalarda gerçekten tanışmışlarsa tabii.

Dahası, bu sefer diğerlerinden daha da güçlü görünüyordu, tüm varlığı cazibe ile uğulduyordu. Adam yaklaştıkça odağını içe çevirdi, nefes alışını eşit tutmak ve tavrını kesinlikle iş gibi tutmak için çok bilinçli bir çaba sarf etti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, soğuk hitabının onu olduğu yerde durduracağını umarak.

Olmadı.

"Eşlik etmene memnun oldum, Kestra. Yine de seni tekrar burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Çabuk. Buradan olabildiğince u z a k t a olmak istediğiniz izlenimini edindim."

"Aslında sizinle görüşmek istediğim bir konu var."

Şaşkınlık ve açık bir merakla tek bir kara kaşını kaldırdı.

"Yeterince iş ortağım var, Kestra. Başkalarını satın almakla ilgilenmiyorum."

"İstediğim son şey seninle ortaklık kurmak," diye karşılık verdi. "Çantam süitin zeminindeydi. Onu geri aldınız mı?"

Hepsi bu mu?

Noah hemen cevap veremedi. Çok değişken bir öfke dalgasıyla savaşmakla meşguldü. Öfkeli dürtülerini kontrol etmeye çalışırken dişlerini sıktı. Genelde bir Ateş İblisi'nin kötü şöhretli tutkularını çok daha iyi dizginlerdi ama onun geri dönme motivasyonu ile ilgili hayal kırıklığı, çok az şeyin yapabileceği gibi onu tetikledi. Elbette bunun bu kadar kolay olmasını beklemiyordu. O bir hükümdardı ve bu nedenle bazı şeylerin gerçekleşmesinin zaman almasını ve incelik gerektirmesini beklerdi. Ancak söz konusu Kestra olduğunda mantıklı düşüncenin fazla oyalanmadığı görülüyordu.

Kapıdan içeri girip onu evinde görmek, sanki daha önce hiç olmamış gibi yepyeni bir etki yaratmıştı. Saçları artık açıktı, uzundu ve adeta ışıldayan beyaz bir parıltıyla doluydu. Onu bulduğu tasarımcı elbisesini ve incilerini değiştirmiş, tek bir süsleme dokunuşu olmayan deniz mavisi bir mini elbiseyle takas etmişti. Kısa kollu, likralı bir tüptü.

Omuzlarının biraz üzerinden başlayıp uyluğunun ortasının hemen üzerinde biten bu elbise, her bir kıvrımı ikinci bir deri gibi sarıyordu. Sonuç olarak, gülünç derecede yüksek ince topuklu ayakkabıların içine yerleştirilmiş çok uzun bir çift bacadan biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Yine de mükemmel bir dengeye sahipti ve vücudunun her bir kasını kontrol ettiği açıktı. Bunların hepsi, orapla örtmeye zahmet etmediği pürüzsüz, bronzlaşmış bacaklarına kadar, en hızlı bakışta bile görülebiliyordu.

Kestra onun yeşim gzbebeklerindeki uğursuz gri bulutlanmayı fark ettiğinde boğazının düğümlendiğini ve ağzının kuruduğunu hissetti. Yüz ifadesinden, hatta karşısında dururken vücudunun rahat duruşundan bile belli etmiyordu ama Kestra onun duygularıyla kaynadığından emindi. Öfke mi? Düşmanlık mı? Emin olamıyordu ama oradaydı. Vücudundaki her iğd bunu kabul etmesini ve bu adamın gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunu anlamasını istiyordu.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda, sesi nötr olmaktan çok l gibiydi. "O sırada senin gvenliğinle daha çok ilgileniyordum."

"Lanet olsun."

Ona inanmıştı. Zaten en başından beri öyle düşünmüştü. Bu, polislerin onun parasına sahip olduğu anlamına geliyordu, bu da Jim'in parasına sahip oldukları anlamına geliyordu. Silahından ve parmak izlerinden bahsetmiyorum bile. oktan Interpol ve FBI ilan panolarına düşmüş olmalıydı. Bu da İngiltere'den çıkışını biraz daha zorlaştıracaktı.

"Teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Zahmet olmadı," diye mırıldandı, kadın yanından geçip giderken gözlerini düşünceli bir şekilde ona dikti. "Ben

Sizi içinde bulunduğum durumun neden ortasında kaldığınızı bana anlatmak istersiniz sanırım, değil mi?"

Kestra döndü ve onunla yüzleştirdi, ondan bir adım kadar uzaktaydı.

"Herhalde beni bu durumun ortasında nasıl bulunduğunu anlatmak istemezsin, değil mi?" diye karşı çıktı.

"Dediğim gibi. Seni aramaya geldim."

"Şimdi bir polis gibi konuştun. Ya da özel dedektif." Kristal mavisi gözlerini kısarak bu suçlamayı yaptı.

"Neden? Polisler ve dedektiflerle sık sık sorun yaşıyor musunuz?"

"Doğru. Sanki bilseydim sana söyler miydim?"

"Umut edebilirim," dedi çok basitçe. "Kendimi ilişkide bulunduğum bu kadını merak ediyorum."

"Karışmış mı?" Kısa, inanmayan bir kahkaha attı. "Karışmadık, hiçbir zaman da karışmayacağız. Hayatımda olup bitenler beni ilgilendirir, seni ya da bir başkasını değil. O kapıdan çıktıktan sonra seni bir daha asla görmemek için elimden geleni yapacağım."

"Korkarım bu mümkün değil."

Ses tonu uğursuz olmaktan çok gerçekçiydi, ama nedense bu yüzden ona çok daha tehditkâr geliyordu. Çok emin görünüyordu. Kendinden emin, evet, ama daha önce ona atfettiği kibirle değil. Kestra o zaman bu değerlendirmede yanıldığını fark etti.

Kibir, belli bir düzeyde duygusuzluk ve bencillik anlamına geliyordu. Ondan aniden hissettiği şeyin bu özelliklerle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu yorumu cüretkârlığı karşısında öfkeyle karşılaması gerekirdi ama beklenmedik bir şekilde, hissetmeye alışık olmadığı bir korku duygusuna kapıldı. Kalbi durmaksızın çarpıyordu; bu çarpıntının hızı, bir güvenlik görevlisi altından geçerken sıhhi tesisatın üzerine gelişigüzel uzandığı zamanki hızının on katıydı. Üzerine ateş edilmesi, bu adamın aniden görüldüğünden çok daha az sinir bozucuydu. En azından kendisine ateş eden birinin neyin peşinde olduğunu biliyordu.

"Sen..." Adamın gözleri onunkileri hiç bırakmazken, o izledikçe her an daha da yeşile dönüşürken, alışılmadık bir şekilde kelimeler bulmakta zorlandı. "Sen benim için bir hiçsin," diye fısıldadı, sesinin yumuşaklığında inandırıcılık eksikliği ortaya çıkınca dişlerini birbirine geçirdi.

"Ben senin her şeyim," dedi karşılığında, sesi aynı derecede yumuşaktı ama hiçbir şekilde inandırıcılıktan yoksun değildi.

Ona bir adım daha yaklaştı, botunun derisinin hafif gıcirtısı korkunç derecede yüksek geliyordu, bir şekilde kalbi çarparken ve nefesi hızlı ve kaotik bir şekilde gelirken kendi vücudunun gürültüsünü bastırdı. Noah elini uzattı ve parmaklarının açılıp parmak uçlarını ve geniş avuç içini göstererek ona doğru uzandığını görünce tepki verdi. Tüm vücudu, onu hedefi olan parçasından uzaklaştırmak için kullandığı tokadın içine doğru döndü.

Diğer eli, esrarengiz bir içgüdüyle, Kestra'nın cesaretini kırdığı bileğinin yerine geçmek üzere titrek bir alev gibi hızla hareket eden diğer bileğini yakalamak için yukarı fırladı. Kestra da en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

Kaşlarının kalkması şaşkınlığının bir ifadesiydi. Hızlıydı, biliyordu ama herhangi bir eylemi haklı çıkarmak için genellikle bir hareketin ya da buna benzer bir şeyin kaydedilmesi gerekirdi. Mesele şu ki, normalde az önce yaptığı şeyi yapacak kadar hızlı değildi. Kendi sınırlamaları konusunda gerçekçiydi ve tüm vücudunu ilk vuruşa adanmıştı...

"Sürprizlerle dolu, hmm?"

Kestra'nın nefesi kesildi. Sanki onun zihnini okuyor gibiydi.

Onu kabaca serbest bıraktı. Geri çekildi, dönüp kaçmak istiyordu ama gururu onu bundan alıkoyuyordu.

"Kim olduğunu, ne istediğini ya da yaptığın şeyleri nasıl yaptığını bilmiyorum," diye öfkeyle tısladı, "ama bir daha asla yanıma yaklaşmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Her kelimesi," diye kabul etti.

Yalanlar. Yalandı. Bunu adamın gözlerindeki yırtıcı bakışta görebiliyor, adam tekrar tekrar ona doğru adım atarken bunu tüm benliğiyle hissedebiliyordu. Avlanıyordu. Takip ediliyordu. Kestra onu neden bu kadar kolay tehdit ettiğini bilmiyordu ama algıladığı tehdidi bildiği tek yolla karşıladı.

Nuh, doğaüstü duyularının bile algılayamayacağı kadar hızlı bir hareketin ardından, bir silahın kurulduğunu duyduğunda ve kendisini tam gözlerinin arasında hedef alınmış bulduğunda adımlarının ortasında durdu.

"Yemin ederim yapacağım," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Kıçımı kurtaran adamı öldürmek zorunda bırakma beni. Böyle şeyler yüzünden kendimi suçlu hissetmekten nefret ediyorum."

Bu söz neredeyse küstahçaydı ve İblis Kralı'nı eğlendirdi. En iyi koşullarda bile küçük silahın onun için olduğundan daha büyük bir tehdit oluşturduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu durum, bu kadar kısa ve dar bir kıyafet giyerken silahı tam olarak nasıl gizlediği sorusunu değıştirmede.

Noah onun kendisine silah çekmesine bir insan erkeğinin vermesini bekleyeceği şekilde tepki vermediğini biliyordu. Uzattığı kolunun giderek titremesi ve sıkıca kavradığı eli bunu açıkça gösteriyordu. Yine de bir gün onun sıradan bir insan erkeğı olmadığını öğrenmesi gerekiyordu ve içinde onu biraz daha yakından tanımasını bekleyecek sabır kalmamıştı.

Bu kez algıdan daha hızlı hareket eden İblis Kral'dı; sol eliyle kızın bileğini kavradı ve silahın tehlikesini her ikisinden de uzaklaştırdı. Sağ kolu yıldırım hızıyla kadının beline dolandı ve onu topuklarından kaldırıp vücudunun kıvrımına doğru çekti. Kız o kadar uzun ve zayıftı ki, adam onu kendine doğru çekerken giysilerinin içinde bile dokunulamayacak kadar sıcaktı. Bir kilidi tek anahtarıyla açmak gibiydi. Kalçadan kalçaya, uyluktan uyluğa ve göğüsten göğüse kayıyordu, sanki bu şekilde doğmuşlar ve doğumda ayrılmışlardı. Şimdi, nihayet, bir kez daha tamamlanmışlardı. Nuh'un çıkardığı alçak, kaba tatmin sesi, acı sonunda dindirildiğinde salınan iç çekiş gibi çınladı.

Kestra öfke, endişe ve kim bilir başka nelerle tepeden tırnağa titriyordu ama bunların hiçbirisi onun için önemli değildi. Önemli olan tek şey ona dokunuyor olması, ondan ılık, lezzetli dalgalar halinde yayılan o alışılmadık tatlı şeker kokusunu gerçekten içine çekebilecek kadar yakın olmasıydı. Burnu onun yanaklarında, saçlarında, boynunda gezinirken ne yaptığının farkında bile değildi. Bütün gün beklemişti.

Hayatının geri kalanını ona bu kadar yakın olmak ve onu daha da yakınlaştırmak için harcayacaktı.

Dudakları boğazına hafifçe dokunduğunda, şimdiye kadar kurban olduğu en garip saldırganlık eyleminin sonunda, Kestra'nın tüm kas ağrı keskin bir spazmla daraldı. Yine de, sıkıldığı tetik parmağının ucunda unuttuğu küçük 22'liğin patlarken çıkardığı sesi zar zor duydu. Silah yere çarptı ama onu bırakmadığından emindi. Sanki elinin ve parmaklarının içinden geçip gitmişti, sanki havadan başka bir şey değillerdi.

Bunu bir kez daha düşünmedi. Dudakları boynunun yan tarafındaki atardamarda gezinirken tüm vücuduna yayılan tepki onu çok şaşırtmıştı. Sel, bunu ifade eden tek kelimeydi, çünkü sanki tüm kanı damarlarının sınırlarını aşmış, derisinin altında ısınmış bir şelale gibi, kabul edemediği yerlerde... durma noktasına gelmişti.

Protesto çığlıkları atmalı, özgürlüğü için dişiyle tırnağıyla mücadele etmeliydi... en azından adamın ağzını burnunu kırmalıydı.

Ama yapamadı.

Felç olmuştu. Duyguları ve hiç sahip olmaması gereken düşünceleri yüzünden felç olmuştu. Tüm bunların nedeni adamın dudaklarını boynunun kenarına değdirmiş olmasıydı. Ama bu felce rağmen eylemsizliğini suçlamaya çalıştı, başı hafifçe eğildi, sanki ona daha iyi erişim sağlamak için, eli alt kaburgaları boyunca uzanan kaslara oturdu.

Ne yaptığının farkına vardı, her şey yeni olsa da deneyimli bir alışkanlığa sahip olduğunu anladı. Şu lanet olası rüyalar. Sanki gerçekmişler gibi, sanki yüzlerce kez sevgili olmuşlar gibi

Vücudunun hassasiyetleri ve tercihleri hakkındaki bilgisini kötüye kullandığında karşılık verdi.

Kestra şiddetle geri sıçradı, onun iyi kurulmuş tuzağından kaçmaya çalıştı. Tek bir nefes için başarılı oldu ve sonra adam onu takip edip tekrar ona yaklaştı. Yine Kestra'ya doğru yaklaştı, Kestra odanın diğer ucuna doğru geri geri giderken onunla birlikte adım attı, Kestra'nın hareket ettiği her milimetrede vücudu güçlü ve sıcaktı, tıpkı mükemmel bir tangodaki yetenekli bir partner gibi. Nefes alacak yeri yoktu, adamın hareketleriyle ilgili her şey ona karşı hareketsiz durmaktan çok daha ölümcül ve erotikti.

"Dur," diye yalvardı ona, katı bir bariyere çarpmadan hemen önce. Sesi kendi kulaklarına bile nefessiz ve tahrik olmuş gibi geliyordu ve yüzü öfke ve aşağılanmanın bir karışımıyla yanıyordu. "Bırak beni."

Elbette Noah onu buna mecbur bırakamazdı. Uyanıkken ona bu şekilde sarılmak için çok uzun süre beklemişti ve onun anlayış alanının çok dışındaki duygular ve ihtiyaçlar tarafından çok fazla etkilenmişti. Arkasındaki pencerelerin hemen dışında yanan ayın neredeyse dolgunluğunu hissedebiliyor, dönüşümlü olarak onu ürpertiyor ve neredeyse onun için olduğu kadar kendisi için de korkutucu olan bir açlıkla onu ateşliyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki artık hangisinin daha çok titrediğini ayırt edemiyordu.

"Henüz değil," diye itiraz etti hızlı, sıcak nefeslerle. "Henüz değil."

Adam ağzına doğru hamle yaptığında Kestra sadece kendini korumak için başını geriye attı. Çabasının karşılığında kazandığı tek şey boynunun arkasında onu kıpırdamadan tutan bir el oldu. İçindeki endişe ve şaşkınlık savaşıırken gözlerinde potansiyel yaşların ısırığını hissetti. O

haykırdı, hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çığlığına dönüştü. Daha da çok çabaladı ama bu, tutkalın içine sıkışmış bir sinek gibiydi ve hiçbir ilerleme kaydedemedi ve onun üzerinde hiçbir etki yaratamadı. Daha da kötüsü, kendi kıpır kıpır bedeninin tepkilerini daha da az etkiledi.

Sonunda Noah ağzını onunkine değdirebildi.

Kadının direnci ve isteksizliği onun için yeni bir şey değildi. Aylar süren etkileşimleri boyunca, bu onlar için bir tür ön sevişmeye dönüşmüştü. Kızın, hissettiklerini ancak onunla mücadele etmek için elinden geleni yaptığına kendini ikna ettikten sonra kabul edebileceğini biliyordu. Dudakları onunkilere dokunduğu anda çıkardığı yumuşak ses gerçek arzularını, en azından ondan uzak tutmak için çok uğraştığı bedeninin arzularını ele veriyordu. Bu kadarı yeterliydi. Umarım daha sonra aklı da onu takip ederdi.

Aralarında şefkat için zaman yoktu. Hiç olmamıştı. Her zaman sert bir şekilde vites değiştirirlerdi ve bu an da farklı değildi. Dudaklarından henüz bir yudum almıştı ki, ağzı onunkinin altından ayrıldı ve içine düşmesi acı verici derecede kolay olan bir hız ve saldırganlık talep etti. Ne kadar yumuşak ve güzel olursa olsun, daha narin dış görünüşünün altında her zaman sertlik ve güçlülük vardı. Bir seviyede bunun, kendi içinde sakladığı şeylerle ilişkilendirdiği kırılganlığı ona vermeye dayanamadığı için olduğunu anladı.

Tüm bu küçük ayrıntılar o anda hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun kendisini oyununa çekmesine izin verdi, tıpkı kendisini ağzına çekmesine izin verdiği gibi. Onu öptü, karşıt dilinin derin tadına baktı, ağzının sıcaklığı ve ıslaklığı rafine şeker gibiydi, geri kalanı tatlı, hoş kokulu dalgalar halinde yayılıyordu. Kadın da en az onun kadar sert nefes alıyordu.

İkisinin de kalp atışları arasında duyabildiği tek şey ritimlerdi.

Jasmine hafifçe ayaklarının üzerine indi, botları asfaltta hafifçe sürtünüyordu.

Dişi Vampir etrafına uzun, tembel bir bakış attıktan sonra başını soğuk sonbahar esintisine doğru kaldırdı. Rüzgârdaki İblislerin kokusunu alabiliyordu, tıpkı Gecegezen ya da başka türlü her yarattığı hissedebildiği gibi. Ya kokusundan ya da ısıya duyarlı görüşünden belli bir yakınlıkta bulunan her şeyi tanıyordu. Yaşam ve güç, tüm bunlar bir şekilde duyularını gıcıklıyordu, beş asırlık deneyimi ona bu bilgileri ustalıkla ayıklama becerisi kazandırmıştı. Yapması gereken tek şey gözlerindeki zarları indirmektir ve bir bakışta, sadece yaydıkları farklı ısı seviyelerine göre bir Gecegezen topluluğunu ayırabilirdi. Her biri eşsizdi ama onun için bu alfabeyi ezbere okumak gibiydi. Hepsini uykusunda bile biliyordu.

Esen rüzgâra doğru daha fazla döndü ve rüzgârın zaten rüzgârla uçuşan siyah saçlarını kaldırmasına izin verdi. Gömleğinin gevşek siyah sateni atletik vücudunda dalgalandı, düz göbeği ortaya çıkana kadar kıvrılmamış kuyruklar kalktı, göbeğinin kenarı boyunca bir elmas çemberin ışıltısını ve içinden ve ince belinin çevresini saran ince bir altın zinciri ortaya çıkardı. Gömleğin kuyruklarını elleriyle yakaladı ve göğüslerinin hemen altında bir düğümle sıkıca bağladı. Orijinal düğüm uçuş sırasında çözülmüştü ama şimdi kıyafetini onarabilirdi.

Asfaltdan çakıl taşına ve en sonunda da çakıl taşına dönüşen yolda uzun bacaklarıyla hızlı adımlarla ilerledi.

kayalardan oluşan geniş bir yol. Bekleneceği gibi yolda hiç araç yoktu çünkü İblisler teknolojiyi Vampirlerden daha fazla kullanamıyordu. Bu onları anakronik bir şekilde yaşamaya zorluyordu ama Jasmine teknolojiyi düzgün bir şekilde kullanamamanın gerçek bir kayıp olduğunu düşünmüyordu. Ona göre bu, büyük bir baş belasından başka bir şey değildi. Yine de bunun tek nedeni Nightwalker kimyasının bu tür insani ıvır zıvırları sık sık yüzünde patlatması olabilirdi. Bu ya da çoğu Gecegezen'in hayatta rahat etmek için ihtiyaç duyabilecekleri her şeyle doğmuş olmaları gerçeği. Teknoloji pek çok Gecegezen için gereksizdi, bazıları içinse güçleriyle doğal olarak yapabildikleriyle kıyaslandığında düpedüz ilkeldi.

On dakika sonra, Prens'inin habercisi olma görevini alelacele üstlenen Vampir kendini İblis Kral'ın evinin Büyük Salonu'nda serinlerken buldu. Gezegende geçirdiği beş yüz yıldan sonra ve bir Vampir olduğu için, Jasmine'in iyice sıkılması hiç uzun sürmemişti. Bir seferde iki dakikadan fazla hareketsiz durabilen bir tip değildi. Ayrıca protokolle de pek ilgilenmiyordu.

Vampir yavaşça etrafını incelemeye başladı, İblis Kral'ın holdinginin alt katındaki geniş odalar boyunca rahatça yürüdü. Personel yabancıların gelip gitmesine alışkındı, efendileri açık davetleriyle liberaldi, bu yüzden etrafta dolaşırken sorgulanmadı.

Elbette, kıdemli bir Vampir olduğu ve etrafındaki gölgelerin bir parçası olma konusunda oldukça yetenekli olduğu için, oraya buraya yerleştirilmiş nöbetçileri atlatmayı neredeyse çok kolay buluyordu. Jasmine, Noah'nın muhafızlarının bu noktada onun türünü tespit etme konusunda daha deneyimli olacağını düşünebilirdi, hain İblis Ruth serbestken ve

peşine takılan haydut Vampirler. Ruth ve Vampir arkadaşı ve Damien'in eski bir düşmanı olan Nico'nun, Vampir Prens ve yeni Lycanthrope geliniyle yaptıkları son savaştan sağ kurtuldukları varsayılıyordu. Jasmine'in de katıldığı bir savaştı bu. Eğer bu dönek Gecegezenler o tür bir yıkımdan sağ kurtulabilmişlerse, o zaman gerçekten de korkunç düşmanlardı.

Jasmine keşfetmeye devam ederken gölgelerden ayrıldı. Etrafındaki her şey özenle döşenmiş İngiliz taşından yapılmıştı. Neredeyse her oda tek tip bir şey ya da koyu gri renkteydi. Döşenen her halı ve asılan her örtü, en az mekânın geri kalanı kadar zarif bir şekilde detaylandırılmış ve anakronikti.

Prensinin danışmanı olarak yaşadığı kaleye eşdeğerti. Damien sarayı ve yaşam alanlarını henüz yılın başında açtığından, boş duvarlarını doldurmak ya da bir evi oluşturacak dokunuşları eklemek için henüz zaman olmamıştı. Burada, labirent gibi odalarda bir ailenin yaşadığı belliydi.

Bu kişiselleştirilmiş ve zarif bir şekilde süslenmiş odalarla karşılaştırıldığında, Damien'in kalesi bir manastır gibi dekore edilmişti. Muhtemelen son dokuz ayda pek gelişmemişti çünkü yeni sahibesi hayatı boyunca bir manastırda yaşamıştı. Syreena en azından diğer Lycanthrope'lar gibi olmaya çalışabilirdi. Onlar, en azından, dünyanın daha zengin konforlarının tadını çıkarmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Elbette, Jasmine'in odası tüm bu zarif konforlar ve bir dizi günah düşünülerek dekore edilmişti. Eğer o-

Jasmine bu sonuçsuz düşünceyi durdurdu.

Bir daha asla Damien'in evinin hanımı olamayacaktı. Tabii Prenses'in başına talihsiz bir kaza gelmezse. Ancak, o bile bunu düşünmekten zevk alamıyordu. Damien Syreena'ya aşık ve eğer ona bir şey olursa bu onu mahvederdi. Jasmine, o kadın ne kadar sinirine dokunursa dokunsa, bunu asla görmek istemezdi. Bu konudaki daha derin kişisel duygularını göz ardı ederek, yalnızca Damien'in yakın zamanda ölmesi halinde, yarışlarının kibirli bir ahmak tarafından yönetilmesini önlemek için büyük olasılıkla onun yerini alacağı gerçeğine odaklandı.

Açıkçası, kraliyeti oynamak için uygun bir Vampir değildi ve daha iyisini düşünemediği için statükonun korunmasına yardımcı olmayı tercih etti. Damien yüzyıllardır hüküm sürüyordu ve o da bunu elinden geldiğince mutlu bir şekilde yapmaya devam etmesini sağlayacaktı.

Jasmine düşüncelerinde ve adımlarında kısa bir süre durdu, çünkü yakınlarda yerinde olmayan bir şey hissetti. Merakla yakındaki bir kapıya doğru döndü ve hafifçe kapı koluna dokundu.

İnsan.

Kapının arkasından bile bir insanın sıcaklığı ve kokusu geliyordu. İblisler ve insanların bir araya gelmesi olağan bir şey değildi. En azından safkan insanların. Jasmine normal insanlarla İblis toplumunda aniden dirilen Druidler arasındaki farkı nasıl hissedeceğini öğrenmeye başlamıştı bile. Yeteneği yeni olduğu için yanılıyor olabilirdi ama kapının ardında hissettiği insanda Nightwalker'a ait hiçbir şey olmadığına yemin edebilirdi. Dahası, ölümlü yalnız değildi.

İşte bu ilginç, diye düşündü Jasmine keyifle.

Bir an kim ve ne oldukları önemliydi; bir an sonra önemsiz. Bir sonraki an kimyadan, istekten ve bu bağlantıyı çok uzun zamandır arzulayan, açlık çeken ihtiyaçlardan başka bir şey değildi. Kaderin itaat talep ettiği an.

Kestra'nın parmakları Noah'nın yakasındaki kıvrık saçlara kaydı. Kendine engel olamıyordu. Nuh'un onu hayal ettiği kadar o da Nuh'u hayal etmişti. İhtiyaçlarını kabul etse de etmese de, onun gerçekliğini arzuluyordu. Kalın saçlarının parmaklarının arasında ve etrafında kıvrıldığını hissetmek zengin bir gerçekçilikti. Diğer eli çok daha fazla cinsel his arayışıyla adamın giysilerinin üzerinde hızlı ve sıcak bir şekilde gezindi. Kestra onu parmakları ve avuç içleriyle şekillendirdi; göğsünden aşağıya, kaburgalarının üzerinden sırtına doğru inerek böğründeki kasları iyice keşfetti.

İblis Kral karşılık verdi, geniş elleri onun uzun, şehvetli şekli ve fit hatları üzerinde aynı derecede canlı ve hareketliydi. Kızın vücudu gerçekten atletikti, avuçlarının darbeleri altında sertleşmişti ama cömert ve keyifli olan yumuşak, kadınsı kıvrımları bulmak da yeterince kolaydı. Kocaman avuç içleri kalçalarını ve poposunu kavradı, okşadı ve onu vücuduna çekti, sıkı uyumlarını hissettiğinden emin oldu. Yukarı doğru ilerledi, beline doğru kıvrıldı.

Noah'nın elleri kollarının altından yanlara doğru kaydı, sadece başparmakları göğüs kafesinin kıvrımını aşarak göğüslerine doğru kaydı. Kestra, Nuh'un vücudu ile aynı derecede sağlam bir duvar arasına sıkışmıştı. İnce topuklu bir ayağını yerden kaldırdı, dizi yavaşça adamın giydiği yumuşak pantolonun dışına doğru çekildi. Saçları dışında yumuşak olan tek şey giysisinin kumaşıydı. Geri kalanı güneşte pişmiş granit gibiydi, değişmez derecede sert ve inanılmaz derecede sıcaktı.

Aynı odaya girdikleri anda çakmaktaşı ve elik gibiydiler, vücutlarının birbirine değmesi en büyük kıvılcım olmuştu. Onu köşeye sıkıştırıp öptüğünde, onu gerçekten yakan şey buydu. Tek bir öpücük. Tıpkı şu anda onu öptüğü gibi, sıcak ve ustaca, dili onunkini tekrar tekrar yakalıyor ve sadece ağzının ateşinden tepeden tırnağı yanana kadar.

Buna çok uzun zamandır ihtiyacı vardı. Bu vahşiliğı, sıcaklığa ve tehlikeye. Ölüme meydan okuyan kaçışlarla dolu bir kariyer, çoğı erkeğın uzak duracağı heyecan arayan hobilerden bahsetmiyorum bile ve bunların hiçbirini onu sarsmamış, heyecanlandırmamış ya da tehlikenin gerçekliğini anlamasını sağlamamıştı.

Şimdi buradaydı, her yerindeydi, her gözeneğini işgal ediyor ve kan dolaşımının her köşesine pompalandıkça onu adrenalini yıkıyordu. Bunun en ham haliyle tehlike olduğunu biliyordu, bu adam ve onun ulaşma potansiyeline sahip olduğu içindeki tüm yerler. Uykuya daldığı ilk andan beri bunu biliyordu ve sonra onun kararlı ellerinin rüyasına daldı.

Eller şimdi vahşi bir niyetle vücudunda yukarı doğru kayıyordu.

Başparmaklarının göğüslerinin alt kısımlarına vuruşunu şaşırtıcı bir hassasiyetle hissetti. Adam kızın ağzından ayrıldı ve kollarının altındaki tutuşunu kullanarak onu vücuduyla duvar arasında daha da yukarı çekti. Dudakları anında kızın boğazında alevden izler bırakmaya başladı. İçinde kasırga gibi duygular kabardı. Onun ağzının, ellerinin ve bedeninin sıcaklığı olmadan nasıl yaşayabildiğini bilmiyordu. Bu düşünce, ruhunun şiddetle bağımsız doğası için şaşırtıcı derecede bağımlıydı.

Noah onu rüyalarında öğrenmiş, değerli kitaplarından herhangi birini inceler gibi incelemişti. Ama bu yepyeni bir dil gibiydi. Ellerin altında yumuşak, vücuduna karşı sıcak, diline karşı lezzetliydi. Hatta tadı şeker gibiydi, dilini yakasının açıkta bıraktığı göğsünün üzerinde gezdirirken ağzının altında tatlı tatlı eriyordu.

Kıyafetler birdenbire savurgan ve beceriksizce engelleyici göründü.

Kestra aniden canlandı, adamın karanlık başını ellerinin arasına aldı ve ağzını yalayıp yutabilmek için onu kendine doğru çekti. Dudaklarında ve dilinde o zengin, erkeksi tada ihtiyacı vardı. Bunun gerçekliği için açlıktan ölüyordu. Onu öpücüğüyle hapsederken bile kıyafetlerini çekiştirmeye başladı. Noah kendisinden çok daha sağlam bir şeye tutunmak için uzandı, parmakları taş duvarın köşesine kıvrıldı. Gömleğinin kuyruklarından birini pantolonunun bel bandından kurtarmayı başardı ve hevesle arayan eli gömleğin altındaki çıplak tenini buldu. Adam kendini tutamayarak kadının ağzından ayrıldı ve soluk soluğa kaldı. Hiçbir şey onu yakamazdı ama yine de kadının dokunuşu, teninin tüm yüzeyinde patlayan bir ateş gibiydi ve bu kez ateşin yakıcılığını ruhunun derinliklerinde hissetti.

Noah onun dokunuşuna gerçekten sıcak geliyordu. Sol eli gömleğinin altından geçerken sağ eli de ona katılınca avuçlarını kavurduğunu söylemek pek de mecaz sayılmazdı. İçgüdüsel olarak Kestra'nın geri çekilmesi, tıpkı sıcak bir sobaya dokunduğunda yapacağı gibi geri çekilmesi gerekirdi. Ancak salt içgüdü'nün, şimdi her ikisini de kavrayan evrim kadar temel çekim karşısında hiçbir şansı yoktu.

"Aylar..." diye mırıldandı kulağına karşı, güçlü parmakları sırtında gezinirken duyulu bir iniltiyle devam etti

Gömleğinin altından, omuzlarının üzerinden ve tekrar aşağı.

Aylar. Kestra onun ne demek istediğini biliyordu. Bu tek kelimedeki işkence ve acı dolu bir hayal kırıklığı dünyası vardı, bu dünyaya fazlasıyla aşinaydı. Çok uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelen uzun mesafeli aşıklar gibi, her biri her türlü basit ihtiyacın ötesine itilmişti. Tüm bunlar için belki daha sonra zaman olacaktı. İkisinin de ihtiyacı olan ya da istediği şey incelikler değildi.

Nuh'un eli kadının elbisesinin eteklerini iterken, kadının eli de adamın kemerine ve fermuarına uzandı. Sırayla öpüştüler ve sonra nefes almak için geri çekildiler. Noah, silahının kalçasına sarılı ince kılıfını buldu ve bacaklarının arasından çekip çıkardı, cırt cırtlı bağlantı elemanlarının yırtılması, kılıf derisinin yere düştüğünde çıkardığı ses kadar tatmin ediciydi.

Noah onun hareketlerine kısa bir süre güldüğünü duydu, mizah dikkati dağılmış zevk ve cesaret mırıltılarıyla paranteze alınmıştı. Yine de üzerinde bir etki yarattı, vücudundaki her ana arterden aşağı atladı, ilk duygular asla işaretlenmemiş olsa da onu yenilenmiş şevk ve ihtiyaçla doldurdu.

"Durma," diye ondan talepte bulunduğunu duydu. Arkasındaki duvarı kaldıraç olarak kullanan Kestra, açlık mesajını yayınlayan yanan vücudunun her santimini hissettiğinden emin oldu. Etkisi kalp krizi gibiydi, ritmi senkoptan çıkarıyor ve nefesini kesiyordu.

Bu onu, kadının duvara karşı pozisyonlarını değiştirmesine izin verecek kadar adımlarından uzaklaştırdı. Taş, çıplak sırtını ısırarak onu gömleğinden tamamen kurtardığını fark etmesini sağladı. Yine de, ellerini vücudunun ön kısmında gezdirirken, cesur ve etkili parmaklarıyla vücudunun peyzajının ayrıntılarını ararken başka bir şey düşünmedi. Noah

Sabrını ve akıl sağlığını test ederken arka dişlerini birbirine geçirdi. Tam da onun beklediği gibi utangaç ya da tereddütlü değildi, bunun yerine onu sadece tahrik etmek için araştırırken vücudunun tüm uzunluğu boyunca aşığı doğru kayıyordu. Önce elleri, ardından da ağız hınzır bir ateşle onu takip etti.

İhtiyaç onu kavradı, vahşî ve şiddetli bir beklenti içindeydi. Elleri adamın belini kavradı, böylece göbeğinden aşığıya doğru yalayarak ve ısırarak ilerleyebildi. Hızlı ve eksiksizdi, kızdırmak içindi ve çok başarılı oldu. Elleri saçlarının beyaz ipeğine kilitlendi, teller yumruklarına dolandı. Gözlerini kapattı çünkü onu izlemek dayanılmazdı. Onu izlerse akıl sağlığını koruyamazdı.

Kestra'nın elleri kalçalarına doğru kaydı ve hiç tereddüt etmeden pantolonunun kumaşı arasından onun gergin ereksiyonunu hissetmeye çalıştı. Kestra'nın emin ve güçlü ellerinin hissi, adamın şeklini ve sıcaklığını kavrayıp parmaklarını adamın kalınlaşmış sertliğine göre şekillendirirken, adamın içinde volkanik bir güçle dalgalandı. Meraklı, okşayan ellerini onun üzerinde tutmaya devam etti ama tekrar tam boyuna geldi. Ağızına uzandı, gözlerini açmasını sağlamak için yavaş ve şehvetli bir hareketle alt dudağını yaladı. Adamın bakışlarında zapt edemediği açlığı fark edince derin ve takdîrkâr bir ses çıkardı.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı Kestra onun ağızına doğru, gözlemlerine ve dokunuşuna karşılık olarak inlemesini sağladı. Kestra onun vücudunu titreten o ince ürpertiği hissedebiliyordu. Ona bunu yapabilecek güce sahip olmak hoşuna gidiyordu. Bu her zaman hoşuna gitmişti.

Biraz daha itti. Bekliyordu. İstiyordu.

Kestra parmaklarını adamın fermuarının üzerinden kaydırarak onu kumaşların boğucu hapsinden kurtardı. Parmaklarını ve avucunu onun etrafında kapattı. Adam kavurucu derecede sıcaktı, inanılmaz derecede sertti ve nabzının adamın içinde kalın bir şekilde yükseldiğini hissedebiliyordu. Bir adım daha ileri gitti ve sinsi başparmağını onun çok hassas ucunda gezdirdi.

Tehlike.

Onun içinden nükleer bir ateş gibi patladığını hissetti. Adam parmaklarını bileklerine geçirip alaycı ellerini çözdükten sonra ona doğru uzandığında nefesi kesildi. Ayaklarından çekilirken her iki eli de aniden onu morartıcı bir güçle kavırıyordu. Esnek jimnastikçi vücudu, onları bir araya getirmek için gereken kolaylıkla uçuyor gibiydi, seksten sekse, iki pelvisin yanan masajı, yerine getirilmesi gereken aynı sözün niyetini iletiyordu.

Kestra'nın eli dışarı fırladı, başının yanındaki duvara dayandı ve aşırı ısınmış bir beklentiyle sessiz bir çığlık atarak başını geriye attı. Bacaklarının mensesi onu sararken bile kalçalarını tutuyordu. Yarattığı sıcaklığı ve azgın sertliği hissedebildiğinden kesinlikle emindi.

Giydiği tanga, adam onu vücudundan çıkararak çıkarırken bir çırpıda düştü. Adam, kız kendisine maruz kaldığında hemen onu aramaya koyuldu ve eli kıvranan bedenlerinin arasından kaydı. Parmakları onun üzerinde kayarken, hazır ıslaklığı ve sıcaklığı ararken şok hissiyle haykırdı. Noah bu çığlığı diliyle yakaladı. Uzun, arayan bir parmak yavaşça vücuduna girerken Kestra alaycı bir başparmağın fiskeğini hissetti. Kestra bunun beklenmedik hazzından, onun duyularını bu kadar kolay harekete geçirmesinden ürperdi. Bir parmağını

İkinci ısrarcı parmağını da tam dişleri elbisesinin kumaşının arasından göğüs ucunun etrafına hafifçe kapanırken kızın içine soktu.

"Oh!" diye haykırdı nefes nefese.

Sonra gözleri onunkilere kilitlendi, ağzı acıyan dudaklarına yaklaştı. "Bunca aydır," dedi nefes nefese, "en çok istediğim şeylerden biri adımı dudaklarında duymaktı." Ama bunu talep etmemişti. Sadece arzusunu dile getirdi ve onunla ne yapacağını ona bırakmaya karar verdi. "Benim için hazır olmana çok sevindim Kikilia," diye mırıldandı dudaklarına karşı, başparmağıyla klitorisinin etrafında küçük daireler çizerken, onun inlemesine ve içine doğru eğilmesine neden oldu.

Nuh dokunuşunu aniden geri çekti ve kız azarlamaya yakın bir sesle haykırdı. Onu kendine doğru sürüklediğinde, sert şaftını onun istekli vücudunun kayganlığıyla ıslattığında ve uzun zamandır geçmek istediği eşiği hatasız bir şekilde bulduğunda yoksunluğu telafi etti. Sabrı yoktu, umursamıyordu ve içindeki ateşin talepkâr tutkusu dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Fitili ateşleşmişti ve şimdi patlamayı hissedecekti.

Noah tek bir kavurucu hareketle onun içine girdi, ateşli bir komutla kalçalarını kendi kalçalarına doğru sürükledi ve zar zor bastırılmış bir ihtiyaç şiddetiyle onu kendine doğru itti. Kadın onu çevrelediğinde inanılmaz derecede sıcaktı. Onu bu kadar şiddetli bir şekilde yakması nasıl mümkün olabilirdi? Vücudu onu karşıladı, titreyen iç kaslarının doymak bilmez emişiyle onu sıkıca kavradı. Cennet ve cehennem gibiydi, rahatlama ve işkence. Bedenlerinin birleşmesinin uyandırdığı hisler ve duyguların saldırısı yüzünden zar zor nefes alabiliyordu.

Kestra o kadar sert nefes aldı ki ciğerlerinin patlayacağını sandı. Sonunda onun içindeydi. Aylar ve aylar boyunca içi boş bedeninin boş hissiyle uyandıktan sonra, sonunda tatmin olacak kadar dolmuştu. Tüm vücudu ezici bir dolgunluk hissiyle kavislendi, kalçaları ve dizleri saldırgan, kıvrımlı bir daraltıcı gibi adamın kalçalarının etrafında kenetlendi. Adamın güçlü elleri, kadın ilk hazzını emerken onu kendisine karşı asılı tutuyordu.

Sonra başı tekrar yukarı kalktı, ağzı onunkini ararken ve ellerinde ve vücudunun üzerinde şehvetli bir ritimle hareket etmeye başlarken onu beyaz kar telleriyle yıkadı.

"Aylar..." diye tekrarladı nefes nefese ağzının içine, yavaşça ve sıkıca onun aşırı ısınmış ve sertleşmiş vücudunun üzerinde hareket ederken.

Yine, her şey anlaşılmıştı. Ama onu bu şekilde almak ne kadar ateşli ve erotik olsa da, elleri serbest olmadığında kendini yoksun hissediyordu. Kızın kalçasını kalçasının üzerinden daha yükseğe asmak için uzandı ve kızın nefesinin kesilmesine neden oldu. Aynı zamanda ellerinden birini serbest bırakarak aç parmak uçlarının elbisesinin dar kumaşından kalçasına, karnına ve göğsüne doğru ilerlemesini sağladı. Deniz mavisi likrayı, bir hediye açar gibi, göğsü ortaya çıkana kadar soydu, çok koyu renkli meme ucu sıkı bir heyecan noktasına çekildi. Noah göğsünü avucunun içine aldı, sert meme ucuyla becerikli parmaklarıyla oynadı, onu etrafında daha da ısınmaya ikna etti, dokunuşuna verdiği hassas tepkiyle kendini yıkadı. Bu sırada kızın çevik vücudu ona karşı kıvrılıyor ve kıpırdanıyordu.

İblis Kral daha fazla dayanamadı. Ona çok uzun zamandır ihtiyacı vardı ve vücudu ilkel erkeklik duygularıyla çarpıyordu.

dürtüler. Onu tuttu, hedefine yaklaşana kadar onunla birlikte döndü ve adım attı.

Kestra poposunun sert bir yüzeyin üzerinde kaydığını hissetti, ancak bu yüzey bir çeşit dantelle kaplıydı. Adamın onu daha önce beklerken gördüğü devasa antika bir masanın üzerine oturttuğunu fark etti. Nedenini anlaması sadece bir anını aldı.

Kestra'nın elbisesini hızlı bir hareketle sıyırdı ve bunu yaparken nezaketten tamamen yoksundu. Kestra umursadığını bile fark etmedi. Onu masanın üzerine sırt üstü yatırarak kalçalarının arasında sağlam bir şekilde durmasını sağladı. Elleri kalçalarına gitti ve tüm baskın erkeklerin o eski kabaran ihtiyacıyla kendini onun derinliklerine gömerken onu sıkıca kavradı. Sanki içindeki derinlikten henüz tatmin olmamış gibi, kendini daha da derine iterek itme hareketini tekrarladı.

Kestra adamın kalçalarını kavrayan ellerini tutmaktan başka bir şey yapamadı. Adam onun her tepkisini, ona zevk veren her hareketini ararken, Kestra onun dikkatli, dumanlı koyu gözlerine baktı. Her ne kadar yarı vahşi olsa da, hatta Kestra'nın kabullenen bedenini şiddetle okşarken tacizin sınırlarında dolaşsa da, Kestra'nın hazzını arıyordu.

Kestra onun bedenini zorlamasına izin verdi çünkü bunu yapmak saf bir coşkuydu. Gerildi, haykırdı ve ham coşkunun keskin dalgalarının onu sarmaya ve boğmaya başladığını hissetti. Yaklaştığını bile fark edemedi, sarsıcı bir orgazmın içine uçtu, tüm varlığı o kadar sıkı kilitlendi ki, içi ve dışı anlaşılmazdı.

Noah nefesinin altından kendi ana dilinde alçak ve acımasız bir şeyler söyledi. Kız haykırınca durmak zorunda kaldı ve

doruk noktasına ulaşmıştı. Kadın ona sıkıca tutunmuş, onu sıcak, erimiş şekerle yıkıyordu ve adam onun tarafından alınmayı reddetti. Sonunda serbest kaldığında, nefes nefese kaldığında ve sersemlemiş gözlerini açmaya çalıştığında, adam tekrar içinde hareket etmeye başladı.

Kestra o kadar hassaslaşmıştı ki, adam zaten nabızı atan vücudunun derinliklerine ilk uzun darbeyi indirdiğinde uçup gideceğini düşündü. Anında kendini sıkı, hazır ve ihtiyaç içinde hissetti.

"Dayan bebeğim," diye uyardı onu hınzır bir erkeksi güvenle.

Bu durumdaki küstahlığını ona yakıştıramıyordu. Ona doğru eğilmişti, vücudu bu kez yavaşça ve derinlere dalarken sihir gibiydi. Ağzı kadının kaburgalarının üzerinde gezindi ve göğüs ucunu aradı. Onu derinlemesine ağızına çekti ve bu, vücudundan aşağıya ateş nehirleri akıttı. Kadın yarı beklenti, yarı korku dolu küçük bir ses çıkardı ve adam başını kaldırıp onun genişleyen gözlerini gördü. Gerginliğin geldiğini hissetti, onun titremeye başladığını hissetti.

Onun direndiğini hissetti.

Onu göğsüne doğru çekti, kulağını ağızına yaklaştırdı, böylece vücuduna girme hızını artırmaya başlarken ona yumuşak bir şekilde fısıldayabildi.

"Korkma," dedi, dumanlı sesi şehvetli bir sis gibi kızın etrafında dönüyordu. "Sadece bırak gitsin."

Başını iki yana salladı. Belki de bu korkudan çok inançsızlıkla ilgiliydi. Adamın vücuduna bir sarmal gibi yaydığı gerilim neredeyse acı vericiydi. Bunu nasıl yapabiliyordu? Sadece rüyalar aracılığıyla nasıl dokunacağını bilebilirdi.

onu bu kadar derinden. Hiçbir yabancı bunu yapamazdı. Hiç kimse yapamazdı. Asla yapamazdı.

"Kikilia," diye fısıldadı, sesi büyüclükle alay ediyordu. "Gerekirse sana yardım ederim."

Kestra'nın nefesi kesildi, adamın kendisine daha ne yapabileceğini anlamaya çalışırken kalbi küt küt atıyordu. Kestra'nın yavaşça masaya düşmesine izin verdi, kalçasını tekrar kavradı ve onun gergin bedenine acımasızca kaydı. Sonra Noah vücutlarının birleştiği yere uzandı, ıslak, beyaz buklelerin arasından emin bir başparmağı kaydırıldı ve ona dokundu.

Kestra ciyakladı. Elinde değildi. Vücutundaki gerilim onuncu güce ve ötesine tırmanırken ondan kaçabilen tek ses buydu. Renkler görüşünün etrafında dönüyordu; gözyaşları kirpiklerine doğru yol aldı.

Sonra patladı.

Nuh onun gücünü canlandırıcı bir acı ve amansız bir açlıkla emdi. Kadın çığlık attı ve adam bu sesi açgözlülük ve zevkle yuttu. Güzeldi, ateşliydi, cehennem kadar duyarlıydı ve onun olmuştu. Vücudu canlı bir alev gibi onunkini yalıyordu ve adam kesinlikle yanmıştı.

Bekle. Bekle.

Zihninde acımasız, talepkâr bir fısıltıydı, doymak bilmez vücutu ve zevk kapasitesiyle akıl sağlığını tehdit etmesine rağmen onu geri çekilmeye zorluyordu. Bu yüzden, kadın dönerek uzaklaşıp tekrar geri dönerken o da dayanmaya devam etti. Bu sefer nefes almasına izin vermeyecekti. İhtiyacı vardı. Açlık çekiyordu. Ateş ve alev gibi, acımasız olacaktı. Ve şimdi onu hiçbir şey durduramazdı. Üzerine vahşice geldi, bir yangının iştahı. Ona hiç acımadı, son zirvesinden tamamen dönmeden önce içine girdi.

İki burkucu vuruş ve tekrar orgazmla dalgalanıyordu. Adamın ihtiyacını ve açlığını aynı iştahla karşıladı. Adam onu ne kadar zorlasa da, ona zevk verme yeteneği ne kadar acımasız olsa da, onu tüketemiyordu. Masanın üzerindeki bez sürtünmeyi hafiflettiği için şimdi vücuduna her itişte kayıyor ve zevkten bayılacağını düşünene kadar onu manipüle etmesine izin veriyordu.

Adam onu daha çok boşalttıkça, kadın daha çok haykırıyor, adam daha da acımasızlaşıyordu. Dokunuşu her yerdeydi, onunla oynuyor, alay ediyor ve onu kendinden geçmekten başka her şeye kör olana kadar harekete geçiriyordu. Tam kişisel eşik noktasına ulaştığında, onun alçak, yırtıcı bir ses çıkardığını duydu, gözlerindeki fırtınanın yoğunluğunu gördü, içinde artan kalınlığı ve sıcaklığı hissetti, ta ki yanmakta olduğunu düşünene kadar. Noah aniden omuzlarından tutarak onu göğsüne doğru sürükledi ve ağzını kendi ağzıyla birleştirmek istedi. Terden sırlıklam olmuş vücudunun kayganlığını her yerinde hissederken, vücudundaki dalgalanmalar çılgınca bir hal aldı. Tamamen dağıldı, vücudu her istilada daha da derinlerine işleyen zevk spazmlarıyla sarsılıyordu. Adam son kez sertçe içine girdiğinde neredeyse tamamen anlamsızdı, içine tekrar tekrar sıvı ateş akıtan bir salıverme patlamasına yenik düştü. Adam yoğun bir tatmin duygusuyla çiğ, erkeksi bir hırıltıyla seslendi ve sonrasında şiddetle titrerken elleri kadının boynuna ve kalçasına kenetlendi.

Bu, Kestra'nın hayatında yaşadığı en vahşi ve en tatmin edici cinsel deneyimdi. Bunu daha tekrar nefes alamadan anlamıştı. Vücudundaki her kas, yakalanan ve serbest bırakılan zevkin gerginliği tarafından istismar edildi. Noah imkansızı başarmıştı. Ona soyut olanı hissettirmişti. Kestra bunu anlayamıyordu ve bir parçası da denemek istemiyordu.

Ama aynı zamanda hayatının en büyük hatasını yaptığının da farkına vardığı andı. Bu konuda yanlış olan her şeyi sıralamaya başlayamazdı bile. Cinsel tercihlerinden pişmanlık duyacak bir tip değildi ama içgüdüsel olarak burada vücudunun iyiliğinden çok daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyordu.

Aman Tanrım.

Prezervatif bile kullanmamışlar.

Kestra'nın kalbi zaten son hızla çarpıyordu, bu yüzden vücudunun korunmasındaki bu korkutucu atlama bile ritmi artıramadı. Hamileliğe karşı korunuyordu, bu yüzden endişelenmesine gerek yoktu. Onu endişelendirmesi gereken milyonlarca başka değişken vardı... ama endişelendirmiyordu. Aklına gelince, bunun onu da endişelendirmediğini fark etti.

Noah ondan bir adım bile uzaklaşmamış, onu herhangi bir şekilde serbest bırakmamıştı ve farkındalığının hemen dışında onun düşüncelerinin uğultusunu hissedebiliyordu. Onun kişiliğindeki birinin böyle bir anda neler düşünebileceğini kolayca hayal edebiliyordu. Özellikle de aralarında sıradan seks diye bir şey olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını henüz anlamadığı için. Ama o anda onun düşünceleriyle baş başa kalmasına kolayca izin verebilirdi. İçlerindeki karmakarışık telaşı hissedebilmesi, Damgalama'nın ciddi bir şekilde başladığının ilk işaretiydi. Artık çiftleştiklerine göre daha da hızlı değişecekti.

Duvara, masaya ve etraflarındaki kıyafet karmaşasına bakarken, Kestra'dan başka şeylere giderek daha fazla odaklanmamasının getirdiği kavrulma ve yanmaları görebiliyordu. Taştaki el izleri. Yanıklar

Masa. Kızarmış örtüler ve yanmış giysiler. Neyse ki son anlarda onu korumak için yanına çekmişti, çünkü tavana baktığında kontrolünü tamamen kaybetmesinin kalıntılarını gördü; sanki alevler üzerlerine bir bulut halinde fırlatılmış gibi kararmış, dalgalanan bir desen. Bir Druid olarak iyileşme yeteneklerinin devreye girmiş olmasını umuyordu, yoksa vücuduna verdiği zararı gerçekten hissedecekti. Adamın dokunduğu her yer kızarmıştı ama hiçbirisi güneş yanığından daha ciddi değildi. Yine de bu onu rahatsız ediyordu. Zamanla bunun bir önemi kalmayacaktı; o bu tür güç dalgalanmalarını sönmölemek üzere tasarlanmıştı. Yakında, bir daha asla kazara bir şey yakmayacaktı.

En azından onunla birlikteyken.

"Vay canına. Burası sauna gibi."

Noah ve Kestra neredeyse burunlarını kıracaklardı, her ikisi de kendilerine kimin hitap ettiğini görmek için kafalarını çevirdi.

Uzun boylu esmer kadın odaya girmeyi bitirdi ve en yakındaki sandalyeye çöktü, çapraz bilekleri önündeki sedirin üzerinde durana kadar çizmeli ayaklarını tekmeledi.

"Bunun dışında, bu odayı gerçekten beğendim. Diğerlerinin çoğundan daha kadınsı bir dokunuşu var. Kız kardeşinizin bu konuda bir şeyler yapmış olduğunu tahmin ediyorum."

Kestra, bu kadının içinde açıkça rahatsız olan iki kişinin bulunduğu bir odaya girme cüreti karşısında şok olmuştu. Noah hâlâ dizlerinin arasında, vücudunun içinde duruyordu, çıplak göğüsleri birbirine değiyordu ve kolları hâlâ birbirlerine sıkıca sarılıydı.

Noah önce Kestra'yı serbest bıraktı, dantel masa örtüsüne uzandı ve onu örtmek için bir şal olarak kullandı. Dokunduğu kumaşın için için yandığını fark etti ve aniden bastıran öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Bunun nedeni Jasmine'in kaba davranması da değildi. Jasmine bir Vampirdi. Halka açık yerlerde seks ve bu türden diğer özgürlükler onun cinsi için olağan şeylerdi. Bu tür bir düşüncesizlikle herhangi bir yerde karşılaşmış olsaydı onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Ancak Noah onun yaramazlık yapmak istediğinden emindi. Onun yaşındaki ve yeteneklerindeki birinin zamansız girişinden habersiz olması mümkün değildi.

Yine de onun hayatını ne kadar derinden mahvettiğini bilmesine imkân yoktu. Elbette bu, küstahça baş belası olduğu için onu cezalandırmanın bir yolunu bulamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Jasmine." Onu kuru bir şekilde selamladı, sonunda Kestra'dan uzaklaştı ve kıyafetlerini düzeltme ve arkadaşına kendisinininkileri verme işine koyuldu.

Bölüm 9

Kestra yaptığı şeyin şokunu henüz üzerinden atamamıştı, bunu takip eden binlerce düşünce ve duygudan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu adam ona tamamen yabancıydı, aniden derisinin altında sürünen bir panik hissiyle fark etti. Tek bildiği, adamın kendisini evindeymiş gibi hissettiren boğucu esmerle evli olduğuydu.

Ne düşünüyordum ki?

Bu düşünce Nuh'a yüksek sesle ve net bir şekilde gelmişti, muhtemelen arkasındaki duyguyla körüklenmişti. Ayrıca onun üzerine çöken duygusal savunmanın da farkındaydı. Ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasına varıncaya kadar değişimi hissedebiliyordu.

"Jasmine, mahremiyetimi ihlal etmek için iyi bir nedenin olduğuna inanıyorum," dedi soğuk bir sesle, gözleri tehditkâr vaatlerle doluydu.

"Özür dilerim lordum," diye karşılık verdi, ses tonu sözleri kadar saygılı değildi. Onunla dalga geçtiği her halinden belliydi. "İnsanların mahremiyet tutkusunu benimsediğinizi fark etmemiştim."

Noah'nın gözleri kirpiklerinin altından Kestra'ya kaydı. Onun kadar zeki biri, en iyi koşullarda bile Jasmine'in gündelik terminolojisini gözden kaçırmazdı. Derin bir iç çekti ve Jasmine'e ters ters bakarken öfkeli bir elini saçlarında gezdirdi.

"Tek kelime daha etme, Jas. Beni Büyük Salon'da bekle. Birazdan orada olacağım."

Kadının şakasını biraz daha sürdürmeyi düşündüğünü anlayabiliyordu ama neyse ki onun ne kadar kızgın olduğunu fark etmişti. Yine de her zamanki gibi özür dilemeden çizmelerini indirdi, ince belindeki ince zinciri ayarlayacak kadar durakladı ve sonunda ayağa kalktı. Koyu renk gözleri bir süre neşeyle onların üzerinde gezindi ve sonra şaşırtıcı bir şekilde onun sessiz kalma emrine uyarak odadan çıktı.

Noah ellerini kalçalarına dayadı, öfkesini yatıştırmak ve düşüncelerini toparlamak için başını kısa bir süreliğine öne eğdi. Kestra'nın masadan kaydığını ve dağınık eşyalarının geri kalanına doğru kendisinden uzaklaştığını hissetti. Kestra'nın terbiyeli bir şekilde giyindiğini hissettiğinde dönüp ona baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, gömleği elinde ona doğru ilerliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve ondan aldı.

"Gitmem gerek," dedi hızlıca ve özür dileyerek.

Kılıfını yeniden takmak için uzandı ve Noah bunu yapmak için arkasını döndüğü gerçeğini gözden kaçırmadı.

"Jasmine başka bir kültürden gelen bir elçi," dedi sessizce. "Ona bazı genel nezaket kurallarını hatırlatmam gerekecek."

"Benim için fark etmez," dedi saçlarının arkasından. "Bir düşüncesizlik sırasında ilk kez içeri alınmıyorum."

Noah içten içe irkildi ama kızın terminolojisinden daha önemli meseleleri vardı. Bu konuda kaybedecek zamanı bile yoktu.

sözlerinin ilham verdiği anlık kıskançlık patlaması.

"Kestra-"

"Bak," diye aceleyle sözünü kesti, mükemmel bir duruş ve alıştırılmış bir kayıtsızlık havasıyla ona doğru dönerek, "Ben kırılgan ve çırpınan bir tip değilim ve böyle bir şey söz konusu olduğunda sözlere ya da iyi davranışlara ihtiyacım yok. Sürdüğü sürece eğlenceliydi, bırakalım öyle kalsın."

Kestra silahını aramaya başladı, bu da ona sırtını dönmek için uygun bir bahaneydi. Noah iletişimsiz insanlara, duygularını saklayan ve onun görüşlerini ya da her türlü hitabını reddeden insanlara alışık değildi. Bir an için ne yapacağını şaşırdı ve insan kültüründe yetişmiş diğer tanıdıklarıyla olan deneyimlerini hatırlamaya çalıştı. Ancak Corrine ve Isabella pek de iyi örnekler değildi. İkisi de açık sözlüydü ve türlerine göre inanılmaz derecede uyumluydular. Eylemlerini ve fikirlerini neredeyse hiçbir zaman gizemli hale getirmiyorlardı.

Kestra silahını buldu ama onu almak için eğildiğinde erimiş olduğunu fark etti, hatta saf çelik olan kısımları bile karmakarışık bir malzeme topuna dönüşmüştü. Sanki bir patlamanın ya da çok şiddetli bir yangının içinde kalmış gibiydi ama bu tür olayların ardından bulunan silahları görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Yine de ona uygun bir soru formüle etmeye bile başlayamadı, bu yüzden zahmet etmedi.

Bu arada Noah, her şeyi yanlış yaptığına dair ezici bir hisle sarsıldı. Bu keskin bir anlayıştı ve çok az şeyin yapabileceği gibi onu korkuyla doldurdu. Bu masalı yıllar boyunca ailesindeki çocuklara ve diğerlerine onlarca kez okumamış mıydı? Sarah'nın zihnindeki sözcükler, kendisine baskı yapıldığını fark ettiğinde

Neredeyse küçümsediğı bir adam üzerine beyinde yankılanmaya başladı.

Kalbini ondan uzak tutabilirdi.

Aşıklar ama yabancılar. Sonsuza

kadar.

Tek yapması gereken, duygularına duvar örerek aklını buna vermektir. Bu nadirdi ama duyulmamış bir şey değildi. Bu nadir durumlarda, sapkın bir tür deliliğe, ölümden daha kötü bir kadere yol açıyordu. Özellikle de eşlerden biri aşık olurken diğeri olmuyorsa.

Kestra, adamın parmaklarının kolunu sardığını, onu kabaca ayağı kaldırdığını ve sanki birbirlerinden hiç uzaklaşmamışlar gibi bedenine doğru döndürdüğünü hissetti. Ona doğru yerleşirken refleks olarak hissettiğı eve dönüş duygusu onu öfkелendirdi, hayatı boyunca tamamen kendi kontrolünde bir silah olarak ince ayarlar yaptığı bedeninin yanlış davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğradı. Ellerini onun göğsüne dayayarak ve ondan sertçe uzaklaşarak tepki verdi.

Noah bu kez onun gitmesine izin vermedi ve gücünü ona karşı kullandı. Dahası, bunu kızın beline doladığı tek bir kolla yapabildi ve boştaki elinin kızın saçlarını geriye doğru itmesine izin vererek kulağını onun yakın ve ateşli fısıltısına açtı.

"Neyi başarmayı düşündüğünü bilmiyorum ama seni temin ederim ki sadece evimi terk ederek benden asla kaçamayacaksın. Senin içindeydin, Kikilia. Sadece bugün değil, aylardır. Kalplerimiz uzun zamandır aramızdaki bu kimyanın ritmiyle çarpıyor. Gerçekten de mesafenin, sen okyanus ötesindeyken olduğundan daha iyi sonuç vereceğini mi düşünüyorsun?"

Kestra ağzını açtı ama adamın cüreti karşısında nutku tutuldu. Daha da kötüsü, varsayımlarının potansiyel gerçekliği dehşet vericiydi. Yine de onu sandığı kadar iyi tanı mıyordu, diye düşündü içinden tanıdık bir heyecan dalgası geçerken. Bu, onun çok iyi tanıdığı bir tepkiydi.

Az önce ona bir meydan okuma vermişti. Dahası, bu ölümcül bir meydan okumaydı. Bunu, ses dinleme cihazlarını nasıl bağlayacağını bildiği kadar iyi biliyordu. Adamın tehlikeli olduğunu kendi kendine itiraf etti. Muhtemelen bunu en başından beri biliyordu ve muhtemelen bu yüzden ona karşı bu kadar büyük bir çekim hissetmişti.

Bırakalım daha iyi bir fare kapanı yapsın, diye düşündü kendi kendine neredeyse hınzırca bir güven ve tatminle. Beni tutabilecek insan yapımı bir kafes yok.

Kestra çenesini indirdi, kar beyazı kirpiklerini yukarı kaldırdı ve adam gözlerindeki tehlikeyi ve aniden gülümseyen dudaklarının nazikçe eğildiğini açıkça görebildi.

"Bu konuda kitap yapmak ister misin?" diye mırıldandı, mavi elmas bakışlarını adamın tüm vücudunda gezdirdi, açıkça onun ölçüsünü alıyordu ve aynı şekilde açıkça kendini tehdit altında bulmuyordu.

Yine de karşılığında ona gönderdiği vahşi gülümsemeyi beklemiyordu.

"Bu iddiayı yerine getirmek için dünyadaki tüm paraya ve zamana sahibim, Kikilia," diye fısıldadı. "Farkında olsan da olmasan da şu anda bana ihtiyacın var. Bana her zaman ihtiyacın olacak."

Kestra güldü, sert ve sert, normal bir erkeği korkutacak alaycı bir sesle. O zaten

onun normal bir adam olmadığını anlamaya başlamıştı, bu yüzden onu bu şekilde hafife almadı.

"Dinle," dedi sessizce, "istediğin kadar tehdit edebilir ve kandırabilirsin, hatta inekler eve gelene ve ikimiz de bundan yorulana kadar beni baştan çıkarabilirsin, ama asla ama asla bana sahip olamayacaksın. Elinizde boş tehditlerden daha iyi bir şey olmadığı sürece, zihnim her zaman bana ait kalacak ve hayatım da öyle. Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Şimdi beni bırak yoksa yemin ederim-"

"Onu çoktan değiştirdim, yine de senin kim olduğunun dürüst özünü asla değiştirmek istemem. Ben senin düşündüğün kişi değilim, Kestra."

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Kim olduğun umurumda değil. Bana hiç olmadığın kadar yabancısın! Zengin misin? Ben de öyleyim. Güçlüsün ve güç sahibi olduğun belli. Gücümün ve kuvvetimin yüzeyini bile kazıyamadın. Buraya gelip sana lordum diyen kaç küçük fahişe olduğu umurumda değil, çünkü seni o kadar kolay etkilemem. Bana meydan okuma. Pişman olursun. Şimdi bırak gideyim!"

Nuh sonunda bunu yaptı, belli ki beklediğinden daha ani bir şekilde çünkü ani özgürlüğüyle geriye doğru tökezledi.

"Kestra, gidersen kendine ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Güldü, homurtulu bir inançsızlık sesiyle.

"Tanrım, bir yolculuğa çıktın, değil mi? Bunca yıl sensiz gayet iyi hayatta kaldım ve bunu yine yapacağım. Sen bir kaşıntıydın, Noah, ve sadece kaşıındın. Çok güzeldi ama gerçekten gitmeliyim."

Kibirli alaycılığı alıştırılmış bir sanattı ve bunu çok iyi kullanıyordu. Kadın kesinlikle topuklarının üzerinde dönüp kapıyı sertçe çarparak salondan çıkarken parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Öfkesinin kabarışını kontrol etmek, ayaklarını yere sağlam basmak ve amigo kızlara tutulmuş bir okul çocuğu gibi peşine takılmamak için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti. Ona güç kelimesinin anlamını gösterebilir, bir kalp atışı ve bir duman ve kül kasırgasıyla onu kendi dünyasına çekebilirdi. Hoşuna gitse de gitmese de ona neye bulaştığını göstermek için koca bir ülkeyi havaya uçurabilirdi.

Ama bu tamamen onun kötü şöhretli öfkesinin konuşmasıydı. Masum birine zarar veremezdi.

Noah yumruk yaptığı ellerini sıktı ve sertçe nefes verdi. Onu ararken çoktan masumlara zarar vermişti. Bella'nın öfkesinin hatırası, yüzüne attığı tokadın hatırası kadar keskin bir şekilde acı veriyordu. Kestra onun hayatını kurtarmak için ödemeye hazır olduğu bedeli hiç bilecek miydi? Bu bilgiyi yüzüne vuracak kadar soğukkanlı bir kalbi var mıydı?

Sabır, dedi kendi kendine, öfkesini yatıştırmak için bu kelimeyi bir mantra gibi kullanarak. Sabır. Zaman onun yanındaydı. Bu konuda yalan söylemiyordu. Ancak, eğer bundan faydalanmaya kalkarsa, kız ağır bir bedel ödeyecekti. Tek yapması gereken beklemektir, üç, belki de dört gün. O zaman onsuz olmanın ne demek olduğunu anlayacaktı. Sadece daha da zayıflayacak, daha da hastalanacak ve sonunda ona dönmediği sürece kendi ölümünden başka bir gelecekle yüzleşmeyecekti.

Ve bu fikre katlanamıyordu. Daha

iyi bir yol bulmalıydı.

Sefil Prenses Bir
Şeytan Masalı Devam
Ediyor...

Ariel sözünü yerine getirdi.

Sarah, onun yorucu oyunlarda rakiplerini birbiri ardına yenmesini küçümseyerek izledi. Onun bir şekilde hile yaptığına inanıyordu, özellikle de tüm savaşçı İblislerin en yeteneklisi olan Savaşçı Kaptan'ın kendisini yenebildiği zaman. Belki de bunun nedeni onun bir İnfazcı olmasıydı. Sadece alana girerek bile önünde bir korku pelerini oluşturmuştu. Muhtemelen her birinin tir tir titremesine neden oluyordu ve Kutsal bir gecede günah işlerken onları yakalarsa kendilerine karşı daha nazik olabileceği umuduyla kazanmasına izin veriyorlardı. Ama onda hiç nezaket yoktu. Sarah onun sadece işini yapıyor olmasını umursamıyordu, kendi babası tarafından atanmış ve saygı duyulan bir iş. Babası bile İnfazcı'nın damadı olması fikrine sıcak bakmazdı.

O kazanacaktı ve Sarah bunun geldiğini görebiliyordu. Sarah kesime giden bir kuzu gibi orada öylece oturmayı reddetti. Geceki oyunların ödülü olarak akşam yemeğini kazananla birlikte geçirmesi gerektiği umurunda değildi. Yokluğunun babasını ve İnfazcı'yı utandıracağını, hatta belki de ikisini de çileden çıkaracağını umursamadı. Ayağa kalktı ve babasının dikkatinin dağıldığı ilk fırsatta oradan uzaklaştı.

Ahıra koştu.

Kalp atışları içinde en hızlı ve en sevdiği atına binmiş ve kaçmaya başlamıştı. Bir hanımefendinin eyerini bile değiştirmede ya da kullanmadı, eteklerini yukarı çekti ve bir erkek gibi ata oturdu, böylece istediği ve altındaki hayvanın hak ettiği hızı elde edebildi. Gecenin içinde bir hayalet gibiydi; ince, güzel vücudu ve sarı saçları ay ışığının parıltısını yakalıyor, elbisesinin ipek ve şifonu bir sancak gibi arkasından renk renk akıyordu. Kilometrelerce yol atın toynaklarının altından akıp gidiyor, gök gürültüsünü andıran ritim vücudunu neşeyle dövüyordu. Artık İblis dünyasına ve onun tüm geleneklerine, tüm beklentilerine ait değildi. Özgürdü. Nefes alabiliyordu. Herkesin hor gördüğü bir adama boğucu bir şekilde hapsolacağı bir gelecek yoktu.

Ve sonra, sanki bu düşünce tarafından çağrılmış gibi, İnfazcı gecenin sisleri arasından cisimleşerek yarış atının tam önünde kaskatı kesildi. Hayvan tüm gücüyle durma noktasına geldi, dehşet içinde geri geri gitmeye niyetlendi ama bu gerçekleşmeden önce Sarah hayvanın başının üzerinden öne doğru fırladı, havalanırken dizginleri çaresizce elinden düştü. En azından bir an için tatmin edici bulacağı bir şey yaparak İnfazcı'ya çarpacaktı ama korkak ortadan kayboldu. Ama sonra kalınlaşan sis ve nemden oluşan ağır bir yastık tarafından yakalanıyordu, durmak için yavaşlarken yumuşak ve nazik bir his.

Bir kalp atışı içinde kendini İnfazcı'nın kollarında buldu, kalbi göğsünü patlatacakmış gibi çarpıyordu. Bu hissin yarısı

Düşme korkusundan, ama yarısı da o soğuk gözler üzerine düştüğünde heyecandan nasıl kızardığından korktuğu içindi. Ona olan ihtiyacı gözlerinin içinde çırılçıplaktı. Dünyalarında en çok korkulan, en güçlü adamın şimdi istediği şeyin kendisi olduğunu bilmek inanılmaz bir duyguydu. Prenses olmasının bir önemi yoktu. Bunun için doğmuştu, bununla birlikte gelebilecek herhangi bir liyakati hak etmemişti. Ama o infazcı olmak için doğmuştu ve soyundan bu görev için yarışabilecek başka seçenekler olsa da, bu rolü hak eden kişi olduğunu yüzyıllardır kanıtlamıştı.

Kız adamın elinden kurtulmak için çırpınırken Ariel onu bıraktı ve ayaklarını yere koyarak tekrar aralarına büyük bir mesafe koymaya çalışmasına izin verdi ama aslında bu sadece birkaç adımdı.

"Gel, gel," diye yumuşakça alay etti onunla, "burada her şey adil. Bu anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmelisin."

"Ben pazarlık yapmadım!" diye haykırdı meydan okurcasına. "Damızlık bir kısrak gibi yetiştirildim ve kimse benden izin almadı!"

"Buraya bir kısrak için gelmedim, her ne kadar istediğim şeyler arasında damızlıkların da yeri olsa da. Ben seni istiyorum, Sarah, ve tüm olasılıklarını. Yıllardır benim tarafımdan sahiplenilmeyi beklediğini biliyordum ama kendimi sana yaşaman, büyümen ve olmak istediğin her neyse o olman için zaman vermeye zorladım. Güzelliğinle ve kişiliğinle öyle bir ışık ve nezaketle gelişmeni izledim ki, üzerimde parlayacağını düşündüğümde beni hayrete düşürüyorsun."

"Hayır! Seni hiç görmedim!"

"Ben de sana hiç dokunmadım," dedi, sesi bir yaz gökyüzündeki yumuşak bulutlar gibiydi. "Ta ki bugüne kadar. Baban seni başkalarına itme çabalarıyla sana işkence ediyordu ve bunun devam etmesine izin veremezdim. Yine de söylemeliyim ki, bu öfkende çok ilgi çekici bulduğum o ateşi ortaya çıkardı."

Sarah'nın eli asırlık kadınsı bir savunma hareketiyle boğazına gitti, korkusunu ve kırılganlığını ortaya koydu. Adamın tüm söylediklerinde gerçeği görüyordu. Ariel öylece durmuş ve onu büyümeye bırakmış, kendi babasının bile ona vermeyi reddettiği alanı ona vermişti. Kaderinde onun kollarında olmak olduğunu bile bile onu özgür bırakması onun için nasıl bir şey olmalıydı? O mutlu bir cehalet içinde yaşamıştı, ama Ariel uzun zamandır biliyordu -onlarca yıldır, demişti- ve beklemişti. Beklemiş ve izlemişti. Günlerce, yıllarca Kral'a çok yakın hizmet etmiş, her gün Konsey odalarında, onun geçtiği odalarda bulunmuştu. Ziyafetler ve kutlamalar.

Samhain ve Beltane.

Sarah'nın gözleri dehşetle açılmıştı, çünkü birdenbire onun her bir Kutsal Ay'da nasıl bir eziyet çektiğini, görevini yapmaya zorlandığını, akıl sağlığını korumaya çalıştığını, günaha sadece bir nefes, tatmine ise sadece bir dokunuş uzaklıkta olduğunu fark etmişti.

Onun fedakârlığı, dünyadaki başka hiçbir şeyin dokunamayacağı kadar dokunmuştu ona.

Noah hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendini toparladığında, Kestra'nın çoktan evinden çıktığını biliyordu. Salondan çıkıp Büyük Salon'a girerken Kestra'nın enerjisinin güçlü izlerini hâlâ hissedebiliyordu.

Yapılacaklar listesinde ona sıkıntı vermeyi kafasına koymuş gibi görünen başka bir kadını arıyordu. Sadece son yirmi dört saat içinde kaç kadını yanlış yola sürüklediğinin sayısını unutmaya başlamıştı. İblis Kral, Jasmine'e görev vermenin muhtemelen onu da bu büyüyen listeye ekleyeceğini düşündü.

Büyük Salon'a adımını attı ve haklı bir şaşkınlıkla durdu. Jasmine yaklaşık yarım düzine İblis erkeğiyle flört ediyordu, elleri ve dikkatleri ince vücudunun çeşitli yerlerindeydi ve onlarla utanmadan flört ediyordu. Gecenin koşulları ve olgunlaşan ayın da körüklediği bir cömertlikle, İblislerin kendisine gösterdiği ilgiden bolca faydalanıyordu.

Bir Gecegezen olduğu için, Jasmine bugünlerde adil bir oyundan daha fazlası olarak görülüyordu. Mantıklı bir sebep bulabilse bile herhangi bir şikâyetle bulunması mümkün değildi. Dikkatlerinin onun üzerinde olması daha iyiydi. En azından, son derece şehvetli vücudunun her santimetresiyle açıkça verdiği çapkınca sözlerden herhangi birini yerine getirmeye karar verirse, içlerinden bir ya da ikisini infazcılarının yolundan uzak tutacaktı.

Sorun şuydu ki, Jasmine'in son derece önyargılı bir yaratık olduğundan ve kendi türünün dışında biriyle oynamanın ona yakışmayacağını düşündüğünden oldukça emindi.

"Jasmine!"

Jasmine başını çevirdi ve İblis Kral'ın çok açık olan onaylamamasıyla yüzleşirken umursamaz görünüyordu. Kral ona doğru yürürken Jasmine sandalyesinden kalkarak ona silahsız bir gülümseme verdi. Yaklaşmasını izlerken, eğer o bir gök gürültüsü bulutu olsaydı, tam kafasına doğru bir yıldırım fırlatabilirdi, diye düşündü. O kesinlikle

Sadece yaklaşımı ve yüz ifadesiyle odadaki diğerk İblisler onları hızla yalnız bıraktı.

"İyi akşamlar, Noah. Seni gördüğüme sevindim. Damien'dan bir mesaj getirdim," dedi, sanki onu azarlayacak hiçbir şey yokmuş gibi. Samimi ve gerçekçiydi, ocağın önünde rahatça oturmaya başladı ve tamamen evindeymiş gibi görünüyordu.

"Gelecekte, Jasmine, senden kendini kalenin ortak kullanım alanlarıyla sınırlamanı bekliyorum. Yanlış eşiğ geçme hatasına düşmeni ve kendini belaya açık bir davetiye olarak algılamamı istemem."

İşte bu bir tehditti, diye düşündü Jasmine. Ya öyle ya da baştan çıkarıcıydı. Her iki durumda da dişi Vampir'in çok hoşuna gitmişti. Noah bir kedi kadar zekiydi ve onun fare deliğinin dışına tünemiş, yanlış peynir parçasını çalarken fazladan bir yanlış adım atmasını bekliyordu.

"Bunu aklımda tutacağım," diye söz verdi ona, yüzündeki ifade ve şehvetli bedeninin bariz kayması, alay etme niyetini ortaya koyuyordu. Noah gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, tehlikeli bir şekilde kaynayan öfkesini yatıştırmak için başını bir kez salladı ve sonunda ona ters ters baktı.

"Yeter, Jasmine." Nefes verdi, düşüncesizce bir şey yapmamak için yeterince sakinleşmeyi başarmıştı. Onu çıplak elleriyle boğazlamak gibi bir şey. Bu Vampirlerle bir savaş başlatabilirdi ve zaten hayatında yeterince sorun vardı. "Damien'ın evini de düzenli olarak alt üst ediyor musun, yoksa bu onuru sadece bana mı bahşettin?"

"Sana söz veriyorum," diye kolayca cevap verdi, "gittiğim her yerde sorun çıkarmak için elimden geleni yapıyorum."

Ona uzattığı eli tutmak için uzandı ve en iyi mahremiyete sahip olacakları bahçelere doğru geri yürümeye başlarken onu yanına çekti. Ne de olsa iş iştı ve buraya gelmesinin bir nedeni vardı.

"Öyleyse Vampir Prens için ne yapabileceğimi söyle."

"Aslında bu daha çok onun sizin için ne yapabileceği meselesi. I
bir uyarı ile gel."

Noah durdu ve yüz ifadesi ciddileşirken dönüp ona baktı.

"Açıkla."

"Sadece Damien'ın beklediği şey gerçekten oldu. Vampirlerden oluşan küçük bir grup, Prenslerinin son düğününü kendilerini yöneten kanunlardan ayrılmak için bir bahane olarak kullandı. Geçen kış onlarla yaptığımız savaştan sonra Ruth ve Vampir Nicodemous'tan haber alınamadığı için endişelenmeniz gereken yeterince şey olduğunu biliyorum, ancak onlar ortaya çıkana kadar Damien dikkatinizi bu tehlikeli Vampir grubuna vermeniz için yalvarıyor. Vampirler artık Gecegezenlerin kanını içmenin kendilerine yabancı Gecegezenlerin güçlerini aşılayabileceğini bildiğine göre, yasaları ve Damien'ın kurallarını alenen çiğneyen böyle bir gruptan kimse güvende değil.

"Elbette Damien onları adalete teslim etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor," diye devam etti. "Ancak, element güçlerinizdeki çeşitlilik nedeniyle halkınız en çok risk altında olduğu için, derhal alarma geçirilmeniz gerektiğini düşündü. Ayrıca onlar yakalanana kadar size yakın kalmamı istedi. Ben ve Horatio, en iyi şekilde

bir Vampir sahaya yaklaşırsa bunu hissedebileceğiz. Eğer gelirlerse, onları takip edebilecek ve onlarla başa çıkabilecek bir konumda olacağız."

"Uyarınız için teşekkür ederim. Ancak ben kendi sarayımı koruyabilecek kapasitedeyim. Size her zaman kapımız açık olsa da, Damien'in size benden daha çok ihtiyacı olduğuna eminim."

"Seni aşağılamak istemem Noah," dedi sertçe, "ama bence yanıyorsun. Var olan sadece üç Ateş İblisi var ve bunlardan ikisi senin ailenden. Sen tek erkek ve açık ara en güçlüsü olduğun için, meşhur pirinç yüzük sen olacaksın. Elbette sen ve ben İblis Kral'a silah doğrultmanın delilik olduğunu biliyoruz ama açgözlülük saçma bir cesarete yol açıyor. Ve bu haydutların senin peşine düşmeden önce ne kadar güç elde edeceklerini kim bilebilir? Çünkü yapacakları şey tam olarak bu, biliyorsunuz. Ellerinden geldiğince çok güç avlayacaklar ve bu gücü kötücül bir posy gibi kendi içlerinde toplayacaklar. Sonra, siz güçsüz ve sayıca az olduğunuzda, sizin için gelecekler."

"İşte tam da bu yüzden Vampirlerin bunca zamandır Gecegezenlerin kanını içmesi yasaktı," dedi acı bir şekilde. "Özür dilerim. Damien'in Syreena ile olan mutluluğuna gölge düşürmek istemem. Ayrıca insan melezlerinin ırkımıza katılmasına uygun olması için yasalarımızda bazı değişiklikler yapılmasına alenen izin verdim, ancak İblis ve Druidler eşleştğinde, yabancılara zarar verme şansı yoktur."

"Hmm. Anlıyorum," diye düşündü. "Yani Gecegezenlerin güçlerini çalabilen bir kova dolusu Druid yaratmak biz yabancıları etkilemiyor mu? Daha da iyisi, özellikle çaldığı gücü üstlenen şu Druid, Isabella... bizim için bir tehlike değil mi?"

"Anlaşıldı," diye kabul etti suratsızca. "Sanırım, her zaman olduğu gibi, hikayeyi anlatan her bireyin karakteridir, hayır

Ne kadar yasa yaparsak yapalım."

"Beni yanlış anlamayın," diye ekledi Jasmine. "Damien'in şu anki akıl sağlığının yerinde olmadığını savunmak bana düşmez. Açıkçası, zaman geçtikçe bu evliliğin kötü düşünülmüş ve kötü zamanlanmış olduğuna daha çok ikna oluyorum. O Lycanthrope karşısına çıkmadan önce her şey çok daha sakin ve huzurluydu." Jasmine bu ifadenin yakıcılığına parlak bir sahte gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama yeterli zaman verildiğinde çok iyi anlaşıcağımızdan eminim."

"Ne için yeterli zaman?" diye bilerek karşılık verdi.

"Damien'in ondan sıkılması için. Ya da doğumda bir aksilik, belki. Kim bilir?" Damien'in haince bir söz olarak yorumlanabilecek onaylamama ifadesini elinin tersiyle itti. "Şimdilik her seferinde bir sorunla uğraşmayı tercih ediyorum. Bu hafta benim sorunum sizi ve sizinkileri korumak. Umarım Damien'a bu iyiliği çok görmezsiniz. Eğer size uzaktan bile olsa bir şey olursa, bunu çok kötü karşılar."

Gözlemini kurgulayış biçimi Noah'yı başka türlü duraksatmayabilirdi.

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer ısrar ediyorsanız, yardımınızdan memnuniyet duyarım. Yalnız unutmayın, burada olduğunuz sürece sizden de tıpkı kardeşiniz ve diğer ziyaretçi devlet adamları gibi yasalarımıza uymanızı bekliyorum."

Kuru bir sesle, "Fırçalayacağımdan emin

olabilirsin," dedi. "Jasmine..."

"Söz veriyorum, kanunlara uyacağım. Kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum."

"Aksi yöndeki kanıtlara rağmen mi?"

"Hey, senin kendi kültürün var, benim de kendi kültürüm. Ayrıca, sizi ayak parmaklarınız üzerinde tutmuyorsa hayatın ne eğlencesi var?"

"Senin yardımın olmadan da ayak parmaklarımı kullanabiliyorum, Jasmine."

Gülümsedi ve artık önemli olmadığı için onu yalnız bırakmak üzere döndü.

"Peki ya Jasmine?"

"Mmm?" Kadın arkasını döndü ve kara kaşlarını kaldırarak adama baktı.

"Adamlarıma sataşmaktan kaçınacak kadar nazik olun. Onlar yapmasa bile, sizin iyi niyetli olmadığınızı biliyorum ve eğer davranışlarınız onlardan birini kanunsuz davranacak kadar heyecanlandırırsa, bundan ciddi şekilde rahatsız olurum." Ciddiyetini görebilmesi için bakışlarının kızın bakışlarına kilitlendiğinden emin oldu. "Samhain'in bizim için nasıl bir şey olduğunu biliyorsun ve rahatlamadan baştan çıkarman çok zalimce. Sen bir Vampirsin ve bu nedenle son derece güçlü ve etkilenmeye açık bir şehvet taşıyorsun. Eğer sana dönerse kader sana yardım eder. Ya da daha kötüsü, bir masuma."

Vampir bu uyarı karşısında oldukça ayıldı ve koyu çikolata gözlerindeki tüm eğlence belirtileri kayboldu. Yine de özür dilemek ona göre değildi, bu yüzden başını kasıtlı olarak eğip onaylamakla yetinmek zorunda kaldı.

Damien kaleye, özel odalarına açılan kuleden girdi. Küçük kuleyi özel bir oturma odası olarak kullanıyorlardı, dairesel pencere açıklığı

Bu da geceleri Romanya dağlarının mükemmel bir görüntüsünü oluşturunuyordu. Ancak, sonuç olarak, güneşin en ufak bir dokunuşunun bile dinlenmelerini bozmasını önlemek için gündüzleri kilitlenip kapatılması gerekiyordu.

Yeni bir avdan çıkmış, arazisinin ön kenarında yaptığı turun rüzgârıyla savrulmuş, gizlenen sorunları ya da açık tehditleri tarıyordu. Bir tehdit mülkün içine girdiğinde bunu anında fark ederdi. Mülk çok büyük olduğu için, bundan daha uzağı taramak istiyorsa sınırları fiziksel olarak kontrol etmesi gerekiyordu. Doğru, her yerde sadık Vampirler şeklinde güvenlik vardı ama kendi güvenliği için başkalarına güvenmeyi düşünmek onun için yeniydi ve eşinin güvenliği için başkalarına güvenmeyi kabul etmek kesinlikle imkânsızdı.

Tam onu düşündüğü sırada, kadın oturma odasının kapısından içeri girdi. Onunla telepatik temas kurmamış olmasına rağmen, yaklaşmakta olan gelişini hissetmişti. Bunu nasıl yapabildiği onu her zaman etkilemiştir. Onu daha çok etkileyen şey ise neredeyse giymek üzere olduğu kıyafetti. Damien içinde anlık bir ateşin yandığını hissetti, gece mavisini gözleri onun güzel küçük bedenini yutuyordu.

Giysi her neyse, bir cübbeye benziyordu. Yere kadar uzanıyordu ve bir meleğin kanatlarını andıran uzun kolları vardı. İki tek düğmeyle vücudu boyunca ilikleniyordu, tamamen şeffaf olan çok ince beyaz bir ipek ağdan yapılmıştı ve altına kesinlikle hiçbir şey giymiyordu. Ona doğru ilerlerken, cüppe arkasına doğru sürüklendi ve göğüslerinin arasında onu kapalı tutan önemsiz düğmelere kadar ayrıldı.

Damien sanki olduğu yere yapışmış gibi hissediyordu. O sert ve ağır hissi tarif etmenin tek yolu buydu.

Seksi küçük karısı ona bu kadar açık bir niyetle yaklaşırken içinden akan his. Son kızgınlık döngüsünün nasıl bir şey olduğunu unutmuş olsa da, Syreena sıcak bedenini onunkine bastırıp tenine temas etmek için giysilerinin arasından geçmeye başladığında Damien bunu iyice hatırladı. Çok renkli benekleri olan koyu kömür rengi gözleri aç ve hırslıydı. İstiyordu. İhtiyacı vardı. Bunu görebildiğinden emindi ve şimdi de hissedebildiğinden emin olacaktı.

"Damien," diye fısıldadı, nefesi onun hassas boynuna karşı hızlı ve sıcaktı.

Beni ne kadar iyi tanıyor. Vücudundaki her tepkisel yeri ve onları nasıl kullanacağını biliyordu. Dili boğazında geziniyor, gırtlığının altından gülerken onunla alay ediyordu; bu ses o kadar seksi ve tahrik ediciydi ki adamın içinde şok etkisi yaratan bir arzu dalgası yarattı. Bu arzu, kadının ellerini hızla teninde gezdirmesiyle daha da yoğunlaştı.

"Senin merhaba anlayışın bu mu?" diye sordu, alaycı tonu, elleri ona doğru alçak ve emin adımlarla ilerlerken araya giren bariz zevk sesiyle yok oldu.

"Tokalaşmayı mı tercih edersin?" diye sordu nazlı nazlı, parmakları elinin yakınında bile olmayan ipeksi bir kavrayışla onun etrafında dolanıyordu.

"Syreena!"

Omuz silkti, tüm masumiyetiyle onu kıyafetlerinden kurtarmak için çabaladı, ancak üzerindeki tutuşunu bırakmadı.

"Tamam o zaman," diye yumuşadı. "Görüyorum ki sözlü selamlaşmayı tercih ediyorsunuz."

Karısı vücudundan aşağı kayarken Damien'in eli pencere çerçevesine destek olmak için dışarı fırladı.

Kestra, Noah'nın önerdiği gibi yakındaki havaalanını kullanmadı. Kimliği bir sabah sonra programa uygun olarak gelmiş olsa da Heathrow'dan geçemezdi. Bir hafta sonra bile yüzü bu tür halka açık seyahat yerleri için çok sıcak olacaktı. Bu yüzden yapılacak en güvenli şeyin Avrupa'da bir hafta daha geçirmek olduğuna karar verdi, her ne kadar Noah ile okyanusun aynı tarafında olmak onu gerçekten yaksa da...Noah...

Tanrım, soyadını bile bilmiyorum.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, hemen onu bastırdı. Bu büyük hatayı düşünerek daha fazla enerji harcamayı reddetti. O iş bitmişti. Bitmişti. Geçmişte kalmıştı. Şimdi güneyden olabildiğince uzakta, James'in ona gönderdiği kimlikle bir haftalığına güzel bir kulübe kiraladığı North Country'ye gidiyordu.

Bir hafta ayırabilirdi. Bir iş ayarlamıştı ve bunu Jim'le bir kez daha gözden geçirmesi gerekiyordu ama çok erken hareket ettiği için havaalanında yakalanırsa bunun bir faydası olmazdı. Gerekirse kış boyunca kalma seçeneği vardı. İş ertelenebilirdi. Burada fazla kalmayabilir ya da Monte Carlo'ya gidip biraz iş görüşmesi yapabilir ve bazı insanlarla yeniden bağlantı kurabilirdi. Etrafı yoklayıp görmesi gerekecekti.

Edward dönemi İngiltere'sinden fırlamış devasa bir arazideki küçük bir bina olan bu muhteşem küçük kiralık eve geldiğinde saat gecenin ilerleyen saatleriydi. Ana ev kilometrelerce uzanan bahçelerin ve göllerin arkasındaydı ya da ilk bakışta öyle görünüyordu

baktı ve kendi duvarlarla çevrili parkının mahremiyetine de sahipti. Buraya daha önce de bir başkasının misafiri olarak gelmişti ve zaman bulduğunda burayı kendine ayırmaya kararlıydı. En azından bunun için tehlikeli talihine teşekkür edebilirdi.

Arabasına gerekli gördüğü tüm malzemeleri yerleştirdi, ancak mekâna girer girmez başkalarının da mekânı tamamen doldurmak ve tazelemek için kendisinden önce geldiğini gördü. Büyük şöminede zaten bir ateş vardı. Dolaplar doluydu. Ahşap zeminler, pirinç raylar ve mermer armatürler gibi son derece cilalıydı. Hayran olduğu kısım ise evin ortasındaki, belli ki bir kadın düşünülerek inşa edilmiş olan spor salonuydu. Bir jimnastikçi. Duvardan duvara paspaslıydı, üç duvarı aynalıydı ve tırmanma duvarından dans barına kadar her şey vardı.

Kestra başka ayrıntılarla vakit bile kaybetmedi. Görünüşe göre bir haftadır boştaydı ve bu onun için kabul edilemezdi. Kırmızı bir spor sütyeni ve rahat bir motorcu şortu giyip ısındı. Yine de zamanlamayla ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissetmeden edemiyordu. Kendini zinde ve dinç hissediyordu ve sanki onca zaman gevşemiş ve uyumuş gibi değildi. Aktifti ve olağanüstü formdaydı ama kimse bu koşullar altında formunu koruyamazdı. Onunki gibi bir ton değil.

Ya da belki de sadece aklından geriye kalanları kaybediyordu. Ne de olsa, tamamen yabancı biriyle seks yaptığına göre deli olmalıydı. Tek açıklaması buydu. Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Asla. Şakalar ve alaylar bir yana, dürüst olmak gerekirse seks hayatına ayıracak ne zamanı ne de eğilimi vardı. Yaşadığı şeyler kısa ve bağımsız olsa da, genellikle karşısındaki kişiyi oldukça iyi tanıyordu. Aslında, erkek arkadaşlıklarını bu şekilde yok etmekte ustaydı.

Bu yüzler ona bakmaya cüret ettiğinde, onlara sırtını döndü ve bunun yerine eldivenleri ve kum torbasını tercih etti. Kickboks mükemmel bir kardiyo egzersiziydi ve kesinlikle ter atma havasındaydı. Birdenbire zihninden sızan tüm bu duygu birikiminden nefret ediyordu. Yapacağı en son şey olsa bile onu yenerdi.

Çantayı savurdu, sallanmasına ve hareketli bir hedef haline gelmesine izin verdi. Ona hayat verdiğini hayal etti. Hatta ona bir yüz bile verdi. Kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan koyu, kibirli, yeşil gözlü bir yüz. Şiddetli bir döner tekme attı ve memnuniyetle homurdandı. Bu ona kendisine dokunmayı öğretecekti. Oh, ve bahse girerim şimdi kendisiyle gurur duyuyordur. Onun pantolonuna girmesi sadece birkaç saatini almıştı. Muhtemelen onun için kayda değer bir olay bile değildi. Öyle bir tipe benziyordu.

"Gerçekten de mesafenin, sen okyanus ötesindeyken olduğundan daha iyi çalışacağını mı düşünüyorsun?" diye taklit ederek onun sesini daha da hırçınlaştırdı. "Şu anda işe yarıyor, dostum!"

Kestra çantanın canına okudu. Bitkin düştüğünde ve terden sıırıslıklam olduğunda eldivenlerini çıkardı ve ağır bir şekilde mindere düştü. Genelde bu kadar kolay yorulmazdı, bu yüzden belki de bir haftadır çalışmadığını kabul etmek zorundaydı. Tek açıklaması buydu.

Ayağa kalktı, meyve suyu şişesini de yanında sürükleyerek duşa doğru ilerledi. Terden sıırıslıklam olmuş giysilerini kalan gücüyle çıkardı ve muslukları açtı, böylece su üç farklı yönden fışkırarak onu rahatlatıcı bir sıcaklıkla yıkadı. Sert, destekleyici kollarıyla duvara yaslanırken gözlerini kapattı. O

Su acımasızca sıcaktı, ama harika hissettiriyordu; üstelik dikkat etmediği halde vücudunun bazı bölgelerinde açıklanamaz bir şekilde güneş yanığı oluşmasına rağmen. Avuç içleri, kalçaları, göğüsleri... hepsi kızarmıştı. Yine de hızla geçiyordu ve acımıyordu.

Eğer uykuya dalmaktan korkmasaydı, saunadan faydalanabilirdi. Ama yalnız ve yorgun olduğu için bu tehlikeliydi. O yüzden düş iş görürdü. Burada başına gelebilecek en kötü şey ayak parmaklarının budanmasıydı. Bu arada, nereye dönerse dönsün su ona çarpıyordu; buhar ciğerlerine doluyor, her nefesi ağırlaştırıyordu. Sıcaklık her gözeneğine işlemişti ve sanki daha fazlasını arzuluyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini kapadı ve soğuk suyu tamamen kapattı. Kestra yanmanın etkisiyle nefesini tuttu ama bir kalp atışı sonra rahatlamış bir şekilde inledi. Eğer orada, o kaynar şelalenin içinde uyuyabilseydi, bunu yapmaktan mutluluk duyardı.

Bölüm 10

"Yorgun görünüyorsun."

Noah ateşin sabit çıtırtısından başını kaldırıp ona baktı.

"Öyleyim," diye kabul etti, bir Zihin İblisine yalan söylemenin faydasız olacağını biliyordu, zeki bir kız kardeştan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Enerjini düzgün bir şekilde yenilemek için uyumalısın. Dahası, Kestra'yı buraya geri getirmeli ve ona anlatmaya başlamalısın-"

Nuh ateşine bakmak için geri döndüğünde Legna sözünü kesti ve söyledikleriyle hiçbir bağlantısı olmadığı açıkça belli olan anlaşılmaz bir onay sesi çıkardı.

"Ama sen değilsin, değil mi

Noah?" "Ne?" diye sordu

sabırsızca.

"Uyuyorsun! Uyumuyorsun."

"Magdelegna," dedi çok iyi bildiği o uyarıcı, ağabey tonuyla.

"Bana 'Magdelegna' deme," diye homurdandı. "Bunu benimle tartışmak istememeni anlayabilirim ama haklı olduğumu ve seni rahatsız eden bir şey olduğunu kabul etme nezaketini göster."

"Elbette öyle, Legna! Eşim benden son sürat kaçıyor, büyük ihtimalle birinin onun küçük sarışın kafasına bir kurşun sıkacağı başka bir duruma doğru!" diye çıkıştı. "Çok haklısın, bu beni rahatsız ediyor!"

"Uyuma yeteneğini kastetmiştim, Noah. Uyuma yeteneğini bozmak," dedi onun patlayıcı patlaması karşısında sessizce.

Noah hemen kendini tuttu. Özür dilemek için ona elini uzattı, o da hemen elini tuttu. Kız kardeşi kadar sevgi dolu birine yapabileceği hiçbir şey affedilmeyecek değildi ve bunun için sonsuza dek minnettardı. Etrafı böyle kadınlarla çevriliydi ve bu onun kurtarıcı lütfu olacaktı, biliyordu.

"Özür dilerim. Öfkem..."

"Kısa çünkü yorgunsun," dedi yumuşak bir ısrarla, hızla sandalyesinin yanında diz çöküp elini kendi ellerinin arasına alırken. "Dış kaynaklardan gelen enerjiyi ancak bu kadar uzun süre işleyebilirsin. Daha da kötüsü, Kestra'nın senin enerjine ihtiyacı var. Saf, sağlıklı enerjiye. Onun sana ihtiyacı var ve senin de ona ihtiyacın olduğunu biliyorum. Noah, bunu anlamıyorum. Onu serbest bırakıyorsun ama peşinden gitmiyorsun. O hastalanacak ama bunu düşünmek bile seni hasta ediyor. Uyuyamayacaksın-"

"Delirdin mi, Legna? Uyuyor musun?" O kadar acı güldü ki Legna'nın gözleri yaşardı. Bu onun neşeli, halinden memnun ağabeyi değildi ve onu böyle görmek ruhuna dokundu. "Bana çok yakın. Bir okyanus uzaktayken yeterince zordu, ama şimdi kanımda, kokusu vücudumun her yerinde ve fiziksel olarak ulaşabileceğim bir yerde..." Başını salladı, suskunluğu onun üzerinde daha büyük bir etki yarattı.

"Kalbim." Sevecen bir ifadeyle mırıldandı ve nazik, zarif parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. "Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey."

"Canım..."

"Legna, bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum."

Magdelegna, iki buçuk asırlık hayatından sonra kardeşini artık ne zaman çekilemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı, kalbi hızlı ve endişeli bir dövmeye atıyordu.

Legna bir elini diğerinin içinde döndürürken düşünceleri karmakarışık bir halde ondan uzaklaştı. Daha bahçeye yeni adım atmıştı ki, gümüş rengi parlak bir ışık yoluna çıktı ve kocası Gideon'un astral formuna dönüştü. Kocası ona doğru uzandı ve kadın onun rahatlatıcı kucağına adım attı.

"Neliss," diye fısıldadı kulağına yakın kahve rengi saçlarına usulca, bu takma ad bile başlı başına rahatlatıcıydı. Kızın düşünceleri onun düşünceleriydi. Binlerce kilometre ötede bile, sanki tek bir zihinmiş gibi her türlü mantık ve duyguyu paylaşıyorlardı. Ve onu sevdiği için, bu kadar açık bir sıkıntı içindeyken kalbinin çılgınlığını asla görmezden gelemezdi.

"Seth nerede?" diye sordu otomatik olarak.

"Oğlumuz şu anda oldukça şaşkın bir Lycanthrope Kraliçesinin kucağında."

"O kadar bakıcı seçeneği varken neden hep onu seçiyorsunuz? Bir çocuğun üst tarafını alt tarafından ayırt edemez."

dip."

"Siena sadece çocuklarla arası kötüymüş gibi davranıyor, böylece çocuk doğurmadığı için kendini mazur gösterebiliyor. Ayrıca bir konuyu geçiştirmek sana yakışmıyor," diye nazikçe azarladı.

Legna başını kaldırıp kocasının cicili bicili gözlerine baktı; bu gözlerin ışıltılı rengi, tam olarak çiftleştiklerinde aldığı bir hediye idi ve gözlerini kocasınınkinin mükemmel bir aynası haline getirmişti. Başlangıçta bu durumun Noah'ı ne kadar üzdüğünü hatırlıyordu; gözlerinin rengi değişip artık kocasının gri-yeşil rengine uymadığında.

"Mantıklı düşünmeyecektir. Çok inatçı olabiliyor," dedi hayal kırıklığıyla. "Ne yapmayı düşünüyor? Onsuz kalmaktan hasta olana kadar onu bırakmayı mı? Bunun Corrine'e ne yaptığını gördün. Bella ve kız kardeşi yeni ve beklenmedik bir hayata uyum sağlayabildiler, Kestra da öyle olacak. Bence kendini cezalandırıyor, Gideon. Bence Kestra'yı geri almak için yaptığı şey yüzünden bunu kendine yapıyor."

"Buna itiraz etmiyorum. Sen bilge bir kadınsın ve daha da bilge bir kız kardeşsin. İşin aslını görüyorsun." Gideon elinin uzun, yumuşak bir okşayışıyla onun saçlarını okşadı. "Ama sanırım ilk çiftleşmeleri için kendine de kızgın. Noah kendi tarzında çok eski kafalıdır. Kendisine Künye verilmesi durumunda eşine nasıl davranacağına dair çok özel fikirleri vardı."

"Kutsal Ay'ın baskısını ve elemental doğasının değişkenliğini hesaba katmıyor!" Legna kocasının onu yatıştırma çabalarından koptu ve adım atmaya başladı. "Artık hepimiz doğal davranışlarımızın ötesinde bir baskı altındayız. Örneğin, sen ve ben çok hassas ve nazik bir çiftiz, ancak Kutsal Aylar sırasında biz bile... agresifleşiyoruz."

"Şefkatli ve nazik mi?" Gideon gümüş başını geriye atıp yıldızlara bakarak güldü ve kızın yüzü dehşetle kızardı.

"Gideon!"

"Özür dilemeliyim Neliss, çünkü görünüşe göre son birkaç yıldır fark ettiğimden tamamen farklı bir kadınla yatıyordum." Gözleri ışıltılı bir eğlenceyle parlıyordu. "Şefkatli ve nazik, evet, öyleyiz, ama sanırım sana Kutsal Aylarla hiçbir ilgisi olmayan birkaç yeri, zamanı ve eylemi hatırlatmam gerekiyor."

Zihni bu anılarla dolup taşarken Legna'nın kızarması derinleşti, kocası derdini anlatmak için onu bu anılara zorluyordu. Kocasının birlikte geçirdikleri zamana dair hafızasının ne kadar iyi olduğunu fark etmemişti. En azından başlangıçta ne giydiğini bile hatırlıyordu. Kocasının zihnini serbest bıraktığında, ikisi de temposuz nefes alıyor ve birbirlerine gümüş rengi aç gözlerle bakıyorlardı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," dedi nefes nefese, adam onu kollarının arasına almak için adım attığında.

"Neredeyse Samhain geldi. Kutsal ay olmasa bile seni her geçen saat daha çok istiyorum," diye fısıldadı ona. "Ama bu kadar yaklaşmışken sana karşı koymak imkânsız."

"Gideon, bir şeyler yapmalısın. Bana söz ver. Bir şekilde yardım etmeliyiz."

"Şşş, sus, tatlım." Onu yatıştırdı ve bedeninin şu anki haliyle yaydığı sıcak enerji ışıltısına doğru çekti. "Jacob'la konuşacağım. Yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Jacob, Samhain geldiğinde karısını tam üç yıldır tanıyordu.

Tüm bu zaman zarfında Isabella, konu kendi kültürüne geldiğinde dikkate değer bir uyum yeteneği göstermişti. Bir yabancının olabileceği kadar Demon'dı.

Her Kutsal Ay'da, en katı ahlaklı varlıkları bile kanunsuzluğa iten, haddini aşan İblislerle karşılaşıyordu. O bir İnfazcıydı ve bu onun göreviydi. Bella onların her birini diplomasi, yumuşaklık ve şefkatle karşılamıştı. Onları anlamıştı. Bariz affediciliği ve yargılayıcı davranışlarının olmamasıyla onları delilikten döndürmeye yardımcı olmuştu.

Daha sonra, cezalar verildikten sonra, Yakup'un yapmayı hiç düşünmediği şeyi yapmıştı. Her bir evi, her gece, onları her zamanki gibi, utanmadan ve çekinmeden gördüğünü anlayana kadar ziyaret etmişti. Ona göre, cezaları çekilmişti, bitmişti ve Isabella'nın kocaman kalbiyle inanabileceği tek şekilde, bu İblislerin başına bir daha asla gelmeyeceğinden emindi. Onlara inandığını bildiklerinden emin oldu.

Ama Jacob onun bu tür nezaket durumlarında ne kadar inatçı olduğunu, olumsuz duygularda da o kadar inatçı olabildiğini fark etti. Onun daha önce de başka konularda ayak dirediğini görmüştü, bu yüzden işaretlere oldukça aşınaydı ama Nuh'un böyle bir sorun haline geleceğini hiç düşünmemişti.

Jacob'ı ortak düşüncelerinin dışında bırakmış ve bunu yapabilme yeteneğiyle onu bir kez daha şoke etmişti. Jacob daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve kız da bunu ima bile etmemişti.

Bunu yapabilme yeteneği. Telepatik cümlelerle ilk konuştukları andan beri her bir düşünceyi, eylemi, konuşmayı -her şeyi- paylaşıyorlardı. Şimdi ise sanki beyninin yarısı ameliyatla alınmış gibi ölü bir havadan başka bir şey yoktu. Kendini kaybetmiş ve bazen sersemlemişti, içindeki diğer yarısı olmadan dengesiz hissediyordu. Acı tarif edilemezdi. Isabella kasıtlı olarak ona zarar vermeye çalışıyordu ve bunu başarıyordu.

İlk defa, hiçbir şekilde iletişim kurmuyorlardı. En sıradan konular hakkında bile konuşmaya cesaret edemiyordu. Onunla, Leah'yla, hiç kimseyle konuşmadı. Tek bir kelime bile... Sanki sessizlik emrine itaatsizlik edeceklerinden korkuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı. Jacob bunun, eğer başlarsa her şeyi affedene kadar durmayacağından korktuğu için olduğundan şüpheleniyordu ve bunu yapmamaya kararlıydı.

Jacob pek endişeli değildi. Bella sadece bu kadar güçlü ve bu kadar inatçıydı. Şimdilik onu istediği kadar dışlayabilir, onu inkâr edebilir, bir çift olarak ihtiyaçlarını reddedebilirdi. Bu tam olarak iki gün daha sürecekti. Sonra Samhain onların üzerine çökecek ve her şey sona erecekti. Onun için önemli olan cinsel yakınlık da değildi. Onun dokunuşunun altında neşe ve zevk hissetmeye zorlanırken kontrol edemeyeceği duygular olacaktı. Sadece barajı yıkacaklardı ve sonra gerisi gelecekti. Bunu biliyordu çünkü onu tanıyordu. O, kalbinin ve ruhunun diğer yarısıydı.

Bu arada, ay evresi İblisler arasında itaatsizlik vakalarını artırdığı için her zaman olduğu gibi görevleriyle meşguldü. Isabella çocuklarıyla birlikte evde kaldı, artık onu tanıdıkları birine bırakmak istemiyordu. Her ihtimale karşı bebeklerinin yakınında İblis istemiyordu.

bir şey başka oldu. Hayır. Şeytanlar,
Baskılı ya da başka türlü.

Mantıksızdı. Önyargılıydı. Rahatsız ediciydi.

Jacob, Gideon'un gelişini Kadim doktor daha oturma odalarının ortasına gelmeden önce hissetmişti ve ışınlanmadan kaynaklanan ağır bir hava patlamasıyla gelmişti. Gideon girişlerini ya da Isabella'nın mahremiyetine müdahale olarak gördüğü şeyleri asla mazur görmezdi, bu yüzden rahatsızlığın neden kaynaklandığını görmek için mutfaktan dışarı baktığında, doktora attığı asitli bakışlar onu görünür bir şekilde korkutmadı. Bella hızla saklandığı yere geri dönerek iki İblis'i yalnız bıraktı ve onaylamadığı son duygu dalgasıyla başa çıkmaya çalıştı.

"Seninle konuşmam gerek."

Jacob ayağa kalktı ve kucağında yarım saattir aynı sayfada açık duran kitabı bir kenara bırakarak, "En azından biri biliyor," dedi. "Sanırım başka bir yere gitsek daha iyi olacak."

Belli ki Gideon için fark etmemişti. Yakup'un evinden ayrıldılar, ama Gideon her zaman yaptığı gibi hemen konuya girmeden önce kapının önünde fazla beklemedi.

"Noah konusunda yardımına ihtiyacım var."

Jacob derin bir nefes verdi ve bunun neden olacağı baş ağrısının beklentisiyle şakağını ovmak için uzandı.

"Karımın duyguları lanetlensin, sanırım?"

"Eğer bu kültüre uyacaksa her şeyi bizim yaptığımız gibi kabul etmeyi öğrenmelidir. Olan oldu ve bu bir daha

değişti. Sonuç ne ise o ve Leah güvende. Bunun üzerinde durmak için bir neden göremiyorum."

"Isabella aynı fikirde değil gibi görünüyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Emin olabilmem için benimle konuşması gerekecek."

"Kral'ın eşinden uzak durması hakkında ne

düşünüyorsun?" "Noah'ı Kestra'dan saklamaktan mı

bahsediyorsun?" Jacob elindeki Kadim'in acımasızlığını özömsediğinde ironik bir şekilde gülüyordu. İfade. "Onu elde etmek için cehennemden ve zamandan geçti ve şimdi ondan uzak durmak mı istiyor? Dur bir dakika. Ondan uzak duramaz. Enerjisizlikten açlıktan ölmeye başlayacak. Bu ilk hafta kritik. Bunu biliyor."

"Mmm, aramızdaki bilgin o olduğuna göre öyle olduğunu varsayabiliriz," dedi Gideon dikkatle.

"Nerede o?"

"Bildiğini sanmıyorum."

"O değil-" Jacob dehşete düşmüştü. "Onu ne zaman bıraktı? Kaderim, Gideon, eğer ona bir şey olursa, onu kaybederiz! Ona dokundu! Onunla birlikte oldu. Damgalama tamamlandı."

"Biliyorum."

Jacob Kadim'e aklını kaçırmış gibi baktı.

"Neden kimse bu konuda bir şey yapmıyor? Biri onu ona gitmeye zorlamalı. Biri onun kalın kafasına mantıklı bir şeyler sokmalı!"

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

"Beni dinleyeceğini mi sanıyorsun?" Jacob sertçe güldü. "Peki ya karın? Onunla her zaman bir ilişkisi olmuştur."

"Denedi ve başarısız oldu. İkimiz de Noah'ın bir tür kendini cezalandırma çabası içinde olduğuna inanıyoruz. Belli ki sağlıklı düşünemiyor." Kadim irkiltici gümüş gözlerini İnfazcı'nın üzerinde gezdirdi. "Oldukça yanlış yönlendirilmiş, ihtiyacı hasarlı onur duygusuyla savaşıyor. Aklının başında olduğu anlarda hep bildiği bir şeyi inkâr ediyor. Bunu sana da söyledi, Elijah'a da söyledi. Damgalama kendi başına bir yasadır ve inkâr edilemez. Diğerlerinden üstündür. Jacob, sen yasalarımızın uygulayıcısısin. Bence tam da bunu yapmalısın. Yasaları uygula. Yine de tek başına onu etkileyebileceğini sanmıyorum. Ama kimin yapabileceğine dair bir fikrim var."

"Öyle mi?" Jacob ihtiyatla konuştu. "Neden bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum?"

Nuh merdivenin son kıvrımından aşağı inerken Yakup Kralıyla yüzleşmek için döndü. Nuh onu dört yüz yıl önce atamıştı ve şimdiye kadar sadece duruşundan bile onun her halini anlamaya başlamıştı. Yakup'un ayaklarının mermer zemin üzerindeki duruşu, kaderin sırlarını korumak için kader tarafından görevlendirilmiş, yaşlanmayan bir nöbetçinin duruşuydu. Kollarını göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturması ve görev uğruna duygularını bir kenara bırakırken kullandığı amansız ifade daha da uğursuzdu.

İlk aklına gelen, Jacob'ın Leah ya da Bella'yla ilgili sorunları düzeltmek için geldiğiydi. Noah'ın aklına onu bu derece etkileyebilecek tek şey buydu.

Ama sonra konuştu.

"Bana ihtiyacınız var mı Kralım?"

Nuh, Jacob'ın kullandığı çok özel protokolün ciddiyeti üzerinde düşünürken bir an sessiz kaldı. Jacob neden tam o anda ona ihtiyacı olduğunu düşünmüştü? "Beni bekliyorsun, İnfazcı. Senin için gönderilmedim."

"Beklenti, benim gereksiz değil, sadece erken olduğumu gösteriyor."

Jacob bir süre hükümdarının bu konu üzerinde düşünmesini izledi. "Jacob," dedi sinirli bir şekilde, "bilmeceler için çok yorgunum. Konunun özüne gelemeyiz miyiz?"

"Siz ceza istiyorsunuz lordum ve ben de cezayı veren kişiyim. Bu yüzden hizmetinizdeyim."

Noah, İnfazcı'sıyla karşı karşıya geldi ve onun neredeyse siyah gözleriyle buluştu. "Demek sonunda görevini yapmaya karar verdin," diye usulca düşündü.

"İblis yasalarını uygulamak benim görevim, bu uygulama beni beni atayan İblis'in kapısına getirse bile." Jacob yavaş ve düşünceli bir nefes aldı. "Tanıdığım bilge ve ılımlı Kral geçmişte her zaman bu yıldız yasasının en güçlü savunucusu olmasına rağmen, bu fermanı aktif olarak kirletiyorsunuz. Sizin çiğnediğiniz tek bir yasa var. O da yazılı olmayan yasadır."

"Jacob." Kral kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Uygulama, Noah," dedi, duruşu hafifçe yumuşayarak. "Damgalama yasasını kirletiyorsun. Nihai kutsama. Nihai armağan. Künye her şeydir ve her şey olarak onurlandırılmalıdır. Druid eşine zarar veriyorsun, onun sağlığını, huzurunu ve Kaderini elinden gelen her şeyi yapmak senin görevinken inkar ediyorsun. Kader'e yemin ederim ki Noah, buna izin vermeyeceğim. Ve karımın ve kızımın

Ruhlar, bu kadar bencil olacağınız bir günü asla görmemeye yemin ederdim. Bu kadar acımasız."

"Jacob-"

"Her zaman olduğu gibi," diye araya girdi, karanlık gözleri sert bir kaçınılmazlıkla parlıyordu, "hedefim gerçeklerden kaçmak için kandırmaya ve tartışmaya çalışıyor."

"Lanet olsun sana, Jacob!" Nuh patladı, öfkesi bir kırbaç gibi açığa çıktı. "Leah ne olacak? Corrine? Onlar benim tarafımdan istismar edildiler ama sen onlar için adalet talep etmiyorsun. Eğer bunu yapmayacaksan, o zaman ben kendim yapacağım!"

"Başkalarının güvenliği ve sağlığı pahasına değil, yapmayacaksın!"

Corrine'in öfkeli çılgılığı koridoru delip geçtiğinde Noah irkildi. Gölgelelerin arasından çıkıp yürüdü ve Noah, onu orada hissetmediyse gerçekten ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Kızıl saçlı kız öfkeyle ona doğru geldi, hatta ona ulaştığında öfkeli bir parmağını göğsüne sokacak kadar ileri gitti.

"Bir Druid'in benim gibi acı çekmesine neden olacak bir bahaneyle adımı kullanmaya nasıl cüret edersin! Yaptığın şeyin asil ve fedakârca olduğunu mu düşünüyorsun? Onu aç bırakmak mı? Onu ihmal etmek mi? Bencil piç," diye hırladı. "Bunun bana adaletin yerini bulduğunu hissettireceğini düşünüyorsan benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun demektir." Bunu söyledikten sonra Corrine uzun bir nefes aldı ve öfkesini dizginledi. Hâlâ kendini sert bir şekilde tutuyordu ama bunun dışında yumuşamış, onun kuşatılmış zihninde en çok etki bırakacak tavrı takınmıştı.

"Noah," dedi nazikçe, uzanıp elini koluna dokundurarak, "felç oldun. Hareket edemiyor, düşünemiyor ya da uyuyamıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun çünkü eğer

hareket edersen daha fazla acıya sebep olursun. Korkunu anlıyorum, Noah. Sevdiklerini incittin ve senin gibi onurlu bir adam için buna katlanmak çok zor. Ama buna izin vermelisin. Kusurlu olmana, hatalarına izin ver. Geçmiş bir kenara bırak ve ellerinde tuttuğun tüm geleceğe bak. Sadece Kestra'nın değil, hepimizin. Kralımız eşi olmadan daha ne kadar hayatta kalacak? Anlaşılabilir bir çaresizlik yüzünden tüm ırkınızı feda edeceğinize inanmayı reddediyorum.

"Sadece ona git. En iyi yaptığınız şeyi yapın. Bilge, sabırlı ve sevgi dolu ol ve dünyamızda ona rehberlik et." Corrine aniden ona şakacı bir sırıtış attı. "Ve eğer bu işe yaramazsa, kafasına vurun ve saçlarından sürükleyerek geri getirin."

"Corrine!" Noah, Corrine'in bu çirkin teklif karşısında yüzünde hınzır bir zamparalık ifadesi belirince kahkahayı patlattı.

Jacob gözlerini devirerek derin bir iç çekti. Bazı şeylerin aileden geldiğini düşündü. "Ve bir an için çok iyi gidiyordu," dedi kuru bir sesle.

"Hadi, Noah. Eğer ben seni affedebiliyorsam, sen de aynısını yapabilirsin," diye ısrar etti Corrine, Jacob'ı açıkça görmezden gelerek. "En azından ben ne olduğunu ve neden olduğunu anlıyorum. Ama Kestra anlamıyor. Bunun ona neden olduğunu açıklamana ve bunu güvenli ve sağlıklı bir geçiş haline getirmene ihtiyacı var."

Noah alçakgönüllü olmaya alışık değildi. Onu ayakları üzerinde tutmayı bir sanat haline getirmiş iki kız kardeşi vardı. Ancak Corrine onu başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde kendine getirdi. Onu küçük düşürmeye çalışmadan düzeltti ve günlerdir ilk kez yorgun zihnini temizledi. Geçmişteki davranışları için kendini affetsin ya da affetmesin, Kestra konusunda haklıydı. O bir

tamamen ayrı bir konuydu ve onun ihtiyaçları konusunda tedbirsiz davranıyordu.

"Haklısınız. İkiniz de haklısınız," dedi sonunda ve Corrine'in pürüzsüz yanağında sevgi dolu bir takdir parmağını kaydırmak için uzanırken alaycı bir kahkaha attı. "Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok." Kral kendi davranışından duyduğu şaşkınlıkla başını salladı. "Onu bulmam gerek." Dünyalarındaki en iyi iz sürücü olduğunu bildiğı Toprak İblisi'ne baktı. "Jacob, senden yardım istesem bu bir aile savaşına neden olur mu?"

Jacob alaycı bir ifadeyle, "Lütfen," diye kıkırdadı. "Bella'nın bana zaten olduğundan daha fazla kızgın olması mümkün değil."

Bella'nın kız kardeşi kıkırdarak, "Bu konuda bahse girerim," dedi.

Noah, Çöpatanını çenesinin altından hafifçe iterek sessiz bir teşekkür etti ve bu da onun zevkle gülümsemesine neden oldu. Sonra hemen dumana dönuştü, böylece önündeki pencereden dışarı çıkmakta olan toz akışını takip edebildi.

"Cygnus?"

"Eh?"

Küçük Vampir grubunun en büyüğü, aynı zamanda kardeşi olan en küçüğüyle yüzleşmek için döndü. Cygnus hareket ettiğinde, türünün doğal gizliliğıyle hareket ediyordu. Yüzü genç ve sert bir yakışıklılığa sahipti; koyu çikolata rengi saçları büyüleyici bir kıvrımla alnına dökölüyordu. Halkının şehvetli güzelliğine ve zayıf vücuduna ve yüzyıllardır yaşamış olmanın zarafetine sahipti. Ayrıca

Kardeşlerinin pek çoğunu rahatsız eden bezginlik havası yoktu. Genç, formda ve çekici olan her şeye sahip görünüyordu.

Gözlerindeki buz gibi siyah zalimlik ve dudaklarını kesen alçaklık dışında. Diğer Vampirle, kendisine hiç benzemeyen kardeşiyle yüzleşirken kara kaşları sinirli bir çatıklığa dönüştü.

Aslında üvey kardeş. Ama bu Vampirler arasında nadiren yapılan bir ayrımdı çünkü gerçek bir tam kan kardeşe sahip olmak alışılmadık bir durumdu. Vampirlerin vefasız bir doğaları vardı, tutarsızlıkları onlar hakkında değişmeyen tek şeydi. Kardeşlerin durumunda, ortak olan bir barajları vardı. Bunun dışında her birinin doğduğu yüzyıllar ve babaları farklıydı. Küçük kardeş, büyük kardeş tarafından açıkça bir ölçüde hor görölüyordu, bu duygu kardeşini değerlendirirken sert koyu gözlerinde açıkça görölüyordu.

Cygnus'un kemikli vücudu, zayıf çenesi ve kir rengi saçlarıyla Quinton'a tahammülü yoktu. Gözleri bile romatizmalı, sudan zayıf bir ten rengiydi, sanki kahverengi olmaya zahmet edemiyorlarmış ve altın rengi olmayı arzulamıyorlarmış gibi.

"Avlanmak istiyoruz," dedi Quinton soğuk bir kararlılıkla. Quinton omurgasıyla tanınan biri olmadığından, Cygnus onun sinirlerinin, arkasından sessizce onaylayan diğerlerinin talepleri tarafından geliştirildiğini varsayabilirdi. Onların sessiz anlaşması Cygnus'un küçük kardeşini sinirlendirmişti. Kendisine karşı konuşacak tek ses olarak onu bırakmaktansa, destekçilerinin daha yüksek sesle konuşmasını beklerdi.

Liderlik rolüyle onurlandırılan kişinin Cygnus olmasının nedeni buydu, diye düşündü acı dolu bir öfkeyle. Diğerleri çok aptaldı. Genellikle inisiyatiften de yoksundular. Ama grup çok heyecanlıydı ve bir sonraki hedeflerine doğru ilerlemek için sabırsızlanıyordu.

"İblis bölgesinde mi?" Cygnus alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Bir hedef seçene kadar, bu akıllıca bir fikir olmaz." Diğerlerinin mantığa meydan okuma dürtülerinin giderek birbirine yaklaştığını fark etti. Kendisine karşı komplo kurmak istedikleri ciddi anlari olduğunu bilmek için onun kadar yetenekli bir telepat olmak bile gerekmiyordu. En çok da kardeşi, asla ulaşamayacağı bir güce ya da zekâyâ sahip olduğunu düşündüğü büyüklük kuruntularıyla. "Bu İblislere burada olduğumuzu haber verir. Seçtiğimiz hedefleri vurmaya başlamadan önce izlemek ve belirgin bir eylem planı yapmak istiyorum. Eğer avlanmak istiyorsanız, İblislerin daha az bulunduğu bir bölgeye gidin ve insan hedefler seçin."

"İnsanların kazanacakları bir güç yok. Geçen hafta o küçük tatlı Mistral'in tadına baktığımızdan beri gücün tadına hasret kaldığımı fark ettim," diye karşı çıktı Quinton, Cygnus'un önerisini sabırsızlıkla savuşturarak.

"Mistraller kolay hedeflerdir. Onları yeterince genç yakalarsanız savunmayı bile zar zor başarırlar. Sesin akıllara durgunluk veren müzikalitesi yaşlı Vampirler üzerinde pek işe yaramaz. Telepatimiz bu küçük numarayı atlatır. Ancak, İblisler tamamen başka bir şeydir. Doğuştan saldırgandırlar. Özellikle de potansiyel kurban olarak seçtiklerimizden bazıları."

"O zaman daha riskli olanları es geçip genç olanları tercih edelim derim."

"Hepimize neden yetkili olmadığını kanıtlayan bir düşünce," diye tersledi Cygnus, aniden sabrını kaybederek. Sandalyesinden fırladı ve alçak, perçinleyici bir uyarı hırıltısıyla ayağa kalktı. "Ben hepinizden iki asır daha yaşıyım ve gücüm en güçlülerinizi bile gölgede bırakır. Liderlik konusunda benden daha yetkin olduğunuzu düşünüyorsanız bana meydan okumaktan çekinmeyin." Grubun her bir üyesine sırayla bakarken sessizlik oldu. Bir yarışma için kaşınıyor gibi görünen tek kişi kardeşiydi ama Cygnus buna alışkındı. "Pekâlâ o zaman. Gidin ve uygun beslenme alanlarında avlanın, geri dönün ve gün batımına kadar uyuyun ve size söz veriyorum, yarın gece etrafımızı saran mücevherlerden seçmeye başlayacağız."

Cygnus kardeşine bakmak için döndü.

Quinton nefesinin altından ona lanet okudu ve sonra karanlık bir ışık patlamasıyla, beslendikleri Mistral'den aldığı güçle bir kara kuşa dönüştü. Yaşlı Vampir, diğerlerinin kapılardan ve pencerelerden kaçışını izledi ve nasıl ilerlemesi gerektiğini ve diğerlerini hak ettikleri pozisyonlarda nasıl tutacağını çok dikkatli bir şekilde düşündü.

Kestra havuza doğru bakarken ürperdi. En sevdiği sporlardan birine karşı duyduğu ani isteksizliğe anlam veremiyordu ama soğuk suya atlama fikri tüylerini diken diken etmişti. Son zamanlarda elinden hiç düşmeyen su şişesinden bir yudum alırken suyun ısıtılmış olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Ancak, havuz camla çevrili olsa da, Ekim sonunun soğuğu her yere nüfuz ediyordu. İcini çekti, bir elini perçemlerinin ve saçlarının arasından geçirdi. Görünüşe göre takım elbisesini sebepsiz yere giymişti.

Dönüp eve baktı ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. Havuzun yanında bir jakuzi vardı ama nedense onu asıl cezbeden saunaydı. Bir insanın bir günde kaç saunaya girebileceğine dair bir kural var mıydı? Ya da daha doğrusu gece. İngiltere'ye geldiğinden beri gün ışığını neredeyse hiç görmemişti. Günlerini uyuyarak geçiriyor gibiydi. Ve geceler saunaya ayrılmış gibi görünüyordu. Eğer kızgın odaya geri dönerse, bu o gün üçüncü kez olacaktı. Bir şeytan gibi su içmesine şaşmamalıydı. Muhtemelen susuzluktan ölüyordu.

Belki de bu yüzden son zamanlarda attığı her adımda sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Belki de bir böcek kapmıştı ve içgüdüğü onu terleterek atmaktı. Bu durumda, üçüncü bir sauna muhtemelen çok iyi bir fikirdi.

Görünüşe göre ihtiyacı olan tek ikna edici şey bu mantıktı. Ana süite ve bitişindeki banyo ve saunaya giden yolda neredeyse sekerek ilerledi. Kestra takım elbisesini çıkardı, kalçalarına kalın beyaz bir havlu sardı ve bilinçsizce açık bıraktığı için içinde ciddi bir buhar olan sedir kaplı odaya adım attı. Mutlu bir iç çekişle gerinirken su şişesini başının arkasındaki bankın üzerine bıraktı.

Sıcaklığın bir ağırlığı vardı, ona baskı yapıyor, ciğerlerini dolduruyor ve gözeneklerindeki toksinleri dışarı atıyordu. Ellerini yüzünde gezdirdi, saçlarının geriye tarandığından emin oldu, kendine sadece rahatlamasını ve buharın işini yapmasına izin vermesini söyledi. Nefes almak çaba gerektiriyordu ama bunu pek de umursamıyordu. Cildi nemle kaplanmıştı, boncuklar çıplak göğüslerinden aşağıya doğru akıyor, küçük nehirlerin vücudundan yuvarlanırken gıdıklandığı boğazında son buluyordu.

Parmak uçları boğazından aşağı süzüldü ve köprücük kemiğinin üzerinde kaygan bir şekilde gezindi. Nuh'un yasaklanmış görüntüleri zihninde uçuşurken huzursuzca kendini yeniden konumlandırdı. Birkaç gün boyunca onu hayal etmemeyi başarmıştı ve bunun için minnettardı ama çılgınca, patlayıcı sevişmelerinin anılarını en üst düşüncelerinden çıkaramıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, adamın bedeninden bu kadar kolay çekip çıkardığı tutkunun yakınından bile geçemeyeceğini düşünmüştü.

Yumuşak bir sesle inledi ve kolunu gözlerinin üzerine atarken, sadece bu düşünce bile vücudunun her santimetresinde bir canlanma hissi uyandırdı. Belki de bu yüzden bu kadar pervasız olmasına izin vermişti. Bir erkeğin kendisine dokunmasına izin verdiği birkaç olayda soğuk, kontrolcü ve hatta frijit olmakla suçlanmıştı. Her seferinde farklı olmasını ummuştı ama asla öyle olmamıştı. Çok fazla yara izi vardı, onu ağırlaştıran ve sınırsız olma yeteneğinden sıkıca uzaklaştıran çok fazla yük vardı. Altı ay önce ilk kez bu kadar gerçekçi bir yoğunlukla hayal edene kadar orgazmın gerçekten nasıl bir his olması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Ama bu bile gerçeğin yanında sönük kalmıştı. Şeyler. Tanrım, bir kez bile şüphelenmemişti... Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun inatçı bedenini nasıl bu kadar kolay manipüle edebiliyordu? Diğerlerinden çok daha mı yetenekliydi? Merak etti, o anın ateşli ihtiyaçlarına kapılmak yerine gerçekten zaman ayırsaydı nasıl olurdu? O nasıl olurdu?

Kestra bir elini vücudunda gezdirerek suyu ve teri sıyırdı, parmak uçları göğsünün üzerinden karnına doğru kaydı. Isı ve ağırlık hissediyordu ama bu vücudunun içindeydi ve etrafındaki buharın baskısıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ayrıntılara karşı çok güçlü bir hafızası vardı ve en küçük nüansları bile göz açıp kapayıncaya kadar ezberleyebiliyordu. Onun mücevher ve duman rengindeki tuhaf gözlerinin her bir yönünü, sert yüzünün her bir keskin açısını ve hayat dolu bedeninin kendi bedenine her bir dokunuşunu hatırlıyordu.

Kestra hızla doğruldu, kafası görüntüler ve sıcaklıkla dönerken tahta sırayı şiddetle kavradı. Bu imkansızdı! Tüm bunlar. Kendini delirtmeden önce bunu aklından çıkarması gerekiyordu. Vahşi bir hayatı vardı ve onu ne kadar ateşlerse ateşlesin bir sevgiliye ayıracak ne zamanı ne de yeri vardı. Ayrıca, onun tipini tanıyordu, güçlü erkeklerin nasıl olduğunu ve yapabileceklerini düşündükleri talepleri biliyordu. Hayatı boyunca uğruna çok çalıştığı her şeyden vazgeçmektense kafasına bir delik açmayı tercih ederdi.

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Kestra tökezledi, ayağa çok hızlı kalktığını çok geç fark etti. Bir baş dönmesi hissine kapıldı, dünya elinden kayıp gidiyordu. Yere düştü ve aptallığı için kendine lanet okudu. Yine de, kendini dik tutmaya çalışıp gücü olmadığını fark edene kadar başının belada olduğunu tam olarak anlamadı.

Sıcaklık ve buhar aniden ona saldırmış gibi görünüyordu, ağırlığı onu aşağı bastırıyor ve sanki suda nefes almaya çalışıyormuş gibi boğuyordu.

Bir kez nefesi kesildi. İki kez.

Doğruca karanlığın içine düştü.

Noah, Jacob'ın bölgeden ayrıldığını hissettiğinde bile verandada ilerledi. Jacob her şeyin izini sürebilirdi ve Kestra da bir istisna değildi. Şimdi Noah onu hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordu. Bu evin her yerindeydi ve kalbi onu tekrar görme beklentisiyle çarpıyordu. Başlangıçta hoş karşılanmayacağını biliyordu, her zamanki gibi düşmanca davranacağını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onun iyiliği için burada olmalıydı. Onu görmek zorundaydı. Umutsuzca ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Onun iyi ve güvende olduğunu gördükten sonra kalbinin incelikleri ve onu nasıl kazanacağı hakkında endişelenecekti. Onun vurulma görüntüsünü hâlâ zihninden çıkaramamıştı ve bunu uzun bir süre daha yapabileceğini sanmıyordu.

Noah onun enerji kalıplarını taradı, evdeki her duvara ve mobilya parçasına nüfuz etti. İlk başta onun orada olmadığını ya da yorgunluğunun duyarlılığını bozduğunu düşündü ama aniden doğuştan gelen o uyarının ruhunda çınladığını hissetti. Bu, daha önce onu hayal etmeyi açıklanamaz bir şekilde bıraktığında görmezden geldiği uyarının aynısıydı. İçini ezici bir panik duygusu kapladı. Sadece iki gün ve üç gece olmuştu. En fazla o da onun kadar yorgun olurdu, değil mi?

Tatlı Kader, aptallık ettim.

Eve girdi, kulübeye beslenen tüm elektrik enerjisini çekerken kara bir güç bulutu oluşturdu ve hareket ettikçe kendini yeniledi. Güç dalgalanması nedeniyle ampuller patlamaya başladı. İnsan eliyle yaratılan bu ateş ona dokunmak için yaylanırken, göz kamaştırıcı beyaz ve maviyi savururken, bir çırpıda vücudu tarafından tüketilirken onunla teması korumak için uzanırken, gözle görülür elektrik yayları şimşek çakması gibi ona doğru fırladı.

Evin içinde ilerleyişini takip etti ve sonra aniden tüm ampuller ve elektronik aletler patladı.

küçük bombalar. Transformatör patladığında her şey karardı ve sessizleşti. Tüm enerji kalıntıları kayboldu ya da vücudu tarafından emildi. İçinden geçen güçle neredeyse parlıyordu.

İşte o zaman binada kalan diğer tek güç kaynağını gördü. Yere eğilmiş, üzerine yayılmıştı ve Noah bunun Kestra olduğunu ve başının belada olduğunu mükemmel bir netlikle anladı. Bir anda harekete geçti, parlak mavi bir aura içinde fırtına gibi esen bir tanrı gibi evin içinde koşmaya başladı, kalbi korku ve öfkeyle çarpıyordu, gözleri Kestra'nın bedeninin düşük enerjisi dışında her şeyi göremiyordu. Arayarak, görerek ve anlayarak banyoya daldı. Sauna kapısını menteşelerinden söktü ve bir gümbürtüyle kenara iterken bile yere baktı. Kestra yere yığılmıştı, başı ve yüzü beyaz saçlarının nemli parlaklığıyla gizlenmişti.

Ne zamandır böyle? diye merak etti panik içinde, kalbi sıkışan göğsünde hızlanmak için çırpınıyordu. Başının üzerine çömeldi, omuzlarını nazikçe ellerinin arasına aldı ve onu koluna doğru çevirdi. Nefes alıyordu ama buharsız oksijene aç olduğu için yumuşak, tıkırtılı soluklarla nefes alıyordu. Noah sıcaktan sırılsıklam olmuş havluyu kalçalarından sıyırdı, sonra onu kucakladığı gibi odadan dışarı çıkardı. Kolları iki yana açılmış ve gevşek bir şekilde sarkıyordu, nefes almak için verdiği korkunç nefesler onu ürpertiyordu.

"Tamam bebeğim, tamam," diye mırıldandı dehşetten başka bir şey hissetmemesine rağmen yumuşak, nefes nefese bir güven sesiyle. Yatak odasına doğru yürüdü, evin içinden geçti ve verandaya çıktı.

Nuh havuza doğru koştu, aceleyle suya girerken ve sığ kısmın merdivenlerinden inerken tereddüt bile etmedi. Onu hızla çenesine kadar soğuk suya batırdı, yüzmesine izin verdi, böylece başını geriye doğru bastırıp saçlarını ıslatabildi. Yüzü kıpkırmızıydı ve onu saf sıcaktan saf soğuğa daldırması olmasına rağmen bilinçaltında bile bir tepki vermedi.

Bir ya da iki dakika sonrasına kadar değil.

Kestra sendeleyerek ve şokla sarsılarak kendine geldi, canlı gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğruca onunkilere baktı. Elleri yukarı kalktı ve adamın kolunu kavradı, parmakları adamın bükülmüş kaslarına saplandı.

"Artık her şey yolunda," diye yumuşak bir sesle yatıştırdı, etraflarını saran suyun sessizliği onun sesini ve kızın hızlı ama kolay nefes alışını yankılayarak ürkütücüydü. "Artık güvendesin."

Kestra kafasındaki düşünceleri ve görüntüleri birleştirmeye çalıştı ama kafası acıyla çarpıyordu ve onun yüzünden başka bir şey göremiyordu. Odaklandı, onun sözlerini anladı ve olduğu gibi kabul etti. Her ne olduysa, artık güvendeydi. Ona inanmaktan, eğer isterse onun koruyucusu olmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Bunu yapmanın o kadar da zor bir şey olmadığını fark etti. O karanlık yüz hatlarında keskin bir dürüstlük vardı. Onun hakkında başka ne düşünürse düşünsün, kendisine yalan söylediğini bir kez bile düşünmemiş olduğunu bilmek içini rahatlatı.

"Beni nasıl buldun?" Aklına gelen tek soruyu sorarken titredi ve hızla üşüyen bedenini onun sıcaklığına yaklaştırdı.

"İşte bu çok açıklayıcı olurdu," dedi sivri bir mizahla, dudaklarına bir gülümseme değdi. Bununla birlikte, kadın bunun

gözlerine ulaşmadı. Gözlerinin içinde başka bir şey vardı. Karanlık ve ilkel bir şey.

Korku.

Nasıl olduğunu bilmese de bunu hemen anlamıştı. Onun için korkmuştu.

Hayır.

Dehşete düşmüştü. Dehşet, gözlerinin dumanında titreşen ham acı ve paniğe uyan tek terimdi. Anlayış nefesini kesmiş, göğsünü açıklanamaz bir duyguyla sıkıyordu. Ona ne olduğu onun için neden önemliydi? Bunun sadece insani bir nezaket meselesi olmadığını ve vicdanı olanlara gelen bir başkasının hayatını kurtarma dürtüsü olmadığını biliyordu. Kestra daha fazlasını gördü. Bunu adamın kaburgalarının arkasındaki kalp atışlarında, onu kavrayan ve hararetle bırakan parmaklarının kavrayışında ve güzel yüzünün normalde pürüzsüzce çizilmiş açılarındaki derin endişe çizgilerinde hissetti.

Kimse onun için gerçekten endişelenmiyordu. Jim'in söylediklerine rağmen, morgdan alması gereken bir ceset olmadığı sürece, onun için hiçbir zaman gerçekten endişelenmemişti. Kesinlikle onun için hiç korkmamıştı.

Kestra, bu sanal yabancının duygularını kendi adına görmenin onu neden böyle hissettirdiğini anlayamıyordu...

Bunun ona ne hissettirdiğini bilmiyordu ve bunu anlayamayacak kadar zayıf ve kafası karışık. Kestra onun kollarında gevşedi ve vücudunun serin suda yüzmesine izin verdi. Gözlerini kapattı ve diğer duyularıyla uzandı. Suyun tenine ve havuzun kenarlarına vuruşunu duydu. Kulaklarını suyun altına indirdiğinde, kendi nefes alış verişinin hızlı akışını ve bir o kadar hızlı olan

onun temposu. Başını çevirdi ve ona baktı. Gerçekten ona baktı. Adam tamamen ona konsantre olmuş, başını suyun üstünde, rahatlamış bedenini de suyun altında tutuyordu. Adamın tamamen giyinik olduğunu fark etti, gömleğinin kumaşının parmaklarının altında ve çıplak teninde ısladığını hissetti. Belli ki bununla ilgilenmiyordu. Konsantrasyonu tamamen onun üzerindeydi. Sanki saatli bir bombayı izler gibi onu dikkatle izliyordu.

Adamın kollarında çırılçıplaktı, göğüslerinin kaldırma kuvveti onları suyun üzerine çıkartıyor, titreten soğuk göğüs uçlarının neredeyse acı verecek şekilde kasılmasına neden oluyordu. Süzülürken, zıtlık algısında garip bir duygusallık olduğunu hissetti. Soğuk su, sıcak erkek vücudu. Çıplak kadın, giyinik erkek. Adam onu sulu yatağında asılı tutarken çok güçlü ve kuvvetliydi, kadın ise erişte gibi zayıf ve gevşekti.

Bakışlarını onunkilere çevirdi ve kısa bir an için karanlık ve sıkıntılı bir ifade gördü, sonra adam bunu dudaklarının sakinleştirici yukarı doğru hareketinin altına gizledi. Gözlerini kapattı, daha doğrusu kirpikleriyle kapadı, duyguları yüz hatlarında gezinirken gözlenmediğini düşünmesine izin verdi. Adamın gözleri açıkta kalan vücudunda, göğüslerinde, bacaklarında ve tepelerindeki buklelerde gezinirken onun aniden kararan yüz ifadesini anladı. Adam gözlerini kapadı ve çenesini, dişlerinden birini kıracağını düşünene kadar sıktı. Hiç şüphesiz, hayat kurtaran anlarda uygunsuz düşünceler hakkında kendine çok yoğun bir ders veriyordu.

Kestra sadece gülümsedi. Suyun içinde yüzerken hafifçe bedenden ayrılmış hali serbest kalmasına ve itiraf etmesine izin verdi. Onun açlığıyla büyüdüğünü kabul etti. Bu onu heyecanlandırıyor, nefessiz bırakıyordu ve zamanlama ve koşullar gibi önemsiz şeyler yüzünden gcenmek için kendini zorlayamıyordu bile. Onun için sadece bir kaşıntı olmadığına memnundu. O

onu istemeye devam etmesini istiyordu. Bu onu heyecanlandırırken bile sakinleştiriyor gibiydi. Muhtemelen kişiler arası ilişkilerde doğan duygularla ilgili deneyimsizliği nedeniyle anlamadığı daha fazla duygu.

Birden ürperdi ve ne kadar çabalasa da kendini durduramadı. Titremeyi iliklerine kadar hissetti, odaklanmış bir deprem gibi içine doğru sallandığını hissetti. Mide bulantısıyla doldu, bu his onu soluk soluğa bıraktı ve anında ayağa kalkmaya çalıştı. Bunun yerine, adam onu sıkıca tuttu.

"Tamam bebeğim, seni kurulama zamanı."

Dönerken onu kendine doğru kaldırdı ve ikisini de ağırlıklarını yeniden kazanmalarından dolayı sendelemeden havuzun merdivenlerinden yukarı doğru yürüttü.

"Hasta olacağım," diye onu uyardı.

Cevap vermedi. Doğruca evin içine, mutfığa yürüdü ve kızın lavaboya tutunup kusması için tam zamanında ayaklarını indirdi. Bir koluyla ona destek olurken, diğer eliyle saçlarını geriye doğru çekti ve tüm varlığı mide bulantısıyla titrerken saçlarını yüzünden uzak tuttu. Ağzı başının arkasına değdi ve ona usulca mırıldandı. Özür diler gibiydi.

Bir dakika sonra nefesini toplayabildi ve ağzını çalkaladı. Başladığında inanılmaz derecede susadığını fark etti ve susuzluğunu gidermek için taze sudan avuç avuç almaya çalıştı.

"Hayır," diye nazikçe reddetti Noah onu. Elini sudan çekerek onu sıcak, ıslak bedenine yaklaştırdı ve muslukları kapattı. Buzdolabına doğru eğildi ve bir an için sanki onu ısırabileceğini düşünmüş gibi baktı. Sonra kapıyı çekip açtı ve

Raflar. Sporcuların stokta tutma eğiliminde olduğu şişelenmiş spor içeceklerini bulması sadece bir anını aldı. Elektriğin kesik olduğunu ve ışığın olmadığını zar zor fark etti. Onun sıcak tenine girmeye çalışmakla meşguldü.

Yine de haklıydı. Elektrolit dengeleyici içecek şimdilik sudan daha iyi bir seçim olacaktı. Adam şişeyi ona uzattı ve onu göğsüne bastırıp koridordan ana süite doğru yürürken kadın şişeyi vücuduna yasladı. Onlar ilerlerken çok yüksek bir gıcırdama sesi duydu, gürültü baş ağrısı çeken beynini gıcırdattı ve onun yanına baktı. Yürürken botlarından su fışkırdığını görünce güldü.

"Onları çıkaracak vaktim olmadı," diye açıkladı, onun kahkahaları karşısında sırıtarak. Kadın anında şaşırmıştı. Adamın kendine gülecek bir tip olduğunu düşünmemişti.

"Evin her yerine su doluyor." "Sadece su," dedi omuz silkerek.

O haklıydı. Endişelenmesi gereken çok daha büyük şeyler vardı. Baş zonkluyordu ve hâlâ midesi bulanıyordu. Cildi kaşınıyor, ellerine ve ayaklarına deli gibi kramp giriyordu. Onu yatağa taşıdı ve dikkatlice yatağın ortasına yatırdı. Onu bırakmadan önce başının arkasına tek bir yastık sıkıştırdı ve damlayan gömleğini çıkarmak için uzandı. Yatağın ıslanmasını en aza indirdiğinden emin olduktan sonra, kalçalarını örten ağır yorganı bacaklarının üzerine çekmek için uzandı.

"Dur," diye sertçe emretti ona, sanki bir köpek yavrusuymuş gibi. Kendini bir köpek yavrusundan daha güçlü hissetmediği için onunla tartışmadı. Sadece içkisini tuttu ve anlamaya çalıştı

küçük plastik kapağı nasıl çıkaracağını düşünürken, onun banyoya geçişini izledi.

Her şeye kıyasla çok büyük görünüyordu, özellikle de etrafta böyle bilmiş bir verimlilikle dolaşırken. Banyoyu doğrudan görebiliyordu ve adamın raftan bir yığın temiz havlu indirişini izledi. Sonra makyaj masasının üzerine oturdu ve botlarını çıkardı. Fayans döşeli zemine su döküldüğünde Kes kıs kıs gülmek zorunda kaldı. Kestra'ya doğru baktı, uzun koyu kirpiklerinin altından yeşim taşı parlıyordu, azarlayıcı bir bakıştı bu. Ama Kestra onun dudaklarına kazınmış mizahı ve gözlerinin köşelerindeki o ince kırışıklıkları gördü. Kadın haklıydı. Onun çok gülümsemesi doğaldı.

Adam ayağa kalkıp kemerini çıkarınca kızın cevap niteliğindeki gülümsemesi soldu. Noah ona sırtını dönmüştü ama kadın bunun Noah'ın bunu düşünmesinden kaynaklanmadığını fark etti. Pantolonunu çıkardı ve çıplak, güçlü ve cehennem gibi bir erkek olarak durdu. Salon duvarına karşı kendi ağırlıklarını taşımak için kullandığı o güçlü bacakları ve kalçaları vardı. Tanrı kas ve sinirleri dağıttığında, Nuh'u şekillendirirken özel bir özen göstermişti. Üstüne üstlük, Nuh'un o güne kadar gördüğü en güzel popoya sahipti. Duruşunun açısı değişti ve Nuh kendi nefes alış verişindeki, hasta hissetmekle ilgisi olmayan ürpertiye yakaladı. Adamın iri penisine bakarken bir şeyi hissetmekle bir şeyi görmek arasında fark olduğunu fark etti. Soğuk suya rağmen oldukça etkileyiciydi. Nuh bir havluya uzanıp onu kalçalarına sıkıca sararken dalgın dalgın dudaklarını yaladı.

Kestra nefesini verene kadar heyecanlı bir nefes çektiğini ve tuttuğunu fark etmedi. Bunun için de kendini azarlayamadı. Günahkâr derecede muhteşemdi,

Bir tanrı gibi inşa edilmiş ve hatta tepeden tırnağa mükemmel bronzlaşmış. Uzun boylu, esmer ve son derece tehlikeli. Son derece tehlikeli.

Uçaktan atlamak tehlikeli. Lanet

olsun ona.

Kolları havlularla dolu adam ona yaklaşmak için döndüğünde gözlerini kapattı. Havluları bir çırpıda yatağın üzerine bıraktı ve burnuna dokunmak için uzandı.

"Mmm?"

"Ağzını aç."

Üzerinizde havludan başka bir şey yokken, yatağın uyluk hizasında dururken mi?

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın elinde bir termometre tuttuğunu görünce biraz titreyerek güldü. Adamın emrine itaat etti ve ateşini ölçmesine izin verdi. Fiziksel olarak kendini berbat hissettiği için şanslıydı, çünkü aksi takdirde tüm bu patronluk taslamalara ve solan bir çiçek gibi etrafta yatma rutinine asla dayanamazdı.

Yine de akıllı hâlâ çok keskindi, değil mi? Hayal gücü kesinlikle çalışır durumdaydı. Yeni keşfettiği libidosu için de endişelenmesine gerek yoktu. Gayet iyi gidiyordu.

Noah kendini gülümserken buldu. Henüz onun düşüncelerini okuyamıyordu ama gözleri yeterince açıktı. Termometrenin küçük cam çubuğunun etrafındaki etkileyici dudak büküşüyle vurgulanan alaycılığı ve şaşkınlığı, duygularını çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Onun karşısında çaresiz olmaktan hoşlanmıyordu. Kendisini kontrol edebilme yeteneğini kanıtlamak için her zamankinden daha kararlı olacaktı.

kendini onun karşısında güçsüz bulduktan sonra. Ama bu o zaman olacaktı, bu ise şimdi.

Yorganı geri çekti ve bir havlu aldı. Bacaklarından başlayarak onu hızlıca kurulamaya başladı. Ayaklarındaki acı verici kavisi gördü ve ona söylemediği şeyi hemen anladı. O an için boş verdi ve cildini kurulamaya devam etti. Kalçalarının olduğu bölgeye ulaştığında termometrenin etrafında soluk soluğa kaldı ve elleri duraksayarak bileklerine uzandı. Bilekleri de ayakları kadar sıkıştı, bu yüzden pek de zararlı sayılmazdı.

"Kes, sana zarar vermek için burada değilim," dedi yumuşak, güven verici bir ses tonuyla. Onu güvende tutma niyetinin tüm tutkusunu sesine yansıtmıştı ve Kes bunu hissetmekten kendini alamadı. "Seni asla incitmem. Sana asla saygısızca davranmam. Buna inanmanı istiyorum."

Bir kez daha gözle görülür biçimde gevşedi ama adam kalçalarındaki ve poposundaki, uyluklarının arasındaki, bembeyaz buklelerindeki ve göbeğinin altındaki, karnındaki ve sırtındaki nemi kuruturken gözlerini kapattı. İnanılmaz derecede nazik ve titizdi, sanki her su damlasını yakalamaya kararlıydı.

Baş ağrısına ve dinlenmesine rağmen, adam vücuduyla işini bitirdiğinde Kestra'nın nefesi kesilmişti; en yoğun an, adamın güçlü parmaklarıyla kalçasının üst kısmını çevrelediği, bacağını kendi tarafına doğru çektiği ve dizini dışa doğru eğerek onu ilgisine maruz bıraktığı andı. Havlunun fırçalanması baş döndürücü bir duyguydu, ama hiçbir şey parmak eklemlerinin kazara havuzdan kaynaklanmayan bir ıslaklığa sürtünmesiyle kıyaslanamazdı.

Onu kurutmayı bitirdikten sonra, onu ne kadar kolay etkilediğinden habersiz, yeni bir havlu aldı ve saçlarına sarabilmek için başını kaldırdı. Islak kütle kontrol altına alındığında, başının altına taze, kuru bir yastık sürükledi ve vücudunun ortasını örtmek için hafif bir çarşaf buldu. Pamuk gevrek ve serindi, fazla ısının vücudunu terk etmesine izin veriyor, ancak soğuğu uzak tutuyordu.

Noah onun vücut ısını sadece gözleriyle kontrol etti. Termometre kesinlikle onun yararı içindi. Ona baktığında kaşlarını çattı.

"Çok daha kötü olabilirdi. İnatçı bir adam olduğum için çok şanslısın," dedi ona sessizce. Bu sözde bir keskinlik vardı ve kadın bunu şiddetle hissetti. Bu ifadede onun için bir pişmanlık ve ironi vardı. Onu okumakta giderek daha iyi olduğunu hissetmesi Kestra'yı şaşırttı. Genelde insanlar hakkında kolay anlaşılmasını sağlayan ve dostluklar kurulmasına yol açan küçük nüansları gözden geçirirdi. Genellikle bireylere baktığında tehditler görürdü. Sadece zarar verme ya da tehlikeli olma potansiyellerini görürdü ve bu değerlendirme bir kez yapıldıktan sonra diğer incelikler hiçbir zaman önemli görünmezdi. Noah bir şekilde farklıydı. Onda daha fazlasını görüyordu. Onun genel refahı için tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen, bir nedenden dolayı durup daha fazla gözlem yapmak için zaman ayırıyordu. Bu onu farklı mı yapıyordu, yoksa onu çok ama çok aptal mı yapıyordu?

Son derece açık sözlüydü ama bunun seçici bir dürüstlük olduğu çok açıktı. Ondan bazı bilgileri ancak ve ancak doğru soruyu sorduğu takdirde alabiliyordu. Kısa ama güçlü bakışlarla gördüğü bir onur kuralı vardı. Kesinlikle onu etkilemeye yetecek kadar. Nazik olduğu kadar sertti de. İnatçı bir kadının ırzına **geçebilecek** kadar kendine güveniyordu;

kadın bir tavuk gibi kaçtığında onu kovalayacak kadar kararlıydı. Daha doğrusu bir devekuşu gibi. Ancak kafası kumdan çıkmaya başlamıştı. Kendini ondan nefret ettirmek ona olan ilgisini değiştirmeyecekti. İnkâr etmek de öyle. Ne kadar bastırmak istese de, neyse oydu ve kesinlikle yakın zamanda ortadan kalkmayacaktı.

Onun yaşamak için ne yaptığını merak etti. Parasını nasıl kazanıyordu? Ona şımarık bir varis gibi gelmemişti ve ev halkının genelinin ona büyük saygı duyduğu açıktı. Şimdi düşününce, biraz tuhaf olan birkaç şey olmuştu-

"Hey," dedi aniden, onun dikkatini çekerek. Ona doğru eğildi ve doğrudan gözlerinin içine baktı. Yumuşak bir parmak ucuyla şakağına dokunarak, "Atlıkarıncayı durdur," diye öğüt verdi. "Başının çok ağrıyor olması gerektiğini biliyorum. Tek yapman gereken içkini yudumlamak, gözlerini kapatmak ve şu anda hiçbir şey yapamayacağın binlerce şeyi düşünmemek."

Yine haklıydı. Sinir bozucu bir alışkanlıktı ama bilgeliğinin de cazibesi vardı. Adam ayağını kaldırıp şiddetle kramp giren kaslarına masaj yapmaya başladığında bile rahatlayarak ve düşünmeden onun dediğini yaptı.

"Dinlen," diye onu cesaretlendirdi, sesinin alçak tınısı zengin ve yatıştırıcıydı. "Bırak vücudun iyileşsin. Yarın başka bir gün. Bana bağırarak, huysuzlanmak ve benden nefret etmek için bolca vaktin var. Bu gece sadece dinlen."

"Senden nefret etmiyorum," dedi usulca, içki şişesiyle gönülsüzce oynayarak.

"Bunu bilmek güzel," dedi. Bu konuda tarafsız görünmeye çalışıyordu ama kız onun memnun olduğunu ve

Eğleniyorum.

O da memnundu. Adamın ayaklarının üzerindeki elleri sihir gibi çalışıyordu. Birkaç dakika içinde kaslar gevşedi, parmak uçlarının ve avuç içlerinin ardında hoş bir karıncalanma kaldı. Geniş ellerini baldırlarına doğru kaydırđı ve orada kramp olup olmadığını kontrol ettiğini anlayabildi. Sonra kendisine en yakın olan elini tuttu ve başparmağını yavaşça avuç içine sürttü. Yumuşak, dairesel bir hareketti bu ve elektrik akımının en küçük kıvılcımları gibi o karıncalanma yeniden başladı. Adam parmaklarını Kes'in parmaklarının üzerinde gezdirirken, ellerini birbirine doladı ve boşta kalan elini masaja devam etmek için kullandı. Kes onu çok dikkatli bir şekilde izledi, elini neredeyse tekil bir dikkatle incelemesini izledi. Kramplarını hafifletmenin en iyi yolunu arıyor olabilirdi ama Kes öyle düşünmüyordu. Bir tahminde bulunması gerekirse, adamın onu ezberlediğini söyleyebilirdi.

Noah her parmağı, her parmak izini takip etti, tenindeki kıvrımlar ve girdaplar onu büyüledi. Olası her temas noktasında nasırları vardı, hatta diğerleri kadar kalın olmasalar da parmak eklemlerinin arasında alışılmadık nasırlar bile vardı. Elleri çok çalışan birinin elleriydi ama ellerini belirli bir şekilde tutmak için eğitilmiş birinin zarafetine sahiplerdi. Duruş. Dengeli. Elini ters çevirdi ve bileğine baktı. Nabzının attığını görebiliyordu ama aynı zamanda bir uyumsuzluk da gördü. Neredeyse gözden kaçırıyordu ama biraz daha baktığında, siluet halinde bir dansçının küçük dövmesini gördü. Yumuşak ten rengi bir pembeyle yapılmıştı ve neredeyse teniyle bütünleşiyordu. Ama bunu büyük bir gururla taşıdığı belliydi.

"Cyd Charisse." Farkına varmadan söyledi, uykulu gözleri açılarak adamın meraklı bakışlarıyla buluştu. "MGM müzikalleri zamanında bir dansçıydı. Kendisine

çok uzundu...ama değildi. Hayatımda gördüğüm en güzel dansçıydı. Bu siluet ona ait."

"Dans etmek isteyen uzun boylu bir kız için bir rol modeli," dedi, aniden anlayan gözlerle güzel yüzüne bakarak.

"Her şeyi yapmak istiyordum. Dans, jimnastik, deneyebileceğim her şeyi. Basketbol hariç. Uzun boylu olduğunuzda herkes sizi basketbola sokmak ister." Dürüst bir bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Ben bale istiyordum. Yer egzersizleri. Kaya tırmanışı. Kickboks. Yoga."

"Ve bahse girerim ki hepsini tek tek yakalamışsındır."

"Evet," dedi, açıkça zafer kazanmıştı. "Hâlâ yeni şeyler öğreniyorum
Her zaman bir şeyler. Geçen yıl bungee jumping'di. Bu yıl..." Omuz silkti. "Kim bilir? Henüz karar vermedim."

"Eminim bir şeyler çıkacaktır," dedi.

Ve bu masum görünen sözün arkasında üstü örtülü bir şeyler olduğunu hemen anladı. Yine de bunu gerçekten inceleyemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden şimdilik görmezden geldi.

"Bu senin tek dövmen mi?" diye sordu.

"Evet. Bunu zorlukla görebilirsiniz. Bunun dışında tanımlayıcı hiçbir izim yok."

Noah tepki vermedi ama bunu onun için ilgi çekici bir ifade tarzı olarak buldu. Bunu bir kenara not etti. Bu, onun hakkında cinsel bilgiler dışında öğrendiği en fazla şeydi. Yine de onu daha iyi tanıması gerektiğini hissediyordu. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını arzuluyordu. Hem bedenen hem de ruhen.

"Bir yara iziniz var. Çok fazla yara izin var." Uzanıp iki tanesini işaret etti, sol üst kolunda ve omzunda savaşta vücuduna demir çivilerin saplandığı noktalara dokundu. Parmak uçları göğsünden aşağı inerek kaburgalarındaki üçüncü yara izine, ardından da kalçasının hemen üstündeki dördüncü yara izine ulaştı. Onun dokunuşundan etkilenmemeye çalışıyordu ama elinin dokunuşu öylesine yumuşak ve öylesine şehvetliydi ki kaybettiği bir savaş veriyordu. Kalçalarının arasından akan kan, söz konusu kadın olduğunda hiç de vicdan azabı çekmiyordu. "En kötüsü sırtında." Elini adamın yan tarafına kaydırıp ve etine saplanmış demir bir hançerin bıraktığı şeytani yara izinin çıkıntılarına dokundu. Bunu yaparken alçaktan ve yakından eğildi, göğüsleri adamın karnına sürtündü, sert uçları adamın gergin teninde alaycı bir çift çizgi çizdi. Tamamen kızarmış vücudunun taleplerinin havlusunun altından yükseldiğini hissederken derin bir nefes aldı.

"Çok dikkatlisin," diye mırıldandı, elini yanan teninden çekmek için uzandı ve sonunda yastığına geri yerleşirken bir an için avuçlarının arasına nazikçe yerleştirdi.

Kadının, savaş rozetlerini nasıl aldığını sormadığını fark etti.

"İki yara iziniz var." Ona döndü ve pamuklu çarşafı bacağından yukarı doğru kaydırmak için uzandı. Kalçasının arkasında yaklaşık beş santim uzunluğunda beyaz bir çizgi vardı. "Bir..." diye saydı, parmaklarını kısa bir süre çizginin üzerinde gezdirdi. Sonra elini, ikinci yara izinin çarşafın altında uzandığı karnının üzerine koymadan önce duraksadı. Aslında elinin savunmaya geçmesini bekliyordu. "İki," diye bitirdi, onun duygularına saygı duyarak ve kasık kemiğinin hemen üzerinde yatay olarak kesilmiş beyaz yara izini takip etmeden.

Uzun bir dakika boyunca geniş ve savunmasız gözlerle ona baktı.

"Bunu kimse fark etmez." Sesi etkilenmiş mi yoksa üzölmüş mü olduğunu bilemiyormuş gibi geliyordu. Belki de her ikisinden de biraz vardı. Noah ondan soru sormasını beklediğini biliyordu ama oyunun kurallarında bu yoktu. Bu sınırı yeterince açık bir şekilde belirlemişti ve o da buna saygı duyacaktı.

Elini onunkinin altından kaydırarak, işaret ettiğı ilk noktaya geri getirdi, parmakları dalgınca pürüzlü dokuyu izliyordu.

"Kafatasının arkasından neredeyse sırtının küçük kısmına kadar uzanan bir bıçak izi olan birini tanıyorum."

"Gerçekten mi?" Kadın oldu pratik olarak
KISKANÇ ve Noah kıkırdama
isteğini bastırdı. "Bu nasıl oldu?"

"Biri ona arkadan kılıçla saldırdı." "Kılıç mı? Kim

kılıçla dolaşır ki?"

"Deli bir adam. Arkadaşım hayatta kaldığı için şanslıydı."

"Tahmin edebiliyorum." Yine de şiddet eyleminin bildirilmesini ağırdan aldı. İkisinin de buna yabancı olmadığı açıktı. "Boğazını kulaktan kulağı kesen birini tanıyorum. Bugün bile o yara iziyle dolaşıyor."

"Ah." Noah yüzünü buruşturmak zorunda kaldı.

"Neyse ki bunu yapan adam çok fazla film izlemiş."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gölümsedi, buz mavisi gözleri bilgisiyle parlıyordu.

"Bu, birinin boğazını keserken başını geriye doğru çekmemeniz gerektiği anlamına geliyor. Çenesini yukarı çekerseniz, tüm önemli yapılar, damarlar ve atardamarlar boynun daha derinlerine çekilir. Yani onları ıskalarsınız. Ayrıca, kulaktan kulağa..." Çenesinin altındaki yolu izledi. "En kötü gırtlığına vurursun."

"Bu çok eğitici," dedi Noah, dudakları mizahla kalkarak. "Belki yarın boğma tekniklerinin üzerinden geçebiliriz. Yabancı bir adamla evde tek başımayken bunları tartışmak için mükemmel konular olduğunu düşünüyorum."

"Senden korkmuyorum," diye karşılık verdi akıllıca, çenesini kaldırarak. "Aksine, benim yanımdayken arkamı kollamalısın."

"Madem benden korkmuyorsun, o zaman neden kaçtın?"

Noah soruyu geri çekmedi ya da geri almadı. Sorulması gerekiyordu ve onun da cevaba ihtiyacı vardı. Soruyu özümserken ve bir yanıt formüle ederken onu dikkatle izledi.

"Tamam," diye nefes aldı, dalgın bir şekilde çarşafı göğüslerinin üzerine çekerek açıkça zırlama hareketi yaptı. "Sanırım bu adil bir soru."

"Eğer... eğer yoğunluğum seni korkuttuysa, bunun için hiçbir mazeretim yok," diye teklif etti, konuşurken gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum Kestra, ama yanılıyorsun. Seni kullanmıyordum ve başka bir fetih peşinde değildim. Eğer bunu tekrar yapabilseydim..."

"Aynı şekilde olacaktı," dedi ona usulca. Kestra yavaşça doğrulup ona yaklaştı, böylece birbirlerine iyice yaklaştılar ve nefesi yüzünü ısıttı. "Seni neyin harekete geçirdiğini biliyorum Noah. Bunu çok iyi biliyorum çünkü beni de harekete geçirdi. Onca ay boş vaatlerden sonra, uyandığım anda yatak odanızda gerçekleşmediğine şaşırdım. Bizler sadece insanız ve hangi insan fantezilerini en azından bir kez olsun gerçekleştirmek istemez ki? O kadar şirret davrandığım için özür dilerim. Kraliçe kaltağı görmezden gelip peşimden gelmen açıkçası beni etkiledi. Sanki hiçbir şey olmamış, seni kullanmışım ve çekip gitmek benim için kolaymış gibi davrandım. Böyle çok kötü olabiliyorum ve bunun bir daha olmayacağına dair söz vermeyeceğim, çünkü sizi temin ederim ki olacak."

"Hiç şüphesiz," diye kıkırdadı. "Ama neden bu kadar üzgün olduğunı da anlayabiliyorum. Bazı durumlarda çok güçlü bir şekilde ortaya çıkabiliyorum. Yapamadım... Pek düşünceli değildim."

"Ben öyle demezdim," dedi, sarışın kaşları alaycı bir şekilde kalkarken gülümsedi.

Noah şaşkınlık ve hayret içindeydi ve bu gülüşüne de yansyordu.

"Biliyor musun, geçen günden sonra beni dövmek istediğine dair hayallerim vardı. Açık sözlülük ya da bu konuda herhangi bir serbestlik beklemiyordum."

"Pekala." Kes kum torbasıyla yaptığı seansı hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. "Düşünmek ve duygularımı çözmek için biraz zamanım oldu." İhtiyatlı davrandı. "Ve hayatımı tekrar kurtardığın için kendimi daha yumuşak hissediyorum. Ayrıca kramplarımın ve baş ağrımın geçmesini sağladın. Yani, çoğunlukla."

"Sıvılar ve sıcaktan uzak olmak yüzünden," dedi ona, dumanlı gözlerinde parlayan bir eğlenceyle. Boynunun ense kısmına uzandı, parmakları boynunun üzerinde kayarak

gerginlik buldu. Ellerine yaptığı gibi nazikçe masaj yapmaya başladı ve yine sıcaklığın ve büyüünün güçlü bir merhem gibi içine dolduğunu hissetti. Memnuniyetle iç çekti, başını öne eğerken savunmasızlığı umursamıyordu. Adam, kadın sallanıp kendini tutana ve uykulu gözlerle ona bakana kadar masaja devam etti.

"Uyumak güvenli mi?" diye sordu.

"Evet. Sana göz kulak olacağım ve bir saat içinde uyandırıp daha fazla sıvı almanı sağlayacağım." Noah devasa pencereleri ve güneşe maruz kalma olasılıklarını görmek için etrafına baktı. Kadın güvende olabilirdi ama adam ne kadar bitkin olursa olsun, güneşin doğrudan dokunuşu onu komaya sokabilirdi. "Bu pencereleri kapatacağım, böylece üzerine güneş ya da ısı gelmeyecek. Bu sıcak bitkinliği için kontrendike olacaktır. Biliyor musun, felç geçirmediğin için çok şanslısın."

"Sanırım felç geçirdim." Esnedi ve yatağın içine sokularak arkasına yaslandı. "Aksi takdirde, nazik olmak yerine seni şimdiye kadar dövmüş olurdum. Ben asla iyi biri değilim."

"O zaman seni iyileştirmesi için doktora koşmazsam beni affedersin."

"Mmm, kendimi daha iyi hissedene kadar bekle."

"Nefesimi tutarak bekleyeceğim, Kikilia."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"Evet. Seni görmezden geliyorum. Şimdi git uyu."

Bölüm 11

Jacob yaşamı boyunca oldukça ürkütücü şeyler yapmıştı, hatta bir keresinde oldukça ayla değiştirilmiş ve sonsuz güçlü bir Gideon'la yapılan bir savaştan bile sağ çıkmıştı ama en ufak bir şey ters gitse bile hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Ve her şey yolunda gitse bile hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

İnfazcı süzülerek yere indi, yerçekiminin ağırlığı üzerindeki etkisini öyle bir ustalıkla değiştirdi ki bir tüyden daha yumuşak bir şekilde yere indi. Kapısının eşiğinde durakladı, hala sessiz bir düşünce ve selamlaşma ortamına alışık değildi. Leah o zamana kadar çoktan yatmış olacaktı ve onu sevmesine rağmen, kapıdan içeri girdiğindeki sevinci bile onu bir öpücükle karşılayan annesinin şefkatli, sevgi dolu sıcaklığının yerini tutamazdı.

Hafifçe küfretti, fikrini değiştirdi ve sabahın erken saatleri ilerledikçe artan güneş ışığında kaldı. Uzun bacaklarını patikaya inen kısa merdivenlerin yarısına kadar uzatarak evinin tabanına oturdu. Etrafındaki çimler ve bahçeler mükemmeldi, soğuk gecenin çiyleri yavaş yavaş yanarken güneş ışığında güzelleşiyorlardı. Bu bir Toprak İblisi olmanın avantajlarından biriydi - dilediği zaman yeşillik ve çiçekler. Ama Bella sonbahara düşküncü, New York'ta büyümenin bir parçası olan mevsimsel renkleri görmek için her yıl yaptığı geziler. Bu nedenle sağlam yaşlı meşeler ve düzinelerce diğer yapraklı ağaçlar

bir zamanlar uçurumun kenarını net bir şekilde g orebilen bir evin etrafını sarmı tır.

Yer yaprak d  k nt leriyle doluydu, renkler parlak ve büyüleyiciydi ve zayıf küçük yığınlar oraya buraya serpi tirilmi ti. Hepsini bir çırpıda temizleyebilirdi ama Bella onları yığınlar halinde toplamakta ısrar etti ve Leah ile birlikte hemen üzerlerine atlayarak yok ettiler.

Oyunu karanlıkta oynadılar tabii ki.

Jacob çocuğunun güneş ı ı ının aydınlattığı şeyleri güvenle görebilmesini dilediğini biliyordu ama bu onun "yumuşak bir pişmanlık" dediği şeydi. Zamanla, belki de Leah bunu yapabilecek kadar g  lendi inde kaybolacak bir pişmanlık.

Isabella'nın Noah'ya neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamasını zorlaştıran da bu uyum yetene iydi. Ve ona.

"  nk  bir kez olsun uyum sağlamak zorunda olanın ben olmamasını dilerdim."

Jacob onun konuşmasını o kadar uzun zamandır duymamı tı ki, ona bakmak için döndüğünde kalbi g  s n n içinde iki büklüm olmuş gibi hissetti.

"Bella..." diye mırıldandı.

E ikten  ıktı ve merdivenlerden inerek onun yanına oturdu. Kablolu  rg  bir kazak giymişti ama yine de ısınmak için kaza ın içine daha fazla gömülmesi gerekiyordu.

"Ama sonra bu ağaçlara bakıyorum ve kızım la yaprakların arasında oynuyorum ve senin de payına d  eni yaptığını fark ediyorum.

uyum sağlama konusunda da."

Jacob onun parmak uçlarıyla gözlerini hızlıca kaydırmasını izledi, bu aslında dikkat çektiğinde duyguları gizlemek için yapılan o garip insan alışkanlıklarından biriydi.

"Ağaç yetiştirmek benim için bir şey ifade etmiyor. Bu doğal bir şey. Kim olduğumun bir parçası, küçük çiçek," dedi ona usulca. "Tıpkı çocuğunu tehlikeye atan birine kızmanın senin için doğal olduğu gibi."

"O sizin de çocuğunuz. Bu da sizin geleneklerinizin onun için de geçerli olduğu anlamına gelir. Geleneklerinize ve kültürünüze göre, bir çocuk gücünü ne kadar erken gösterir ve kullanırsa, ona o kadar saygı duyulmalı ve onu kullanması için teşvik edilmelidir. Bu bakış açısıyla, neden kimsenin öfkeme katılmadığını anlayabiliyorum. Peki ya benim kültürüm? Nuh'a yaptığı şey için kızgın olmanız gerektiğini söyleyen insan geleneklerine ne demeli? Bir babanın, çocuğunu kendi çıkarları için kullanan birinin ağzını burnunu kırması gerektiğini?" Kısa bir süre güldü ve başını salladı. "Bunu anlayan ve benimle aynı fikirde olan tek kişi Nuh, Tanrı aşkına!"

"Biliyorum," dedi Jacob sessizce. "Ve haklısın. Nuh'un yaptığı şey yanlış ve tehlikeliydi..."

"Ama?"

"Ama onu seviyorsun ve onu affetmelisin." Bella bir

kez başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Kestra kıpırdandı ve gözlerinin içinden ve başından geçen acı karşısında dikkatle gözlerini açtı. Odaklandıkça acı azaldı ve rahatlayarak yumuşak bir iç çekti, kıpırdamaya cesaret edemeden önce tamamen geçmesini bekledi

bir inç. Dinlenirken, sırtında yatan ağırlığın farkına vardı.

Yüzüstü yatıyordu ve oda tamamen karanlıktı, ancak oldukça iyi bir gece görüşüne sahipti, bu yüzden onun için gerçekten çok önemli değildi. Ama genellikle dışarıdan gelen bir sokak ya da sundurma ışığı olsa bile bir yerlerden gelen bir ışık olurdu. Ay ışığının tek bir huzmesi bile yoktu.

Sırtına yaslanan ağırlık seğirerek dikkatini tekrar ona yöneltti. Parmaklar omurgasında yumuşakça birkaç santim kayarken, sahibi yanında huzursuzca kıpırdandığında gerçekten dikkatini çekti. Onu bekledi, sakinleşmesini bekledi ve sonra başını yavaşça çevirerek karşı tarafa baktı. Nefesini tuttu ve bu da iyi bir şeydi çünkü bir anda onunla burun buruna geldi. Diğer tüm ışıklar gibi o da sönüktü, bu yüzden dikkatlice nefesini verdi ve nefes almasına izin verdi. Daha önce hiç kimsenin yanında uyumamıştı, güven duyma konusundaki yetersizliği bunu imkânsız kılıyordu. Bunu yapmış olduğunu ya da bu adamla birlikte olduğunu fark etmenin hiç de üzücü olmadığını anladı.

Karanlığa rağmen onu şaşırtıcı bir netlikle görebiliyordu. Uyurken yüz hatları daha da etkileyiciydi. Dinlenirken bile otorite ve güç kokuyordu, yüzünün düzlemleri ve koyu renk saçlarının asi bukleleri onu fırtınalı ve vahşi gösteriyordu. Tamamen rahatlamışken bile masum ya da çocuksu hiçbir yanı yoktu. Yüzündeki gülümseme çizgileri uyurken kaybolmuştu, bu yüzden onu yumuşatacak çizgiler bile yoktu. Yine de bunun sorun olmadığını düşündü. Koyu renk kirpikleri ve genişçe kesilmiş ağzı inanılmaz derecede şehvetliydi. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve adamın dudaklarının verdiği hissi hatırladı.

ağız, tadı. Bu anı hızla diğerlerine yol açtı ve kendini kaptırmadan önce gözlerini araladı.

Sadece ona bakan fırtınalı yeşil ve gri gözleri bulmak için.

Birden nefesi kesildi, nutku tutuldu ve gözünü bile kırpamadı. Yatağındaki bir adama ne söylediniz? Sanki görgü kuralları dersinde bu konuları işlememişlerdi. Hayatını kurtardığı için ona çoktan teşekkür etmişti, değil mi? Şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve kendi kendine bunu bir daha yapmaması gerektiğini söyledi. Neredeyse ölmek çok kötü bir alışkanlıktı. Bir kurtarıcıya ihtiyaç duymak ise daha da kötüydü.

"Beş dakikadır bilincin yerinde ve şimdiden kaşlarını çatacak bir şeyin mi var?"

Bu bir eleştiri değildi. Adamın buna gerçekten şaşırdığını anlayabiliyordu. Yine de bu ona komik gelmişti. Onun düzenli olarak neşeli bir mizaca sahip olduğunu düşünmemişti. Belki de görünüşünden kaynaklanıyordu. Ya da belki de sürekli kavga ettikleri içindi. Ona gerçek yüzünü göstermesi için adil bir şans vermemişti. Ayrıca, herkes hakkında en kötüsünü düşünmüş ve yoluna devam etmişti. Böylesi daha kolaydı. Bu, sürpriz olmaması ve hiç kimsenin onu hayal kırıklığına uğratmaması anlamına geliyordu.

Yine de, itiraf etmeliydi ki, o şimdiye kadar sürprizlerle doluydu.

Kendisini şaşırtmasına kesinlikle neden olmuştu.

Bu düşünce tüm vücudunun kızarmasına neden oldu ve göz temasını sürdüremediğini fark etti. Adamın aniden aklına gelen cinsel düşünceleri okuyabileceğinden korkuyordu.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Bu kesinlikle bir gelişme," diye alay etti onunla, sesi alçak ve spekülasyon doluydu. Kız anında başını kaldırıp ona baktı, kristal gözlerinde ateş parlıyordu.

"Sabah ilk iş beni kızdırmasan iyi edersin. Kaşlarımı çatmamı ya da başka bir şey yapmamı istemezsiniz," diye onu uyardı.

Seksi ve erkeksi gülümsemesinden hiç umursamadığı anlaşıyordu. "Öncelikle, akşam oldu," diye düzeltti onu. "İkincisi, seni bir daha asla kızdırmamak en büyük dileğim."

Bunu öylesine içtenlikle, dumanlı gözlerinde öylesine ciddiyetle söyledi ki, kız sırtıtmaktan ve hafifçe gülmekten kendini alamadı. Espriye karşı dudağını ısırdı, ürkütücü görünmeye çalıştı ve hatta onu itmek için uzandı.

"Sakin o Eurotrashy büyüsünü üzerimde kullanmaya kalkmayın bayım. İşe yaramaz." İtişinin adamın bedeninin duvarında hiçbir etkisi olmamış gibi görünmesi onu sinirlendirmişti. Adam bir milimetre bile kıpırdamadı. Eli bile sırtında kalmıştı. Parmaklarının hareket ettiğini hissetti, avuç içi tekrar aşağıya inmeden önce uçları kısa bir süreliğine teninin üzerinde gezindi. Birdenbire bu hafif okşamaların bir ihtiyaç olduğunu, adamın tüm çabalarına rağmen kontrol edemediği bir ihtiyaç olduğunu fark etti. Ona gerçekten dokunmamak için mücadele ediyor, bu küçük vuruşlarla kendini tatmin etmeye çalışıyordu. Bunu bilmenin çok heyecan verici bir yanı vardı. Kontrollü davranışlara en az onun kadar alışık olmasına rağmen, onun yanında bu mükemmel kontrolü sürdüremediği fikri.

"Seni asla etkilemeye çalışmazdım. Seni asla bu şekilde aşağılamam."

Noah tamamen büyülenmişti. Şimdiye kadar gördüğü en hızlı değişen düşüncelere, ifadelere ve ruh hallerine sahipti. O kadar hızlıydı ki onları takip etmekte zorlanıyordu.

Zihin temaslarının harekete geçmesini diledi. Onun ne düşündüğünü bilmek için ölüyordu. Göze batmadan parmaklarını tekrar sırtında gezdirdi, hafifçe okşadığı için kendine küfretti ama elinde değildi. Teni inanılmaz derecede yumuşaktı, parmak uçlarının altındaki rafine ipek gibiydi. Çok sıcaktı, insanlığı onu doğal olarak kendisinden daha sıcak yapıyordu ve bu sıcaklığı bağımlılık yapıcı buluyordu. Onu kontrol etmek, çünkü kazadan sonra nasıl çalıştığını görmek istiyordu ama ona dokunmaya devam etme fırsatını elinden alacak hiçbir şey yapamıyordu.

Tek ihtiyacı olan buydu. Sadece bu. Orada uzanıp konuşmak ve nazikçe dokunmak. Bu şekilde çok mutlu olabilirdi.

"Hem sen nerelisin?" diye sordu aniden. "Aslen İngiliz olmadığını biliyorum. Sende o kibirli İngiliz havası hiç yok ama sanırım İngilizcenin burada öğrenecek kadar uzun süredir buradasın."

"İyi bir kulağınız var," dedi, dürüstçe etkilenmişti. "Belli ki siz de Avrupa'ya yabancı değilsiniz. Bir Amerikalı gibi konuşmuyorsunuz."

"Ve çok sayıda Amerikalı tanıyorsunuz?"

"Birkaç tane biliyorum. New York aksanını özellikle çekici buluyorum."

Buna güldü. Sadece bir Avrupalı bu aksanı "büyüleyici" bulabilirdi.

"Hey... beni atlattın!" Bunu aniden söyledi, suçlayıcı bir şekilde ona bakabilmek için başını yastıktan kaldırdı.

Noah bir anda onunla temasını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Parmaklarını onun hareket eden sırtına bastırdı ve durumu aceleyle düzeltti.

"Özür dilerim. Bu eski bir alışkanlık. Halkım son yıllarda çok şey yaşadı ve ben de bilgi edinmek için kişiliksiz davranmayı ve dikkatleri başka yöne çekmeyi alışkanlık haline getirdim. Ailem Çek Cumhuriyeti'nin bir bölgesinden. Şu anda dağılmış ya da küçük gruplar halinde burada, İngiltere'de yoğunlaşmış olsak da, halkımın çoğunun kökleri orada. Burası daha huzurlu, toprak ve sınırlar konusunda daha az çatışma var."

"Sürekli 'halkım' deyip duruyorsun. Hangi insanlar?"

"Benim kültürüm. Ben kültürümün lideriyim ve insanlar rehberlik ve kültürümüzü tanımlayan gelenekler için bana bakarlar." Ona gülümsedi. "Peki ya sen? Amerikan aksanı olmayan Amerikalı. Konuşmanız zarif, sanki aksanın tüm ipuçlarını bilerek ortadan kaldırıyormuşsunuz gibi."

Ensesinden aşağı bir ürperti indiğini hissetti. Değerlendirmesinde korkutucu derecede isabetliydi. Ayrıntıları bu kadar iyi anlayan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı ve kurnaz çevrelerde hareket ediyordu. İlk içgüdüğü ona da herkese anlattığı hikâyeyi anlatmak oldu. Kimseye kendisiyle ilgili gerçekleri anlatmazdı. Bir hikâye uydurur ve bunu gözlerinin önünde gerçeğe dönüştürürdü. Onun gibi dürüst değildi.

"Çok genç bir kızken Kanada'da yatılı bir okula gittim. Kültürlü genç hanımlar için bir okuldu. Mükemmel Fransızca konuşmak ve mükemmel bir hitabetle konuşmak üzere eğitildik. Hassasiyet ve zarafetle yürümeyi ve hareket etmeyi, görgü ve nezaket kurallarında üstün olmayı öğrendik. Sanırım o yıllardan kalan bazı yeteneklerimi korudum." Ve bu bir gerçektir. İfşa olmanın getirdiği korkunun anlık geri tepmesiyle kalbinin çarptığını hissetti.

Noah korku dolu duyguların ani hücumunu hissetti. Bu duygu kalbini durduracak bir berraklıkla içinde çınladı ve kalbinin onunkinin ritmini yakalamak için anında hızlanmasına neden oldu. Bir an nefesini tuttu, neredeyse odaklanamayacak kadar heyecanlıydı. Sonunda, zihinlerinin birbirlerine açılmaya başladığının bir işareti. Bağlantının tadını çıkararak bu hissin onu yıkamasına izin verdi. Bir süre sonra elini kadının omurgasından ensesine doğru kaydırdı ve hassas noktayı yatıştırıcı bir şekilde ovmaya başladı.

"Ve çok seyahat ediyorsun," demeyi başardı, sevincinin perdesini tamamen yalanlayan düz bir sesle.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İngiltere'de profesyonel bir gezgin gibi manevra yaptınız. Sadece farklı yerlerde yaşayan insanlar bu özgüvene sahip olur."

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "sen tanıdığım en zeki adam olmalısın."

"Benim yaşıma geldiğinizde biraz bilgelik kazanma eğiliminde oluyorsunuz."

"Evet, sen sıradan bir bilgesin. Bir dağda oturup uzun beyaz bir sakal bırakarak bilgi arayanların sana gelmesini beklemen gerekmiyor mu?"

"Alaycılığın yüzünüzün doğal güzelliğine zarar verme potansiyeli olduğundan bahsetmiş miydim?" diye karşı çıktı.

Güldü, ama nefes nefese, çünkü iltifat ona o kadar sıradan ve ters bir şekilde gelmişti ki ilk başta fark etmemişti. İnsanlara böyle şeyler için nezaketle teşekkür etmeyi öğrenmişti ama bu sefer nutku tutulmuştu. Adamın eli hafifçe boynuna doğru hareket ediyordu,

Tüm gerginliği ve konuşmalarının ortaya çıkarabileceği her türlü endişeyi rahatlatıyordu. Aynı zamanda parmaklarının ve avuçlarının ısınıı sonsuza dek teninde bırakıyor, o büyüü enerji ısıltısı sırtının, omuzlarının ve hatta kafa derisinin ve yüzünün tüm genişliğine yayılıyordu. Bunu nasıl yapabildiğini bilmek isterdi. Şu an için, onun durmayacağını umuyordu.

"Gelecekte bundan kaçınmaya çalışacağım," dedi

sessizce. "Bu bir söz mü? Eğer öyleyse, seni buna

bağlı tutacağım."

"Deneyin dedim," diye belirtti. "Deneyeceğime söz veriyorum."

"Sanırım bununla yetinmek zorundayım," diye düşündü güzel gözlerinde parlayan mizahla.

"Evet, yapacaksın," diye alay etti onunla mağdur bir ifadeyle. Adam güldüğünde kadın da kıkırdadı. Harika, kolay bir kahkahası vardı, tepeden tırnağa zengin ve erkeksi. Oldukça bulaşıcıydı, gözlerinin köşelerinde onu büyüleyen o küçük kırışıklıkları ortaya çıkarıyor, gözbebeklerini yeşim ışıkları ve buğulu dumanla parlatıyordu.

Kız açıklanamaz bir şekilde uzanıp yüzüne dokunduğunda Noah neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Parmak uçları sağ gözünün köşesine gitti ve oradaki deriyi yumuşatırken, açık mavi gözlerinin derinliklerine inen nefes kesici bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerini kapadı, açlıktan ölmek üzere olan duyuları onun dokunuşunun yumuşaklığını, burnuna ve dudaklarına değen teninin tatlı kokusunu hatırlamak için yarışırken kendine engel olamadı. O güzel eli yakalayıp avucuna bir ya da iki öpücük kondurmamak için tüm iradesini kullandı. Kız bu kadar şaşırtıcı bir şekilde anlayışlı davranırken onu üzecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Noah?" Dudaklarındaki ismi anında gözlerini açtı. Yüzünü tararken bir an için alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?" diye sordu, sesindeki boğuk tınıyı ayıklayamıyordu.

"Sen dur. Her şeyi. Bir an gülüyorsunuz, üzülüyorsunuz ya da konuşuyorsunuz, sonra birden gözleriniz kapanıyor ve hareketsiz kalıyorsunuz."

Birkaç saniye boyunca ona baktı, önce makul bir açıklama bulmaya çalıştı ama berbat bir yalancıydı ve ona karşı herhangi bir şekilde dürüst olmama fikrinden nefret ediyordu.

"Sanırım bunu savunmacı veya koruyucu bir jest olarak yapıyorum çünkü bağlam dışı veya belirli bir duruma uygun olmayan bir şey yaşıyorum."

"Vay, vay, ne süslü kelimeler bunlar bayım," dedi köylü aksanıyla. Hemen her zamanki tatlı tonuna geçti. "Onları kandırmaya çalıştığınızı bilen bizler için bunu daha basit bir dille anlatır mısınız?"

"Sana kar yağdırmaya çalışmıyorum." Kız ona ters bir bakış attığında içini çekti. "Kahretsin, sen en..."

"Dünyadaki en sinir bozucu gözlemci kadın mı?" diye sordu.

"Evet, buna çok benzeyen bir şey," diye iç geçirerek kabul etti.

Noah aniden yataktan kalkarak ondan uzaklaştı. İki elini saçlarının uzun, vahşi dalgalarında gezdirdi.

düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Kestra kaşlarını çatmış, onun son derece rahatlatıcı dokunuşunun yokluğunu hissediyordu. Belli ki onu üzecek bir şey söylediği için de üzgündü. Adam ondan uzaklaştı ve yatak odasından çıktı. Hemen arkasını döndü, çarşafı kavradı ve vücuduna doladı. Doğrulup ayağa kalkmak istedi, ama odanın tamamı büyük bir sarsıntı geçirdi ve bunun şokuyla nefesi kesildi. Yatakta geriye doğru düştü, gözlerini kapadı, elleriyle yüzünü kapadı ve sallanan midesine mide bulantısı karşıtı öğütler vermeye başladı.

"Hey, delirdin mi sen?" diye azarlayan erkeksi bir ses birkaç dakika sonra onu tam da bu pozisyonda yatarken buldu. Ayağa kalkmaya çalıştığı belliydi. Adam yatakta onun yanına oturdu, üzerine eğildi ve kadın onun sıcak nefesini ellerinde hissetti. İç çekti, adamın vücudunun sıcaklığını hissediyor ve bunu bir şekilde rahatlatıcı buluyordu. "Biraz başımız dönüyor, değil mi?"

Bu kadar kendini beğenmiş görünmesine gerek yok. Kaşlarını çattı ve ellerini bıraktı. Cesaretle bir gözünü açtı ve sonuçta gözleri açıkken çok daha iyi olduğunu gördü.

"Anladığım kadarıyla sende şu Wonder Woman olayı var," diye düşündü ve başparmağını kızın her iki gözünün altına sokarak, bir şekilde kızın daha odaklanmış hissetmesini sağladı, "ama bu gece etrafta fazla dolaşacağından şüpheliyim."

"Ben geçersiz bir şey yapmam," diye homurdandı ve yüzünü ona uygun hale getirdi. "Bana sadece bir dakika ve büyük bir çapa verin, iyi olacağım."

Adam güldü, gülüşünün enerjisi ve sesi, içinde bulunduğu durumdan duyduğu öfkeye rağmen onu gülümsetti ve adam onu da kendisiyle birlikte güldürdüğü için ceza olarak adamın göğsüne vurdu. "Bu hiç komik değil!" diye sinirli bir şekilde ısrar etti.

"Hayır. Hastalığınız komik değil ama siz komiksiniz. Acımasız sözlerinin iyilik için kullanılabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Dünyanın kötülükleri, dikkat edin," diye duyurdu gönülsüzce, elini gözlerine götürerek sonlandırdığı yumruklu bir selamla. Uzun, hırıltılı bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Bundan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum."

"Biliyorum bebeğim," dedi yumuşak bir sesle, elini uzatıp kızın saçlarını okşayarak. "Ama sana söz veriyorum, birkaç gün içinde eskisinden çok daha iyi olacaksın."

"Emin ol yaparım. Bu parlak zırlı maço adam şeye alışma."

"Biliyorum. Biliyorum. Sıkıntıda olan bir genç kız değilsin."

"Kesinlikle!" Yüzüne bakmak için kolunu kaldırdı. "Bir..." için oldukça çabuk anlıyorsun. Önyargılı sözlerini tamamlarken dudağını ısırarak sözlerini bitirdi.

"Bir erkek için mi? Sana bir söz daha, Kestra. Ben senin tanıdığın hiçbir erkeğe benzemem. Bu yüzden bu hakaret beni zerre kadar rahatsız etmiyor."

Yataktan kalktı ve tekrar kızın görüş alanından çıktı.

Noah mutfak tezgâhına yaslanmış, Kestra'nın su kaybını gidermek için ona spor içeceklerinden bir tane getirme bahanesiyle içeri girmişti.

Gerçek şu ki, zamanı tükeniyordu. Pek çok açıdan. Ona yalan söylememesi için dikkatle ifade edilmiş cevaplar gerektiren sorular sormaya başlamıştı bile. Bir ışık istediğinde, evdeki her şeyin nasıl elektrikle yandığını, telefonların neden çalışmadığını, bunun gibi şeyleri açıklamak zorunda kalacaktı. Belki bu konuda zekice bir şeyler bulabilirdi ama şimdiden kaçmaktan yorulmaya başlamıştı. Ona gerçeği söylemeli, bunu ve kendisini kabullenmesine yardımcı olacak bir yol bulmalıydı ve bunu yapmak için sadece yirmi dört saati vardı. Samhain topuklarını kemiriyordu, bunu varlığının her zerresiyle hissedebiliyordu; her kas ve kan hücresi, pencerelerin üzerine astığı kalın havluların arkasına gizlenmiş dolunayın ve dışarıda toplanan fırtınanın ritmiyle atıyordu. Ama bunların hiçbirisi yarın ona yardımcı olmayacaktı. Ona faydası olup olmayacağından bile emin değildi. O da kendisi gibi etkilenecek kadar değişimin içinde miydi?

Hastalığının sıcaktan mı yoksa kararsızlıkla boğuştuğu o birkaç gün düşüncesizce yokluğundan mı kaynaklandığını bile bilmiyordu. Bir plana ihtiyacı vardı ve bir planı yoktu. Kafasına göre çalışmak onun doğasında yoktu. Liderler plan yapardı. Öğüt ve tavsiye alırlar ve her şeyi titizlikle düşünürlerdi. Dürtüsel olarak yaptığı son hareket muhtemelen Isabella ile olan dostluğunu sonsuza dek yok etmişti.

Bu kadar kararsızlığa da alışık değildi. Corrine haklıydı, felç olmuştu. Hayatında hiçbir şey ona Kestra'yı kendi eylemlerinin ya da eylemsizliklerinin hataları yüzünden kaybetmeyi düşündüğü zamanki kadar korku vermemişti.

Söylendiği gibi, kurşunu ısırarak zorundaydı. Bunu bir sır olarak saklayamazdı ve kız da kendi başına bir şeyler anlamaya başlayacak kadar akıllıydı. Kendini neye bulaştırdığını açıklamadan ona tekrar dokunmak doğru olmazdı ve Destiny ona tekrar dokunmak için can attığını biliyordu. Tüm ruhu bunun için çığlık atıyordu. Bunun bedeniyle neredeyse hiçbir ilgisi yoktu. Onun nasıl hissettiğini, tadının nasıl olduğunu... sesinin nasıl çıktığını hatırlamasaydı, bu onun için çok daha kolay olurdu. Tutkulu çığlıkları içinde yankılanıyor, ruhunun derinliklerinden daha fazlası için ulumasına neden oluyordu. Hayvani yönüne yabancı değildi ama bu sahiplenme arzusu onun deneyim alanının tamamen dışındaydı.

Tezgâhtan kalktı, yatak odasına doğru ilerlemeden önce derin bir iki nefes aldı, şu anda aklı başında zihninin başa çıkamayacağı kadar gerçek ve yakın olan kadının düşünceleri ve anılarıyla kendi aç bedenini etkilemişti. Tamamen farklı bir ihtiyaç kaynağından beslenmesi gerekiyordu. Onu tanıma, öğrenme ve hepsinden önemlisi onun saygısını ve güvenini kazanma ihtiyacı.

En azından pantolonunu giyecek kadar mantıklı davranmıştı. Nedense önceki geceki geçici alternatifinden çok daha güvenli hissetmişti. Kumaş nemli ve soğuktu ama daha iyisini hak etmediğini ve bunun uzun vadede yardımcı olabileceğini düşündü. Sonra tekrar...

Yatak odasına girdiğinde, keskin bakışları onun yatağın ortasında elleri ve dizleri üzerinde durduğunu kolayca fark etti. Vücudunu saran çarşaf, vücudunu sarmaktan çok, yarısı üzerinde yarısı dışında duruyordu. Başucundaki çekmecedeki bir şey arıyordu. Ne yazık ki bu çekmece odanın yakın tarafındaki, yani ona bakan taraftaki çekmeceydi. Sanırım kızın

ama alışkanlıklarından dolayı hareket ederken hiç ses çıkarmadı. İblisler gece yaratıklarıydı, doğuştan avcıydılar ve gizlice hareket etmek onlar için nefes almak kadar doğaldı.

Kestra'nın yüzü, karanlıkta neredeyse yanardöner hale gelen beyaz saç perdesiyle gizlenmişti, en azından onun görüşüne göre. Göğüslerinden gergin karnına ve kalçalarının arasındaki siluet halindeki boşluğa kadar vücudunun her bir kıvrımını görebiliyordu. Çarşaf sırtına ve kalçalarına örtülmüştü, bu yüzden ararken geri kalan her şeyi açıkta bırakıyordu, belli ki pek başarılı olamıyordu çünkü baş dönmesiyle sallanıyor ve onunla savaşmaya çalışıyordu. İnanılmaz derecede baştan çıkarıcı, fazlasıyla lezzetli ve hayranlık uyandıracak kadar inatçı görünüyordu. Noah neredeyse arkasını dönüp tekrar nefes alabilmek için mutfığa geri dönecekti. Ama, diye düşündü iç çekerek, bir Kral bile ancak bu kadar güçlü olabilirdi.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Başlamadı ya da herhangi bir şok tepkisi vermedi. Saçlarını geriye savurdu ve alışkanlık haline getirdiği bu hareketten pişmanlık duyduğu baş döndürücü bir anın ardından bir tutam saça üfledi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Noah onun örtünmek için acele etmemesinden gülünç derecede memnundu.

Memnuniyet şu anda en az uçucu sıfattır.

"Evet. El fenerimi arıyorum. Işıkların hiçbiri çalışmıyor gibi görünüyor."

"Evet. Sanırım dün gece trafo aşırı yüklendi. Işıkların çoğu patladı ve geri kalanına gelince"- omuz silkti-"Sanırım hizmeti geri getirmedi."

"Ah." İçini çekti. "Buranın ne kadar kırsal bir yer olduğunu düşünürsek, haftanın geri kalanını hastanede geçirirsem şaşırmayacağım."

karanlık. Aha!" Aradığı küçük metal silindiri çıkardı, çarşafı kendi üzerine çekti ve oturdu. Küçük, güçlü ışık parladı ve ona doğru tutarak uyumsuz gözlerinin ışıldamasını sağladı. Adam sırttı ve yatağa doğru yürüdü.

Şiddetli bir patlamayla el fenerindeki ampul patladı.

"Grr! Ne şans değil mi?"

"Evet. Bana yol gösterecek küçük bir ışık huzmesiyle karanlıkta koşturmayı dört gözle bekliyordum. Al, iç şunu."

Dalgınca şişeyi aldı, sanki tekrar çalışmasını sağlayacakmış gibi ışığı salladı. İç çekti.

"Haklısın. Sanki banyo suyunu ısıtabilirmiş gibi. Tanrım, soğuk duşlardan nefret ediyorum."

"Evet, ben de," dedi usulca. Ona baktı ve gözlerinin kısıldığını kolayca görebiliyordu. "Yine de, bunu içtikten sonra kendini daha iyi hissedersen, her zaman holdingime dönebiliriz. Bol ışık, bol sıcak su. Sanırım kız kardeşimin tüm kadınların yeryüzünde ilah olarak kabul edeceğini iddia ettiği bir küvetim bile var."

"Satıldı! Parlayan zırhlı adama!" Güldü. "Wonder Woman için çok fazla. İmkânsız olmaktan nefret eden kadın. Ve bir spor salonu."

"Mmm... Orada yapabileceğim en iyi şey eğitim alanları. Çok fazla şiddet ve terli insanlar. İşin garibi, sizi tam da bu karmaşanın içinde hayal edebiliyorum."

"Hoo-yah!" Güldü. Başını tuttu ve yatar pozisyona geçti. "Şey, belki sadece hoo...yah olabilir

birkaç gün bekleyin."

"Aynı fikirdeyim."

"Sanırım bu senin araba kullanacağın anlamına geliyor." Noah kıpırdamadan durdu.

"Yine duruyorsun," dedi hemen. "Hayır. Gözlerim hâlâ açık."

"Şey, hava karanlık."

"Tamam."

"Ama seni rahatsız eden bir şey var. Bunu hissedebiliyorum. Enerjin dikenli bir hal alıyor."

Şimdi kesinlikle duruyordu ve kızın bunu fark etmesine engel olamıyordu. Endişeli ama bir o kadar da heyecan verici bir duygu seli üzerine çökerken gözlerini kapadı. Ortalama bir insanın enerjideki değişiklikleri algılayabilmesi pek olası değildi, enerjideki "dikenli" değişiklikleri bir kenara bırakın. Ne söylediğinin farkında mıydı acaba? Belki de bunu son derece etkileyici içgüdülerine ve sezgilerine bağlıyordu ama sadece bu olamayacak kadar tesadüfi bir durumdu. Enerji. Isı. Güç. Bunlar onun bir parçasıydı. Şimdi de onun bir parçası mı oluyorlardı? Tam olarak ne tür bir Druid olacaktı? Bunu bilmelerine imkân yoktu. Her şeyi biraz daha ertelemek istese bile, bunu öğrenme dürtüsüyle dolup taşıyordu.

"Lanet olsun."

"Ne?" diye sordu hemen.

"Hiçbir şey." Sonra içini çekti ve burnunun hemen üzerinden alnını ovuşturdu. "Hayır, bekle. Özür dilerim. Demek istediğim, endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Sadece kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor ve başımı ağrıtmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Anlıyorum. Benden merhamet beklemeyin. En azından miden bulanana ya da... gözlerinden kan gelene kadar etkilenmeyeceğim."

Noah ona tam bir inançsızlıkla baktı. "Hayatın boyunca böyle bir şey gördün mü?"

"Bilirsiniz, bazı soruların cevapsız kalması daha iyidir."

Kadının verdiği yanıtın asıl korkutucu yanı, onun şaka yaptığını düşünmemesiydi. Noah anında onu gerçekte gördüğü ilk ana ve saniyeler sonra nasıl aniden sona erdiğine geri döndü.

"Bir planım var," dedi dalgınca, daha acil kaygılar için bunu bir kenara itti. "Seni giydirelim ve sonra ben yolculuğumuz için hazırlanırken sen de dinlenebilirsin. Kendini nasıl hissettiğine bakılırsa, yolculuk boyunca uyursan hiç şaşırmam." Gözlerini bilerek başka tarafa çevirdi ve ona giyecek bir şeyler bulmak için döndü.

"Uyursam şaşıırım. Araba kullanırken uyumayı sevmem."

"Aslında ben uçmayı düşünüyordum."

"Uçmak mı? Daha hızlı, ama bu kadar kısa sürede mi?"

"Özel ulaşım araçlarım var," dedi, yine kasıtlı olarak belirsiz bir ifadeyle. Uyluklarının ortasını geçmeyen bir dizi elbisenin arasından kısa, pamuklu bir elbise çıkardı. Kadın

kadınlığını ve zor kazanılmış vücutunu sergilemeyi seven modern bir kız olduğu açıktı. Her elbisesi şık ve hafifti, muhafazakâr değildi ama cafcaflı da değildi. Oldukça seçkin tasarımcıların elinden çıkma çok sofistike gece elbiselerinden oluşan küçük bir seçkisi de vardı ve bu da kızın kendi payına düşenden daha fazla kaynağa sahip olduğuna dair şüphelerini doğruluyordu. Kısa elbiselerin bir İngiliz Ekim'i için hiç de uygun olduğundan emin değildi, ama daha önce gördüğü bir tanesini giymişti ve bu onu korkutmuş gibi görünmüyordu.

"Aslında orada kırmızı kadife bir elbisem var. Onu tercih ederim," dedi adam dönüp ona seçimini göstermeden önce. Onun için bir şey seçmesi, onun için yapması gereken çok evcil bir şey gibi görünüyordu. "Eğer karanlıkta görebiliyorsan."

Kız bunu söylerken adam çoktan eline almıştı. Yatağın üzerine örttü ve sonra odadaki tek şifonyere döndü. Kestra'nın alışılmadık bir şekilde kızarmasına neden olacak kadar özenle bir sütyen ve iç çamaşırı seçti. Kestra kendi kendine bunun hasta olmaktan ve beklemekten hoşlanmadığı için olduğunu söyledi. Sonra kendine korkak olduğunu ve kızarmasının nedeninin adamın seçimlerini beğenmesi, seksi bulması ve seviştikten sonra, muhtemelen bilinçaltındaki ayartmayla bunları satın almış olması olduğunu söyledi.

Seks. Seks yapmak. Sevişmek değil, diye düzeltti kendini aceleyle.

"Geçen gün çorap giymiyor muydunuz...?"

Söylenmemiş soruyu askıda bıraktı, o ateşli buluşmanın anıları ikisinin de arasına doluştu. Kestra çarşafın altında kıpırdandı, kumaş teninde aniden aşırı uyarıcı bir etki yarattı. Bir kolunu rahatça üzerinden geçirdi

göğüs uçlarının ani itişini gizlemeye çalışıyordu.

"Ben... jartiyer ve çorap giyiyorum ama henüz beğendiğim bir şey bulamadım," demeyi başardı.

"Ah. Satın alman gerektiğini

unutmuşum-" Tekrar durdu.

Gözlerinin kapanışını izledi ve o anda ne düşündüğünü öğrenmek için ona seslenmeyi şiddetle arzuladı. Bir an sonra ona baktı ve gözlerine ulaşmayan bir şekilde gülümsedi. "Bu sefer kıyafetlerini geride bırakmayacağız."

"Barneys ve Saks bunu duyduklarına çok üzülecekler," diye şaka yaptı. Arkasında bir coşku olmadığı belliydi ama yine de gülümsedi.

Noah yatağa doğru ilerledi, onun yanına geldi ve kalçası onunkine değecek ve yüzü ona dönük olacak şekilde oturdu. Elini uzatıp saçının bir tutamını geriye itti ve Kestra'nın bakışlarını yakalayıp tuttu. Kestra onun gözlerindeki ciddiyeti görebiliyordu ve anlam veremediği bir endişeyle boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Evime yerleştiğimizde, aramızdaki bazı... olağandışı konular hakkında seninle konuşmama izin verersen çok minnettar olurum."

"Olağandışı meseleler mi?" Kadın şaşkın görünüyordu. "Daha önce hiç bu şekilde ifade edildiğini duyduğumu sanmıyorum."

"İnanın bana, daha önce hiç böyle bir tartışma yaşamadınız."

"Keşke bunu yapmasaydın," dedi sinirli bir iç çekişle.

Kel bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Şimdi buradan oraya kadar tüm zamanımı endişelenerek ve bana söylemek istediğin olağandışı şeyin ne olduğunu merak ederek geçireceğim," diye açıkladı.

"Endişelenmek mi? Endişelenmenin gerekli olduğunu sanmıyorum. Merak etmeye gelince, hiçbir başarı elde edemezsiniz, bu yüzden buna kalkışmamalısınız."

"Öylece, hmm? Bana endişelenmememi ve merak etmememi söylemenin bunu gerçekleştireceğini mi sanıyorsun?"

"Mantığına hitap ediyorum," dedi, dudaklarında bir sırıtış belirmişti bile. "Ama sesin şüpheli bir şekilde bir kadın gibi çıkmaya başladı."

"Ooo." Gözlerini kıstı ve azarlayan bir parmak sallarken ona karşı burnunu kırıştırdı. "Neredeyse o erkek yorumunu yapacağım için böyle söyledin."

"Size söyledim, adam yorumu beni korkutmadı." "Uh-huh." Belli ki aynı fikirde değildi.

"Gel. Giyin," diye emretti. "Yardıma ihtiyacın yoksa tabii?"

"Hayır!" Giysilerini adamın elinden kaptı, çok hızlı hareket ettiği için bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı. "O ölümcül ellerini başka bir yere götür," diye emretti, ifadesini düşünmeden.

"Ölümcül eller mi?" diye yineledi, sesi birdenbire dikkat kesilmişti.

Kestra dondu kaldı, dudağını ısırđı ve kelimeleri yüksek sesle söylediğini fark edince hafifçe irkildi.

"Evet. Ölümcül." o dedi, karşı karşıya ve Müzik.
"Ölümcül.
Tehlikeli. Aksi takdirde yakınında bulunmak akıllıca

olmaz." "Anlıyorum."

"Giyinebilmem için mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Bunun çok yavaş bir kalkış olduğunu söyleyebilir miyim?"

Noah ayağa kalktı ve yatak odasından çıktı. Kendini mutfak tezgahının başında buldu. Gülümsüyordu, kendine engel olamıyordu.

Bölüm 12

Banda canını kurtarmak için kaçtı.

Şehirde yakalanmıştı. Gitmekten başka çaresi yoktu ama her gölge için bir ışık vardı. Onların geldiğini hissediyordu, kendisi gibi gölgeden gölgeye geçiyorlardı, onu arayacak kadar usta ve güçlüydüler. Ondaki ne istediklerini anlamamıştı. Onların halkı düşman değildi. Banda onların türünden birine herhangi bir kötülük yapmamıştı.

Sokak lambalarının arasında dümdüz koşarken, parıltının rahatsız edici dikenlerle tenine dokunduğunu hissetti, sadece koluna dokunuyor ama sinir sisteminin tüm rotasını çalıştırıyordu, ne zaman korkutucu ışığın yolundan geçmek için gölgelerden dışarı koşmak zorunda kalsa, gölge sığınağı yaratan ve aynı zamanda yakın ölümü temsil eden kutsanmış ışık.

Genç Shadowdweller zorlukla nefes alabiliyordu, o kadar hızlı koşuyordu ki. Ayaklarının kaldırıma vuruşunun yanı sıra duyabildiği tek şey, vücuduna girip çıkan kendi nefesinin kaba ve şiddetli törpüsüydü. Vampirler ondan daha hızlıydı ve ışık onlara hiç zarar vermiyordu, tabii güneş ışığı değilse, ki Banda'nın bu saatte bunu bulması pek olası değildi. Böylesi daha iyiydi. Ölümcül güneşe yakalanmaktansa tehditkâr Vampirlere yakalanmayı tercih ederdi.

Onlarla savaşmak için çok fazla kişi vardı ve onun güçleri, açıkça güçlü olanlara karşı koyamayacak kadar denenmemişti.

çok güçlüydü. Tek umudu kendisinden daha olgun, Vampirlerden daha güçlü bir Shadowdweller ile iletişime geçmekti. Şehirde bir tane bulma ihtimali çok düşüktü ama denemek hiç denememekten daha iyiydi. İşin aslı, körü körüne kaçarken ve korkudan tepeden tırnağa titrerken bunu deneyemezdi bile.

Banda durmak zorundaydı, koşmaktan ve onu yakan sert ışık tokatlarından dolayı vücudunun ağrısından başka bir sebep olmasa bile. En derin gölgelere geri adım atıp saklanmaya çalışırken nefesini kontrol etmeye çalıştı. Karıştı, faz değiştirdi ve çaresizliği yüzünden, gri ve pembe tuğladan yapılmış binaya ait gölgelerden ayırt edilemeyen mükemmel bir gölgeye dönüşme gücünü buldu.

Cygnus avından bir blok ötede durduğunda kaygan küçük 'Sakin' ayağa kalktı ve gözden kayboldu. Üstünkörü yapılan taramalar onu bulmaya yetmedi, küçük bukalemun bu kez kendini aşmıştı. Ancak Cygnus ve meslektaşları, 'Sakin'in bir dakika önce hemen önlerinde olduğunu ve saklanabileceği çok az yer olduğunu biliyorlardı. Özellikle de ona yeterince yaklaşırlarsa. 'Sakinler bu kadar gençken Vampirleri çok uzun süre kandıramazlardı. Ve Cygnus bu genç olanı izlemiş ve bilerek avlamıştı. Vampirler zaten görünmeden gölgelere karışabilme, yoldan geçenlerin zihinlerini bulandırarak onları fark etmelerini engelleme yeteneğine sahipken, Cygnus 'Sakinlerin başka yetenekleri, reklamını yapmadıkları güçleri olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu çünkü onları görmüştü.

Yaklaşık bir asır önceydi. Ne gariptir ki o sırada Damien'la birlikte ava çıkmıştı. Shadowdwellers'ı avlıyordu. Bazı bölgelerinin sınırları boyunca Vampirlerin başına bela olan küçük bir sürü. Bu küçük sürü, Vampirleri avlamak için

Damien'in avlanma alanlarını kemiriyorlardı. 'Sakinler' bölgede buldukları her Vampirle alay ediyor, onları korkutarak ya da hortlak oyunları oynayarak avlarını kovalıyorlardı.

'Sakinler insanlarla da alay ederdi. Her ne kadar aldıkları kan olmasa da Damien, yetkililerin sorgulaması için geride bırakılan, Damien'in avlanmasını ve genel olarak Gecegezenlerin gizli kalmasını zorlaştıran bir sürünün özensiz kalıntılarından hoşlanmıyordu. Neyse ki, insanların açıklayamadıkları şeyler için neden uydurma gibi bir huyları vardı ve Damien sürüyü çabucak yakalamış ve onları Yeni Zelanda'ya ya da Alaska'ya geri gönderecek sağlam bir dayak atmıştı. Yılın hangi zamanı olursa olsun, gece ve gündüzün büyük bölümü karanlıktı.

Ama bu olmadan önce, Cygnus bir şekilde sürüsünden ayrılan bir 'Sakin'in peşine düşmüştü. Onu da tıpkı bunu kovaladığı gibi kovalamıştı. Ancak o zaman, küçük sürtüğü bulduğunda, ona bakmış, ruhunun derinliklerine inmiş ve içinde bir şeyler dönüp durmuştu. Kendine gelmesi üç gününü almıştı. Ne olduğunu hatırlaması üç gün sürmüştü. Başına gelenleri Damien'a hiç anlatmamıştı, bu bilginin bir gün işine yarayabileceğini düşünmüştü. Bu kadar haklı çıkacağını hiç tahmin etmemişti. Genç 'Sakin'den bu yeni özelliği çaldığında tam olarak ne elde edeceğini görmek çok ilgisini çekmişti.

Cygnus aniden durgunlaştı, tuğla bir binaya yaklaşırken duyuları alevlendi. Artık 'Sakin'in orada olduğunu bildiğine göre, yapılması gereken onu gölgelerin geri kalanından ayırmaktı.

Banda nefesini tuttu. Gerekirse nefesini altı dakikaya kadar tutabilirdi. Ama bırakacak ve yeniden çizecekti.

Vampir ne zaman duyamayacağı kadar uzağa gitse. Bu pek sık olmuyordu çünkü Vampir çok iyi duyabiliyordu. Sonra liderin yandaşları ona yetişerek durumu daha da kötüleştirdi. Onlar etrafına toplandıkça Banda'nın şansı azaldı. Saklandığı binaya odaklanmışlardı, bu yüzden onun yakında olduğunu biliyorlardı. Tek yapması gereken mükemmel konsantrasyonunu korumaktı ve belki de kovalamacadan yorulmalarına yetecek kadar uzun süre güvende kalacaktı. Yine de bundan şüpheliydi. Vampirler inatçıdır ve avcı olarak son derece telaşsız olabilirlerdi.

Öndeki Vampir Banda'nın yolundan dördüncü kez geçti ve 'Sakin' boğazında yükselen korkuyu bastırmak zorunda kaldı. Gölgesini tutmaya çalıştı. Odaklanmaya çalıştı. Vampir aniden ona doğru döndü, hiçliğin içine uzandı ve kınından çıkarılmış pençeleriyle Banda'yı yüzünden yakaladı. Banda gölgelerin arasından tökezleyerek çıkarken, pençelerin yanaklarında ve alnında beş ayrı delik açtığını hissetti. Vampir tutuşunu yeniden ayarlayarak beş farklı delik daha açtı. Çırpınan Shadowdweller'ı göğsüne doğru sürüklerken gülüyor ve ortaklarını da güldürüyordu.

Vampir, Banda'nın başını aşırı bir şiddetle geriye doğru çekti ve hafif kemik yapısına uyguladığı güçle neredeyse çocuğun başını koparıyordu. Banda, Vampir gömleğinin yakasını omzundan yırtarken pençelerin yakıcı yırtılışını tekrar hissederek protesto ya da korku dolu boğuk bir ses çıkardı. Liderin avucu onun bağırmasını engelledi, hatta bu süreçte onu boğarak tekrar nefesini tutmaya zorladı. Soğuk, yapışkan bir dilin ve sıcak, gereksiz bir nefesin boynunu yaladığını hissetti ve tiksintiyle ürperdi. Dil aniden durdu ve Banda, içinden korku pompalanırken onu arayan ıslak şeye karşı kendi nabzının attığını hissedebiliyordu.

Cygnus şaha kalktı ve bir yılan hızıyla saldırdı, ancak tüm türünün yaptığı gibi beslenmek için delip çıkarmadı. Dişlerini kullanarak 'Sakin'in boğazını yandan yardı; güçlü, korku dolu Gecegezen kanından uzun, uyuşturucu yudumlar alırken ağzından ve kıyafetlerinden kan fışkırdı ve aktı.

Diğerleri sıralarını savmak için ileri atıldılar.

"Güzel..."

"Mmm?"

"Sınırdan gerçekten devriye gezmek gerekiyor. Dışarıdaki haydutlar yüzünden bunu yapmazsam kendimi güvende hissedemem."

Syreena kocasının çıplak bedeninin üzerine yayılmış pozisyonundan başını kaldırıp ona baktı. Tembel tembel onun göğsünü ve boynunu öpüyor, boğazına doğru onu delirttiğini bildiği o günahkâr küçük yalamaları ekliyordu.

"Damien, buraya gelmeyeceklerini biliyorsun. Bu kesin ölüm demek. Sen, Stephan ve Jasmine aynı evdeyken mi? Ev personeli başlı başına küçük bir ordu. Stephan'la ikinizin planladığı tam teçhizatlı muhafızlardan ve onların titiz güvenlik önlemlerinden bahsetmiş miydin?"

"Jasmine burada değil," diye işaret etti, karşı konulmaz omzunu ovmak için uzandı, soluk çizgi çok zarif ve zarifti. Damien onun kendisini kadınsı bir güzellikten ziyade bir kavgacı, sağlam ve sadık bir destek olarak görme eğiliminde olduğunu biliyordu. Her zaman, seksi Likantrop Kraliçesi olan kız kardeşi Siena'nın dağ kedisi yönlerinin yanı sıra tüm kadınsı genleri de miras aldığında ısrar ederdi. Onun bu konuda çok farklı görüşleri vardı.

"Ah evet." Syreena mutlulukla içini çekti ve memnun bir kıkırdamayla onun boynunu öpmeye geri döndü. "Bu doğru. Huzurun tadını o kadar çok çıkarıyordum ki neredeyse unutuyordum. Hiç bahsetmiş miydin...?"

Damien inledi ve aniden hareket ederek onu vücudundan attı ve ayağa kalktı. Onun kahkahalarını duymazdan geldi.

"Her ne ise, bundan bahsetmemeye devam etmeni tercih ederim," diye uyardı onu, karanlık yüz hatlarını bir ciddiyet fırtınası sarmıştı.

Syreena'nın kıkırdamaya devam etmesi, uyarılarından etkilenmediğini gösteriyordu; yatağın kenarından sarkan başı ona dönüktü ve kömür rengi saçları binlerce küçük yılan gibi yatağın her tarafına yayılıyordu. Saçları kökten uca kan akışı ve hislerle canlı olduğundan, yumuşak dalgalar soğuk zemine değmemek için yukarı fırladığında imgelem tamamlandı.

"Damien," diye mırıldandı baş aşağı durduğu yerden ona bakarken. "Her zaman sevişmemizle aynı zamana denk gelen acil durumlar uydurmak gibi inanılmaz derecede kötü bir alışkanlığı olduğunu fark etmiş olmalısın."

Damien onun bu konuyu açacağını biliyordu. Neden söylemesin ki? Jasmine başlarda kurnazca davranmıştı ama giderek daha cesur olduğu ve yaramazlıklarının ortaya çıkmasını daha az umursadığı açıktı. Jasmine'in tek niyeti Syreena'ya acı çektirmek ve onunla bir güç oyunu oynamaktı.

Vampir Prens karısına baktı, onun karşı konulmaz bedeninin buruşuk yatak takımının üzerine bakire bir kurban gibi serilmiş olduğunu görünce tepkisi bir an gecikti. Onlar konuşurken karısının ellerini dalgınca vücudunda gezdirdiğinin farkında olup olmadığını da merak etti. Hareketlerinde kasıtlı bir baştan çıkarma göremiyordu, sadece

Ŗu anki yüksek cinsellik durumuyla gelen o bitmek bilmeyen uyarılma arzusu. Vücudu, yüzyıllardır birlikte olsalar bile asla doyurulamayacağını bildiği sert ısı ve erimiŖ ihtiyaç parıltılarıyla anında karŖılıklı verirken, boğazının arkasından yumuŖak, yırtıcı bir ses çıkardı. Onu seviyordu. Onunla ilgili her Ŗeyi. Kusurlarından kusursuzluklarına kadar, onun için dayanılmaz derecede mükemmeldi. Ve onu fiziksel olarak tanımlamıyordu bile, her ne kadar önümüzdeki birkaç hafta için bir tarafgirlik itiraf edecek olsa da.

Glmsediğini gördü, gözlerinin tamamen vücudunda olduğunu, onu izlerken verdiği tepkilerden büyük bir memnuniyet duyduğunu biliyordu. Bir kolunu kaldırdı ve yaramaz küçük parmağını tekrar ona doğru kıvırdı, onu kendisine çağırdı, onun geleceğini biliyordu ve bunun bilgisi tüm varlığının üzerinde kendini beđenmiŖ bir güvenle parlıyordu. Dudaklarını kasıtlı olarak yaladı ve Damien birdenbire Ŗu anki pozisyonlarının ve eğer birkaç adım ileri atarsa tüm ilgi çekici olasılıklarının farkına vardı.

"Geri döndüğünde onunla konuŖacađım," dedi birkaç adım atmadan ve sınırlarında devriye gezmeyi bir kez daha unutmadan önce.

Kestra irkilerek uyandı, oturduğu yerden kalktı ve alıŖmaya alıŖırken sessiz ışığa karŖı gözlerini kırpıŖtırdı.

IŖık.

IŖıđın nemi bir anda sabun ve buhar kokusuyla yer deđiŖtirdi. Sonra Noah'nın uzak kapıdan odaya girdiğini gördü, bir havlu kalçalarını sarıyordu ve bir diğer elinde, damlayan buklelerini kuruluyordu. Kadın

Onun hareketlerini izlerken nefesini tuttuğunu fark etti. Onun yapısında biri için fazla zarifti ama reddedilemeyecek kadar da güzeldi. Kasları derisinin altında o bastırılmış güçle esniyor ve hareket ediyordu ki bu ona doğal yaşam alanında yavaşça ve bir amaç uğruna ilerleyen bir panteri anımsattı.

Onu bir yırtıcı hayvana benzetmek çok doğaldı. O da en az kendisi kadar kibar ve gösterişliydi ama bir kadın olarak tehlikeli ve ölümcül yanlarını gizlemeye çalışırken avantajlıydı. Basitçe, kimse şeker saçlı bir sarışının tehlike oluşturmamasını beklemiyordu. Ancak onun fiziksel kalibresindeki bir erkek, tam tersi bir önyargıyla savaşıyordu; yani erkek, saldırgan ve büyük olasılıkla şiddet eğilimli olabileceği önyargısıyla. Ama bu adamda bariz erkeklik gücünden çok daha fazlası olduğunu öğreniyordu, bu derinlik anında zihninin arkasında bir uyarı hissi uyandırdı. Fazla rahat olmaya başlamıştı. Ondan hoşlanmaya başlamıştı. Bağlanmayı ya da daha da kötüsü dolanmayı göze alamazdı. Onu odanın içinde böylesine güçlü bir şekilde dolaşırken izlerken, boyundan büyük bir işe kalkışmış olabileceğini ve bu adam onu istediğine karar verirse saklanabileceği hiçbir yer olmadığını fark etti.

Sorun şu ki, onu ilk gördüğü andan beri bunu biliyordu. Denklemin kriz kısmı ise, ona doğru çılgınca ilerleyen yoldan atlamak için çok geç olduğunun farkında olmasıydı.

Tamam, iyi, diye düşündü. Bu eğlenceli olabilir. Büyük bir potansiyeli var. Çok seksi, çok kısa bir örnekle bile inanılmaz bir aşık ve beni gözyaşlarına boğacak bir aptal değil. Ondan etkilendi. Tamam. Düzeltiyorum. Ona karşı ateşliydi. Ve adamda güzel bir onur ve ahlak duygusu vardı, böylece eğer her şeyi durdurmak isterse, ona sadece ne olduğunu söyleyebilirdi.

"yaşamak" için yaptığı. Evet, bu onu çok çabuk kovardı.

Tek yapması gereken aptalca bir şey yapmamaktı. Ona aşık olmak gibi. Aslında, onun durumunda, muhtemelen en iyisi tüm duyguları saklı tutmaktı. Çünkü tüm fiziksel büyüklüğüne ve güç aurasına rağmen Noah'daki tehlike, kendini yakın gördüğü tek kişiyle paylaştığı dostluğun ötesinde, küçük bir yakınlık hissine bile aç bir kalbe oluşturduğu tehditten geliyordu: James. Ve bu birçok durumda neredeyse hayal gücünün ötesinde bir şeydi.

"Hey, bilincin yerinde."

Alaycı sözler dikkatini yatağın yanındaki dolaba doğru ilerleyen Nuh'a çekti. Nasıl oluyordu da her zaman kendini onun yatağında ya da ikisinden birinin yarı ya da tamamen çıplak olduğu bir odada buluyordu? Sadece şansı olduğunu düşündü. Soru şuydu: Bu iyi şans mıydı yoksa kötü şans mı?

Güzel. Onun hareketini izledi ve iç geçirdi. Kesinlikle iyi. Adam, gerçekleşmeyi bekleyen yürüyen bir günahı. Ne de olsa çoktan günah işlemiş ve bunun için aynı anda yanmıştı. Hâlâ bunun için yanıyordu. Adam yaklaştıkça vücudundaki fiziksel ağrının arttığını hissedebiliyordu. Libidosu onu görür görmez hatırladı. Aklı da öyle. Kalbini ve ruhunu denklemin dışında tutabilirse, bir artı bir eşittir iki mutlu orgazmik insan olabilirdi.

Onu istediğini biliyordu. Bunun yetersiz bir ifade olduğunu da biliyordu. Duman grisi bulutların ve cilalı tavırlarının ardına saklamaya çalışsa da gözlerinde düpedüz açlık vardı. Kestra elini uzatıp elbisesinin yakasıyla oynarken gözlerini hedefine sabitledi ve başka tarafa bakmadı. Alaca teninde boncuk boncuk su birikiyor, yuvarlanıyordu.

Göğsünden, kollarından ve sırtından baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla aşağı iniyordu. Kaslı formu, berrak sıvı damlacıkları üzerinde hak iddia etmek için yerçekiminin çalışmasını sağladı. Kestra, şu anda adamın karnından göbeğine doğru akmakta olan damlayı yakalamayı düşünürken dalgınlıkla dudaklarını yaladı.

Bu doğal olarak dikkatini havlusunun kenarına kadar inen koyu renk saç yoluna odakladı, kumaş eğlencesini bozdu ve onu daha aşağıya atlamaya zorladı. Uyluklarındaki koyu renkli kıllar ıslaktı ve tenine doğru kayıyordu. Adamın kalçalarının kaya gibi sağlam duruşunda yansıyan katıksız güce ve erkeklığe karşı bir zaafı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Kes kıpırdandı, dokunma, tatma... erkekliğin ve için için yanan tatlı odunun şehvetli kokusunu yakından koklama fırsatına sahip olduğunu düşünürken tüm vücuduna sıcaklık yayıldı.

Hayır, eğer onun kaygısız niyetlerini paylaşıyorsa, bir süreliğine ondan zevk almak o kadar da kötü olmazdı. Onun kendisine hissettirdiklerini arzuluyordu. Dürüst olmak gerekirse açlıktan ölüyordu. Kısmen, bunun sadece salondaki o uzun zamandır beklenen anın sıcaklığında gelen bir şans olmasından korkuyordu. Bir daha asla o yoğunluğu, o rahatlamayı hissedememekten korkuyordu. Tanrım, o boşalmaya ne kadar da ihtiyacı vardı. İçinde öyle aç bir şekilde kıpırdandı ki, teninde ince bir ter tabakası oluştu. Çıldırılmış bir seks manyağı gibi üzerine atlamadan önce titreyen, serin bir nefes almak zorunda kaldı.

Bu hiç ona göre değildi. Neden böyle düşünüyordu? Neden böyle hissediyordu? Tahrik olmuştu ve yatak odasında rahatça hareket ederken farkında olmasa da vücudu onu arıyordu. Bir an durup ona baksa, teninin parıltısını ve kırmızı kadifenin altında gerilen meme uçlarını görse, ne yapardı? Onu kendine mi çekerti? O boş yeri doldurması için onu davet mi ederdi?

son kez ondan çekildiğinde bacalarının arasında mı bırakmıştı? Bu büyük bir suç olur muydu?

Noah gardırobun kapısını açtı ve onun görüş alanından çıktı, yüz ifadesini dikkatle gizledi ve içinde fırtına gibi esen duygu ve ihtiyaç dalgalarını güçlükle bastırdı. Başını eğdi ve nefes almaya çalıştı, kendisini demir gibi sertliğe boğan ve acıyla zonklayan öfkeli kan selini yatıştırmaya çalıştı. Kadının vücudunda sinsice dolaşan bariz duygusallığı görmemiş olsa bile, yükselen vücut ısısının kızarıklığını kaçırmış olsa bile, onun düşüncelerini bilirdi. Düşünceler o kadar güçlüydü ki zihninin sınırlarını aşır onunkilere çarpmıştı. Kelimeler ya da cümleler değil, ona duyduğu arzunun, isteklerinin ve bedeninin onunkinden talep ettiklerinin cesur izlenimleriydi.

Kız kardeşı Legna'dan düşünce ve izlenimler almaya alışkındı. Bir Zihin İfriti olarak, duygusal izlenimlerini ve deneyimlerini onunla her zaman pratik olarak ve yakın kardeşlik ilişkilerinin doğal bir sonucu olarak paylaşmıştı.

Ama tüm bunlar, damgalı eşinin vahşî düşüncelerini okumanın gücüyle kıyaslandığında sadece bir gölgeydi. Onun kendisine duyduğu iştahı hissetmek ve bilmek, bu kadar temel bir seviyede ne istediğini inkâr edilemez bir netlikle anlamak, sarhoş ediciydi. Bununla birlikte, onun düşüncelerini okuyabilir hale geldiğini ya da muhtemelen onunkileri de okuyabileceğini bilmiyordu. Dikkatli olmak zorundaydı. Tecr besizliği yüzünden onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçları sanıyor olabilirdi. Bastırmak için çok uğraştığı şeylere dokunursa, istemeden de olsa kendi vahşî arzularını yansıtırabilirdi. İçin de kilitli kalmış çok g cl  tutkuları vardı; Kestra onun kontrolünü hiçbir şey gibi tehlikeye atmıyordu.

başka bir şey yapamazdı. Bu tutkuların birçoğu son derece zevkli olsa da, potansiyel olarak tehlikeli olanlar da vardı.

Noah, İblislerin bile Ateş elementiyle birlikte gelen duyguları tam olarak anladığını düşünmüyordu. Duyguların dişilere atfedilebileceğini ve bu nedenle daha az tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Onun sadece fiziksel, ateş ve enerjiyle ilgili olduğunu düşünüyorlardı. Duygular kız kardeşi ve dişi bir Ateş İblisi olan Hannah içindi.

Ancak belli bir yaştan sonra, hatta belki de belli bir genetik kombinasyonda İblis gücü söz konusu olduğunda hiçbir zaman kesinlik yoktu. Zaman onu bir Kadim yapmaya yaklaştıkça gücü arttı ama buna ek olarak duyguları da giderek daha değişken bir hal aldı. Şimdiye kadar onları kontrol altında tutan tek şey çalışması, sorumlulukları ve demir gibi iradesiydi. Kıskançlık. Öfke. Hiddet. Nefret. Tutku. Aşk. Bağlılık. Acı. Sadakat. Neşe. Coşku. Potansiyel şaşırtıcıydı. Başkalarının onun kontrolünü kaybettiğini düşündüğü zamanlar? O uçucu taşma anlarında aslında hâlâ yarı yarıya kontrolü elinde tuttuğundan, kendini gerçekten çılgınca duygusal boşalmaya bırakmadığından şüphelenmemişlerdi. Onun için gerçek bir rahatlama yoktu ve olabileceğini de hiç sanmıyordu. Yine de, kontrolünün yarısını kaybetmek oldukça etkileyici ve zarar verici gösterilere yol açmıştı. İç huzurunu tamamen kaybederse neler yapabileceğini düşünemiyordu. Kestra gelmeden önce, nihayet ona dokunmadan ve onun tatlı ve yatıştırıcı mevcudiyetini koklamadan önce çok yaklaşmıştı.

Kestra kadar acemi ve şüpheli olmayan biri kazara bu dalgalanmaya kapılırsa ne olurdu? Eğitimsiz ve topraklanmamışken? Noah onu hazırlamak zorundaydı. Zamanı tükeniyordu ve şafak sadece birkaç saat içinde sökecekti. Potansiyel olarak ne olabilirdi

Kutsal ay gecesinde aralarında ne olacaktı? Kimse bilmiyordu. Onun türü nadirdi, gücü olağanüstü ve bu yaşta ve seviyede duyulmamış bir şeydi.

Ya henüz onun herhangi bir anın sıcaklığıyla yayabileceği güç dalgalanmalarını sönmöleyecek kadar güçlü değölse? Onun yanında kontrolü sağlayamayacağını zaten biliyordu. Bedenine yakın birini ateşten koruma yeteneği onu koruyabilirdi ama ya yardımcılar ve ziyaretçilerle dolu bir kale? Hizmetkârlar ve dostlar? Doğru, Samhain'de başka bir yerde olmaları muhtemeldi, tatil onları gelenek gereği görev ve yükümlölüklerinden azat ediyordu ama yapacak bir işi olmayanlar ya da kendi ihtiyaçlarından korkanlar her zaman kalabilirlerdi.

Noah şakağındaki gerginliği ovmak için uzandı. Tüm bu düşünceler ve endişeler başını ağrıtıyordu. Yapacak çok şey vardı ve bunları doğru bir şekilde yapmak için zamanı yoktu. Buna güzel eşini hak ettiği şekilde yatağı atmak da dahildi; aralarında dürüstlük, doğruluk ve her şeyi açıklamaktan başka bir şey olmayacaktı. Kafasındaki gerginlik, boynunun ve omuzlarının arkasından aşağıya doğru kıvrılan sıkılaştırıcı bir acıya dönüştü.

"Yol boyunca uyuduğuma inanamıyorum," dedi Kestra, gardırobun kapısından ona bakmaya çalışmaktan yorulduğunda. "Bu nasıl mümkün olabilir? Arabadan uçağı, uçaktan arabaya ve merdivenlerden yukarıya kadar? Ben hiç böyle uyumam. Sıkıcı bir arkadaş olmalıyım."

"Çok yorulmuştun ve iyileşmeye çalışıyordun," diye karşılık verdi ve yavaşça kıyafetlerini gözden geçirdikten sonra daha modern olan pantolon ve ona uygun siyah polo tişörtte karar kıldı.

Bunu kabul etmesi gerektiğini düşündü. Daha önce hiç bu kadar yorgun, enerjisinin bu kadar tükenmiş olduğunu hatırlamadığını itiraf etmek zorundaydı.

Kestra'nın kaşları çatıldı ve beklenmedik bir acı verici gerginlik patlaması şakağından ensesine doğru inerken şakağını ovuşturdu. Bu anlık bir gerilim baş ağrısıydı ama ani kaynağını anlayamadı. Sands'in dairesinden kurtarıldığından beri hiç bu kadar sakin olmamıştı. Noah gardırobun kapağının arkasında kıyafetlerini çekiştiriyordu, bu yüzden Noah tamamen giyinmiş olarak dışarı çıktığında acıyı bir kenara itebildi ve yarı düzgün bir gülümseme oluşturabildi. Yatağın onun tarafına doğru yürüdü ve bir kez daha kalçasının yanında, ona dönük bir şekilde oturdu. Oturduğu için birbirlerine çok yaklaşmışlardı ve gözlerinin kenarlarına sıkışmış çizgilerin gülümsemesinden kaynaklanmadığını görebiliyordu. Dudaklarını çevreleyen bir gerginlik vardı. Nazik bir dokunuşla çizgileri düzeltmek için uzandı.

"Hey," dedi usulca, kaygı mı yoksa coşku mu olduğuna karar vermeye çalışan kalbi aniden şaşkın bir heyecanla çarpmaya başladı.

"Merhaba," diye karşılık verdi, büyüleyici gülümsemesi gözlerinin dumanının ardındaki yeşim taşına ulaşıyordu.

"Şimdi 'konuşma' yapacak mıyız?"

Görünüşe göre hatırlatması onu rahatsız etmişti. Elini şakağına götürdü ve güçlü bir başparmağıyla o noktayı ovuşturdu. En azından tüm bunlardan rahatsız olan tek kişi o değildi, diye düşündü eğlenerek.

"Kes... hayatından memnun musun?"

Soru onu etkilediğinde Kestra'nın nefesi kesildi. Diz çökerek verdiği tepki, ona hayatından gerçekten çok memnun olduğunu, çok teşekkür ettiğini, bu yüzden gidip bir ipe işediğini söylemek oldu. Neden sorduğunu biliyordu. Sorduğu için kalbi kaburgalarını yumrukluyordu.

"Bazen." Tıkanmış solunum sisteminden ancak bu kadarını çıkarabildi. Bu ezik bir yanıtı! Burada bir duruş sergilemesi gerekiyordu! Onun nesi vardı böyle?

"Bana çok dolu ve meşgul bir hayat süren biri gibi göründünüz."

"İstiyorum," diye daha rahat bir şekilde kabul etti. Onun onaylaması, ona anlatamadığı her şeyi telafi etmişti. "Ve alışılmadık bir şey. Hem iş hem de eğlence beni dünyanın dört bir yanına götürüyor. Hayatımı sıradan olmaktan çıkaran şeyler görüyor ve yapıyorum."

"Bunu anlayabiliyorum. Benim hayatım da sıradan değil."

Buna inanmıyordu. Burada, büyük, anakronik şatosunda kökleri vardı. Onu destekleyen geniş bir arkadaş ağı olduğunu hissetmişti. Tam da bu tür bir sadakat yaratacak bir tipti. Tek yapması gereken, onun farkına bile varmadan, oldukça dikenli savunmasını ne kadar kolay aştığını kendine hatırlatmaktı. Bu, açıkçası kıskandığı insanlar konusunda bir beceri gerektiriyordu. Ancak bu, bağlılıklar ve bağlar üreten bir beceriydi, bu yüzden uzun zaman önce onsuz daha iyi olacağına karar vermişti. Onun kolay kolay düşman edinmediğini görebiliyordu ve bunu yapmamaya çalışsa da, neredeyse her zaman böyle oluyordu.

Kültürel bir lider olduğunu söylemişti, ki bu her anlama gelebilirdi ama siyasi sorumlulukları olduğunu ima ediyordu. Belli ki halkı için bir tür toplanma noktasıydı. Öyle olmak zorundaydı. Sadece bu tür bir güce ve bağlılığa sahip insanlar "halkım" terimini bu kadar yumuşak bir şekilde kullanırdı.

"Hayatınızın benimki kadar vahşi olduğunu sanmıyorum. Oldukça tüyler ürpertici hobilerim var."

"Beğendin mi?" diye teşvik etti.

"Beyaz su raftingi, mağaracılık, uçurum dalışı, base jump -" Sözüünü yarıda kesti çünkü adamın yüz ifadesinin kıpırtısız bir taşa dönüşmesini izliyordu. Ne öfke, ne hiddet, ne de kızgınlık. Sadece hareketsizdi. "Noah," dedi dikkatle, hayal kırıklığını savuşturarak, "cevaplarla başa çıkamayacaksan bana soru sorma. Dürüst olmaya çalışıyorum ve doğam gereği dürüst bir insan değilim."

Noah bu nazik azar karşısında gözlerini kırptırdı. Kadın haklıydı. Ayrıca gelişmiş sezgilerini kullanarak Noah'ın ölüme meydan okuyan rahatlama listesine verdiği tepkileri örtbas etmek için kullanmaya çalıştığı maskenin ardını da görebiliyordu. Onun incinmesi ya da ölmesi düşüncesinin kendisi için ne kadar korkutucu olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi? Onsuz bir hayata katlanamazdı. Damgalama olsun ya da olmasın, onun şeker gibi yumuşak saçlarına dokunmadan, tatlı ağzının tadına bakmadan, dikenli mizahına gülmeden yaşayamazdı.

Bilge olduğunu kanıtlıyordu, onunla iletişim kurmak için sınırlarını zorluyordu, bu da eğer isterse uyum sağlama ve anlayışlı olma yeteneğini kanıtlıyordu. Acı çektiğini, tüm bu hobilerin ve kendini maruz bıraktığı diğer tehlikelerin, ne kadar uğraşırsa uğraşsın dokunamadığı bir korkuyu yok etme çabası olduğunu biliyordu. Kızın zihni onunkine yaklaştıkça, bu konuda daha da emin oluyordu.

Yine de onu yargılamaya ya da ona sınırlamalar getirmeye hakkı yoktu. Ona hayatının değişeceğini söyleme nezaketini bile göstermemişti.

Ama yapardı.

"Kes, eęer tehlikeli řeyler arıyorsan, dūřündüęünden çok daha yakınlar," dedi ona yumuřak bir sesle ve saęlarına dokunmak için tekrar uzandı. "Sen büyük olmak için doędun. Her zaman tehlikeli olacak bir pozisyonda olmak için doędun."

"Bunu zaten biliyorum," dedi, yüz hatlarında savaşan bir şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla ona bakarak. "Sadece bunu nasıl bildiğini bilmiyorum."

Sen benim olmak için doğmuşsun.

Nuh onun buz mavisi gözlerine l gibi baktı ve Legna'nın zihnini okumasına yardımcı olmak için ona öğrettiği her hileyi kullanarak, tüm zihinsel gücüyle bu düşünceyi onun zihnine itti.

Kestra derisinin üzerinde vahşi bir ürperti hissetti, baş ağrısı alevlendi ve sonra...

Kelimeler zihnine kalıcı bir hırıltıyla girdi, kendisine ait olması imkânsızdı çünkü onun sesinden geliyorlardı, yüksek ve net, zengin ve seksi. Yanlış anlaşılması mümkün değildi ve bu cümleyi defalarca tekrarlayan gözlerindeki bakış da yanlış anlaşılamazdı.

Sen benim olmak için doğmuşsun.

"Hayır," diye fısıldadı, anında başını salladı ve aynı anda sağındaki eli çıkarmaya çalıştı.

Sadece tutuşunu sıkılaştırdı ve onları daha da yakınlaştırdı, neredeyse ağzını onunkine dayayacaktı, nefesleri sıcaktı ve hızlı bir şekilde yüzlerine karışıyordu.

"Beni çok dikkatli dinle, Kestra. Gözlerimin içine bak ve sadece tek bir şeyi hatırla. Kendine güven. Bana güvenmiyorsan kendine güven. Korkunun yüzüne gülüyorsun, hatırladın mı? Yaptığını gördüğüm ve duyduğum her şeyde bu var. Benim için korkusuz olmanı istiyorum, sadece kısa bir süre için, beni dinleyecek kadar uzun bir süre için. Açıklamama izin vermeden benden kaçma."

Kestra'nın gözleri irileşmiş, nefesi hızlanmıştı ama adamın gözlerine baktığında dürüst bir korku duyamıyordu. Ondan korkmuyordu. Kafasında uçuşan bu düşüncenin ona hissettirdiklerinden dehşete düşmüştü. Tepeden tırnağa bu korkuyla çığlık atıyordu. Ama bunun, onun kendisi olmak için doğduğuna dair inancıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ona inandığı gerçeğiyle ilgiliydi.

Ruhuna kadar.

Başındaki tutuşunu değiştirdi, eli kayarak onu ensesinden yakaladı, o yatıştırıcı, koruyucu kavrayış onu öylesine silahsızlandırdı, öylesine rahatlattı ki. Tanrım, onun dokunuşu sihir gibiydi. Sihirdi. Artık buna ikna olmuştu. Adam bir çeşit sihirbazdı ve şapkasından bir sürü tavşan çıkarmak üzereydi.

Kulağa biraz histerik gelmesini umursamadan güldü.

"Tamam," dedi biraz nefes nefese, "açıkla. Bana tüm sırlarınızı anlatın, ben de sonrasında çığlık çığlığa koşmayacağıma söz vereyim, tabii koşmak ve çığlık atmak hak ediliyorsa."

"Bebeğim," diye dudaklarına doğru nefes aldı, bu tek kelimeyle onu öpmek için nasıl yanıp tutuştuğunu ama öpemediğini anlattı.

Bunun onurlu bir davranış olduğunu hissedene kadar bunu yaptı. "Sana yemin ederim ki seni incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Bunu anlamanı istiyorum. Bu imkânsız. Hiperaktif sevişmeler bir yana, sana asla isteyerek zarar vermeyeceğim. Buna inanıyor musun?"

"Hiperaktif sevişme mi?" İçinde iç savaş çıkaran tüm duygulara rağmen kendini sırtırken buldu. Bunu nasıl yapmıştı? Onunla en dezavantajlı durumdayken onu güldürmeyi? "Bunun için çok iyi bir terim. Zarif, zevkli ama dürüst."

"Teşekkür ederim," dedi gözleri parlayarak. "Bir şey değil."

"Ama bana inandığını bilmem gerek."

Söyledi ama bir dakika konuşamadı. Kafasında bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Neden sanki onu incitmiş gibi sevişmelerinden bahsetmişti? Oldukça vahşi, çok yoğun olmuşlardı ama onu gerçekten incitmemişti. O bundan daha dayanıklıydı. Belki de öyle olduğunu düşünüyordu. Erkek egosu muazzam bir şey olabilirdi.

Sonra güneş yanığını hatırladı. Kilim yanığı mı? Hayır, kilim yanığı yoktu. Nasıl yanmıştı ki? Güneşe çıkmamıştı, hele Ekim ayında çıplak olarak hiç çıkmamıştı, ki kiliminin yanması için öyle olması gerekirdi...

Noah kendini tutamadı. Onun düşüncelerini ve yüz ifadelerini gizlemek için verdiği mücadeleyi izlemek acı vericiydi ve o kadar güzel görünüyordu ki canı yanıyordu. Dürtüsünü dizginleyemeden ağzı onunkine değdi.

Yıldırım.

Anlık bir yeniden bağlanma, açlık, tanıma ve her iki tarafta da kontrol altında tutulmaktan hoşlanmayan bir ihtiyacın kamçılayıcı yanmasıydı. Niyeti ona güven vermek, bir çeşit dayanışma ve baş etme yeteneğine olan inancını ifade etmektir. Noah, Kestra'yı öpmenin getireceği ani yangını planlamamıştı. Neden olmasındı ki? Onu ne zaman öpmüştü de tutkunun bu seviyeleri bir orman yangını gibi ortaya çıkmamıştı?

Kestra saf bir istek sesi çıkardı, elleri onu daha yakına çekmek için saçlarına gitti, dilini ağzına soktu çünkü onu tatması gerekiyordu. Ateş kadar sıcaktı, tadı derinlere bastırılmış, ortaya çıkarılmayı bekleyen dumanlı tutkular gibiydi. Vücudunun onunkıyla temas ettiği her yerde, adamın tüm vücudundaki titremeyi hissetti.

Tadı her tatlı şekerleme gibiydi, harika saldırganlığı saf afrodizyaktı. Noah onu kucağında sürükledi, onunla temas kurmaya, vücudunun sıcaklığının yoğunluğunu hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Son birkaç gündür kontrolü nasıl elinde tuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir araya geldiklerinde hissettiklerinden sonra kendini inkâr etmeyi nasıl başarmıştı?

Kestra da kendine aynı soruyu soruyordu. Onu neden terk etmişti? Hatırlayamıyordu. Bu kadar duyguyu bırakıp gitmek ne büyük bir delilikti. Hevesle onun kucağına yerleşirken, sadece öpücüğünün bile onu nasıl tahrik ettiğini hissetti, bunun kanıtı poposuna sokuldu. Tanrım, bunu bilmek hoşuna gidiyordu.

"Hayır!"

Noah aniden ayağa kalktı, onu yatağa oturması için geri itti ve kendini ondan geri adım atmaya zorladı. Gözlerini kapattı, böylece onun ağzındaki tutkunun kızarıklığına ve dudaklarının kıvrımına bakmak zorunda kalmadan yeniden toparlanabilecekti.

onun şehvetli bedenindeki ihtiyaç. En çok da gözlerindeki incinmeye varan şaşkınlık onu öldürecekti.

"Yani..." Boğazını temizledi, kafasının içinde ağaran aya ve onun tüm etkilerine şiddetle küfretti. Kendini kontrol edebilirdi. Kontrol edebileceğini biliyordu. Yapmak zorundaydı. "Kestra, ne kadar çok istesem de... Konuşmak önce gelmeli."

İfade istediği etkiyi yaratmıştı. Acı yerini anlayışa bıraktı ve hatta saygılı bir minnettarlık da gördü. Gördü ya da hissetti. Aralarındaki bağ her dokunuşta daha da güçleniyordu. Her an.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, elleriyle eteğini düzeltirken. "Pek çok erkek..." Onun anladığını bildiği için sözlerini yarıda kesti.

"Kes," dedi, ellerini tutup ayaklarının önünde diz çökerek tutkulu bir jest yaparken dudaklarında ateşli bir isim vardı. "Ben sandığın gibi bir adam değilim. Fiziksel anlamda değil." İnanılmaz bir şekilde, kendini beğenmiş, bilmiş küçük kaşlarını ona doğru kaldırdı ve onu güldürdü. "Bahsettiğim şey bu değil," diye azarladı onu, sanki bir cezaymış gibi ellerini sıkarak.

"O zaman lütfen açıklayın."

"Ben insan değilim, Kestra."

Tamam, bunu beklemiyordum.

Düşünce yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Ne bekliyordun ki?

Kestra'nın gözleri inanılmaz derecede büyüdü, beyaz kirpikleri şokla titredi.

"Aman Tanrım, aklımı okuyabiliyorsun!"

Kestra onun elinden ve uzandığı yerden fırladı, bir baş dönmesi büyüü onu yere düşürmekle tehdit ederken odanın içinde tökezledi. Adama ters ters bakacak kadar uzun süre mücadele etti.

"Kes şunu hemen! Zihin okuma yok! Ne zamandır-?" Adam onu kurtarmaya geldiğinden beri düşündüğü her şeyi hatırlayarak sözünü kesti.

"Sakin ol Kes, senin düşüncelerine ancak son yarım saat içinde uyum sağlayabildim. Sadece güçlü olanları yakalayabiliyorum. Bağlantımız henüz o kadar güçlü değil."

"Oh. Tamam. Şimdi çok daha iyi hissediyorum." Kendisine yardım etmeleri için başkalarına para verse bile Snider'ı elde edemezdi. Bu da onu tutkusu kadar şiddetle yaralamıştı.

"Zihinlerimizin birbirine bağlanması, birbirini son derece tamamlayan iki ruhun doğal bir evrimidir, Kes. Sen de benim zihnimi okuyabiliyorsun."

Bu onu duraklatmış gibi görünüyordu. Anında konsantre olmaya başladı, açıkça onun o anki düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Kirpikleri tek bir kez sertçe kırıştı.

"Benim alaycı ve inatçı olduğumu düşünüyorsun,"

diye suçladı. Noah ona çekici bir yarım gülümseme verdi.

"Gördün mü? Sana aklımı okuyabildiğini söylemiştim." Boyu kadar yükselip ona doğru yürüdü, onunla göz temasını sürdürmek için başını geriye eğme eylemi dengesini bozduğunda kolunu yakalamak için uzandı. "Sana bakmanın neredeyse acı vereceği kadar güzel olduğunu düşündüğüm kısma geldin mi? Sana dokunmamak için

irademin her zerresini harcadığım kısma mı? Seni
öpmekten?

Ve hiçbir şey beni sana ihtiyaç duymaktan alıkoyamaz.
Ruhumun derinliklerindeki ihtiyaç, Kes."

Kestra anında onun gözlerine yansıyan yumuşak yeşil ve gri ihtiyacın içine düştü. Bunu neden bu kadar çok istediğini anlayamıyordu, ona ihtiyacı olduğunu söylediği gibi ihtiyaç duyulmayı. Bunu daha önce hiç istememişti, yapısının bir parçası olmadığına ikna olmuştu. "Sana ihtiyacım var" kelimeleri onu zamanın başlangıcından beri tiksindirmişti.

Gözlerini kırptırdı.

Onları en son duyduğu zamandan beri.

Noah, anıların ve korkunun şiddetli bir kötülük gibi onun üzerinde patladığını hissetti. Bir an önce onun cevap verme ihtiyacını hissetmişti ama sonra karanlık bir yere, kötülüğün zihninde gizlendiği ve onu asla iyileşemeyeceğini düşündüğü bir şekilde yaraladığı bir yere dönüşmüştü. Asla iyileşmemeliydi. Korkuyla tehlikeli hobiler ve muhtemelen tehlikeli işlerle mücadele etme ihtiyacının temelinde bunun yattığını fark etti.

"İhtiyacım yok," dedi kısık sesle, kolunu kurtarmaya çalışarak. "Kimseye ihtiyacım yok ve bana herhangi bir şey için ihtiyaç duymana içerliyorum. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Neye dokunduğun hakkında hiçbir fikrin yok! Seni tanımıyorum! Senin ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Ben pek çok şeyim Kes," diye sakince karşılık verdi. "Ben bir Kralım. İblis adında ölümsüz bir Gece Gezeniyim. Ben Ateş'im. Ben bir kardeş, bir amca ve bir dostum. Hepsinden önemlisi, ben senin ruh eşinim. Biz bu evrende birbirimiz için doğduk. Sen benim içinsin, ben de senin için. Korkun bunu değiştirmeyecek. Ne olduğunu biliyor musun? Emin misin?" Kız konuşmadan bastırdı. "Sen Druid'sin, Kestra. Artık sadece bir insan değilsin. Tanıştığımız gün

Temas ettiğimiz gün, insandan çok daha fazlası oldun. Nasıl olduğunu bilmesem de gücün artacak ve ölümsüz olacaksın."

"Tanıştığımız gün mü?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Doğduğunuzda, belirli bir genetik kodla doğdunuz. O kod benimkiyle uyumlu. Tıpkı benimkinin seninkine olduğu gibi. Bu yüzden birbirimizi aradık, rüyalarımızda birbirimizi bulduk. Benim için orada bir yerde olduğunu anladığımda, zihnimi sana açmış olmalıyım. Sonra, bedenlerimiz temas ettiğinde, sana ilk dokunduğumda, bu senin genetiğinde basamaklı bir değişimi tetikledi, gücünü doğurdu, seni benim diğer yarım olmaya hazır hale getirdi, bizi yaşam ve ölümden sonsuza dek birleştirdi."

"Sen bir delisin," diye soludu Kestra, bu kez adamın elinden kurtulmayı ve ondan uzaklaşmayı başardı. "Sen delisin!" diye bağırdı, sesinin kenarında histeri vardı.

"Hayır, değilim. Beni görüyor musun?" diye sordu soğuk ve sert bir ses tonuyla. "Sana deli ya da manyak gibi mi görünüyorum? Düşüncesizce ve sana zarar verme niyetiyle mi hareket ettim?"

"Hayır, ama yapacaksın! Biliyorum!" Nefes nefese kalmış, mobilyalara tutunuyordu. "Tanrım, ne kadar aptalmışım! Senin için doğduğumu mu sanıyorsun? Kaderimizde sonsuza dek birlikte olmak mı var sanıyorsun? Bu sözlerin şiir olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kestra, anlamıyorsun bebeğim. Lütfen sakın ol-"

"Hayır! Anlıyorum!" Kes nefesini tuttu, hırıltılı bir şekilde soludu ve yaralı bir hayvan gibi kendi içine doğru kamburlaştı, göğsünü pençeleyen acıyı kavradı. "Sen delirmişsin. Bu durmuyor. Ve ben..." Titredi ve o kadar çok sarsıldı ki konuşmasını bitiremedi. Onun

Yüzü kıpkırmızı oldu ve aynı anda hem nefes almaya hem de kendini tutmaya çalışarak dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü. Noah anında oradaydı, onu kendi bedenine çekti, sonunda bunun sadece histerik bir durum ya da inanılmaz bir şey karşısında normal bir inançsızlık olmadığını fark etti. Kadının şiddetli bir panik atak geçirdiğini fark etti.

Onun Kes'i. Onun korkusuz Kes'i.

Ve birdenbire anladı.

Kadın nefes almak için çırpınırken, göğsündeki inanılmaz acıya tutunmaya çalışırken, acı gözyaşları yüzünden aşağı akarken onu tuttu.

"Sakin ol bebeğim, sakın ol," diye hızlı bir fısıltıyla onu yatıştırdı, beyninin çığlıklarına nüfuz etmeye çalışıyordu. "Düşündüğün gibi değil. Şşş... Yemin ederim öyle değil. Bilmiyordum, Kikilia. Bilmiyordum. Bilseydim bunu söylemenin başka bir yolunu bulurdum. Çok özür dilerim. Şşş. Nefes al, bebeğim, nefes al."

Yapamazdı. Onun geçmişindeki gibi biri olduğunu düşünürken olmazdı. İçindeki şeytani yaralara sebep olan kişi. Yüzüne karşı uçmak için çok uğraştığı korkuyu doğuran kişi.

Ona olan aşkı adına onu inciten kişi.

Bunun aynı şey olmadığına onu nasıl inandırabilirdi? Bunun gerçek olduğuna ve sadece kendi ruhunu dinlerse bunu bileceğine? Bunun saplantıyla değil, Kaderle ilgili olduğuna onu nasıl inandırabilirdi?

Ona nasıl nefes aldırabilirdi?

Tüm gücüne -enerjisine, ateğine ve zorlayabildiği kuvvete- rağmen onu nefes almaya zorlayamıyordu!

Noah gözlerini kapadı ve o güce dokundu, Kestra kollarında bayılıp ölümcül bir şekilde hareketsiz kalırken tüm ruhu korku ve öfkeyle haykırdı.

Yüz mil yarıçapındaki her Yaşlı İblis, Krallarının öfkeli azabını hissetti. Hatta bazı yetişkinler bile bu çılgılığı duyacak kadar duyarlıydı. Ama bu onların cevaplaması gereken bir çağrı değildi. Sadece tek bir İblis'in duyması içindi ve sarayın işleyişinden haberdar olanlar onun mesajı alamayacak kadar uzakta olmasından korkuyordu.

Bölüm 13

Legna oğlunun üzerine eğildi, karnını öpmek için uzandığında inanılmaz uzunluktaki saçları koruyucu bir perde gibi oğlunun etrafına düştü ve oğlunun kahkahalarla ciyaklamasına neden oldu. Güzel Şeytan anne, on altı aylık oğlu saçlarını tutup can havliyle ödülüne sarıldığında bile sevgi ve sabırla parlıyordu.

Gideon, ayaklarının dibinde yere yerleştikleri yere çok yakın bir sandalyeden bakarak, "Babasının tutkularına sahip," diye düşündü. Öne doğru eğildi ve sevgi dolu parmaklarıyla kızın kahve rengi saçlarını okşadı. Kadim yaşamı boyunca taktığı tek mücevher olan, onun saç tellerinden yapılmış bir kolye takıyordu. Evlendikten hemen sonra ona hediye etmişti. Oğullarının doğacağını öğrendikleri gün.

Legna kendini Seth'in saçlarını ölümüne kavrayışından kurtardı, topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve eli sırtında oyalanırken kocasına gülümsedi.

"Her şey iyi güzel de, sanırım önümüzdeki birkaç yıl boyunca saçlarımı senin örmeni isteyeceğim. Zavallı kafa derime biraz sert davranıyor."

Gideon anında tepki verdi. Kızın incinmiş saç çizgisine uzandı, güçlü iyileştirme yetenekleri kızın acısını fazlasıyla telafi ediyordu. Bir anda geçti ve kız minnettarlıkla onu öpmek için uzandı.

Asla tam olarak başaramadı. Gideon'u şoke eden şey, karısının aniden elinden çekilip alınması oldu. Odanın bir ucundan diğer ucuna, tam on metre geriye doğru uçtu ve öfke nöbeti geçiren şımarık bir çocuğun fırlattığı bir bez bebek gibi duvara çarparak yere yığıldı. Gideon hemen harekete geçti ama kız hâlâ havadaydı ve zihnindeki geri tepme baskılı eşine ulaşmadan önce odanın yarısını ancak geçmişti.

Gideon kafasında patlayan acıyla kükredi. Cevap veren çılgılığı, azabı duydu, erkek kardeşten kız kardeşe uzanan ve kocasına taşan yolu hissetti. Doktorun beyni, ne kadar güçlü ve sofistike olursa olsun, bu istismar için yaratılmamıştı. Kan damarları patladı ve burnu sel gibi kanamaya başladı. Bilincini kaybetmemesi, beyninde patlayan ve yıkıcı potansiyeli olan yüzlerce küçük darbeden kaçınmayı başarması onun iyileştirme gücüne bir övgüdür.

Boyun eğemezdi. Eğer sadece tepki çekiyorsa, karısı ölesiye dövülüyordu. Gideon ayağa kalkarken soluk soluğa kaldı ve oğlunun üzerine düşmemek için kendisiyle savaştı. Sendeleyerek karısının yanına gitti, sevgili eşinin yerde baygın yattığını, burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kan sızdığını gördüğünde yaşadığı dehşeti yalanlayan bir sakinlikle kendini içten içe iyileştirdi.

Hayatı boyunca Noah'nın böyle bir güce sahip olabileceğinden hiç şüphelenmemişti. Gideon Noah'nın kız kardeşine bilerek asla zarar vermeyeceğini bildiğinden, Noah'nın kendisinin bile bunu bildiğinden şüpheliydi. Gideon karısının üzerine ellerini koyarak onu hızla iyileştirdi, sahip olduğu her şeyi ona odakladı, artık kendi acısını ve yaralarını görmezden geliyordu. Bunlar olurken orada, Legna'nın yanında olduğu için hızlıca şükür duası etti. Ya bir iş için yurt dışında olsaydı? Bölgede hiç İblis şifacısı yoktu.

Lycanthrope sarayında kendisinden başka kimse yoktu. Serbest bıraktığı korku ve öfkeyle Noah bilmeden çok sevdiği kız kardeşini öldürebilirdi.

Kız kıpırdandığında Gideon parmak uçlarıyla kanı nazikçe sildi. Alnından öpmek için eğildi, nihayet uygun şekilde hareket ettiği için yeniden nefes alabiliyordu.

"Bir şeyin yok Neliss," diyerek onu yatıştırdı. "Noah'ya gitmem gerekiyor."

"Hayır, bekle." Zayıflıktan kurtulmaya çalışarak boğazını temizledi. "Ona söyleme."

Gideon anladı. "Eğer ona söylemezsem ve bunu tekrar yaparsa, ben yanında olmazsam seni öldürebilir. Benim varlığıma rağmen neredeyse öldürüyordu."

"Eğer ona söylersen bu onu mahveder." Onun mutluluğunu sağlamak için her şeyi yapacağını bilse de, sevgili gözleri yalvarıyordu. "Uyar onu. Ona daha az şey söyle. Sadece onu ılımlılaştıracak kadar. Yalnızca bundan ona bahsetme."

"Nasıl istersen aşkım," diye fısıldadı. "Beni ışınlatabilir misin?"

Onun yardımıyla ayağa kalktı ama başını salladı.

"Elijah'tan Seth'e bakmasını isteyeceğim. Sen dinleneceksin." Ona tek bir itirazda bile bulunmadı.

Gideon, sert bir şekilde yer değiştiren havanın patlamasıyla Noah'nın yatak odasına girdi. Gideon, Kral'ın eşine sarıldığını gördü, yüzü panikten harap olmuştu. Bayılmıştı ve şimdi Nuh'un kollarında solgun ve gevşek bir

şekilde yatıyor, küçük kesiklerle nefes alıyordu. Dudakları maviydi.

"Panik atak geçirdi. Bayıldığında daha iyi olacağını düşünmüştüm ama..." Nuh'un nutku tutuldu, büyük doktor için açıklama yapmak gereksizdi.

Gideon sözünü sakınmadan Kestra'ya uzandı, parmakları boğazına dokunurken gözlerini kapadı ve onu cevaplarına götürecek tüm sinyalleri ve uyarıları arayarak mücadele eden bedenine gömüldü. Genel olarak çok sağlıklı bir vücudu vardı, bu da küçük hastalık belirtilerini ciddi olanlardan ayırmayı çok daha kolay hale getiriyordu. Vücudu bir krize girdiğinde, tüm kaynakları bir araya topluyor ve onları çığlık çığlığa alarm bölgesine gönderiyordu. Gideon da bu yolculuğa katılmıştı.

"Astım. Panik yüzünden astımı var. Ciğerleri tamamen kapalı."

Kestra'yı değerlendirirken, doktor da uzanıp Noah'nın omzuna dokundu. Bunu erkeksi bir destek jesti, rahatlatıcı bir güvence tutuşu gibi gösterdi ama Noah'ın o anki duygularının değişkenliğinin fazlasıyla farkındaydı. İblis Kral'ın vücuduna çok fazla adrenalin pompalayan kimyasalları gizlice, nazikçe manipüle etti.

Noah anında sakinleşmeye, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya başladı. Gideon'un tıbbi becerilerinden şüphe etmesi için hiçbir neden olmadığını hatırladı. Gideon mucizevi bir güç ve hızla iyileşebiliyordu. Doktor bir keresinde kendisini ölümden döndürmeyi başarmıştı; bu, Noah'nın yıllar boyunca onun başardığını gördüğü bir düzine mucizeden sadece biriydi.

Kestra ilk tam nefesini aldığı anda, odanın içinde yankılanan uzun, düzensiz bir soluk, Noah aslında kendini tutamayarak rahatlamış bir şekilde hıçkırdı. Bir başka sert nefes, çok ihtiyaç duyulan oksijenle birlikte geldi ve rengi geri dönmeye başladı. Nuh Kestra'yı göğsüne doğru sürüklerken, Gideon da bir

Hastasının bedenine yeni bir dokunuş noktasıyla erişti. En yakın nokta kalçasıydı, bu yüzden Kral'ın duygularından arınmasına izin verdi ve iki parmağını Kestra'nın pelvisini kaplayan esnek kırmızı kadifeye dokundurdu.

Teknik olarak Noah'ın ona sarılmaması gerekiyordu, çünkü bu onun nefes almasını engelleyecekti ama bir dakika sonra bunun bile bir önemi kalmayacaktı, bu yüzden doktor hiçbir şey söylemedi. Onu krizinden tamamen kurtaracaktı. Kızın gözleri açılıp derin bir nefes aldığıında Gideon da vücudundaki sıcak bitkinliğinin kalıntılarını temizledi. Bir Druid'e dönüşmesinin çok erken bir döneminde Nuh'un enerjisinden geçici olarak uzak kalmasından kaynaklanan küçük bir hasar ve zayıflık vardı ama Gideon'un bu konuda ona yardım edememesine rağmen yeterince çabuk iyileşecekti.

Gideon nedenini açıklayamıyordu ama birdenbire Nuh'un eşinin ilgi odağı olduğundan emin oldu. Başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı; solgun ve ısıltılı bakışlar, mücevherlere kesilmiş mavi buzullar gibiydi. Konuşmuyordu, ilk paniğinden de eser kalmamıştı. Gideon onun vücut kimyasını mükemmel bir dengeye oturtmuştu ama bu, kaotik düşüncelerle onun işini mahvetmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ancak, ensesinden aşağı garip bir hissin inmesine izin veren şey bu bilgi değildi. Tüm sinir uyarılarını yakalayıp beynini omurgasından ayırarak, büyüleyici ve hatta biraz da korkutucu bulduğu bir felç haline gelene kadar rahatladı. Muhtemelen ondan ayrılabilirdi, ama yapmadı, bir Beden bilimcisi olarak merakı onu daha iyi hale getirdi.

Onun gözlerinde açıklık ve anlayış gördü. Değerlendirici bir ifadenin göz kırpması bile yoktu. Anlayışı anlıktı. O zaman onun ne olduğunu bildiğini fark etti. Onun İblis olduğunu ve her şeyi biliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini. Artık zihninde onun yeteneklerinin, gücünün zirvelerinin ve en önemlisi de zayıf noktalarının bir planını tutuyordu.

Noah sonunda hem Kestra'nın hem de Gideon'un birbirlerine baktıklarını ve bunu yaparken heykel gibi hareketsiz oturduklarını fark etti. Kes'in üzerindeki tutuşu gevşedi ve öne doğru oturmasına izin verdi. Gideon'un yüzüne, gümüş gözlerinin kenarına doğru uzandı. Elini onun yanağına koydu ve büyülenmiş gibi birbirlerine bakmaya devam ettiler. Noah bunun sıradan bir merakla ilgisi olmadığını, altında başka bir şeyin yattığını anlamaya başlamıştı.

Güç olduğunu.

Birdenbire hissetti, gerçi Gideon ve Kestra bakışlarını birleştirdiklerinden beri bu his giderek artıyordu. Kalbi tekledi ama bunu telafi etmek için daha da hızlı çarpmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordu ve tam olarak ne olacağını anlamamıştı. Gideon için tam olarak korkmuyordu, çünkü Bella bile başkalarından yetenek çalma konusundaki müthiş gücüyle onu etkileyemezdi. Bu yüzden değiş tokuşun devam etmesine izin verdi, hazır ve nazır bir şekilde bekledi.

Gideon onun planını takip ettiğini, zihninin karmaşık şemaları okumaya ve yorumlamaya çok aşina gibi teknik ve hesaplayıcı olduğunu hissetti. Onun soğuk safir bir ışıkla, küçük, konsantre bir renk ve enerji küresiyle içindeki her güç yolunun haritasını çıkardığını, yeteneklerine giden tüm erişim noktalarını merakla tek tek incelediğini hissetti.

"Astral projeksiyon," dediler hep bir ağızdan, İblis Kralı irkildi ama bunu belli etmedi ya da rahatsız etmesine izin vermedi.

Onlar.

Birlikte konuşuyorlardı çünkü Kestra'nın zihni artık Gideon'un tüm otonomik ve istemli dürtülerini kontrol ediyordu. Gideon'un ses sinirleri, konuşma arzusunu kendi sistemlerine gönderdiğinde beyninin sinyalini aldı.

Kestra devam etti, sorgunun safir küresi onun astral seyahat yeteneğini inceledi, ölçtü, kapsamına ve onunla yapabileceğini kimsenin bilmediği her şeye hayran kaldı. Sonra biraz daha ileri gitti ve enerjiyi hafifçe geleceğe doğru izledi, henüz ulaşmadığı veya keşfetmediği potansiyel yollarını izledi ve yapamadığı ama bir gün ustalaşacağı şeyleri gördü.

"Astral şifa," dediler bu potansiyelin ne olduğunu anladıklarında. Gideon'un alçak sesi onun güçlü kadınsı sesiyle harmanlanmıştı ve neredeyse bir müzik gibiydi, yönettiği bir senfoni. Gideon bir gün astral formunda şifa verebileceğinden hep şüphelenmişti ve hatta bu olasılıkları denemişti. Kendini bunun eşiğinde hissetmişti, bunun mümkün olduğunu biliyordu ama yine de en ufak bir başarı elde edememişti. Şimdi başaracağını biliyordu. Birdenbire yolu nasıl bulabileceğini biliyordu.

Çünkü ona göstermişti.

İçgüdüsel olarak, onun motor becerileri üzerindeki kontrolünü kırdı; serbest eli yüzüne karşı duran elin bileğini daire içine almak için yukarı çıktı. Bu bir kısıtlama değil, bir minnettarlık gösterisiydi. Gideon aynı zamanda onun içindeki merakın peşinden koşarken ne kadar güç harcadığının, her bir gücü ve potansiyelini inceleyene kadar devam edecek kadar büyülediğinin de farkındaydı. O zamandan çok önce sönecekti, denenmemiş gücü henüz hazır değildi

ya da eninde sonunda ona zarar vermeden daha ileri gitmek için eğitilmiş.

"Kestra," dedi sessizce, kararlı bir şekilde. "Kendini görevinden kurtar. Kendi enerjine doğru geri çekil; kendi bedenindeki evini bul. Meraklı olduğunu biliyorum, ama bu yaşsız varoluşta daha fazlasını keşfetmek için çok zamanın var."

"Kes," dedi Noah usulca kulağına, sesinin tanıdıklığını da katarak, "bunun heyecan verici ve yeni olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda senin bir heyecan arayıcısı olduğunu, ölümü arzulayan biri olmadığını da biliyorum. Güvenlik önlemlerini kullanmak ile umursamaz olmak arasındaki farkı biliyorsun. Şimdi güvenli olun. Bunu kullanın. Bu konuda biraz konuşalım ve bir sonraki macerayı planlayalım."

Gözlerini kırptırdı. Gideon içini çekti ve elini serbest bırakarak arkasına yaslandı, ama içgüdüsel olarak kalçasına iyileştirici dokunuşunu sürdürdü, her ne kadar Kes onu bu kadar yakından incelerken odaklanması herhangi bir iyileştirmeye izin vermemiş olsa da.

Kestra Noah'ya baktı, gözleriyle buluştu ama Noah elini hafifçe bakışlarının üzerinden çekti.

"Hayır, Kikilia. Düşüncelerini biliyorum. Seni tanıyorum. Bilgi korkuyu yok eder ve sen beni tanırsan, gücümü bilersen, benden korkmamayı öğreneceğini düşünüyorsun. Bu akla yatkın olsa da, şu anda bunu yapmak senin için güvenli değil. Ama sana söz veriyorum," diye ekledi içtenliğini ona hissettiren büyük bir duygu yoğunluğuyla, "Sana söz veriyorum, bunu birlikte yapacağız ve beni başka hiç kimsenin tanımadığı kadar tanıyacaksın. Baskı altındaki eşlerin yolu budur ve ben bundan korkmuyorum. Seninle değil."

Kestra bir anda sorumluluğun büyüklüğünü ve böyle bir şey için gerekli olan güveni anladı. Gümüş gözlü şifacı bile

Ona eşi benzeri görülmemiş bir erişim sağladı, bir kez olsun onu dışlamayı, ona güvenmemeyi düşünmedi. Artık onun son derece güçlü bir varlık olduğunu ve zayıflıklarını kimseye göstermediğini biliyordu. Ama artık hepsini biliyordu. Bazılarını sadece insani becerileriyle kullanabilirdi, bazılarını ise asla başaramazdı ama dışarıda bunu yapabilenlerin olduğunu çabucak kavırıyordu. Tıpkı bu iki adamın yaptığı gibi devasa bir güce sahip olan varlıklardan oluşan koca bir ağ vardı. Sadece kendi cinsleri değil, birçok farklı cins vardı.

"Gecegezenler," diye fısıldadı Noah ona ve bir kez daha düşüncelerinin içinde olduğunu fark etmesini sağladı.

"Yani." Boğazını temizlemek için durakladı. "Tüm bunlar hakkında mecazi anlamda konuşmuyordun o zaman?"

Gözlerini ona dikmesi, dudaklarının alaycı gülümsemesini bastırması, adamın alçak sesle ve yumuşak bir şekilde kıkırdamasına neden oldu, onu o kadar rahatlattı ki dudaklarını şakağına bastırmaya cesaret etti.

"Ben metaforik bir tip değilim bebeğim," diye bilgilendirdi onu.

Kes gözlerini tekrar doktora çevirdi. "Teşekkür ederim. Yaptığın şey için. Çok uzun zamandır astım krizi geçirmemiştin."

"Paniğin ve maruz kaldığın sıcaklığın da etkisiyle oldu." Gideon Nuh'a bakmadı bile ama Kral yine de onun azarını hissetti. Hemen bir doktora gitmeliydi, diye düşünüyordu Gideon. "Ama sana bunun büyük olasılıkla yaşayacağın son şey olacağını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Yeteneklerim ve vücudundaki değişiklikler sayesinde artık duyarlı olmayacaksın. Vücudun zayıflıklarının ve eski hastalıklarının çoğunu yeniden yazacak.

Druid olduğunuzda yaralanmalar. İyileştirme yeteneğiniz şimdiden daha g, ancak yakında olacağının çok az bir kısmı."

Gideon cümlesini tamamladı ama yüzünde bir ifade belirdi ve kadın bir düşüncenin aniden sona erdiğini, bir diğerinin formüle edildiğini görebildi. Başı ve gözleri neredeyse fark edilmeyecek şekilde hareket ediyordu ama Gideon'un bunu anlamasını sağlayan, parmaklarının kalçasından karnının aşağısına doğru kayması oldu. Parmakları yara izini aradı ve kalbi binlerce duyguyla çarptı. Yine korku. Deşet. Acı ve kayıp. Ama en kötüsü ani bir umut parlamasıydı, yapabileceğini bile bilmediği vahşi bir kabarma. Onu bastırmak için mücadele etti, yüzünü Nuh'un göğsüne çevirdi ve elleriyle gömleğinin kumaşını kavradı.

"Hayır."

Kelimeyi inleyerek söyledi, çektiği acı Nuh'un anında acı çekmesine neden oldu. Gideon'un parmak uçlarının izini gördü ve kr edici dürtülerle mücadele etti. Dokunuş çok samimiydi. Kıskaçlık. Kestra'ya zarar veriyordu. Koruyuculuk. Travma anısını ve birleşmiş zihinlerini boğucu bir karanlığa bürüyen kötülükle olan bağlantıyı serbest bıraktı. Kızgınlık. Öfke. Karşılık vermek, savaşmak, kaynağı sonsuza dek yok etmek için kr edici bir gereklilik.

"Hayır."

Bu kez sözü söyleyen Gidyon'du.

Kral'a ve onun kontrolsüz duygu kasırgasına bir uyarı ve uzanıp Gideon'un bileğine kenetlenen eli reddetmek için sert ve sert bir şekilde düştü. Duygu seline kapılan Noah, eşine zarar vermekten vazgeçmesi için gereken buysa, Gideon'un kemiklerini un ufak edebilirdi.

"Buna ne tür bir kaza sebep oldu?" Gideon soruyu Kestra'ya yöneltti, Kestra çoktan reddetmek için başını sallamaya başlamıştı. "Bu travma çok eski. Oldukça genç olmalısın. Rahmini onardılar ama bir yumurtalığını kaybetmişsin. Aynı şekilde, bu düzeyde bir yara izi çocuk taşımanızı imkânsız kılıyor."

Gideon en kirli çamaşırlarını ortaya dökerken Kestra hıçkıra hıçkıra ağladı. Noah'nın Gideon'un bileğindeki ölümcül tutuşu rüzgârdaki toz gibi dağıldı. Kestra ağlıyordu, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen korkunç bir keder ve acı sesiydi bu. Binlerce bıçak gibi içini parçalıyor, sanki güneşin yüzeyinde duruyormuş gibi onu acıyla kavuruyordu. Onu daha da sıkı kavradı, başını avuçlarının arasına alırken onu çarpan kalbine hapsetti. Sıcak gözyaşlarının yakasından tenine değdiğini hissetti. Sonra Nuh'un boynuna karşı hafif vahşi bir kahkaha attı.

"Artık sonsuzluğa hazır mısın?" diye sordu ateşli bir fısıltıyla. "Varisi olmayan bir kral olmaya hazır mısın? Çocuk umudu olmayan bir adam? Şimdi beni tüm o güzel, akılsız tutkuyla mı göreceksin? Yoksa bana diğerleri gibi mi bakacaksın -kırık ve kusurlu?"

"Kestra," dedi yumuşak, azarlayıcı bir acıyla. "Ben tek bir şey için hazırım, o da sensin. Sen benim için mükemmelsin. Sen benim için mükemmelsin." Nuh sert bakışlarını hekime çevirdi ama Gideon geri çekilmek için harekete geçmişti. Legna çoktan onun zihnine girmişti ve onu bir ışınlanma patlamasıyla odadan dışarı fırlattı.

"Zihnime bak bebeğim ve beni anla," diye Kestra'ya nazikçe seslendi Noah. "Her zaman bir gün çocuk sahibi olmayı düşünmüşümdür ama altı yüzyıldan fazla bir süredir çocuksuz yaşadım ve büyük bir kayıp hissetmedim çünkü evim kelimenin tam anlamıyla evlatlıklar ve çok fazla oyuncak bırakan çok kısa akrabalarla dolup taşıyor

etrafta. Tüm kalbim ve ruhumla arzuladığım tek bir Şey var. Annemle babamı öpüŐürken ve birbirlerine sadece çiftleŐmiŐ ruhların mkemelliğiyle gelen sınırsız sevgiyle bakarken gördüğüm ilk andan itibaren, ruh eŐime açlık duydum. Her zaman üzerimde iz bırakacak olan o kadın. Bu tek Şeyi arzuladığım kadar hiçbir Şeyi arzulamadım. Ne tahtım, ne gücüm, ne de bursum. Bunların hiçbiri, anne ve babamın kilitlenmiş bakışlarında gördüğüm sevgi ve bağlılıkla gözlerimin içine bakacak, benden de aynısını isteyecek kişiyi istediğim yoğunlukta benim için önemli olmadı. O kişiyi. Tek kişi.

"Sonunda seni buldum bebeğim ve Kader'den başka hiçbir Şey seni benden alamaz. Syleyeceğin hiçbir Şey beni senden uzaklaŐtıramaz. Hiçbir Şey. Anlıyor musun? Sen benim aşkım olacaksın. Senin olabilmek için dua ediyorum. Bunu hak edecek kadar değerli olduğum için dua ediyorum."

"Neden ben?" diye sordu, bakışlarını onunkilere dikerken kocaman gözyaşları gözlerinin kristal mavisini kırıyordu. "Neden bunu aşkı hiç tatmamıŐ bir kadın için harcıyorsun? Hissedebildiğinden bile emin olamayan bir kadın için? Kısır bir kadın. Benden istediğın bu tek Şey dışında hiçbir Şeyden korkmayan bir kadın. Benden bıkmayacağına inandığın bağlılık, saplantı, yüzyıllar mı neriyorsun? Ben o kadar saf değilim, Noah."

"Neden bu kelimeyi kullanıyorsun? Saplantı mı? Beni uzak tutmak için bir tılsım gibi kullanıp duruyorsun. İçindeki o yaralı yeri hissediyor ve biliyorum ve bunun rahminle hiçbir ilgisi yok, Kestra. Bana sana musallat olan o kiŐiden bahset," diye Şiddetle sordu. "Benim tarafımdan sevmekten ve tapılmaktan bu kadar korkmana neden olan kişiyi. Bu kelimeleri senin için sonsuza dek karartan, onları gerçekte oldukları nimet yerine bir lanete dönüŐtüren kişi."

"Beni başkasının sahip olmasına izin vermektense öldürecek kadar çok seven kişi mi?" Ürperdi. "Onu hiç sevmediğimi ve asla sevmeyeceğimi kabullenemeyen kişi. Başlarda her şeyi çok tatlı yapardı. Sözleri şiir gibiydi ve en az senin kadar çekiciydi, ama kıskançlık ve sahiplenme duygusu ortaya çıktı ve çirkinleşti. Sonra affedilmek için yalvarırken çirkinlik yerini çekiciliğe bıraktı. Bir kez affettim ama ondan sonra bir daha asla affetmedim. Güzel sözlerden ve kandırmacalardan uzaklaştım ve o benim için çılgılık attı. Gece gündüz, her adımında yürüyor, her hareketimi bir davet olarak yorumluyor, her reddedilişimi benim ve onun dışında herkesin suçu olarak görüyordu. İki yıl peşimi bırakmadı. Beni takip etti. Beni bir hayvan gibi avladı ve ben korku içinde yaşadım. Onunla tanıştığımda on beş yaşındaydım ve tüm bu sevgi ve saplantı sonunda nefrete ve öfkeye dönüştüğünde on yedi yaşındaydım. Okuldan eve geldiğimde annemi banyoda bıçaklanarak öldürülmüş, babamı garajda katledilmiş bulduğumda on yedi yaşındaydım..."

Burada bir kez hıçkırdı, sertçe, anılar onu ve Noah'yı sular altında bıraktı ve Noah tepkisinin şiddetini bastırmak için mücadele etti. Neyin gelmekte olduğunu biliyordu. Bir gelgit dalgası gibi, bu kaçınılmazdı.

"Söyle bana," diye boğulmayı başardı, kolları ona sıkıca sarılmıştı, öpücüğü saçlarındaydı.

"Hâlâ orada olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Öyle olsa bile gidemezdin. Annemi bırakmak mı? Babamı mı? Ya hala hayattalarsa?" Anne ve babasının kanıyla kaplı olduğu anısı aklına geldi, annesinin boynundaki ve boğazındaki ölümcül bıçak yaralarından akan kanı durdurmak için boşuna çabalamıştı. Elllerinde kan vardı. Ponpon kız üniformasındaki kan.

Ve sonra elleri saçında.

Noah onu okumadan gördü ve onun da görebildiğini biliyordu. Saçlarındaki eller onu yeni bir katliam noktasına sürüklüyordu. Yüzüne ve vücuduna inen yumruklar, hak etmediği bir öfkenin üzerine salınmasıyla sonsuz bir acı. Şimdi kan, kırık dişler, kırık kaburgalar, darbeleri savuşturmaya çalışırken kırılan kollar ve eller. Saldırgan bir vuruş onu vücudundan fırlattı. Yuvarlanıyor, sürünüyor.

Bıçak uyluğunun arkasına saplanıp etini parçaladığında, ucu uyluk kemiğine çarpıp kırıldığında çığlık atıyor, ateş gibi acı çekiyordu.

Ve sonra onun üzerindeydi, onu tekrar dövüyordu, ama karanlığın mutluluğunu reddediyordu, böylece sonsuza kadar devam eden tecavüz için uyanık olacaktı. Adam hâlâ kadının içindeyken polis geldi ve kendini yine kadının acısından aldığı zevkle harcamaya çalıştı. Son hiddetinde, kör bıçağı karnına sapladı, onu tam bir kadın olarak kullanan son kişi olmak için kasıtlı bir girişimde bulundu.

Şok içinde yatarken, Tanrı'ya merhamet, ölüm ya da en azından bilinçsizlik için yalvarırken bile, kendi oturma odasında saldırganını vurmalarını izledi. Bu kötülüğün sonuydu ama önemi yoktu. O artık asla ölmeyecekti. Her zaman orada olacaktı. Bıçak gibi derinlere gömülmüştü.

Yine de hiç gözyaşı dökmedi. Dökemezdi. Her seferinde o kazanırdı. Ve o günden sonra asla yapmayacağına yemin etti. Bir daha asla kurban olmayacaktı ve kimseyi korktuğu için sevmeyecekti...

Korku için.

Ve hiç olmamıştı. Noah'a kadar. Ona dokunmuştu. Karşı koyamadığı dürtüleri de beraberinde getirmişti. Daha on yedi yaşındayken bir bıçak darbesiyle ölmüş olan istek ve ihtiyaçlarını diriltmişti. O kullandı

bir kontrol, bir araç olarak seks. Çok yakınlaşan erkekler kullanılır ve soğuk bir şekilde bir kenara atılır, arkadaşlığın ve ilginin sona ermesi sağlanırdı. Onunla denediği şey de buydu.

Ama hiçbirisi ona onun gibi dokunmamıştı. Hiçbiri onu yakmamış, yasak ateşleri ve arzuları yakmamıştı. Noah dışında hiç kimse ona zevk vermemişti. Zevkli seksin bir yalan ya da peri masalı olduğunu düşünmüştü; sevişmenin imkânsız olduğunu düşünmüştü. Noah geldi ve her şeyi değiştirdi, savunmasının altına girdi ve dehşet onu bir kez daha çaresiz bir şokta yatıyormuş ve bir sonraki dehşetin ne olacağını görmeyi bekliyormuş gibi hissedene kadar kavradı.

Her şeyle savaşılabildi; tüm dünyayı patlatabilir, dünyanın en güçlü adamlarını sabote edebilir ve onları hem bombalarla hem de kadınlığıyla dize getirebilirdi. Ölümcüldü, attığı her adım başkaları için bir tehlikeydi.

Yine de Noah, ona yeni güçler verecek değişiklikleri başlattığı kadar kesin bir şekilde onu gücünden mahrum bırakmıştı. Kendisine damgasını vuran eşi olduğunu iddia eden İblis, ona sonsuza dek bağımlı olduğunu iddia etmiş, bildiği hiçbir şeye benzemeyen derinlikte bir aşkın şiirsel olanaklarını vaat etmişti.

Ama tanıdığı biriydi.

Kestra aniden anılarına daldı, umutsuzca ne bildiğini görmeye ihtiyaç duyuyordu. Bir mikrofilm tarayıcısı gibi anıların arasından hızla geçip istediği tek şeye ulaştığında onu durduracak hiçbir şey yoktu.

Sarah ve Ariel.

Ailesi. İz bıraktı. Sevgi, dokunuşlar, ihtiyaç. Sonsuz, güzel bir ihtiyaç. Takıntı değil, tek tip yaşam. Ariel, Sarah'dan çok farklıydı. Sarah'dan çok farklıydı.

Onunla evlenebilmek için İnfazcı pozisyonunu kardeşine devretmişti. Onun yerine, sırf onu memnun etmek için bir savaşçı olmuştu. Halkı için hâlâ bir savaşçıydı ama artık farklıydı. Atletik bir yapısı vardı, Sarah ne kadar aydınlıksa o kadar karanlıktı. Gözleri Kestra'nınki gibi buz mavisiydi ama çok daha koyu renkliydi. Saçları gece kadar siyahtı. Sarah sarışın ve açık renkliydi, narin yapıydı ve eşinin boyuna kıyasla minyondu. Adam agresifti ve fikirlerini kanun gibi söylerdi; Sarah ise daha ılımlıydı, her yönü görmeye istekliyd ve kocasını da görmesi için sevgiyle ikna etmeye hazırdı. O öfkelendiğinde kadın arabuluculuk yapıyordu. O öfkelenirken, kocası da onu kızdırıyordu. Gece boyunca ata binmekten hoşlanıyordu, o da bunu yapması için ona güzel hayvanlar satın aldı ve yetiştirdi. Onun kral olamayacak kadar huysuz olduğunu bildiği için kraliyet hayatını özlediğinden endişeleniyordu. Ona çok istediği oğlunu veremeyeceğinden endişeleniyordu. Ama her şeye rağmen sevmişlerdi. Ritim, hareket ve düşünce, iki ayrı ruhun ahenkli senfonisi bir araya gelerek bir bütün oluşturdu. Aşkta bir. Anlayışta bir. Ayrı olmaları gereken şeylerin bireysel kimliklerini korumalarına izin vermede bir.

Ariel ve Sarah. Hannah, Noah ve Magdelegna, yüzyıllar boyunca süren harika bir birlikteliğin hazineleriydi. Sarah, Ariel'e bir oğul vermişti. Ariel de Sarah'ya geleceğın kralını vermişti. Kestra ikisini de Nuh'un içinde gördü. Saldırganlık, arzuların ve duyguların aşırılığı, ölçölülük ve diplomasi ile sınırlandırılmıştı. Annesi gibi bir bilgin; babası gibi bir savaşçı. Ariel'in karanlık güzelliğı; Sarah'nın nazik, sevgi dolu kalbi.

Sonra onların ölümlerinin trajedisini gördü, kendi acısı kadar az ele alınmış, kendi yaşadıkları kadar korkunçtu.

"Tanrım..." diye soludu, kollarını başının etrafına dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Oh, Noah..."

O gün, Gideon'la birlikte Sarah'yı kendilerinden biri tarafından derisi yüzülmüş, tecavüze uğramış ve içi boşaltılmış halde buldukları günle ilgili anılarına daldıkça Kral acıyla mücadele etti. Kestra'nın yaşadığı dehşetin aynısı. Ancak bu, kasıtlı bir işkence, patlamaya hazır bir bomba yerine, aniden ortaya çıkan rastgele bir eylemdi. Henüz birkaç yaşındaki Magdelegna'nın annesini araması ve olay yerini koruyamadan onu bulması. O çocuğun ifadesiyle nasıl yaşanır? Hangi seçimleri yapmalı? Sarah'nın eşi umutsuzluğa düşerken birdenbire evin reisi olmak? Ariel Sarah olmadan nasıl var olabilirdi? Sarah ölmeden önceki her düşünceyi, her azap ve acı anını hissetmişti. Çok uzakta... durdurmak için ondan çok uzakta. Onu hayal kırıklığına uğratmak. Çocuklarını hayal kırıklığına uğratmak. Kalbinin ve ruhunun yarısı kopup gitmişti. Oğlunun onu bulmasını engelleyemeyecek kadar uzakta. Legna'nın hiçbir çocuğun görmemesi gereken bir şeyi görmesini engelleyemeyecek kadar uzakta.

O gece anne ve babalarını kaybetmişlerdi. Ariel'in yıkımı yatıştırılamazdı. Baskılanmış hiçbir eş böyle bir kaybın acısına dayanamazdı. Öyle ya da böyle bir yıl içinde öleceğini biliyorlardı ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. Onun merhamet görmesini, gidip bu yaşamın ötesinde annelerinin yanında olmasını istiyorlardı. Ama kendi ölümünün saygınlığı bile Ariel'den esirgenmişti. Kısa bir süre sonra çağrıldı, kara büyü tarafından ele geçirildi ve korkunç bir canavara dönüştürüldü. Ve o zamana kadar Kral olan ve ailesinin gururu olan Nuh, dünyayı mahvolmuş babasından kurtaracak ölüm çanını çalarak İnfazcısını göndermek zorunda kaldı. Jacob. Jacob, babasını işkence ve eziyetten kurtardığı için Nuh'un kendisine karşı ne kadar minnettarlık ve sevgi duyduğunu asla bilemedi.

Ve böylece bir peri masalı sona erdi. Bozulmaz bir aşk.

"Hayır..." Noah bu düşüncenin acı çınlamasını duyunca kulağına doğru fısıldadı. "Hikâyenin sonunun önemsiz olduğunu anlamalısın, Kestra. Tüm hikâyeler sona erer. Bütün hayatlar sona erer. Doğa bunu böyle yapar. Ve biliyorsun ki bu barışçıl da olabilir, vahşi ve acımasız da, ama önemli olan son değildir. Önemli olan o son dakikaya kadar olan her şeydir." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, kız ona sıkıca sarılıp boynuna doğru nefes alırken onu dinlediğini biliyordu. "Bu kavramı tanıdığım herkesten daha iyi anladığını biliyorum. Başına o korkunç şey geldiğinde önünde iki yol vardı." Dürtüsel bir destekle kollarını birbirlerine daha sıkı sardılar. "Ya sonsuza dek kurban olacaktın ya da o vahşinin senden alabileceğini düşündüğü her şey olacaktın. Oh, şimdi bana çok daha mantıklı geliyorsun," diye nefes alarak onu güldürdü, sesi gözyaşlarıyla kısılmıştı.

"Kendini beğenmişlik yapma. Benim hakkımda bildiğini sandığın şeylerin yarısını bile bilmiyorsun," diye zayıfça alay etti.

"Ben senin zihninde yaşıyorum," diye hatırlattı ona samimi bir fısıltıyla. "Ateşi görüyorum. Ateşi bilirim, Kestra. Gel benimkini gör, yaptığım şeyleri gör, haklı ya da haksız, hepsi de hayatı öğrenmenin bir parçası. Patlayıcılarla ifade etmeye çalıştığın öfkeyi görüyorum. Tehlikeyle doldurmaya çalıştığın derin tutku arzusunu hissediyorum. Kötü şöhretli misin? Paralı asker mi? Bu beni şok mu etmeli yoksa etkilemeli mi? Sizi memnun etmek istiyorum, bu yüzden bana haber verin."

"Bir şapkacı kadar delisin, bunu biliyorsun, değil mi?" Bu cümleyi içini çekerek söylemişti ama içinde kin yoktu, güç yoktu ve onun kucağında tamamen rahatlamıştı. Parmakları adamın gevşek saçlarına kaydı, bukleler hâlâ adamın

Duş. Onları yavaşça okşadı, bu his Nuh'a sanki bir akort çatalı vurulmuş gibi şarkı söylüyordu. Titreşim parmak uçlarından ayak parmaklarına doğru ilerliyor ve arada ilginç duraksamalar oluyordu. "Gecegezenler, hmm?"

"Evet," dedi dikkatle, yeni keşfettiği erişimine rağmen zihninin nereye gittiğinden emin değildi. "İblisler... benim halkım. Vampirler. Lycanthropes, Mistraller, Shadowdwellers ve son zamanlarda sizin gibi Druidler. Yine de, birleşik insan DNA'nız güneşte yaşamanızı mümkün kılıyor, oysa biz yaşayamıyoruz."

"Nightwalker terimi de buradan geliyor," dedi kuru bir sesle. "Bu sanki bir bilgisayar oyununun konusu gibi." Bir an durakladı. "Neden güneşe çıkamıyorsun? Yani, ne oluyor? Toza mı dönüşüyorsun yoksa bu sadece vampirlere özgü bir şey mi?"

"Her türün güneşe karşı bir zayıflığı vardır, her biri farklı tepki verir. İblisler için bu bir uyku odasına girmek gibidir. Onunla ilgili her şey bizi derin bir uykuya daldırmak için tasarlanmıştır. Sessiz ışıkta ya da vitraydan süzülen renkli ışıkta bu etki harika ve rahatlatıcıdır. Gündüzleri güneş içeri süzöldüğünde çok güzel uyuruz." Bir elini saçlarının altından geçirerek ensesini avuçladı. Ona dokunduğunda kendini daha iyi hissediyor, vahşi ve tuhaf şeylerden bahsederken onu bir şekilde yatıştırıyordu. "Doğrudan güneş ışığı, gençler için ölümcüldür. Çok uzun süre maruz kalırlarsa ölebilirler. Yetişkinler zayıflatıcı bir uyuşukluk hisseder, hareket etmeleri ya da kendilerini savunmaları imkânsız hale gelir. Yaşlılar da bunu hisseder ama daha güçlü olanlarımız güç manipölasyonu ve benzeri hilelerle bu etkiyi bir süreliğine yenebilir."

"Çok güçlüsün."

Bu bir soru değildi. Özellikle de bir varlığın içine açıkça bakabilen ve tam olarak bunu ölçebilen biri için. Ayrıca, artık onun tüm düşüncelerine ve anılarına erişebiliyordu. Bazılarına dokunduğunda, bir güç patlaması ve öfkeli ateş fırtınaları ortaya çıkıyordu.

"Sen de öyle olacaksın," dedi ona. Küçümsemek için söylememiştir. Bu apaçık bir gerçektir. Onun tutkulu öfkesini dindirmek için güçlü olması gerekiyordu. Hem de çok güçlü. "Artık bana yakın olduğun için daha hızlı gelişecekler. Bir Druid'in gücü ruh eşinin dokunuşundan gelir. Druidlerin kendilerini yeniden şarj edebilmeleri için İblis'in enerjisiyle beslenmeleri gerekir."

"Beslenmek mi?" Ona karşı gerilirken sesi bir an için dehşete düşmüş gibi çıktı.

"Mmm. Pil gibi. Bir oyuncak çalışmak için pille beslenir. Bizim durumumuzda, bu birbirimizin varlığında olmak anlamına geliyor. Yakın olmak. Zamanla, bu kadar kısıtlayıcı bir ortak yaşam olmayacak. Ama her zaman temas halinde olmamız gerekecek."

Kestra onun kucağından kaydı, yüzünü ona dönerek diz çöktü ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Noah parmaklarını Kestra'nın boynunda gezdirdi, belli ki onu bırakmak istemiyordu. Şekerli saçlarını salladı, düz dökülüştü omuzlarına biraz çılgınca yerleşti. Cesur gözleri bir an için onu süzdü.

"Kimseye bağımlı olma fikri umurumda değil."

"Bu bir bağımlılık değil, Kestra. Bu bir ortak yaşam. Ben sana bakarım, sen de bana bakarsın. Bu Damgalama. Ben sensiz yaşayamam, sen de bensiz yaşayamazsın. Düşüncelerimin içine bak. Benim için nasıl olduğunu gör. Kutsal ayların gecelerini ve haftalar boyunca ağdalarını ve azalışlarını gör."

Ona gösterdi. Kes anında o gecelerin anılarıyla sarsıldı. Karanlık ve sürükleyici dürtüler. Gücünün elemental doğasına teslim olmak için ilkel dürtüler. Sonsuz bir fısıltı gibiydi, ay ağardıkça daha da yükseliyor, ona cevap vermesi, itaat etmesi için yalvarıyordu. Ateş ve yaramazlık için haykırıyordu. Alev ve tutku. Vücudu ihtiyaçla yanıyordu, bir sürü kadının bile doyuramadığı şiddetli bir acı, bu yüzden denemeyi bırakmıştı. Yüzyıllardır Samhain ya da Beltane'de yatağına bir kadın almamıştı. Tek başına acı çekmiş, tek başına yanmıştı. Asırlar boyunca kız kardeşinin sevgi dolu varlığı onu kurtarmış, kız kardeşi Aklın harikulade güçleriyle büyümüşü. Mizahı ve bilgili yolları, sadece sesinin gücüyle duygularını hafifletme yeteneği. Bu bir tedavi değildi ama akıl sağlığını korumak için yeterliydi.

Ama eşi Gideon'la birlikte olmak için evini terk ettiğinde çok korkmuştu. Korkmakta da haklıydı. Kendisi için değil. Hayır. Kendisini hiç düşünmemişti. Diğerlerini düşündü. Masumları. Kontrolünü kaybederse sevdiği herkesi yok edeceğinden emindi. Her yıl bir öncekinden daha da kötüleşerek ama bunu asla göstermeyerek hayata tutundu. Kendi akıl sağlıkları için ona bakanlara bir destek figürü olabilmek için işkencesini asla göstermedi.

Son yıllar cehennem gibiydi. Legna'nın sakinleştirici etkisi olmadan acı çekmiş, çılgılık atmış ve kabarmıştı. Yalnız kalacağını bilene kadar beklemiş, sonra da birkaç mil ötede bulunduğu bir mağaraya gitmişti. Bulduğu salınım yüzünden tüm mağara yanmış ve kararmıştı. Her şeyi yakmıştı. Patlamalar, infilaklar ve alev akıntıları... Vücudu ter, is ve dumanla kaplanmış, gücü bilincini yitirene kadar tutuşmuştu. Kısa bir süre sonra uyanırdı çünkü enerjisi vardı ve vücudu kolayca yenilenirdi. Sonra çalışmak için Salon'a dönerdi ya da uykuda kendini kaybederdi.

Ve sonra, geçen Beltane'de onu rüyasında görmüştü. Mağarada bitkin ve soluk soluğa yatarken onu dşlemişt. Onun ateşini, kavgasını, tutkusunu, onu her zaman için işaretlediğini, aralarındaki alevin onun yaratabileceği her şeyden daha fazla olduğunu, hayal edebileceği her şeyin ötesinde mutluluk verici olduğunu. O zaman ve her seferinde ihtiyaçtan ıglık atarak uyanmıştı, vücudu ağrıyordu, ağırdı ve dipsiz bir acı çekene kadar sertleşmişti. Kadın ne kadar boş hissediyorsa, adam da o kadar tatminsiz hissediyordu.

Ve sonra...

Kayıp.

Onu bir saniye önce bulmuştu, bir saniye sonra ise kaybolmuştu. Kestra onun gördüklerini gördü; karşılaştığı ölümü gördü. Sonrası öfke ve kör bir yıkımın alev alev yanmasıydı. Ama onu kurtarmıştı. Bir yol bulmuştu. Cehennemin içinden geçen bir yol. İnandığı her şeyden, ahlakta, sevgide ve ruhunda en değerli gördüğü her şeyden uzaklaşarak bir yürüyüş.

Yine kaybettim. Kontrol kaybedildi, arkadaşlar kaybedildi, saygı kaybedildi. Sevgi ve güven belki de onarılamayacak şekilde kayboldu. Samhain bu kadar yaklaşmışken, umutsuzca onu kendi dünyasına olabildiğince sorunsuz bir şekilde sokmaya çalışırken zaman kayboldu. Onu tanımaya ve onun da kendisini tanımasına izin vermeye çalışıyordu. Salondaki karşılaşmaları onu tatmin etmeye, onu tatmin etmeye başlamamıştı bile. Fiziksel olan bir dürtü, duygusal olan ise bir gereklilikti. İçindeki Ateş canavarını yatıştırmak için ihtiyaç duyduğu şey onun ruhu ve kalbiydi. Onu yolunda durduracak ve sonsuza dek zarar vermesini ya da kontrolsüz bir yıkıma yol açmasını engelleyecek olan onun kadınsı gücüydü, onun geri tepmesiydi. Bedenlerinin tutkusu, ortak yaşamlarının, belki de bir gün aşklarının sembolik bir patlamasıydı ve kesinlikle ikisinin de içindeki Ateş için bir çıkış noktasıydı. Biri neden olacak

Hayır zarar için onlar veya için Diğerleri
ne zaman onların simbiyotik ilişki mükemmel bir
konuma yerleşti.

Kestra ayağa kalkmaya çalıştı, onun her hareketini takip ettiğinin farkındaydı ama yine bunaldığını ve sadece nefes alıp düşünmeye ihtiyacı olduğunu bildiği için ona dokunmadı. Yatağa oturdu ve derin nefesler aldı, ona bakmıyordu ama yatağın ayak ucunda durup onu izlediğini, muhtemelen aklından geçenleri okuduğunu hissediyordu. Bu çok büyük bir sorumluluktu! Bir Kral'ın akıl sağlığından, böylesine muazzam bir güce sahip bir varlığın akıl sağlığından sorumlu olacaktı, parazit varlığıyla kontrol altına alınması gereken bir güç.

Ama bu ne kadar korkutucu olsa da, bununla yüzleşmekten korkmuyordu. Kendi içinde eşit ölçülerde bir yerin büyüdüğünü hissetti. Birdenbire Kadim ve güçlü bir varlığın gücünü taradığını, onu bile şaşırttığını anladı. Ona yüzyıllardır aradığı bir yolu göstermişti. Bir kalp atışında onu, engin bilgeliğinin bile bulamadığı güce doğru yönlendirmişti.

Vücudu güçleniyordu. Ona hızla iyileşebileceği söylenmişti. Evet, bunun üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Güce tapıyor, bir güç varlığı olarak sahip olacağı geleceğin keşfedilmemiş heyecanını ve bununla birlikte gelen sorumlulukları kucaklıyordu.

Noah'ya baktı ve Ateşini dindirmesine yardım etmenin en önemli önceliği olacağını anladı. Bu onun en çılgın hayallerinin ötesinde bir tutku anlamına gelecekti. Bu durum kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ama korku yoktu. Açlık vardı. Hayır. Açlık. Otuz iki yaşındaydı. Tüm bu zaman boyunca, vücudunun sadece tehlike karşısında uçarken canlı hissettiği soğuk, gri bir varoluştan başka bir şey olmamıştı.

Ama burada, güzel bir adam, muhteşem bir sevgili ve iyi bir ruh şeklinde önüne serilmiş potansiyel bir duygu şöleni vardı. Bu adam onun bedenini bin bir şekilde yakabilirdi ve bunu onun hızla bulanıklaşan gözlerinde görebiliyordu. Noah onun zihnindeydi, yani düşüncelerini biliyordu. Elleri yatağın ayak ucundaki direğe dolanmıştı, parmak eklemleri bembeyazdı ve dudakları kısıtlamayla bastırılmıştı. Onur. Asaletin en uç noktası.

Korkuyu bul, Kestra, diye düşündü kendi kendine. Neden korkmalısın? Tehlike nerede? Tehlikeyi bilmeden içeri girme.

Onu hak ettiği gibi sevmeyeceğinden korkuyordu. Bunun kendisine ve başkalarına yaratacağı tehlikeden korkuyordu. Vücudunun frijit olmadığını kanıtlamıştı. Aynı şeyi onun deneyimsiz, isteksiz kalbi için de yapabilir miydi?

Noah yatağın etrafından dolanıp ona doğru yürüdü ve çenesini parmaklarının arasına aldı. Gözleri buluşana kadar yüzünü yukarı kaldırdı. "Senden tek bir konuda bana güvenmeni istiyorum. Sana yolu gösterebilirim. Sevmekten aciz olduğunu düşünüyorsun ama aynı zamanda kendine sanki on sekiz yaşından önce hiç hayatın olmamış gibi davranıyorsun. Ailenin, arkadaşlarının ve geriye kalan ailenin sevgisini kendinden uzaklaştırdın. Ama bir zamanlar oradaydı Kes. Sen sevdin."

"Ve bunun için acı çektiler. Ben de bunun için acı çektim," dedi buz gibi bir sesle. "Sadece kaybetmek için sevmeyeceğim. Ya-"

"Hayır." Anında sözünü kesti. "O yere gitme. Sen oraya ait değilsin. Asla tereddüt etmezsin, asla şüphe duymazsın. Sadece hazırlanırsın, güvende olursun, pratik yaparsın, öğrenirsin ve becerilerini geliştirirsin. Bunlar yetişkin yaşamın boyunca senin ilkelerin oldu. Sevgi dışında her konuda korku içinde yaşamamayı seçtiniz. Bu ilkeleri sizi korkutan şeylere uygulama zamanınız geldi.

en çok. Kalbinin içine bakıyorsun, ihtiyaçlarını görüyorsun, bana karşı isteklerini görüyorsun ve tek gördüğün tehlike." Ona doğru eğildi, şehvetli ağzı onunkine yaklaşırken hafifçe gülümsüyordu. "Atla, Kes. Sadece atla ve tüm güvenlik sistemlerinin çalışacağına güven. Atla, kollarını aç ve heyecanı hisset. Bu inanılmaz ve her saniyesine değer."

Bölüm 14

Cygnus sanki Cambridge'de bir profesörmüş gibi, "Şimdi, İblislerle ilgili püf noktası," diye ders verdi, "onların elementlerini bilmektir. En ideali onları gündüz vakti, uyurken yakalamaktır ama bu yol çok acı vericidir."

Cygnus'un kardeşi hariç diğerleri kıkırdadı. Quinton hiç eğlenmemişti. Cygnus'un Gecegezenleri takip etme konusunda gerçekten iyi olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydı. Artık her ikisi de Vampir becerilerine ek olarak Mistral ve Gölgegeyiyen'in özelliklerine sahipti. Daha küçük İblislerden birkaçını alt edebileceklerinden emindiler. Bir yetişkini. Kadınlar güçlü değildi ve buna değmezdi, bu yüzden erkekler olmalıydı.

"Ancak, göz ardı etmememiz gereken bir avantaj var. Samhain." Cygnus sırttı. "Yarın. Yarın için iyi bir planım var ama bu gece kendi içinde oldukça güçlü ve... diyelim ki dışarıda bir sürü azgın İblis olacak. Birini kızıştırken yakalarsanız asla şansı olmaz. Bir İblis'in gücünü kendimiz için ele geçirmek, Çağırmaya gerek yok." Diğerleriyle birlikte kıkırdadı. "İşin püf noktası, hangi elementi seçeceğiz?"

"Telepati ya da şifaya ihtiyacımız yok."

"Zihin ve Bedeni göz ardı etmeyin. Zihin İblisleri ışınlanır ve Beden İblislerinin de astral seyahat güçleri vardır. Ancak her iki nedenden ötürü de, başkalarını uyarma fırsatı bulurlarsa bizi ifşa etme riskleri olacaktır. Ben bir Su İblisi derdim.

Ya da Rüzgar. İkinin de hava durumu yetenekleri var. Sise ya da rüzgara dönüşmek çok avantajlı olabilir. Toprak İblisleri erken yaşta bile tehlikelidir."

"Ateş yok mu?"

"Ateş," diye düşündü Cygnus. Düşünceli bir şekilde çenesine vurur gibi yaptı ve sonra şeytani bir sırıtış attı. "Samhain bunun için saklanacak. Sadece tek bir erkek Ateş İblisi var. İblis Kral. En iyi zaman bu olacaktır. Yalnız olacak. Kale şenliklerden sonra tatile terk edilmiş olacak. Bu gece Su ve Rüzgâr'ı alırsak, Ateş'iyile ikisiyle birden savaşamayacağını düşünüyorum."

"Beklemek akıllıca olur. Denenmemiş yetenekleri uygulamak için," diye karşı çıktı Quinton. "Beltane için zaman var."

"Belki de. Bu gece ne olacağını göreceğiz. Benim başka fikirlerim de var. Her halükarda muhteşem bir zaman geçireceğiz. Beni takip edin, sanırım ilk adayımızı görüyorum."

Şüphelenmeyen genç bir İblis erkeğinin arkasındaki gölgelere düştüler.

Noah onu öptü ve kalplerinin aynı vahşi ritimde attığını hissetti. Ağız onun daha yumuşak olan dudaklarına sürtündü, dudaklarının tadına baktı, kaynağını bir türlü bulamadığı o doğal tatlılıktan küçük yudumlar aldı. Bunun sadece Kes, sadece Kes olduğuna inanmak zorundaydı. Onun Kes'i.

"Kes'im," dediler birlikte, birbirlerinin dudaklarına karşı. Kız onu biraz daha derinden öpmek için uzandığında Noah gülümsedi ve dilleri birbirine değmeden hemen önce kız onun ağızına doğru güldü.

"Tadım gerçekten şeker gibi mi?" diye sordu nefesler ve öpücükler arasında.

"Kendin öğren," diye onu cesaretlendirdi, bu davet bir şekilde kulağa seksi ve yasakmış gibi geliyordu. Geri çekildi, merakla ona baktı, düşünmek için bir an aldı. Kâküllerinin arasından tek bir parmağını okşamak için uzandı, tamamen onun pek çok şey hakkında düşünmesini izlemenin büyüğü altındaydı, küçük ihtiyat ve endişe dalgalanmalarıyla mücadele ettiğini hissediyordu.

Gözlerini onun gözlerine dikti, ağzına dokunmak için alçaldı ve dilini alt dudağında şakacı bir şekilde gezdirdi. Minnettar bir ses çıkararak dudaklarındaki tadı yaladı, gözleri dumanlı bir cüretle parlıyordu.

Kestra başının arkasına uzandı ve saçlarını parmaklarının arasına alarak onu sabitledi. Gözlerini tuttu, bir an için onları aradı ve sonra onun duyuları arasında titreştiğini hissetti, bir an için onun gözlerinin arkasında olmaya alıştığını, kendine ve onu nasıl gördüğüne odaklandığını hissetti.

"Çok güzelsin," dedi, düşüncelerine her seferinde o kadar mükemmel bir şekilde karışıyordu ki, onun konuşma dürtülerini kendi dürtüleri sanmaya devam ediyordu.

Noah gözlerini açık bıraktı, sağlayabileceği her şeyi görmesini ve hissetmesini, ona sahip olmanın kendisi için ne büyük bir lütuf olduğunu bilmesini istiyordu. Onun ağzını nazikçe aldı, dudaklarının davetkâr ayrılışını bir an için görmezden geldi, böylece tam etkiye dikkat edebilecekti. Yavaşça ve derinden içine çekti, onun kokusunu yakaladı, ciğerlerinin derinliklerine götürdü ve orada yüzün üzerinde pamuk şeker rüyasının duyusal anısını uyandırdı. Verilerin sadece bu küçük izleri bile, bir anlık bir zevkle

Isı, yüzlerce küçük ateş topu gibi vücudundan aşağıya doğru yayılıyordu.

Sonunda ağzının içine girip tadını dilinin üzerine süpürdüğünde, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyor, onun uyarılmışlığını sanki kendi uyarılmışlığıymış gibi hissedebiliyordu, inanılmaz derecede ağırdı, ona, onun en ufak ayrıntısına bile gergin bir ihtiyaç duyuyordu. Tadı şeker gibiydi. En azından onun için öyleydi. Her ne kadar ondan gerçekten şüphe etmemiş olsa da, bunun doğru olduğunu görünce şok olmuştu. Duyguları onunkilerden çok farklıydı, çok daha keskin, çok daha odaklanmış ve güçlüydü. Kendi kalp atışlarını onun kulaklarından duyabiliyordu; kendi heyecanının alaycı flörtünün kokusunu alabiliyordu.

Kestra soluk soluğa geri çekilip kendi zihnine daldı, gözleri şaşkınlıktan irileşmiş ve yanakları gülünç bir kızarıklıkla lekelenmişti.

"Fark etmemiştim..." diye kekeledi usulca, ellerini yüzüne bastırarak. "Duyguların çok... çok güçlü." Güldü. "Duş almak için çok garip ve çaresiz bir istek duyuyorum."

"İhtiyacınız yok," dedi. "Ama ben her zaman nazik bir ev sahibiyim."

Kadının eline uzandı ve onu yataktan kaldırıp kendi bedenine doğru çekti. Beline doladığı sıkı bir kolla onu kendine sabitledi ve inanılmaz derecede sağlıklı formunun her ayrıntısına uydurdu. Gri ve yeşil gözleri karanlıktı ve ona duyduğu bariz arzusun farkındaydı. Kız büyülenmişti ve başka tarafa bakamıyordu. Ayaklarını yere değdirmeden hareket ettirdi, onu odanın içinde geriye doğru götürdü, yine dengesini ve onunla ilgisi olmayan diğer tüm düşüncelerini yok eden o zayıflatıcı tangoyu yaptı.

onunla birlikte. Tüm odağını, bedenini ve ruhunu o n a çekti, bedenini hissettirdi, gözleri ona ruhunu gösterdi.

Sonsuza kadar.

Onu gördü. Belki de duydu. Ama en önemlisi bunu hissetti. Onun bu konudaki kesinliğini hissetti ve bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ondan asla bıkmayacaktı, onu asla incitemeyecekti, ona ihanet edemezdi ve ikisini de hayal edebileceği ve hatta henüz bilmediği tüm tehlikelerden koruyabilirdi. Bu mutlak bir şey değildi. Yaşam ve ölüm kendi başlarına mutlaktı ve kimse olacıkları değiştiremezdi.

Ama o buna meydan okumuştı. Onun için ölümü aldatmıştı. Başka kim ona böyle bir hediye verebilirdi ki? Başka kim ona bu kadar ihtiyaç duyabilirdi? Ayrı bir huzura ihtiyacı varken onu serbest bırakacaktı. Tartışmak ama mantıklı olmak. Suskun olsa da iletişim kurardı.

Banyoya girdiler, hiçbir düğmeye dokunmamasına rağmen gaz lambaları ısıllı yanıyordu. Mumlar fitillerinde alevlendi, sonra sessiz bir yumuşaklığa indirildi. Adam onu hareket ettirdi, erkeksi vücudu her adımda ona karşı güç ve zarafetle dalgalanıyordu. Adam o kadar güzel kokuyordu ki, kadın adamın özünün dumanlı kokusunu solumak için ona doğru eğildi. İlerlemelerini durdurdu, sadece bunu yaparken üzerinde akan hisleri hissetti, tıpkı onun kokusundan zevk aldığı gibi bundan zevk aldığını biliyordu.

"Duş almışsın ama hâlâ benim gibi kokuyorsun," dedi kulağının dibinde fısıldayarak.

"Seni binlerce duşla bile yıkayamam bebeğim," dedi, yoğunluğu kıza hoş bir ürperti verdi. "Sen artık benim bir parçamsın."

"Neden bana 'bebeğim' dediğinde, erkekler bana böyle diyebileceklerini düşündüklerinde genelde yaptığım gibi seni yumruklamak istemiyorum?"

"Mmm, bunun için bir cevabım var, ama bir süre daha bu konuda tavsiyelerimi saklayacağım." Başını kaldırdı ve buz mavisi gözlerini ona dikti. Adam eliyle bakışlarını kapatarak onu güldürdü. "Düşüncelerimi okumak hiç adil değil. Az önce yarı mahrem saydığım bir konuda değil. Hiç vicdanınız yok."

"İtiraf etmeliyim ki bilmiyorum. Ama önemli olanları var." Adamın arkasındaki duş kabinine uzanıp muslukları açmasını izledi. Kocaman kabinin her yanından buharlı su akıyordu. "Ben sadece eğer bir kaynağınız varsa bunun kullanılması gerektiğine inanıyorum."

"Bir oda dolusu telepat ve empatin içinde bulunduğunuzda fikrinizi gözden geçirebilirsiniz." Parmak uçlarıyla suyun sıcaklığını test etti. Tatmin olduğunda onun gözlerinin içine baktı.

Kestra onun bakışlarındaki bariz arzuyu okuduğunda nefesinin boğazında tıkanıldığını hissetti. Elleri refleks olarak adamın pazularına geldi ve kalbi çarparak bir sonraki hamlesini beklerken ona yapıştı. Adam bir adım geri çekilerek hamlesini yaptı ama gözleri kızın yüzünden ve vücudundan hiç ayrılmadı, duştan yükselen buharın kızın etrafını donuk bulutlarla kaplamasını izledi.

"Benim için soyun, Kestra," diye alçak sesle, erkekçe bir emir verdi, sesi amacının şehvetiyle gürlüyordu.

Kestra nefessiz bir dakika boyunca duşun camına yaslandı, kalbi acı içinde çarpıyordu.

Göğüs. Yavaşça kırmızı kadife elbisenin eteklerine uzandı.

"Hayır. Diğer taraftan, Kes," diye onu boğuk bir sesle azarladı, gözleri yoğunluğuyla yeşim taşları gibi parlıyordu.

Anlamıştı. Elbisenin yakası, içinden kolayca çıkabileceği şekildeydi. Omuzlarına uzandı ve elbiseyi aşağı doğru kaydırıldı. Her hareketini seksi ve sürükleyici kılan doğal bir duygusallığı vardı. Bunu kendi içinde de hissediyordu ama şimdi onun bakışlarının sabit açlığı altında daha da güçleniyordu. Jimnastikçi vücudu her zaman mükemmel bir omurga kıvrımı ve geriye atılmış omuzlarla poz verirdi, ama onu baştan çıkarma arzusu omurgasına bir eğim ve omuzlarının eğimine bir eğim ekledi. Kollarını kısa elbisesinin kollarından kurtardı, sonra yavaşça üstünü sıyırdı.

Noah tam bir sahiplenmeyle izledi, bu kez onu kavrayan ve pençeleyen anlık ihtiyacı memnuniyetle karşıladı. Daha önce seçtiği sutyeni hatırladı, siyah ve kırmızı jakarlı satenden bir demikup, askıları ince ve siyahtı ve bu kadar yumuşak, baştan çıkarıcı teni tutmak için çok az şey yapıyordu. Başparmaklarını elbiseye geçirdi ve yavaşça vücudundan aşağı sıyrarak sutyeni, teninin ve kıvrımlarının tüm güzelliğini ortaya çıkardı. Noah'nın nefesi şiddetli bir hava boşalmasıyla kesildi. Kız dayanabileceğinden çok daha güzeldi. Teni o kadar mükemmeldi ki, yüzü, saçları ve vücudu o kadar kusursuz ve inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı ki. Belki de önyargıları gözlerini kör etmişti ama eğer öyleyse, cehaletini kollarını açarak ve özlemle çeliğe çevirdiği vücuduyla karşıladı. Elbiseyi belinin kıvrımlarından geçirip kalçalarının kabarıklığına doğru kaydırırken, onun her santimini öğrenmek istediğini düşündü.

Kestra, Noah'nın ellerinin kaya gibi sağlam yumruklar haline gelişini, duruşunun gözle görülür şekilde sertleşmesini ve çenesinin hissedilir şekilde gerilmesini izledi. Onu izlerken zihninde kadınsı bir memnuniyet gülümsemesi çiçek açtı. Bacaklarını bilerek kaydırды, bir kalçasını diğerine doğru kaydırды ve elbiseyi daha da aşağı iterken kalçalarında yumuşak bir dalgalanmaya neden oldu. Başını aşağı eğerek gözlerinde mavi alevlerle ona baktı, kirpiklerinin arasından sertçe ona bakıyordu. Yırtıcı ve tahrik olmuş görünüyordu, sanki ne istediğini tam olarak biliyordu ve bu bir yanılsama değildi. Elbiseyi bıraktı ve ayak bileklerine kadar düştü. Yan tarafa doğru tek bir adım atarak duruşunu genişletti. Dinledi. İzledi.

Noah kendi kurduğu bir ağın içindeydi. Kadının erotik bir hayatla alevlenmesini, kendi oyununu acı verici bir ustalıkla ona karşı çevirmesini izledi. Ellerini kalçalarına doğru kaydırды, avuç içleri karnına doğru yayıldı, sanki onun kendisine dokunmasını istermiş gibi kendine dokunuyordu. Elleri önce kaburgalarının, sonra da göğüslerinin üzerinden yukarı doğru kayarken hınzırca anlamlı gözlerini ona çevirdi. Noah'ın tüm ruhu doymak bilmez bir ihtiyaçla haykırdı. Bir sonraki nefesini zorla almak zorunda kaldı, ancak bu vücudunun belirli bir yerinde biriken kanı oksijenlendirmek için hiçbir şey yapmadı. Tepeden tırnağa sertleşmiş gibi hissediyordu. Giysileri onu boğuyordu. Kasıtlı olarak kemerinin altına baktı, sütyeninin ön mandalını açıp teninden sıyrırken küçük, seksi bir memnuniyet gülümsemesi takındı. Omuzlarını geriye doğru silkip sütyenin kollarından kolayca kaymasına izin verirken muhteşem göğüsleri ve koyu renkli meme uçları öne doğru itildi.

Kestra başparmaklarını külotunun küçük kumaş kenarlarına geçirdi ama bu kez onunla oynamadan seksi bir hareketle külotunu bacaklarından aşağı indirdi. Gözleri hâlâ onun üzerindeydi, açlığı nabzını hızlandırıyordu.

Ona doğru attığı her adımda şiddetini artıran acı verici bir ihtiyaç. Hiç vakit kaybetmeden ona doğru ilerledi, çünkü fazla uzaklaşmamıştı ve çıplak bedenini onun giyinik bedenine bastırdı.

Sıcak, boğuk bir nefesle "Öp beni," dedi.

Öyle yaptı. Tüm ateşi, arzusu ve isteği tüm varlığını sarmıştı. Ona doğru gittikçe daha sıkı kayıyor, teninin sıcaklığını giysilerinin arasından hissederken inlemesine neden oluyor, vücudunun kıvrımları ona karşı şehvetli bir şekilde sürtünüyordu. Elleri onunkilere uzandı ve avucunu göğsüne götürdü, onu sıkıca avucunun içine alırken rahatlama ve zevkle ağzına doğru inledi. Adam biraz sertti, ateşinden morarmıştı ama kız buna aldırmadı. Aslında, bu onun için yeterli değildi. Kendisine dokunduğunda onu serbest bıraktı ve elini göğsünden aşağıya, karnına ve tokasına kaydırды, sert ve emin bir vuruşla fermuarının arkasındaki gergin şişliği buldu.

Noah sallanıyor, avucunun güçlü cazibesine karşı koyamıyor, onun güçlü ve kendinden emin parmaklarının verdiği zevki kaçırmak istemiyordu. Serbest kalan eli onunkini kavradı ve bu işkence dolu dokunuşa doğru ilerlerken onu kendine doğru sıkıca tuttu.

Kadın ona güldü, sesi gırtlaktan geliyordu ve hissettiği şey üzerinde sahip olduğu güçle heyecanlıydı. Öfkeli bir şekilde hareket eden Noah aniden onu itti. Kadın tökezleyerek geri çekildi, göğüsleri sallanıyordu. Dudaklarındaki öpücüklerin tadını açıkça yalarken hâlâ ona gülüyordu. Noah tek bir hareketle tişörtünü çıkarıp yüzüne fırlatırken, kız gözleri açık bir şekilde edepsiz düşüncelerle dolu bir şekilde kıkırdamaya devam ediyordu ve buna uygun düşünceler onun okuyup bilmesi için zihninde pervasızca sürükleniyordu.

Adam kemerini kaptığı anda duşun çalıştığını aniden hatırlar gibi oldu. İki kez geri adım attı, tek yapması gereken fiskyelerin seliyle karşılaşmaktı. Su ona binlerce yıldız gibi çarptı, prizmatik kristal ışıktan boncuklar ve nehirler yüzünde, kirpiklerinde, göğüslerinde ve uzun, yürek parçalayan bacaklarında parladı. Keyifle içini çekti ve bir elini iki yanına koyarak kendini cama ve fayanslara yasladı. Gözlerini ancak adamın vücudunun nihayet kendi vücuduna yaklaştığını hissettiğinde açtı. Ona bakarken nefesini tuttu, uzun, takdir dolu bir değerlendirme yaptı.

"Noah," diye mırıldandı, sesi boğucu ve yumuşaktı, gözlerindeki şiddetli açlığın ve ona uzanırken ellerinin istekle titremesinin karşıtıydı. Avuç içleri ve parmak uçları göğsündeki, omuzlarındaki ve kollarındaki kas haritasının üzerinde kayarken, özel bir mantra gibi, nefesinin altında onun adını iki kez daha söyledi. Gözleri de aynı acımasızlıkla onun üzerinde gezindi ve sonunda onun kendisine olan doymak bilmez ihtiyacının çıkıntılı kanıtına yerleşti.

Çok ateşlisin. Dili boğazındaki suyu nabız noktasından yalamak için uzanırken, sesi zihninde baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüştü. Cinsellik anlamında söylüyorum, sıcaklık anlamında değil.

Öyle mi?

Evet. Temel olarak zorlandığınız için açıklamaya ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Yine de, sana dokunmak, sıcak burada da geçerlidir.

Kendisini çekici bulduğunu bilmekten duyduğu zevkle kabarıken bile, ifadelerindeki iltifatlarla eğlenerek güldü. Aynı zamanda, elleri ve şimdi de ağzı üzerinde gezinirken kendi elemental sıcaklığıyla dolup taşıtı. Kadın kaçındı

Ona dokunma girişimleri, sıırsıklam saçlarındaki elleriyle yetinmek zorunda kaldığında tenine karşı kıkırdadı. Elleri ıslak teninde cesurca gezinirken, ağız da onun ardından hafifçe peri gibi uçuşuyordu. Ara sıra dişlerinin kıstırdığını hissediyor, zaten acı içinde bekleyen vücuduna ağır bir şekilde akan sıvı yıldırımın şokuyla sarsılıyordu.

Beni öldürüyorsun.

Suçlamayı noktalamak için yüksek sesle inledi, acı dolu ses damlayan duvarlarda yankılandı. Kestra adamın göbeğindeki gergin tene bakarak gülümsedi ve iki elini de adamın kalçalarına doğru uzattı. Parmaklarını onun üzerinde kaydırđı, giderek kalınlaşan şaftın etrafına sardı, dokunuşunun ondan çıkardığı sıcaklık dalgalanmalarının ve inanılmaz sertliğın tadını çıkardı. Sonra tek dizine kadar alçaldı ve ağızını oyunun içine doğru sürükledi. Dili ereksiyonunun en ucundan geçerken Noah'ın tepkisi sesli oldu, kontrolünü yok eden alaycı bir titreşim, sonra etrafına kapanıp onu ağızının sıcaklığına getirirken dudaklarının yumuşak bir emme çekimi. Adamın saçlarını tutuşu şiddetliydi; çıkardığı zevk sesleri akıldışı ve ilkeldi. Kestra her şeyi içine çekti: adamın tepkisini, tadını ve onun istekli ağızına çaresizce sokuluşunu.

Ona bu şekilde zevk verebileceğini, onun tüm kontrol ve şövalyelik duygusunu elinden alabileceğini biliyordu. Şiddetle titreşen bir an için bile olsa, ona ihtiyacı olduğunu hissettiğı tüm zevkleri unutturabilirdi. Bunun bir önemi yoktu. Onu memnun etmek onun için bir coşku gibiydi. Çıkardığı her ses, zapt edemediğı her seğıirme ve titreme, şimdi ağızında yuvalanmış olan çelikten ihtiyaç; bunların hepsi onun için akıl almaz derecede heyecan vericiydi.

Kes!

Bu güçlü bir zihinsel komuttu ve saçlarının ellerinde yukarı doğru çekilmesiyle birleşti. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu, gözleriyle buluşmak için yaklaştığında onu serbest bıraktı. Sonra bir adım daha yaklaştı ve göğüslerinin sert uçlarının adamın göğsüne kışkırtıcı bir şekilde vurmasına izin verdi, artık ihmal edilmiş olan ereksiyonu karnının en alt kısmına yaslandı. Nemli, sıkı buklelerin gıdıklanmasını hissedebiliyordu, dokunuş acı verici bir şekilde erotikti çünkü onu hassasiyetle çiğ bırakmıştı.

Kestra, bir kalıp sabuna uzanırken Noah'nın gözlerinden gelen suçlayıcı sıcaklığı görmezden geldi. Onun sabununu. Sabunun temiz, erkeksi kokusunu koklarken bakışlarını ondan ayırmadı; bu koku, Nuh'a her zaman sinmiş gibi görünen kızarmış odun kokusunu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kestra ellerini sabunlamaya başladı ama sonra kaşlarını mizah ve muziplikle kaldırıncaya durdu; beyaz-sarışın kavisi çıldırtıcı derecede muzipti.

"Bekle, sen zaten duş almıştın." Sabunu adamın yakalaması için havaya fırlattı ve hızlı bir dönüş yaptı. "Yap beni bebeğim," dedi, kışkırtıcı bir şekilde poposunu adamın sert şaftına yasladı ve kendini onun kalçalarına sıkıca oturttu.

Noah neredeyse sabunu bırakacaktı, içgüdücü küçük cadalozu kalçalarından yakalamak ve vahşi bir hamleyle oyununa son vermektir. Bunun yerine, dişlerini sıktı ve onun içinden çıkardığı durdurulamaz iniltinin ve poposunda titreşen ısı dalgasının zaferine izin verdi. Sabundan hızlıca bir köpük çekti, sonra uzanıp saçlarını avucunun içine aldı, ıslak kütleden tutarak sırtını kavislendirdi, omuzları göğsüne değdi ve ağzı boynunun kenarına sıkıca yerleşti.

Noah boştaki eliyle kadının vücutunun ön tarafına uzandı ve göğsünü yakaladı. Sabun üzerine bulaştı, elinin ateşli süpürgesi altında cömert bir his yıkaması. Adam etini yoğurdukça göğsü köpüklerle doluyor, sert meme uçlarının üzerinden hızla kayan parmaklarının sürtünmesiyle ona işkence ediyordu. Diğer elini de işe koştu ve kadının inlemesine neden oldu, vücudu şehvetli bir şekilde ona doğru bastırdı. Her iki göğsünü de avuçlarının arasına aldı, sabun ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, meme uçları o kadar sertti ki, çığlıkları onu ne kadar hassaslaştığı konusunda uyardığında bile onları parmaklarının arasında yuvarlamaktan kendini alamadı.

Daha fazlasını istediğinde, ellerini kadının karnına ve kalçalarına doğru kaydırđı. Kalçalarını kavradı, sırtını yıkayabilmek için onu öne doğru eğerken pelvisini alaycı bir şekilde kendine doğru bastırdı. Sabun aralarından aşağı kaydı, birbirlerini kızdırmak için kullandıkları bağlantı kaygan ve kaygan hale geldi.

Kestra uzun ve derin inledi, sürtünmenin hafiflemesiyle kıpırdanmaktan kendini alamadı. Adam bacaklarının arasından, dumanı tüten duştan daha sıcak, sabundan çok daha etkili kaygan kayganlaştırıcıya doğru kaydı.

Onun şiddetle küfrettiğini duydu, kalçalarını kavradığını hissetti ve sonra sabunun fayansa çarpma sesini duydu. Ona söylemek istiyordu ama onu hissettiğinde, ne kadar yakın olduğunu gördüğünde nefesi kesiliyordu. Ta ki yeni sesini hatırlayana kadar.

Al beni, Noah. İşte böyle. şimdi.

Sesi ve zihniyle verdiği yanıt, ilkel bir talep hırıltısıydı. Onu buldu, içine girdi ve olabildiğince sert ve derin bir şekilde soktu. Kadın, adamın sahip olma duygusunun giderek arttığını hissettiğinde duvarlara yaslanmasaydı yere düşeceklerdi.

Ama sonunda oradaydı.

Elleri kalçalarını kendine doğru daha da sıkı çekerken "Noah," diye homurdandı. Onun içinde daha da derinleştğini, kalınlığına uyum sağlamak için onu gerdiğini, onu kör edici ve yoğun bir sıcaklıkla kavurduğunu hissetti. Noah, onu tekrar bu kadar sıkı sarmanın mutluluğunu özümsemek için bir an bulduktan sonra ıslak başını geriye doğru salladı. Onu bal ve sıcaklıkla kucaklaması harika bir boğulmaydı.

Şimdi ne yapmalı...?

Kes onun üzerindeki zevk gerginliğini duyabilse de, bu düşünceyle onunla alay etti. Kes de ona iç kaslarını esneterek karşılık verdi ve adam tekrar küfredince güldü.

Sana ulaştığımı böyle anlıyorum. İzindeki bir denizci gibi küfrediyorsun.

Küstah fahişe.

Noah geri çekildi ve karşılığında derinlemesine okşadı, kalçalarının çarpışmasıyla onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. Kadının çığlığı tüm vücudunu titretti ve adam bunu kadının vücudunda ve zihninde dalgalar halinde hissetti. Alay etmeyi başka bir zamana bırakmaya karar verdi. Onun ihtiyacı da kendisinininki gibi çok büyüktü. Onun nasıl hissettiğini hissedebiliyordu, ham ve arzulu, tatmin olma açlığı ona baskı yapıyordu. Samhain'in çağrısını ilk kez onun içinde hissetti, onun gücü, dürtüleri konusunda bu kadar deneyimsiz biri için kör ediciydi. Kadının bu kadar çok ihtiyaç duyduğu şeyi ondan esirgemek onun için işkence olurdu. Onu belinden tutup tek bir duvara doğru çevirdi, iki elini de fayanslara dayadı. Bu basit hareketler bile onun dikkatini dağıtıyor gibiydi. Onu sıkıca ellerinin arasına aldı ve yavaşça içine derin bir vuruş yaptı. Kadın onunla birlikte hareket etti, kaldıraç gücünü kullandı.

Ritmik, sihirli bir temasla ona vurana kadar geri itmek için duvara yaslandı. Bunu anında başardığını biliyordu, hatta onun vücuduna her itişine eşlik eden ani cesaret verici nefes alışları ve yalvarışları olmadan bile. Zihniyle ona sesleniyordu, adının ritmi onu çılgına çeviriyordu.

"Benim için gel bebeğim," dedi kabaca. "Gel, Kikilia, seni hissedebiliyorum." Ve hissetti de. Gerilimi, sıkılaştan mengeneyi, derinliğini artırmak için ona karşı çılgınca itişlerini ve onun için daha yüksek ve daha yüksek sesle çığlıklarını hissetti.

Orgazmı olağanüstüydü, şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir patlama ve kontrol kaybı. Kadın zevkten kudururken, vücudu vahşice onunkini talep ederken, artık dayanamayacak hale gelene kadar onu kadife bir şiddetle kavrarken onu tutmak zorunda kaldı. Onun tüm niyetlerini, tüm kontrolünü elinden alıyor, itaat etmeye zorluyordu. Adam saliverilmek için kükreyene kadar durmadı, onu tamamen boşaltana kadar ateşli bir şekilde içine pompaladı.

Nefes nefese duvara yığıldılar, kadının bedeni adamın altında ezilmiş, yanağı fayansa bastırılmıştı. Ağlamamaya çalışıyordu ama nefes alışlarının hıçkırıklara dönüşmesi çok kolaydı. Noah onun neden ağladığını biliyordu ve onu gözyaşlarına boğan bu sevinci yaşamaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Bu kadar çok zevkin varlığını ya da çok iyi tanıdığını düşündüğü bedeninin bu zevki üretebileceğini ve ona teslim olabileceğini hâlâ kavrayamadığını biliyordu.

Ondan uzaklaştı, sadece onu kendisine doğru çevirdi. Dolu bedenini suyun altında salladı, onu nazikçe yıkarken tek koluyla tuttu, onu hiçbir şekilde uyarmaya çalışmadı, onunla ilgilenirken sessizce iyileşmesine izin verdi. Adam onu karıncalanan yerlerinden yıkadığında nefesi kesildi ama adamın şefkatli ellerinin hissi içini doldurdu

Sıcaklık. Vücudunun temiz olduğundan emin olduktan sonra saçlarını yıkadı, bolca köpürttü ve ıslak ipeğin uzun şeritleri üzerinde oyalandı. Tatmin edici bir şekilde yıkandığını hissettiğinde, aniden onu tek bir kol boyunca aşağıya daldırdı, suyun düşüşü altında sırtını eğdi ve gülerken saçlarını sabunla duruladı. İş bittiğinde onu kulağının arkasından öptü ve muslukları kapattı. Onu havlulara sardı, saçlarını sardı ve yatak odasına geri döndüler.

Kestra pencerelere baktığında aniden nefesi kesildi.

"Gün ışığı geliyor."

"Evet," diye kabul

etti.

"Şimdi uyuman gerekmiyor mu?"

"İblisler için genel kabul gören uygulama bu olsa da," dedi onu yatağa götürürken, "önce seninle birkaç saat sevişmeyi düşünmüştüm. Çok uzun sürmese de." Kadın yatağa düşene kadar vücudunu onunkine doğru sürdü ve o da onu takip etti. "İçimden bir ses Samhain geldiğinde çok yorulacağını söylüyor."

"Hmm." Adam kalçalarının arasına girip havlusunu kenara iterek tenindeki suyu yalamaya başladığında bunu düşündü. "Bu akla yatkın," diye nezaketle kabul etti. "Fiziksel olarak en iyi durumdayım. Bildiğiniz gibi cinsel açıdan tamamen yoksunum. Ve gerçekten çok azgın olduğumu fark ettim. Bu yüzden koşulların uygun olduğunu söyleyebilirim."

"Azgın mı?" Kadın onu omzundan çimdikleyene kadar güldü.

"Evet. Vücudun için yanıp tutuşuyorum, seni koca pislik. Ama benimle dalga geçmek istiyorsan, onun yerine oturmak için sıfırın altında bir dondurucu bulabilirim. Ne de olsa Samhain sadece yirmi dört uzun, çok uzun, bitmek bilmeyen uzun saat." Dramatik bir etki yaratmak için iç çekti.

"Sanırım derin dondurucu günlerin sona erdi," dedi ona, buklelerden göbeğe ve göğüs dekoltesine uzanan uzun bir çizgiyi yalarken.

"Mmm. Bu güzel olurdu." Bir omzunu kaldırarak göğüs ucunu adamın seksi ağzına dayadı, adam onu ustalıkla yerine getirdiğinde neredeyse mırıldanıyordu, ta ki kadın tekrar arzuya ıslanana kadar. "Ya gün ışığı?" diye nefes nefese kaldı.

"Yirmi ila otuz dakika içinde güneş doğu pencerelerine vuracak," dedi, vücudunun üzerinde durup onları işaret ederek. "Vitraylar ışığı yakalayacak ve vücudunuzu bir renk cümbüşü içinde yıkayacak. Renkli ışığı sevdiğim için, ağzımın saygılı öpücüğüyle ona bütünüyle tapınmaktan daha azını yapamam."

Bu düşünce karşısında sarsılarak yutkundu, nabızı boğazında belirgin bir şekilde atıyordu.

"Yirmi ila otuz dakika mı?" diye sordu. "O zamana kadar ne yapacağız?"

"Pratik, tabii ki."

Kestra'nın bedeninden aşağı doğru kaydı, ağzı sıcak bir şekilde teninde gezinerek doğrudan eğitim alanlarına indi.

Noah uyandı, gün ışığının getirdiği o garip yönelim bozukluğu ve uyuşukluğu hissediyordu, daha kapıyı açmadan

gözlerini açtı ve odayı hâlâ yaldızlayan renk cümbüşünü gördü. Neden uyandığını anlayamadan, sırtına sokulmuş, saçlarıyla tembelce oynarken uyuyakalmış olan Kestra'yı hissetmek için yuvarlandı, parmakları dalgalar ve bukleler arasında o kadar ritmik bir şekilde taranıyordu ki, kendisi dinlenmeye teslim olmadan önce parmaklarının durduğunu zar zor hissetmişti.

Yanında değildi ve kalp atışları hızlandı. Doğrulup keskin gözleriyle odayı taradı. Onu yerden tavana kadar uzanan pencerelerden birinin önünde durmuş, yavaş ve düşünceli bir ilgiyle renk desenlerini izlerken gördüğünde rahatlayarak sert bir nefes verdi. Alt dudağı sıkıca dişlerinin arasında, adaçayı renginde bir çarşafa sarılmış, renk cümbüşü bedenini gördüğünde kalbi onun için gerçekten acıdı. Hâlâ öğleden önce olduğunu fark etti, doğu pencerelerindeki ışığın eğimi hâlâ ötesinde bir yerde olamayacak kadar güçlüydü.

Sessizce ayağa kalktı, ona doğru ilerledi ve ellerini omuzlarına koydu. Kadın, adamın huzurunu kaçırarak kadar üzgün ve sıkıntılı görünen küçük bir iç çekişle ona yaslandı. Parmakları köprücük kemiğinin üzerinden boğazına doğru kayarak, sorularını kendine saklamaya çabalarken yatıştırıcı bir hareket yaptı. Onu aceleye getiremezdi, onun kendisine ve ortaya koyduğu her şeye tereddütsüz ve çok fazla düşünmeden razı olmasını asla bekleyemezdi.

"Çok bilgesin," dedi usulca, aniden sessizliği bozarak ve onun düşüncelerinin ve mücadelelerinin farkında olduğunu bilmesini sağlayarak. "Sanırım her şeyden çok bilgeliğin ve inancına olan güvenin beni etkiledi." Uzanıp boğazına yasladığı elinin sırtından bir parmağını aşağıya doğru çekti. "Sana aramızdaki meselenin çözülmediğini nasıl açıklayacağımı merak ediyordum ve birden uyandın ve düşüncelerinde bunu zaten anladığını gördüm."

Kestra sonunda dönüp onun gözlerinin içine baktı, ifadesi yumuşak ama ciddiye. Anında boğazını ellerinin arasına aldı, başparmakları çenesinin çizgisi boyunca geriye doğru okşadı.

"Bu konu söz konusu olduğunda bağımsızlığının her zerresinden korkmayacak kadar asil değilim, Kes, ama seni onsuz asla tutamayacağımı bilecek kadar onurlu bir adamım. Umarım her şeyi bir anda beklemediğimi anlamışsındır. Senden tek istediğim, ben bir şeyler yapmaya çalışırken bana yakın durman..." Tereddüt etti, anlık ifadesini kontrol etti.

"Beni haklı olduğuna ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Alaycı bir kahkaha attı. "İçinde sahiplenici bir çizgi var."

"O..." Söylediği her kelimenin ikinci kez tahmin edilmesine alışık olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Neredeyse bunun tüm Baskılanmış eşler için geçerli olduğunu söyleyecektim ama bu yarı gerçek olurdu. Haklısınız. Kendime ait olduğunu düşündüğüm şeylere karşı her zaman sahiplenici ve koruyucu olmuşumdur. Bunların hayatımda ve hükümdarlığımda gerekli nitelikler olmasına alışkınım. Bir Kral nasıl olur da halkının iyiliği için böyle davranmaz? Eğer çok fazla önemsiyorsam ve bu bir hataysa, kendimi bundan pişmanlık duyacak hale getiremem. İlgisizlik uzun yaşayanların lanetidir ve ben sorumluluklarımı ihmal etmeyeceğim. Bir hükümdar ya da lider halkını kendi ailesiymiş gibi korumayı artık umursamadığında, bir ulusun bu şekilde çöküşe geçtiğine inanıyorum."

"Aslında bunu anlayabiliyorum. Bunun için seni kınamıyorum Noah. Sadece buna alışık değilim."

"Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum, Kes," diye fısıldadı usulca, onunla alınlarına dokunmak için eğildi ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Samhain gecesi bu gece ve aşırı uçların olduğu bir gece

deneyimlediğiniz ya da deneyimleme olasılığınız olan hiçbir şeye benzemez. Duygularımızda harika olan ve değişken olan her şeyi büyütmenin bir yolu vardır."

"Bunu biliyorum Noah. Anılarını gördüm. Acını ve ihtiyacını hissettim."

"İhtiyaç." Güldü ama neşesizdi. "Bu gece bu kelimenin yeni bir tanımını öğreneceksin. Sanırım ben de öyle. Hayır," dedi hızla, kalp atışlarındaki ani artışı hissettiğinde. "Korkmamaya çalış. Eğer onu kucaklarsan, onun gücünü kendi gücün haline getirirsen, o zaman korku hissetmezsin."

"Karda tepeden aşağı inerken buzda kaymak gibi bir şey mi? Dibe nasıl ulaştığının ne önemi var? Zaten o tarafa gidiyordun."

Bunun üzerine kıkırdadı ve onun harika mizahına bir övgü olarak dudaklarını hafifçe öptü.

"Aynen bunun gibi bir şey. Aradaki fark, yol boyunca birkaç darbe ve çürük olması. Ama senin incindiğini görmemeye çalışacağım, Kes. Sana zarar vermeyeceğime söz verdim ama bunun fiziksel anlamda bir sorun haline geleceği bir zaman olacaksa, o da bu gece olacak. Ben Ateştenim ve içimde çok tehlikeli şeyler var."

"Tehlikeden korkmuyorum," diye fısıldadı onu yatıştırıcı bir şekilde öpmek için hareket ederken. "Ben de senden korkmuyorum. En azından fiziksel olarak."

"Öyle olmalısın," dedi, biraz sertçe doğruldu ve onu hafifçe salladı. "Benim bile emin olmadığım konularda kendinden çok emin davranıyorsun. Beni hafife alma. Bu gece olmaz. Bu ilk gece, anlıyor musun? Bu seninle, tek gerçek eşimle geçireceğim ilk Kutsal Ay ve ben bu geceye keskin bir heyecanla giriyorum."

Kalbinin benim olmadığının ve onu bana vermekten korktuğunun acı verici farkındalığı." Kadının ellerinin bileklerini sıkıca kavradığını hissetti ve yükselen endişesini kontrol etmek için derin bir nefes alarak ondan uzaklaştı. "Özür dilerim. Seni suçluyormuşum gibi geldi ama suçlamıyorum. İhtiyaçlarını anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Sadece benimkilerin ne olacağını bilmeni istiyorum."

"Noah, ihtiyaçlarının ne olacağını biliyorum. Ama istediğin kadar değişken olabilirsin ve bu senin kim olduğunun özünü değiştirmez. Onur duygun şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor. Öylece yok olmayacak."

"Buna benden daha çok inanıyorsun," dedi samimi bir acıyla. "Beş değil, altı gün önce seninle aynı fikirde olurdum. Ama son zamanlarda yaptıklarımın sonradan artık o kadar emin olamıyorum."

Kestra bu cümleyi acı bir tokat gibi hissetti. Niyeti onu suçlamak değildi ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Koşullar onu değer verdiği tüm değerlerle çelişkiye düşürmüştü. Suçluluk hissetmiyordu, çünkü yaptığı seçimlerden pişmanlık duymasını sağlayamıyordu, ama yaptıklarının sonuçlarından dolayı vicdan azabı duyuyordu. O da pişmanlık duyuyordu çünkü dikkatsiz davranışları onu savunulamaz bir duruma sokmuştu.

"Noah, az önce bana bu gece yaşayacaklarımın yabancılığını kabullenmem gerektiğini söyledin. Aynı şey senin için de geçerli değil mi? Bunu senin için bu kadar zorlaştıran şey kendi korkuların olacak." Ellerini yatıştırıcı bir şekilde adamın kollarında gezdirdi. "Sana karşı zihnimi kapatmadım. Aslında, şu gerçek seni cesaretlendirmeli..." Titreyerek nefes verdi ve kalbiyle düşünmeye alışık olmadığı için güldü. "Seninle kalmaya ve öğrenmeye istekli olduğum gerçeği, eğer yapabilirsem... eğer ihtiyacım olan cesareti gösterebilirsem..."

"Beni sevmek için, Kestra," dedi sabırsızlıkla. "Bu fikirden bahsedemezsin bile!" Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez nefesinin altından küfretti ve Kestra'ya olan bağlılığını bırakarak tedirgin ellerini saçlarında gezdirip içinde kabaran istenmeyen duyguları bastırmaya çalıştı. "İşte sana bir mantık ve onur örneği," dedi acı bir alaycılıkla, "ve karanlığın çökmesine daha saatler var." Kadının kendisine düz bir bakışla baktığını görünce içini çekti. "Önümüzdeki saatlerde benim hakkımda başka ne düşünürsen düşün, Kes, bu konudaki sınırlarını gerçekten anladığıma ve bununla başa çıkmaya yardımcı olmak için gerektiği kadar hassas olmaya niyetli olduğuma inan."

"Bu durumdan mutlu olman gerektiği anlamına gelmiyor Noah. Kendine karşı bu kadar mantıksız olma. Birinin seni sevmesini istemende yanlış bir şey yok. Ben sadece, kendisini sevmesini isteyen biriyle karşılaştığında bu kadar paniğe kapılan birini istemeyi seçtiğin için üzgünüm."

Pişmanlığı gözlerinde acı verecek kadar keskindi ve boğazında acının düğümlendiğini hissetti. Ona doğru uzandı, kollarının arasına aldı ve cesaret edebildiği kadar sıkı bir şekilde sarıldı. Kestra anında korunduğunu hissetti, bu his onu o kadar eğlendirdi ki güldü.

Şu anda onu koruyan oydu. Muhtemelen günün ve gecenin geri kalanında da öyle olacaktı. Onu, hakkında hiçbir şey bilmediği ama doğuştan üstesinden gelebileceği varsayılan bu güç dalgalanmalarından koruyordu. Bu meydan okumadan korkmuyordu. Asıl zor olan daha sonra olacaktı.

Kestra çok uzun zaman önce, tehlikeli şeyler, tehlikeli bir hayat söz konusu olduğunda, en iyisinin ana odaklanmak ve kendini bırakmamak olduğunu öğrenmişti.

Kontrol edemediği detaylar dikkatini dağıtmıştı. Bu konuda gerçek bir seçeneğe sahip olmama fikrinden hoşlanmamıştı ama öfke nöbetinin gerçekleri değiştirmeyeceğini de fark etmişti. Ayrıca, Nuh gibi güçlü bir varlığın aynı anda hem korktuğu, hem taptığı, hem de arzuladığı bu gece hakkında giderek daha fazla meraklandığını itiraf etmek zorundaydı. Beklentilerin büyüleyici bir bileşimiydi bu. Ve her zaman büyük bir açıkla yatakta bir gün geçirmenin ve tavşanlar gibi sevişmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişti.

Noah öksürüklü bir kahkaha attı ve aniden ona beyninin içinde sinsice dolaştığını hatırlattı. Onu imdikleme için uzandı ama Noah parmaklarını ellerinin arasına aldı ve onları sıcak dudaklarının öpücüğüne yönlendirdi.

"Dşncelerinizin inanılmaz bir kombinasyonu var," dedi. "Bir an etkileyici derecede cesur ve felsefi, bir sonraki an saygısız ve ergenlik sınırında."

"Mmm, şey, beni ergen düşüncelerimle eleştirmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi iyi yetiştirilmiş bir kibir tonuyla. Adamın ağzı parmaklarının ve avucunun üzerinde gezinirken koluna sızan sıcaklığı tamamen yalanlıyordu. Ona doğru biraz daha rahatça sokuldu.

"Büyük kozmik glerin etkisi altındayım," diye kendini mazur gösterdi, gözlerinde parlak bir muziplik ışıltısı vardı.

Bir an için kirpiklerinin altından onu düşündü, onun tadı ve kokusuyla dikkatini dağıtmasına izin verdi, sevişmelerinin kokusunun ikisinin de üzerine neredeyse kalıcı olacak kadar derin bir şekilde kazındığını fark ettiğinde bunun içinden nasıl sıcaklık damladığını hissetmesine izin verdi. O da aynısını yaptı, adamın tenindeki ortak kokuyu yavaşça ve derin derin içine çekti, ciğerlerini sarhoş edici ve uyarıcı kokuyla doldurdu. Anladı ki

Duyuları keskinleşiyordu ve bu onu heyecanlandırıyordu ama onu kendi teninde koklamak kadar değil. Nedenini anlamadı, sadece tüm duyularının harekete geçtiğini hissetti. Duyusal hafızasının vücudunda oyunlar oynadığını, koku aklına belli bir dokunuşu getirdikçe derin yerlerinde ısınma ve karıncalanma hissetti, vücudunun içindeki ince vuruşu, öpücüğü ve dilinin hınzırca hassas yerlerde oynaması.

Bunun normal olup olmadığını ya da kozmik güçlerin etkisi altında olup olmadığını merak etmeye başladı. Sonra da neden bu konuda endişelendiğini merak etti. Ne önemi vardı ki?

Ona gülümsedi ve bir eliyle kaburgalarını ve belini okşadı. Adamın etinin verdiği his ve güç onu büyülemişti. Sıcaklığı ve gücü onu kıskanç ve nefessiz bırakmıştı. Kes, elini onun karnının sertliği üzerinde kaydırabilmek için vücudunu onunkinden geriye doğru eğdi. Dokunuşunun altında kasların sıkılaştığını hissetti ve öpmekte olduğu eline ani bir dış darbesi geldi. Tek bir kaşını kaldırarak yaramaz bir niyetle ona baktı. Bu ifadenin onu çılgına çevirdiğini biliyordu.

"Kestra, bir noktada gerçekten uyumam gerekiyor," diye hatırlattı ona sertçe. "Bu saatte seninle konuşabilmek için bile enerji harcıyorum."

"O zaman seni yatağına yatıralım," diye mırıldandı usulca, boynunun güçlü sütununa doğru, onu öpmek için uzanırken tüm masumiyetiyle. Adam başını salladı, çenesindeki gölge yanağını aşındırıyor ve saçlarının dağınık tutamlarına takılıyordu.

Noah onun elini tutmasına ve yatağa götürmesine izin verdi. Onu yatağa yatırdı; sonra giydiği çarşafın kıvrımını göğüslerinin arasından çekerek bir gösteri yaptı.

Açık yeşil kumaş aniden nefes kesici bedeninden kurtuldu. Bir dizini yatağın üzerine, kalçasına yakın bir yere koydu ve olağanüstü bacaklarından birini onun üzerine doğru salladı. Kısa ama mest edici bir an için onun üzerine bindi, ağırlığının merkezini ona doğru yerleştirdi, böylece aniden kavurucu kadın ısı ve nemli sırlarla aynı hizaya geldi. Küçük kızın, onun üzerinden yatağın kendi tarafına doğru tırmanmaya devam etmeden önce ona sürtündüğüne bile yemin edebilirdi. Örtünün altına girdi ve sanki onun uyku isteğine itaat etmeye tamamen hazırmış gibi sarıldı.

Bu arada, vücudu üzerinde yaptığı hafif erotik dans, tamamen katı bir uyarılma durumuna ilham verme konusunda tüm zamanların hız rekorunu kırmıştı. Asla geride bırakılmayacak ya da bu konuda kolayca manipüle edilemeyecek biri olan Noah bir muamma ile karşı karşıya kaldı. Bu durumda manipülasyonu kabul edebileceğine ve geride kalmamak için doğru olanı yapabileceğine karar vermesi uzun sürmedi. Gerçi kızın kadınsı bir zafer hıçkırığını bastırmaya çalıştığını duyunca neredeyse fikrini değiştirecekti.

Teslim oldu, şimşek hızıyla ona uzandı, onu sırt üstü çevirdi ve kendini onun rahat bedeninin üzerine, uyluklarının yuva yapan beşiğine doğru yuvarladı. Bunu, baştan çıkarıcı kadınından tatmin edici bir şaşkınlık nefesi alacak kadar hızlı yaptı. Bir kalp atışı içinde dudaklarına karşı yumuşakça nefes alıyor ve onun kayan yakınlık okşamasına kalçalarının ölümcül derecede doğru bir şekilde dalgalanmasıyla karşılık veriyordu. Kadının nefesi bu kez çok daha güçlü ve son derece tatmin ediciydi, tıpkı bekleyen bedeninin kaygan sıcaklığı ve nektarı gibi.

"Güneş," diye yumuşak bir sesle öğüt verdi, sesinin alçak tınısı, en ufak bir zevk homurtusuyla pürüzsüzlüğü bozulan dudaklarına değiyordu, "Dünya'dan çok uzakta olmasına rağmen, gezegene ulaşacak kadar radyasyon yayar ve onu güneş ışığı dediğimiz şeyle yıkar." Dudaklarını hızla kızın boğazına doğru kaydırmasına rağmen

cümlenin sonunda ona karşı kalınlaşan uyarılma. "Radyasyon bu gezegende mevcut olan en saf enerji biçimlerinden biridir."

"Ah?" demeyi başardı, kalçaları tekrar kayarken ve ağzı alçalırken bir inilti ile takip etti, böylece sıcak nefesi göğsünün ve zaten acı verici bir şekilde dikleşmiş meme ucunun üzerinde akıyordu.

"Bu enerji en iyi İblis uyurken emilir," diye devam etti ve önemli bir duraklamadan yararlanarak meme ucunu ağzına çekti, serbest bırakmadan önce sertçe ve bariz bir açlıkla emdi. Kadının verdiği tepkiyi, çıkardığı zevk sesinde ve vücudundan sızan taze, ıslak ısı selinde hissetti. "Özellikle erkek Ateş İblisi için," diye vurguladı, başını geriye atmasına ve gırtlaktan bir kahkaha atmasına neden olan bir bakış attı ona. "Erkek için tamamen imkânsız değil" -erkek kelimesini, erkeklik organlarını bir kez daha alaycı bir şekilde kaydırarak ve dilini yavaşça yalayarak vurguladı -"Ateş İblisi uyanık kalabilmek için güneşin radyasyonundan yararlanır" -noktalama işareti için bir kayma, kollarının ağırlığını karşı göğsün üzerinde olacak şekilde kaydırmadan önce hızlı, vahşi bir emme- "gündüz saatlerinde."

"Bu," diye soludu, "büyüleyici." Kestra'nın elleri çoktan adamın geniş omuzlarını kavramıştı ve şu an için çok uslu bir kızmış gibi çaresizce dersini ve cezasını çekiyordu.

"Aynı kaynağı kullanarak güç durumunu da koruyabilir," dedi, bekleyen göğsüne dokunmadan önce sesi biraz daha sertleşti. Kestra onun tenine karşı gülümsediğini hissetmek için ancak bir an bulabildi. "Ancak." Tek ve vahşi bir hamleyle Kestra'nın içine girdi ve onu uzun, kesik kesik bir şaşkınlık nefesi almaya zorladı. Kalçasına uzandı, leğen kemiğini eğerek tamamen içine girmesini sağladı. Onun

dersin ritmi neredeyse hiç değişmedi. "Bu enerji gerekli tedarik için tatmin edici bir kaynak olsa da..." Nuh onun meme ucunu yakalayıp tekrar içine girerken, kadının haykırışlarından hoşnuttu. Kız onu çevrelediğinde bir demir ocağı kadar sıcaktı ve eğer belirli bir noktaya değinmeye bu kadar kararlı olmasaydı, kendini bunun coşkusunda kolayca kaybedebilirdi. Başını kaldırdı ve ona doğru sırttı. "İblis'in zihin ve sağlık durumu için uykunun doğal kaynağını kullanarak yeniden şarj olması çok daha iyidir." Bir kez daha onun dudaklarına yapıştı ve bedensel mutluluğunu bariz bir şekilde yansıtan gözlerine derin derin baktı. "Özellikle de Samhain gecesinden bir gün önce. şimdi, ne demek istediğimi anladığından emin olmak istiyorum, Kes."

Adam onun kaygan sıcığına doğru son derece derin bir ritim seğerken Kestra suskun bir şekilde başını salladı.

"Emin misin?" Adamın sözleri bir iniltinin üzerine yuvarlanırken, kadının içindeki adımları esnek iç kasların esnemesiyle karşılandı. "Çünkü öğrenme yardımcılarım var." Adam kıkırdadı ve kız histeri krizlerine girerken konsantrasyonunu bir anlığına yok etti. Vücudu her çirkin kahkahada titriyor, onun çok daha komik bir adam olma isteğini uyandıracak şekilde etrafında kenetleniyordu. "Kes'im," diye fısıldadı usulca, son kıkırdamalarını öpücükleriyle yakalamadan önce.

Elleri adamın omuzlarından saçlarına doğru kaydı.

"O halde," dedi gülümseyerek, "bu hızlı bir sevişme olmalı."

"Başından beri istediğin de buydu zaten," diye belirtti, azarlayan bakışları onu tekrar güldürdü. Gözlerini kapattı ve üzerinde dalgalanan hissin tadını çıkardı, bunu yapmak için vuruşuna tekrar ara verdi.

"Ben sadece bir ders duydum, bir şikâyet değil," diye belirtti.

"Sırada şikâyet var," diye alay etti, elini göğsüne koymadan önce bilerek arkasını ve önünü gösterdi ve kaburgalarından ve karnından aşağı kaydırđı. Islak bukleler arasında kayarak oynamak için hassas bir et aradı, bu sırada vücudunun içine doğru kaydığını hissederek omurgasında erotik bir ürperti yarattı. "İşte buradayız," dedi ipek gibi, tam da aradığı noktayı bulup emin parmaklarıyla onu okşamaya başladığında, "sorunun kökeni."

Kestra, adamın yarattığı göz kamaştırıcı his dalgasıyla birlikte içinden sessiz bir ünlem yükselirken, adamın altında sarsıldı. Sonunda, boğazından çıkan tek ses keskin bir ekshalasyon oldu. Biraz çaresizce onun bakışlarını aradı, orada olacağını biliyordu çünkü ona zevk verirken yüzünü izlemeyi seviyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu bilerek, terden ıslanmış saçlarını geriye savurarak. Kız öfkeyle başını salladı, sonra adam ona hem içeriden hem de dışarıdan çifte büyü darbesi indirince nefesi kesildi. Neredeyse acı çekiyormuş gibi inledi ama kızın gelişen bedenine doğru temposunu hiç bozmadı. Kız onun etrafında gerginlik kamçlarıyla sıkılaşıyordu ve bu inanılmaz bir duyguydu. "Bu senin için yeterince hızlı olacak mı bebeğim?" Onu nasıl çılgına çevirdiğı düşünöldüğünde önemli bir soruydu. Şaşırtıcı bacaklarını kullanarak onun bedenine doğru her itişini karşılıyor, tıpkı onun gibi daha derin bir dalgalanma ve bağlantı için uzanıyordu. Karşılıklı mutluluğa giden bir yolculukta bu şekilde birleştiklerinde bir bütün, bir tamamlayıcıydılar.

"Evet," dedi nefes nefese, bu kelime yarım düzine kayıp sevinç sesini noktaladı. "Çabuk... lütfen..."

Bu onun için kesinlikle bir sorun değildi. Onun ne kadar hazır olduğunu hissediyordu ve yaklaşmakta olan

serbest bıraktı. İçindeki his onu akılsız bir içgüdüyle boğana kadar kalınlaştı. Önce o boşaldı, fışkıran bir dalgaydı, ama o kadar sıcaktı ki onu yakacağını düşündü. Onun içinde dinamit gibi patladığını hissetti, umursamaz çığlıklarını duydu ve kendini kaybederken kalçalarının çaresiz itişlerini hissetti. Onu küçük manipölasyonunun doruk noktası ona bir ton tuğla gibi çarptı. Nefes alamıyor, hareket edemiyor ve zar zor görebiliyordu. Adamın son vuruşlarını karşılayarak yukarı doğru kamburlaştı ve ardından bir gelgitin şiddetiyle üzerine yıkılan salıverilme dalgaları onu önce bir yöne, sonra başka bir yöne savururken gerçekten çığlık attı.

Noah kendini onun üzerinde tutabildiği kadar uzun süre tutarken, vücudunun sıkışması onu sahip olduğu her şey için aldı. Sonunda ona doğru, onu bekleyen kollarının arasına düştü ve kalpleri göğüslerinin birleştiği noktada birbirine çarparken nefes nefese ona eşlik etti. Sanki az önce havadan sudan konuşmuşlar, aralarındaki şakayı bitirmişler gibi onun üzerinden yuvarlanıp iyi geceler demek için gereken rahatlığa sahip değildi. Ağırlığını hafifletmek için bile olsa onu terk edemezdi. Ama o şikayet etmedi. Ona sarıldı, elleri dönüşümlü olarak saçlarında ya da sırtında gezindi. Bacakları onunkilerin etrafında kıvrılmıştı. Hâlâ içinde gömülü olan bu sarılma, karşılıklı olarak mümkün olduğu kadar dolgun bir sarılmaydı.

İblis Kral o zaman ruhu için bir eşin gerçek gücünü ve bir İz Bırakma'nın ebedi doğasının neden bu kadar gerekli olduğunu anlamıştı. Kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı, böylece onun üzerindeki ağırlığını hafifletti ve elleri saçlarını okşarken gözlerinin içine bakmanın bir yolunu buldu. Paylaşacak biri olmadan tam tatmin ve memnuniyet diye bir şey yoktu. Hayattaki en değerli şeylerin hepsi o kadar harikaydı ki, onları paylaşmak istiyor ve paylaşmadığında kendini boşlukta hissediyordu. Düğünler. Doğumlar. Ölüm. Başarılar. Bilgi. Aile.

Hayal kırıklıkları. En acı verici sıkıntılar bile özünde harikulade, saygıyı hak eden ve paylaşılması gereken en onurlu şeylerdir.

Hayatımı seninle paylaşmak istiyorum.

Düşünce, o sansürleyemeden ikisinin arasında kaldı. Nefesini tuttu, beklentilerini, pişmanlıklarını ya da böylesine derinden hissedilen bir itirafın getireceği yükleri aklından uzaklaştırdı. Kızın üzerinde onu susturacak ya da panik içinde kendisinden uzaklaştıracak bir baskı kurmaktan korkuyordu.

"Noah, son beş dakikadır düşüncelerini okuyorum," diyerek onu usulca azarladı. "Bu şimdiye kadar birinin benimle paylaştığı en güzel düşünce." Gözlerini kırptırdı, parlayan gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü. "İnanılmaz bir ruhun var. Bu kadar dürüst ve saf duygularla beni korkutamazsın."

Noah kalbinin duygularla sıkıca sıkıştığını hissetti ve gözyaşını dudaklarında yakalamak için eğildi, onu yaratan kabullenişe tüm ruhuyla değer verdi. Sonunda onunla birlikte yuvarlandı, onun ağırlığını ve sıcaklığını bedenine alarak şimdi ona sarılabiliyordu. Onun böyle uyumasını, vücudunu örtmesini, güzel saçlarının göğsünde ve kollarında beyaz keten gibi yumuşak bir çarşaf olmasını istiyordu. Başını kaldırıp ona baktı, bir dakika boyunca sessizce gözlerini aradı.

"Sanırım bu senin... yorgun olduğun anlamına geliyor." Kelimenin üzerine pişmanlıkla iç çekti, gözleri onun üzerinde biraz fazla müstehcen bir şekilde kayıyordu.

"Eğer düşündüğünüzü bildiğim şeyi yapmaya cüret ederseniz, bunu yapmak zorunda kalacağım-"

"Bana yine ders mi vereceksin?" diye sordu umutla.

"Kes!" Kestra'nın küstahlığına güldü ve dudaklarını göğsünde hissederek, çaktırmadan ona doğru kaymaya çalıştı. "Kestra, uzun vadeyi düşünmek zorundasın," diye yakındı, belli ki gönülsüzce. Kız o lanet olası yaramaz kaşlarını ona doğru kaldırdı ve adam yine ona ders verdiğini fark etti. "Kes, böyle devam edersen gün batımına kadar ölmüş olacağım!"

"Böyle devam edecek mi?" Bu soruyu, bir şekilde vücutlarının arasına girmiş olan parmak uçlarını ona doğru okşarken sordu.

Hafifçe inledi, gözlerini kapadı ve bir an için iki eliyle kapattı.

"İnsan dişileri otuz ila otuz beş yaşları arasında cinsel açıdan en iyi dönemlerine ulaşırlar," diye söze başladı ve onu muzaffer bir şekilde güldürdü.

Bölüm 15

Kestra birkaç saat sonra uyandığında karanlığın çöktüğünü ve Nuh'un yatağında yalnız olduğunu fark etti. Yatağın onun tarafındaki ayakucuna serilmiş, büyük olasılıkla nemli olan birkaç yeni havlu, onun çoktan duş aldığını ve akşamını geçirmeye başladığını kanıtlıyordu.

Ne de olsa o bir kraldı. Muhtemelen yapacak çok işi vardı. Kes yine de onu neden uyandırmadığını anlamadı. Ya da uykusunun ne kadar önemli olduğu konusunda ona bu kadar saçmaladıktan sonra neden hâlâ yanında uyumadığını. Yine de görünüşe ve verdiği hisse bakılırsa hava kararmak üzereydi. Muhtemelen düşünceli davranıyor, sabahki ağır sevişmelerinden sonra onun dinlenmesine izin veriyordu.

Ve öğleden sonra.

Acı dolu sözlerinin farkındalığına süzülmesi inanılmaz derecede hoş karşılandı ve beklendiği gibi güldü. Tüm ruh hali aydınlandı ve yataktan sıçrayarak kalktı.

Seni terk ettiğimi mi sandın, Kikilia?

Bir anlığına, itiraf ediyorum. Hızla odayı geçip banyoya gitti ve hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen ışıklar alev alev yanmaya başlayınca nefesi kesildi. Nuh'un onu tahmin ettiğini ve onun için ışıkları yaktığını fark etti. Açıklanamayacak kadar memnun hissederek duşu çalıştırmaya başladı.

Özür dilerim. İlgilenmem gereken acil bir mesele vardı. Samhain şenlikleri yakında başlıyor ve ben de tüm işleri aradan çıkarmak istedim. Aksi takdirde, bundan önceki akşam olduğu gibi yanınızda uyanmaktan daha çok isteyeceğim bir şey olamazdı.

Kestra o nazik uyanışı hatırladı, birlikte uzanmış konuşuyorlardı, eli usulca sırtına dokunuyordu, aklında rahatlık ve şefkatten başka bir şey yoktu. Birden onun kahkahasının kafasının içinde çınladığını hissetti.

İsterseniz buna inanın, ama tamamen masum değildim. Şimdi, buna inanıyorum.

Bu düşünceyi en sert ses tonuyla söylediğinden emin oldu. Gülmemesine rağmen onun eğlendiğini hissetti. Bu bağlantı çok dikkat çekiciydi, diye düşündü aceleci bir takdirle. Beklenmedik bir şekilde kendini şanslı hissetti. Kaç kadın bu avantaja sahipti? Bir erkeğin zihnini doğrudan görebilme fırsatı? Onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini... doğruyu mu söylediğini yoksa yalan mı söylediğini gerçekten bilmek? Başka bir durumda, yalnız uyandığı için kendini rahatsız ve biraz da ihmal edilmiş hissedebilirdi. Bu şekilde, onun zihnini anında rahatlatmıştı. Dahası, Noah onu arayıp bulmuştu. Düşüncelerinin bir bölümünü ona ayırmış, uyandığında onun ihtiyaçlarını aramıştı. Şüphelerini hissettiğinde cevapları onun zihninde aramayı düşünmemişti bile ama potansiyel oradaydı.

Bebeğim, Baskı altındaki eşler birbirlerine yalan söyleyemezler. Bunu yapmak zorunda bile hissetmezler. Zihinlerimizin birleşmesi, daha sorunsuz, sevgiyle ve daha az yanlış anlamayla iletişim kurmamıza yardımcı olan o değerli nimetlerden biridir. Örneğin, sana duş almanı ve bana katılmanı söylemeliyim.

Kendini iyi hissettiğinde salonda. Şimdilik buradaki görevime odaklanmalıyım.

Tabii ki. Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Ben her zaman seni düşünüyorum.

Bu düşünce o kadar hoşuna gitmişti ki duşta geçirdiği süre boyunca içini ısıtmıştı. Kendi banyo malzemelerinin duşta ve makyaj masasında onunkilerin yanına rahatça yerleşmiş olduğunu görünce şaşırdı. Belki de şaşırmak yetersiz bir kelimeydi. Tıpkı yaptığı diğer her şey gibiydi. Onun rahatını önceliği haline getirmek için düşünceli, ince şeyler. Her zaman onu ve ihtiyaçlarını düşünen birine sahip olmak garipti, hatta kendisi için düşünmeden önce. Kendisiyle ilgilenilmesine alışık değildi. Kendisiyle ilgilenilmesine alışkın değildi.

Noah'nın onu çok önemseydiği açıkça belli oluyordu.

Bu fikir onu heyecan verici duyguların birleşimiyle biraz nefessiz bıraktı. Bu, "girilmesi yasak" bir binadan aşağı atlamak, yetkililer onu yakalamadan önce koşarak yere inmek gibi bir şeydi. Yine de bunu iki kez yapmıştı ve hiçbir zaman şu anda hissettiği kadar canlı hissetmemişti. Makyaj masasında oturmuş havluyla saçlarını kuruturken saç kurutma makinesinin olmadığını fark etti. Elektrik prizi de yoktu. Yine de burası bir şatoydu. Gazlı aydınlatma sistemi bile vardı. Ama su her zaman sıcaktı. Bir şekilde öyle olmalıydı. Ve su elektrikli pompalarla çalışmıyor muydu?

Farkında olmadan Nuh'un beynine girmiş ve sorularının cevaplarını çıkarmıştı. Ayağa fırladı ve makyaj masasının koltuğunu devirdi.

Hiç elektrik yok mu?

Birkaç vuruşluk sessizlik oldu ve beklentiyle ayağını vurmaya başladı, elleri sabırsızlıkla kalçalarına gitti, sanki ona bakıyormuş gibi kendi yansımasına bakarken birinde hala bir havlu tutuyordu.

Kes, üzerine bir şeyler giyip buraya gelmeni istiyorum. Şimdi, lütfen.

Yumuşatılmış kelimelerle ifade edilmiş olsa da, bu istek bir emirden başka bir şey değildi. Normalde bu onu anında sinirlendirirdi ama adamın ses tonunda, beyninin arka tarafında, bir duruma verdiği duygusal tepkinin aksine, o durumun ayrıntılarına çok dikkat etmesini söyleyen bir nokta vardı. Kayıp modern teknolojiyle ilgili yakınmalarını unuttu ve aceleyle daha basit elbiselerinden birini, kendisini on beş yaşında gösteren çini mavisi ve beyaz pötikareli pamuklu bir mini elbiseyi giydi, ama sahip olduğu en rahat, en az bakım gerektiren kıyafetti. Odadan yalınayak fırladı, uzun, ıslak saçlarını düzene sokmak için geriye savurdu ve anında elbisesinin içine işlediğini hissetti. Ayakları üçüncü katın salonunu süsleyen güzel İran yolluklarının üzerinden uçtu ve merdivenlerden aşağı inmeye devam etti. Kıvrımlı taş basamakları ikişer ve üçer ikişer çıktı, merdivenler birinci kattaki ana odaya boşalmadan önce birkaç kez dönen aceleci bir inişti bu. Onu durduracak bir korkuluk olmasaydı, son basamaktan fırlayıp koşarak durabilirdi. Ama tam mermer zemine değdiği anda güçlü bir kol uzanıp onu yakaladı ve sert bir bedene doğru hızını emen bir savuruşla uçuşunu anında durdurdu.

"Uh, Noah... Sanırım bir şeyi kaçırıyorsun."

Kes yukarıya, etkileyici bir şekilde yukarıya, saçları onunki kadar saf altın renginde olan sarışın dev gibi bir adama baktı. Onu güvenli bir şekilde ayağa kaldırırken neşeli yeşil bakışları bir dakika boyunca onu süzdü. Kes ona teşekkür edecekti ama onu yakalarken elleri istemeden adamın pazularına değmişti ve karşılaştırıldığında kasların devasa boyutuna hayret etmek için bir dakikasını ayırmak zorunda kaldı. Adamın onu bir toz zerresinden farksızmış gibi havadan çekip almasına şaşmamalıydı. Adam muazzamdı.

"Teşekkür ederim Elijah," dedi tanıdık bir ses kulağının dibinde, Noah onu bedenine doğru geri çekerken. Kestra şaşkınlıkla başını salladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar havaya kaldırılıp oradan oraya savrulmamıştı. Bunu yapmaya hakları olup olmadığını bir an bile düşünmeyen erkekler tarafından kaldırılmak çok garip bir şekilde kadınsı bir şeydi. Bunun doğuştan gelen bir ayrıcalık olduğunu varsayıyorlardı.

Kes, Noah'nın kolunun beline dolandığını ve onu inanılmaz sıcak bedenine yasladığını hissetti, ona yaslanırken eve dönme hissi o kadar baskındı ki, perçemlerini kabartmak için elini kaldırdı ve hiç kızarmayan yanaklarını yakan telaşlı kızarıklığı gizledi. İşte o zaman odada daha fazla insan olduğunu fark etti.

Daha çok erkek, daha doğrusu.

Şifacıyı hemen tanıdı. Nasıl tanımasın ki? Gümüş gözleri ve gümüş saçları biraz göze çarpıyordu. Daha da önemlisi, artık onun etrafında bir aura görebiliyor gibiydi. Etrafı lavanta rengi bir sisle kaplıydı ve üzerinde rastgele spreyci boyayla yazılmış grafitiler gibi renk sıçramaları vardı. Etrafındaki diğerlerine hızlıca bir göz attığında herkesin ona normal göründüğünü fark etti.

Daha zayıf ama neredeyse Nuh kadar uzun ve omuzları geniş olan bir başka adam şifacının biraz sağında duruyordu. Bir omzunu yakındaki bir taş duvara gelişigüzel yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kahverengi ya da siyah, koyu renk saçları ve aynı renk gözleri vardı. İrisleri göz bebeklerinden güçlkle ayırt edebiliyordu. Sakin dış görünüşünün altındaki gücü ima eden bir güven havası vardı.

Kısacası, bir odada o güne kadar gördüğü en güçlü dört adam tarafından cüceleştiriliyordu. Üstelik bir kadına göre oldukça uzun boylu olmasına rağmen. Birdenbire kendini aşırı dezavantajlı hissetti, Noah tarafından sarışın bomba gibi bir ödöl gibi tutuluyordu ve aptal küçük elbisesinin içinde bir rol gibi görünüyordu. Kestra beklenmedik bir şekilde Noah'nın kolunun belinden düştüğünü ve onun etrafından dolandığını hissetti. Cildinin üzerinde ne olduğunu anlamaya başladığı bir karıncalanma hissetti. Bir enerji taşması. Bir şey onu rahatsız ettiğinde Noah'ın yaydığı bir enerji.

Bir şekilde onu üzmüştü. Nasıl olduğunu anlamasa da bunu şüphesiz biliyordu. Adam oluşturdukları gevşek dairenin ortasına doğru yürürken kollarını savunmacı bir tavırla göğüslerinin altında kavuşturdu.

"Kestra, bu Jacob, benim İnfazcım. Arkanda Elijah, Savaşçı Yüzbaşım. Sıhhiyecimiz Gideon'la tanıştınız. Beyler, bu Kestra, benim... hayatımıza katılan son Druid'im."

"Sana da selamlar, Kestra," dedi Jacob, duvarından uzaklaşıp elini sıkmak için uzandığında birdenbire eşitlendiğini hissetti. "Bir İnfazcı sizin polis olarak adlandırabileceğiniz kişidir. Ben bizimkilerin polisliğinden sorumluyum."

Elijah onun omzuna dokundu ve elini coşkuyla kendi elinin arasına aldı. "Merhaba. Seninle tanıştığıma çok sevindiğimi söylemeliyim. Ben de seni aydınlatacağım," diye hızla ekledi, Noah'nın omzunun üzerinden kaşlarını çatarak onu uyardığını görünce. "Savaşçı Yüzbaşı, yabancılara karşı savunmamızla ilgili olarak silahlı kuvvetlerimizin başı olduğum anlamına geliyor."

"Yabancılar mı?" Bunu dikkatle söyledi, bakışları hızla Noah'a kaydı. Noah kaskatı duruyordu, hiç yardımcı olmuyordu. "Diğer Gecegezenleri mi kastediyorsun?"

"Bazen. Karmaşık bir durum. şu anda diğer tüm ırklarla nispeten sağlam bir barışımız var ama her toplumda olduğu gibi bu her zaman böyle olmadı. Ve tabii ki her zaman başka tehditler de var."

Işık anında parladı ve acı bir tonda tükürdü.

"İnsanlar."

"Korkarım öyle," dedi dürüst bir pişmanlıkla.

"Bu beni şaşırtmadı," dedi. "İnsanlığın daha çirkin yanlarıyla sık sık karşılaştım. Kendinizi korumak için önlem aldığınız ya da harekete geçtiğiniz için sizi suçlamıyorum."

"Hey, Noah, ondan gerçekten hoşlanıyorum!" Elijah gülererek haykırdı ve ayaklarını desteklemesine rağmen geri adım atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde omzuna vurdu.

Kestra bu yeni bilgiyi düşünürken Gideon'a sadece başını salladı. İblislerin insanları düşman olarak görebileceği hiç aklına gelmemişti. Nuh'un zihnini didik didik edip bilgi edinmek için dizlerinin bağı çözöldü, ama aynı zamanda kendini sanki

bir istila olacađını dűşündű çűnkű řu anda ona karřı anlayıřsız görünűyordu. Onun yerine elinde kalan tek řey Noah'ın diđer insanlarla olan etkileřimlerine dair sahip olduđu anılardı. Sands'in çatı katındaki karřılařma. O adamların ikisini de gözűnű kırpmadan öldürműřtű. Elbette onlar da onu öldürmek amacıyla silahlanmıřlardı ve eđer öldürmeselerdi ölműř olacaktı-

Bu dűřűnce aniden sona erdi ve başını kaldırıp Noah'ın gözleriyle buluştu. Bakışları bu kez çok daha yumuşaktı ve onun kalçasının yanında yaptığı ince el hareketini gördű. Elinin aşağıya doğru sakinleştirici bir baskısı. Dűřűncelerini rahatlatmak ve o ana odaklanmak için bir işaret. Açıklamalar ve bilgiler daha sonra gelebilirdi. Ona ihtiyacı vardı... onun anda kalmasını ve İblis'in motivasyonlarını anlamaya çalışarak kendini meşgul etmemesini istiyordu.

Grup, devasa kitap raflarının arkasına yerleştirilmiş, aynı derecede devasa deri ciltli ciltlerin istiflendiği masaya doğru ilerledi. Masanın önűnde iki, arkasında da bir sandalye vardı. Nuh'un saatlerce oturduğunu hayal etmek için masanın arkasındaki sandalyenin geniş rahatlığına ve yumuşatılmış ahşabına bakması yeterliydi. Kolçaklar, yılların ve ellerinin sağlam meře ağacını aşındırdığı yerlerde sarı altın renginde parlıyordu. Kraliyet moru kadife kumaştan minderlerin tűylerinde, sık kullanıldığını belli eden yumuşak bir aşınma solgunluğu vardı.

Noah masanın etrafında dönűp bildik yerini almadı, masanın ön tarafına yaslanmayı tercih etti. Jacob onun önűnde rahat bir koltuk aldı. Diđerleri yaklařtı ve nöbetçi gibi durarak Nuh'un bařlamasını bekledi. İçgűdűleri onu harekete geçirdi ve masaya dođru ilerleyip kalçasını Noah'ın eline yaklařtırarak kendini masanın üzerine kaldırdı. Bakıřtılar ama bir řey dűřűnmediler. Karıncalanma durmuřtu ve onun sakinleřtiđini hissedebiliyordu.

"Pekala beyler, şu işi bitirelim. Hepimizin... gitmesi gereken yerler ve kişisel işleri var." Noah cümlesinin ortasında duraksamak istememişti, sanki bu bir tür alaycı, erkekçe bir imaydı.

Lanet olsun. Kes'i başkalarının önünde baskı altında hissettirmemek için eş kelimesini bilerek kullanıyordu. Yine de o kalın kafasının içinde sarışın bomba gibi bir çatlak bulmuştu. Bu konuda gerçekten çok sinirlenmişti. Aslında alışılmadık derecede asabiydi. Sonunda, kaynayan birkaç dakikanın ardından, bir insanın eşine karşı kayıtsız şartsız sevgi göstermesinin onun alışık olmadığı bir kültürel farklılık olduğunu anlamıştı. İblisler eşleri ve onların önemi konusunda çok açıktı. Sevgiler ve hatta Samhain kutlamasından sonra hep birlikte nereye gideceklerinin açıkça söylenmesi bile olağandı. Bella ya da kız kardeşi orada olsaydı, her biri erkek meslektaşı tarafından basit bir kol sarılmasından çok daha bariz bir sevgi ve yakınlıkla tutulurdu. Bu sadece onların tarzıydı. Bu yöntemin Kestra için neredeyse yabancı bir kavram olduğunu anlamaya çalıştı. Herhangi bir tür şefkate alışık değildi. Özel anlarında kısa sürede büyük bir mesafe kat etmişti ve bunu kabul etmek zorundaydı.

"Vampir haydutlarla ilgili bir rapor aldık," diye söze başladı Elijah, tüm dikkatini toplar toplamaz, birkaç dakika önceki rahat, neredeyse neşeli kişiliğinin ardından birdenbire korkutucu bir ton takınmıştı. Kes, Savaşçı Yüzbaşı unvanının, örneğın Amerikalı bir dört yıldızlı generalin sahip olabileceğinden çok daha fazla fiziksel yatırım gerektiren bir pozisyon olduğunun hemen farkına vardı. "Tristan Siena'ya genç nesil Shadowdweller'lardan birinin öldüğünü haber verdi. Bir insan şehrinde boğazı parçalanmış halde bulunmuş. Tristan sonraki soruşturma ve otopsinin tam bir felaket olduğunu söyledi. Haydutlar

'Sakinleri daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde insanlara ifşa etti."

"Tristan'ın hasar kontrolü için yardıma ihtiyacı var mı?"

"Elçisi her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz. İşin içinde masumlar varsa, yasak bilginin kokusunu alan herkesi öylece öldüremezsiniz."

"Birkaç Zihin İblisinin yardımı olabilir," diye ısrar etti Noah. "Bazı kısa süreli anıları silebilir."

"Tristan her şeyi hallettiğini söyledi." Dev kocaman bir omuz silkti. "Yine de teklif edebilirsin."

"Shala tatil için evine gitti," diye düşündü Noah, Shadowdweller Büyükelçisi'nden bahsederken. "Yarın döndüğünde teklifi onun aracılığıyla yapacağım. Umarım o zamana kadar etkili olmak için çok geç olmaz." Nuh Jacob'a döndü. "Av nasıl gidiyor?"

Kestra bu ifadenin arkasında alaycı bir acı olduğunu söyleyebilirdi. Bu kez dürtüsüne karşı koymadı. Nuh'un düşüncelerine daldı ve Kutsal Aylar'ın diğer, daha uğursuz tarafını öğrendi. Yanmış mağaraların artık yeterli olmadığı, kontrolün kaybedildiği, kanunların terk edildiği ve ahlakın bir kenara atıldığı ve İnfazcı'nın kendi halkına karşı kanunları uygulamak için gönderildiği taraf. Bazen onlarla savaşılan İnfazcı, masumları, Kralının yasalarını ve yasaları çiğneyen İblisleri korumak adına hayatını tehlikeye atardı. Ve sonra da İblislerin tarif edilemez olarak gördükleri intikamcı cezalar. Nuh'un son birkaç yıldaki Kutsal aylarla ilgili sorunlu anılarına daha önce yaptığı ziyaretlerde bu müthiş sorumlulukların sadece bir kısmını kavramıştı.

İnfazcı'nın eylemlerini çok gerekli kılan somut sorunlar.

Hâlâ daha fazla bilgi vardı, babasının ölümünü daha iyi anlamak için bir bağlantı vardı, ama onun içinde dokunduğu her düşünceyi ve anıyı yeniden yaşadığını biliyordu. Onun zihninde kendi zihninde olduğu kadar sessizce hareket etmediği için, onun soğukkanlılığını bozmak istemedi. Noah'nın eli masadan ayrıldı ve parmaklarını onunkilerle birleştirmek için uzandı. Kestra onun sessiz minnettarlığını hissetti, bu yüzden bu küçük şefkatten utanmadı bile.

"Şu anda aktif bir işaretçim yok, ancak birkaç uyarım var. Bildiğiniz gibi, neredeyse çok geç olana kadar kim olduğunu söyleyemem. Birkaç kıpırdanma fark ettim ve izlemeye devam edeceğim."

Elijah gülerek homurdandı. "Sen ve Bella bu gece... öhöm... seğirmelerin peşinden koşabilesiniz diye küçük cehennem zebanisini kim oturtuyor?"

Kestra'nın gözleri büyüdü ve bakışları sert İnfazcı'ya kayarken şaşkın kahkahasını bastırmak için dudaklarını ısırırdı.

"Ve sanırım senin küçük kediciğin bu gece aslan payını almayacak?" Jacob geri döndü, iğneleme kısmen Kestra'nın kafasının üzerinden geçen bir tür kelime oyunuydu, ama anlamı yeterince iyi anladı.

Beklentiyle Elijah'a baktı.

"Beyler." Noah'nın duraklayan talebi tartışmayı sona erdirdi. "Bu gece hepimizin birden fazla sorumluluğu var. Bunları bir nebze olgunlukla yönetmeye çalışmamızı istiyorum. Gideon, eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Sadece bu. Haydutlar sadece beslenmiyor, öldürüyor da. Bunun güçlerini nasıl etkileyeceğini bilemeyiz. Bence ağ üzerinden ciddi bir uyarı yapılmalı."

"Zinciri başlatması için Jasmine'i göndereceğim," dedi Noah. "Başka bir şey var mı?"

Üç adam da başlarını salladı.

"Harika. Şenliklerde görüşürüz. Bu tatilin tadını çıkarmaya çalışalım."

Kestra onun elini sıkıldığını hissetti. Ona gülümser gülümsemez, devasa bir kol onu masadan kaldırdı ve odanın öbür ucundaki şömineye doğru itti. Elijah'ı takip ederken yere zar zor dokundu. Fazla seçeneği yoktu.

"Bana kendinden bahset. Cesursun, değil mi? Dilin bıçak gibi? Bir insana göre iyi durumdasın... yani Druid'e göre. Bu bir iltifat, umarım bu şekilde kabul ediyorsundur." Kestra daha ne olduğunu anlamadan sıcacık bir ateşin önünde oturuyordu ve Elijah aralarında sadece bir karış mesafe kalacak şekilde karşısına bir sandalye çekmişti. Nuh'u aramak için başını kaldırdı ama o Gideon'la konuşuyordu.

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mısınız?" diye araya girmeyi başardı.

"Sadece özel koşullar altında." Elijah'nın gözleri mizahla parlıyordu ve bu çok bulaşıcıydı. Elijah komplocu bir tavırla öne doğru eğilirken o da ona sıırttı. "Eşim senin hakkında her şeyi öğrenmem için bana özel talimatlar verdi ve söylemeliyim ki ben de çok merak ediyorum. Sakıncası yok, değil mi? Hepimiz senin gelmeni çok uzun zamandır bekliyorduk."

"Aslında, ben olağanüstü özel bir insanım," diye sözünü kesti. Bakışları tekrar Noah'ya kaydı. Yüzündeki kararar ifade, doktorla ne konuştuğunu merak etmesine neden oldu.

"Noah, bir dahaki sefere hizmetime ihtiyaç duyarsan, çağrını yumuşatmanı rica ediyorum. Legna gücü aşırı buldu. Acı verici." Gideon o zamana kadar tartışma fırsatı bulamadığı bu konuyu olabildiğince nazik bir şekilde açmaya çalıştı. İçinde var olmayan ve eşi olmasaydı da var olmayacak olan bir nezaketle.

Noah'nın tüm dikkati doktorun üzerindeydi, gözleri sonunda Elijah tarafından odanın diğer ucuna götürülmekte olan eşinin figüründen ayrıldı.

"Acı verici mi?" Bu bilginin İblis Kral'a ulaşması bir an aldı. "Zarar gördü mü?" diye sordu. Gideon'la çiftleştikten beri kız kardeşinin güçlerinin ne kadar hassaslaştığını biliyordu. Gideon güçlü bir Kadim'di ve onun gücünün aşılması kız kardeşinin yeteneklerini yaşının ötesine taşımıştı. O kadar uzakta, bir Rus eyaletindeyken çektiği acının kız kardeşine zarar verebileceği hiç aklına gelmemişti.

"İyileştiremeyeceğim bir şey değildi." Gideon bir an durakladı ve Noah Kadim'in sonraki düşüncelerini düzenlediğini hissetti. Bunu yapmak ona göre değildi. Gideon olabildiğince açık sözlü ve açık sözlüydü. Eğer kendini tutuyorsa, bunun arkasında Legna vardı. "Telepat olmayan birinin bu kadar uzağa ve bu kadar netlikle ulaşması büyük bir başarı Noah."

"Legna bir Zihin İblisi. Biz kardeşiz. Aramızda her zaman güçlü bir bağ olmuştur. İtiraf etmeliyim ki

Ben de etkilendim. O sırada niyetimin ne olduğunu bile bilmiyorum, Gideon. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum."

"Ve içgüdüleriniz hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar güçlü," dedi sıhhiye eri. "Yeteneklerinin tam kapsamını sen bile anlamıyorsun. Oldukça genç bir yaştan beri Kralsınız. Konumunuzun gerektirdiği gibi kısıtlı bir hayat yaşadınız. Belki de..." Yine önemli bir duraklama. "Eşini bulduğun için minnettarım ama gücünün kapsamını gerçekten incelemenin senin için akıllıca olacağına inanıyorum Noah. Duygularınla olan bağın çok büyük, eğer gücünün nasıl büyüdüğünü inceleyip buna uyum sağlamazsan başkalarına zarar verme potansiyelin de aynı derecede büyük. Kendinden başka şeyler için çok uzun zamandır endişeleniyorsun. Eşinize uyum sağladığınız bu zamanı kendi derinliklerinizi bulmak için kullanın. Ancak o zaman onları gerçekten kontrol edebilirsiniz."

"Gideon, sesin garip bir şekilde Siddah'ıma benziyor," dedi Noah sessizce, ifadesinde hiç mizah yoktu.

"Ben senin Siddah'ınım. Bu varoluş düzleminden ayrılacağım güne kadar da senin Siddah'ın olacağım. Kaç yüzyıl geçerse geçsin, bu bağ asla kopmaz. Evlatlıklarımın bocaladığını gördüğümde, yaşları ve bu toplumdaki konumları benim için önemli değil. Size gücünüzü kucaklamayı, en iyi yetenekleriniz için her zaman onun derinliklerine inmeyi öğrettim ve siz de her zaman bunu yaptınız... ta ki kendi gücünüzün sizi korkutmaya başladığına inandığım ana kadar."

Nuh'un gözleri uğursuz bir karanlığa büründü, ifadesi ve duruşu taşa dönüştü.

"Kes artık burada. Eğer dediğin gibi gözüm korktuysa, bunun onun bana getireceği dengeyle sona ereceğini biliyorsun. Varsayımlarını ve endişelerini benim üzerimde harcıyorsun, Kadim Kişi."

"Öyle mi?" Gideon gümüş rengi kaşlarını kaldırdı. "Bana şunu söyle, Noah. Kontrolsüz gücün Druid eşini vurduğunda, bunun nasıl bir sonuç doğuracağını düşünüyorsun?" Gideon, masasının kenarına yaslanmış olan İblis Kral'la yan yana duracak şekilde hareket etti. Ona doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuştu. "Kendi gücümün her nüansı üzerinde tam bir kontrole sahibim, Noah. Sadece bu bile beni tarihteki en güçlü İblis yapıyor. Bu yönetim, yeteneklerimin duygularımla bağlantı kurma yollarını da içeriyor.

"Kız kardeşinin aramızdaki bağdan nasıl etkilendiğini gördün. Tamamen iç içe geçmemizin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçti. Hâlâ sıçrayarak büyüyor ve bu büyümeyi telafi etmek için hâlâ mücadele ediyor. Isabella," diye devam etti, Kral'ın irkilmesine aldırmadan, "Jacob'ın muazzam gücü altında inanılmaz bir Druid oldu, ama şimdi bile onu tam olarak kontrol edemiyor. Başlangıçta yetenekleri tarafından sersemletilmişti. Önsezilerini tek başına nasıl kontrol altına alacağını anlaması onlarca yılını alacak.

"Eşin geçen gün gözlerimin içine baktığında, ne yaptığını bile bilmeden bir kalp atışında tüm özümü kırbaçladı. Bu saf bir içgüdüydü. İlk özetinin ardından gelen şey, daha önce hiç görmediğim bir yetenektir ve bir daha görürsem çok şaşıracağım. Siz ve Ateşiniz güç ve enerji çekebilirsiniz, hatta bir güç aurasını okuyarak niceliksel ölçüsünü bile alabilirsiniz, ancak hiç kimse Kestra'nın şu anda yapabildiği gibi başka bir varlığın güçlerinin ve zayıflıklarının kesin bir şemasını çıkaramaz. Eğitimsiz olduğunu da eklemeliyim, ama yine de incelediği şeyi tam olarak kavlıyor. Dahası, yeni eşiniz içime ulaştı ve astral formdayken başkalarını iyileştirebilmem için gerekli yolu ortaya çıkardı. Bunu bana gösterdi ve ben de çoktan incelemeye başladım. Sadece doğru değil, aynı zamanda varlığımızdan kısa bir süre önce haberdar olan biri için tüyler ürperticiydi.

daha önce. Panik atak geçirmesine neden olan bilginin bu olduğunu varsayıyorum."

"Hayır," dedi Noah uyuşuk bir sesle. "Başka bir şeydi. Belki de bu kısmen daha da kötüleştirici bir faktördü," diye itiraf etti. Sonra tamamen Kadim'e odaklandı. "Aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. Hatta yeni gücünün refleksif bir kullanımına kapıldığını ve bir gücün ölçüsünü almanın bu yeteneğin bir parçası olduğunu bile anlamıştım. Ama bu yeteneğin seni bile kendi içindeki keşfedilmemiş bir kaynağa yönlendirebileceğinden hiç şüphelenmemiştim." Kral Kestra'ya doğru baktı. "O senin içinde bu kadar derin bir arayış içindeyken ben onun zihnine dokunamazdım."

"Aranızdaki iletişim henüz çok genç. Sanırım şimdiden o zaman olduğundan daha güçlü. Ve işte yine benim dediğim noktaya geliyoruz," dedi Gideon sessizce. "Büyük güç, büyük kontrolden daha fazlasını gerektirir, Noah. Anlayış ve yönetim gerektirir. Bir yanardağın ağzına mantar koyup basıncın hiç azalmamasını mı bekliyorsun? Sadece kendi içinde korktuğun şeyi kontrol etmeyi bırak. Kendinizi bilgiyle ve diğer her şeyde kullandığınız aynı bilgelikle yönetme fırsatını kaybetmeden önce bunu yapın. Burada bir kaçınılmazlık olduğunun farkında olun. Şu anda size yardım edecek bir eşiniz var ve siz de ona yardım edeceksiniz, ancak bunun, anlamasına yardımcı olamayacağınız bir parçanıza dokunması noktasına gelmesine izin vermeyin çünkü-"

"Çünkü ben de anlamıyorum," diye usulca sözünü tamamladı Noah. Hükümdar boynunun arkasını ovmak için uzandı, gerginlik orada sıkışık kasların donuk, kıvrımlı ağrısında birikti. Kestra ve Elijah'a baktı ve Kestra'nın nefes kesici mavi gözlerinin kendisine sabitlendiğini gördü, endişesi yüzünden okunuyordu, Gideon'a dikkatli ve değerlendirci bir bakış fırlatırken güzel dudaklarında küçük bir kaş çatma vardı.

O gün ikinci kez kendini Gideon'un ilgisinin merhemi altında rahatlamış ve ona sakinleştirici bir gülümseme verirken buldu. Noah, Gideon'un beklenti dolu bakışlarına baktı. "Teşekkür ederim Siddah," dedi ve başını sallayarak eski akıl hocasına karşı oldukça resmi bir saygı duruşunda bulundu. Kral'ın aklına yüz hatlarını gölgeleyen ani bir düşünce geldi. "Gideon, bana söylemediğin bir şey mi var? Bilmem gereken bir şey?"

Gideon tereddüt edemeyeceğini ve doğru söyleyemeyeceğini biliyordu. Yalan söyleyecek biri değildi ve Legna'nın, Nuh'a onu nasıl incittiğiyle ilgili gerçeği söylememesi yönündeki içten ricasına asla ihanet edemezdi. Bu yüzden tüm koşulları yerine getirmek için soruya kendi yorumunu kattı.

"Size aktarmam gereken her şeyi anlattığıma inanıyorum," dedi rahatlıkla. "Şimdi, eğer beni bağışlarsanız, kız kardeşiniz Siena'nın bu geceki şenliklerine Kaptan'ın yanı sıra benim de katılmamı ısrarla istiyor."

Noah kendini birden, "Bu yıl seni burada özleyeceğim," derken buldu. Bunun için anında kendini azarladı. En yakın arkadaşları ve ailesi, Kralları olarak onlardan sık sık üstlenmelerini istediği görevler olan dostluk ve elçilik görevlerini yerine getirmek için diyar diyar dağıldığından beri tatiller onun için önemsizleşmişti. Bu tür konularda kişisel duygularını asla göstermemeye kararlıydı, böylece başkalarının diğer hayatlarıyla çatıştığını hissetmesine neden olmayacaktı. "Ama gelecek yıl," diye ekledi hızlıca, "Seth daha yaşlı olacak ve belki de çok kültürlü bir Samhain ya da Beltane'ye ev sahipliği yapacağım, uzaktaki tüm elçilerimi ve onların yabancı dostlarını ve saraylarını yanlarında getireceğim."

"İyi fikir," diye onayladı Gideon. "Yabancı düşmanı Mistrallerin katılacağından şüpheliyim ama diğer tüm Gecegezenlerin katılmaması için bir neden göremiyorum. Sanırım artık bir araya gelmenin zamanı geldi."

Bu şekilde bir araya gelmek. Barış ve Kader bu gece seninle olsun, Noah," dedi veda ederken ve Kral'la kollarını kavuşturmak için uzandı. "Legna ve ben gelecekteki mutluluğunuzun bu kadınla güvence altına alındığını görmekten memnuniyet duyuyoruz," dedi Kestra'ya doğru başını sallayarak. "O güçlü ve zeki. Senin için uygun bir eş. Ancak duygusal açıdan büyük yara almış durumda. Bu ikiniz için de zor bir geçiş olacak ve size şans diliyor, ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü yardımı sunuyoruz."

"Teşekkür ederim dostum. Legna ve Seth'e en derin sevgilerimi ve onları çok yakında görmek için en içten dileklerimi ilet."

"Ay biraz battıktan sonra." Gideon alışılmadık bir mizahla gülümsedi. "Sen ve Kestra birbirinizi tanımayı bitirene kadar içeri girmeye cesaret edebileceğimizi sanmıyorum."

Noah güldü ve omzunu sıkarak doktoru Elijah'ı getirmesi için odanın diğer ucuna gönderdi.

Kestra iki konuşma arasında bölünmüştü, ikisi de onun fazla katkısını gerektirmiyordu. Elijah, onun varlığı ve bunun Kral'ın bekâr yaşam tarzı üzerinde yaratacağı etki konusunda Noah'la dalga geçmeye yönelik olduğunu anladığı bir dizi eğlenceli ifadeyle gevezelik ediyordu. Görünüşe bakılırsa Noah yeni ataşelerini, kadınlarını hayatlarına aldıklarından beri davranışlarında meydana gelen değişiklikler yüzünden azarlamaktan büyük keyif alıyordu. Ya da Elijah öyle hissediyordu. Savaşçının rahat tavırları hoşuna gitmişti ama şifacıyla konuşurken Noah'yı rahatsız eden şeyin ne olduğu konusunda endişelendiği için bunun tadını tam olarak çıkaramıyordu. Derisini, kanını, kalbini ve ruhunu çekiştirdiğini hissediyordu; bir şekilde Noah'ın karşılaştığı sorunlu şeylerin bir parçası olma dürtüsü.

Daha önce onu neden bu kadar acilen yanına çağırıldığını düşünüyordu. Bir sorun olduğunu düşünmüştü ama şimdi anlıyordu ki bunu, komutanlarından gelebilecek rahatsız edici haberlerle yüzleşirken onun yanında olması için yapmıştı. Sadece monarşinin nasıl işlediğini öğrenmeye başlaması için bile olsa onun da bu işe dahil olmasını istemişti. Sadece onun için çok şey ifade eden bu adamlarla tanışmak için bile olsa.

Elijah'ın koluna sıcak, zarif bir el koymak için tüm zarafetini ve görgüsünü kullanarak öne doğru eğildi. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama Gölgebüyücü'yü öldüren bu haydutları bana açıklayabilir misiniz?"

"Evet, elbette," dedi savaşçı, kanlarını içerek güç toplamak için diğer Gecegezenleri öldüren kanunsuz Vampirler hakkında bir açıklama yapmadan önce gözünü bile kırpmadan.

"Jasmine ile kısa bir süre tanıştım ama bu olaydaki rolü nedir?" "O Damien'ın sağ kolu. Bir Vampir," dedi, Bilmiyorsa diye söylüyorum. "Kısa süre önce bir ağ oluşturduk. Gecegezenler, çoğunlukla Vampirler ve bunun güç toplamanın eğlenceli bir yolu olacağını düşünen herhangi bir Vampiri yakalamak için dünya çapında yayıldı. Bu genç bir ağ, henüz tamamlanmadı bile. Kimsenin bir zamanlar yasak olan bu şeyi yapmayı düşünecek kadar zamanı olmadan önce tamamlamayı umuyorduk."

"Yasak mı?"

"Yakın zamana kadar bir Vampirin Nightwalker kanı içmesi yasaktı. Bu daha çok bir gizem faktörüydü, bir Vampir böyle bir şey yaparsa başına gelecek dehşet folkloru. Akıllıca, bu tam da böyle bir şeyin olmasını engellemenin bir yöntemiydi."

"Ne değişti?"

"Damien bir Lycanthrope gelin aldı ve onun kanını içti. Bu ve Vampirlerin bir zamanlar kan alışverişi de dahil olmak üzere ırklar arası evlilikler yaptığını gösteren büyük ve eski eserlerden oluşan gizli bir Kütüphane bulduk. Görünüşe göre bir tehdidi dizginleme sürecinde aşk ve ruh eşleri konusunda kendilerini sabote etmişler, tıpkı bin yıl önce Druidleri katlettiğimizde biz İblislerin yaptığı gibi."

Kes sadece bir an durakladı, sonra gözleri anlayışla parladı.

"Druidler İblislerle birlikte olmak için yaratılmışlardır. Kendi ruh eşlerinizi yok mu ettiniz?"

"Evet. Atalarımızın çok zeki olmadığını düşünüyorum."

"Barbarlık daha iyi bir kelime. Ama"-elini kaldırdı-
"Anladığım kadarıyla barbarca bir dönem olmalı. Yani diyorsun ki Vampirler, Nightwalker kanı almayı tabu haline getirdiklerinde kendi ruh eşlerine erişimlerini kestiler. Damien bir seçim yaptı, ya ruh eşini alacaktı ya da tabuya dokunmayacaktı, değil mi?"

"Ve Syreena'yı, eşini seçti." Elijah başını salladı ve memnun görünüyordu. "Son birkaç yılda hepimiz pek çok aptalca önyargıyı bir kenara bıraktık."

"Ama büyük bir bedel karşılığında," diye belirtti Kes.

"Sahip olmaya değer her şey için büyük bir bedel
ödemeye değer." "Aynı fikirdeyim."

Konuyla ilgili yüksek duygularını nadiren belli edercesine ayağını yere vurdu. Noah'ya uzun uzun bakması

aynı derecede okunabilirdi. Elijah'ın gözlerinde parlayan gerçek hazzın farkında değildi. Nuh'un sonunda onu kendisinden kurtaracak kişiyi, Krallarını ömür boyu sürecektir acı verici bir yalnızlıktan ve potansiyel olarak sonsuz utanç ve acıdan gerçekten koruyabilecek tek kişiyi bulduğunu bilmekten duydukları bu neredeyse yürek parçalayıcı sevinç hepsi için aynıydı.

"Sen asker misin?" diye sordu aniden ve onu şaşırttı.

"Bunu neden sordun?" diye sordu.

Elijah burnunun kenarına bir kez hafifçe vurdu. "Silah yağı, birincisi. Vücudunun kesimi bir insan kadın için olağanüstü, o kadarını biliyorum. Ve bir savaşçıyı gördüğümde tanırım. Gözlerin düzenli olarak çıkışların üzerinde geziniyor, odadaki herkesi görebilecek şekilde oturuyorsun ve rahat bir şekilde arkana yaslanmıyorsun, koltuğunun kenarına tünemişsin, sanki yapman gereken anda oradan uçmak istiyormuşsun gibi."

"Aslında bir zamanlar deniz piyadesiydim," diye itiraf etti, dürüstlüğüne bir kez daha şaşıracak. "Atletizmle dolu bir çocukluk ve üniversite kariyerinden sonra... benim için doğal bir yol gibi göründü. Annapolis'e gittim."

"Gerçekten mi? Bir subay, ha?"

"Evet. Liseden hemen sonra gittim. Ailem ölmüştü, bu yüzden kendimi tamamen adayabildim. Kendinizi adarsanız oldukça ileri gidebilirsiniz."

"Ne zaman vazgeçtiniz?"

"Şimdi, benim vazgeçtiğimi kim söyledi?" diye sordu gülerek.

"Noah'ın seni nasıl bulduğu yüzünden, Kes. Bunu hepimiz biliyoruz. O sırada üniformalı değildin."

"Doğru," diye kabul etti. Adamın mantığından ve sorgulama tarzından giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı. Neyse ki Noah ve Gideon'un ayrılıp onlara doğru yöneldiklerini gördü. Hemen ayağa kalktı, ellerini kısa eteğine sildi ve Noah'ın ona uzattığı bir tanesini aldı.

"Özür dileriz Kes, ama gitmemiz gerekiyor ve seni festivalde göremeyeceğiz," dedi Gideon nezaketle, lavanta rengi başını ona doğru eğerek.

Benim gözlerimden bak, çabuk.

Noah'nın kendisine baktığını hissetti ama gözlerini Gideon'dan ayırmadı. Sadece, Noah'ya zihninin önüne geçmesi için zaman tanımak amacıyla onu bir iki dakika daha orada tutmaya çalıştı.

"İkinizle de tanıştığımı çok memnun oldum," dedi ve her birinin elini tekrar sıkmak için uzandı, ellerini bırakmadan önce her bir adama ayrı ayrı baktığından emin oldu.

Kestra, her ikisi de gözlerinin önünde bir anda ortaya çıkınca nefesi kesildi. Noah onun şaşkınlığına hafifçe güldü.

"Bu ışınlanma. Kız kardeşim bir düşünceyle kendini ve başkalarını ışınlayabiliyor. Belli ki işaretini bekliyordu."

"Gideon'u gördün mü? Etrafındaki o spreylere boyalar da neydi?"

"Buna güç aurası deniyor. Onları ben de görebiliyorum. Tüm Ateş İblisleri görebilir. Görünüşe göre sen de görebiliyorsun."

"Peki neden başka biri değil de o?" diye sordu hayal kırıklığı içinde kalçasını tokatlayarak.

"Dün gece onun gücünün haritasını çıkardığın için olduğunu söyleyebilirim, Kes. Sakin ol. Bir süre böyle devam edecek. Neyse ki bunu açıklayabilirim."

"Bu mu?" Gözlerini devirdi. "Ama herkesi böyle görmüyorsun, değil mi? Çünkü şahsen ben göz yorgunluğu çekerdim."

"Onu kontrol edebilirim. Sen de edebilirsin. Bu yeteneği başka bir zaman test edeceğiz. Bu gece için enerjiye ihtiyacın var ve salon numaraları yapmak seni yoracak."

"Oh, öyle mi?" Adam onu sıkıca yanına kıvrırken kadının dikkati hemen onun üzerindeydi.

"Ve bu elbisenin içinde ne kadar sevimli ve seksi olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Öyle bir şeyden bahsetmedin," dedi ve rahatlayana kadar adamın sert gövdesine sinsice sarılmasına izin verdi. "Aslında, buraya geldiğimden beri oldukça sessizsin."

"Önce halletmem gereken bir iş vardı," diye hatırlattı ona. "Evet, ama bir şeyler yaptığım hissinden kaçamadım. Hoşuna gitmeyen bir şey var," dedi sertçe.

Bunu inkâr etme zahmetine bile girmedi. "O an sanki benim sarışın ödülümümsün gibi aramızda durduğunu sandın. Zihnime girmiş olmana rağmen böyle bir davranışın benim yapımın bir parçası olmadığını anlamaman beni üzüyor."

"Ah," dedi, anladığı için gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Haksızlık ettim, biliyorum." Yumuşak bir şekilde içini çekti ve parmaklarıyla adamın göğsünün üzerindeki kumaşa bir desen çizmek için uzandı. "Hâlâ seni tanımaya çalışıyorum ama bu adil bir mazeret değil. Bu düzeyde bir şövenizm yapabileceğine inanmam için bana hiçbir neden vermedin." Durakladı, parmak uçlarıyla onun sıcaklığını emdi, uzantıları aç küçük pipetler gibi onu yudumladı. Adam çok sıcaktı. Her zaman çok iyi hissettirirdi. Neredeyse bağımlılık yapıyordu. "Ayrıca şimdi sana bağlı bir insan olarak kendimi öğrenmem gerektiğini fark ediyorum ve etrafımda bu kadar güçlü yabancılar varken kendimi biraz hedefimden sapmış hissediyordum.

"Kendime karşı dürüst olmak gerekirse," diye ekledi, "her duygusuz düşüncemi izleyen birine de alışık değilim. Bazen çok alaycı ve acı bir zihne sahip olabiliyorum. Sanırım bir savunma mekanizması. Normalde iyi bir insan olmadığım konusunda sizi uyarmıştım."

"Ama yine de az önce Elijah'a karşı kusursuz bir görgü ve nezaket sergiledin," diye karşı çıktı ve öne doğru eğilerek dudaklarını perçemlerinin arasından geçirdi. "Çelişkili bir durum, değil mi?"

"Ben aynı fikirde değilim. Yaptığım her şey istediğim ya da ihtiyacım olan bir şeyi elde etmek için tasarlandı. Ben bir paralı askerim, unuttun mu? Elijah'ın bilgisine ihtiyacım vardı ve onun tarafından sizin için bir tehdit olarak algılanmamak için yeterince hoş bir izlenim bırakmak istedim. Ben sert bir kıyım ama sizin kişisel Golyat'ınıza karşı koyacak kadar sert değilim."

Noah bir kahkaha attı. "İlk görüşte korkutucu olabiliyor."

"Korkutucu mu? Sen buna böyle mi diyorsun?" Hoşnutsuzca homurdandı. "O bir pitbull. Asker olduğumu anladı-

beş saniye gibi kısa bir sürede eğitti ve sonra tüm özgeçmişim için beni sıkıştırdı."

"Bu yüzden savaşçılarımın başında o var." Kestra, Nuh'un mizahının altında yatan gurur kabarmasını yanlış anlamadı. "Eğer seni yanına almaya çalışırsa bana haber ver."

"İlk öğrenen sen olacaksın," diye güvence verdi ona. Parmaklarını siyah ipek gömleğiyle uyum içinde korsan siyahına boyanmış pantolonunun yumuşak bel bandında ve deri kemerinde gezdirirken ona gülümsedi. Siyah ve taba rengi botları da tamamen siyah Hessian'larla değiştirilmişti. "Bu gece çok Prens Goth gibi görünüyorsun," dedi. "Saçların kuyruk şeklinde sıralanmış." Alaycı bir tavırla saç çizgisine uzandı ve adam onun muzip parmaklarını savuşturdu. Sonra onun yanağını öptü ve dudaklarını çene çizgisi boyunca ovuşturarak mırıldandı, "Hmm, yeni tıraş olmuş ve tıraş sonrası. Çok yumuşak hissediyorum ve çok güzel kokuyor." Adam bir elini yüzüne koyup onu itmeye çalıştığında güldü ama kadın ellerini çoktan adamın ön ceplerine sokmuş, kendini onun bedenine sıkıca bağlamıştı. Yenilgiye uğrayan adam elini kızın yüzünden aşağı kaydırmak zorunda kaldı ve kızın sahiplenici dudaklarıyla başparmağını ısırmasıyla durdu. Gözlerinde parıldayan spekülasyonlarla alt dudağını ovmaya başladı. "İnsan bu gece ateşli bir randevun olduğunu düşünüyor."

"Bu gece ateşli bir randevum var," diye kabul etti. "Festivalde bir gösteri yapmam bekleniyor."

"Anlıyorum. Karanlık bir İngiliz ormanının derinliklerinde," diye düşündü. "Çiftlerin her çalının ve ağacın arkasında oynadığı bir yer."

"Hayır," diye azarladı. Sonra gülümsedi. "Sana söyledim, eğlenmek festivalden sonra gelir."

Kestra elleriyle küçük bir ayarlama yaparak pantolonunun yumuşak kumaşı arasından onu ararken bir yandan da ellerini yalıyordu.

Dudaklar, ve daha sonra onun
yakınlarda Başparmak, onu Gözleri
muziplikle parlıyordu.

"Oynaşmak mı?"

Noah onun dilinin seksi kayışını izliyordu ki ellerinin dokunuşu birdenbire ortaya çıktı. Kızın parmakları saklandıkları yerden onu okşarken yumuşak, ürkek bir nefes çekti. Kız, Noah'ın gözlerindeki grinin karanlık bir şekilde bulutlanmasını izlerken boğazından kısık bir sesle kıkırdadı.

"Bilmeni istiyorum," dedi kabaca, başparmağını ağzına alıp yavaşça, dilinin bir hareketiyle seksi bir müstehcenlikle emerken gözlerini kapatmak için durakladı. Kız onunla oynarken tüm vücudu anında erimeye başladı. Sözüünü zar zor tamamlayabildi. "Bu görünüşü yapmam gerekiyor."

Kes bir elini cebinden kurtardı, böylece onu fermuarından tamamen kavrayabildi. Adam onun ısrarlı okşamaları altında sertleşirken yumuşak bir hayranlık sesi çıkardı. Elleri omuzlarına dolanmıştı ve onu morartacak kadar sıkıyordu. Kadın adamın ağzına uzandı ve adam da onu hemen yerine getirdi.

Burada saldırganlıktan sorumlu olan oydu. Dudakları tam bir saldırıyla onun dudaklarına yapıştı. Kızın ağzına çılgınca daldı, bu onun basit bir kibritle yaktığı ateşin bir ödülü ve yansımasıydı. Dilini yakaladı, şimdi avuç içi dokunuşunun altındaki ereksiyon halindeki erkek etinin sıcak uzunluğunu bastırırken onu müstehcen bir şekilde emiyordu.

Noah yüksek sesle inledi, kadın ustaca oyunuyla sesi içinden söküp çıkarırken kendine engel olamadı. Onun bir adım attığını hissetti ve vücudunun baskısı altında otomatik olarak geri adım attı. O daha ne olduğunu anlamadan, kız onu masasına yaslamış ve etrafına sarılmıştı

Bir yılan gibi, onun vahşı öpücüklerini keyifle küçük kahkahalar atarak kabul ediyor, elini onunkinden alıp arka tarafına koyuyordu. Kadının giydiği mini elbisenin gülünç derecede kısa etek ucunu parmaklarının ucunda hissedebiliyordu. Elini ince pötikarenin altına kaydırды ve tamamen çıplak kadın etinin elini sıcak bir şekilde doldurduğunu hissetti.

"Tatlı Kader, Kes," diye soludu, "bu elbisenin altında hiçbir şey yok!"

Omuz silkti ve aslında kirpiklerini ona doğru kırptırdı, küçük fingerdek. "Acelelem vardı."

Adamın yuvarlak bir şekilde küfrettiğini duydu ve adam masaya karşı pozisyonlarını değiştirirken, onu kenara oturtup her iki kalçasını da kavrayıp kalçalarına bağlarken bile kahkahalara boğuldu. Gülmek için nefesi kesilene kadar onu vahşice öptü, elleri sıcak ve istekli bir şekilde elbisesinin altına kaydı. Sanki ona saatlerdir değil de haftalardır dokunmamış gibi davranıyordu ve kadın onun için duyduğu arzunun gücünden zevk alıyordu. Elleri kalçalarının üzerinde yakıcı yollar çizdi, biri sırtının hassas küçük kısmına yerleşmek için kırıldı, diğeri göğsünü kavrayana kadar devam etti, dolgun eti destekleyici elinin üzerine sırtını eğecek kadar tutkuyla yoğurdu.

Noah, elbise dediğı o hiçlik parçasını vücudundan çıkarıp atmak ve teninin her santimini yutmaktan başka bir şey istemiyordu. Kadının orada durup bir oda dolusu erkekle sohbet ettiğine inanamıyordu ama şu anda aklına bir benzetme gelmiyordu. Kadının elleri adamın dikkatini dağıtıyordu.

Ancak İblis Kral aptal değildi. Kadının kıyafetinin utanmazlığının getireceğı faydaların da farkındaydı.

Elini göğsünden aşağı kaydırđı, parmakları kalçalarının arasına girene kadar karnının üzerinde gezdirdi, hassas, nemli teni ararken adil bir oyun oynadı.

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı kulağına doğru, zengin, ballı kıvrımlarını okşarken. "Birileri çok heyecan verici şeyler düşünüyormuş."

"Sen bilirsin," diye nefesini tuttu, sesi o kadar alçak ve seksiydi ki, adamın kasıklarının ısınmasına neden oldu. Yaptığı her şey onu makul bir kapasitenin ötesinde şişirmek için tasarlanmış gibi görünüyordu ve bunun zevkli acısıyla ağrıyordu. Noah başka bir giriş yapmadan bir parmağını onun içine soktu. Kadın ürperdi ve adam bunu vücudunun içinden dışarıya doğru hissetti.

"Biliyor musun?" dedi aniden, dokunuşunu kaldırdı ve beklenmedik mahrumiyet karşısında şaşkınlıkla haykırmasına neden oldu. "Sabırsızlığım için beni affet bebeğim," diye fısıldadı ateşli bir şekilde, pantolonundan hızla kurtulmaya uzanırken, "ama en lanet zamanları ve en kötü yerleri seçiyorsun."

Kadının yanıtı, anlayışla başını sallamak oldu. Adam ona doğru uzandı, kalçalarını elleriyle kavradı ve onu masanın en ucuna kadar sürükledi. Adam zonklayan uzunluğunu ona doğru yerleştirdi ve kadın ilk dokunuş hissiyle soluk soluğa kaldı, aynı anda hem heyecan verici hem de beklenti doluydu. Elleri içgüdüsel olarak boynunun arkasındaki saçlarına daldı, parmakları başını kavradı ve sanki onu sahiplenirken bile onu yutacakmış gibi ağzını boğazının çizgisine sabitledi. Adam ona karşı saf, sıcak bir çelik gibi kayıyordu ve ateşten diller bu temas noktasından içini yalayıp geçerken tüm vücudu titredi. Adamın kendini onun girişine dayadığını ve kaçınılmaz bir şekilde onu gıdıkladığını hissetti.

Kestra onun tereddüt ettiğini hissetti. Geri çekildiğini. Sızlanan bir şikâyet sesi çıkardı, ihtiyaçlarını reddederken vücudu adamın demir pençesinde titriyordu. Sonra başını kaldırdığında saçlarının yanağına değdiğini ve tüm vücudunun ölüm gibi hareketsizleştiğini hissetti. Hassas parmaklarının altında ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Yüzüne bakmak için geri çekildi, yüzündeki kararan ifadeyi gördüğünde kalp atışları aniden yeni nedenlerle hızlandı.

"Ne oldu?" diye sordu ihtiyatla.

"Bela." Ona baktı ve başını ellerinin arasına alarak üzüntüyle öptü. "Üzgünüm bebeğim, ama bunu daha sonra bitirmeliyiz."

"Elbette." Hemen onu bıraktı ve kıyafetlerini yeniden yerleştirmesi için uzaklaşmasına izin verdi. Masadan zıplayarak indi ve elbisesini tekrar yerine yerleştirdi. Bir elini bilinçsizce morarmış dudaklarına götürdü ama saklayamadığı şey muhtaç bedeninin huzursuzca yer değiştirmesiydi.

"Kikilia, bana bir iyilik yap ve bir iki dakika önümde durur musun?"

Güldü, adam masaya yaslanıp onu kendine doğru çekerken, gerginliğini attığı için minnettardı.

"Kupa sarışını mı oynayacaksın?" diye sordu.

"İnsan kalkanı desek daha doğru olur," dedi kuru bir sesle. "Ve o kıcını kıvrırma yoksa bana yardım et..."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz verdi. "Ve bu Druid kalkan," diye düzeltti hızlı bir fısıltıyla.

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi usulca, dış kaynaktan onlara yaklaşan dehşet ve sağanak öfke duvarına karşı, dönüşmekte olduğu kişiyi kabul ettiğini gösteren söz hakkındaki duygularıyla mücadele edemiyordu. Noah empati kuramıyordu ama bu duyguların enerjisini çok iyi biliyordu.

Yüksek pencerelerden birindeki açık plakadan salona bir toz yağmuru püskürdüğünde ikisi de başını kaldırıp baktı. Jacob toz moleküllerinin hışmıyla cisimleşti, kara gözleri öfkeyle parlıyordu ve daha konuşmaya başlamadan yumrukları sıkılmıştı.

"Noah, zanaatkar Benjamin öldürüldü."

"Ne?" Noah'nın sesi o kadar alçak ve karanlıktı ki, nefesi ensesinde sıcak olmasına rağmen Kestra omurgasından aşağı buz yürüdüğünü hissetti. Olduğu gibi ona doğru eğildiğinde, vücudundaki her kasın bükülmüş bir öfke pozisyonuna girdiğini hissetti.

"Diğer sadist yaraların yanı sıra boğazı da yırtılmıştı. Cesedi bizzat gördüm." Genelde istikrarlı olan İnfazcı hafifçe ürperdi. "Onunla karşılaşmam gerçekten de bir kazaydı. Bugün Samhain olduğu için, doğada uygun olmayan şeylere dair ipuçları arıyorum, çünkü çoğu İblis kendilerini benden başka şekillerde gizlemeyi başarsalar bile mücadelelerine dair izler bırakırlar. Leş kuşları gördüm ve... öldürdükleri tazeydi. Dün gece, şafaktan hemen önce, bahse girerim."

"Vampir haydutlar," dedi Kestra. "İblis'in kendisi muhtemelen daha çok eve dönüp yatmaya odaklanmışken, şafağı bu şekilde atlatmak zekice. Biraz dikkatsiz davranabilir, yaklaşan güneşe karşı adımlarını hızlandırırken gerçek bir dikkat göstermeyebilirdi."

"Ben de aynen böyle düşünmüştüm," diye onayladı Jacob. Kestra, İnfazcı'nın onun görüşlerini eşit bir şekilde kabul ettiğini, egodan ya da insan toplumunda karşılaştığı maço saçmalıklardan eser olmadığını fark etti.

"Jacob, bir iz var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, Noah, kontrol etme zahmetine bile girmedim. Doğruca buraya geldim. Benjamin bir Su İblisiydi. Yetişkin seviyesinde, orta seviyede."

"Onun değerli olabilecek kadar güçlü olduğunu biliyorlardı ama bir zanaatkâr olarak savaş taktikleri konusunda yeteneksiz olması muhtemeldi," diye düşündü Kestra. İki adam da şaşkınlıkla ona bakınca omuz silkti ve alaycı bir sırıtişla onları süzdü. "Ne? Ben de öyle yapardım."

Jacob konuşmak için ağzını açtı ama sessizce kapattı.

"Bu uzun bir hikâye dostum," dedi Noah ona nazikçe. Arkadaşını kenara çekerek, konuşmaya katkıda bulunurken onu görebilmesi için yanına yaslanmasına izin verdi.

"Bu, Beltane dışında en zayıf, en savunmasız zamanımız olan Samhain sırasında bizim topraklarımızda oldukları anlamına geliyor Noah. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama Suyu seçmeleri için aklıma tek bir neden geliyor."

"Ateş'e karşı koymak için tabii ki." Üçlü başlarını kaldırdıklarında Jasmine'in Kestra'nın klasik süper kahraman pozu olarak sınıflandırdığı bir şekilde durduğunu gördüler. Ayakları bordo renkli topuklu çizmelerle desteklenmiş, şarap rengine dar bir şort giymişti. Ve pembelerin en açık tonunda, uzun kollu, alçakgönüllülük adına şok edici bir şekilde tasarlanmış, göbeği açıkta bırakan bir kazak. Elleri kalçalarının üzerindeydi ve ellerinden biri yana doğru itilmişti.

Beline ve göbek halkasına bağılı değerli taşlar ve gümüş, ışığın parıltısını yakalamak için. "Ya da öyle düşünmeni istiyorlar. Gücün aslında Ateş'ten ibaret değil, değil mi?" diye yüksek sesle düşündü, her ne kadar açıkça retorik olsa da. "Enerjiyi manipüle ediyorsun. Bir sürü enerji. Onların çoğunu bu şekilde uyutabilirsin!" Sertçe bağırdı, sesi odada yankılandı. "Senin peşinden gelmek gibi bir numara yapmaları için deli olmaları gerekir."

"Bilmiyorum, Jas. Eğer denemek için bir zaman varsa, o da Samhain'dır. Ayrıca yeni bir eşin getirdiğı ekstra yük de cabası," dedi Jacob. "Bu onu çok savunmasız kılıyor." Aniden Kestra'ya doğru bir el kaldırdı. "Alınmak yok."

Kestra, "Hayır... saldırı tam olarak bununla ilgili," diye karşı çıktı. "Hem güçlü hem de savunmasız bir hedef istiyorlar. Saldırgan olarak vurabilecekleri ve en az savunma ya da direnç gösteren birini. Kanıtı şu ana kadar seçilen kurbanlarda. Genç. Savaşçı olmayanlar. Bu Noah'ı tanımlamıyor, ben olsam da olmasam da. Şüphelerimin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Noah eşine kaşlarını kaldırarak baktı ve durumun vahametine rağmen onun aklından geçenleri okuduğunu umarak sevinç ve gururunun kabarmasına izin verdi. Devam etmeden önce hafifçe gülümseyerek durakladı ve ona bunun cevabını verdi.

"Cesedin neden açıkta bırakıldığını bilmek istiyorum. Leş kuşlarının bölgede olduğunu bilerek mi? Kayıp bir İblis'in aranacağını bilerek mi? Ölen arkadaşınızla ilgili olarak bu kulağa duygusuzca geliyorsa beni bir dakika bağışlayın ama... neden yakılmadı? Neden gömmediniz? Neden biri yolunuzun üzerinde taze et bıraksın ki?"

"Bir tuzak. Bir avcının tuzağı. Taze ölüm avı cezbeder," dedi Jacob.

"Bence bu daha çok bir tuzak." Jasmine aniden konuştu ve Kestra'nın gözleriyle buluştu, böylece Kes anlayışlı olduğunu görebiliyordu. "Şuraya bakın, ne bulduk. Vızıltı... vızıltı... meşgul arılar bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor. Bu arada, başka bir yerde kıyamet koparken bizim şişmanlayıp tembelleşmemiz için uyuşturulmuş bir et parçası gibi bırakıldı."

"Ve sırtımızı gerçek oyuna dönmüş oluyoruz." Kes tamamen Noah'ya baktı. "Bu taktiği yüzlerce kez kullandım. Klasik bir dikkat dağıtma taktiğidir. En iyi eğitilmiş insanlar bile en azından kandırıldıklarını anlayamayacak kadar uzun süre bu oyuna kanarlar. Örneğin Yakup'un yaptığına bakın. Ortalığı ayağa kaldırmak için doğruca sana geldi. Alınma ama," diyerek yumuşak bir göz kırpmasıyla ona karşılık verdi.

"Alınmadı," dedi ve Nuh'a saf bir eğlence ifadesiyle baktı.

"Sebepleri ne olursa olsun -protokol, deneyim, öfke- ve eğer düşmanınız sizin hakkınızda yeterince şey biliyorsa, bunu tahmin edebilir."

Jasmine, "Biz Vampirlerin bildiği bir şey varsa o da İblislerin sürülerinden birinin ölümü karşısında ne kadar intikamcı olduklarıdır," dedi. "Bunu savaşlar sırasında öğrendik."

"Evet, bunu sana zor yoldan öğrettiğimi hatırlıyorum," dedi Jacob bir anlık ukalalıkla ve Vampir'in algılayabileceği herhangi bir hakareti etkisiz hale getirecek kadar keskin bir mizahla.

Yine de onun mizah anlayışını hafife almıştı. Oldukça kolay kıkırdadı.

"Tamam, kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşturmayacağız. Ama gerçek hedefi nasıl bulacağız?" Noah sordu.

"Yanlış," dedi Jasmine aniden, başını kaldırıp topuklarını mermer zemine sertçe vurarak yaklaşırken. "Aslında bütün bir tavuk sürüsünü göndermeniz gerekiyor." Onların boş ifadeleri karşısında kara başını salladı. "Vampirler telepattır. Eğer bu bir yemse, yakalandığında haber vermesi için arkalarında birini bırakırlar. Cesedi gördüklerinde kimse ortaya çıkmazsa saldırılarını iptal edeceklerdir."

"Belki de en iyi fikir budur."

Noah, "Evet, bir dahaki sefere hiç uyarımız olmadığı zamana kadar," diye karşılık verdi. "En azından bu gece küçük bir avantajımız var."

"Ben bir Vampir hissetmedim. Ben olsam bilirdim," dedi

Jacob. "Bilir miydin? İçlerinde çalıntı güçler var Jacob, bilir miydin?" Jasmine duraklayarak parmaklarını Düşüncelerini toparlarken Jacob'ın onun haklılığını kabul edeceğini zaten biliyordu. "Bu konuda kötü kokan bir şeyler var. Vampirleri bilirim. Düşmanlarını alt etmek için daireler çizerek düşünürler. Bu sefer sadece başka bir cinayetin peşinde değiller."

"Bu bir oyun," diye fark etti Kes. "Yakalayabilersen yakala beni. Seri katil modus operandi."

"Bu, acımızdan ve korkumuzdan zevk almakla ilgili olduğu anlamına geliyor," diye fark etti Noah, çenesi öfkeyle kısa süreliğine kenetlenirken

bu sadist niyeti özömsedi. "Jas, ne yapacağız? Onlar senin kardeşlerin, onları en iyi sen anlarsın."

"Dikkat dağıtma tekniğı," diye parmaklarıyla işaretlemeye başladı esmer kadın, "düşman bilgisi, acı ve korkuyla alay etme, kendilerini hepimizden daha zeki gösterme..."

"Muhtemel en küçük hedef," dedi Kes aniden. "Jas, eğer sen bir... tamam... uh... yani bir Vampir olsaydın," diye kendini düzeltti ve hepsinin artan gerginlikten kurtulup kıkırdamasına neden oldu, "karşısına çıkmaya cesaret edeceğin son kişi kim olurdu?"

"Ben ve Damien dışında mı demek istiyorsun?" diye sordu gözlerinde bir tehlike ışıltısıyla. "Noah demek zorundayım."

Jacob öfkeyle, "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm," dedi.

"Durun! Durun." Kestra'nın elleri diğerlerinin konuşmasını engellemek için havalandı, sesi dikkatlerini dağıtan keskin bir komuttu. "Kimin yanında dediniz?"

"Ben ve Damien. Prens."

"Neden senin peşinden gitmiyorlar?" Kes talep etti.

"Yakın ölüm ve yıkım mı?" Jasmine homurdandı. "Bu ve Vampirler birbirlerinden beslendiklerinde güç kazanmazlar. Bunun bir anlamı yok. Monarşiyi kazanmak dışında."

Jacob kuru bir sesle, "Bu da bir neden olabilir, Jas," dedi.

"O zaman bana şunu açıkla: Neden Samhain? Samhain diye bir şey yok. Samhain'de yapmak daha mantıklı. Vampirler, Samhain'de

Bu. Damien'in tacının peşine düşeceklerse neden bekleyip daha fazla güç toplanasınlar? Bu gece bizim de bir kutlamamız var. Damien anavatana döndüğünden beri Samhain için ilk festival. Her yer Vampirlerle dolup taşacak. Bu intihar olur."

"Ya da bir suikast girişimi için mükemmel bir kılıf," diye düşündü Kes. "Düşmanı bölgenize davet edin."

"Hayır. Damien bu haydutları tanıyor. Çok dikkatli davranıyor. Bana söz verdi. Cygnus ve çetesi kaleye girerlerse bunu anında hissedebilir."

"Emin misiniz? Tüm bu güç birikimine rağmen mi?" Noah da ona karşılık verdi.

"Bu Damien, Noah. Damien gezegendeki tüm Gecegezenleri hissedebilir." Prensini yeteneklerini küçümsediğini düşündüğü için hoşnutsuz bir ses çıkardı. Kes, onun gerçeği göremeyecek kadar önyargılı olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı.

Hayır. O haklı. Damien alarmdayken gizlice yaklaşabileceğin türden biri değil.

"Tetikte olması şartıyla," diye yüksek sesle tartıştı Noah'la, düşüncesi o kadar sinirliydi ki telepatiyi tamamen unutmuştu.

Kestra göz ucuyla Jasmine'in aniden kaskatı kesildiğini gördü. Belirgin tepkiyi yakaladığında başını kaldırdı. Adamlar da bunu fark etti ve Jasmine'in yüzü doğal halinden daha da solgunlaşırken birdenbire tüm gözler onun üzerinde toplandı.

"Oh hayır. Oh, kahretsin!"

"Jas!" Kız kaçmak ister gibi bir hareket yapınca Noah tersledi.

Geri döndü, karanlık gözlerinde öfke patlıyordu, İblis Kral'a hırlarken dişleri ortaya çıkmıştı.

"Burada olduğumu biliyorlar ve Damien bensiz korumasız!"

"Az önce dedin ki-" Jacob itiraz etti.

"Topla. Samhain kaleye giriş izni veriyor; Damien haydutların buraya geldiğini düşünüyor. Ve ben kendim onu korumaya aldım ve dikkatli olması için bana söz vermesini sağladım!" Jasmine hırladı, gözlerinden vahşi siyah alevler fışkırıyordu.

"Jasmine," dedi Noah çaresizce, "ne demek istediğini anlamıyorum."

"O Lycanthrope sürtüğünün onu öldüreceğini biliyordum!" Vampir öfkeyle tısladı. "Peşinde oldukları kişi o, Noah. Düşük saldırı, düşük savunma demiştin, değil mi?" Jasmine Kestra'nın karşısına dikildi. "İblis bölgesinde gürültü yap ve Jasmine'i Damien'dan uzak tut. Lycanthrope'u öldür, onun kendi türü arasında bile olağanüstü olan güçlerini ele geçir ve bir koyup iki al. Damien'ın başına bir şey gelirse..."

"Onun ruh eşi," diye fısıldadı Kestra.

Bölüm 16

Damien, Syreena sonunda tamamen bitkin bir uykuya daldığında hissettiği rahatlama nefesini solumak bile istemedi. Tüm gücüyle toplayabildiği tüm gizlilikle odanın öbür ucundan bazı giysileri almak için onun üzerinden süzülerek yataklarından zahmetsizce havalandı. Syreena'nın kızgınlık döngülerinden birini daha önce de yaşamıştı ama bu sefer kendi kapasitesinin bile ötesine geçmiş gibi görünüyordu. Açıkçası, vücudunun en son ne zaman bu kadar ağrıdığını hatırlayamıyordu. Syreena'nın kendisi gibi bir Kadim'i bile yıpratmaya yettiğini düşündü, sevecen bir gülümseme ve bastırılmış bir kahkaha gözlerini aydınlattı.

Pantolonunu giydi. Syreena birden fazla güdü tarafından yönlendiriliyordu: korku, ihtiyaç ve arzu. Arzu onun içindi, aralarında her zaman olduğundan daha fazla ya da daha az değildi, sadece belki de sıklığı artmıştı. İhtiyacı ise bir çocuktaki. Aşklarından doğan bir çocuk, her ikisi için de bir varis, her biri kendi halklarının tahtına sahip olmak için sıraya girmişlerdi. Özlemini çektiği ve onlar tanışana kadar bu mutluluğu asla tadamayacağını düşündüğü bir çocuk. Tıpkı böylesine sevgi dolu bir eş ve evlilik hayallerinin gerçekleşeceğini hiç fark etmediği gibi.

Korku ise en belirgin olanıydı. İhtiyaç duydukları kimya uyumuna sahip olamayacağından korkuyordu. Onunla uyumsuz olacağından değil, fark etmeye başlamıştı, ama onunla uyumsuz olacağından korkuyordu. Tekil genetiğinin, doğum sırasında geçirdiği mutasyonun

çocukluk, gebe kalmasını engelleyecekti. Kısırlıktan korkuyordu.

Damien uyuyan karısına uzun uzun bakarken ağır keten gömleğini beline sıkıştırdı. Karısı pekâlâ haklı olabilirdi ve eğer doğruysa bunu kabullenmek zorunda olduğunu fark etti. Ama onun aksine, işin aslını öğrenmek için böyle bir baskı hissetmiyordu. Onu seviyordu. Çocuk istiyordu; hemen olması onun için sorun değildi ama daha sonra da olabilirdi. Endişelenmiyordu ve başarısız bir kızgınlık döngüsü yüzünden kendisini neden bu kadar baskı altına sokması gerektiğini anlamıyordu. Kadının onu inandırmak istediğinin aksine, bu pek de duyulmamış bir şey değildi. Bu kadarını bilecek kadar uzun süredir Lycanthropes dünyasına bağlıydı.

Ancak şu an için onu birkaç saat boyunca yorduğunu umuyordu. Bu süre, bölge sınırlarında bir tur atması ve sonra da keskin kulaklarının ona çoktan başlamış olduğunu söylediği aşağıdaki Samhain festivalinde oldukça iyi bir gösteri yapması için fazlasıyla yeterliydi. Uyandığında onun gitmiş olduğunu görünce çok sinirlenecekti. Ama onu aramaya gelir gelmez, kendini geri çekecek ve onun olabilecek her türlü ihtiyacıyla ilgilenecekti; bu da onun küçük, dikenli öfkesini bile yatıştırmaya yetecek kadar sevgi ve ilgiyle olacaktı.

Ayrıca avlanması da gerekiyordu. Bu da Vampir bölgesinden ayrılıp insanların yaşadığı yerleri aramak anlamına geliyordu. Damien ayakkabılarını giyip kemerini bağlarken bile kendi içinde zamanı değerlendirmeye çalıştı. Henüz erkendi ve kolayca av bulabilirdi. Sonra parmaklarını saçlarında gezdirirken kalenin içini belirli enerji kaynakları için taradı. Beklediği gibi, düşman varlıklar yoktu. Tatil ve Vampir akını ne olursa olsun bunları hemen hissedirdi. Sonra tekrar, her zaman

Beklemediğiniz bir tehdit en tehlikelisiydi. Bunun için Stephan vardı. Öncülerin lideri her zamanki düşünceli titizliğiyle koridorları ve alt kattaki kutlamaları izliyordu. Her ne kadar ev savunması genellikle Jasmine'in işi olsa da, Jasmine kendisinden biriyle neşeli bir kavgaya tutuşmaya ondan çok daha istekli olsa da, Stephan hangi yüzle gelirse gelsin her türlü tehdide karşı koyabilecek kapasitedeydi. Damien, Stephan'a kısa bir telepatik uyarı göndererek mekandan ayrılacağını ve Syreena'nın o dönene kadar kapısında bir nöbetçi bulundurmasını istedi. Stephan'ın onayını aldıktan sonra kule odasına girdi ve pencereden dışarı uçtu.

Stephan için o anda hiçbir şey Prens'in kadını korumaktan daha önemli değildi. Onun Prens'in iyiliği için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu ve tıpkı Jasmine'in olduğu gibi Damien'in da iyiliği her zaman en büyük önceliği idi. 1.75 boyundaki Vampir kalabalığının arasından yavaşça ilerlerken Öncü Birlikler'deki en güvendiği teğmenlerinden birine telepatik bir emir gönderdi.

Her zaman olduğu gibi dikkat çekiyordu. Cüssesi ve sarı saçları arasında, kendi cinsi arasında bir anomaliydi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü nadiren sarışın üretirlerdi ve bu onu bazıları için merak uyandıran, bazıları içinse çekici kılan bir özellikti. En dikkat çekici özelliği ise cüssesiydi. Damien gibi o da kendi cinsinden beklenen zayıflığa ve neredeyse cılız atletikliğe sahip değildi. Omuzları ve göğsü hantaldı; kaslı beli kalındı ve bacakları ağaç gövdeleri kadar uzun ve sıktı. Fark edilmek için tercih ettiği şey buydu. Ezici cüssesi bazen kendisine meydan okuyanlarla uğraşırken ihtiyaç duyduğu tek caydırıcı unsurdu.

Bu yüzden hangi yöne giderse gitsin, kalenin ortak katlarındaki kalabalık ne kadar yoğun olursa olsun, önünde bir yol açılması onu şaşırtmadı. Syreena ve Damien'in odalarına ikinci bir muhafız göndermeyi düşündü. Çok sayıda Vampir bir araya toplanmıştı, çok güçlü bir nüfusun büyük bir kesitini oluşturuyorlardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, etrafta dolaşan İblisler ve Likantroplar da vardı. Çok fazla değildi ama geçmişte yabancı bir Samhain kutlamasına katılandan daha fazlaydı. Bunun bir dizi faktörün bir araya gelmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordu: kültürleri birbirine açan son elçi değişimleri ve İblis kültürel kısıtlamalarının gevşemesi, onları daha önce kendilerine açık olmayan Vampir partnerlerin son derece karışık yeniliğini aramaya itmişti. Stephan birkaç yüzyıl sonra aynı yüzleri tekrar tekrar görmenin kesinlikle yeni yüzler aramak için bir neden olacağını düşünüyordu.

Açıkçası, Syreena'ya bakılırsa, Lycanthrope'lar da oldukça iyi seks dürtülerine sahipti. Vampirlerle aynı seviyede, hatta -böyle bir şey söylemeyi asla düşünmezdi-onları aşıyorlardı. Son dört gündür Damien'in kafasında tek bir saç teli bile görmemişti. Bir dakika önce kurdukları telepatik temas, aksi emredilene kadar bölge sınırlarının kontrolünü devralması için aceleyle verilmiş bir talimat dışında, bu süre içinde ondan duyduğu en fazla şeydi. Jasmine'in yokluğundan faydalandıklarını tahmin ediyordu. Kadın, Damien'in evliliği ve bunun yol açtığı sorunlar hakkında ne hissettiğini hiç saklamıyordu ama Jasmine tüm bu olanlar için Syreena'yı suçlarken, Stephan suçun büyük kısmını Damien'in üzerine atmaya daha meyilliydi.

Yine de şikâyet etmesi zordu. Damien'in evliliğine kadar oldukça sıkılmıştı, hatta daha heyecanlı bir döneme kadar hayatında sadece üçüncü kez toprağa girmeyi düşünüyordu

ortaya çıktı. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu barış bir askerin mizacı ve dikkat eşiği için kötüydü. Elbette eğitim alabilir, çeşitli savaş formlarını öğrenebilir, tatbikatlar yapabilirdi ama 633 yaşındaydı. Bir insan, becerilerini uygulayacağı kimse ya da hiçbir şey yokken, aynı göreve tam olarak ne kadar ve ne kadar süre kendini adayabilirdi? Bazen ciddi savaş dönemlerini özlüyordu. İnsan savaşları eğlenceliydi. Damien iyi bir insan savaşını her zaman sevmişti ve eskiden parti için gelen herkesi yanına alırdı. Ancak bin yıl sonra Damien yoldaşlarını savaş meydanlarında kaybetmekten bıkmış ve barışsever olmuştu.

En iyisi İblislerle olan savaştı. Savaş için müthiş bir yüzyıl olmuştu. İblisler olağanüstü savaşçılar ve kurnaz stratejistlerdi. En keskin yetenekleri her zaman düşmanlarının hareketlerini ve eylem planlarını anlayabilmek olmuştu - Vampirlerin tamamen telepatik olduğu ve Zihin İblislerinin yeni yeni ortaya çıkmaya başladığı o dönemde etkileyici bir numara.

Evet, İblislerle savaşmayı seviyordu. O zamanlar sadece iki yüz küsur yaşındaydı ve Öncü Birlikler'de küçük bir askerdi ama o zamanlar adını bu şekilde duyurmaya başlamıştı.

Bu aile içi koruma işi ona göre değildi. Burası Jasmine'in bölgesiydi, Damien'in arkasını kollamak. Bir kedi gibiydi, saatlerce oturup avını izleyebilir, saldırmak için bir kirpik darbesini bekleyebilirdi. Aynı turu tekrar tekrar yapmayı sıkıcı buluyordu. Ağın dışında olmayı arzuluyordu. Elbette bu kendi avını avlamak anlamına geliyordu ama savaş savaştı, düşman düşmandı. Ne olursa olsun, her zaman Damien'a sadık kalacaktı. Uzmanlık alanı Nightwalker güçlerine sahip olanlara karşı savunma ve saldırıydı ve eğer yasaları çiğneyen Vampirler birikmeye başlarsa

bu güçleri kendileri için kullanmak istediklerinde, o ve Vanguard açık ara en iyi çözümdü.

Damien'in dönüşünü görene ya da hissedene kadar kraliyet yatak odasının dış girişini korumak üzere kule kulelerine bir dış muhafız göndermeye karar verdi. Artık Prenses için fazladan koruma olduğunu bildiği için kendini çok daha iyi hissediyordu ve dikkatini başka bir yöne çevirdi.

Cygnus mesajı Damien kendi bölgesinin sınırını geçip avlanmak üzere yola çıktığı anda aldı. Vampir Prens, avıyla tazelenene kadar sınırlarını geçmezdi, alışkanlık olarak önce besin takviyesi yapmadan potansiyel tehlikelerle yüzleşmemeyi tercih ederdi. Bu her vampirin yapacağı bir şeydi. Avantajı da burada yatıyordu.

Vanguard'dan saklanmak kolay bir numara değildi ama Damien tek gerçek jokerdi. Hiçbir Vampir tehdit algılama konusunda Damien kadar yetenekli olduğunu iddia edemezdi. Belki Jasmine hariç. Onun da esrarengiz bir sezgisi vardı. Ama o İblis bölgesine kadar gitmiş, İblis cinayetini araştırmak ve Damien ile çetesinin izini sürmek için gelen diğerleriyle birlikte olay yerinde dolaşıyordu. Nuh'un topraklarındaki casusu ona bu kadarını telepatiyle bildirmişti ve o da yakında harekete geçeceğini biliyordu.

Damien gittiğine göre kaledeki tek önemli risk Stephan'dı. Öncülerin lideri kalenin ilk katlarındaki kutlamalara katılmış olsa da, her an tetikte olacak ve her türlü izinsiz girişten anında haberdar olacaktı. Bununla birlikte, Cygnus'un yoldaşları Stephan'ı başka bir yere çekecek bir dikkat dağınıklığı yaratmaya hazırdı. Sonra da saldırı gerçekleşecekti,

Damien daha avının sıcaklığıyla kızarmadan önce tamamen fark edilmemişti.

"Anlamıyorum!" Kestra öfkelenerek onun peşinden gitti ve Nuh'un aceleci, yer yutan adımlarına ayak uydurmak için koşmaya başladı.

"Demek istediğim de bu, Kes. Anlamıyorsunuz. Karşılaşacağımız yaratıkların gücünü kavrayabilseydin, böyle çılgınca bir öneride bulunmaya cesaret edemezdin!"

"Durup bana bakar mısın!" diye bağırdı ona, merdivenleri üçüncü kez aşıp ikinci kata çıktıklarında nefes nefese kalmıştı. Gerçi bu nefes nefese kalmaktan çok ona öfkelenmekle ilgiliydi.

Noah merdivenin ortasında durup onu dinledi, tamamen gözlerinin içine olmasa da yüzüne baktı, bulutlu bakışları kalın kirpiklerinin uzunluğuyla örtülmüştü. Kadının devam etmesini sabırsızlıkla beklerken, içinde küçük bir bıçak bulunan deri bilek kılıfını çekiştirmeyi bitirdi.

"Teşekkür ederim," diyebilirdi, her ne kadar istediği tam dikkati gösterememiş olsa da. Birdenbire Noah'nın istediği zaman düşüncelerini ondan gizleyebildiğini öğreniyordu. Yaşı, gücü ve kız kardeşi yerine bir Zihin İblisi ile yaşadığı deneyimler ona bir avantaj sağlamıştı. Şimdi onu gerçek duygularını açığa vurmaya bile zorlayamıyordu.

"Noah, sanırım neyle karşı karşıya kalacağını tam olarak bilecek kadar zihnine girdim. Ben-"

"Bir anıyı okumak ve bir kavramı kabul etmek, grevi hissetmek, bir anının doğaüstü gücünü hissetmek gibi bir şey değildir.

Bir insanla kıyaslandığında, ki hatırlatırım, her zaman mirasın yüzde ellisini paylaşacaksın." Ona doğru bir adım attı ve sonunda göz göze geldiler; için için yanan öfkesi, Kestra'nın teninde ve kafa derisinde hissedebileceği nefes kesici bir sıcak duygu duvarıydı. "Gelmiyorsun Kestra, bu konuda son sözüm budur."

Kadının şaşkınlığı ve öfkesi karşısında adam arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye devam etti.

"Son sözün mü?" Yüz hatları öfkeyle kızarmış bir halde onun peşinden hışımla gitti. "Bu sana lanet olası Haçlı Seferleri gibi mi görünüyor?" diye sordu. "Sen savaşırken benim burada oturup... nakış falan mı işleyeceğimi, eve tek parça halinde dönmen için dua edeceğimi mi sanıyorsun?"

Adam onu karşılamak için aniden döndüğünde kadın çılgılık atarak durdu.

"Beni bu şekilde yaftalamaya cüret bile etme!" diye yüzüne doğru kükredi, duygularının patlaması, saçlarını ve kıyafetlerini şiddetli bir şekilde geri üfleyen sıcak bir hava patlamasıyla ortaya çıktı. "Halkım arasında böyle bir şey söylemeye cesaret edebilecek ya da buna sebep olabilecek tek bir kadın bile yok! Eşinin kişiliği hakkında en basit bir anlayışa bile sahip değilken, karşılaşacağımız düşmanlar hakkında en ufak bir fikre sahip olduğuna nasıl inanabilirim?"

"Oh, bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde ofladı, elleri kalçalarında, başı eğik, "belki...mmm...vay canına, belki de sadece üç gündür senin muhteşem huzurunda olduğum içindir? Sadece bir gün o kalın kafatasınıza girebildim! Beni dinlemiyorsun bile!"

"Seni dinledim, Kestra. Fikirlerin ve mantığın bu gece benim için çok değerliydi ve bunun için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

kalp." Bunu en azından içtenlikle söylemişti ama ağzının inatçı yapısını değiştirmemişti. "Ama güç sarhoşu Vampirlerle savaşmak için bizimle gelmeyeceksin. Hiçbir savunman yok, hiçbir suçun yok ve temelde yürüyen bir kan kaynağından biraz daha fazlası olacaksın! Boğazının parçalanışını izlemeyeceğim ve ben de damgalanmış eşimin kanıyla yıkanmayacağım!"

Bu son ifadeler gerçekten peşinde olduğu ifadelerdi ve Kestra sonunda bunları itiraf ettiğinde iç çekti. Elini uzatıp adamın üst kol kaslarının etrafından dolaştırdı, yakınlığa ve öfke taşkınlığıyla ne kadar ateşli olduğunu görmezden geldi.

"Noah," dedi usulca, merdiven boşluğunda bir basamak üstündeki konumundan doğrudan gözlerinin içine bakarken gözlerinin anında sıkıntılı bir hal almasına neden oldu. "Eğer eylemlerini ya da mantığını motive eden şey benim ölümümünden ya da yaralanmamdan duyduğun korkuysa, düşmanımla yüzleşme ve onu anlama becerilerimi küçümsemek yerine bunu söylemen beni memnun eder."

Vücudu onunkilere karşı ince bir ürpertiyle titrerken, onun o büyüleyici mavi gözlerine baktı. Tedirginlik ve dehşet bu sarsıntıyı körüklüyordu. Ona yaklaştığından beri, zihnini paylaşmaya başladığından beri çok fazla ruh araştırması yapıyordu. Son zamanlarda şiddet kurbanı olmuş sevgili kadınların anılarıyla dolup taşıyordu. Onu yanına alması için yalvardığı her seferinde, onu kaybetmenin, bembeyaz saçlarıyla kan denizinde yatarken bulmanın dehşetini hissetti. Sonra o korkunç an geldi, bir türlü aklından çıkaramadığı, kendi ölümünün hatırası. Silahın namlusu kızın güzel kafasına dayanmış, kız gevşeyip çatı katında cansız bir şekilde yere yığılırken ruhu bedeninden patlayarak çıkmıştı. Daha da kötüsü, bir tecavüzcünün kasap bıçağını rahmine sapladığı görüntüsü.

O kadar çok acı ve istismar, o kadar çok dehşet vardı ki, onu bilerek daha fazlasına maruz bırakmayı kendine yediremiyordu. Onu yozlaşmış güce sahip varlıklara ve onların öldürmeden önce yiyecekleriyle oynamaya yönelik sapkın eğilimlerine mi maruz bırakacaktı? Hayır.

Asla.

Noah, kendisine zarar gelmesinden duyduğu korkuyla baş edememesinden onu sorumlu tutmasının adil olmadığını biliyordu. Ne de olsa bir denizci, bir paralı asker ve ekstrem sporlar fanatığı olarak çok uzun bir süre, çoğu zarar görmeden hayatta kalmıştı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok bilgi toplamış, askeri istihbarat zihniyetine kolayca girmeyi başarmış, Nightwalker'ların güçlü ve zayıf yönlerini yüksek kavramsallaştırma ve muhakeme seviyelerine ulaşacak kadar kavrayabilmişti.

Kadın haklıydı. Gecegezenlerin yol ve yöntemlerini çok iyi bildiğini, onların lehine ve aleyhine istihbarat planlayabildiğini, mantıklarını deşifre edip profillerini çıkarabildiğini çok iyi biliyordu. Düşman niyetli herhangi bir Gecegezen'le yüz yüze gelmesi durumunda nelerle karşılaşacağını tamamen farkındaydı. Ama o bile bu gece neyle karşı karşıya kalacağını tam olarak anlayamamıştı; haydutların öngörülemezliği bunu son derece tehlikeli bir girişim haline getiriyordu.

Mesele düşmanlarını anlaması değildi ve mesele haline getirmeye çalıştığı için onu hatalı bulmakta haklıydı. Ama mesele onun kendisine zarar vermesinden duyduğu korkudan daha fazlasıydı, gerçi bu bile başlı başına onu az önce şovenist olmakla suçladığı gibi kilit altına almaya yetiyordu.

Nuh her şeyden önce barışı arayan bir varlıktı. Bu görev koruma ve kurtuluşla ilgiliydi. Bu görev

Bir tehdidi ortadan kaldırmak. İstenmeyen ve tatsız bir görev ama gerekli bir görev.

Kestra sadece çatışmaya aç biriydi. Evet, durumun ahlaki boyutunu anlıyordu ve meselenin doğru tarafındaydı. Ancak, ahlaki değerleri sağlam olsa da, motivasyonları çarpıktı. Sadece erkeklerin elinde tehlikede olan bir kadını ve intikam alma fırsatını düşünüyordu. İntikam meleği rolünü oynamak istiyordu. Kendi motivasyonlarının ya da bunlara kapılmanın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değildi.

"Kes." Sertçe yutkundu, genellikle ona çok kolay gelen kelimeleri aradı. Onunla arasını düzeltmek için bu kadar çok ihtiyacı varken o zahmetsiz diplomasisi neredeydi? Gerçek. Gerçeği söylemek çok zordu. "Evet, senin için korkuyorum." Uzandı ve alnını kendi alnına değdirene kadar ensesini avuçladı. Temasla birlikte derin bir iç çekti ve nedense rahatladığını hissetti. "İncinmenden korkuyorum. Bunun bir parçası olmak istemendeki intikamcı motivasyonunu onaylamıyorum. Ve mükemmel zekana ve tartışılmaz yeteneklerine rağmen, bu işe uygun değilsin. Ben bile herkesin bu çatışmadan canını kurtararak kaçacağından emin değilim."

Kadın uzun bir süre sessiz kaldı ve adam gözlerini görebilmek için başını kaldırdı. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, gözlerini ondan kaçırmıştı, çenesinde gergin bir kas gerilmişti. Sonra keskin, soğuk gözleri onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı kayd ve nefes kesici yüzlerine sıkıca oturmuş bir kabullenme gördü.

"Bunlar kabul edebileceğim ve anlayabileceğim argümanlar, Noah. Beni tehlikeden yalıtma ihtiyacı duymandan memnun değilim ama bunu anlayabilirim ve bu konuda seninle birlikte çalışabilirim. Geri kalanına gelince, nedenleriniz sağlam ve

Mantıklı. Keşke en başında da bu kadar dürüst olsaydın ve bizi tartışma ve yanlış anlamalardan kurtarsaydın."

"Özür dilemeliyim Kikilia," dedi usulca, "davranışım için. Son zamanlarda duygularım beni ele geçirdi."

"Biliyorum," dedi nazikçe, kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru yerleşti. Adam otomatik olarak uzanıp onu kendine doğru sardı, kokusunu ve canlılığını içine çekti. "Bunu hatırlamaya çalışıyorum. Son zamanlarda her şey çok değişken. Her şey kafamı kurcalıyor."

Kadının ağzı adamınkine doğru kaydı ve adam daha kadının dudaklarını hissetmeden tüm vücudu heyecanla sarsıldı. Sıcaklık boynuna ve yüzüne doğru tırmanarak her ikisinin de ağzını ısıttı ve öpücüğünü bir tatlar ve diller karmaşasıyla karşıladı. Bugün yapmam gereken şey bu, diye iç geçirdi. Bugün Samhain'di ve eşinin tatlarını ve sıcaklığını yavaşça içmekten başka bir şey yapmamalıydı.

"Ben Ateş'im Kes," dedi şiddetli bir fısıltıyla dudaklarına, "ve bugün Samhain. Savaşı düşünmem için bile en kötü zaman. Burada olmayı, içimdeki bu tutkuları sen durmam için yalvarana kadar bütün gece seninle sevişmeye odaklamayı tercih ederdim. Ama bunu yapamam."

"Tabii ki hayır. Durman için sana asla yalvarmayacağım," diye karşılık verdi ve adam ona güldüğünde dudaklarını alaycı bir şekilde yaladı. Yine de usulca ayıldı ve onun çalkantılı gözleriyle buluştu. "Ve seni bencilce yanımda tuttuğum için başka bir adamın karısını kaybedebileceğini bilerek böyle bir şeyden asla zevk alamam. Ben öyle bir kadın değilim. Kendini riske atmaman için sana yalvaracak biri değilim."

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim," diye onu temin etti. "Ben sadece Samhain'in değişkenliği ve benim elementimle birlikte, duygulara sahip olacağımı ve

hiçbir akrabamın görmediği bir vahşet. Bu dünyada beni aklımı başımda tutacak ve benim için her şey demek olan onur kurallarına bağlı kalmamı sağlayacak tek bir dayanağım var, o da sensin. Sana burada, bana bağlı ve zihnimin içinde ihtiyacım var." Kısa bir süre alnına dokundu ve sonra bir parmağını onunkinin perçemleri arasında gezdirdi. "Senin netliğin, mantığın ve aklın, duygularımı aşarsam beni tekrar huzura kavuşturacaktır." Eli kızın başının arkasını kavradı ve kulağı dudaklarının altına gelene kadar onu kendine çekti. "Sen," dedi yumuşak saçlarına doğru nefes alarak, "artık benim bu dünyaya olan bağlılığımsın. Yüzlerce yaşam boyunca seni bekledim, bir gün ruhumu yumuşatacak, bu dünyada yolumu kolaylaştıracak güçlü ve cesur bir kadın için Kader'e dua ettim ve O sonunda dualarıma cevap verdi."

Kestra onun avuçlarında kısa bir süre gerildi, ama sonra kabullenerek içini çekti ve onun ateşli duygularını içine çekti. Ona çok güveniyordu ve korkuları ne olursa olsun bu inancı yıkmaya cesaret edemezdi.

"Bana bağımlı olmaktan korktuğunu biliyorum." Noah boğazından kısık bir kahkaha attı ve Kestra ironinin sert acısını duydu. "Gerçek şu ki ben sana bağımlıyım Kestra. Umarım bu senin için ek bir korku kaynağı değildir. Bunun zor bir sorumluluk olduğunu biliyorum."

"Senden korkmuyorum," diye mırıldandı usulca onun kulağına. "Denemeye devam edebilirsin ama işe yaramayacak."

"Ama kendimden korkuyorum," dedi hararetle. "Sensiz kendimden. Kendimi yok etmeden daha fazla kutsal ay doğuramazdım bebeğim. Bunu senin ne kadar tatlı koktuğunu, tattığını ve hissettiğini bildiğim kadar kesin olarak biliyorum. Sen gelmeden önce hayatımın yarısı yaşanmıştı." Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Ve şimdi üzerime basıldığına göre, benim hayatım da seninkinden bir kalp atışı sonra sona erecek. Öyle olmak zorunda Kestra,

çünkü

Eğer öyle olmasaydı hiçbir şey ve hiç kimse kederimin şiddetine dayanamazdı. Anlıyor musun, Kikilia?"

Kestra'nın kalbi boğazına o kadar sıkıştı ki, sadece yanağına doğru başını sallayabildi. Göğsü sanki parçalanacakmış gibi hissediyordu. Onun ateşli duygularının ortamdaki sıcaklığını açgözlülükle emiyordu. Adam onu kendi bedenine sımsıkı sararak onları birbirlerine kenetledi.

"Bunu sırf yatakta çok iyi olduğum için söylüyorsun," diye duygusal bir kahkaha attı.

Noah onun gerginliği azaltan esprisine hafifçe güldü, ama ona daha sıkı sarıldı ve vücudundan hava çıkarken ondan memnun bir homurtu çıkardı.

"Bunu doğru bir varsayım haline getirmek için elimde yeterince veri yok," diye sessizce alay etti. "Döndüğümde üzerinde çalışacağımız bir şey."

Ondan uzaklaştı ve birinci katta Krallarının keyfini bekleyen küçük gruba baktı. Tekrar ona baktı ve yüzünü yumuşak ellerinin arasına almak için uzandı.

"Seni öpeceğime ve bir antebellum romantizm kahramanı gibi savaşa göndereceğime inanamıyorum." Adam gülümsediğinde içini çekti ve onu usulca öpmek için öne doğru eğildi. Noah hemen onu kendine çekti, onun lezzetini derinlemesine ağzına almak, onu duygularının içine çekmek istiyordu, böylece onu yanında taşıyacak ve ne için savaşıacağını ve her şeyden çok neye dönmeye ihtiyacı olduğunu hatırlayacaktı.

Sonunda kızarmış ve nefessiz bir halde geri çekildiğinde, alnına dokunmak için uzandı.

"Tak, tak," diye fısıldadı.

Noah anında zihnini ona açtı, onları olabildiğince sıkı bir şekilde birbirine bağladı, her şeyi paylaştı, böylece ruhen tamamen onunla birlikte olacaktı. Sonra döndü ve merdivenlerin geri kalanını inerek bu çabadaki arkadaşlarıyla buluşmak üzere hareket etti.

Stephan çok fazla odaklanıyordu. Bunu anlayabiliyordu çünkü kalede dolaşan tüm varlık ve güç onu bunaltmaya başlamıştı. Her şey, tanımı ya da netliği olmayan, sabit, ayırt edilemez bir vızıltıya dönüşüyordu. Alt katlardaki muhafızlara telepatiyle talimatlar gönderdi ve hızla en yakın çıkışa doğru ilerledi. Soğuk Romanya gecesine, anavatanının karanlığına ve atmosferine adım attığı anda, içeriye dair tüm hislerinden sıyrıldı ve temizleyici bir ferahlık için derin bir nefes çekti.

Kutlama gürültüsünden uzun adımlarla uzaklaştı. İçeride her şey yolundaydı, her şey korunuyordu ve zaten dışarıyı taraması gerekiyordu. İtiraf etmeliydi ki görevinin bu kısmına karşı bir zaafı vardı. Hava. Karanlık. Yıldızların ve dağların yaşamı ona nefes veriyordu. Çoğunlukla, sarayı, kaleyi ve tüm o sosyal saçmalıkları bir kenara bırakırsa, yalnızlığın huzuru vardı.

Ve izinsiz girişin sarsıntısı.

Stephan'ın dikkati, boyun kemiklerinin çatırdamasıyla birlikte döndü ve alçak bir çömelleme pozisyonuna geçti. Prens'in topraklarında davetsiz bir misafir vardı. Düşman olarak kabul edilen biri. Kötülüğün ve lekelenmiş gücün girdabı, bir yusufçuk sürüsünün kanatları gibi içine doğru kanat çırpı. Vampir havaya fırladı ve vahşi bir hızla Prens'ten uzağa uçtu.

Kale, arkasında kalan muhafızlara yumuşak ama sert uyarılarda bulundu.

Bu tek bir varlıktı, Stephan'ın tek başına alt edebileceğinden çok daha fazlasıydı, ama diğerlerini belaya karşı uyanık tutmanın bir zararı yoktu. Sarışın Vampir, savaş ihtimali karşısında içinde oluşan muazzam heyecan dalgasıyla düşmana doğru koşmaya başladı. Güç gibi hayat da içine akıyordu.

Hedefini anında gördü, gölgelerin arasında bir sinsi. Bir çocuk numarası. Stephan açık alana cesurca indi.

"Rubio," diye emretti, sesi gürdü ve öncü birlikteki herkesin yansıtılabildiği ama hiçbirinin Stephan kadar iyi yansıtamadığı o zorlayıcı korkuyla doluydu. "Ortaya çık, korkak, ve kaderinle tanış." Stephan sözlerini henüz bitirmişti ki, keskin soğuk havada iğrenç bir koku yayıldı. Yozlaşmanın pis kokusuydu bu.

Gölgelerin dalgalandığını gördü ve ısıltılı gözlerini kıstı, hileleri izliyordu ama Rubio'nun peşinden gidecek kadar endişeli değildi. Tahtına ve halkının yasalarına karşı gelmeyi düşünen zayıf Vampir sürünerek ona doğru gelecekti.

"Dünyamızda düzen olacak," dedi Stephan, sesi alçak, zorlayıcı ve düşmanın omurgasındaki zayıflıkları arıyordu. "Lekeniz temizlenmeli." Tövbe eden bir çocuğa seslenen bir rahip gibi usulca işaret etti. "Gel ve temizlen."

Bir tıslama ve çalıların hışırtısı duyuldu ve Rubio tökezleyerek gölgelerin arasından çıktı. Stephan'ın komutlarındaki zorlama onun için çok güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Rubio yaklaştığında, küçük bir kuş sürüsü ürkererek çalıların arasında uçmaya başladı.

iki Vampir ve sonra onların savaş alanının ötesinde bir yere yerleşmek.

"Kendini çok özel, çok güçlü sanıyorsun," diye hırladı Rubio, korku ve mahkûm edildiği kaderine boyun eğme dürtüsü arasında soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Öncü bile düşebilir!" diye ilan etti.

"Öncü asla düşmeyecek," diye mırıldandı Stephan. "Beni öldürürsen bir başkası yeşerip büyüyecek ve av için ruhunu beslemek üzere benim kanımı kullanacak." Bu, Öncü'nün yüzyıllardır ezbere bildiği mottosuydu ve muhtemelen tutkuyla bağlı olduğu tek gerçektir.

"Böyle hissetmene çok sevindim."

Stephan arkasından gelen ani sesle şok içinde döndü. Ne olduğunu anlayamadığı bir Vampir orada duruyordu. Aniden bir başkası belirdi ve bir başkası, yarım düzine etrafını sarana kadar.

Kuşlar, Stephan fark etti.

Rubio yemden başka bir şey değildi ve kuşlar da onu tuzağın dişleri arasına sıkıştırmak için kullanılan kamuflajdı.

"Öyle olsun," diye fısıldadı altı kişi ona doğru atılmadan önce.

Bölüm 17

Syreena uykusunun derinliklerine gömülmüştü. Hayatının ilk yüzyılını, herkesin zorlu bir çalışma gecesinin ardından geç yattığı ve alacakaranlığı selamlamak için erken kalktığı bir manastırda büyüyerek geçirmişti. Çok uyumayı ve hızlı uyumayı öğrenmişti. Damien, kendini uykuya verdiğinde neredeyse komada kalma yeteneği nedeniyle sık sık onunla alay ederdi. Onu, o uyurken gerçekten sevişip sevişemeyeceğini görmekle tehdit etmişti. Şimdiye kadar başarılı olamamıştı.

Bu yüzden aniden bilince doğru çekildiğini hissettiğinde, buna sadece kısmen direndi. Syreena'nın kafası karışmıştı elbette. Damien'in iyi bir ava ihtiyacı olduğu açıktı ve fırsatını bulduğunda kendini onun doymak bilmez iştahından uzak tutmaya meyilliydi. Bu konuda tamamen anlayışlıydı. Damien onun türünden değildi ve böyle zamanlarda onun kadar yoğun bir çekim hissetmiyordu. Ayak uydurmakta zorlanmasa da, fırsat çıktığında verdiği molalardan da keyif alıyordu.

Syreena yatağında yüzükoyun yatıyordu, ağır kaşmir battaniye sırtının kabarıklığı üzerine zar zor çekilmişti. Üşüyordu, sütlerinin dışındaki kule diğerleri girip çıktıkça cereyan yapıyordu. Damien'in yanmaya devam etmesini istediği ateşin cesur çabalarını yok ediyordu. Ancak sırtına ve poposuna cesur bir hareketle inen buz gibi dokunuşa dayanacak kadar üşümüyordu ve bu dokunuş onu bir solukla sarsarak kendine getirdi. Bu en acımasız dokunuşlardan biriydi.

Damien'in onu uyandırmak için kullandığı cephaneliğindeki hileler, doğal olarak sıcak Lycanthrope teninde av öncesi ellerinin soğukluğu.

Ama sarsılarak uyanıp rahatsız edici eli üzerinden atmak için yuvarlanırken bile kafasının arkasında küçük bir uyarı çınlaması duydu. Damien'in dokunuşunu biliyordu. Nasıl nefes alacağını bildiği gibi biliyordu ve bu bir şekilde doğru değildi. Ağır göz kapaklarını açalı sadece yarım saniye olmuştu ki, ağır bir el saçlarına battı ve onu öyle sıkı bir yumruk haline getirdi ki, hassas teller titredi ve acı içinde haykırdı. İkinci bir el ağzının üzerinden geçti ve elleri ve ayakları yatağa bağlanmış gibi şiddetli bir his yaşadı, ta ki hareket edemeyene, zar zor nefes alabilene ve saçlarındaki tutuş görüş alanını sadece tek bir yöne doğru zorlayana kadar.

Panik içinde kalbi hızla çarpıyordu. Çaresizdi. Saçları bağliırken, Lycanthropic formlarını kaybetmişti. Dört noktadan bağlandığında, dövüş yetenekleri yok denecek kadar azdı. Elindeki tek şey genç yaşta edindiği illüzyon yeteneğiydi... ve Damien, her neredeyse. Sağ tarafındaki eline kadar görebildi ve elinin bir tür kalın sisle kaplı olduğunu görünce şok oldu. Aslında tüm zemin bezelye çorbası sisi ile kaplıydı. Bu, kız kardeşinin kocasının gerçekleştirdiğini gördüğü bir fenomendi. Bir Rüzgâr İblisi olarak Elijah'ın her türlü hava durumu üzerinde kontrolü vardı.

Böyle kalpsiz bir numara çekmesi pek olası değildi. İblis Ruth'un Siena ve Elijah'dan intikam almak için Syreena'yı kullandığından beri, onun bağlı ve çaresiz olmak konusunda neler hissettiğini biliyordu. Mantıklı bir varsayım oluşturmaya çalışırken, boynunun ve boğazının ağından yukarı doğru çıkan kötü kokulu bir nefesin sıcaklığını hissetti. Kalbi, köpek dişlerinin derisi üzerindeki sıyrıklarıyla sarsıldı. Damien tarafından birden fazla kez ısırılmıştı ve bu her zaman kendinden geçirici bir deneyim olmuştu ama bu

O kadar iğrenç bir his ki, dehşetten tüyleri diken diken oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar anladı. Bu saldırganın neden geldiğini biliyordu.

Damien'ın sahip olduğu şeyi istiyorlardı. Onun kanının gücünü istiyorlardı.

"Ne kadar akıllı bir kız," diye fısıldadı kulağının dibinden bir ses, o iğrenç kokulu nefesten daha fazlasını duyularına yayarak. "Bunun bu kadar kolay olmasının en iyi yanlarından biri de telepatinin olmaması. Ona seslenemiyorsun bile, değil mi?" Gönülsüzce güldü. "Prensimiz için çok uygunsuz bir eş. Ama herkes kendi yoluna. Artık bir önemi yok. Her ne kadar oynamak istesem de Prenses, gitmeliyiz."

Muhafızlar neredeydi? Stephan'a ne oldu? Bu düşmanın kaleye girebilmesi, hele hele ona el sürebilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Öldü, Prenses. Hepsi öldü. Hayatta olsalar bile biz istemedikçe bizi hissetmezler. Gel bakalım. Küçük bir gezintiye çıkma zamanı."

Syreena'nın bedeninden korkutucu bir his aktı, sanki fiziksel olarak çözülüyor ve onu hapseden sisin bir parçası haline geliyordu. Bir patlama oldu, sonra bir başkası, bir hava gücü kısa süreliğine dışarı üflendi, sonra odadaki sisin çılgınca dönmesine neden olan bir patlamayla geri emildi. Birdenbire gözlerinin önünde duran güçlü bacaklar gördü ve İblis Kral'ın yüzünü görene kadar vücudun uzunluğuna baktı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kısa bir bakışla ona güven verdi, ardından elinde bir ateş topu patladı, merkezinde meteorik kaos barındıran derli toplu yuvarlak bir mermi.

"Derhal ondan uzaklaşacaksın," diye emretti, sesi elindeki ateş kadar soğuktu.

Noah, bir sis formuna yarı girip yarı çıkan Vampir'i görünce dehşete kapıldı. Her iki durumda da Prenses'in açıkta kalan boğazından bir nefes uzaktaydı. Sis onu felce sürüklüyor, Vampir'in eli saçlarını sıkıca kavırıyordu. Vampir bir form seçti, katı bir hale döndü, eğer isterse Noah'ın ona her iki şekilde de zarar verebileceğini biliyordu, ancak Prenses'e daha kolay güç alan formunda en iyi şekilde zarar verebilirdi.

Gözünü bile kırparsan onun boğazını keserim, İblis Kral.

Telepatik ses Noah'ın beyinde rahatsız edici bir şekilde çınladı ve Vampir'in onu bu kadar kolay istila etmesi onu çileden çıkardı. Bu bir Yaşlı Olan'dı. Büyük olgunlukta saf Vampir gücüne sahip olan biri. Talihsiz diğerlerinden yetenekler devşirdiği için şimdi solgun bedeninde her zamankinden daha fazla güç fışkırıyordu.

Vampir bunu vurgulamak için Syreena'ya bir milimetre daha yaklaştı, köpek dişleri Syreena'nın derisini iki koyu kan damlasının yavaşça boynundan aşağı akmasına neden olacak kadar deldi. Syreena'nın gözleri kayarak kapandı, acı veren korkusunu gizleme çabası, iki büyük gözyaşı kapaklarından kaçarken işe yaramadı. Noah neredeyse onun aciz öfkesinin tadını alabiliyordu. Vampirin dilinin kanını emdiğini hissettiğinde öfke volkanik boyutlarda kabardı, bu sadece eşi için verilmiş bir hediyeydi ama şimdi ihlalle lekelenmişti.

Nuh için bu, acı çeken kalbindeki en eski ve en derin soruyla aniden dans etmek gibiydi. Annesi katili tarafından ilk kez ele geçirildiğinde orada, o odada olsaydı ne yapardı? Nasıl olurdu?

Prensesin kırılğan hayatı dengesiz bir zihnin pençesinde asılı kalsaydı intikamını alabilir miydi? Kader ona dilediği eli uzatmıştı ve şimdi tek istediği bunun yok olmasını dilemektir; Prenses'in yüz hatlarında yazılı olan ıstırabı silmek için her şeyi yapabilirdi.

"Seni adalete teslim edeceğim ya da cehenneme teslim edeceğim," diye son bir kez uyardı Noah, sesinin kısıklığı Prenses'in gözlerini açıp geniş, kömür grisi gözbebekleriyle ona bakmasını sağlamaya yetti. Bitmek bilmeyen ıstırabına rağmen, o gözlerde affediciliğin parladığını gördü. Syreena, başarısız olması ihtimaline karşı onu affediyordu.

"Bana dokunamazsın," diye yemin etti Vampir.

Ve böylece, Prenses'le birlikte ortadan kayboldu, sis aniden Kral'ın ayak bileklerinin etrafında dağıldı. Yumruğunu sıkarak ateş topunu parçaladı ve hızla hileyi ararken yeniden emdi. Zihni ve düşünceleri bilgi ve deneyimler arasında dönüp duruyordu. Aynı anda yarım düzine Gecegezen'le uğraşmak gibiydi, güçlü ve sinir bozucu bir bulmaca. En azından tek bir cinste tek bir beklenti, bu oyunların oynanması gereken belirli bir kurallar dizisi vardı. Bu Vampir ve onun gibi kendilerini yozlaştırmayı seçmiş olanlar çıldırtıcı jokerlerdi.

Noah enerji aradı, bir şekilde görmediği şeyin bir büyü olduğundan, onları görememesine rağmen her ikisinin de hâlâ odada olduğundan emindi. Terk edilmiş yatağın üzerinde Prenses'in vücut ısısının izini gördü. Hatta Prenses'in üzerine eğilmiş olan Vampir'in enerjisinin gölgesini bile gördü. Ama bunlar geçmişin hayaletleri idi ve şu anda hiçbir gölge yoktu. Isı ve enerji aradı ama karanlık odada hiçbir şey, bir ışık bile güç göstermiyordu.

Tozun içinden cisimlenen Jacob sonunda odanın karşısında, Nuh'un karşısında şekil aldı. Karşılıklı olarak ışınlanmışlardı, Jacob dağılmış bir şekilde duruyordu, böylece durum gerektirdiğinde sürpriz yapma avantajına sahip olabilecekti ve ayrıca umdukları gibi daha utanç verici bir durum olursa Vampir Prens'in yatak odasında ortaya çıkmanın yaratacağı rahatsızlığı en aza indirgeyecekti.

Noah'nın bocaladığını görünce, kendisini sağlamlığa bırakması gerektiğini anladı. Noah sessiz bir işaretle İnfazcı'ya başını salladı ve Toprak İblisi gözlerini kapattı, ruhu bedeninin merkezine yumuşak bir şekilde yerleşti, odağı insan yapımı her şeyin sınırlarını terk etti ve doğal olanın güzelliğine ulaştı. Bu farkındalığı odanın içine ve kale kulesinin etrafındaki doğaya yaydı, yavaşça yarıçap ve yoğunluk olarak genişledi.

Birden irkilerek Noah'ya baktı.

"abuk ol. Odayı aydınlat. Parlak olsun."

Noah hiç düşünmeden tepki verdi, tüm vücudu öylesine kr edici parlaklıkta alevler içinde kaldı ki odanın hiçbir köşesi karanlık kalmadı ve Jacob'ı kalkan elini kaldırmaya ve her şeye rağmen irkilmeye zorladı. Bir acı çığlığı duyuldu ve Jacob ile Noah gölgelerin korumasının, tutsak kadını pencere kenarına kadar sürüklemiş olan Vampir'den koparılışını izlediler; kaçışını engelleyen tek şey koyu renkli camdı. Çaldığı Shadowdweller gücünü karanlık odada Prens'le birlikte gölge olmak için kullanıyordu. Ne yazık ki bu şeytan için aynı zamanda ışığı da olağanüstü derecede acı verici hale getiriyordu. Yeteneğiyle birlikte bu zayıflığı da zmsemişti. Bu, her iki İblis tarafından da not alınan faydalı bir bilgiydi.

Noah odadaki tüm meşaleleri yakarak alevleri vücudunun etrafına dağıttı ve Vampir'i daha fazla işe yarar gölgeden mahrum bıraktı. İğne gibi keskin dişleri şimdi tamamen Syreena'nın boğazının derisine dayanmıştı, sanki Vampir yakalanma ya da kozunu kaybetme riskine rağmen beslenecekmiş gibi. Geniş gözleri temkinli bir şekilde bir İblis'ten diğerine kaydı. Vampir ağırlığını cama yasladığında Noah camın çatırdadığını duydu.

Tehditler bir yana, Noah Syreena'yı bu kadar yakınında tutarken iğrenç yarattığı yakamazdı. O da aynı derecede kötü yanardı. Ona bir şekilde daha yakın olmadığı sürece, aynı anda hem birini alevlerden koruyup hem de diğerini yok edemezdi. İlk içgüdüğü Vampir'in havaya çıkmasını, odadan ayrılmasını engellemekti ama eğer yeryüzüne çıkmanın yolunu bulurlarsa Jacob'ın yetenekleri devreye girecek ve büyük bir fark yaratabilecekti. Toprak İblisi yerçekimini manipüle ederek Syreena'yı kaldırılamayacak kadar ağır hale getirebilirdi ama bu sadece onu esir alan kişiyi öfkeliendirirdi.

Noah, Kestra'nın düşüncelerinin rahatlatıcı dokunuşuna uzandığını hissetti. O da en az Jacob kadar hızlı ve zor düşünüyordu, onlardan daha az bilgiye sahipti ve sunabileceği hiçbir şey yoktu. Ona destekleyici düşüncelerini ve galip geleceğine dair güvenini göndermekle yetindi.

Aynı ikilemde kalan Jacob, tamamen farklı duyularla düşmanı daha yakından inceliyordu. Vampir pis kokuyordu, Gecegezenlerin bozulmuş ruhlarla ilişkilendirdiği, temiz ruhlular için iğrenç bir koku. Bu, türlerinin doğal düzenine karşı gelmenin, avlarını öldürmenin... güç için Gecegezenleri öldürmenin bir işaretiydi. Jacob'ın türü bu lekeye karşı her zaman hassas olmuştu. Jacob Noah'ın kokusunu alabildiğini biliyordu ve bir avcı olarak

Vampir odadan kaçarsa izini sürmek kolay olur.

Vampir camın üzerine daha da sert bir şekilde eğildiğinde, küçük bir renkli cam bölmesi kurşunlu çerçevesinden dışarı fırladı. Koyu renklerin tüm ışığı engellemesi gerekiyordu ama şimdi cam eksikti ve dolunayın gümüş rengi ışığı görülebiliyordu. Jacob düşmanın ya da rehinenin moleküler hale getirilmesini düşündü ve dokunmanın faydası olmadan, dönüşümün Vampir'in o kısa sürede verebileceği herhangi bir zararı önlemek için çok uzun süreceğini biliyordu.

Vampir aniden hırladı ve acımasız dişlerini Prenses'in boğazına geçirdi. Prenses ağzını bağlayan elin arkasından çığlık attı. Sonra, sanki bunu planlamış ve gerekli anı bekliyormuş gibi, ağırlığını ayaklarının tabanlarını yere değdirecek kadar öne doğru sürükledi... ve sonra söğüt gibi gövdesindeki tüm güçle geri fırladı.

Syreena onların toplam ağırlığını pencereye geri gönderecek kadar sert itti, camı ve kurşunlu ipliği parçaladı ve kendisini ve açgözlü Vampiri pervazın üzerinden kalenin tabanındaki kaya çıkıntılarına doğru aşağıya gönderdi. Noah ve Jacob arkalarından odadan fırladılar ve Vampir'in bunun aptallık olduğunu anlamadan önce ödülünü elinde tutmak için bir dakika boyunca çabaladığını görmek için acele ettiler. Göz açıp kapayınca kadar Vampir'den kuşa dönüştü ve bu dönüşümle İblisleri şoke etti.

"Mistral," diye bağırdı Jacob Kralına ve ikisi de henüz duymadıkları bir cinayet işlendiğini anladılar. Sadece bir Mistral bu şekilde ve bu hızla kuşa dönüşebilirdi, Vampir Prens'in kendisi hariç.

Çevik yönünü sevgili Lycanthrope karısının kanından kazanmıştı.

Noah, Jacob'dan ayrıldı ve Romanya dağ ormanlarının örtüsüne doğru hızla ilerleyen kara kargayı kovalamaya başladı. Jacob yuvarlanan Lycanthrope'a doğru mızrakla ilerledi. Lycanthrope yakalanamayacak kadar hızlı ve uzağa fırladı ama Jacob onun yerçekimiyle olan ilişkisini değiştirmek için uzandığında bile, artık özgürleşmiş olan saçları nihayet doğal çağrısını yapmakta zgr kalarak derisinin üzerine dkld ve neredeyse İnfazcı'nın algılayamayacağı kadar hızlı bir şekilde şahin formuna büründü. alım atarak sarp bir lme sadece birkaç santimle meydan okudu ama Jacob tehlikenin henüz geçmediğini hemen anladı. Kuş havalandı, takla attı ve yuvarlanarak yere düştü. Yuvarlanma durduğunda Prenses insan formuna bürünmüştü ve boğazındaki yarıktan kan pompalanarak nefes nefese kayalık zeminde yatıyordu.

Jacob botlarını hızla sürüyerek kızın yanına indi ve kan akışını durdurmak amacıyla ellerini kızın boğazına bastırmak için hızla diz çöktü.

Kestra Büyük Salon'daki ateşin önünde oturmuş, ayaklarını poposunun altına çekmişti. Tüm dikkatini içine vermiş, çaresizce Noah'ın savunulamaz bir durumda avantaj elde etmek için ırpınışını izliyordu. Onun çektiği acının her anını hissediyor, annesiyle ilgili anılarından kaynaklanan acının nabzı boğazında ve karnında zonkluyordu. Bu iki kelimenin onun düşüncelerine ya da hareketlerine girdiğini ilk kez duyuyordu.

Peki ya...

Ve onun ne kadar haklı olduğunu fark etti. Bu yola girmemek en iyisiydi, çünkü o yolda uzanacak her şey

Kendilerinden başka hiçbir yere götürmeyen sonsuz kıvrımlar ve virajlar. Değiştirilemez olanı nasıl değiştireceğini merak ederek yaşamaktansa, aceleyle yaptığı bir seçimin pişmanlığıyla yaşamayı tercih ederdi. Bunu tecrübeyle biliyordu, şimdi anlıyordu, çünkü iki yüzyılı aşkın bir süre boyunca tek bir keşkenin onu rahatsız etmesine izin vermişti.

Kestra'nın kalbi korkunç bir korkuyla sıkıştı. Oh, o çok iyi bir adamdı. Çok asil. Çok bilge. Çok zeki. Layık gördüğü herkesi kolayca sevebilirdi. Yüzyıllar boyunca çok fazla kişisel acı ve kayıp. Hayatları sona erdiren seçimler yapmak. Huzur arayışıyla geçen beyhude yıllar. Ve yine de sevdi. Buna nasıl dayanabildi? Bu kadar şiddetli bir şekilde koparılabileceklerini bile bile kalbinin parçalarını nasıl isteyerek verdi? Bu, altı asırlık yaşamı boyunca mı?

Yirmi yıl boyunca sevme yeteneğini kaybetmemişken.

Kes gözlerini şöminede yanan alevlere çevirerek parıltının retinalarını yakmasına ve onu kör etmesine izin verdi. Bu dış duyuyu yok etmek onu Nuh'un karşı karşıya olduğu ikileme geri götürdü. Camlar kırılıp cesetler yere düştüğünde yüksek sesle soludu; kovalamaca sırasında İblislerin Kralı'nın içindeki öfke kabarmasını hissetti.

"Çoğu kişinin hatırladığından daha fazla Gecegezen kanı olduğu aklıma geldi. Bu kadar kolay ulaşılabilir olduğunu gördüğüme çok sevindim."

Ses yakınlardan geliyordu, Nuh'un düşüncelerindeki yerinden değil. Ayağa fırladı, avına odaklanması gerektiğinde içgüdüsel olarak kendini Noah'dan ayırdı. Bu onun için yerini gizlemek için mikrofonu kapatmaktan farklı bir şey değildi.

Görüşünün ortasında, ateşe çok fazla bakmanın bir etkisi olarak değişen renklerden oluşan büyük noktalar gözlerini kör etmişti. Ama bir tabanın mermer üzerindeki yumuşak kayışını, zafer kazanmaya hevesli bir nefesin vınlamasını ve hatta giysilerin hışırtısını duydu.

Kestra birden mantığı yeterince takip etmediklerini fark etti. İki yönlü bir saldırı düşünmemişlerdi. Birden fazla hedef olduğunu ve kendisinin de bunlardan biri olduğunu fark etmemişlerdi. Ama haydut Vampirler onun varlığını nasıl öğrenmişti?

"Aslında canım, sadece tesadüftü. Rastgele bir hedef arıyordum. Ama bir Druid... işte bu gerçekten bir ödül."

Tanıdık bir çaresizlik hissi içini kaplarken, Kes kalbinin göğsünün altında güm güm attığını hissetti. Vampirlerin telepatisi vardı. Onun ruhuna doğrudan ulaşabiliyordu.

Hayır! O artık kurban değildi! O kız on yıldan fazla bir süre önce ölmüştü! Sevgisizliğin ve şefkatsizliğin bedelini ödemişti, ona dokunacak kimse yoktu ve yaşasa da ölse de umurunda olmayacaktı. Kendini silah yağıyla parfümlemiş ve sırf onlardan korkmadığını ve bir daha da korkmayacağını kanıtlamak için gezegendeki en korkunç adamlarla dolu geri kalmış kışlalarda yaşamıştı. Ponponları, baloları, kız arkadaşlarını ve aşkı feda etmişti.

Ve sevişme.

Sevişme. Ateşi pek çok yönden kullanan, ancak gerçekten katlanabileceğinden çok daha fazla şefkat ifade eden büyük ellerin altında yeni başlayan bir ders.

Hayır. Nightwalker ya da değil, kimsenin kurbanı olmayacaktı. Parasını ağzının olduğu yere koymanın zamanı gelmişti. Noah'ya düşmanını tanıdığını söylemişti ve bunu kanıtlayacaktı.

"Demek İblis Kral'ın kalesini kuşatmaya geldin?" diye sordu usulca, gözlerini kırıştırarak görüşünün daha hızlı açılmasını sağladı. "Cesursun, hakkını vermeliyim."

Düşmanı güldü ve o da radar gibi bu kahkahayı onun yerini ve konumunu belirlemek için kullandı. Odanın on metre ötesinde, kuzeydoğuda, etrafını incelerken hafifçe uzağa bakıyordu, sesi tavanın yüksek köşelerinde anlamlı bir şekilde yankılanıyordu.

"Zihnini alıştırmadık. Algımın içinde ve dışında kayboluyor," diye düşündü, sanki bu onun için bir eğlenceymiş gibi. "Daha çok gençsin, yeni yetişiyorsun," diye suçladı ve o sırada Kestra onun yakışıklı surat ifadesini görebiliyordu.

Çocuksu, ince ve çok güzeldi, görünüşü ustaca bir aldatmacaydı. Yine de onun gözlerindeki hırsı görebiliyor ve zayıf bedeninde büyük bir güç saklı olduğunu biliyordu. Saçları ipeksi çikolata gibiydi, bir ön perçem alnının üzerine hoyratça düşüyordu. Gözleri onu yakaladı ve içindeki şehvetli açgözlülüğe bir kez daha vuruldu. Buna alışkındı. Bunu farklı türden bir güce sahip erkeklerden birçok kez hissetmişti.

Bu açgözlülüğü biliyordu.

Kalçasını eğdi, kollarını bağılıymış gibi arkada birleştirdi. Bu itaatkâr bir hareketti ve göğüslerinin dolgunluğunun pötikareli kız elbisesinin içine sıkıca girmesine izin veriyordu. Adam Nuh'un eşyalarını incelemek için hareket ederken onunla birlikte adımladı, adam hareket edip dönerken aralarında aynı mesafeyi korudu, ara sıra ona tepsideki büyüleyici bir tatlıymış gibi baktı. İster

Onu baştan çıkaran kanı ya da cinselliğiydi, umurunda değildi. Yine de her adımında kalçalarının usulca sallanmasına izin verdi.

"Benden korkmuyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Nedenmiş o?"

"Kim olduğumdan dolayı," dedi ve umursamaz bir omuz silkti. Bu kez de adamın gözlerinin, bu hareketi yaparken elbisesinin etek ucundaki kabarıklığa kaydığını gördü.

"Peki sen kimsin? Samhain gibi tehlikeli bir gecede seni burada korumasız bırakan kim?"

"Kendimi koruyabilirim."

Adam yine ona baktı, sessizdi ve kadın onun zihnini didik didik ederek bilgi toplamaya çalıştığını hayal etti. şaşkınlığı yüzüne yansımtı. "Senin gücün ne?"

Güzel soru, diye düşündü. Gücünün ne olduğu ya da ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bunu kendisine hatırlattığı için ona teşekkür etti.

Zihnini onun ara sıra aklına gelen düşüncelerden arındırdı ve Noah'nın masasına gelene kadar odanın içinde akıcı bir şekilde hareket etti. Masanın zerine rahatça kaydı ve poposu Noah'ın onunla en son sevişmeye başladığı noktaya doğru kaydı. Ellerinin üzerinde arkasına yaslandı, parmak uçları gümüş bir mektup açacağının üzerinde yumuşakça kıvrılırken zihnini yönlendiren tek şeyin anı olmasına izin verdi.

"Ah! Sen Kral'ın kadınısın!" Arkadaşı onun aklından eriği çıkarırken ani bir neşeyle kıkırdadı.

"Evet. Bu yüzden korkmuyorum." Ve aralarındaki anıyı tekrar oynatmasının nedeni de buydu.

"Mmm, doğru... İblis Kral'ın kadını olmak için büyük bir güce sahip olmalısınız."

Kestra bacak bacak üstüne attı, eteği dudaklarının kenarlarıyla birlikte yukarı kalktı. Adam ona yaklaşıyordu ve Kestra bir sonraki adımda ne yapacağından başka bir şey düşünmüyordu.

Nuh iki kez lanetlenmiş kargayı saf bir alev topu, gökyüzünde süzülen bir meteor, ağaç dallarını ve yoluna çıkan her şeyi yakan bir ateş gibi kovaladı. O pişin tüylerini teker teker yakacaktı. Zavallı leşinin tam ortasına bir şiş sokacak ve kavurma ateşini kendisi yakacaktı. Öğle güneşi, öfkесinin ateşiyile karşılaştırıldığında ılık görünecekti.

Birkaç dakika içinde çılgınca uçan Vampir'le oynuyordu, kelimenin tam anlamıyla peşindeydi. Artık ondan kaçış yoktu. Gerekirse tüm ormanlık alanı bir çırpıda yakabilirdi.

Vampir çalıntı Mistral formunda yenildiğini anlamış gibiydi ve beceriksizce doğal formuna geçerek, Romanya dağından kopan ve her zaman var olan şist parçalarının arasındaki kar ve yaprak döküntülerine çarptı. İblis Kral olan ateş şeytanı son derece hızlı ve zarif bir şekilde yere inerken, alevden bir duvar ikisini de öyle sıkı bir çember içine aldı ki, Vampir haykırdı ve sıcaklığından kaçmak için son bir çabayla öfkeli Kral'a doğru koştu.

"Lütfen! Beni öldürmeyin! Ben... Ben bilgi sahibiyim!"

Noah'nın alev kaplı elleri yanlarına doğru alçaldı, bu sırada yanıyordu ve her alev gibi Vampir'in dikkatini çekti.

Noah umursamaz bir tavırla, "İhtiyacım olan tüm bilgilere sahibim," dedi.
Alev alev yanan ellerini kaldırdı.

"Hayır! Bilmiyorsun! Öyle olsaydı, burada olmazdın! Evinizi koruyor olurdunuz!"

Panikle söylenen bu söz İblis Kral'ın içini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar ürpertti, bedenindeki ve ruhundaki tüm yangın çıkarma yeteneğini söndürecek kadar güçlüydü.

"Konuş," dedi kısık sesle. Sonra şiddetli bir kükreme.

"Çabuk ol!" Emri verirken bile Kestra'yı arıyordu, aniden onu terk ettiğini fark etti. Nasıl olur da fark etmiş miydi? İntikama olan susuzluğu onu bu kadar kör mü etmişti? Kız onun yardımını istemiş miydi, öfkesini tatmin etmek için duyduğu uçucu ihtiyaç kızın onun için attığı çığlıkların nefesini boğmuş muydu?

"Benim Damien'ın kalesine sızdığım gibi kardeşim de sizin kalenize sızdı. Sizi aradı, yüce Kral. Değerli bir düşman. Damien'ın yardımına bizzat gelmenizi beklemiyordu."

"Aptal!" Nuh kelimeyi kime yönelttiğinden emin olamadan tükürdü. "Başından beri niyetim buydu! Seni aptal!"

Ormanlık alan öfkeli bir alevle patladı.

Jacob güverteye vurdu, ağaçların arasından yükselen alev dalgası başlarının üstünden geçip saçlarının büyük ölçüde yanmamasına yetecek kadar yükseldiğinde Prenses'in üzerini örtmek için ancak zamanında yetişebilmişti. Bunun geleceğini hissetmişti ve geçtikten

sonra başını

Böyle bir gösterinin neden gerçekleştiğini anlamaya çalışmak için ayağa kalktı. Dizlerinin üzerine çöküp Prenses'i koruyucu bir şekilde kucaklarken saçlarından terler akıyordu. Eli hâlâ Prenses'in yaralarını tikiyordu, gerçi Noah bir an önce kanlı şeyi neredeyse dağlamıştı. Toprak İblisi, etrafındaki doğal yaşamın çığlıklarını içine çekerken toprak dışında hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey hissedemiyordu. Nuh'un kötü muamelesi hem bitki örtüsüne hem de faunaya büyük zarar vermişti ve Jacob Nuh'a karşı daha önce hiç hissetmediği bir öfke duyacak kadar etkilenmişti.

Başını çevirdi ve hafif kızarmış çalıların arasında istediği şeyi ararken sıvı bir hale gibi yayılan bir ter püskürmesi daha gönderdi. Siyah gözleri umut vaat eden bir bitkiye takıldı ve Jacob onu anında kendine çağırarak, yerinden ayrılmak zorunda kalmaması için dalgalanan bir toprak dalgasına binmeye zorladı.

Bitkinin köklerindeki doğal pıhtılaştırıcılar Syreena'nın hayatını kurtarmaya yardımcı olacaktı. Birkaç tanesini ağzına attı ve suyu köklerden kurtulana kadar kirli soğanları çiğnedi. Şüpheli merhemi eline tükürdü, ardından karışımı Syreena'nın boğazındaki açık ete sürerken bile ağzında kalan kötü tadı gidermek için tekrar tükürdü. Böyle bir yaradan nasıl sağ çıkabildiğini anlamak mümkün değildi. Şu anda bile gözlerinin giderek daha sık kapanışını izliyordu.

"Syreena, gözlerini kapatma. Eğer teslim olursan, Damien asla hayatta kalmaz. Gel!" Yüzüne bir tokat atarak kendine gelmesini sağladı. Konuşmaya çalıştı ama yapamadı, hasarlı boğazı çalışmayı reddediyordu. Ama gözlerindeki ateşten, eğer konuşabilseydi ona oldukça etkili bir şekilde küfredeceğini tahmin etti. Halkları arasındaki savaşın yüzyılları boyunca, Likantropların dudaklarından İblislerle ilgili oldukça güzel lakaplar çıkmıştı ve bunun tersi de doğrudu. "Evet, evet, biliyorum,"

"Ben kambur bir İblis fahişesinin iğrenç oğluyum" diye iç geçirdi.

Kendini küçümseyen mizahı onu güldürdü, hırıltılı bir nefesten ve gözlerindeki parıltıdan biraz daha fazlası olmasına rağmen bilince doğru bir adım daha attı.

"Tuhaf, ben de tam aynı şeyi söylemek üzereydim," diye mırıldandı derin bir ses. "İnfazcı, çıplak karımın üzerinde neden yattığını bana söyler misin?"

Jacob ve Syreena, vücudu Damien'ın Syreena'nın içinde bulunduğu durumu görmesini engelleyen Jacob'ın arkasını görmek için döndüler. Damien, İblis'in gözlerindeki acı dolu rahatlamayı ve ardından karısının gözlerindeki düpedüz acıyı yakaladı. Jacob, Vampir gücünün Syreena dışında hiçbir şeyi umursamadan onu yolundan itmesiyle uçmaya başladı. Damien onu yakaladı, karısının yaralarını yakından gördüğünde boğazından boğuk bir öfke sesi yükseldi.

"Tatlım," diye fısıldadı. "Aşkım, kendine ne yaptın sen?"

Bu retorik bir soruydu. Çoktan onun zihnine girmiş, anılarını araştırıyor, gerçeği öğreniyordu. Gözleri daha da büyüdü ve ona bu kadar ihtiyacı olmasaydı her şeyi görmezden gelmesine neden olacak öfkesini dile getirme ve harekete geçme ihtiyacını bastırmasının muazzam bir çaba gerektirdiğini biliyordu.

Zayıf parmaklarını boğazının en az zarar görmüş tarafına bastırdı, sesinin konuşamadığı yerde gözleri konuşuyordu.

"Hayır Prenses, yapamam. Çok zarar görmüşsünüz." Ama onu tutarken bile çıplak teninden aşağı akan değerli kan nehirlerinin birikip toprağa karışmasını izliyordu.

Jacob'ın müdahaleleri akıntıyı hafifletmişti ama atardamarlarda büyük hasar vardı. Sıçramanın durmuş olmasından korkuyordu çünkü artık bu gücü sağlayacak kan kalmamıştı.

Kanamayı durdurması gerekiyordu ama daha önce çok hırpalanmış olan boynuna vurmaya cesaret edemiyordu. İnfazcı'nın dikkatli ve hazır gözlerle onu izlediğinin farkında olan Damien, kadının vücudundaki en büyük atardamara en yakın girişi seçti. Kadını sonsuz bir şefkatle sırt üstü yere yatırdıktan sonra geriye doğru kayarak eliyle dizini kavradı ve diz kapağına özür dileyen kısa bir öpücük kondurmak için eğilirken bacağını kaldırdı. Parmakları yavaşça kızın yumuşak eti boyunca ilerledi, bu hareket Jacob'ın başını ve gözlerini yana çevirmesine neden olan bir samimiyete sahipti. Damien bu jesti takdir ederek Syreena'nın baldırını omzuna doğru kaldırdı ve dizi köprücük kemiğine takılana kadar eğildi. Kısa bir süre Syreena'nın güzel ve güven dolu gözlerine baktı, çok renkli benekleri onun için yaşlarla parlıyordu çünkü Syreena onu incitmekten korktuğunu biliyordu.

Sonra uyluğundaki femoral artere saldırdı.

Köpek dişleri, önemli kan yoluna derin bir darbe indirdikten sonra etine girip çıktı. Anında kanamaya başladı ve dudaklarını tenine yapıştırıp kanının tatlı sıcaklığının ağzına dolmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Yapmaya çalıştığı şey, vücudunun işleyişindeki asırlık içgüdüleri tetiklemektir. Sadece yeterince saldırıp beslendiğinde vücudu tekrar saldırma dürtüsü üretecekti. Kendini o noktaya ulaşmış hissettiğinde, yaptığı şey tam olarak buydu. İkinci bir vuruş, aynı derecede emin ve derinden, ancak bu sefer bir pıhtılaştırıcı seli ve maruz kaldığı sayısız hastalığın antikorları bir yılanın zehri gibi dişlerinden dışarı pompalandı. Kan dolaşımına gireceklerdi,

Yırtılan tüm doku bölgelerine koşar ve daha fazla kan kaybedilmemesi için tüm yaraların derhal pıhtılaşmasına ve kapanmasına neden olur.

Jacob çifte dönüp baktığında, Prens'in karısının üzerine eğilip son derece solgun dudaklarına bir öpücük kondurduğunu fark etti.

"Kana ve bir şifacıya ihtiyacı var," dedi Damien, bu emir rahatsız edici değildi çünkü Jacob hem Prens'in konumunun ihtişamına hem de eşiyle ilgilenme talebinin ağır basmasına alışkındı. Bu duyguyu çok iyi biliyordu.

"En iyi şifacınızı nerede bulabilirim?" Jacob teklif etti.

"Bizde hiç yok. Vampirler kendi kendilerini iyileştirirler. Lanet olsun, bunu düşünmeliydim!" Damien kendine bir kez daha lanet okudu ve elini saçlarında gezdirerek Syreena'yı umutsuzca uyanık tutmaya çalıştı. "Onun bir Gurur Keşişi'ne ihtiyacı var. Kız kardeşinin sarayından bir şifacıya ihtiyacı var."

Kestra gözlerini kendisine yaklaşan Vampir'den kaçırdı. Bekledi, gözlerinin içine bakmasına izin vermeden önce yaklaşmasını istiyordu. Adamın sesindeki yumuşak dürtüyü duydu, onu yatıştırmaya ve uyutmaya çalışıyordu. Katman ve alt katmandı, açık ve yıkıcıydı. Bu onun deneyim sahibi olduğu bir şeydi. Her zaman kışkırtıcı bir duyguya sahip olmuştu. Sands kötü bir örnek olsa da bir örnekti çünkü o gün içgüdülerini görmezden gelmişti.

Vampir konuşurken ve onu sepetteki bir kobra gibi büyülemeye çalışırken, kendini rahatlamaya bıraktı. Onun hipnotik zorlamalarından etkilenmedi. Bunun bir güç olduğunu fark etti. Druid ya da insan, fark etmezdi. Bu bir

ve bunu sonuna kadar kullanacaktı. Nedenleri ve niçinleri daha sonraya bırakmak en iyisiydi. Yine de merak etmek zorundaydı. Görünüşe göre bu, onun üzerinde kullandığı ikinci güçtü ve farkına varır varmaz ona karşı kullanması giderek zorlaşmıştı. İlk geldiğinde, onun zihnini bir çırpıda okumuştı. Kadın onun bunu yaptığını fark eder etmez, bu beceriyi kullanması zorlaşmıştı. Şimdi bile, erişmeyi çok istediği tüm düşünceleri duymak için savaşıırken alnının kıvrıldığını görebiliyordu.

Evet. Tabii ki. Patlayıcıları yerleştirmek gibiydi. Önce destekleri bulursunuz, sonra da patlatırsınız. Her şeyi yerinde tutan şeyin ne olduğunu öğrendiğinizde, yıkım için kolay bir hedef haline gelir. Birdenbire, doğuştan gelen bir parçasının, bir saldırıda sahip olacağı tüm avantajları tek tek yok edeceği ve güç konumunu zayıflatacağı mantıklı geldi. Eğer desteklerini havaya uçurmaya devam ederse, sonunda avantajı çökecekti.

Yaklaşıyordu. Aldatmacanın bu yakışıklı yüzünü insan Vampir efsaneleriyle bağdaştırmaya çalıştı ama gerçek olduğunu bilmediği hiçbir şeye güvenmek istemiyordu. Adamın kendisinininkinin ötesinde bir hıza sahip olduğundan şüpheleniyordu ama adam sanki İblis Kral'ın eve hiç gelmeyeceğini bekliyormuş gibi yavaş hareket ediyordu. Bu düşünce içinde açıklanamaz bir panik dalgası yarattı ve hayatta ve güvende olup olmadığını görmek için Noah'ya uzanma dürtüsü duydu. Bu dürtüyü tüm gücüyle bastırdı, bir kez daha odaklandı ve kendine Nuh gibi muazzam yeteneklere sahip bir varlık için endişelenmenin saçma olduğunu söyledi.

Vampir ona doğru yaklaştı ve kokusunu alabildi, ekşi bir çöpün içinde yuvarlanmış gibi pis bir koku. Burnunu tiksintiyle kırıştırmamaya çalıştı. Rahatlamış görünüyordu ve

Zihnini sakinleştirse ona karşı olabildiğince adil bir şansı olacağını biliyordu.

"Nasıl bir adam, merak ediyorum, bu kadar güzel bir hanımefendinin burada tek başına, korumasız olmasına izin verir?" Bunu sohbet edercesine sordu, sanki sorunun kendisi bir tehdit değilmiş gibi.

"Sanırım dışarıda çok sayıda muhafız vardı."

"Samhain festivalinde olmayanları mı kastediyorsunuz? Bir tanesinde uzaktaki bir çalının arkasında diz çökmüş oldukça hevesli bir kız vardı. Gerçi yakında işleri bitebilir. Biraz acımasız görünüyordu." Adam, kızın bir başka cazibe denemesi olduğunu düşündüğü bir şekilde baktı. "Diğerleri gölgeler ve benzerleri tarafından kolayca kandırılabilir. Ayrıca, Vampirler İblis düşmanı değildir. Daha önce de tatilleri paylaşmıştık."

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum," dedi ve iç geçirdi. "Açıkkçası, tüm bu şeyleri sıkıcı buluyorum. Ve size şunu söyleyebilirim ki, efendisinin dürtülerinin üzerine çökmesini bekleyen bir metres gibi geride bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Buralarda birileri Karanlık Çağ'da yaşıyor." Eliyle kaleyi işaret etti.

Vampir kıkırdadı, derin, hoş bir ses, aynı zamanda rahatlamak için o ikna edici dürtüyle doluydu.

Bekle... Bekle...

Adam yaklaştı ve kadın gözlerini kaldırıp kendi kendine yoğun küçük dualar etmeye başladı.

İletişim.

Gözleri çarpıştı, gözbebeklerinin parlak ışıltısı şüphelenmeyen Vampir'i yakıp kavurdu.

onu şok olmuş bir hareketsizliğe sürükledi. İşte tam o anda Kestra, Noah'ın zihninde öfkeli bir şekilde canlandığını hissetti. Hedefi üzerindeki zayıf felci kazara kırmaktan korkarak onu görmezden geldi. Tıpkı doktor üzerinde işe yaradığı gibi işe yaramıştı. Adamın aurası anında görüş alanına girdi ve ardından güçleri bağımsız bir şekilde ona kendini gösterdi. Kullandığı bu gücün nasıl olduğunu ve küçük ayrıntılarını anlamıyordu ve deneyimsiz silah kullanmanın tehlikeli olduğunu biliyordu ama başka seçeneği yoktu. Vampirin zihinsel haritasına yansıyan yeteneklerini bile tam olarak anlamamıştı ama şu anda bu detaylarla ilgilenmiyordu. Ona hizmet edecek olan şey felcin kendisiydi.

Gideon'la yaşadığı tek deneyimden, sırada Vampir'in kusurlarının, zayıflıklarının ve her bir yeteneğini atlatmak için arka kapılarının olduğunu biliyordu. O zaman her bir gücü en iyi haritacıların hassasiyetiyle haritalandırma dürtüsünü hissedecekti. Daha önce onu hızla tüketen şey buydu ve bunun olmasını istemiyordu. Tüm gücüne, her bir zerresine ihtiyacı olacaktı. Harekete geçmesi, kendini hızla kendi zihnine ve bedenine yeniden yerleştirmesi ve o felçten çıkmadan önce harekete geçmesi gerekecekti.

Zayıflıkları. Yarım düzine vampir filmi izlemiş herhangi biri gibi o da insan mitolojisiyle donanmıştı ama onun türü için kalbe saplanan bir kazıkla anında ölüm diye bir şey yoktu. Güneş bile hepsini bir anda öldürmüyordu. Düşük sıcaklıktaki bir fırın gibi onları yakıp kavuruyor, sonunda küle çevirmesi saatler alıyordu.

Ama vampirler uyuşukluğa zorlanabilirdi. Bu da kısa bir süre içinde büyük miktarda kan kaybını gerektiriyordu. Bir Vampir çok hızlı bir şekilde çok fazla kan kaybederse, sağlığına kavuşmak için toprağın altına inmek zorunda kalırdı,

Ölümcül yaralarının iyileşmesi için ona zaman tanıyan zorunlu ölüm benzeri bir uyku.

Ayrıca, bir Vampiri öldürmek için başını kesmek ve kalbini çıkarmak da yeterli olabilirdi. Ama yakın zamanda bir kasap bıçağı bulacağını sanmadığından, bu yollardan herhangi birini makul bulacağından şüpheliydi. Adam farkında değilken ve bu sersemlik içindeyken tek bir atış yapabileceğine inanıyordu. İşin içine acı girdiğinde Vampir'in esaretinden kurtulacağını bir dereceye kadar biliyordu. Küçük ama güçlü bir varlık olan Noah'nın bekleyip onu izlediğini, düşüncelerini takip ettiğini ve nefesini tuttuğunu hissetti.

Kestra masadan fırladı ve tek bir hareketle Vampir'in üzerine atılarak sersemlemiş Gecegezen'i mermer zemine sürükledi. Kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle fayanslara çarptı. Kadının havaya doğru sertçe kaldırdığı gümüş kaplama mektup açacağının ateş ışığında parıldadığını gördüğünde ne olacağına dair bir fikri bile yoktu. Biraz da aptalca, gümüşün bir Lycanthrope zayıflığı olduğunu düşündü. Tabii...

Keskin cisim şaşmaz bir isabet ve şok edici bir güçle yumuşak karnına saplanıp vücudunun ortasından geçen aort damarını ikiye ayırmak için kullanılmadıkça. Bu çok etkili bir manevraydı. Normal bir insan gibi bir ya da iki dakika içinde kan kaybından ölmezdi, çünkü bu yaşta süreci hızlandıracak bir kalp atışı yoktu, ama sonunda kan kaybından öldü.

Kestra'nın yapması gereken o zamana kadar güvende kalmaktı.

Vampir, ölümcül hasarı almış olan bedeninden çoktan kurtulana kadar çığlık atmadı. Sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koştu, kaleden çıkıp bahçelere daldı ve aniden yönünü kaybettiğini hissetti.

Sağa git, düz git, sola...şimdi düz git.

Talimatlar net ve emrediciydi, Nuh'un korkusunun yansıması olarak biraz soluksuzdu, diye düşündü. Onu suçlamıyordu. O da ölümüne korkuyordu.

Birden Vampir'in peşinden koştuğunu hissetti, kendini zorlayarak karnını kanatmasına aldırmıyordu. Hızı yenilmezdi ama denemek zorundaydı. Mükemmel bakımlı çalıları aştı ve düz çimenliğe ulaştı.

Birdenbire pençe gibi ellerin kabaca omuzlarını yakaladığını ve bacakların beline dolandığını hissetti. Bir saniye sonra yukarı doğru yükseliyordu ve içinde yükselen korku çığlıklarını bastırmak zorunda kaldı, çünkü yaratığa bu zevki tattırmak istemiyordu. Noah'nın kalbinin boğazına doğru fırladığını hissetti. Korkusunu gizleyememesi onu sakinleştirecek kadar dehşet vericiydi. Çimenlerin uçup gitmesini ve karanlık İngiliz ormanlarının kırpık dallara oldukça uygun bir Ekim kemikliliğiyle ortaya çıkmasını hayranlıkla izledi.

Dallar!

Kestra, yüzünü yaşlı meşelerin en üst dallarından ve onların kendisine karşı işlenen suçtaki talihsiz ortaklarından korumak için kollarını zar zor zamanında kaldırdı. Vampirin uçuş hızıyla derisi kollarından ve bacaklarından yüzüldü, ince elbisesi anında lime lime oldu.

Noah!

Dayan bebeğim, yardım yolda.

Ona inanmak zorundaydı. Başka ne seçeneği vardı ki? Üstünlüğü ele geçirmesi gerekiyordu ama eğer

bu yükseklikten düştü. Yine de, daha yüksek olmasından iyidir. Ya da açık boğazından kanının içilmesinden.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim!

Noah'nın kükreyen inancı onu inanan biri yaptı. Onun kalbinin de kendisinininki kadar sert çarptığını hissedebiliyor ve yapacağı son şey olsa bile ona yardım etmenin bir yolunu bulacağını anlıyordu. Yine o sükûnet çarptı yüzüne, onun kibirli tavırlarının içine aşılabilirdiği o güven. Bu sadece büyük güce sahip bir kişinin sahip olabileceği bir inançtı - düşman ne olursa olsun yenilmeyeceğine dair. Bu ona verdiği hediye idi ve güç veriyordu.

Vampir aniden aşağı doğru eğildi ve kabuk derisini yırtarken bir çığlık atan Kestra harekete geçti.

Silahını asla elinden bırakmamıştı. Kolunu kurtarmak için yaptığı sarsıcı bir hareketle kalçasını adamın kendisine sarılmasından kurtardı ve bıçağı tam suratına sapladı. Kes gözünü hedefliyordu ama çığlıkla yetindi. Ne yazık ki mektup açacağı saplandı ve bir taş gibi yere düşerken geride kaldı.

Ta ki düzensiz bir çubuktan daha kalın olmayan bir dal vücudunun uzunluğuna doğru kıvrılana ve içgüdüsel olarak onu yakalayana kadar. Savurdu; tahta gıcırdadı ve çatladı ve sonra tuttu. Ne yazık ki kollarının ve omuzlarının başka fikirleri vardı. Dalların çarpmasından kaynaklanan acı omuzlarına kadar indi ve onlarca yıllık jimnastik eğitimine rağmen tutunamadı. Ormanın zeminine çakıldı, yolda daha fazla ağaç kabuğu ve çürük yakaladı ve sonunda sırtını kıran bir çatırtı ve dışarı atılan bir hava homurtusuyla yılların yaprak çöpüne çarptı.

Sağ tarafına çarpıp parçalandığının farkındaydı.

Ve sonra onun solu.

Macbeth'ten fırlamış gibiydi. Yıldızlı gözleri ve çarpan duyuları için sanki orman canlanmış ve yürüyüşe geçmişti. Sesler kulakları sağır ediyordu, dallar ve yıldızlar ürkütücü bir kararsızlık dansı içinde birbirinin kopyasıydı. Sonra gökyüzü ve ağaçlar, peri gibi bir yüzün ve kuzguni siyah saçlardan oluşan devasa bir bulutun aniden ortaya çıkmasıyla karardı. Çok küçük bir kadın ona doğru eğilmiş, ellerini dizlerine destek olarak koymuş ve ona gülümsüyordu.

"Merhaba. Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." "Bunu fark ettin, değil mi?"

Kes hırıldadı.

"Benim adım Isabella. Beni Noah gönderdi. Benimle güvendesin."

Bu kadın güzel ve güvenilir bir arkadaş.

Bu cümlede neredeyse gereğinden fazla hayranlık vardı ve Kestra buna karşılık olarak kötü bir duygu sızı hissetti.

Evet. Teşekkürler. Güzel kısmı senden açıklama almadan da görebiliyorum.

Onun kalbinden bahsediyordum.

Bu düşüncede çok fazla kendini beğenmişlik vardı. Kes onun yaralı haliyle çok eğlendiğini umuyordu çünkü daha sonra onun mükemmel beyaz dişlerini boğazında parçalayacaktı. Belki de bir an için kıskanmıştı. Ne olmuş yani? O ezelden beri hayattaydı ve bunun kaç kadın demek olduğunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Sonra düşündü ve o anda düşünmemiş olmayı diledi. Bir ormanda yaralı halde yatarken ve dışarıda bir yerlerde onu öldürmeye çalışan bir Vampir varken böyle şeyler hakkında endişelenerek ne halt ediyordu? Tanrım, bu adam onu pelteye çeviriyordu.

"Çok kötü yaralanmışsın. Hiç hareket etme."

"Vampir mi?" diye fısıldadı, nefes alıp konuşabildiği için şok olmuştu.

"Oh, ben, umm..." Esmer kız utangaç görünüyordu. "Ben olsam onun için endişelenmezdim." Isabella aniden sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, saçları Kestra'nın yüzüne doğru savruldu. "Vay canına, ne acele ama," diye mırıldandı.

"Ha?" Kestra'nın tek söyleyebildiği buydu ama Isabella'nın neden bahsettiğini gayet iyi anlıyordu. O bakışı biliyordu. Yüksekten atlayanların, uçurum dalgıçlarının ve mağaracıların hayattaki nihai hedeflerine ulaştıklarında attıkları o bakış. Sarhoşluk, adrenalizasyon ve hız topu yüksekliğinin bir araya gelmesiydi. Isabella, Kes'in yanında orman zeminine uzanıp dönen yıldızları kendi kendine düşünmeye hazır gibi görünüyordu.

Noah mı?

Elimden geldiğince hızlı geliyorum bebeğim. Sana tıbbi yardım getirene kadar dayan, tamam mı?

Oh, ben iyiyim. Ama sanırım buradaki kızın bir döngüsü var.

Önemli bir duraklama oldu ve bu sırada Isabella, Kes'in başının yanında bağdaş kurmuş, daha doğrusu bağdaş kurmuştu. Esmer sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi bir kahkaha attı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Ah, ısır beni!" dedi sonunda yüksek sesle, sırtı sinirle dikleşirken dizlerini kavradı. "Ne yapmam gerekiyordu? Onu lanet olası bir pikniğe mi davet edecektim?"

"Sen iyi misin?" Kes sordu, nefessizlik yine sesini bastırıyordu. Birbirini takip eden her nefesi almakta zorlanıyordu.

"Evet," diye homurdandı Bella. "Kocam beni azarlıyor."

Kestra'nın aklına ilk kez Noah'yla kurduğu bağıın aynısını paylaşan başkaları da olduğu geldi.

Kocası.

Kestra neden hiç oksijen alamadığını merak ederek nefes nefese kaldı. Belki yine panikliyor ya da astım krizi geçiriyordu. Ama Gideon bunun bir daha asla olmayacağını söylememiş miydi? Ve panikliyor olamazdı. Kendini çok sakin hissediyordu. Hatta rahatlamıştı. Ve yıldızlar ağaç dalları tarafından olduğu gibi çerçevelenmiş çok güzeldi.

Bebeğim, şoka giriyorsun. Konsantre olmaya çalış.

Bölüm 18

Noah ve Jacob en yakın sığınağa doğru koşuyorlardı. Herkes için tek umutları Lycanthrope sarayındaydı. Uzaktı, yanlış yöndeydi - her ikisinin de başı dertte olan arkadaşlarından uzaktaydı - ama Damien'ın karısına da yardım etmeleri gerekiyordu. Lycanthrope sarayı tüm cevapları barındırıyordu. Syreena'yı iyileştirmesi için Lycanthrope'un çok saygı duyulan Pride'ından bir Keşiş çağrılacaktı. Legna, Jacob'ın ya da Noah'ın zihnindeki yerin görüntüsünü aldıktan sonra onu Romanya'daki holdinge ışınlayabilirdi. Artık bunu yapabilecek kadar güçlüydü.

O zaman Legna Noah, Jacob ve kocası Gideon'u, Noah'nın eşinin ölüme yaklaştığı, Jacob'ın ise Kestra'ya saldırarak onu bir kedi yavrusu kadar zayıf ve çaresiz bırakan Vampir'den söküp aldığı şeytani güç lekesinden kendini arındırmaya çalıştığı İngiliz ormanına gönderebilirdi. Kestra'nın ellerinden aldığı mevcut yaralar göz önüne alındığında bu durum onu muhtemelen öldürecekti. Isabella'nın gerekli arınmayı yapmasına kimse yardım edemezdi ama yine de kocasının onunla birlikte olması gerekiyordu. Daha önce hiç bu kadar saf kötülüğü özümsememişti, büyük psişik sonuçları nedeniyle yeteneğini büyük bir ihtiyatla kullanmayı öğrenmişti.

Noah Jacob'ın korkusunu kendi korkusu kadar keskin bir şekilde hissetmişti. Jacob'a Bella'yı festivalden uzaklaştırıp Kestra'ya yardım etmesi için kaleye geri göndermesini emrettiğinde İnfazcılarında çok şey istemişti. Her ikisi de itaat etmişti.

Sorgusuz sualsiz, onlara karşı işlediği suçlar ne olursa olsun sadık.

Ama Jacob'la birlikte kurtuluşa doğru hızla ilerlerken bile odaklanabildiği tek düşünce eşinin zihninden geçenlerdi.

Şoka giriyorum, diye düşündü zihinsel bir kıkırdamayla. Ben de nasıl bir his olduğunu unutacağımı sanmıştım. Tamamen aynı. Çok soğuk hissetmeye kadar.

Nuh onun titrediğini, dişlerinin birbirine çarptığını hissetti, her ikisi de o kadar şiddetliydi ki titreşim yüzünden gözleri bulanıklaştı.

İyi olacaksın, bebeğim. Güçlü ve savaşçısın ve artık benim gücümün bir parçasısın. Bu zarar vermesi kolay bir şey değil. Noah korkusunun hissetmesine izin verdiğinden daha ikna olmuş görüldüğünü umuyordu.

Ölmeyecek kadar inatçı olduğumu mu söylüyorsun?

O kelimeyi ağzına bile alma, Kestra! diye vahşice emretti, sanki sadece ses tonu Azrail'i uzaklaştıracakmış gibi. Bu seçeneğin aklına gelmesine bile izin verme! Buna izin vermeyeceğim!

Biliyor musun, şu "malikanenin efendisi" olayını gerçekten tartışmamız gerekecek. Emirlerle iyi cevap vermiyorum.

Onunla alay ediyordu.

Kızın hayatından endişe ediyordu ve küçük zavallı da onu kandırıyordu.

Kestra, diye uyardı, ses tonu o kadar ürkütücüydü ki gözlerinden çıkan fırtınalı dumanı gördüğüne yemin edebilirdi. Kestra alaycı bir homurtunun zihinsel karşılığını gönderdi. Onun tehditlerinden etkilenmemiştir. Noah taktik değiştirmeye karar verdi. Bana Bella'nın nasıl gittiğini söyle.

Kestra kendi yarı bilinç dünyasında süzülürken yanındaki kadının izini kaybetmişti. Isabella dirseklerini yağlı dizlerine dayamış, yüzünü avuçlarının içine gömmüş oturuyordu. Kendi kendine usulca mırıldanıyor, saçları siyah ipekten vahşi bir saçak gibi sallanacak şekilde ileri geri sallanıyordu. Görüntünün tamamını Noah'a gönderdi, onun sözlerinden çok daha yüksek sesle konuşacağını ve ayrıca sahte güvenceleri umursamayacağını biliyordu. Kestra, Bella'nın mırıldanmalarının kocasıyla arasında geçen hızlı bir diyalog olduğundan şüpheleniyordu; sıkıntı içinde kıvranırken zihninin mahremiyetinden kaçan bir diyalogdu bu.

O ne yaptı? Neden böyle?

Bella'nın olağanüstü bir gücü var. Başka bir varlığın yeteneklerini çalabiliyor ve bu yetenekleri bir süreliğine kendi yetenekleri haline getirebiliyor. Bunu saldırganı etkisiz hale getirmek için yaptı. Bella daha önce hiç bu kadar çok bozulmuş güç almamıştı. Bu onu tehlikeye attı.

Kestra küçük nefeslerinden birini tutmaya çalışarak aldı. Üstlendiği tehlikelerde bedenini, hayatını ve hatta bazen ruhunu riske atmaya alışkındı ama hiçbir zaman bir masumu kendisiyle birlikte mücadeleye sürüklememiştir. Bu her zaman onun birkaç gerçek ahlakından biri olmuştur.

Sus, Kikilia, sus, en yumuşak tonda yatıştırdı, onun rahatsızlığını anında hissediyor ve biliyordu. Kendi sebeplerinden dolayı yardımınıza geldi. Bir, çünkü ben istedim; iki, çünkü Jacob istedi; ve üç, çünkü

Karanlığın tehlikesi altındaki masumlara yardım etmek onun doğasında ve gücünde var. Bu onun yapmak için doğduğu şey, olmak için doğduğu kişi. Kendinizi cezalandırmayın çünkü bir yabancı sadece kendi Kaderini yerine getiriyor ve bu Kader şu anda sizinkiyle kesişiyor. Şimdi beni düşün. Böylesine yanan bir enerjiyle hareket ederken bu uzak teması sürdürmek için zorlanıyorum. Yakındayız. Çok yakınız. Bekle biraz.

Kestra onun nasıl olup da hem çok uzakta hem de iddia ettiği kadar yakında olduğunu anlayamadı. Bu konularda kendisinden çok daha anlayışlı olduğunu fark ettiği esmer kıza baktı. Isabella başını kaldırdı ve belli belirsiz gülümsedi. Korkunç derecede solgun görünüyordu, Kestra onun için normal olanın yakınından bile geçmeyen hastalıklı bir solgunluk olduğundan emindi. Ama olağanüstü gözleri vardı, dolunayın gümüş ışığında parlak bir lavanta rengi. Kestra bir nefes daha aldı, öksürdü ve Druid'in peri gibi yüz hatlarından geçen ifadeyi gördüğünde ağızındaki kanın tadına bakmaya bile gerek duymadı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bella, her gözeneğinden yayılan endişeyle Kes'in üzerine eğilerek. Hemen güzel bluzunu yırtmak için uzandı ve bunu yapmak için kot pantolonunun ipeğini çözdü. Kestra pahalı tasarımcı bluzunu tanıdı ve birkaç yıldır modası geçmemiş yıpranmış kot pantolonla eşleştirilmesinin uyumsuzluğuna gülmek istedi. Bella'nın altı yüz dolarlık bir bluzu gözünü bile kırpmadan yırtması, kadın hakkında Noah'yla yaptığı tüm konuşmalardan daha fazla şey anlamasını sağladı.

Küçük kadın, Kestra'nın ağzının kenarından sızan kanı temizlemek için yırtık pırtık ipek parçasını kullandı. Kanı faydalı bir şekilde durduracak bir yama bile değildi. Isabella sadece kanın Kestra'nın ağzından aşağı akmasını engellemek için yapmıştı bunu.

Kes'in yüzünün kenarlarına ve saçlarına. Gözyaşlarını yakalamak gibi nazik, faydasız bir nezaket. Teselli vermekten başka bir amacı yoktu.

"Herkes bu kadar iyi mi?" Kestra, zayıf parmaklarını kendisine uzanan kola koymak için uzanırken cümleyi uzattı.

"Şşş. Konuşma," diye azarladı Bella. Ormanın zemininde sessizce ölmekte olan bu kadını düşünmek için bir an durdu. Bir duygu dalgalanmasına karşı dudağını ısırды, sonra hepsini yavaşlattı ve sıraladı. Kendi duygularıyla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğı bir öfke, kıskançlık ve açgözlölük karanlığı vardı. Bunlar Vampir'in duygularının yankılarıydı. Onları bir kenara itti. Noah'nın davranışları için Kestra'yı suçlamanın adil olmadığını bilse de kendi tepkisi hâlâ öfkeydi. Ama hayatındaki bu büyük adamlara duyduğu sevgi, çok kısa bir süre içinde onu çoktan iyileştirmişti. Bu olumsuz hisler bir zamanlar yaşananların hayaletlerinden ibaretti ve affedicilik ön plana çıktıkça kayboluyordu.

Noah'nın eşi muhteşem bir yaratıktı. Bella buna cilalı bir güzellik derdi. Isabella, aldığı darbelerin, yara berelerin ve yarım ormanın enkazının altında incelik ve zarafet olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Noah'ın arkadaşının bu türden biri olması onu şaşırtmamıştı. Kız kardeşi Legna da böyle bir kadındı, tıpkı kız kardeşi Hannah gibi. Kader ona, onun için en anlamlı olandan daha azını veremezdi.

Yine de o cilalı kaplamanın altında bir dünya kadın vardı. Bella bunu yüzlerce farklı seviyede hissedebiliyordu. Eğer çok narin olsaydı, şimdiye kadar sızlanıyor, ağlıyor ve büyük olasılıkla ölmüş olurdu. Mükemmel manikürünün altında vahşet ve pençeler vardı. Burada bir savaşçı yatıyor, diye düşündü Bella kendinden emin bir şekilde. Bu işin içinde şans falan yoktu.

Kes'in Vampir saldırganında kısa bir süre önce gördüğü yaraların kesinliği. Artık bunu biliyordu. Kestra kendi hayatını kurtarmak için o anda olması gerektiği gibi soğukkanlı bir katil gibi saldırısını hesaplamış ve uygulamıştı.

Aferin ona!

Bella gülümseyerek kendisine sorulan soruyu hatırladı ve bunu Kes'in bilincini açık tutmak için bir araç olarak kullandı.

"Mutlak diye bir şey yoktur. Yine de insanlardan biraz daha nazik olma eğilimindeyiz." Kes'in bu adil cevap karşısında gülümsemesini izledi. Kestra, Nuh'un sesiyle ona seslenen bu yeni dünya ve kültürle kendini uzlaştırmaya çalışıyordu. Güzel vaatler istemiyordu. Gerçeğe ihtiyacı vardı. "Bu hayatta tehlike var," dedi Isabella usulca. "Yine de bunun bir yerden diğerine yaşam maliyeti gibi olduğuna inanıyorum. Her şey görecelidir. Eğer daha fazla güç kazanırsan, acı geldiğinde daha yüksek bir bedel ödemeyi bekle."

Druid bir an kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve dalgınca Kestra'nın karlı perçemlerini okşadı. Kes bunu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı buldu. Nuh'un diyarına geldiğinden beri kendisine ne kadar çok dokunulduğunu ve bunu kabul etme konusunda ne kadar kolay alıcı olduğunu bir kez daha şaşkınlıkla fark etti. Mutlu yüz hatları ve hafif dokunuşuyla bu kadar narin bir yaratığın böylesine ölümcül konular hakkında bu kadar samimi konuşabilmesini tuhaf buluyordu. Nuh'un onu kendi dünyasına getirme konusundaki görüşü, ihtiyaç duyguları tarafından sekteye uğratılmıştı. Kızın karşılaşılabileceği tehlikeler hakkındaki bilgisini gizlememişti ama bunları vurgulamıyordu da.

Dürüstlüğü için Isabella'ya minnettarlığını ifade edebilmeyi diledi.

"Noah seni çok uzun zamandır bekliyor," diye fısıldadı Bella aniden, sanki hiç beklemiyormuş gibi Kes'e yaklaşıp

duyulmak istemez. "İnanın bana, bunun getirdiği baskıyı biliyorum. Ama yürüdüğün bu yol kaçınılmaz bir yol. Bu konuda bir seçeneğiniz olduğunu düşünmeyin, çünkü yok. Kader ya da Alinyazısı ya da her ne ise, hayatınızdaki bu tek faktör hakkında kararını vermiştir ve bu inkar edilemez. İnkâr edilemeyecek şekilde tasarlanmış." Bella bir ara verdi ama Kes'in gözleri pür dikkat dinlemeye devam edince devam etti. "Bizden daha büyük bir güç bu harikulade, açıklanamayacak kadar karmaşık insanları yarattı, onları akıl ve güç bakımından olgunlaştırarak hayattaki neredeyse her şeyle barış içinde olmalarını sağladı. Tek huzursuzlukları, onları tamamlayacak ve yolculuklarının bir sonraki aşamasında onlara liderlik edecek kadınlara duydukları özlem.

"Yani Kader seni ve beni kozmik çorbadan çıkardı ve bize ne istersek onu olmamızı söyledi, ama bizden itaat etmemiz gereken tek bir talepte bulundu. Bu güzel adamları tüm kalbimizle sevmeliyiz." Isabella'nın sesi nefes nefese ve titrek bir hal almıştı, parmak uçları şimdi Kestra'nın saçlarında geziniyordu. "Aslında bunu istemenin çok da zor olduğunu sanmıyorum. Adet döneminde çikolata yememizi emretmek gibi bir şey. Böyle bir emri reddetmek istemezsiniz." Acı dolu bir kahkaha attığında Kes'i susturdu. "Demek istediğim, kendini bir Druid olmanın, hayatını her zaman Noah'a bağlı olarak geçirmenin kaderine bırakmalısın. Kontrol edilmeden, bağımlı olmadan, borçlu olmadan ya da arada sırada dönebildikleri feodal saçmalıklardan herhangi birine değil, ama mükemmel tamamlayıcınız olarak seçilmiş biriyle ortaklık kurarak. Tabii onlar bizim onların mükemmel tamamlayıcıları olduğumuzu düşünüyorlar... ama aslında tam tersi.

"Bunu kabul ettiğinizde, Kes, çikolatadan daha iyi bir şey bulursunuz. Hayattan daha iyi. Her şeyden daha iyi." İcini çekti ve Kestra onun neşesini gördü

Daha önce hiçbir kadında görmediği bir ifade. "Damgalı aşk, hücresel düzeyde bir aşktır. Genetik bir eşleşmedir ama aynı zamanda ruhların dokumasıdır. İnsanların düşündüğü gibi ruh eşi bile değildir. Bunun ötesindedir. Bedenin coşkusunun ötesinde." Bir kenara çekildi. "Yine de tam orada dursaydı, şikayet etmezdim." Kestra ile bir gülümseme değiş tokuşu yaptı. "Bu hayatta huzur var. Savaşı ne kadar görüyorsanız, barış da o kadar güçlüdür. Anlamamı istiyorum... bilmeni... Noah'ya sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu."

Sözlerini bitirir bitirmez, yer değiştiren havanın muazzam patlaması yabani otları, çalıları ve enkazı geri savurdu ve Bella'yı serpintiden korumak için vücudunu Kestra'nın üzerine kıvırmaya zorladı. Başını kaldırdığında Kralını, kocasını, Gideon'u ve Legna'yı, Seth kalçasına yerleşmiş halde birkaç adım ötedeki küçük bir açıklıkta dururken gördü. Arkasına yaslanıp Jacob'ın kollarına atılmasına izin verdi ve ona öyle sıkı sarıldı ki nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

Bella hıçkırıklara boğulana kadar Kestra bu durumun onun için ne kadar üzücü olduğunu anlayamadı. Kestra'ya aşırı ağlamaklı bir tip gibi gelmemiştir, bu yüzden travmasını gizleme yeteneği için ona hayranlık duyması gerekiyordu. Diğer Druid'in kendi acılarını bir kenara bırakıp İblisler dünyasına katılmanın ne anlama geldiği konusunda onu rahatlatmak için zaman ayırdığını bilmek onu duygulandırmıştı.

Kendini tutamamaya çalışarak, ki bu durumun şu anki yaralanma durumundan kaynaklandığını söylüyordu, elini tutup üzerine eğildiğinde Nuh'a bakmak için döndü, yüz hatlarının her santimine endişe kazanmıştı. Onun gözlerindeki ifadeyi gördüğü anda kendini kaybetti. Acı ve pişmanlık, suçluluk ve trajedi... ve hepsinden önemlisi, ona olan arsız sevgisi.

Birdenbire gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, saçlarına dököldü, bastırđıđı hıçkırık dürtüsü göğüs kafesini ve ciğerlerini parçalayan bir acıya neden oldu. Sonra uzun, serin parmakların saçlarına doğru kaydığını hissetti, bu temas inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı ve başını kaldırdığında Gideon'un başının arkasındaki dizlerinin üzerindeki pozisyonundan ona doğru eğildiğini gördü.

"Gözyaşları tavsiye edilmez, Kestra," diye azarladı. "Nefes alamıyorsun çünkü göğsünde kanama var ve bu yavaş yavaş ciğerlerini sıkıştırıyor. Kısa süre içinde iyileşecek."

Verdiği bilgi için minnettardı ama bunu zaten biliyordu. Kafa derisinde bir karıncalanma hissedince dikkatini tekrar Noah'ya çevirdi. Güven vermek için onun parmaklarını sıktı ve sonra Isabella ile Jacob'a baktı. Kocaman kahve rengi saç örgüsü olan hoş bir kadın yanlarında diz çökmüş Jacob'a bir bebek uzatıyordu. Sonra Bella'nın ellerini tuttu ve konsantre olmuş gibi gözlerini kapattı.

"Karım."

"Kız

kardeşim."

Gideon ve Noah aynı anda konuşarak onun dikkatini çektiler. Onlar secde halindeki bedeninin üzerinde alaycı gülümsemelerini paylaşırken kendini daha rahat bir nefesle gülerken buldu.

"Bebeği getirmemeliydi," diye azarladı Noah Gideon'u.

"Onu vazgeçirmeye çalıştığımı gördün. Kız kardeşinin senin inatçılık özelliğini taşıdığını biliyorsun," diye sakin bir şekilde karşılık verdi.

"Belli ki yeterince çabalamamışsın."

"Onun da seni dinlediğini görmedim," diye belirtti Gideon.

"Onun çok fazla inatçı olmasına izin verdin," diye yakındı Noah.

"Bunu onun duyabileceği bir yerde söylemen için sana meydan okuyorum," dedi Gideon her zamanki gibi sakin bir sesle ama bu sefer gümüş gözleri yukarı kayarak Kral'ına baktı. Küçük bir gülümsemeyle Kestra'nın gözlerinin içine baktı. "Korkmayın. Bu şovenizm tavrı onun normali değil. Legna ailenin bebeğidir ve bu nedenle Nuh'un aşırı korumacı kardeşliğiyle lanetlenmiştir."

"Ondan korkmuyorum," dedi ve yeniden neredeyse normal bir şekilde konuşabildiğini ve nefes alabildiğini fark ettiğinde muzip bir gülümseme takındı. Sırf bunu yapabildiği için derin bir nefes aldı. "O da bana böyle davranmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

Gideon, Noah'nın hoşuna gitmeyecek kadar büyük bir zevkle, "Hmm. Sanırım senin numaran onda var, Noah," diye düşündü.

"İkinize de çenenizi kapatmanız için nazikçe teşekkür edeceğim," diye homurdandı. Ama bu asabi sözlerle rağmen Kestra'nın elini sıkıca kavradı ve arkasını dudaklarına götürdü. "Sadece onu iyileştir, Gideon." Kestra'nın yumuşak tenini acımasızca kırbaçlanmış gibi çizen yaralara acılı bakışlar fırlattı. O zaman tüm acısının ona ait olduğunu, onun acısını emerken kendini işlevini yerine getirmeye zorladığını ve aynı anda hem onu yatıştırmak hem de ona demir atmak için uzandığını fark etti.

Duyguları bir anda onu ele geçirdi ve istemeden de olsa yüzünü örtmek için elini onun elinden kurtardı. Paniğe kapıldı çünkü ondan saklanamayacağını biliyordu. O her yerdeydi. Her yerdeydi. Nasıl sıralayabilirdi

kendi düşüncelerini ve duygularını özel olarak yaşayabilecek miydi? Bir daha hiç tam bir mahremiyet yaşayabilecek miydi?

"Sadece sormanız yeterli."

Bu söz Ekim havasından daha soğuk bir şekilde ısırdı. Ellerini bıraktı ve şaşkınlıkla Noah'ya baktı. Yüz ifadesi taşa dönmüştü, yüzünde incinmişlik ve öfke dolu bir maske vardı. Kafası karışmış bir halde, bu değişikliği neyin etkilediğini anlamaya çalıştı. Noah mantıksız bir tip değildi. Onun mahremiyet istemekle ilgili düşüncelerini anlayabilirdi. Öyleyse bu düşmanlık neden birdenbire ortaya çıkmıştı?

"Samhain."

Sözcük onun tepesinden fısıldanmıştı, Gideon onu iyileştirirken sözde konsantrasyonla başını öne eğmişti. O tek kelimeyi kulağına fısıldadığında aniden hatırladı. Her şey büyütülmüştü. Onun için. Onun için. Hepsi için. Bu gece hepsi, nasıl bu kadar sakin ve kontrollü görünebildiklerini merak etmesine neden olan saldırılara ve streslere maruz kalmıştı. Şu anda Noah hariç hepsi. Onun mücadelesi bir şekilde daha derindi. Onu huzursuz eden bir şey vardı.

Ve sorumlu olduğunu biliyordu.

Kestra etrafındakilerin yüzlerine baktı, gizlice hükümdarlarına yöneltilen gözleri hissetti. Ancak bunun ötesinde, diğer iki çift arasında tam bir huzur duygusu olduğunu anladı. Bu, paylaştıkları aşka duydukları tam güvenle gelen bir huzurdu. Noah'a bu ölçüde bir güven ve emniyet sunamıyordu ve bunun için üzgündü. Öfkesinin kaynağı buydu: Kendini tamamen onun güvenine teslim edememesi. Bu, ona bakma ve onu rahatlatma arzusuyla çelişiyordu. Bu gri alana katlanamıyordu.

Çünkü ondan mantıksız taleplerde bulunacağından ya da onu kendisine karşı bir şeyler hissetmeye zorlayacağından korkuyordu ve bunun neresi güvenli olabilirdi ki?

Kestra uzanıp koluna dokundu, sert kaslar derisinin altında seğiriyordu. Zümrüt ateşi ve kara dumandan gözlerini ona çevirdi ve tehditkâr bir sesin ondan kaçtığını duydu. Bunun onu korkutmasına izin vermedi.

"Lütfen," dedi usulca, onun dikkatini çektiğinden emin olarak, "sadece bana karşı sabırlı ol."

Bu basit istek yelkenlerini suya indirmiş gibiydi. Acı dolu bir nefes verdi, duyguları fiziksel olarak ürperdi, bedeni hem zihin hem de ruh yorgunluğuyla öne doğru kamburlaştı. Bu gece başkalarına yardım etmek için dünyayı dolaşmıştı. Kendisine yardım edecek gücü yoktu. İçgüdüler hüküm sürüyordu, duygular onun ortağıydı ve öğrenme ve mantık adamı yorgunluk ve Kutsal Ay tarafından altüst edilmişti.

Kestra sonunda doğrulabildi. Kendini tuhaf hissediyordu, sanki birbirine örülmüş bir bez bebek gibiydi. Ayrıca yorgundu. Gideon'un onu iyileştirmek için kendi enerjisi kadar onun enerjisini de yaktığını fark etti.

"Vücudunuzun geri kalanı yarın akşama kadar iyileşecek. En iyisi kendi gücünüzle yenilenmenize izin vermek."

"Teşekkür ederim," dedi ve kendini rahatlatmak için derin bir nefes daha aldı. Sıcak ve rahatlatıcı bir elini Noah'nın omzuna koydu. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, elleri uyluklarının üzerinde yumruk olmuş, karanlık başı aşağıya eğilmişti. "Noah, hadi şimdi gidip dinlenelim." Sonra, daha yumuşak bir sesle, sadece onun duymasını umarak yakınına eğildi. "Bana sarılmana ihtiyacım var."

Sertçe başını kaldırdı, onun bakışlarını ve düşüncelerini kabaca inceledi, samimi olup olmadığını ve ona sadece ekmek kırıntıları atıp atmadığını kontrol etti. Alınmamayı hatırladı, sadece kendi zihninde huzur hissetmesine izin verdi ve onunla nasıl başa çıkacağını ona bıraktı. Bu gece ikisinin de sinirli olmasını göze alamazlardı. Bu akşam için savaşı işi bitmişti. Şimdi huzur, sessizlik ve şefkat istiyordu. Kestra onun bakışlarıyla karşılaştı, zihni birbirlerine sımsıkı sarıldıkları, rahatlık, arkadaşlık ve sadece onun doldurabileceğini hissettiği korkunç ihtiyacının görüntüleriyle doluydu.

Onun üzerinde meydana gelen değişim mucizeviydi. Somurtkanlığı ve düşmanlığı yok olmuş, yüz hatları ona hatırlatmak istediği hediyeyle aydınlanmıştı.

Umut vardı.

Keşke sabırlı olabilse, yavaş yavaş, gün be gün hayatının tadını çıkarmasına yardımcı olabilse, o zaman onda kendi ihtiyacı olan şeyi de bulabileceğine dair bir umut vardı. Onun inanca, adamın da umuda ihtiyacı vardı. Eğer sabırlı olurlarsa bunu birbirlerine verebilirlerdi.

Kestra ve Noah gecenin berrak havasından derin nefesler alarak ikiz bulutları dışarı verdiler. Sonra Noah arkadaşlarına baktı. Kestra'ya yardım ederek ayağa kalktı ve hâlâ ormanın zemininde oturan kız kardeşine ve infazcılara doğru yürüdü. Gideon da oğlunu Jacob'dan alıp yeterli vücut ısisına sahip olup olmadığını kontrol etmek için diğer tarafa geçti.

"Nasıl gidiyor Bella?" Noah sordu.

"Daha iyi." İstemsiz bir şekilde ürperdi ve Noah, Legna'nın anlamlı bir bakışını yakaladı. "Hâlâ vücudumda geziniyormuş gibi hissediyorum. Yozlaşma... Ama çok fazla güç, Noah," diye nefes aldı, gözleri parlıyordu. "Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Bir Nightwalker kokteyliydi,

Zehirli ama hesaba katılması gereken bir güç. Bu Vampirleri durdurabilecek tek kişi benim... eğer çaldıkları şeyi öğrenmek ve ustalaşmak için zaman ayırırlarsa." Bir an için nefesinin altından usulca mırıldanırken gözleri kararmış gibiydi ve Jacob'ın endişeyle Legna'ya bakmasına neden oldu.

"Aşırı yüklenmiş," dedi empat, tatlı bir ses tonuyla. "Hem gücün hem de kötülüğün aşırı dozunu almış gibi. Gücün çoğunu temizledi ama karanlığın lekesi içinde yer edinmek için savaşıyor. Eninde sonunda kazanacak çünkü ruhu tamamen iyi, ama bence en iyisi seninle eve gidip ona rehberlik etmem. Bu şekilde daha çabuk kendine gelir ve huzuru bulabilir."

"Katılıyorum," dedi Jacob, karısının aklı başından gitmişken onu kucaklamak için uzanırken.

Grup Legna'ya yakın bir yerde toplandı ama Legna kardeşiyle konuşmak için kısa bir süre tereddüt etti. "Bu gece huzur içinde ol, Noah."

Hepsi sinüsleri patlatan bir sarsıntıyla yok oldular.

Kestra iç çekti, güçlü yol arkadaşına rağmen kendini birdenbire yaklaşan ormanda yalnız hissetti.

"Aslında, yarım kalan bir iş için bir dakikalığına senden ayrılmam gerekiyor." Ona bir gülümseme verdi ve dudaklarının köşesini öptü.

Onun uzaklaşmasını izledi ve o gider gitmez deli gibi titredi. Adamın onu sıcak tutmak için vücut ısını kullandığını fark etmemişti. Ya da gücünü. Her iki durumda da, şimdi gülünç derecede yırtık pırtık bir elbise içinde duruyordu ve alışverişe giderken ne düşündüğünü merak ediyordu. Kollarını vücuduna kavuşturdu ve adam gözden kaybolana kadar onu izledi.

Bir dakika sonra, odaklanmış bir bomba patlamış gibi gürültülü bir patlama oldu. Kestra aniden Vampir'in, ondan geriye ne kaldıysa, Nuh'un son şekliyle halledildiğini fark etti. Acıma, pişmanlık ya da korku bile hissetmedi. Aslında, onun etkinliğine hayranlık duydu. Parmaklarının ucunda böyle bir ateş gücü olmasını çok isterdi. Karaborsa C-4 kullanmadan yani.

Çok ilginç bir zihnin var. Bir sonraki adımda ne düşüneceğini asla bilemiyorum. Beni her zaman tahmin etmeye ve büyülemeye devam ediyorsun.

Düşüncelerimi kendime saklamaya çalışmadığımı sürece. Bundan hoşlanmıyorsun.

Ormanın içinden yaklaştığını duyduğunda bile onun tereddüt ettiğini hissetti. Ona düşünmesi için zaman verdi.

Müdahaleci olmak istemem.

Tatlım, rahatsız edici değil. Bu benim için yeni bir şey. Mahremiyete alışkınım. Duygularımı saklamaya ve söylemeden önce söylediklerimi iki kez kontrol etmeye alışkınım. Bazen bazı şeyleri düşünmek için biraz mahremiyet istiyorum, ama bunu yaparak seni dışlamak istemiyorum.

Kız bunları düşünürken adam ona doğru yürümüştü ve şimdi onu kollarından tutup sıcak bedenine çekti. Sıcaklık değişimi onu fena halde üşüttü ve bir yaprak gibi titredi. Adam sertleşti ve sertçe ona baktı.

"Gerçek kıyafetler almalısın," diye homurdandı, onu kendi tarafına çekip evine doğru götürürken ekstra sıcaklıkla sardı.

Kestra mutlu bir şekilde kendini onun kolunun altına sıkıştırdı, yürürken kolu onun beline dolanıyordu. Hâlâ çok acı çektiğini fark etti. Derisi artık kırık değildi ama göğsünün etrafındaki gerginlik ve yeni iyileşmiş kaburgaları da dahil olmak üzere morluklar hâlâ oradaydı. Yine de görmezden gelemeyeceğı bir şey değildi ve sadece sığınağı doğru yavaş yürüyüşünü bir rahatlama yolu olarak kullanmaya odaklandı.

"Yani prensesi kurtardın mı?"

"Biz de öyle düşünöyoruz. Size gelmek zorunda kaldık, bu yüzden şifacının ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Bu Lycanthrope şifacılarının yetenekleri Gideon'unkiler gibi değil."

"Kimsenin Gideon'un ki gibi olabileceğini sanmıyorum."

"Doğru," diyerek gülümsedi. Çimenlere vardıklarında gülümsemesi soldu. Noah aniden durdu ve dönüp ona baktı, elleri çaresizlik hissiyle saçlarının ay ışığındaki dallarını kavradı. "Bu gece seni kaybedeceğimi sandım," diye fısıldadı, sesi o kadar kısık ve boğuktu ki, kadın neredeyse ifadeyi kaçıracaktı. "Kandırıldığımı, muhafızlarımin seni yüzüstü bıraktığını anladığımda korkudan felç oldum."

"Noah," diye yumuşak bir sesle yatıştırdı, vücudunu onunkine yaslamak için hareket etti, içgüdüsel olarak bunda büyük bir rahatlık bulacağını biliyordu. "Ben iyiyim. Kendi başımın çaresine baktım." Sonra çarpık bir gülümsemeye rahatladı. "Çoğunlukla."

"Muhteşemdin," diye nefes aldı, alnını dudaklarının hararetli baskısına çekti. "Duygularımın senin aciz olduğunu göstermesini istemem..." Gözleri kapandı ve bu duygular onu boğmakla tehdit ettiğı için birkaç atım boyunca konuşamadı.

"Noah," diye yumuşak bir kahkaha attı, "sorun değil! Ben de çok korkmuştum! Ve sen haklıydın, o güçte bir yaratık için yetersiz bir eştim." Ellerini onun sırtına doğru kaydırđı ve parmak uçlarıyla onun canlılığını içine çekti. Hayatta olmak güzeldi. Ona bu yaşamı ruhunun derinliklerine kadar hissettiren bir adamla birlikte olmak daha da güzeldi. "Bu konuda benden daha mantıklı olmana sevindim. Aslında," dedi şaşkın bir ifadeyle, "bunu birlikte anlamlandırabildiğimiz için mutluyum."

Birdenbire ondan uzaklaştı, geri çekildi ve garip bir şaşkınlık ve kafa karışıklığı ifadesiyle ona baktı. Noah onun aniden gidişinden dolayı üşüdüğünü hissetti, bu his neredeyse onun bunu yapabilmesinin şokuyla gülmesine neden oluyordu.

"Kes?"

Başını sessizce salladı, adamın uzanan elini tuttu ve kollarını kendine sardı. Adam onun iinin ürperdiğini gördü.

"Kestra," dedi, ses tonuna bir parça sertlik katarak, "beni endişelendiriyorsun."

"Ben... Bunu yapmak istememiştim," dedi usulca, ses tonuna sinen acı kalbine görünmez bir hançer saplıyordu.

Kadının zihnine dalmak, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamak ve ihtiyacı olan güvenceyi vererek onu çabucak öldürmek istiyordu ama kadının aralarındaki bağlantıya ve mahremiyetinin tamamen istilacı bir şekilde bozulduğunu düşündüğü şeye alışmak için kendisinin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla zamana ihtiyacı olacağını fark etmeye başlamıştı. Yüzyıllar boyunca telepatlara, empatlara ve onların ruhlar arasında kolayca seyahat etmelerine alışmıştı. Ayrıca açık sözlülük ve dürüstlük kültüründe yetişmişti.

kelimeler, anlamlar ve duygular. Kestra bir insandı ve insanlar kendilerini ifade etme konusunda pek çok özelliğe sahipti. Mahremiyet bunlardan biri gibi görünüyordu. Onu daha mutlu edecekse buna saygı duymaya hazırды.

"Gel." Elinin bir hareketiyle onu çağırды. "Artık ikimiz de yorgunuz ve dinlenmeye ihtiyacımız var. Endişelenmek için yeterince zamanımız olacak."

Kestra kolayca öne çıktı ve onun uzattığı eli tuttu. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirmekte tereddüt etmedi ve onun bu yakınlıktan duyduğu rahatlama ve memnuniyeti hissetti. Onu rahatsız ettiği için kendini kötü hissediyordu ama bu ani ifşayla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Onu ilk gördüğünden beri bu konuyu geçiştiriyordu ama aniden inkâr edemeyeceği bir gerçeği net bir şekilde anlamıştı: Bu sadece seksle ya da tuhaf bir çekimle ilgili değildi, hatta hayatına devam etmeden önce alışması gereken kaderinin bir cilvesi bile değildi. Bu tam anlamıyla, taşaklı bir ilişkiydi. Dahası, çok iyi bir ilişki olmaya başlamıştı. Hızlı. Çok hızlı.

Kestra gözlerini kapadı ve düşünceleriyle boğuşurken onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Onu bu kadar ani bir şekilde kavrayışa iten şey, tartıştıkları, ancak iletişim kurmayı ve sonra uzlaşmayı başardıkları anlayıştı. Her biri kendi tarzında, her biri kendi tatminine ve daha iyi anlayışına göre. Çiftlerin yaptığı bu değil miydi? İyi çiftler? Kalbi hızla çarpmaya başladı ve onu bastırmak için mücadele etti. Çılgın bir Vampirle yüzleşebiliyorken nasıl oluyor da Noah konusunda soğukkanlılığını koruyamıyordu?

Çünkü bir Vampiri nasıl alt edeceğini biliyordu, tıpkı herhangi bir fiziksel zorluğu alt edebileceği gibi. Noah bir

Kalbin meydan okuması, hem de tehlikeli bir meydan okuma. Nihai bir meydan okuma.

Aniden durdu. Öyle aniden ki elini onun elinden çekip aldı. Yakışıklı yüzünü kaplayan şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

"Yürümem gerek. Yürümem gerek."

Ondan kaçmadan önce yapabildiği tek şey kekeleyerek yaptığı açıklamaydı. Noah'ın nutku tutulmuş ve kalbi parçalanmıştı. Bu kadar yakında bir Vampir tehdidi varken, onunla yalnız ve iletişimsiz kalma riskini alması güvenli değildi. Sadece bu da değil, gazlı bezden biraz daha etkili bir kumaştan yapılmış bir elbisenin içinde donarak ölecekti. Gecenin soğuğuna doğru şiddetle küfretti. Hem onu koruyup hem de ona kendisini istediği gibi koruma fırsatını nasıl verebilirdi?

"Lanet olsun!"

Hem ona saygı ve mahremiyet gösterip hem de ihtiyaç duyduğu bakım ve konforu nasıl sağlayabilirdi? Aynı zamanda onun kalbini ve zihnini rahatlatmak için kendi sorumluluklarını nasıl yerine getirebilirdi? Kadın ona her fırsatta erişimini reddederken nasıl gerçek ve sevgi dolu bir eş olarak hizmet edebilirdi?

Yorgun, üşümüş, saldırıdan sonra zayıf düşmüştü ve eğer izin verirse çözmesine yardım edebileceği düğümlere dolanmıştı. Ne yapacaktı? Ne yapmalıydı? Tatlı Kader! Hayatı boyunca hiç bu kadar kararsız olmamıştı! Kaç kez başkalarının hayatlarının kaderini böylesine parlak bir başarıyla düzenlemişti? Jacob ve Bella'yı, başarılarından kendilerinden daha emin bir şekilde bir araya getirmişti. Savaşçı Lycanthrope Kraliçesi'ne karşı hislerini sorguladığında aynı şeyi Elijah için de yapmıştı. Neden Kestra'yla da aynı şekilde başa çıkamıyordu?

Düşünce ve duygulara güven? Bu onu çıldırtıyordu!

Delirdiğinden emin olan Noah çimenlikte geniş bir alanı adımlamaya başladı, nefesi havayla bulanıklaşarak Kes'in elbise dediği o kumaş parçasının içinde çırılçıplak olduğunu hatırlatıyordu. Onu geri getirmeliydi. Ondan mantıklı düşünmesini istemeliydi. En azından ona lanet olası bir palto getirmeliydi. İki elini saçlarının arasında gezdirdi ve hayal kırıklığı içinde nefesinin altından homurdandı. Birdenbire, yerinden çıkan havanın keskin bir patlaması ve kız kardeşinin katı bedeniyle volta atışı kesildi.

"Legna! Burada ne işin var?" Sesi sabırsız geliyorsa da umurunda değildi.

"Hmm," diye düşündü, ışınlanma sırasında omzuna dökülen kocaman saç örgüsünü geriye doğru sallayarak. "Ben bir empatım Noah ve senin kız kardeşimim. Her şeyin büyüdüğü yere bir tutam Samhain ekle ve inanıyorum ki cevabı bulacaksın."

"Endişenizi anlıyorum, ama sizden müdahale-yardım istemedim," diye düzeltti aceleyle.

"Yapmadığınızı biliyorum. Önce..." Legna iki eliyle ona uzandı ve onu silkip atacakken sıkıca tuttu. "Gideon astral formda ona göz kulak oluyor. Ona göz kulak olunuyor."

"Eğer dikkatli olmazsa onu hissedecek ya da görecek." Noah şaka yapmadan güldü. "O zaman beni suçlar."

"Dikkatli olacaktır. Bana güvendiğiniz gibi ona da güvenin."

Noah şaşkınlıkla ona baktı, aniden daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Hayatım boyunca Gideon'a güvendim. Senin hayatta olduğundan bile daha uzun süredir. O benim Siddah'ımdı, çocukluğumdan beri beni büyüttü. Neden ona güvenmediğimi düşünüyorsun?"

"Belki de bize baskı yapıldığını öğrendiğiniz günden beri böyle davranmadığınız içindir."

Nuh şok olmuş ve Legna'nın böyle bir şey düşünmesi karşısında dehşete düşmüştü. "Bu doğru değil. Evliliğinizi uzun zamandır kabul ediyorum. Bu sadece başlangıçta yaşadığım şoktu... ve onun sana annemin öldüğü günü hatırlatmasından korktuğum için..." Eski bir alışkanlıkla uzanıp saçlarını çekiştirdi. "Yapma ama, seni benden çaldığı için Gideon'a karşı kötü niyet beslediğime inanmıyorsun değil mi?"

"Çok kibar davrandınız," dedi tarafsızca.

Bu sözlerin düzlüğü onu çok sinirlendirmişti. Yufka yürekli kız kardeşi duygusuzca mı konuşuyordu? Gideon'la evliliğinin son iki buçuk yılına dair anılarını gözden geçirirken kalbi dehşetle doldu. Ona bunları düşündürmek için ne yaptığını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Legna..." dedi çaresizce.

"Gideon'un ben geldiğimde neden benimle birlikte sosyal ziyaretlerde bulunmadığını hiç merak etmiyor musun? Ah, artık tüm Konsey meselelerine katılıyor ve Konsey masasında sesinin yeniden duyulmasından memnun olduğunuzu biliyorum," diye düzeltti çabucak, "ama kardeşimin evinde hoş karşılanmıyor. İçinde büyüdüğüm ve evlendiğim güne kadar en büyük sevgiyi ve anıları bilerek yaşadığım evde. Onu en son ne zaman aradınız? Gerçekten, sosyal anlamda, acil bir tıbbi ya da siyasi sorun için ona ihtiyaç duyduğunuzda değil?"

Hafızasında birkaç örnek ararken Nuh'un ağız bir karışık kaldı. Elbette vardı - adam yeğeninin, Siddah'ının, kız kardeşinin kocasının babasıydı - elbette onlara sosyal olarak zaman ayırmaya çalışmıştı.

Nuh ani bir utançla kızardı. Dahası, Legna'nın şimdiye kadar ona hiçbir şey söylememiş olmasına inanamıyordu.

"Bunları sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum," dedi nazikçe, ona olan sevgisi kollarını yumuşatmak için uzandığında güçlü bir şekilde ortaya çıktı. "Sadece seni bilinçlendirmek istiyorum. Sanırım... Sanırım bu onu incitıyor. Sanırım kullanıldığını hissediyor ama bunu asla açıkça söylemiyor. Bazen tüm yaşına ve bilgeliğine rağmen Gideon'un hâlâ büyük duygulara ve sevgiye sahip bir varlık olduğunu unutuyorsunuz. Bunu karısı gibi göstermiyor olabilir ama öyle."

"Biliyorum," dedi Noah kısık sesle. "Onu hayatım boyunca tanıdım ve sevgisini biliyorum. Üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum. Seninki son derece hassas bir ruh, Noah. Ve tutkulu."

Noah, Legna'nın yorumlarının yön değiştirdiğini hemen hissetti. Artık Gideon'dan bahsetmiyordu. "Duygusal aşırılıkların için bir kap olmak çok bunaltıcı. Aşkın odağı olmak akıl almaz bir şey. Bu kötü bir şey değil aşkım," diyerek Gideon'un sıcak yanına yumuşak bir dokunuşla onu temin etti. "Yalnızca, Kestra için bir alışma dönemi olacağını kabul etmelisin."

"Deniyorum. Legna, sanki ellerim bağılıymış gibi hissediyorum. Onu korumam gerekiyor ama o bunu bağımsızlığına hakaret olarak görüyor. Bir an gecenin içindeki tehditlerin baş edemeyeceği kadar büyük olduğunu kabul ediyor. Sonra karanlığa doğru kaçıyor ve beni burada aciz bir şekilde dikilmeye zorluyor.

Çünkü mahremiyet istediğini biliyorum. Onun peşinden gitmek, benim bu anlayışıma olan güvenine ihanet etmek olur."

"Şu anda tehlike hakkında düşünmüyor. Zihnine dokunsaydınız bunu anlardınız."

"Zihnine girmemden hoşlanmıyor. Her zaman Baskılanmış zihinlere dokunmanın mahremiyetinin güzel bir şey olacağını düşündüm, her zaman bunu arzuladım, ama o bundan çekiniyor. Korkarım bundan nefret bile ediyor."

"O buna aşına değil. Bu insanlar için rahatsız edici bir şey, zamanla ve eşlerine aşık olduklarında daha kolay kabulleniyorlar. Onun hayatını önemli ölçüde değiştirdin Noah ve o eski kimliğinin parçalarını korumak için mücadele ediyor."

"Söylesene Legna, takım elbisemi ona giydireyim mi, yoksa geri mi çekileyim? Ona olan hislerimi söyleyeyim mi, yoksa onu korkutmamak için hislerimden koruyayım mı? Bir an güçleniyor, sonra korkmuş bir piliç oluyor. Legna, ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Sakin ol sevgilim, sakın ol," dedi yumuşak bir sesle, sakinleştirici sesinin gücünü kardeşinin çalkantısını dindirmek için kullandı. "Yaralı bir kadını sevmenin yüksek bir ipte yürümek gibi olduğunu biliyorum. Denge çok önemlidir ve dikkatli olmazsanız kolayca kaybedebilirsiniz. Ama sen tanıdığım en nazik, en sabırlı ve sevgi dolu ruha sahipsin. Kendini merkeze al. Kendinizi sakinleştirin. Kutsal ayın değişkenliğinin seni bu kadar etkilemesine izin verme. Seninle birlikte kaçıp gitmesine izin veriyorsun. Ne zaman birini sevmiş olsan, Nuh'un her zaman daha fazlasını aramaya geldiğini bilerek huzur içinde ol. Sakin ol. Sabırlı ol."

Nuh, Legna'nın söylediği her kelimeyle birlikte huzurun üzerine çöktüğünü hissetti. Legna haklıydı elbette. Her zaman haklıydı. O

mükemmel bir sükûnetle gelen o düşünce berraklığını geri kazanmayı arzuluyordu. Kestra'nın iyi bir İblis ya da Druid'in yapması gerektiği gibi hizaya gelmesini beklemek mantıksızdı, neredeyse öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibiydi. Ona sabır sözü vermişti ama bunu yerine getirmesi imkânsızdı. Kestra ona yalvarıp duruyor, sabra ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordu ve o da bu gerçeği saatten saate zar zor hatırlayabiliyordu.

Noah derin bir nefes aldı ve kız kardeşinin cicili bicili gözlerine baktı.

"Teşekkür ederim," dedi minnetle. "Kötü davranıyordum... birçok yönden."

"Ayrılmamdan bu yana geçen birkaç yılın senin için işkence gibi geçtiğini biliyorum. Kutsal Aylar sırasında duygularını o kadar uzun süre tamponlamıştım ki, bir ay boyunca uzakta olup Gideon'la yaşadıktan sonra ilk kez serbest kaldığını hissettiğimde şok oldum."

"Bunu hissettin mi? Ta Rusya'da mı?" Noah şok olmuştu. Legna'nın ne kadar hassas olduğunu anlamamıştı.

"Nasıl yapamazdım? Senin için çok korkunçtu." Legna hatırladıkça ürperdi. "Her bayram seninle ilgili kâbuslar görmemin nedeninin bu olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Gideon bunu anlamama yardımcı oldu."

"Anlıyorum. Özür dilerim."

"Hayır, birbirimize olan bağlılığımız için özür dileme yoksa beni üzersin," dedi sertçe.

"Evet, madam," dedi kibarca başını eğerek ve gülerek. "Haklısınız. Özür dilemeye gerek yok."

"Ama artık sona erdi," diye ekledi, derin bir rahatlamayla nefes vererek. "İhtiyacın olan her şey ve daha fazlası onda var. Gücü büyük bir hızla artıyor, Gideon'u bile hayrete düşürüyor. Uzun süre onun güvenliğınden endişe etmene gerek kalmayacak. Gördüğün tek şey pasif güç olsa da, Gideon yakın bir gelecekte onun yetenek konusunda sana rakip olacağından emin. Bunun için hazırlanmasına yardım etmelisin." Yine o sert ton. "Gerisini doğal akışına bırak. Her şey Kader'in emrettiğı gibi olacak. Sen, aşkım, sadece yolculuk için buradasın. Dalgaları yaratmak yerine, sörf yapmak için onları seç."

"Biliyor musun," dedi, kardeşçe bir kolunu omuzlarına atıp onu şatoya doğru çevirerek, "tanıdığım kendini beğenmiş bir Kadim gibi konuşmaya başladın. Belki de bu evlilik kötü bir fikirdi."

"Noah!" Legna onun kaburgalarına yumruk attı.

"Ah." Suratını astı. "Kralına böyle mi davranıyorsun?"

"Evet, eşeklik ettiğı zaman!"

Noah başının arkasına uzandı ve sevgiyle saçlarını çekti.

Sert.

Sonra koştu.

Bölüm 19

Kestra bir süre sonra şatoya girdiğinde, Noah elinde ısıtılmış bir battaniyeyle onu karşılamak için kapıda bekliyordu. Onu bir insan dürümü gibi sardı, sıkıca içine çekti, onu doğrudan şömineye doğru sürüklerken şiddetli titremesine yardımcı olmak için vücut sıcaklığını ekledi. Oturdu ve onu usulca kucağına çekti, kan dolaşımını teşvik etmek için kollarını ve bacaklarını ovarken yüzünde sessiz bir kaş çatma vardı.

Sessizliği biraz sinir bozucuydu, ama sadece içini çekti ve onun sıcaklığına sokuldu, başını omzuna koydu ve soğuk burnunu onun sıcak boynuna bastırdı. Adamın muhtemelen kendisine oldukça kızgın olduğunu bilmek için aklını okumasına gerek yoktu. Yine de onu bir çocuk gibi azarlamadığı için ona hak verdi. Açıkçası, tüm sorunlu düşüncelerini dondurma çabasına rağmen, hala aşırı yük altındaydı ve şu anda bir sahneyi idare edip edemeyeceğini bilmiyordu. Sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Ne de olsa ona bu gece istikrarlı biri olacağına, Samhain'in tüm kargaşasında ona yardım edeceğine söz vermişti.

Hayatını kurtarmak için yaptıklarından sonra ona borcunu ödemek için harika bir yoldu.

Tekrar.

Kadın iç çekti. Arkasındaki içten duygu, eliyle başını örtmesine neden oldu, avucunun sıcaklığı ve rahatlığı kızın içine aktı. Eklenen dokunuşlar bir şekilde

korunduğu ve önemsendiği hissini artırdı. Her zaman anlayamadığı şey, bunun neden her zaman bu kadar iyi hissettirdiğiydi. Gözlerini kapadı ve o anı, tüm ilişkiyi beş yıl sonrasına hızlıca ilerletmeye çalıştı.

Bu beş yıl içinde nereye varacak?

Oh, lanet olsun. Hâlâ insani terimlerle düşünüyordu. Artık ölümsüzdü.

Ölümsüz.

Bu ona her şeyi berbat edip düzeltmesi ve sonra tekrar denemesi için dünyadaki tüm zamanı veriyordu. Ve artık hastalık ve kolayca öldürölme konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bu gece göz korkutucu bir düşman karşısında bile kolay bir hedef olmadığını kanıtlamıştı. Bu İblis şifacılarla, geri dönüş oranı başka bir şeydi. Duyuları en üst seviyeye çıkmıştı ve bir Druid olarak geliştirmekte olduğu güç sayesinde kötü bir saygı kazanıyordu.

Yeniden doğmak gibiydi. Son birkaç gündür böyle hissettiğini fark etti. Sanki bitmez tükenmez yıllar boyunca bir koza içinde hapsolmuş ve şimdi nasıl kurtulacağını bulmuş gibiydi. Kendini yeni doğmuş bir kelebek gibi hissediyordu. Harika bir kelebek.

Her şeyin burada, bu adamın kollarında başlamış ve bitmiş olması kesinlikle onun lehineydi. Noah ona kendini güzel ve yeni hissettirmişti, sanki koruyucu kabuğundan sıyrılmayı göze alabilirmiş gibi. Sadece fiziksel olarak değil. Hayır. Çok uzun zamandır insanlar arasında fiziksel olarak üstündü ve buna alışmıştı. Duygusal olarak, göbek deliği gibiydi. Ya da öyleydi.

Bu anlayış kalbinin çarpmasına neden oldu ama bu kez onu itmeyi reddetti. Noah ona yeniden hissettirdi. Onunla sevişti ve ona sadece kendisinin hayal edebileceği derinliklere sahip olduğunu kanıtladı. Bundan bir kez bile şüphe etmemişti. Rüyalarında bile. Sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi ona dokunulmasını ve şefkat gösterilmesini kabul etmesini mümkün kılmıştı. Örneğin sıcacık bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Bir erkeğin kucağına oturmayı asla kabul etmezdi. Emin parmakların saçlarında gezinmesi hoşuna gitti mi? Kâküllerinin arasından alnına kondurulan kısa, fırçamsı öpücüklerden? Hayır. Bunlara izin vermek bir boyun eğme ve savunmasızlık eylemiydi. O da böyle hissetmişti.

Nuh'tan önce.

Ve Noah'dan önce yapayalnızdı. Güçlü, bağımsız, güçlü ve güvende. Ama yalnızdı. Üzüntü, kalp ağrısı ve geçmişten gelen yaralarla sarılmıştı. Bu adam hepsini söküp atmış, yeniden ham hale getirmişti ama sadece onarmak için. Kalbin estetik ameliyatı.

Böylece bu gece verimli bir şekilde tartıştıkları fikrinden zevk almıştı.

Bu düşünülmesi gereken normal bir şeydi. Bir erkekle ilişki kurmaya çalışan bir kadın için normal bir endişe. Bir ilişki kurmaya çalışmak. Karşı değil, doğru çaba sarf etmek. Ve sonra fark etti ki, etrafını sarmak için çok zaman harcadığı çelik yelekten kurtulduğu için mutluydu.

Kendini bir dünya acıya hazırladığından şüpheleniyordu.

Kestra usulca güldü ve rastgele bir kas seğirmesinden bunun onun dikkatini çektiğini anlayabildi. Yine de o hala

sessizce oturdu. Onun düşüncelerini mi dinliyordu? Hiç sanmıyordu. Daha önceki sorularından ve dürüst şaşkınlığından, ona alışkın olduğu mahremiyeti sağlamaya çalıştığı izlenimini edinmişti. Bunu her zaman yapamayacağını da biliyordu. Denemese bile zihninde onun varlığının uğultusunu duyabiliyordu. Yeteneği ilerledikçe, kafasının içinde iki kişi varmış gibi olacağından şüpheleniyordu.

Harika. Artık bir şizofren olacaktı. Bir gün akli dengesinin bozulacağını hep düşünmüştü.

İç çekti.

Direnmeyi bırakması ve buna alışmayı öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Evde bir empatla büyümüş olmasına rağmen, Kestra bunun Noah için de büyük bir alışma süreci olacağından şüpheleniyordu. Aslında, ona uyum sağlamak için yapacağı değişiklikleri ve fedakârlıkları hiç düşünmediğini fark etti. Tek konuştukları onun varlığının sağlayacağı faydalardı.

"Altı yüzyıldan fazla bir süredir bekâr hayatı yaşıyorsun," dedi aniden.

Noah birkaç kalp atışı boyunca sessizce oturdu, her bir kalp atışını burnunun ucuyla boynundaki nabzına bastırarak hissedebiliyordu. Onu duyduğunu biliyordu çünkü elleri ona karşı biraz daha sıkı kapandı.

"Aşağı yukarı," dedi sonunda, ona bakabilmesi için elini bıraktı. Yüz ifadesi şaşkındı. "Neden bundan bahsediyorsun?"

"Sadece belli bir yaşam tarzına alışmış oluyorsunuz ve o kadar zamandan sonra bunların ömür boyu sürecektir alışkanlıklar olduğunu söyleyebilirim."

"Sen..." Bakışları, kızın görebildiği tek şey yarıklar arasındaki duman kesikleri olana kadar daraldı. "Sana uyum sağlamak için yöntemlerimi değiştiremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Neden bunu isteyebileceğinizi soruyorum," diye karşılık verdi.

Noah onun altında gevşedi ve onu okumanın çok kolay olduğunu fark ettiğinde kıkırdamamaya çalıştı.

"Sanırım hayatımın nasıl olduğu konusunda yanlış bir izlenime sahipsiniz," dedi kuru bir sesle. "İblislerin ailelerine çok yakın olduklarını anlamalısınız. Eğer ailemizden biri ya da anne babamız hayatta ise neredeyse hiçbir zaman yalnız yaşamayı tercih etmeyiz. Kutsal ayların bunda bir rolü var ama küçük bir rol. Çoğunlukla ev ve ocakla ilgilidir.

"Bu, kendi zamanımda seyahat, çöküş ve aleni sorun çıkarma konusunda kendi başıma hareket etmediğim anlamına gelmiyor," diye belirtti. "Ancak bana çok genç yaşta Kral olarak sorumluluk verildi, bu yüzden hayatımın o dönemini oldukça erken atlattım."

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi kararlı bir şekilde, gözlerindeki mizah parıltısı onu ele veriyordu.

Çarpık bir şekilde gülümsedi, çok çekici görünüyordu ve çok fazla düşünmeye cesaret edemediği her türlü ahlaksız davranışa çok yatkındı.

"Mesele şu ki," diye devam etti, "ailem öldükten ve sarayımı İngiltere'ye taşıdıktan sonra Hannah ve Legna benimle yaşadı. Hannah yaklaşık otuz yıl önce evlenene kadar. Sonra da iki buçuk yıl öncesine kadar sadece Legna ve ben kaldık. Doğrusu, bekâr evim... sadece iki yıldır bana aitti." Bir baştan çıkarma sığınağından çok Grand Central Terminali'ne benzeyen şatonun ihtişamına alaycı bir bakış attı.

"Peki yalnız yaşamaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Nefret ediyorum. Tüm kalbimle. Bir zamanlar sahip olduğum sayıda misafirim bile yok. Elijah ve Jacob evlenmeden önce sürekli burada kalırlardı. Çocuklar sık sık gelirdi. Bir sürü yeğenim var," diye hızlıca açıkladı, kadın kaşlarını kaldırıncâ. Karşı koyamayarak, kıkırdarken dudaklarının baskısı altındaki kaşını çekti.

Kestra, "Altı yüzyılı aşkın bir süredir çocuksuz yaşamayı nasıl başardığınızı merak ediyordum," dedi. "Çünkü bekârlık yapmadığınızı biliyorum."

Ona gülmesine neden olan kuru bir bakış attı.

"Pek sayılmaz," dedi. "İblisler aslında çocuk doğurmanın doğası hakkında çok komiktirler. Eski moda diyebilirsiniz. Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerektiğine inanırız ama bu evlilikle başlamalıdır. Nadiren evlilik dışı doğum yaparız. Şifacılarımız, istek üzerine bunu sağlayacak yöntemlere sahiptir. Evlilik dışı doğum yapmak yasadışı değildir ve buna karşı bir yasak da yoktur, ancak söz konusu güçlü bir çocuk olduğunda, onu tam bir aileye getirmenin en iyisi olduğu anlaşılır. Bu en iyi dengeyi ve kontrolü sağlar."

"Yani şifacılarınız kadınların hamile kalmasını engellemenin bir yolunu mu buluyor?"

"Aslında var, ama bu tür şeylerin sorumluluğunu genellikle erkekler üstleniyor."

"Çık dışarı!"

"Ciddiyim," diyerek ona güvence verdi. "Çoğu İblis kadınının doğum kontrolü uygulamasına gerek yoktur. Ya da yapmıyorlardı. Artık türler arası ilişkilerde bir değişiklik oldu.

kabul edilebilir. Bir Vampir ya da Lycanthrope ile eğlenmek başka bir şeydir, çocuk doğurmak bambaşka bir şeydir. Yine de herkesin bu konularda hala oldukça önyargılı olduğunu düşünüyorum. Biz..." Kaşlarını çatı. "Sanırım ırkçı bunun için en iyi terim. Elitist. Ve geçerliliğini koruyor. Irkların çoğu böyle ve türler arası bir kaçamakla kendilerini lekelemezler."

"Ama her zaman maceracı olanlar vardır."

"Her zaman," diye güvence verdi ona alçak sesle kıkırdayarak. Bir parmağını perçemlerinin arasından geçirerek onun gözlerine baktı. "Bana kaç kadınla birlikte olduğumu sormayacaksın, değil mi?"

Kestra sert ve şok edici bir kahkaha attı. "Bu kadar yükseğe sayabilir misin?" diye sordu.

"Mmm..." Başını iki yana salladı, gözlerindeki parıltı pişmanlıktan uzaktı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bu nedenle sormayacağım."

"Güzel." Adam teatral bir rahatlama iç çekişi yaptı ve kadın ceza olarak adamın saçını çekmekten kendini alamadı. "Ah," diye yakındı. Kadın gözlerini devirdi.

"Hiç utanman yok," diye suçladı.

"Hiçbir şekilde," diye kabul etti. Sonra daha ciddi bir şekilde ekledi: "Uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadım ve değiştiremeyeceğim şeyler hakkında geriye dönüp pişmanlık duymak ya da ikinci bir tahminde bulunmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Senden bunu beklemiyorum. Şimdi ve buraya odaklanmayı tercih ederim. Sanırım bu konuşmanın bir amacı vardı ama bir yerlerde kayboldu."

"Sanırım kötü alışkanlıklarımdan vazgeçme yeteneğimi küçümsüyordunuz."

"Hayır. Hiç de öyle değildi." İçini çekti ve perçemleri dalgalandı. "Ben sadece şu anda yapmak zorunda kalacağın değişiklikleri anlamak istemiştım... şey... uyum sağlamak için..." Küstahça bir kalıcılık yüklemeyen söylemek istediğı şeyi söylemenin bir yolunu bulmakta zorlandı.

"Sen," dedi usulca. "Sana uyum sağlamak için. Seni hayatıma katmak için. Seni eşim yapmak için."

Kestra'nın başı aşağı eğildi ve yanakları kıpkırmızı olana kadar renklendi. Bu, böylesine yorgun bir kadın için öylesine ustaca bir tepkiydi ki, Noah kalbinin ona duyduğu sevgiyle kabardığını hissetti. Kollarını sıkıca ona doladı ve sanki onu yeterince yaklaştırırsa bunu ona hissettirebilecekmiş gibi göğsüne sıkıca sarıldı.

"Beklentilerimi özgürce dile getirmemin bir sakıncası yok Kestra," diye mırıldandı ona nazikçe, bunu yaparken dudakları kızaran yanağına değiyordu. "Ne istediğimi biliyorum. Olasılıklardan bahsetmenin senin açından bir anlaşma ya da onay olmadığını da biliyorum. Benimle kalmayı seçtiğinde, kendini çok açık bir şekilde ifade edeceksin."

"Çok kibirlisin." Zayıfça güldü.

"Umutluyum. Ben umutluyum."

Başını kaldırdı ve sonra kolaylıkla ayağına kalktı, tüm bu süre boyunca onu kollarında tuttu. İşte o zaman Sands'in çatı katı hariç, adamın gücünü hiç göstermediğini fark etti. Alışkın olduğu erkekler gösteriş yapmaktan büyük zevk alırlardı. Denizcilerle yaşamak

sürekli testosteron egzersizinden başka bir şey değildi. Noah gücünü gösterişsiz tuttu. Kanıtlayacak bir şeyi olmadığını biliyordu. Tıpkı kadının da ona kanıtlayacak bir şeyi olmadığı gibi.

Hayatı boyunca yaptığı gibi bunu kanıtlamadıkça onu güçlü bir kadın olarak asla kabul etmeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi fark ediyordu ki, Noah tüm varlığını müthiş güç sahibi kadınların etrafında geçirmiş ve hepsine de müthiş eşitlermiş gibi davranmıştı. Onu korumaya çalıştığında, bunun nedeni onun kendi liginin dışında olduğunu bilmesiydi.

Kes şömineden uzaklaşıp onunla birlikte merdivenleri tırmanmaya başlarken içini çekti. Ona karşı argümanları tükeniyordu. Onunla birlikte olmaması için hiçbir nedeni kalmamıştı. Geleceğe doğru yol alırken bu ilişkinin neden yürümeyeceğine dair tek bir bahane bile bulamıyordu.

Ve bu belki de şimdiye kadar üzerinde durduğu en korkutucu uçurumdu.

Jasmine volta atıyor, küfrediyor, küfrediyor ve volta atıyordu, öfkesi uzun zaman önce partide kalanları temizlemişti. Kale onun çizmeli ayak sesleri ve küfürlü öfkesiyle yankılanıyordu. Kuzguni saçlı bir bakireydi, koyu kahverengi gözleri kızıl bir öfkeyle alev alev yanıyordu.

Bunun için kendini asla affetmeyecekti.

Asla.

Noah'nın onu İblis bölgesinde kalmaya ikna etmesine asla izin vermemeliydi. Damien ve kendisinden başka kim bu Vampir haydutlarla savaşmak için uygun olabilirdi ki?

İblisler yeterince iyi iş çıkarmışlardı ama bedeli bu olmuştu! Çok geç. Onu kurtarmak için çok geç.

Stephan.

Taş merdivenlerde tanıdık bir ayak sesi duydu ve sıkıntılı gözlerini Damien'a kaldırdı. Damien kolunu uzattı ve onu öne doğru çağırdı. Gösterdiği savunmasızlığı düşünmeden kendini ona doğru attı ve onu kucaklamasına izin verdi. Damien onu sessizce yatıştırdı, tıpkı onun yapmasına izin verdiği gibi, kendi acısını onunla paylaştı. Bu gece çok şey kaybetmişti ve bunu şiddetle hissetmişti. Hâlâ da hissediyordu. Gelecekte de hissedecekti.

Çünkü bu gece kendini korumakta başarısız olmuştu ve yarın tüm Vampir toplumu bunun farkına varacaktı. Bu zayıflık yüzyıllardır süregelen saygıyı ve düzgün bir şekilde caydırılmış hırsı yerle bir edecekti. Kalesinin güvenliği sonsuza kadar olmasa bile gelecek on yıllar boyunca sorgulanacaktı. Onun zayıf ya da güçsüz olduğunu düşünecekler, düzgün bir şekilde liderlik edemeyeceğini düşüneceklerdi. Onu, köpekbalıklarının suyun üzerindeki kızıl kan bulutu gibi görecektirler. Bundan önce ona meydan okumayı asla düşünmeyenler şimdi düşüneceklerdi.

Çünkü Vampir monarşisinin tahtı sadece savaşarak kazanılırdı. Sadece ölümü onu tahttan çekilmeye zorlayabilirdi. Ve geçmişte her zaman gelenlerle ve meydan okuyanlarla kolay bir başarıyla yüzleşmiş olsa da, hiçbir zaman sayıları çok fazla olmamıştı. Saltanatının ilk üç yüzyılı boyunca kapısına kadar gelecek kadar aptal olan Vampir nüfusunun üçte birini yok ettiğinden beri. Ondan sonra akıllıca pes etmişler ve saflarını yeniden doldurmaya koyulmuşlardı.

Şimdi, Syreena'yla yaşanan sorunlar, haydutların kontrolünü kaybetmesi ve Stephan'la birlikte Öncü Birliğin diğer üç değerli ve güçlü üyesinin ölümü arasında, Damien kendisinden şüphe etmekte haklı olup olmadıklarını merak ediyordu. Kendini aniden yenilmiş hisseden Vampir Prens bacaklarını açarak merdivenlere sertçe oturdu ve Jasmine'i bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktürerek birbirlerine sıkıca sarılmalarını sağladı.

Ona bu kadar yaklaşmasına izin vereceği tek kişi oydu. Onu kanatlarının altına aldığı ilk günden beri birbirlerini sevmişlerdi. Şimdi o, dünyanın en güçlü ikinci Vampiriydi, hatta en yaşlı ikinci Vampiriydi ve eğer bir savaş söz konusu olursa kaybetmekten korkacağı tek kişiydi. Çünkü kalbi, onun kendisine meydan okuması için gereken ihanet seviyesine asla dayanamazdı.

Hayır. Syreena'ya olan tüm öfkesine ve sızlanmalarına rağmen sadakati sağlamdı. Onun yanındayken tahtı için endişelenmesine hiç gerek yoktu. O ve kendisi üzerlerine atılan her şeyle yüzleşebilirlerdi.

Bir yıl önce olsaydı.

Şu anda ikisi ve tüm Vampir toplumu dışında endişelenmesi gereken başkaları olmasaydı.

Damien taş tavana baktı, sanki tavanın içinden yatak odasına ve içindeki gelinine kadar her şeyi görebiliyordu. Şimdi uyuyordu, hızla iyileşiyordu ve Siena'nın ona yardım etmesi için gönderdiği Keşiş'in gözetimi altındaydı. Likantropların Kraliçesi ve eşi İblis Elijah da üst kattaki misafir odasına yerleşmiş, akrabalarına yapılan saldırıyı duyar duymaz gelmişlerdi.

Bunlar artık onun ailesiydi. Ve onun için, evlilik, aşk ve gerçek eş olasılığını onlara açarak vermeye çalıştığı fırsata karşı temkinli ve saygılı olmak için kendi aralarında yeterince mantıklı olmayan bir serseri Gecegezenler topluluğundan çok daha fazla şey ifade ediyorlardı. Dönekliklerine ve sefahatlerine o kadar alışmışlardı ki, tüm bunların bir hediye olduğunu göremiyorlardı.

Adil olmak gerekirse, ikisi de umursayacak kadar hissedemiyordu. Bir bütün olarak, toplumu acı çekiyor ve sıkılıyordu, kelimelerin ötesinde bıkkındı ve nedenini anlamadan acı çekiyordu. Kaybolmuş olduklarını ve eğer sabır ve bilgelik gösterirlerse, kendisinin kendini bulduğu gibi, onların da kendilerini yeniden bulmalarına yardım etmeye çalışacağını anlamıyorlardı. Kanının olmasa da kalbinin inatçı kızı Jasmine bile ona sadık olmasına rağmen bunca zaman onunla dişe diş mücadele etmişti. Gerçekte, Syreena'ya duyduğu derin sevginin sonunda onu hayatından çıkaracağından korkuyordu. Bu aşkın cazibesine fazla kapılırsa, kendisinin de bir başkasına ihtiyacı olduğunu düşünerek büyüleneceğinden korkuyordu. Jasmine tüm tüylerine rağmen yumuşak kalpliydi. Yaşamı boyunca herkesten daha hassas olmuş, yerüstü dünyasının yalnızlığına dayanamadığı için tekrar tekrar melankoliye ve uyuşukluğa düşmüştü.

Ama hepsini öfke, omurga ve Himalayalar'dan daha sert bir tavrın altına gömmüştü. Şimdi en iyi iki arkadaşından biri gitmişti ve üzerinde kokusu bulunan kan miktarına bakılırsa öldüğü tahmin ediliyordu. Stephan'ın yok edildiği açıklıktan şiddet ve ölümün psişik rezonansı yayılıyordu. Damien ve Jasmine savaşçının topraktan ve havadan, kanından yayılan ölüm çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Muzaffer bir kana susamış vampirler her şeyi yapabilirdi.

Bu yüzden onu öldüren hasta piçlerin cesede ne yaptıklarını sadece Tanrıça biliyordu.

Artık Damien ve sevdiklerinin yapabileceği tek şey birlikte yas tutmaktı.

Ve yeni alacakaranlıkla gelenleri görmek için bekleyin.

Bölüm 20

Kan, çamur, ağaç kabuğu ve kim bilir daha nelerle dolu bir kap olan Kestra akşamki çileli günlerinden sonra çok kirliydi, bu yüzden Noah'ın banyo konusunda onun aklından geçenleri okumasına gerek kalmadı. Küvetin içi sıcak suyla dolarken onu küvetin kenarına oturttu. Büyük ve kare şeklindeydi ve vitray, dekoratif taş ve mermerden bir oyukta bir bank içeren bir köşeye sokulmuştu.

"Övündüğün meşhur küvet bu mu?" diye en sıkılmış tonuyla ve gözlerini abartılı bir şekilde devirerek ona takıldı.

Noah suya güçlü kokulu bir yağ karışımı ekleme görevinden döndü. Gözleri eğlenceyle parladı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"O kadar da etkileyici değil. Jakuzi yok," diye belirtti.

"Elektrik yok. Bir İblis'te teknoloji de bulamazsınız. daha önce keşfettiğiniz gibi. Aynı fikirde değiller biyokimyamızla."

"Evet, benimkilerle aynı fikirde." Suratını astı, alt dudağını dışarı itti ve seksi dolgunluğuyla onu baştan çıkardı.

Noah onun önünde durmak için hareket etti, sonra çömeldi. Temas için dizine tek bir parmak ucuyla dokundu. "Korkarım bu senin için değişecek başka bir şey. Tabii ki köyde elektrik var, bu yüzden eğer

Çok korkunç bir şey olursa orada arayabilirsin. İlkel yöntemlerimizden saklanabilmeniz için size küçük bir kulübe ayarlayabilirim. Kablolu yayın, saç kurutma makinesi ve hatta yüksek hızlı bilgisayar bağlantılarınız olabilir."

"Öyle mi?" Çok şaşırılmış görünüyordu.

"Evet, teknoloji bizimle aynı fikirde olmayabilir ama günümüzde ve çağımızda bu gerekli. Köyde bulunan ve benim için bu şekilde çalışan insan ortaklarım var."

"Kim olduğunu biliyorlar mı... ne olduğunu?"

"Bir ya da iki. Uzun süredir aile dostları. Uzun süreli aile dostlarının varisleri. İlgilenmem gereken daha acil konular olduğu için servetimi yönetmek için tam zamanlı çalışacak başkalarına ihtiyacım var. Bazen ihtiyacım olan şey bilgi meselesidir. Etrafımdaki zamanlardan bihaber olmama izin verirsem kötü bir lider olurum, her ne kadar bu zamanlar bazı yönlerimle her zaman uyuşmasa da."

"Evet. Bunu anlayabiliyorum. Ve hayır, elektriğe ihtiyacım yok. Hatırlarsanız ben bir deniz piyadesiydim ve bu" -eliyle banyonun lüksünü işaret etti- "pek de zor bir şey değil."

"Pek sayılmaz," diye kıkırdayarak kabul etti.

"Ve köyden internete ve çevrimiçi ticarete erişebileceğimi bilmek beni mutlu ediyor. Ya da buna benzer başka bir şeye. Sonuç olarak, burada oldukça rahat bir düzeniniz olduğunu söyleyebilirim." Gözlerini ondan kaçırdı ve elbisesinin üzerindeki bir yırtıkla biraz oynadı. "Burada yaşama olasılığı hakkında çok fazla şikayet bulamıyorum."

Noah kalbinin boğazına doğru büyük bir sıçrama yaptığını hissetti. Bu, ona en çok yaklaştığı andı.

kalmak istiyordu. Kalması gerektiğini zaten anladığından emindi ama bu onun kendi seçimini yapma yoluydu. Ve onu seçiyordu. İçinden geçen ani heyecan dalgası yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu. Kendini şekerçi d kk nında serbest bırakılmış bir  ocuk gibi hissediyordu. Kız kafasını kaldırıp baktığında onu korkutmamak için yüz ifadesini yumuşatmak için tüm çabasını ve becerisini harcadı.

Gözleri onunkilerle buluştu ve bir yanıt aradı. Hissettiği her şeyi gizlemekten çok mutluydu, bu yüzden gözlerindeki zevki görebiliyordu ve yorumunun amacını anladığını biliyordu. Eli sıcak bir şekilde dizine kapandı, avucu uyluğun üzerinde nazik  hareket etti, çürüklerin ve yarı iyileşmiş y rtıkların üzerinden nazik  geçti.

"Seni bu banyoya sokmalıyız," dedi nazik . "Yağ Jacob'ın benim için hazırladığı bitkisel bir karışım. Oldukça güçlü, seni uyarıyorum ama ağrıyan kaslarını ve cildini rahatlatacaktır. Ayrıca uyumana da yardımcı olacak."

Y rtık elbisesine uzandı, parmakları etek ucundan geriye kalanın etrafında kıvrıldı. Kadının elleri hemen onunkileri örtmek için aşağı indi ve hareketlerini durdurdu.

"Noah," dedi usulca.

Biraz  arpık bir şekilde gülümsedi ve onun sıkıntılı bakışlarına baktı. "İlişkimizin utangaçlık aşamasını atlattığımıza eminim," diye alaycı bir şekilde uyardı.

"Hayır." Başını salladı ve adam kaşlarını kaldırınca gülümsedi. "Yani, evet. Evet, utangaçlık aşamasını atlattık. Ben sadece..." Ellerinden birini serbest bıraktı, böylece parmaklarını saçlarının uzun, dalgalı bir kıvrımından geçirip yumuşak uzunluğundan aşağı kaydırabildi. Sesi boğuk çıkıyordu

cesurca ne demek istediğini açıkladı. "Uyumak istemiyorum, Noah. Bugün Samhain ve ben uyumak istemiyorum."

Noah dizlerinin üzerine çöktü, kafası ısı ve anlamla dolup taşarken dengesi tamamen kayboldu. Duygu tüm vücuduna yayılırken konuşamıyor, zar zor yutkunabiliyordu. Başını salladı, kendini yeniden odaklamaya çalıştı, bu çaba muazzamdı çünkü kız onu çok kolay tahrik ediyordu. Karmakarışık saçlarını geriye itmek için uzandı, bunu yaparken küçük ölü yaprak parçaları saçlarından kurtuldu.

"Kes... hayır," dedi sessizce, şakağına hararetli bir öpücük kondurabilmek için onu kendine doğru çekerek. "Yeterince şey yaşadın. Artık dinlenmenin vakti geldi."

Gülümsedi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Kestra yüzünü ona döndü, derin bir nefes alarak önce boynunu, sonra kaba yanağını okşadı ve çenesinin gölgesinin yüzünü sıyırmasına izin verdi. Dudaklarını adamın kulağına değdirerek okşamayı sonlandırdı ve adamın ürperdiğini hissetti.

"Bu duygu ne kadar asil olursa olsun," diye fısıldadı, sonra kasıtlı olarak ve yavaşça, "Bebeğim," diye devam etti, onun keskin nefes alışını tatmin olmuş ruhunda hissederek, "Sana ihtiyacım var. Bu gece benimle sevişmene ihtiyacım var."

Noah boğazından alçak bir ses çıkardı, sadece şiddetli bir vicdan savaşının yaratabileceği erkeksi bir acı sesi. Ama Kestra onun elinin kalçasında düzleştiğini, onu kalçalarına doğru çekerken neredeyse çaresizce kalçasının üzerinde kıvrıldığını hissetti. Ayaklarıyla itti, kendini onun istediğinden daha yükseğe kaldırdı, kalçalarıyla onun kalçalarını kavradı, kendini onun karnına ve göğsüne hizaladı. Kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı

sıcak bir şekilde. Gergin ve güçlü kolları kızın etrafını sararak onu daha sıkı bir şekilde kucakladı.

Kestra daha sonra elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu ağzına çekti. Adamın eli başını kavradığında dudaklarını Kestra'nın dudaklarına değdirmek üzereydi ki Kestra ağırlığını yana vererek Kestra'nın sıcak bedeninin altında yuvarlandı ve öpücüğünün ani ve kapsamlı saldırganlığını kabul etti. Dili derin, kadifemsi darbelerden oluşan bir patlamayla onunkini aradı, ihtiyacı zincirleme bir iniltiyle açığa çıktı. Adamın tutuşu kadının başını ve omuzlarını sert zeminin soğuk mermerinden uzak tutarken, kalçalarının arkasından destek almasını sağlayarak onu mükemmel bir şekilde kadının üzerine yerleştirdi. Kadının sıcaklığı adamın giysilerini çabucak sıyrıp geçti ve adam anında masasındaki önceki niyetini ve kadının üzerinde elbisenin ipliklerinden başka bir şey olmadığı gerçeğini hatırladı.

Kestra onun tepkisini hissetti. Onun kendisine karşı sertleştiğini ve şiştiğini, kendisine olan kontrol edilemez ihtiyacına cevap olarak ateşin alevlendiğini hissetti. Onun kendisine olan ihtiyacını kontrol edemediğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, adam kendini ondan geriye doğru fırlattı, dizlerinin üzerinde yükselirken çok ihtiyaç duyduğu nefesi almak için derin derin soludu, ona çok sıkı sarıldığı için yarı yarıya onu da beraberinde sürükledi.

"Hayır! Kes, hayır..." Kız onu takip ettiğinde inledi, elleriyle yüzünü kavrayıp onu uzaklaştırmadan önce kısa bir an için ağzını tekrar kapattı. "Lütfen," diye yalvardı kısık sesle, "lütfen beni onur ve ihtiyaç arasında seçim yapmak zorunda bırakma bebeğim. Lütfen..."

Bu istek öylesine acı vericiydi ki, ona tüm dikkatini vermesini ve saldırganlığından uzaklaşmasını sağladı. Bir an için gözlerini kapattı, içsel ve dışsal olarak

Kontrol. Sonra kendini ona bakmaya zorladı; çürüklerini, yaralarını ve kirlenmiş bedenini inceledi. Bu ona aradığı dayanak noktasını verdi, öyle olacağını biliyordu. Aniden ayağa kalktı, kadının ellerini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Banyo suyunu kapatmak için bir adım attı, sonra doğruldu ve iki elini saçlarında gezdirdikten sonra uzun bir nefes vererek ona bakmak için geri döndü.

"Yıkan," diye emretti ona, sesinin kısa çıkmamasına çalışarak ama başarısız olarak.

Adam hızla yanından uzaklaşırken kadın sadece gülmekle yetindi.

"İşim bittiğinde bu tartışmaya devam ederiz," diye seslendi adam kapıyı kapatmadan önce.

"Hayır, yapmayacağız," diye karşılık verdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Noah parmaklarını bir kez daha saçlarında gezdirmek için durmadan önce odasının içinde üç tur attı.

Tam olarak ne zamandan beri bu konularda savunma pozisyonuna geçmişti? Ne zaman arkasını dönse, kadın onun dengesini bozuyordu. Kendini bildi bileli kadınlarla ilişkilerinde çok iddialı bir kişiliğe sahipti.

Ama o dünyadaki diğer kadınlara benzemiyordu. Geçmişindekilerin hiçbirini önemsemedi. Kestra onun kalbini tutuyordu. Bu yüzden ona bir hazine gibi davranmak istiyordu. Onu incitme ya da ona karşı düşüncesiz davranma fikrine katlanamıyordu. Belki aşırı ihtiyatlı davranıyordu ama bunu duygusuzluğa tercih ederdi. Hayır. Burada haklı olan kendisiydi ve bundan emindi. O asla

kendi sınırlarının farkındaymış gibi görünüyordu. Samhain ve Beltane'nin bir arada olması umurunda değildi. Kızın acı çektiğini ve bitkin düştüğünü bildiğinde bunların hiçbir önemi yoktu.

Ama gezegendeki en baştan çıkarıcı yaratık o değilse, Allah belasını versin. Eğer kararlıysa, tıpkı onun yapabileceğini bildiği gibi, onun damarına basacağını biliyordu. O zaten bir ustaydı. Daha onlar tanışmadan önce bile bir ustaydı. En iyisini umabileceğini, Jacob'ın bitki yağının işe yarayacağını ve önceliklerini biraz olsun düzelteceğini düşündü. Bazen sanki kendini koruma duygusu yokmuş gibiydi.

"Noah!"

Nuh çığlığı duyunca başını kaldırdı, kalbi anında hızla çarpmaya başladı. Aceleyle kapıya yöneldi ve sonra tereddüt etti. Anında şüphelenmişti. Mahremiyetini korumak için onunla zihinsel temastan kaçınmıştı, ama onun kurnazca sataşmalarına daha fazla dayanamadı, bu yüzden çağrısının nedenini öğrenmek için düşüncelerine dokunmaya çalıştı.

Noah!

Zihninde çığlık çığlığa yayılan bu dehşet verici korku bir numara değildi. Noah banyoya daldı, parmaklarından anında ateş fışkırdı ve onları hazır olana kadar yakıp kül etti. Ancak gördüğü tek şey Kestra'nın oturmuş ve banyoya dalmış olduğuydu. Bir süre sonra onun titrediğini gördü.

Ve su fosforlu bir yeşil renkte parlıyordu.

Aceleyle ona doğru koştu, onun panik içinde nefes alışını ve her yinelemede daha da yükselen çığlıklar arasında kendi adını duydu. Elleri suya daldı ve kızın kaygan bedenini kendi bedenine doğru sürükledi.

Parıltı onunla birlikte geldi. Bir aura gibi tenine yapışmıştı. Noah da onun gibi auraları görebiliyordu ama daha önce hiç bu kadar tekdüze bir renk görmemişti. Ne de bu düzeyde bir parlaklık. Parıltının alanı ve şiddeti de artıyordu.

"Sakin ol bebeğim," diyerek onu çabucak yatıştırdı ve bir havluyu vücuduna dolamak için uzandı.

Onu kollarına aldı ve yatak odasına taşıdı. Onu yatağın ayakucunun hemen ötesinde, halının tam ortasına, dikkatlice yere bıraktı. Arkasında diz çöktü, dizleri kalçalarını kavrarken başını çenesinin altına sıkıştırdı ve güvenli kollarını ona doladı. Korkmuyordu. Ondan yayılan enerjiyi hissedebiliyordu, gittikçe güçleniyordu, görünüşe göre ona karşı geçirdiği her saniyede.

"Dinle Kes," dedi onu sakinleştirmek için yumuşak bir ses tonuyla. "Bu bir enerji ve senin içinden kaynaklanıyor, dışarıdan değil. Anlıyor musun?" Başını salladı ve onun sertçe yutkunduğunu duydu. "Bunu kontrol edebilirsin. Seni kontrol etmesine izin verme. Bu senin gücün, her neye dönüşürse dönüşsün. Doğuştan sahip olduğumuz diğer yeteneklerden hiçbir farkı yok. Doğuştan gelir ama ona hâkim olmanın yolunu gerçekten bulmak da bize bağlıdır. Anladınız mı?"

"Evet," dedi soluk soluğa ama adam onun nefes alışını kontrol altına almaya çalıştığını duyabiliyordu. Korkusu için onu suçlamıyordu. Vücudundan ilk kez ateş çıktığında dehşete kapılmıştı. Özellikle de olay öfkeyle tetiklendiği ve kontrol edilemez olduğu için.

Kendini daha makul bir seviyeye çekerken, "Güzel," diye onu nazıkçe övdü. "Ellerini uzat, tatlım. Bak. Gücün orada ne kadar güçlü olduğunu görüyor musun?" Islak saçları

başını salladığında çenesini fırçaladı. "Bu genellikle ellerinizin en iyi odak noktası olacağı anlamına gelir. Bunu elleriniz aracılığıyla yönlendirebilirsiniz."

"Bu... bu bir kovulma mı yoksa bir soğurma mı?" diye titreyerek sordu.

Zeki kız, diye düşündü, gücü bilinmediği ve kontrol edilmediği sürece kendisi için bir tehlike oluşturabileceği gerçeğine rağmen, onun zihninden duyduğu zevk ona sıkıca sarılmasına neden oldu.

"Bunu bilmiyorum," dedi ona. "Ama yaktığınız enerji miktarına bakarak karar verecek olursam, kovulduğunuzu söyleyebilirim."

"Ama yorgun hissetmiyorum. Yorgun hissetmeliyim."

Mantık, kendi enerjisini yakıyor olsaydı, kendini tüketiyor olacağını söylüyordu. Ve o mantıklı değilse hiçbir şey değildi. Kulağının kabuğuna doğru usulca iç çekti.

"Çünkü yaktığın benim enerjim, Kikilia," dedi ona nazikçe.

Nefes nefese kaldı ve hemen ondan uzaklaşmaya çalıştı. Adam onun korkusunu hissetti. Onu tüketmekten korkuyordu. Ona zarar vermekten.

"Hayır," dedi adam, onu sıkıca tutarak. "Bana zarar veremezsin. Sen bir acemisin ve ben de Yaşlı bir İblisim. Kaynaklarımın tükenmesi, uykusuzluğum ve gecenin savaşlarıyla bile ihmal edilebilir. Güven bana, bebeğim."

"Tamam," diye nefes aldı ve hemen başını salladı. Kızın ona güvenmesi, hatta adamın yüzünü bile aramaması onu memnun etmişti.

Onunla aynı fikirde olmadan önce gözlerini ya da düşüncelerini.

"Biz simbiyotik bir yapıya sahibiz," dedi. "Biz ikimiz olduğumuz sürece biriz. Ben sol elim. Sen sağ elsin. İçine aldığın şeyi dışarı atmalısın, yoksa güç dalgalanmasıyla karşı karşıya kalan bir ampul gibi kendini yakarsın. Önce, içinizde benden güç alan yeri hissedin. Hisset ve kendini bu bağlantıya alıştır."

"Yapamam. Ne demek istediğini anlamıyorum!" "Şşş."

Noah onun çenesini eline aldı ve yüzünü kendisine doğru eğdi. Onun kocaman gözlerine baktı ve nazikçe gülümsedi, her hareketi ve her düşüncesi yavaş ve kolaydı, böylece onu paniğe sürüklemeyecekti.

"Sanırım bunu neyin tetiklediğini biliyorum," dedi, dudakları eğlenerek seğiriyordu. "Hormonların çalkantı içindeydi."

Ağzı şok içinde açılmış bir halde ona inanamayarak güldü.

Kendini kanıtlamak için eline geçen bu fırsatı değerlendirmekten başka bir şey yapamadı. Onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı ve nefes almak için uzaklaştığında onu soluksuz bırakan bir yoğunluk ve hararetle öptü. Yeterince emin, bir yıldırım böceği gibi parlıyordu, şimdi tüm oda bundan aydınlanıyordu.

"Aşırı duygular genellikle yeni bir güç için tetikleyicidir. Bir ara Bella'dan bunu anlatmasını isteyin. O klasik bir örnektir." Noah, Isabella'nın o olay sırasında neredeyse kendisini ve Legna'yı öldüreceği gerçeğinden bahsetmedi. "İçinizde, duygularınızın merkezini hissettiğiniz o yer

öpüştüğümüzde. Ruhsal, fiziksel değil," diye düzeltti kuru bir sesle, kız kıkırdayınca. Onun mizahına aldırılmıyordu. Bu ona kızın daha sakin ve mantıklı olmaya başladığını gösteriyordu. "Burası senin gücünün bana dallanacağı yerle aynı yer. Bunu bir öpücük gibi düşün ama enerji formunda."

"Anlıyorum. Şimdi hissediyorum," dedi biraz da huşu içinde. "Bu tıpkı zihinlere dokunmak gibi, sadece kafamdan değil kalbimden."

"Güzel. Sende var." Onun bunu anladığını biliyordu çünkü bağlantının sadece fiziksel bir tezahürü olsa da, çekimin kalbinin etrafında merkezileştiğini hissetti. "Şimdi, bunu sizin için aynı şekilde açıklayamam, çünkü her birimiz için farklıdır. Ama enerjiyi -örneğin ateş toplarını- dışarı atmak için içimdeki enerji 'kuyusundan' çekiyorum. Sizin durumunuzda, parıltı tüm dokularınıza doğru bir taşma olduğunu gösterir. Sizin 'kuyunuz' tüm bedeninizdir. Kişisel enerjinizden değil, yalnızca parıltıdan faydalanmaya dikkat edin. Bu sizi tükenmekten koruyacaktır. Şimdi"-Noah ellerini onun önünde hareket ettirdi ve parmak uçlarını birleştirerek parmakları küresel bir şekil oluşturmaya kadar birbirine dokundurdu-"başlangıç olarak iki elinizi kullanın. Tek elle küre yapmak daha sonraya bırakılmış bir beceri. Ellerinizi bir top haline getirin, sonra da enerjiyi bu şekle yönlendirin. Ürettiğiniz enerji türüyle uyumlu şekiller oluşturabileceğinizden emin değilim ama denemeye değer. Umarım bu şekilde kontrol edilebilir."

"Aksine...?"

"Yatak odasını havaya uçurmak."

"Sormam gerekiyordu," diye mırıldandı. Nefes aldı, sertçe nefes verdi, sonra onun ellerinin şeklini kendi elleriyle eşleştirdi. Yeşil enerjinin derisinden ve uzuvlarından süzülerek parmak uçları arasında oluşan boşluğu doldurduğunu hayal etti. Aynı anda

Noah bir ateş topu çizdi ve yavaş bir tempoyla ona nasıl görünmesi gerektiğini gösterdi.

Neredeyse anında ellerinin kafesinde yeşil, dönen bir enerji topu oluşmaya başladı. Hızlı ve yumuşak nefes alıyordu ama konsantre olduğu için kontrollüydü. Noah, her ikisi de bir softball'dan biraz daha büyük bir enerji küresini avuçlarının içine alana kadar kulağına yumuşak teşvikler ve rehberlik mırıldandı.

"Tamam," dedi kolayca. "Şimdi cesur ol bebeğim. Bu şeyin ne gibi numaralar yapabileceğini göreceğiz." Kız güvenle başını salladı ve adam derin bir nefes aldı. "Sana kütlesi ve şekli olan bir top gibi geliyor, bu yüzden şimdi onu tek elle kullanabilirsin. Sen onu fırlatana kadar enerji kaynağına bağlı kalır, bu yüzden düşürülemez. Onu tek bir ele aktar... İşte. Güzel. Atıcılıkta iyi misin?"

"Bir kız gibi fırlatıyorum," dedi pişmanlıkla.

"Bunun bir önemi yok," diye kıkırdadı. "Sadece karşımızdaki duvara nişan al. Eğer onu havaya uçurursan, en azından sadece koridora açılır."

"Öğretme yöntemlerinin berbat olduğundan bahsetmiş miydin?" diye sordu.

"Hayır." Güldü. "Yap hadi. Etrafta bizden başka kimse yok. Güvenlidir."

"Ünlü son sözler."

Topu öne doğru, el altından ya da el üstünden atmak yerine, yandan tutarak, sanki bir frizbi fırlatır gibi elinden serbest bıraktı. Bu dahiyane bir yöntemdi, ona en iyi kontrolü ve rahatlığı sağladığını düşündüğü bir seçimdi ve hedefi tam on ikiden vurdu.

Top duvara tam ortadan çarptı.

Ve onlara doğru bir kavis çizerek geri döndü. Anında ikisi de harekete geçerek bilinmeyen tehditten uzaklaştılar. Kes yatağın üzerinden yuvarlanıp uzak tarafa düştü ve Noah onun arkasına bir kedi gibi indi. İkisi de uğursuz küçük yeşil topun bundan sonra ne yapacağını görmek için eğildiler.

"Büyük ihtimalle kendi gücüne karşı bağışıklığın var," diye fısıldadı, bir tehdit karşısında sesini otomatik olarak alçaltarak. "Ve bu bir enerji biçimi olduğu için, muhtemelen onu emebilirim."

"zlmektense güvende olmak en iyisi," diye onun yerine sözlerini tamamladı. "Biliyorum."

Noah bakışlarını topa dikti. Top değişmişti. Hâlâ parlıyordu ama çekirdeğinde farklı bir kütle varmış gibi görünüyordu. Ayrıca nabız gibi atmaya başlamıştı; yavaş, sabit ve ritmi varmış gibi görünen bir flaş.

"Tuhaf," diye düşündü ve ayağa kalkmak için hareket etti.

Ama Kestra onun kolunu yakaladı ve muhtemelen bunu yapmak için kullandığı etkileyici gücün farkında bile olmadan onu tekrar yanına çekti.

"Kal," diye emretti, ona itaat etmesi için herhangi bir talep izlenimini ortadan kaldırdı. Onun kıldandığını hissetti, bir komutun alıcı ucunda olmanın onu yanlış şekilde ovuşturduğunu biliyordu. Buna alışık değildi. Tüm dikkatini halının ortasında duran ve garip yeşil ışığını saçan küreye vermemiş olsaydı glmseyebilirdi. Yine de onun talebine kulak vererek geri çekilmesine sevindi.

Noah beklerken Kes'in gözleri küreye dikildi.

Kestra izledi, yükselen ve alçalan ışığın ritmini saydı. Hızı not ediyordu. Temponun arttığını, ışık patlamaları arasındaki sürenin kısaldığını görmekten çok hissetti.

"Oh, kahretsın!"

Kestra yıldırım hızıyla kendini Noah'nın ulaşamayacağı bir yere fırlattı, onun elinden kurtulup enerji topunun tam üstüne gelecek şekilde yuvarlandı.

"Kes!"

Topu yeniden ele geçirdi, yeşil enerji anında tenine yapışan hafif parıltıyla karıştı. Kestra tam boyuna ulaştı ve en yakın pencereye doğru koştu. Noah, yumruğunu ve ön kolunu kalın cama vurup camı paramparça ederek etrafına savurmadan önce ancak yarısına kadar gelebilmişti. Sonra, bu kez tam bir kavis çizerek topu mazgalların üzerinden bahçelerin üzerindeki havaya fırlattı. Ağaç seviyesine ulaşmak üzereyken şiddetli bir öfkeyle patladı.

O sırada Noah Kestra'yı yakalamıştı ve sırtını patlamanın gücüne dönerken onu vücudunun kalkanına doğru döndürdü. Patlamanın enerjisi onlara çarptı ve o da bunu otomatik olarak emdi. Ancak odanın diğer tarafına fırlamalarını engelleyebilmiş olsa da, pencereleri kanatları içinde tutmayı başaramadı. Camlar etraflarında patladı, renkli parçalar her taraftan üzerlerine yağdı. Kestra'yı tamamen korumuş, başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti.

Her şey üstlerinden geçtikten sonra doğruldular ve artık tehlike geçtiğine göre her ikisi de

aceleyle boş pencere çerçevelerinden eğilip verdiği hasarı görmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Jeepers."

Yumuşak bir sesle söylenen huşu kelimesi Noah'ın beklediği son şeydi ve birden kendini gülerken buldu.

Bir zamanlar morsalkım ve söğüt korusu olan küçük kahverengi krateri incelerken, "Sanırım öyle," diye kıkırdadı. Şimdi çardaklardan ve ağaçlardan geriye kalan tek şey yanmış odun kütükleri ve hâlâ düşmekte olan bir moloz yağmuruydu. "Gücünle ilgili bundan sonraki tüm alıştırma ve derslerin dışarıda yapılması gerektiğini hatırlat bana."

"Mmm," diye başını sallayarak onayladı. "Pencereler için üzgünüm."

"Pencereler değiştirilebilir," diye omuz silkerek işaret etti. Sonra odaya geri çekilip ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

Güldü ve ona yan gözle baktı. "Tatlım, bildiğim bir şey varsa o da bombalardır."

"Elbette." Botları metal ve cam üzerinde çtırdayarak ona doğru ilerledi. Sonra çıplak ayaklarını korumak için onu kucağına aldı ve enkaz alanından uzaklaştırdı. Yatak odası ve muhtemelen kalenin o tarafındaki her oda tam bir felaketti. Yine de nedense aptal gibi sırtıyordu. Onunla pek çok açıdan gülünç derecede gurur duyuyordu. Onun güçlü olduğunu biliyordu ama böyle bir şeyden hiç şüphelenmemişti. En iyi yeteneklerinin büyütülmüş bir tezahürü. Bu onun eğitiminin hızlı ve kolay geçmesini sağlayacaktı ve tüm olasılıklar karşısında duyduğu heyecanı hissedebiliyordu. "Paralı askerlik işinin resmen bittiğinin farkındasın değil mi?"

"Tabii ki," diye kabul etti, küçük, kederli bir iç çekiş bastıramadı. "Ama-"

"Hayır." Ses tonu sertti ve tartışmaya yer vermiyordu. Koridora çıktı ve sahanlığı geçerek kalenin karşı tarafına yöneldi.

"Sadece diyordum ki-"

"Hayır."

Ağır bir teslimiyetle iç çekti.

"Peki. Eğer bu kadar gergin ve ahlaklı olacaksan o."

"Merak etme," diye kıkırdayarak onu yatıştırdı. "Yapacaksın dünyamızda havaya uçuracak çok şey var. İnanın bana."

"Söz mü?" diye sordu.

"Kralınız olarak benim sözüm."

"Ha!" Sonra onun küçümseyen bakışları karşısında, kırılan onurunu hafifletti. "Sen benim Kralım değilsin," diye nazikçe hatırlattı ona.

"Yine de bu benim sözümün değerini değiştirmez."

"Hayır, ama bir şeyleri nasıl ifade ettiğine dikkat etmelisin."

"Komik," diye düşündü Elijah'ın Nuh'un misafiri olarak uzun zaman geçirdiği yatak odasının kapısını tekmeleyerek açarken, "ama senin olup olmadığımı düşünmem gerektiğini sanmıyordum, Kral, insan ya da başka türlü."

Onu yatağa yerleştirdi ve anlamlı bir bakış atmak için geri çekildi. Kadın çoktan düşünmeye başlamıştı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle ve uzanıp sıcak elini adamın karnına koydu.

"Bir noktayı kabul etmek mi? Bana mı? Görünüşe göre beni bir kez daha şaşırttınız."

"Ha. Ha. Ha," dedi kuru bir sesle, adam onun elini kendi eliyle kapatırken.

Kestra onun aniden sertleştiğini hissetti ve bakışlarını onun yüzünden ayırdı. Onun geniş bakışlarını karnına bastırduğu eline kadar takip etti. İlk kez gömleğinin üzerinde kırmızı bir lekenin yayıldığını fark etti. Aniden doğruldu ve yarasını görebilmek için elini çekmeye çalıştı.

"Benim değil," diye usulca düzeltti onu.

Sonunda, vitray pencereye aceleyle çarpması sonucu avucunda, ön kolunda ve pazusunda oluşan kırmızı kan izlerini fark etti.

"Vay canına. Hiçbir şey hissetmedim," dedi adam onu itip kendine verdiği zararı daha iyi inceleyebilmek için yanına otururken.

"Bu benim hatam," diye mırıldandı, bunu açıkça hissediyordu. "İçeride yeni bir güçle asla uğraşmamalıydım. Bundan daha iyisini biliyorum."

"Beni sakinleştirmeye çalışıyordun," diye hatırlattı ona. "Tanrı aşkına, bir uzaylıya dönüştüğümü sandım."

"Neredeyse yedi asırlık yaşamım kafamı kullanmam gerektiğini söylüyor," diye karşı çıktı ve kadının derisine cam saplandığını görünce yüzünü buruşturdu. "Kıpırdamadan otur. Eminim Elijah'ın banyoda ilk yardım malzemeleri vardır."

Adamın banyoda kayboluşunu izledi, bakışlarını sadece göklerden gç almak için kısa bir süreliğine ayırdı.

"Bana kontrol manyağı demek zorundaydın," dedi hafif bir tiksintiyle. "'Biraz otoriter' ya da hatta 'biraz inatçı'ya bile razı olabilirdim, ama hayır..." İçini çekti, sesi çok sinirli geliyordu. Sonra yan odadaki adama seslendi. "Bunlar sadece yzeyssel kesikler," diye seslendi.

"Avucunuzdaki değil," diye karşı ıktı.

"Ne olursa olsun, Gideon kendi başıma hızla iyileēeēeđimi söyledi. Neden bu kadar telaşlandığınızı anlamıyorum."

"nk," dedi elinde ilk yardım çantasıyla yatağa yaklaşırken hararetle, "seni yaralı görmekten nefret ediyorum."

Kestra, onun sözlerinin içinde yarattığı sıcak ve bulanık duygularla uğraşmakla meşgul olduğu için bu konudaki son sözü açıkça söylemişti. Yine de onu şekerlemeden yapılmış bir kadına dnştrdğu için ona lanet olsun.

Başını yaralı kolunu incelemekten kaldırıp ona düşüncelerinin kontrolden çıkmadığını gösteren bir bakış attı.

"Evet, ylesin," diye homurdandı iyi huylu bir şekilde.

"Bana yaptıklarının adil bir karşılığı," diye karşılık verdi, dumanlı gözlerinde bir ışıltıyla.

Sabırsızca bacaklarını yatağın kenarına attı ve adam avucundaki yarayı temizleyip sararken kıpırdanmaya başladı.

"Oh, bebek gibi davranmayı bırak," diye yakındı, adam onu tatmin etmek için çok uzun sürdüğünde.

Öfkeli bir iç çekişle onu çenesinden yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. "Bilmem gereken bir acelen mi var?"

"Şey, dışarı çıkmayı düşünüyordum. Bilirsiniz, bu bebekleri bir tur attırıp neler yapabileceklerini görmek için!" Yüzüne sert bir kaş çatma ifadesi yayılırken bile parmaklarını yüzüne doğru salladı. "Oh, hadi ama! Yepyeni bir silah aldığın zamanki gibi. İlk dolu şarjörüyle lazer görüşlü, ince hatlı bir yarı otomatik. Yapmanız gereken ilk şey o lanet şeyi ateşlemektir! Hisset. Geri tepme yüzünden kollarınız ağrıyana kadar acele edin. Anlıyor musun?"

Noah gülme ve onun coşkusuna kapılma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Aslında paralellik o kadar da uzak değildi. O anda neredeyse askeri eğitiminin kokusunu alıyordu ve bu onu büyülüyordu. Ve evet, bu yeni güce bir an önce alışmalıydı.

"Ama bu gece değil," dedi kısa ve öz bir ses tonuyla. "Bunu yarına saklayalım, Kestra. Dinlenmeye ihtiyacın var ve açıkçası benim de en azından bir uzvunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağın bir saate ihtiyacım var... hatta sağlıklı bir saç telini bile. Şimdi sakınleş."

Lanet olsun. Ona surat asma numarası yapıyordu. Bunun akıllı bir erkek üzerinde işe yarayacağını mı sanıyordu? Kadınlar ona altı yüzyıldır surat asıyordu. Bu onu zerre kadar etkilememişti.

Belki de onu son derece öpülebilir göstermek dışında. Dudaklarında tatlı pembe bir kızarıklık vardı ve şaşkınlığını ifade etmek için dudaklarını dışarı ittiğinde bu kızarıklık iyice koyulaştı. Ve neden eski bir milis cum

Paralı askerin surat asmak gibi kadınsı bir ifade kullanmasına ne demeli? Kadın aktivistler mezarlarında yuvarlanıyor olmalılar.

Nuh kendini onun koluna bakmaya ve yaralarını bağlama işini bitirmeye zorladı. Avuç içinden omzuna kadar gazlı bezle sarıldığında, sonunda cesaretini toplayıp yüzüne tekrar bakabildi. Yüzündeki somurtkanlık kaybolmuş, yerini hayal kırıklığı ve boyun eğmişlik ifadesi almıştı.

"Ne?" Rahatsızlığını sabırsızlıkla örtbas etti. "Bu güçle oynamama izin vermiyorsun. İzin vermiyorsun. Seninle oynamama izin ver. Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun ve ben
Şu anda senden pek hoşlandığımı sanmıyorum."

"Seninle oynamak." Bunu gerçekten söylemiş miydi? Noah, kızın kendisinde kolayca tetiklediği o şimşek hızındaki farkındalık dikkatini çekince sertçe yutkundu. Onun kendisiyle oynamasına neden izin vermediğini hatırlamaya çalışıyordu, konu erotik düşünceler ve karışık öncelikler karmaşasında kaybolmuştu.

"Ben..." Sesi onun hoşuna gitmeyecek kadar sert ve tahrik edici çıkınca boğazını temizledi. "Seni hiçbir şeyden mahrum etmek istemem," diye makul bir açıklama yaptı. "İstediğin her şeyi yapmakta özgürsün. Bağımsız bir insan olduğunu biliyorum. Ama," diye devam etti, hınzır bir gülümseme kızın lezzetli görünen dudaklarının köşesini kıvırdığında, "ama girdiğin dünya söz konusu olduğunda ben daha yaşlı ve bilgeyim ve tavsiyelerimin arkasında bir neden olduğunu anlamalısın. İyi bir neden. Ve seni güvende tutma arzusu."

"Hmm." Bir an için bunu düşünmüş gibiydi. Sonra ayağa kalktı ve havlusunu çekerken ona doğru döndü. Pamuklu kumaş vücudundan uzaklaştı ve ona şık vücudunun göğüs hizasında bir görüntüsünü bıraktı. "Benim bir

Seni de güvende tutma arzusuyla," dedi ona usulca.
"Burada, kollarımda güvende."

Kollarını onun boynuna doladı ve daha da yaklaşabilmek için bacağının etrafından dolandı. Bu, göğüs ucunun sert tepesinin dudaklarına cesurca sürtünmesine neden oldu. Kız bu kadar kolay hakimiyet kurup içindeki ateşi ortaya çıkardığında, bastırılmış bir ihtiyaç sesi çıkardı. Ateş, derisinin ve kemiklerinin üzerinden akarak her ikisini de eritti, ta ki sert, gergin kaslardan ve uyarılmanın ağrıyan ağırlığından biraz daha fazlası olana kadar. Bunların hepsine güvendiğini, utanmaz ve acımasız bir siren olduğunu biliyordu.

"Noah," diye fısıldadı onun saçlarına doğru. "Seni istiyorum. Senin de beni istediğini biliyorum."

"Seni arzulamak söz konusu değil," diye mırıldandı, konuşurken ağzı onun sıcak teninde geziniyordu. Dilinin ucunun göğsünün yüzeyine değmesine izin verdi ve kadın bir nefes alıp ürperdi. "Seni her zaman isteyeceğim."

Noah onun cazibesine kapıldı, sert meme ucunu ağzının sıcak boşluğuna çekti, dizleri biraz zayıflayana ve yumuşak bir zevk iniltisiyle ona sarılana kadar dilini ustaca bir hız ve basınçla üzerinde gezdirdi. Dişlerinin alaycı bir sıyrığıyla onu terk etti. Eğer kadın baştan çıkarma oyunu oynamak istiyorsa, adam bunu memnuniyetle yerine getirecekti.

"Oh, bu çok iyi hissettiriyor," diye kulağına nefes verirken yüzünü saçlarına sürttü. "Nasıl ya da neden bilmiyorum ama beni çok... Çok..."

"Sıcak," dedi kabaca. "Teninden yayıldığını hissedebileceğim kadar sıcak."

Elini uzatarak kadının göğsünü uzun ve zarif bir hareketle okşadı. Onun

Sonra parmakları onun yan tarafındaki kıvrım boyunca aşağıya doğru kayarken, bir kez daha karanlık, baştan çıkarıcı meme ucunu emmek için uzandı. Bu sefer onu daha sıkı, daha sert çekiyordu. Kızın haykırışını duymak konusunda daha ısrarcıydı ve kız da bunu hemen yaptı. Baş adamın kine dokunmak için eğildi, yüzüne ve boynuna doğru sarkan nemli saçları adamdan yayılan ve giderek artan sıcaklıkla soğuk bir tezat oluşturunuyordu.

Noah dilini, göğsünün üzerinde çaprazlama uzanan soluk bir yaranın üzerinde nazikçe gezdirmek için hareket etti. Kadın hevesle parmaklarını adamın koyu renk saçlarına geçirdi ve titreyen bir iç çekişle başını kendine doğru tuttu. Adam karşı göğsüne dokunmak için hareket ettiğinde tırnakları kafa derisine sürtündü ve bu his omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Sanki bütün gün bana dokunmanı beklemişim gibi hissediyorum. Aklımın bir köşesinde duruyordu, bu gece olan her şeye rağmen her fırsatta ileri atılıyordum," dedi.

Bıyıklarının gece gölgesi tenini yaktı; dili ve dudakları kavruldu. Kestra onun ellerinin belinin kıvrımlarında gezindiğini hissetti ve bir dakika önceki istekleri ne olursa olsun, şimdi tamamen o anla meşgul olduğunu anlamamanın verdiği memnuniyetle içini çekti. Noah dudaklarını Kestra'nın göğüs kemiğine bastırarak ona karşı kıkırdadı.

"Kendinden çok eminsin, değil mi?" diye sordu ateşli elleri kadının kalçalarında gezinirken.

Onun ipeksi saçlarına gülümsedi.

"Tüm kanıtlar benim lehime görünüyor," diye kabul etti, sinsi tonu onu yalanlamaya cesaretlendiriyordu.

"Peki ya sana bir ders vermek için durursam, benim veledim?" Bunu, parmakları kalçalarının V kısmına doğru kayarken, ince beyaz bukleler arasında alaycı dokunuşlarla fırçalarken sordu. O kadar yumuşak ve nemli hissediyordu ki, sıcaklığı parmak uçlarına heyecan verici bir merhem gibi geliyordu. Kadının tatlı, seksi kokusu adamın üzerine sinerken, ona duyduğu özlem de onu derinden etkiledi. Onu asla terk edemezdi.

Asla. Hayatının geri kalanında.

Kestra, adamın kayıtsız alayını bir kenara bırakıp parmaklarını onun davetkâr etine sokmasıyla nefesini tuttu. Aynı hızla gittiler ve adam garip pozisyonlarından dolayı derin bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyordu. Onu bir sıçrayışla yatağa doğru savururken resmen kamçı etkisi yarattı. Dizlerini birbirinden ayırdı, bakışları sıcak ve niyetliydi, kadın onun görüşüne ve ona yapmak istediği diğer her şeye açıldı. Kız odayı sesle dolduracak kadar sert nefes alıyordu ve adam ona hissetmeyi öğrettiği şeyi hissetmeye ne kadar hevesli olduğuna gülümsedi. Birlikte hissetmeyi öğrendikleri şeyi.

Noah onun dizini öpmek için eğildi, karışık renkli gözleri yukarı doğru kayarak onunkilerle buluştu ve onu tamamen meşgul ettiğinden emin oldu. Aradığı avucunu kızın pürüzsüz iç uyluğunun iç kısmında gezdirdi. Ağzı hızla onun yoluna düştü ve dudaklarından bir beklenti sesi tısladı. Kestra'nın gözleri refleks olarak kapandı ama parmaklarının keskin sıkışı, onunla göz temasını kesmeyi yeniden düşünmesini gerektirdi.

"Oynamak istiyordun," diye azarladı kalın bir sesle. "Bırak da oynayalım."

Bir diziyle yatağın kenarından itti ve ellerinin üzerinde, bir avucu başının iki yanında ve dizlerinin üzerinde uyluklarının arasında olmak üzere tüm vücudunun üzerine indi.

Kestra onun saldırganlığını ve kokusunu aynı anda içine çekerek nefes aldı. Uyluklarının önünü Kestra'ninkilerin arkasına bastırdı, onu daha da açıkta bıraktı, savunmasız bıraktı ve hala tamamen giyinik olduğunu ve tamamen onun her kaprisine hizmet ettiğini fark ettiğinde kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Ahh," diye usulca kulağına homurdandı, dudakları hassas lobunun üzerinde oynuyordu. "Sonunda bu oyunu iki kişinin oynayabileceğini anladı."

"En iyi olan kazansın mı?"

"İkimiz de kazanabiliriz," diye düzeltti ve bu cümleyi dilini erotik bir şekilde boynundan aşağıya doğru gezdirerek noktaladı. Ağırlığını tek eline verdi, serbest bıraktığı avucunu ve genişçe açtığı parmaklarını kadının köprücük kemiğine dayadı. Göğsünün üzerinden hızla aşağıya, karnına doğru indi ve bir ressamın yaratıcılığıyla uzun bir dakika boyunca tüm kıvrımları ve hassasiyetleri keşfederek onu fırçalarken beklenti dolu bir titreme içinde daldı.

Parmak uçları nihayet kadınsı bedeninin hazır kıvrımlarında aceleyle terk ettiği keşiflerine geri döndüğünde Kestra bariz bir rahatlamayla iç çekti. Ona olan tutkusunun derinliklerine inen bir öpücükle onu yakalamadan bir an önce ağzına doğru sıcak bir nefes verdi. Onun vahşi düşüncelerinin zihninde patladığını ve nefesini kestiğini hissetti.

Çok ıslak. Çok sıcak. Benim için. Senin içinde nasıl olacağımı öğrenmek için bir ömür harcayabilirim.

Kestra adamın omuzlarına yapıştı ve adamın ona gösterdiği ilgiden dolayı vücudunda gergin bir zevk oluştu. Ama bu düşünceler onu aniden harekete geçirdi, parmakları gömleğine uzandı ve onu pantolonunun bel bandından çekip çıkardı. Onun dokunuşuyla derinden inledi

Sırtının çıplak tenine doğru kaydı, ama onu soymasına izin vermek için ellerini ondan çekmeyi reddetti. İki uzun parmağı hazır olan açıklığına girdiğinde haykırdı, tahrik olmuş bedeninin nektarı onu yıkarken dokunuşuyla sıcaktı. Kasıklarında cevap veren bir özlem dalgasının kalınlaştığını, ereksiyonunun en sevdiği sığınak için zorlandığını hissetti.

Ama bütün gece onu öyle ya da böyle özlemişti, şimdiye kadar yaratılmış her duygunun sıkıcılığından geçmişti ve şimdi çok çabuk pes etmeyecekti. Ancak onun için tamamen zıt planları vardı.

Başparmağının ustalıkla hareketinden çok hoşlanan o özel uyarılma noktasını aradı. Bunu, parmaklarının vücudunun derinliklerine dalması ve ağzının göğsünü emmesiyle birleştirdi. Tırnaklarının aniden sırtına battığını hissetti ve onunla birlikte titredi. Kalçaları, parmaklarının ritmine uymak için yataktan yukarı doğru fırladı, tıpkı ağzını karnına ve ortasındaki hassas çizgiye aktardığı gibi. Göbeğinin altındaki ilerleyişi onu gömleğinin altından kavramaktan mahrum bıraktı, bu yüzden kendini saçlarında derin bir parmak tutuşuyla tatmin etmek zorunda kaldı, onu kendisine tuttu - ya da belki de onu uzaklaştırdı, bir saniyeden diğerine hangisi olduğunu anlayamadı.

Nuh'un dili, başparmağının onun üzerinde yaptığı işin yerini aldığı anda, Kestra zevkle haykırdı. İlk başta bu bir inkâr sesiydi, onu bu aşırı duyarlılık seviyesine itmemesi için yalvarıyordu. Sonra kabullenmeye ve nihayet cesaretlendirmeye dönüştü. Dizlerinin omuzlarına bastırıldığını hissetti, dilinin üzerinde oluşup akarken ihtiyacının hoş ambrosia'sını tattı. İç kasları parmaklarına yapışmış, körü körüne serbest kalmak istiyordu. Bir serbest bırakma

itilmiş onu doğru ve sonraki an ile bir
hem tat hem de dokunuşun sanatsal
kombinasyonu.

Kadının orgazmlarının terk edilmişliğini, çıgıllara varan ve bazen çıgılları aşan sesli haykırışlarını seviyordu. Yine de ona baskı yaptı, onunla alay etti, güçlü bacakları onu aşırı hassas bedeninden neredeyse tekmelemeden önce mümkün olan her son nefesi ve aksayan iniltiyi sürükledi. Sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini çıkardı. Önünde uzanmış, kızarmış ve hala hazır, nefesini tutmak için soluk soluğa yatıyordu, tüm bunlar onu daha hızlı soyunmaya teşvik eden güzel bir uyarılma resmi çiziyordu.

Sonunda çıplak kaldığında, yaklaştığını haber vermek için ağzının fırçasını kullanarak vücudunun uzunluğuna doğru sürüklendi. Kadının bacaklarının titrediğini, nefesinin yumuşak, soluk soluğa titrediğini hissetti ve kadının, zevk konusunda böylesine çaresiz bir noktaya ulaşması için gerekli olan güven ve açıklığa izin vermesi onu alçalttı. Kollarını boynuna dolayıp onu ağzına çektiğinde, kalbi onunla konuşmak için kullandığı samimiyet ve duygularla çarpıyordu. Yine de bu konudaki düşüncelerini saklıyordu ve bu ona acı veriyordu, ama onun teklifini kabul etmeye hazırdı. Birkaç gün önce vermek istediğinden çok daha fazlasıydı bu.

Bir an için, onun ipeksi bacaklarının etrafını sarması, baldırlarının kalçalarına yaptığı baskının onu kendisine doğru çekmesi, ona doğru yerleşirken sertleşmiş shaftını hoş bir sıvıyla yıkaması hissinde kaybolmasına izin verdi.

Kestra elini vücutlarının arasında kaydırды, onu aradı, parmakları ve kendisi doyana kadar ıslak kıvrımlarına bastırdı, şişmiş penisinin başı onu o kadar yakından okşuyordu ki ikisi de inliyordu.

erotizm. Ona sonsuza dek ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Adam onun bedeninden zevk almak için acele etmezken, kadın onun arzusuyla kıvranıyordu. Adamın manipölasyonları onu uçurmuş ama yine de yoksun bırakmıştı, çünkü onu kalbinin derinliklerine götürememiş, ona sarılmak için yanıp tutuştuğu çekirdeğine kavrayamamıştı.

"İçime gel, Noah," diye yalvardı nefes nefese. "Lütfen... lütfen..." Bu kelime bir ayine dönüştü, kadın bu yakarışı tekrar tekrar fısıldadı, bazen de adam ona doğru kayarken boğazında düğümlendi. Ama adamın vücudundan sıyrılıp kendi vücuduna düşen ter damlacıklarını hissetti, saçlarının nemlendiğini ve koyu renk buklelerin kıvrımlarının arttığını gördü. Yine de onun ne aradığını biliyordu. Onu birkaç dakika daha tahrik etmeye devam ederse bunu bulacağını biliyordu.

Refleks olarak sıkıca kenetlendiklerinde göz kapaklarının arkasında parlak renkler patlayarak serbest kaldı. Sonunda, titreyip nabızı atmaya devam ederken, adam onun eşliğini buldu ve içine girmeye başladı.

Nuh onun içine girerken iç kaslarının ritmik sıkışmasına karşı koydu. Kadın kaygandı ama sıkıydı, aynı anda hem zevk spazmlarını bitirmeye hem de adamın boyuna uyum sağlamaya çalışıyordu. Nefes kesici ve inanılmaz bir duyguydu ve nabızı saldırı altında atıyordu.

"Kes...ah, bebeğim..." Adam kızın içine doğru daha da kayarken zar zor konuşabiliyordu, kızın elleri aşağı kayarak rehberlik, kışkırtma ve çaresizlik içinde adamın kalçalarını kavradı.

Kestra onun kaydığını, bir dizini desteklediğini, kaldıraç olarak kalçasını tuttuğunu hissetti ve sonra kabzasına kadar içine gömüldü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Her seferinde nasıl ilk seferki gibi hissettirebiliyordu? Sanki yeni ve harika bir şeymiş gibi.

Sadece keşfetmek mi? Gittikçe daha az vahşi ama daha yoğun hale geldiler. Bu bir farklılaşma mıydı? Evet, evet, diye düşündü, öyleydi.

Çünkü ona değer vermeye ve onun kendisine gerçekten değer verdiğini kabul etmeye başlamıştı. Bir insan olarak. Kim olduğu için. Genetik yatkınlık yüzünden değil.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Aniden ağzını kendi ağzıyla kapattı, elleri saçlarına gömüldü ve başını şefkat ve sıcaklıkla kucakladı.

"Şşşt," diye fısıldadı öpücükle şişmiş dudaklarına. "Şafak söktüğünde düşünmek için yeterince zamanın olacak. Sadece hisset beni bebeğim," diye onu nazikçe ikna etti. "Şimdilik sadece hisset beni."

Başını salladı ve ani panik dalgasının yerini tutkunun hızlı nabız atışlarına bırakmasına izin verdi. Nuh'un söylediği gibi yaptı ve tamamen onun sertçe içine girme hissine odaklandı. Nuh çok yavaş hareket etmeye başladı, her geri çekilişini ve tekrar içine girişini göz kamaştırıcı bir kontrole gerçekleştirdi. Kestra, Nuh'un dünyada tek istediğinin onun zevk alması olduğunu ve bunu sağlamak için cehenneme kadar yol gideceğini anlamıştı. Kendisini ona ifade edebilmesinin tek yolunun bu olduğunu hissettiğini fark etti, ona izin vermesinin tek yolu buydu.

O da bunu büyük bir belagatle yaptı.

Onu tekrar ağzına çekti ve öptü, hayatında daha önce hiç yapmadığı kadar duygu yüklediği için kalbi ters takla attı. Eğer o beden dilini ifade ihtiyaçlarını karşılamak için kullanabiliyorsa, o da kullanabilirdi. Öpücük ve arkasına koyduğu duygu

onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar heyecanlandırmış gibiydi. Bunu vücudunun aniden onunkine çarpışında, nefesinin dışarı fırlamasının yarattığı etkide ve onu aniden içten dışa yakan ateşten mızrağın zonklamasında hissetti. Hız birdenbire çok önemli hale geldi. Adam tempoyu, kadın doğru düzgün göremez ya da düşünemez hale gelene kadar artırdı. Ağzı, nefes almak için soluklanmalar ve onu biraz daha sert ve biraz daha derine çekmek için duraklamalar arasında onunkine karşı çalıştı.

"Tatlı Kader," diye boğuk bir sesle nefes aldı. "Nasıl hissediyorsun!"

Cennet gibi. Cehennem gibi. Her şey...her şey.

Kararını tamamlayamayacak kadar nefessiz kaldığında zihinlerine dokunmaya başvurdu. Bu çok daha samimi, çok daha heyecan vericiydi, sanki onun ruhunu okşuyordu.

Noah ona dokunduğunda zihnindeki karmaşayı hissetti, düşünce ve duygu bulanıklığı içinden çıkılamayacak kadar fazlaydı ama hepsinin doğrudan kendisine odaklandığını biliyordu ve önemli olan da buydu. Bu düşünce, onu duygusal olarak yakınlaştıracak bir fikrin, içinde onu uçurumun kenarına getirmesi için tek başına yeterli olacağı konusunda uyararak, içinde gerginlik yarattığında kontrolü sağlamak için savaştı. Ancak kapının her iki yöne de açıldığını unutmuştu. Kendini onun kehanetine açık bıraktı ve o da adamın serbest kalma ihtiyacının farkına vardı. Anında tüm kontrol çabalarını boşa çıkarmaya çalıştı, onun etrafında esneyerek, zarif kaslarının ve hünerli kalçalarının dalgalanmasıyla onu kör ve nefessiz bıraktı. Tırnakları arka tarafındaki deriyi deldi ve adam kaybolduğunu fark etti.

İçine girerken çarşafı öyle şiddetli kavradı ki, parmak uçları kalçasını kavradığı yerden ona doğru ısırırken bile çarşaf yırtıldı. İçine girmesi bir çarpışma gibiydi.

Gök gürültüsü gibi, tüm vücudu kilitlendi. Sesini bile çıkaramıyordu, nefesi donup kalırken çenesi sıkıştı ve orgazmı onu duyu ve güçten yoksun bıraktı. Yapabildiği tek şey her şiddetli nabız atışında ona doğru sarsılmaktı, kulaklarındaki uğultu onun boğuk zevk çığlıklarını bile bastırıyordu.

Noah o kadar derinden sarsılmıştı ki, tepeden tırnağa titrerken kendini ancak onun üzerine atabildi. Kollarının onu sıkıca sardığını, alnını kendi alnına doğru çektiğini, nefesini tutmaya ve kendine gelmeye çalışırken sadece onu tuttuğunu hissetti. Bir süre sonra çığlık atma isteği duydu, ona nasıl hissettiğini söylemek, onu korkutup kaçırmaktan korkmamak ve sadece ona söylemek için çok kötü bir ihtiyaç duyuyordu. Hayatı boyunca böyle bir hayal kırıklığı yaşamamıştı ve neredeyse yedi yüz yıldan sonra bu da bir şey ifade ediyordu. Düşüncelerini bile koruyamıyordu, sabrı o kadar zayıftı ki bu sadece tatminsizliğini artırıyordu. Eğer tam o anda zihnine ulaşacak olursa, her şeyine mal olabilecek ham bir duygu gösterisi olacaktı.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Ondan uzaklaştı ve yatağın kenarına oturup iki eliyle saçlarını karıştırdı. Kıyafetlerine uzanıyor, o daha bunu yaptığının farkına bile varmadan onları çekiştiriyordu.

"Noah?"

Sırtını ona dönmedi, her duygusunun yüzünde yazılı olduğunu biliyordu, yüzündeki şaşkınlığı görürse pişman olacağı aceleci ve coşkulu bir şey yapacağını biliyordu.

O sadece hazır değildi.

"Bana soru sorma," dedi, sesinin sert çıktığını, bu şekilde ayrılmanın zalimlik sınırında olduğunu biliyordu. "Ve..."

Sertçe yutkundu. "Ve cevaplarınızı almaya çalışmayın, çünkü bulduğunuz şeyi istemeyeceksiniz."

Kestra, adamın hışımla odadan çıkışını şok içinde izledi, kapının çarpma sesi zihninde sonsuza dek yankılandı. Az önce ne olmuştu böyle? Havlusunu yerden almak için uzandı, çıplak haliyle kendini savunmasız ve bir şekilde reddedilmiş hissediyordu. Hareket ettikçe vücudundaki patlayıcı salgının sıvı kanıtı üzerinden kayıyor, ona ruh halinin ne kadar hızlı değiştiğini hatırlatıyordu. Ve az önce ondan zihninin mahremiyetini mi talep etmişti? Evet. Kastettiği kesinlikle buydu. Diz çökerek verdiği kızgınlık tepkisi, ikiye bölünmüşlüğüyle onu dehşete düşürdü. Ne kadar çok kez böyle bir şey istemiş ve bunu isteyerek yerine getirmişti? Onun da bundan daha az hakkı yoktu.

Bu onu sadece rahatsız ediyordu çünkü Nuh'ta böyle bir şeyi arzulamak bile yoktu. En azından o öyle düşünmemişti. Onun çoktan kaleyi terk ettiğini hissetmesine rağmen gözlerini kırpmadan kapıya baktı. Üzerine çöken yas duygusu nefesini kesti. Gözyaşları, onun terk edişinin kadınsı gururunu yaraladığı kadar keskin bir şekilde gözlerini yaktı.

Ne olmuştu? Onu uzaklaştırmak için ne yapmıştı?

Bunu öğrenme şansını asla elde edemeyeceği için çok korkuyordu.

Isabella şok olmuş bir şekilde doğruldu.

Körü körüne Jacob'a doğru uzandı ama yatağın onun tarafı boştu.

Samhain, diye hatırladı. Avlanmaya çıkmıştı. Sabah üçten kısa bir süre önce Leah'yı yatağına yatırdıktan sonra uzanarak önceki çilesini atlatmaya çalışmış, bu sırada şafak sökmüştü. Bebeği dinledi, onu uyandırmak için bir ses çıkardığından emindi. Ama onu sessizlik karşıladı ve kızının mutluluk içinde uyuduğunu hissetti.

Bir şeylerin yolunda gitmediğinden emindi. Uykusunda bir imgelem görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı; Jacob ya da Leah dışında onu ölü uykusundan uyandırabilecek tek şey buydu. Bu ya da bir avlanma çağrısı. Jacob'a kısa bir süre ve dikkat çekmeden dokundu, konsantrasyonunu bozmamak için yeterince arka planda kalarak durumunu kontrol etti. Avının kontrolü tamamen ondaydı ve zihninde, kendisine ihtiyaç duyulacak tek bir ihlalden daha fazlası olduğuna dair hiçbir baskı yoktu.

Hepsine lanet olsun, böyle ürperdiğinde ve bu ürperti açıklanamadığında bundan nefret ediyordu.

Yataktan kalktı, sabahlığının uzun yırtmaçlı eteğini aşağı çekerek ayak bileklerine doğru kıvrılmasını sağladı. Ardından, iki kez kontrol etmek için bebeğin odasına doğru yalınayak yürürken saçlarının ağır siyah kütlesini itti.

Kapı aralığını zar zor dönmüştü ki sert bir cisme çarptı.

Güçlü, sıcak ellerin üst kollarına dolandığını hissetti, kalbi boğazına kaçarken bile dengesini sağlamasına yardımcı oldu. Nuh'un fırtınalı gri ve yeşil gözlerini tanıması panik içinde bir saniye sürdü.

"Tanrım! Noah! Ödümü kopardın!" diye bağırdı ve sinirlenerek adamın elinden kurtuldu.

"Lanet o l s u n !" İyİ bir önlem için omzuna ters bir yumruk attı. "Seni koca pislik!"

"Bella..."

Adamın ses tonu kızın kabadayılığına bir kova buz fırlattı ve kız, adamın harap olmuş yüz hatlarını tam olarak kavradığında yumuşak bir şok nefesi aldı.

"Bella..."

Noah onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve devam eden şok ve telaşına rağmen onu belinden yakalayıp yüzünü karnına gömdü.

Ve ağladı.

Bölüm 21

Bella'nın nutku tutulmuş ve afallamıştı ama her şeyin ötesinde, yoğun bir kalbe ve empatiye sahip bir kadındı. Elleri anında onun saçlarına daldı ve güçlü bedeni acıyla sarsılırken onu rahatlatmak için kendisine doğru tuttu. Hiçbir şey söylemedi, onu susturmaya çalışmadı, sadece açıkça ihtiyacı olduğu gibi kendini harcamasına izin verdi. Onu böyle bir şekilde görebileceğini hiç düşünmemişti. Onun çok derin duygulara sahip olduğunu biliyordu. Halkının doğası buydu ve onu bu kadar iyi bir hükümdar yapan da buydu. Ama aynı zamanda ailesi dışındakilere güvensizlik olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey gösterme konusunda kontrollü ve özel bir kişiydi. Dengeli bir görüntü sergilemek Nuh için çok önemliydi. Başkaları sinirlenebilirdi ama o her zaman sakin ve huzurlu görünmeliydi. Bu şekilde düzeni sağlar ve saygıyı korurdu.

Asıl şaşırtıcı olan neden ona geldiğiydi. Bir hafta önce... evet, belki... ama durum böyleyken?

Birden bunların hiçbirinin önemi olmadığını fark etti. Artık onun için bir önemi yoktu ve belli ki onun için de yoktu. Acı çekiyordu ve teselli için ona gelmişti. Sevgili kız kardeşlerine değil, Jacob'a değil... ona.

Dokunaklı bir şekilde, aniden yükselen gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı.

Yavaşça saçlarını okşamaya başladı, bu ona Leah'nın sıkıntılı anlarında ona nasıl annelik yaptığını hatırlatıyordu. Bu onu

hafifçe gülümsedi. Noah ve Leah bir elmanın iki yarısı gibiydiler. O da hep böyle düşünmüştü. Jacob sık sık "yerinden edilmiş baba sendromu "ndan muzdarip olduğu şakasını yapardı. Elbette bu terimi Leah ve Noah'nın birbirlerine olan yakınlıklarından duyduğu memnuniyeti ifade etmenin bir yolu olarak uydurmuştu. Leah doğduğundan beri böyleydi ve kızgın annelere rağmen hep böyle olacaktı. Her zaman kontrol etmekte çaresiz olduğunu bildiği bir şeyin cezası olarak Leah'yı ondan kopardığı gün kalbini parçaladığını biliyordu. O, tüm insanlar arasında, Zorlananlardan birine hoşgörüsüzlük gösteriyordu. Jacob'ın da acı bir şekilde belirttiği gibi, çok sevdiği Kralına karşı hoşgörüsüzlük gösteriyordu.

Artık unutuldu. İkisi tarafından da.

Şu anki ıstırabının bu konuyla ilgili bir vicdan krizi olduğunu düşünerek kendini kandırmadı. Hayır. Noah acısını sessizlikle karşılamış, onun zalimliğini kendi hakkı olarak kabul etmişti ve asla kendini ona dayatmayacaktı. Onun kendisini affedecek gücü kendinde bulmasını beklerdi. Eğer affetmeye hazır değilse, affetmesi için yalvarmak gibi bir kalp ağrısına neden olmazdı. Bu Noah'ın güçlü onur duygusuna aykırı olurdu.

Birkaç dakika sonra Noah sustu. Bella elleriyle onun yüzünü kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek parmak uçlarıyla gözyaşlarının izlerini sildi. Yanağına sempatik bir öpücük kondurduğunda bile duygularından utanmadığını gösterdi.

"Benimle gel," diye ısrar etti, ellerini tuttu ve ayağa kalkmasına rehberlik etti. Onu birinci kata indirdi ve yan yana kanepeye yerleştiler, böylece onun ellerinden birini küçük avuçlarının arasına sıkıştırabildi.

"İyi misin?" diye sordu, kaba sesi o kadar bastırılmıştı ki, göğsünde yeni bir empati acısının filizlendiğini hissetti.

"Evet, iyiyim," diye güvence verdi ona.

"Kestra'nın yardımına geldiğiniz için size teşekkür etme fırsatım olmadı."

Adını söyleme şekli kafasının arkasına inen bir çekiç gibiydi. İşte, diye düşündü, acısının nedeni. Kestra. Eşi.

"Ben de hepimiz için aynı şeyi yapardım. Ama sana hizmet edebildiğim için minnettarım Noah."

Kadının içtenliği, ellerini sıkmasıyla birleşince, menekşe rengi bakışlarıyla ve ondan yayılan açık bağışlayıcılıkla karşılaştığında sertçe yutkunmasına neden oldu. "Bella," diye başladı kısık sesle, "asla istemedim... asla istemedim..."

"Şşş. Biliyorum. Bunu konuşmamıza gerek yok, Noah. Ben, herkes bir yana, içinde bulunduğun baskıyı anlıyorum. Ben, herkesten çok, Damgalama'nın itici gücünü ve bunu gerçekleştirmek için yapacağımız şeyleri takdir ediyorum. Leah'nın genç yaşına rağmen bunu yapabildiğinin farkına vardım, çünkü sizi çok seviyordu ve size çok istediğiniz şeyi vermek istiyordu. Kızımın sana böyle bir hediye verme hakkını nasıl inkâr edebilirim?"

"Hediye." İstirap dolu dünyası bu kelimeyle sarmalanmıştı. "Her fırsatta çarçur etmek zorunda hissettiğim bir hediye. Bunu yok edeceğim. Bu değerli anı kaybedeceğim çünkü sabırlı olmaya dayanamıyorum." Çenesini sıkıca kapattı ve iki elinin parmaklarını saçlarında gezdirebilmek için elini onun avuçlarından çekip aldı. "Lycanthrope savaşının sona ermesi için üç yüz yıl sabırla bekledim. A

Vampirlerin akıllarının başlarına gelmesi için yüzyıl bekledim. Shadowdwellers, Mistraller ve tüm Nightwalker'lar yavaş yavaş masaya otururken ben metodik bir barış davulunun temposunda yaşadım. Diplomasi ve anlayışla geçen asırlar ve yine de varlığımın geri kalanına anlam katacak kadın için bir hafta bile dayanamıyorum.

"Bella, biriyle yakınlaşmaktan o kadar korkuyor ki, onun ya da benim en ufak bir duygumuz bile onu çılgına çeviriyor. Mantıksal olarak, nasıl bu hale geldiğini bildiğimden, bunun onun için neden bir engel olduğunu ve neden dikkatle ilerlemem gerektiğini anlıyorum. Ama-"

"Ama kalbin çatılardan bağırmak istiyor? Mantık lanetlensin mi?"

Ağır ağır içini çekti, anlayışlı İnfazcı'nın durumunu çoktan kavramış olmasına hiç şaşırmamıştı.

"Onu terk ettim. Ben... kalmaya dayanamadım ama onu terk etmek çok yanılttı. Çok yanılttı. Hayatım boyunca bir kadına hiç böyle davranmamıştım. Onunlayken doğru düzgün düşünemiyorum!" Elleri sarsak yumruklar halinde açılıp kapanıyordu. "Duygularımı bastırmaya alışık değilim, Isabella. Sana geldim çünkü sen benim İblis ve insan kültürleri arasındaki tek köprüsün. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacağına gerçekten güvendiğim tek kişi. Legna tavsiyelerde bulunuyor ama beni sevdiği ve önyargılı olduğu için gerçeği gördüğünden emin değilim. En azından son zamanlarda beni daha az seviyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle. "Belki de pratik ve dürüst olacak kadar. Umarım bana yol gösterecek kadar bilgedir."

"Vay canına, bir kızdan çok şey istemiyorsun, değil mi?" dedi kuru bir zekâyla. Adam buna hafifçe güldü. Onun yumruk yaptığı ellerinden birini tutmak için uzandı. "Noah, ben sadece

Sana tek bir tavsiyem var. Aklı olan herkesin sana vermesi gereken tek tavsiye bu."

Hazırlanmak için derin bir nefes alarak başını kaldırdı.

"Kestra hakkında çok az şey biliyorum ve bugün onunla sadece kısaca konuştum, ama makul ve zeki bir kadın. Makul ve zeki kadınlarla uğraşırken yapmanız gereken tek bir şey vardır." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Olduğun kişi ol. Kendin ol, Noah. Tereddüt etmeyi, çekingen davranmayı bırak. Sen böyle biri değilsin. Tıpkı senin için en önemli olan kişilerle duygularını özgürce paylaştığında geliştiğin gibi, kendine güveninle de gelişirsin. Eğer sürekli geri çekilir ve dizginlenirseniz, sizin kim olduğunuzu asla bilemeyecektir. Korkuyor mu? Korkuyor mu? Ve sen de kaçacağından mı korkuyorsun?" Başını salladı, gözleri genişti ve ifadesi niyetliydi. "Bırak kaçsın. Dünya sadece bu kadar büyük ve o da sadece bu kadar güçlü. Senin aşkınla karşılaşan hiç kimse ona karşılık vermekten başka bir şey yapamaz. Kendine gelecektir. Ama seni olduğun gibi kabul etmeli. Olduğun gibi. Her ilmeğin ve her kusurunla."

"Sanki bana farklı çevrelerden aynı şey söyleniyormuş gibi hissediyorum ama mesajı alamıyorum," dedi başını alaycı bir şekilde sallayarak.

"Çünkü korkularının seni yönetmesine izin veriyorsun. Ve ben bunu anlıyorum. Aşk korkutucu bir şeydir. Sevdiğin nesneyi kaybetmekle yüzleşmek çok korkutucu. Ama... hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz. Noah," dedi eğilerek, "sen çok zor bir olaylar zinciriyle aynı anda yüzleşmek zorunda kalmış güzel bir adamsın. Bu koşullar altında bocalayan ilk kişi sen değilsin ve sonuncu da olmayacaksın. Samhain geçiyor, en kötü kısmı bitti. Yakında kendini daha sağlam hissetmeye başlayacaksın. Ancak, siz en kötü durumdayken dayanabiliyorsa, bundan sonrasının ne kadar kolay olacağını hayal edin. Onu şımartmayı bırakın. Oldukça sert bir yapısı var,

Gördüğüm kadarıyla. Olmanız gerektiği gibi olun, açık sözlü, İblis ve Kral olun ve sonra arkanıza yaslanın ve nefes alın."

"Nefes al?"

"Sadece nefes

al."

Noah arkasına yaslandı ve derin bir

nefes aldı. Nefes verdi.

Yorgunluk Kestra'ya daha iyi geldi ve Noah şatoya döndüğünde derin ve sıkıntılı bir uykuya dalmıştı. Onu Büyük Salon'da, ateşin önünde en sevdiği sandalyeye kıvrılmış halde buldu, yüzü uykusunda bile şaşkınlık ve acıdan gergin görünüyordu. Bunun için kendine lanet etti, duygusal kontrol eksikliğinden ve bunun onu incitmesine nasıl izin verdiğinden iğrendi. Kusurları yüzünden onu cezalandırmak doğru değildi. Erkeklerin elinden yeterince ceza çekmişti. Hem de fazlasıyla.

Yine de Isabella haklıydı. Artık onun etrafında parmak uçlarında dolaşamazdı. Panikleyecekti, dehşete kapılacaktı ve bunu beklemek zorundaydı ama artık onun kendisinden başka bir şey olduğunu düşünmesine izin veremezdi. Bu bir yalan gibiydi ve yapmacıklıktan nefret ederdi. Muhtemelen bu yüzden bu durum onu bu kadar uzun süre rahatsız etmişti. Sabırlı olmaya çalışmıştı ama bunu yanlış bir şekilde yapıyordu. Sabrını, dürüstlüğünün sonuçlarından kaçmak yerine onlarla başa çıkmaya harcamak daha iyi ve dürüstçe olacakken, duygularını ifade etmekten kaçınmaya çalışmıştı.

Onun uykusunu izlerken, buraya onu beklemek istediği için gelmediğini anladı. Buraya onu terk ettiği yataktan kaçmak için gelmişti. Acısı

onun infazını. Daha fazla hata. Kararlılıkla, bunun burada ve şimdi sona ereceğini düşündü. Onu asla kasten incitmeyeceğine yemin etmişti ve az önce bu sözünü bozmuştu. Ondan uzaklaşırken bunu biliyordu ama yine de kendini durduracak ve iç kargaşasını kontrol edecek onur gücüne sahip değildi. Onun acısı karşısında kendi acısının ne önemi vardı? Hep böyle bencil miydi? Annesi onun bu davranışı karşısında dehşete düşerdi.

Ya da belki Sarah onun ve Kestra'nın ikilemini herkesten çok daha iyi anlayabilirdi. Kafa karışıklığı ve anilik, babasının mücadele etmek zorunda kaldığı isteksizlik ve bağımsızlık. Ariel de Sarah'nın direnişine rağmen yolundan ve aşkından en az Noah kadar emindi. Kestra ile kendisi ve anne babasının ilk ilişkisi arasındaki paralellikleri aniden anlaması onu şaşkın bir anlayışla güldürdü. Ebeveynleri öldükten sonra annesinin el yazısıyla yazdığı peri masalını Legna ve Hannah'ya kaç kez okumuştular? Yeğenlerine kaç kez okumuştular? Ve yine Leah'ya?

Ve içinde bulunduğu duruma uygulanabilecek bir ders olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Babası Sarah'nın korkularına ve reddedilişine sadece kendine güvenerek ve arkasındaki Baskı'nın verdiği güvenle yaklaşmıştı. Başından sonuna kadar kendisi olmuş, sadece bir noktaya kadar sabır göstermiş ve sonra tüm kartlarını ortaya koymuştu. Ve Sarah kaçmıştı. Deli gibi kaçmıştı.

Ve kovalamıştı. Yakalamıştı. İkna etti. Nuh'un başlangıçta Kestra'ya yaptığı gibi, sadece gerçeği korumayı unutmuştu. Açık sözlü olmayı. Ne olursa olsun kim ve ne ise o olmayı. Babası sadece tek bir şeyden ödün vermişti, o da mesleği idi. Ariel'in asla ödün vermediği şey ise Sarah'ya olan hisleri ve

O günden itibaren birlikte olacaklarını biliyordu. Onu sevecek ve karşılığında sevinecekti. Bundan hiç şüphe etmemişti.

"Ah, ne kadar aptalmışım," diye mırıldandı Noah.

Kes onun yumuşak, tanıdık sesiyle gözlerini açtı. Hızla doğruldu ve bu hareketiyle onun bakışlarını üzerine çekti. Gözleri buluştu ve eşleşti, her biri diğerine çalkantılı bir şekilde bakıyordu. İkisi de niyet etmemiş olsa da içgüdüsel olarak birlikte hareket ettiler. Kadın kendini sandalyeden fırlattı ve adamın adımları aralarındaki mesafeyi yok etti. Adam onu kendine doğru çekerken kadın da ağırlığını adamın kucağına verdi.

"Çok özür dilerim," dedi kulağına özrünü fısıldayarak. "Hiçbir mazeretim yok. Lütfen beni affedin."

"Hayır, bir bahanen var, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Ama beni rahatsız edeceğinden korktuğun için bunu kullanmıyorsun."

"Hiçbir şey seni böyle bırakmamı mazur gösteremez. Hiçbir şey." Yumuşak yanağını öpmek için başını çevirdi. "Acını hissettim. Attığım her adımda hissettim ama yine de kendimi kontrol edemedim."

"Ve ben de seninkini hissettim," diye karşılık verdi, elleri yüzünü çerçeveliyor ve başını geriye çekerek gözlerinin zümrüt ve dumanını inceleyebiliyordu. "Zihnine dokunmak için çaba sarf etmem gerektiğini mi düşündün? Duygularına? Bu kadar güçlü olduklarında, bir sel gibi içime akarlar." Kestra onun bedenine karşı sertleştiğini hissetti ama bir an sonra nefes verdi ve gevşedi.

"Biliyor muydun?"

"Beni sevdiğini mi?" diye sordu sessizce, bakışları onun üzerinde şefkatli ve tatlıydı. "Evet. Bunu bir süredir biliyordum Noah. Sen beni terk edene kadar neden bana söylemediğini anladım. İçine atıyordun çünkü beni koruyordun. Her zamanki gibi." Yumuşak bir şekilde güldü. "Bana hep çocuk eldivenleriyle mi davranacaksın?"

Noah avucunun içini kızın dağınık saçlarının üzerinde gezdirdi. Bir an için nutku tutuldu ve aynı zamanda eğlendi. Tüm bu dramı kız zaten biliyordu. Daha da önemlisi, o hâlâ oradaydı. Bunun farkına varması kalp atışlarını umut ve sevinçle hızlandırdı.

"Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlamaya başlıyorum. Gelecekte daha iyisini yapmaya çalışacağım," dedi ona ciddi bir şekilde.

"Bunu sen yap." Dudaklarını hafifçe eğerek gülümsedi. "Korkmama neden olan şey bana karşı hissettiklerin değil, biliyorsun," dedi, sesine hüznün karışmıştı. "Artık değil. Bunun senin için fanatizm olmadığını biliyorum. Öyle olsaydı, sadakatle yapmaya çalıştığın gibi beni bundan koruyacak kadar önemsemezdin. Duygularındaki dürüstlüğü ve gerçeği hissediyorum, Noah. Nefesim kesiliyor. Hissettiklerinden o kadar emin, o kadar korkusuzsun ki. Aslında bu konuda sana gıpta ediyorum."

"Seni seviyorum Kestra," dedi, sonunda bu sözleri yüksek sesle söyleyebildiği için içi rahatlamıştı. "Bunun nesini ürkütücü bulabilirim ki? Sen güzelsin, güçlüsün ve birlikte kaç ömür yaşarsak yaşayalım beni her zaman büyüleyeceğine inandığım bir muammasın."

"Ve benim de aynı şeyi söyleyebileceğimden emin olmadığımı bildiğin halde böyle mi hissediyorsun?"

Kendisine neden olan acı dilimini saklamaya zahmet etmedi.

"İstiyorum. Ama bu karşılık istemediğim anlamına gelmiyor, Kes. Çünkü bunu her şeyden çok istiyorum. Buna ihtiyacım var. Ruhumun senin sevgine ihtiyacı var. Ama," dedi usulca, gözlerinde parıldadığını gördüğü endişeden uzaklaştırmak için eğilip dudaklarını öperek, "Senin için sabredecek gücü bulacağım. Bu korkuyu bırakman için bana yeterince güvenmeni sağlayacağım. Benimle aşkı paylaşmanın ne kadar güzel olacağını sana göstermek istiyorum."

Kestra sertçe yutkundu, gözlerinden yaşlar süzülürken yüzünü başka tarafa çevirdi. O kadar emindi ki. Çok korkusuzdu. Bu cesareti nasıl bulmuştu? Ailesini bu şekilde kaybettikten sonra? Ondan koparılan arkadaşlarından ve sevdiklerinden sonra, bu kadar yürekten sevecek cesareti nasıl bulmuştu? Bu kadar kolay mı? O zaman onun örneğinden bir şeyler öğrenebileceğini umduğunu fark etti. Ailesinin trajik sonucuyla ilgili anılarının ve bu konuda hâlâ hissettiği suçluluk duygusunun ötesine geçebileceğini umuyordu. Bir delinin eylemleri için kendini suçlamaması gerektiğini biliyordu ama çok sevdiği insanların kaybına neden olduğu fikrinden kurtulamıyordu. Ama bu suçluluk duygusu bile, kalbinden koparıldıklarında ruhunda açılan yaraların yanında hiçbir şeydi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu aniden ona. "Çağlar boyunca sevdiğin herkesin ölümünü izleyerek nasıl yaşıyorsun? Seni anlamıyorum," dedi hayal kırıklığı içinde, onu sarsacakmış gibi kavrayarak. "Beni sevmeyi nasıl göze alabiliyorsun anlamıyorum! Hâlâ öldürülebilirim. Hâlâ ölebilirim. Sadece şimdi bu muhtemelen şiddetli bir olay olacak çünkü halkınız arasında çok fazla doğal ölüm olduğunu sanmıyorum. Açıkla bana Noah, lütfen," diye yalvardı, tüm ağırlığıyla ona yaslanarak. "Lütfen."

"Bu çok basit bir felsefe bebeğim," diye mırıldandı usulca saçlarına doğru, yumuşak tellerin arasından kulağını öpmek için durakladı. "Anı yaşa. Özellikle de bu kadar uzun bir hayat yaşadığında, hiçbir şeyi erteleyemeyeceğini bilmen gerekir. Senin de gördüğün ve işaret ettiğin gibi, pişmanlık çoğu zaman göz açıp kapayıncaya kadar gelir. Seni bir kalp atışı kadar severek yaşamayı, bu duygunun yüceliğini hiç bilmemiş olmaya tercih ederim. Birbirimize ne kadar süre değer vermemiz gerekiyor? Bilmiyorum. O anı seninle sevişerek geçirmek varken bunu düşünerek tek bir değerli anımı bile boşa harcamayacağım."

Demek istediğini vurgulamak için başını ellerinin arasına aldı ve öpücüğü için onu sabit tuttu. Ağzını kapattı, açlığı çiğ ve etkilenmemişti. Sanki bu gerçekten de onunla geçireceği son anmış gibi öptü onu. Kestra onun bunu her zaman yaptığını ya da yapmayı arzuladığını fark etti. Artık ona olan güçlü hislerini öğrenmesinden korkmadığı için, öpücüğü daha önce hissetmediği bir yoğunlukla dolup taşıtı. Sıcaklığı ve kararsız kalp atışlarını vücudunun ortasından yukarı sürükledi. Adamın eli kadının beline indi ve avucuna değen çıplak kıvrımın sıcaklığını yakaladı. Adam aniden ondan ayrıldı.

"Tatlı Kader, Kes, ne giyiyorsun böyle?"

Omuz silkti. Bu onun standart gecelik kıyafetiydi. Beyaz, esnek gömlek göğüslerini sarıyor ama kaburgalarının bir iki santim aşağısında sütyenden daha fazla bitiyor, göbeğini çıplak bırakıyordu. Erkek boxer'ının elastik bel bandı birkaç kez kıvrılarak oturmasına yardımcı olmuş ve kalçalarının altına yerleşmişti.

"Pijama," dedi, sanki adam biraz kalın kafalıymış gibi. "Gördüğünüz gibi şafak vakti."

"Pijama mı? Bunlara pijama mı diyorsun?"

Ellerini kalçalarının üzerine, boxer'ının alt çizgisinin hemen altına yerleştirdi.

"Gece kıyafeti seşimimle ilgili bir sorunun mu var? Günlük kıyafetler... pijamalar. Her neyse!"

"Hayır."

"Hayır mı? O zaman neden-"

Onu ayaklarından tutup kendi bedenine çekti ve belinin açıkta kalan kıvrımlarından kavradı.

"Akıllıca seşimine hayranlık duyuyordum," diye hırladı seksi bir niyetle, kızın ağzını sıcak bir öpücüğün altında ezmeden hemen önce. Elleri tişörtün altından kolayca yukarı doğru kayıyor ve göğüslerinin çıplak ağırlığını kavrıyordu. Parmaklarının arasında meme uçlarını yakaladı, onun duyarlı olduğunu öğrendiğı baskıyla oynadı. Kadın geriye doğru eğildi, adamın vücudunun sert baskısı altında daha derine doğru kıvrılırken ağzına doğru inledi. "Bir kadında bilgeliğe hayranım," diye ateşli bir şekilde onu bilgilendirdi, tıpkı göğüslerini bırakıp her iki elini de boxer'ın gevşek belinden aşağı çekerek kalçalarının ve ardından çıplak poposunun üzerinde kıvrabildiğı gibi. Kavrayışını kalçalarını kendininkilerle birleştirmek için kullandı, üzerindeki etkisini ona göstermek için kendini hınzırca ona sürttü, kanıtlar giysilerinin altından yumuşak etine doğru çıkıntı yaptı.

"Noah," diye inledi, ona saldırganlığını ne kadar sevdiğini binlerce şekilde anlatabilmeyi diliyordu. Onun tarafından açıkça istendiğı gibi, bu kadar umutsuzca istendiğini hissetmek onu ne kadar ateşli ve ne kadar vahşî yapıyordu.

"Evet bebeğim, biliyorum," diye yumuşakça dudaklarına doğru nefes aldı. "Bu anı takas eder miydin? Bunu hissetmektense korku içinde yaşamayı mı tercih ederdin?"

Adam onu ayaklarından çekerek ayağa kaldırdı, cevap vermesine fırsat vermedi ve uzun bacaklarını kalçalarına dolamaktan ve kollarını omuzlarına dolamaktan başka çaresi kalmadı. Adam bir anda odanın diğer ucuna geçti ve kız kendini bir kez daha adamın masasının üstünde otururken buldu. Artık üzerinde bir elbise yoktu ama bu İblis Kral'ı hiç de şaşırtmamıştı. Onun pozisyonunun kendisine açtığı sıcak, ıslak et vadisini aradı ve kolayca buldu. Parmaklarının ilk emin darbesiyle ağzının vahşetinden uzaklaştı. Adam onun hakkında yanılmaz bir bilgiye sahipti ve bunu utanmadan kullandı. Kestra soluk soluğa kaldı, sırtı dikleşti ve adamın ağzını yakalamak için göğüslerini yukarı doğru itti.

Bu birleşik his çıldırtıcıydı. Yanıyordu, içinden lazer gibi zevk patlamaları geçiyor, adamın parmaklarının emin kayışına çok yakın bir merkez noktasına gidiyordu. Oh, ona nasıl da dokunmuştu!

"Hayır!" diye cevap verdi sonunda, adam onu ustaca bir hızla doruğa itmesine ve zar zor nefes almasına rağmen.

"Biliyorum," diye yumuşakça nefes aldı, onun tepkisinden açıkça etkilenmişti. "Bana ne istediğini söyle, Kes." Zevkle inledi, kalçaları onun dokunuşuna karşı kıpırdandı. "Anı yaşamak için çok fazla seçeneğin var bebeğim. Dokunuşumu istiyor musun?" Kaygan bir parmağıyla vücudunun derinliklerini okşadı. "Ya da boşalırken tadına bakabilir miyim? Ya da..." Noah onu masanın kenarına yaklaştırdı ve dokunuşunu kaldırdı, böylece onun uyarılmasının sıcak seksine karşı öğütülmesini hissedebiliyordu.

Kestra, adamın sözlerinin ve alaycı hareketlerinin erotizminden bahsetmeye bile gerek yok, tüm bu hisler yüzünden neredeyse kör olmuştu. Bir kalp atışında onu mutluluğun sınırına sürüklemişti. Bunu beklemiyordu ama bu onun için deli olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunun kesinlikle anı yaşamak olduğunu fark etti ve adam da tam olarak bunu anlatmak istiyordu.

Başını kaldırdı, canlı gözleri arzu ve cinsel öfkeyle parlıyordu. Elleriyle gömleğini kavradı ve düğmelerin kopup yere düşmesine aldırmadan sürükleyerek açtı. Aç ellerini adamın teninde gezdirdi. Tırnakları sırtını kazıyıp omuzlarına yapıştığında derin bir zevk sesi çıkardı.

"İçimde," dedi ateşli bir sesle, meme ucunun koyu renkli çakıl taşını yalarken, adamın bedenini saran sarsıntının ve ardından gelen titremenin tadını çıkararak. "Seni içimde istiyorum. Derinden. Sanki sonsuza dek böyle kalabilecekmişiz gibi bana bağlı olmanı."

Belli ki bunun mükemmel bir seçim olduğunu düşünüyordu. Vücudunun ısısı yükselmişti. Gözlerinde bariz bir acı parıldadı, bu da onu düşüncelerine götürdü ve bunun nedeninin, giysilerinin, sözlerine güzel bir şekilde karşılık veren tahrik olmuş bir bedenin azgın ihtiyacını kırbaçlaması olduğunu anlamaya başladı. İkisi de durumu düzeltmek için ellerini hareket ettirdi. Adam yardımını yeniden düşündü ve kızın ellerinin çevikliğinin ve onu giysilerinden kurtardığı anda dokunuşuyla etrafını saran sevgisinin tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Bu fırsattan yararlanarak ellerini onun dayanıksız boxer'larına götürdü ve onları da aynı kolaylıkla üzerinden sıyırdı.

Ön hazırlıklar sona ermişti. Kestra onu sert ve bilgili bir dokunuşla okşarken, bacaklarını beline dolayarak onu kendine çekti. Noah zorlukla nefes alabiliyordu.

Onu hazır bedenine doğru yönlendirirken istediği kendinden geçmiş zevk seslerini çıkarıyordu. Tek bir hamle yaptı ve tam olarak onun istediği şeyi yapmak için duyduğu çaresiz ihtiyacı ifade eden bir hareketle kendini onun içinde ısıttı. Kadının derinliklerine oturduğuanda, kadının sıcaklığı ve balı onu bir yumruk gibi sıkıca sardığında, ağzını kendi ağzına çekti.

"Hizmet etmek için yaşıyorum," dedi ona, dudaklarını ısırarak bir öpücükle alay ederek.

"Keşke bu her zaman doğru olsaydı," diye iç geçirdi.

"Kapa eneni," dedi akıllıca, bir elini taze ağzının üzerine götürdü ve masanın üzerine yayılana kadar onu geri itti, kahkahası avucunun mührü tarafından boğuldu. Boştaki eliyle kızın kalçasını kavradı, böylece onu sabitleyebilecekti.

Adam yavaşça içinden çıkarken kahkahası bir zevk önlemine dönüştü, sonra aynı yavaşlıkla geri döndü. Tüm omurgası kıpırdadı ve ürperdi.

"Hmm," dedi. "Hoşumuza gitti, değil mi?"

Avucunun baskısı altında şiddetle başını salladı.

"Peki ya bu?"

Kestra, tüm karmaşıklığının ve kontrolünün neden onun tarafından her zaman cehenneme atıldığını anlayamıyordu, ama kalçalarının zekice dalgalanmasına kontrol edemediği bir ciyaklamayla karşılık verdi. Onun vücuduna asla anlayamayacağından emin olduğu şeyler yapmanın bir yolu vardı. Birkaç dakika boyunca onunla metodik bir şekilde oynadı, ta ki konsantrasyonu ve dikkati dağılana kadar, eli kızın ağzından düşüp onu kavrayana kadar

diğer kalça. Sonra da Büyük Salon'un yüksek tavanlarında yankılanan kendi çığlıklarının yankılarına karşı savunmasız kaldı.

Kalçalarını daha da açmak için uzandı, üzerine eğildi ve masanın sert tahtasını, içine doğru itişlerine fantastik bir derinlik katmak için bir kontrpuan olarak kullandı. Amacına ulaşmanın, onun isteğini elinden gelen en iyi şekilde yerine getirmenin verdiği hisle hırladı. Kendini onun içinde kaybetti, tekrar tekrar onun tarafından sarıldı, yeryüzünde bir cennet ve kendisi kadar saf elemental bir bağlantı. İşte, diye düşündü, gerçek ateş. Ve o da onun sahibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, birleşmede çok az incelik vardı. İkisinin de pelvislerinin çarpmasına uzanmaları uzun sürmedi. Noah'nın yükselen zevk çığlıkları hızla onunkilere katıldı ve salonun kemerlerinden sekti. Kadın çaresizce adamın pazularını, omuzlarını ve masanın kenarını kavradı, her biri sırayla onu paramparça etmeye çalışıyordu.

"Kes!"

Bu bir uyarıydı ve o da bunu biliyordu. İçinde kopan fırtınayı hissetti, onun tüm kontrolünü bu kadar kolay elinden aldığını biliyordu. Gülümsedi, bu fikirden o kadar memnundu ki kendini anın akışına bıraktı. Adamın yumruğunun başının yanındaki masaya çarpışını hissetti ve duydu ama irkilmesi için hiçbir neden yoktu. Adamın sinirli olduğunu biliyordu çünkü onu geride bırakma, onu tatminsiz bırakma fikrine dayanamıyordu. Adamın, onun umurunda bile olmadığını bildiğinden şüpheleniyordu.

"Kes!"

Bu kez çığlık bir uyarıdan daha fazlasıydı. Bir coşkuydu. İçine o kadar yerleşmişti ki, o kadar sessizdi ki, adam kalçalarını çarparken her dalgalanmayı, her sıcak titreşimi hissetti.

son bir kez birlikte ve onun içine fıřkırđı. Bu his tarif edilemezdi, netti ve ihtiyaı olan tek şeydi. Vücuğu ilkel bir seviyede parçalara ayrıldı, sadece onun içindeki zevkin tetikleyebileceği bir coşkuya boğuldu.

Noah onun salıverilme gücüyle şok oldu, belkemiğinin ikiye ayrılacağını düşünene kadar sırtı kamburlaştı, onu şiddetle kavradı, onu bitkinliğe sürükleyen güçlü bir kucaklaşma. İkiisi de masanın üzerine düştüğünde, kendini tamamen şaşkın buldu. Başlangıç olarak zar zor ayakta durabiliyordu. Ama bir an için onu kaybettiğini, onu serbest bırakarak bencilce davranacağını düşünmüştü. Elbette, ona daha önce anlattığı diğer yöntemlerden birine memnuniyetle başvurabilirdi ama aynı anda olmasa bile önce onu orgazma ulaştıramama fikrinden hoşlanmamıştı.

"ok fazla endişeleniyorsun," diye usulca i geçirdi ve ışık kırmızımsı vurguları yakalayana kadar parmaklarını saçlarında gezdirdi. Adam başını çevirip onu göğüslerinin arasından öptüğünde gülümsedi. Sonra ellerini destekledi ve kendini ayağa kaldırdı.

"Bana ne yaparsan yap," dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak. Gömleğini dikkatlice yerine çekti ve hâlâ birlikte oldukları düşünöldüğünde bunun aptalca bir alakgönüllölük hareketi olduğunu düşünerek kıkırdamasına neden oldu.

"Beni tekrar bu masaya oturtman gerekiyordu," diye alay etti. Adamın uzattığı eli tuttu, doğrulup kollarını adamın kaburgalarına doladı. Ona sarılırken yanağını kalbine bastırdı.

"Aslında, bir noktaya değindiğimi sanıyordum." Maksatlı bir şekilde bir an durakladı. "Ama şimdi sen söyleyince... Bundan sonra bu masada ders çalışmakta zorlanacağım."

Kestra'nın tepkisi ondan kurtulmak ve ayağa fırlamak oldu. Boxerını çıkardı ve kolay bir hızla içine girdi.

"Sana hiç sempati duymuyorum. Açıkçası, burada oturmuş beni düşünmen, nefis vücudumun hatırasına karşı koyamaman fikri hoşuma gidiyor." Saçlarını etkileyici bir şekilde savurdu ve omzunun üzerinden ona aynı derecede etkileyici, çapkın bir bakış attı. Bu, onu kendi giysilerini düzeltme eyleminden alıkoymaya yetti. Onun gözlerinin karardığını fark edince güldü. "Beni tekrar istiyor olamazsın," dedi elini umursamaz bir hareketle, ondan uzaklaşıp merdivenlere doğru yürürken, kalçaları çekici bir hareketle sallanıyordu.

"Bu konuda bahse girmezdim," diye mırıldandı gömleğini düzeltirken karanlık bir sesle.

Durup ona abartılı bir esneme hareketi yaptı, onu kızdırmaktan duyduğu mizah bir dalga gibi içine yayılıyordu. "Ama tam gün ışığı, bebeğim..." Nefesinin kesildiğini çok iyi bildiği bu lakapla onu kamçılادığında kirpiklerinin altından ona baktı. "Yatma vakti geldi."

"Kestra..." Onun adı bir uyarı hırıltısıydı.

Gerindi, ona sırtının ve poposunun hatlarını güzelce gösterdi, sonra merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Ne yapacaksın?" diye karşılık verdi söze dökülmemiş tehdidi umursamadan. "Bana şaplak mı atacaksın?"

"İşte bu mükemmel bir fikir."

Kestra'nın onun hareket ettiğini görmesine bile gerek yoktu. Düşünceleri aklına geldiği anda niyetini anlamıştı. Bir an

Espri ve heyecan dolu bir ciyaklamayla merdivenleri yıldırım hızıyla çıkarken, o hâlâ salonun öbür ucuna doğru hızla koşmaya devam ediyordu.

Bölüm 22

Kestra yivli kadehinin kenarından baktı, şampanya köpüklerinin burnunun dibinde patlamasına bir an için izin verdi ve gözlerini Noah'ın resmi kıyafetler içindeki görüntüsünde gezdirme fırsatını yakaladı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca hayret ettiği tek dramatik değişiklik bu değildi. Samhain geçmişte kaldıkça, Noah'ın kişiliğindeki farkı açıklamaya çalışırken ne demek istediğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Esasen, her zaman olduğu gibiydi: onurlu, dürüst, hassas ve zeki. Yine de mizah duygusu, herkesin onu tanıdığı sabır ve diplomasinin yanı sıra bir intikamla ortaya çıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onun daha asabi tarafını neredeyse özlüyordu. İyi tempolu ve düşünülmüş iletişim becerileri bazen sinirlerini bozabiliyordu, özellikle de bir tartışma için can attığı zamanlarda. Bununla birlikte, öfkesinin azaldığını değil, onu bastırmak için daha iyi araçlara ve kontrole sahip olduğunu da öğrenmişti. Bu da yeterince uğraşırsa onu hâlâ kızdırabileceği anlamına geliyordu.

Kes, tatlı ve kuru şampanyadan bir yudum alırken bardağına doğru gülümsedi. Adamın omuzlarının dikleştiğini görmüştü, bu onun dikkatinin kendi üzerinde olduğunu hissettiğinin bir işaretiydi. Artık onun zihnine kolayca dokunabiliyordu ve bunun tersi de doğrudu, ancak bu beceriyi öyle bir şekilde idare etmişlerdi ki, özel bir dikkat göstermeleri için bir neden bulana kadar birbirlerinin düşüncelerini duymazdan geliyorlardı. Bunun aslında bir gereklilik olduğu ortaya çıktı. Noah çalışırken

Gece boyunca zihni yıldırım hızıyla çalıştı. Uğraştığı konuların yarısından fazlası hakkında bir içeriğe sahip olmadan ona ayak uydurmaya çalışmak ona büyük bir migren ağrısı veriyordu. Elbette öğrenecekti, tıpkı yeni güçlerini öğrendiği gibi. Şimdilik başa çıkması gereken çok fazla şey vardı. Ayrıca, onun eğitimiyle ilgili oldukça militarist düşüncelerinin odağını bozmasına izin verirse, tüm işine konsantre olmakta da bir o kadar zorlanırdı.

Noah'la birlikte olmadığı zamanlarda Gideon'la antrenman yapıyordu, bunun bir nedeni astral formdayken Gideon'un patlama hasarından kaçınabilmesiydi, tıpkı kendi gücüne karşı beklenen bağışıklığıyla yapabildiği gibi. İşin püf noktası, enerji patlamasına karşı bağışıklığı olmasıydı, serpintiye değil. Enkaz ve mermiler ona da tıpkı başkalarına olduğu gibi zarar verebilirdi. Bu yüzden ya sıfır noktasında durmalı ya da hızının ve çevikliğinin ona çok yardımcı olduğu bir beceri olan Dodge'dan kaçmalıydı.

Karşılığında, Gideon onun üzerinde güç değerlendirmesini uygulamasına izin verdi. Bunun ona faydası ne oldu? Güçlerinin peşine düşmesi için bir başka gizemin kilidini açmıştı: Bir İblis'in bir Lycanthrope'u iyileştirme yeteneğinin anahtarı. Bu, bir süredir denediği ama başarılı olamadığı bir başka güçtü. Görünüşe bakılırsa bu yolları bulabilmesinin tek nedeni, zaten vahiylerle yakın olmasıydı. Ama ona, onun yardımı olmadan bunun onlarca yıl ya da daha uzun sürebileceğini söylemişti.

Yorgundu, biraz ağrısı vardı ve en az otuz iki saattir Noah'yla baş başa bir an bile geçirmemişti. Bu geceye kadar. Bu gece sosyetik yeteneklerini sergileyecekti. Vampir Prens'in kalesinde küçük, özel bir akşam yemeği partisindeydiler. Davetliler, gelininin hayatının kurtarılmasında parmağı olan herkesten oluşuyordu.

kız kardeşi, Lycanthropes Kraliçesi ve Elijah. Damien ve Syreena bu fikri bir teşekkür jesti olarak uydurmuşlardı.

Bu yüzden Kes, Nuh'un bir ömür önce hayatıyla birlikte kurtardığı incilerle oynadı. Saatlerce alışveriş yaptığı nefes kesici bir gece elbisesi giymiş, alışveriş ruhunu neşeli kadın İnfazcı'da bulmuştu. En ince askılarla tutturulmuş sade elbise, koyu şarap rengine şeffaf bir ipeğe bürünmüştü; aynı renkteki şeffaf ama yanardöner iç elbisesi, altındaki çıplak teni belli belirsiz gizliyordu. Buna rağmen, hafif kloş eteği kalçasının üst kısmına kadar yırtmaçlıydı ve oldukça uzun bir bacağı ve gümüş rengi, ışıltılı bir çift couture sandaleti gösteriyordu.

Zihninde, onu karşılamak için merdivenlerden inerken Noah'nın yüz ifadesini canlandırdı. Yüz ifadesinin onunki kadar açgözlü olup olmadığını merak ediyordu. Siyah resmi elbisesi içinde muhteşemdi; sıkı, enerjik vücudunun özel dikim ipekler içindeki sersemliği gözlerini kamaştırmış ve bedenini yakmıştı. Son birkaç adımda ona rehberlik etmek için elini tuttuğunda arzusu ve takdiri de aynı derecede açıktı. Ona hiç alçakgönüllülüğü olup olmadığını sormuştu; bu soru, gözlerinin vücudunun kolayca görülebilen gölgeleri üzerindeki yanıklığına rağmen kuru bir şekilde sorulmuştu. Kız ona bu özellikten yoksun doğduğunu söylemişti. Bu onu güldürmüştü.

Bu anıya gülümsedi.

Birden yüzünü ona döndü, ev sahibi ve hostesine elinin tersiyle özür dileyerek onlardan ayrıldı ve odayı geçerek ona doğru ilerledi. Damien ve Syreena onun arkasından eğlenen bakışlar attılar ve Kes şampanyasından bir yudum daha alırken gözlerinde parlayan kahkahayı gizleyemedi. Kes, Syreena'nın korkunç yaralarından hiçbir iz olmadığını erkenden fark etmişti. Yardım edemedi ama

Yine de, neşeli kömür gözlerinin ardında ne olduğunu merak ediyordu.

Noah Kestra'ya ulaştığında onu kolundan kavradı ve sırtını odanın geri kalanına çevirdi, omzunun üzerinden herkesi izleyebilmek için kendini onun önüne yerleştirdi. "Eğleniyor musun?" diye sordu, dumanlı gözlerini Kestra'nın elbisesinin alaycı uzunluğuna dikecek kadar bakışlarını diğer konuklardan ayırarak.

"Neden, evet," dedi kolayca. "Arkadaşların her zaman çok keyifli."

"Kastettiğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Onu suçlarken kulağına doğru eğildi. "Yansıtma yapıyorsun. Bu beni deli ediyor."

"Seks düşkünü olman benim suçum mu?"

"İ?" Dalgın dalgın kıkırdadı. "Bu seni tencere, beni de çaydanlık yapar."

"Doğru," diye rahatça kabul etti ve tartışmayı zarif bir el hareketiyle geçiştirdi. "Ama her rastgele düşünceden beni sorumlu tutamazsınız. Erkeklerin ortalama her on saniyede bir seks düşündüğünü duymuştum. Size hatırlatmalıyım ki, siz her konuda ortalamanın üzerindesiniz."

Bu küçük bilgi adamın kıkırdamasına neden oldu, sıcak nefesi kızın ensesinden aşağıya doğru süzülürken, saçlarını yukarıya doğru savurdu. Kadın titredi ve adam bunu fark etti. Adamın uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu. Adam onun kokusunu içine çekiyordu, bunu öğrenmişti. Bunu sık sık ve zevkle yapıyordu ve kız da buna erotizm olarak karşılık vermeyi öğrenmişti.

"Çok tatlı," diye mırıldandı kulağına, konuşurken dudakları kulağının dış kenarını okşuyordu. Kız küçük bir ses çıkardı

Kadınısı bir zevkti bu ve adamın içinde alçak, zonklayan bir nota gibi çınılıyordu. "Seni özledim," dedi ciddiyetle, eğilip nabzının attığı yere bir öpücük kondururken. Temponun yükseldiğini hissetti ve onun tepkisine dayanabilmek için gözlerini kapattı.

"Sen meşguldün. Ben antrenman yapıyordum."

"Asla bu kadar meşgul olmamalıyız," diye ikisini de azarladı. "Şimdi yanındayım ama sana dokunamıyorum." Bu iddiaya rağmen, elleri öne doğru kayarak kadının ince beline dolandı.

"Vampirlerin ve Likantropların alçakgönüllülüğe önem vermediklerini sanıyordum," diye karşı çıktı.

"Umurumda, Kikilia," diye karşılık verdi. "Kışkırtıcı gardırobun dışında, bu odada vücudunun mahremiyetlerini görecektik tek bir erkek var, Kestra. Onların içini ve dışını bilecek tek kişi."

"Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı bebeğim," diye yatıştırıcı bir şekilde karşılık verdi ve onu çenesinin hemen arkasından öptü.

Kız tamamen uzaklaşmadan çenesini avucunun içine aldı, hızlı, derin bir öpücük için onu tuttu, onun için takma adını kullanmasından nasıl etkilendiğini hatırlattı. Muhtemelen tamamen alışkanlıktan dolayı onu vücuduna yaklaştırdı. Böyle bir niyeti olmadığını biliyordu ama çok geçmeden kız ona sıkıca yapıştı, adam onu tekrar öperken eli kızın sırtının alt kısmındaydı, parmak uçları kızın poposunun dışı doğru kıvrımına doğru yayılmıştı.

"Ahem."

Isabella çok yakında abartılı bir şekilde boğazını temizlediğinde Kestra, Noah'ın ağzına doğru kıs kıs güldü. Ayrıldılar

ama Noah, başlarını çevirip minyon kadına baktıklarında onun sıcaklığını kendi üzerinde hissetmekten vazgeçmedi.

"Merak ediyordum da," diye başladı düşünceli bir şekilde, onların dikkatini çektiğini görünce.

Kestra, Noah'nın tuzağa doğru yürümesine izin verirken gözlerinin parıldamasını izledi.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordu ona.

"Syreena ile yeni baharla birlikte kalenin bahçeleri için planları hakkında konuşuyordum. Taşınmak ve yerleşmekle o kadar çok uğraştığı için bu yıl üstünkörü bir temizlik yapmaktan başka pek bir şey yapamadı. Bu yüzden bölgenin kumlu, kayalık toprağı için olası büyümeyi tartışıyorduk, ancak bunun altında derin, zengin ve verimli bir toprak olduğunu söylüyor."

Noah yardımsever bir tavırla, "Bu büyük bir şans," dedi.

"Evet, bu bana sana sormam gereken bir şeyi hatırlattı."

"Evet?"

"Söğüt koruluğına ne oldu?"

Kestra kahkahalara boğuldu ve Nuh'un parmaklarının belini aniden sıkıştırmasını tamamen görmezden geldi.

"Söğüt korusu," diye tekrarladı. Jacob ve Elijah'ın açıkça planlanmış bir dikkatle dinlediklerini görmek için gözleri yukarı kayarken, sorguluyormuş gibi yapmadı, sadece papağan gibi tekrarladı.

"Evet. Willow. Wisteria? Çardaklar? Güzel istiridye kabuğu yolları? Ne yani, birdenbire yerdeki büyük kahverengi bir deliğin daha iyi görüldüğüne mi karar verdin?"

"Aslına bakarsanız," dedi Noah yakışıklı bir gülümsemeyle, "bunu oldukça beğendim. Sanırım bu şekilde saklayacağım. Alınan çok iyi bir dersin hatırlatıcısı."

"Peki ders ne olacak?" Jacob itaatkâr bir tavırla sordu.

"Bir kadının gücünü asla küçümseme," dedi ve rahat bir omuz silkti. "Gel tatlım, sanırım şampanyan bitmiş."

Kestra'yı süpürdü ve arkalarında soluksuz kahkahalar bıraktı.

Kestra, Damien'la tanıştığında son derece kibar, nazik ve minnettar davranmış, Noah'yı karşılariken neredeyse zevkten dört köşe olmuştu. Şimdi, bir süre sonra, karısı kalçasına sıkıca sabitlenmişken, Vampir onu daha etkili bir algıyla izlerken ona farklı bir derinlik veriyordu.

Kestra son zamanlarda, gücü değerlendirme ve haritalama yeteneğinin, başkalarını okumak söz konusu olduğunda onu daha yüksek bir farkındalık duygusuyla bıraktığını fark etmişti. Bir başkasının ölçüsünü alma konusunda her zaman anlayışlı olmuştu, ancak şimdi düşüncelerin gerçek farkındalığı olmadan telepatiye olabildiğince yakındı.

O ve Noah Prens'le konuşurken, bu farkındalık aşırı hızlandı. Kenarlarında belli belirsiz bir gerginlik vardı ve bunu sadece sevdiklerinin fark edebileceğinden şüpheleniyordu. Fiziksel olarak yorgundu.

Avda bir sorunla karşılaşması halinde hayatını tehdit edeceğinden şüphelendiği şekilde enerjisi tükenmişti. Yüzü kızarmış ve sıcaktı, belli ki daha önce avlanmıştı, yani bu bir besin yoksunluğu değildi. Duygusal mı? Karısını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce belki de diye düşündü.

Bu onu çok ayıltmıştı. Aralarındaki çiftleşmenin İblisler için Damgalama kadar fiziksel olarak birbirine bağlı olup olmadığını bilmiyordu ama Jasmine onun Syreena'nın kaybından asla kurtulamayacağını iddia etmişti. Onun yıkımına dayanmanın imkânsız olacağını kastettiğini tahmin ediyordu. O da mı gerçekçiydi?

Kestra buzlu kirpiklerinin altından Noah'ya baktı, kalp atışları ani bir endişeyle hızlandı. Kendisi ve Noah için bu gerçekten de gerçektir. Eğer ona bir şey olursa, iki haftadan daha az bir ömrü kalacaktı. Hak etmediği bir ölüm cezasıydı bu ve kendi hayatı üzerindeki kontrolünün yokluğunu da takdir etmiyordu. Varlığı onun güvenliğine bağlıydı.

Kes, vücudundaki ani katılığı ve gözlerinin arkasındaki sızıları hassas bir öksürük kisvesi altında gizledi. Kulakları uğuldarken nefes almaya ve Damien'in Noah'ya söylediklerine yeniden odaklanmaya çalıştı. Bu hastalıklı konuya nasıl girmişti ki? Noah neredeyse yedi yüzyıl yaşamıştı. Birdenbire nasıl hayatta kalacağını unutacağını mı sanmıştı?

"Stephan olmadan, korkarım dünya çapında kurmaya çalıştığımız ağ çözülmeye başladı. Avrupa sektörleri o kadar da değil," diye açıkladı Damien, Kestra'nın işitme duyusu yavaş yavaş normale dönerken. "Jasmine ve ben bu kadar yakınken onları yönetmek her zaman kolay olacak. Beni endişelendiren diğer kıtalar.

ile. O gece bize karşı hareket eden iki Vampirden çok daha fazlası vardı. Korkarım onları ya da Ruth ve Nico'yu bulamamamızın nedeni, dışarıda saklanmak için çok fazla yer olması."

"Katılıyorum. Nightwalker bölgelerinden uzak duracaklar: Rusya, İngiltere, Fransa, Yeni Zelanda, Alaska, Romanya ve dediğiniz gibi Avrupa kıtasının çoğu. En azından işler onlar için çok sıcak olmayana kadar. Ancak bu Kuzey ve Güney Amerika, Asya ve Afrika'yı saklanma yeri olmaya açık bırakıyor. Elbette daha az misafirperver seçenekler de var, ancak kendilerini yoğun bir insan nüfusu içinde kaybetmek isteyeceklerdir."

"Ayrıca, bir oyun alanı isteyeceklerdir," diye ekledi Damien acımasızca. "Vampirler oyun oynamadan asla uzun süre yaşayamazlar. Oyunların bu kanunsuz türden Vampirler için eğlenceli olabilmesi için, insanların hayatlarıyla uğraşmanın yüksek bir öncelik olacağını söyleyebilirim."

"Biraz daha iyi bir açıdan bakarsak," diye söze girdi Syreena, "artık Nightwalker türleri arasında hızlı ve acımasız bir katliamın bir daha kolay kolay başarılamayacağını bekleyebiliriz. Mistraller ve Gölgegezenler'e talihsiz bir çağrı yapıldı. Daha tetikte, daha organize olacaklardır."

"Biz de öyle," dedi Noah ayık bir sesle. "Çok kayıtsız kaldık. Gençlerimizin artık yeni kurallara ihtiyacı olacak. Onlar en savunmasız olanlar."

"Bunu düşünmeliyiz. Hepimiz," diye kesin bir dille belirtti Kestra, bu konuda çok tutkulu hissettiği için yumuşatamadı. "Biyolojik olarak konuşursak, çoğu dişi erkeklerin sahip olduğu güç ve kuvvet seviyelerine ulaşacak donanıma sahip değil."

başarabilir. Onları korumak için güçlü bir düşünceden daha fazlası gerekecektir."

Damien gözünü bile kırpmadı. "Dişi Vampirler de erkekler kadar güçlüdür ya da isterlerse olabilirler. Ağda çok sayıda var."

"Dişi Vampirler, Vampir haydutlar tarafından tehdit altında değil," diye sert bir şekilde karşı çıktı.

"Kestra haklı, biliyorsun." Syreena'nın eli dalgınca iyileşmiş boğazına gitti. "Güçlü ya da değil, kadınlar risk altında."

"Ağı denetlemekle kimi görevlendiriyorsunuz?" Kestra sordu.

"Ben..." Damien tereddüt etti, sonra kısa bir süre gözlerini kaçırarak yumuşak bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Başka işlerle meşguldüm ve Stephan'ın yerine geçecek kişiyi henüz belirlemedim."

Keder. Suçluluk. Acı. Endişe. Aşk. Kestra bunların hepsinin bir anda Prens'in etrafında döndüğünü gördü. Gerçekten de yakalanmıştı. Yorgunluğunu ve gerginliğini şimdi anlıyordu. Bu, Damien'in açıkça deneyimlemediği bir şekilde zarar görmüştü. Damien'in daha önce hiç büyük bir kayıp yaşamadığına inanmakta güçlük çekiyordu, hele de bin yıllık bir yaşamdan sonra... Noah ona Vampirlerin duygusal açıdan duygusuz olma eğiliminde olduklarını söylemişti. Belli ki Damien Syreena'ya aşık olduğunda değişmiş ve eskisinden daha savunmasız kalmıştı.

Kes, "Kıtasal ve küresel bir komuta hiyerarşisi tavsiye ederim," dedi. "Tek bir liderin yönetemeyeceği kadar çok şey var. Her kıtada bir tane olmak üzere, avcılarının ilerleme ve olayları rapor edebileceği yedi komutan. Sonra da bu komutanların rapor vereceği tek bir general ya da mareşal. I

Bunun uyarı sürecini hızlandıracağını düşünüyorum. Yasemin'in mahkemeler arasında koşturması verimsiz bir iş." Sözlerini yumuşatmak için gülümsedi. "Diğer liderleri bir araya getiren kişi Avrupa'da bulunabilir. Artık biz tetikte olduğumuz için Avrupa'dan uzak duracaklarına inandığınızı biliyorum ama biz de nihai taş ocaklarıyız. Güç avına çıkamayacaksan haydut olmanın bir anlamı yok. En iyisi en çok oyunun döndüğü yerde kapsama alanını genişletmek."

Kes, Noah'nın kolunun sıcak bir şekilde beline dolandığını hissetti ve onu minnettar bir şekilde hafifçe sıkarak yanına çekerken elini kolayca omzuna attı. Onun gururunu ve sevincini kolayca hissedebiliyordu; güneş ışığı gibi yayılıyordu. Ani bir kızarma dürtüsü hissetti ve etkileyici bir yetenekle buna karşı koydu.

"Kestra!"

Syreena adını haykırdığında "Hmm?" diye sordu.

"Tatlım," dedi Syreena heyecanla, Damien'ın kolunu sertçe okşayarak. "Neden Kestra Stephan'ın yerine ağı kontrol etmiyor? Askeri tecrübesi var, avlanacak ve savaşılabilecek kadar asker olduğu belli ve İblis Kral'ın kulağı onda. Bazen de tam dişlerinin arasından." Syreena kendi şakasına alaycı bir şekilde güldü. "O Avrupa'da. Ve duyduğuma göre müthiş bir gücü varmış."

Kestra, Noah'ın "Bu tür bir rolü yerine getirmek için mükemmel bir güce sahip," dediğini duyunca şaşırdı, "mükemmel komuta ve organizasyon becerilerinin yanı sıra."

"Ama," dedi Kestra kibarca, diğer çifte bilmiş bir bakış fırlatarak ve onların kıkırdamasına neden olarak.

"Ama," diye hafif bir kahkaha atarak onayladı, "kendi gücünü kullanma becerisi henüz yeni. Eğer bunu yapmaya karar verirse, Jasmine'in bu pozisyonu geçici olarak doldurmasına izin vermenizi ve Kestra'ya gücünün inceliklerini ve zaten sahip olduğu askeri becerilere nasıl uygulayacağını öğrenmesi için birkaç ay vermenizi tavsiye ederim. Çok hızlı öğreniyor, o yüzden Beltane'ye kadar diyebilirim."

"Beş ay. Hmm," dedi Damien spekülatif bir şekilde. "Jas hâlâ kalede yaşayabilir, sizi temin ederim ki bu önemli bir ayrıntı. Stephan gittiğine göre, onun burada bulunması çok önemli."

"Anlıyorum," diye kabul etti Noah sert bir anlayışla. "Eğer onun dikkatini dağıtmak istemiyorsanız, ben-"

"Hayır." Damien bir elini kaldırdı. "Jasmine mükemmel bir seçim olacaktır. Sadık Vampirleri güçlü bir şekilde tuttuğumuz sürece burada güvendedeyiz, ki ben zaten bunu yapıyorum. Eğer komutasını buradan yürütürse, şu anda yaptığından farklı olmayacaktır. Bence böyle bir proje onun için iyi olacaktır. Kestra, eğer ağ üzerindeki mareşal rolünü kabul edersen, gücünü eği tmediğ in zamanlarda yeni askerlerini seçebilirsin. Halihazırda ağa atılmış olan vampirlere aşına ol. Komutanlarınızı tanıştığınız avcılardan seçin. Bu da Siena'nın, Tristan ve Malaya'nındaki gibi yabancı saraylarda zaman geçirerek onların önereceğ i avcılar ı toplamak anlamına gelecektir."

"En iyisi benim saraya ıma gelsinler, orada korunur ve güvende olur."

Adamın eli ensesine masaj yapmak için yukarı kaymadan önce Kestra'nın kollarını kıpırdatacak zamanı bile olmamıştı. Adamın da bildiğ i gibi bu onun öfkesini bir kez daha sorgulamasına neden oldu. Bunun, gücü henüz çok gençken, kendisine nazik bir hatırlatma olduğunu fark etti.

ondan ne kadar uzağa ve ne kadar süreyle seyahat edebileceği konusunda kısıtlanacaktı.

"Eğer kabul ederse," diye belirtti Syreena.

Noah hariç hepsinin gözlerinin kendisine çevrildiğini hissetti, çünkü Noah her zaman kararlarının ne olacağını herkesten önce biliyordu.

"Neden bu kadar yeşil ve karayla çevrili birini seçtiğinizi merak ediyorum. En azından uçabilen ya da hızlı seyahat edebilen birini seçmelisiniz."

Syreena sanki Kestra bir şaka yapmış gibi güldü.

"İblis sarayından seyahat mi? Tüm o Zihin İblisleri parmaklarınızın ucundayken mi? Ya da hızlı seyahat edebilen herhangi bir elementten bir asistan seçebilirsiniz."

"Yeşile gelince," dedi Noah ona yan gözle bakarak, "Druidler çok hızlı güçlenirler. Daha geniş becerilerinde inanılmaz bir hızla ustalaşırlar. İkincil becerileriniz - milis, komuta, savaş stratejisi, güç ve yetenek değerlendirmesi - bunları zaten hayatınızın büyük bir bölümünde uyguluyorsunuz. Sadece ilerledikçe geliştireceksiniz. Senin paralı askerlik taktiklerini her gün kendini beğenmiş bir Vampire karşı kullanabilirim. Ve yaptım da."

Noah doğrudan ona bakarak, kendisinden çok daha güçlü doğaüstü bir yaratığı alt ettiği anda birlikte olduklarını hatırlattı. Düşüncelerinde birlikteydiler. Damien'a dönmeden önce ona yavaşça, ukala bir gülümseme verdi.

"O böyle söyleyince bir kız nasıl reddedebilir ki?" Bunu yaptıklarında kadın güldü. "Bebeğim, çok romantiksin," diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

"Ah evet, gücümüzü takdir ettiklerinde çok seksi oluyorlar," dedi Syreena büyük bir edayla.

"Gücünü asla hafife almamaya özen gösteriyorum, aşkım," dedi Damien, sırtışı yüz hatlarını saran gerginliği hafifleterek. Kestra sonunda onun rahatladığını hissedebiliyordu.

Syreena, "Mmm, şey, o piçin beni düşürmesine hâlâ çok kızgıyım," diye mırıldanarak şaşkınlığını dile getirdi.

Damien alnına yatıştırıcı bir öpücük kondurarak, "Tatlım, anlaşılır bir şekilde çok yorgundun," diye hatırlattı ona.

"Bu bir mazeret değil," dedi.

"Önemli olan tek şey," diye araya girdi Noah, "sizin iyi olmanız ve onun ölmüş olması." Bir sonraki sözlerini sadece dördünün duyabilmesi için sesini alçalttı. "Ayrıca, eğer yanılmıyorsam, o odada geride kalan enerji yanığı müthiş bir ısı döngüsünün göstergesiydi, Syreena." İblis Kral'ın gözleri zümrüt rengi bir eğlenceyle parladı. "Damien haklı, anlaşılır bir şekilde bitkin düşmüşsün."

Kestra şampanyasını yudumlarken kıs kıs güldü ve sinüslerine kabarcıklar gönderdi. Öksürüklü kahkahası ev sahibesinin kızarmasını hafifletti ve hepsi ona katıldı.

"Bu partiyi vermek için neden iki hafta beklediğimizi sanıyorsun?" Damien kuru bir sesle söyledi. Kestra'nın şampanyasından bir yudum daha almasını engellemek için düşünceli bir şekilde elini uzatmıştı.

Bunun büyük bir düşünce olduğu ortaya çıktı. Kestra tüm soğukkanlılığını kaybetti, kahkahası başları döndürdü ve arkadaşları arasında sırtışları filizlendirdi.

"Kadeh kaldıralım," dedi Noah ve kadehini aniden ev sahibi çifte doğru kaldırdı. "Emeklerimizin meyvelerine..."

"Dinleyin! Duyun!" tüm oda koro halinde Nuh'un imasını çok farklı yorumlasa da.

Syreena tutkuyla, "Buna kesinlikle içeceğim," dedi.

Damien sadece sırtıttı ve kadehini İblis'e dokundurdu King's.

Kestra'nın İblis kültürüne adapte olurken pek çok şeye alışması gerekiyordu ama hiçbir şey seyahat şekli kadar eğlenceli değildi. Damien'ın holdingine ısınmak için bir Zihin İblisi'nin yardımını kullanmış olsalar da, aynı yöntemle ayrılmadılar. Eve dönüş yolculuğu, Noah tarafından kullanılan ve yönlendirilen bir form olan duman şeklinde gerçekleşecekti. Ancak Kestra'nın süregelen zevkine göre, bu form onun duyuları için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sanki kurgusal bir süper kahraman gibi uçuyormuşçasına her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor, duyabiliyor ve deneyimleyebiliyordu. Ve yolculuklarını Noah yönettiği için nereye gittiğini ya da oraya nasıl ulaşacağını düşünmek zorunda kalmıyordu. Bu muhteşemdi ve gözüpek eğilimleri için mükemmel bir heyecandı.

Noah, elbette, onun zevkinin her anını hissedebiliyordu ve sanki bu deneyimi kendisi için yeniden görüyormuş gibiydi. Yüzyıllardır bu şekilde seyahat eden biri için böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmezdi ama onun coşkusu onu da içine çekti. Yeni hayatının deneyimlerini bu kadar kolay benimsemesini garip, buruk bir deneyim olarak görüyordu. Evet, onun kendi dünyasından zevk almasını ve hatta eğlenmesini istiyordu; bu onun için her şeyi çok daha kolaylaştıracaktı.

Ama diğ er her Şeye ne kadar çok sevinirse, yedekte tuttuğu tek Şeye o kadar uzun bir gölge düşüyordu.

Onu.

SeviŐmelerinde değıl. Hayır, bu konuda hiçbir Őik yeti yoktu. Ve onun bu fiziksel bağılantıyı bir güvence yöntemi olarak kullandığını, kendine bile itiraf etmeyi reddettiğı Şeyi ifade ettiğini düşünüyordu. Bunu, onu çok derinden sevdiğı için üzülmesin diye üzerine titremek için kullanıyordu ama yine de duygularını kendi kendine sorgulamaktan ka ınıyordu. Dürüstçe dile getirmeyi bir kenara bırakın. Zaman zaman buna i erlemesinin bir nedeni vardı. Onun sadece doğıal olmasını ve kendisinden beklediğini düşündüğü Şeyleri etkilemeye çalıŐmamasını tercih ederdi. Aralarındaki düşünce bağı olmasaydı, onun sinyal karmaŐasını uzun zaman önce yanlış okumuŐ olabilirdi.

Bu, onunla konuşması gereken bir konuydu. Bunun çok uzun süre devam etmesine izin vermişti. Dürüst bir zorunlulukla hareket etmediğı zamanlar ikisi için de rahatsız edici oluyordu. Adam bunu istemiyordu. O da bunu istemiyordu. Noah'nın bu fikrin aklına neden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yine de, güçlü bir tahminde bulunması gerekirse, son zamanlarda pek çok Baskılanmış çiftle çok fazla zaman geçirmesinden kaynaklandığını söyleyebilirdi. Kaledeki bu parti sadece son buluŐmaydı.

Siyaset, iliŐkilerin onarılması ve eğıtim programları kaleyi bir baskı trafiğı karmaşasına d n Őt rm Őti. Gideon ve Legna, Jacob ve Isabella, Corrine ve Kane, hatta Elijah ve Siena bile düzenli olarak Elijah'ın İblis meselelerine karısının yurtdıŐından daha fazla ilgi göstermek zorunda kalmasıyla ortaya çıkmıştı. Noah, Elijah'ın yakında istifa etmek zorunda kalacağını anlamaya başlamıştı. Pek çok yeni dış tehdit karşısında cesurca direniyordu, çünkü bu onun uzmanlık alanıydı

Nuh'un ona çok ihtiyacı olduğunu biliyordu ama hem Kral hem de Savaşçı Yüzbaşı, Elijah orada olsaydı muhafızların Kestra'yı Vampir saldırısından korumakta asla başarısız olmayacağı gibi korkunç bir sonuca varmışlardı.

Ama Elijah'ın çıkarları artık bölünmüştü ve bu belli oluyordu. Nuh'un onun mutluluğunu küçümsediğinden değil. Ama halkını koruma işi öncelikli olmalıydı. Uygun bir çözüme ihtiyacı vardı, çünkü Elijah'ın yerini doldurmak kolay olmayacaktı. Noah, önümüzdeki birkaç ay boyunca kafa kafaya verip çok çalışacaklarını düşündü. Bu arada, Elijah halefini seçmesine yardım edene kadar, işler statükoda kalacaktı. Noah'nın tek üzüntüsü, aslında tek endişesi, bu gerçekleştiğinde Elijah'nın zaten olduğundan daha da az ziyarete gelecek olmasıydı. Kaptan'ın her şeyi fazla ciddiye almalarını engelleyen saygısızlığını çok özlüyordu.

Yine de Kestra küçük, güzel bir yedek paketti. Ona Elijah'ı hatırlatıyordu. Zekâsı, ruh halinin alabileceği ölümcül şekil, yetenekleri ve yıkım için duyduğu düpedüz coşku. Savaş için. Yine de barışçıl yolları ona iyi gelmişti. Başkalarının bunu onun yerine yapmasına izin vermektense, bu barışı korumak için ön saflarda savaşmayı tercih ediyordu. Buna saygı duyuyordu. Damien'in önerisini ve onun bu önerideki rolünü düşünürken, bunun sağlam bir monarşi oluşturacağını fark etti. Bir satranç tahtası gibi. Kral arkasına yaslanıp korur, siyasi yükü ve kendisinden istenen düzenli ofis işlerini üstlenirken, agresif Kraliçe koruma yöntemlerini yönetir ve tehditlerle yüzleşirdi.

Bu fikir hoşuna gitmişti.

Egomanyak idealleri yoktu. Güçlüydü ve savaşabilirdi ama olmak istediği Kral bu değildi.

Syreena'ya yönelik tehdit örneğinde olduğu gibi, sadece siyasi sonuçlar gerektirdiğinde araya giriyordu. Tartışmalar söz konusu olduğunda etrafını yüzde yüz rollerine ve görevlerine odaklanmış danışmanlarla çevrelemekten her zaman memnun olmuştur. Elijah. Jacob. Bella. Ve şimdi de Kestra. Bunun için daha da zenginleşti. Pek çok yönden.

Romanya sınırlarından çıkmak üzereydiler ki Kestra ve Noah'ın üzerinde bir his parıltısı yankılandı. Kaynağı açıklanamayan bir korku onları çarptı. Bunu beklemeyen Kestra paniğe kapıldı. Noah'nın deneyimi ona biraz daha iyi hizmet etti.

Sakin ol. Bu sadece bir numara, Kes. Hızla akan zihninin içinde usulca konuştu. Birisi bizi dışarı çekmeye çalışıyor.

Bu tek cümle dünyadaki tüm farkı yarattı. Noah bir an tereddüt etti çünkü kız onun yanındaydı. Yere yatıp düşmanla yüzleşmek daha mı iyi olurdu? Kaçmaya çalışırlarsa peşlerine düşerlerdi. Altlarındaki bölge düşman için coğrafi bir avantaj mıydı? Yoksa sadece bir fırsat mıydı?

Fırsat. Bizi takip etmiş olmalılar. Bu yoldan geçeceğimizi bilmelerine imkan yoktu.

Noah onun küçük stratejik kalbini kutsa, diye düşündü keyifle. Haklıydı.

Tamam, bebeğim. Hazır ol. İner inmez ve bizi sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz, güçlenmen gerekiyor.

Ben zaten oradayım, Kikilio.

Bir kalp atışı sonra yere ayaklarının üzerine düştüler. Emredildiği gibi, Noah kollarını kaplayan ölümsüzlükle ürperdi. Sırtı ona o kadar yakındı ki kalçaları birbirine değiyordu, Kestra'nın vücudu ısıltı ısıltı parlıyordu

Yeşil. Yine de kendini adadı ve anında elinde el bombası büyüklüğünde bir bomba oluşturdu. Her ikisi de tüm dikkatlerini çevrelerindeki ormana çevirmiş, tehditlerini arıyorlardı.

"Kikilio?" diye sordu eğlenen bir fısıltıyla. "Bella ile vakit geçiriyorsun."

"Başkalarının anlamadığım bir dilde başımın üstünde konuşabileceği bir ortamda yaşayacağımı düşünmediniz, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Sonunda Kikilia'nın ne anlama geldiğini öğrendim," diye ekledi.

"Bunun bir sorun olduğunu fark etmemiştim," diye düşündü keskin gözleri gölgeleri izlerken.

O daha cevap veremedi, ilk saldırı etraflarında patladı.

Daha doğrusu onların altında.

Zemin aniden ayaklarının altından kayarak çöktü, hatta su aralarından bir gayzer gibi fışkırarak onları birbirinden ayırdı ve koruyucu duruşlarını bozdu. Nefes alamadan hızla büyüyen bir kaplıcanın içine gömüldüler.

Kes tek bir saniyesini bile boşa harcamadı. Yüzeye çıktı ve hâlâ genişlemekte olan kıyıya doğru öfkeyle yüzerken gözlerini ağaç çizgisinden ayırmadı. Noah'nın da aynı şeyi ters yönde yaptığını görmek için arkasına bakmasına gerek yoktu.

Zaten ustalaştığı derslerden birinin, bombalarını yapmak için kullandığı enerjinin yeniden emilmesi olması onu rahatlatmıştı. Noah bu konuda ısrar ettiği için minnettardı.

Aksi takdirde enerji bombasını yüzebilmesi için suya bırakırdı ve hem patlamayla hem de etraflarındaki yakın tehlikeyle yarışıyor olurlardı. Bombalarının, onları gerçekten bırakana kadar geri saymaya başlamadığını, onları oluşturduğu enerji aurasından ayırdığını öğrenmişlerdi. Daha ziyade bir pimi çekmek ya da bir fitili ateşlemek gibi.

Kes, bunlar vampirler. Kalan haydutlar, şüphesiz. Her şeye ve her şeye hazırlıklı olun. Onlardan bir sürü var.

Senin peşindeler. Benim kim olduğumu bilmiyorlar, bu yüzden hedef sen olmalısın. Kestra'nın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sudan çıkarken kulakları duyabiliyordu.

Yaptığı ilk şey elbisesinin narin ipeğine uzanmak oldu. Önüne çıkıyordu ve bir an önce onu ve sandaletlerini atması gerekiyordu. Yere çömelirken eteği kalçalarına kadar yırttı. O anda bir gölge ona doğru sıçradı. Bir saniye önce sağlam bir çam ağacının uzun şekliydi; bir saniye sonra ise derisinin üzerinde yükseliyor ve onu yere düşürüyordu. Onunla birlikte yuvarlandı, anında bu sözde gölgenin katı bir formu olduğunu ve bunun acı çektirmenin son derece mümkün olduğu anlamına geldiğini fark etti.

Suyun karşı tarafında, Noah da benzer bir durumdaydı, ancak bu gölge daha kıyıya doğru düzgün basamadan çarptı, üçe bölündü ve birkaç saniye içinde onu ezdi. Nuh'un kafası yere çarptı, göz kapaklarının içinde yıldızlar ışıltı ışıltı parlıyordu. Saldırganların kendisini hızla kavradığını hissetti. Onu ellerinden, belinden ve bacaklarından yere sabitlerken zamanlama ve yerleştirme konusunda koreografi yapmışlardı,

Bu da bunun rastgele bir saldırıdan çok daha iyi planlanmış olduğunu gösteriyor.

Yine de plan yapmanın onlara pek faydası olmazdı. Zebani Kral, vücudunun tüm uzunluğu boyunca yakıcı bir ateş tabakası gönderirken gülmemeye çalıştı. Alevler derisinin üzerinde dalgalandırken, su buharlaştıkça patlıyor ve tıslıyor, saldırganları çığlık atarak uzaklaşmaya çalışıyordu. Ve sonra Nuh bir su dalgasının çarpışını hissetti.

Lanet bahar.

Su vücudunu ıslattığında etrafında şiddetli bir şekilde buhar patladı. Kurtulmaya çalıştıkça dalga onu takip etmeye devam etti. Nefes alamıyordu ve ne tarafa doğru hareket etmeye çalışsa da su onu takip ediyordu. Odaklanmadığı takdirde bu saldırının altında boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti. Ellerin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı, suyun çarpma kuvveti yoğunlaştıkça başını aşağı eğdi. Enerji için kendi dışında bir şeyler aradı ve yarım düzine kaynak farkındalığında parladı. Bunlardan birinin Kestra olduğunu biliyordu. Hatta hangisinin olduğu konusunda da bir fikri vardı çünkü Kestra diğerlerinden çok farklı bir tınıya sahipti. Eğer geniş bir ağ atar ve enerjiyi ihtiyatsızca emerse, Kestra da o bölgeye düşecekti. Kestra tam bir güç boşaltımının, özellikle de böylesine güçlü düşmanların üstesinden gelmek için kullanmak zorunda kalacağı bir boşaltımın yükünü kaldıramayacak kadar gençti. Ayrıca, eğer uzakta pusuda bekleyen başkaları da varsa, Kestra'yı tamamen savunmasız bırakacak ve kendisini daha fazla tehditle tek başına yüzleşmek zorunda bırakacaktı. İçgüdüleri ona bu saldırının ardındaki önsezinin bunu akılsızca bir hareket tarzı haline getireceğini söylüyordu.

Nuh sendeledi ve hızla bataklığa dönüşen orman zeminine yüzüstü düştü. Nefes alması gerekiyordu. Oksijene ihtiyacı vardı. Bir şeyin vücuduna çarptığını hissetti.

Sırtını döndü ve başı aşağıya doğru itilirken yüzü derin suya çarptı. Ellerini yerinde tutmak için üzerine basıldıkça suyun düşüşü devam etti. Bunu yine beli ve bacakları izledi. Şimdi belirgin bir dezavantajı vardı. Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktu. Ne yazık ki onun oksijene çok ihtiyacı vardı. Vampirler son derece güçlüydü ve dörde karşı bir, elementini kullanmadan imkânsız bir ihtimaldi. Yani, elementinin bir kısmını. Ama avantaj kazanmak için ateşe ihtiyacı yoktu. Noah en yakın ve en kritik hedefe yöneldi. Kafasını suyun altında tutan Vampir'e odaklandı.

Kestra bacaklarını saldırganın etrafına doladı, hangi tarafın yukarıda olduğunu görmezden geldi ve orman zemininde kaymayı bitirdiklerinde üste çıkmaya karar verdi. Vampir çok ince ve kaygandı. Aynı zamanda son derece güçlüydü. Savrulup uzaklaşmadan önce baskın pozisyonunun tadını çıkarmaya ancak vakti oldu. Bir lanetle çalılardan arasına düştü. Sonra tekrar üzerine atladı, eli boğazına gitti ve dizleri acı içinde kalçalarına çarptı. Diğer eli sadece onunkilerden birini yakalayabildi ama yine de onu ormanın zeminine etkili bir şekilde sabitlemişti. Bir çift vahşi dişini parlattı ve tek bir korkunç elin kavrayışı altında boğazını ezmeye başladı.

Kestra fosforlu yeşil renkte parladı. Şaşırarak Vampir ani enerji parlaması karşısında gözlerini kırptırdı. Sanki bir anlığına büyülenmiş gibiydi. Bu an ona bir avantaj sağladı. Serbest eli bir daire şeklinde kıvrıldı ve avucunun içinde pinpon topu büyüklüğünde küçük bir küre şekil aldı. Bu sırada Vampir bilinmeyen bir güçle yüzleşmek üzere olduğunu fark etti ve adımlarını attı. Kadının boynuna uyguladığı kuvvet arttı ve elini kadıninkinden kurtardı. Vampir kolunu geri çektiğinde düşünmek için sadece bir saniyesi vardı.

Ay ışığı. Boğulurken yapılabilecek en kötü şeydi ama parıldayan parmak uçları omzunda, boynunda ve yüzünde gezinirken çenesini sonuna kadar yukarı çekti, keskin jilet gibi tırnaklar derisinin derinliklerine saplandı. Kestra'nın başı kesiklerin şiddetiyle yana doğru sarsıldı. Başlangıçta, tırnaklar çok keskin olduğu için elmacık kemiğine değen bir tanesi dışında hiçbir şey hissetmedi. Acı daha sonra gelecekti. Ama kendini, sohbet konularındaki ürkütücü seçimleri nedeniyle kendisiyle dalga geçtiğinde Noah'ya tarif ettiği yöntemi kullanarak korumuştı.

Ancak acısı gecikmiş olsa da saldırgan için böyle bir şans olmayacaktı. Saldırganın boğucu eli yeni yaralarından hızla kan akmasına neden olurken yüzünü tekrar yukarı çeviren ve hava yolunun küçük bir kısmını açmak için çenesini aşağıya doğru eğen Kestra, saldırganın hırslı gözleriyle karşılaştı. Saldırgan daha da yaklaşmış, açıkça onun kanını tatmak istiyordu. Elleri hâlâ serbest olan Kestra uzandı ve Vampir'i kemerinden yakaladı.

Kadının elini pantolonunun önünden aşağıya doğru ittiğini hissettiğinde şaşkınlıkla doğruldu. Yaşadığı şokla birlikte boğazını kavrayışı gevşedi ve ona gülümseyen kızın gözlerindeki buz gibi parıltıya baktı.

Sonra konuşamadığı için ona bir kelime mırıldandı.

Bum.

Küçük top elini ondan birkaç saniye önce terk etmişti elbette, bu yüzden idrak şafağı söktüğünde Vampir için çok geçti. Yine de beklendiği gibi tepki verdi. Bir dehşet çığlığıyla Kestra'nın üzerinden fırladı ve tehlike altındaki kasıklarını kavradı. Kestra sadece bir tanesinin farkındaydı

şey. Vampir enkaz haline gelmek üzereydi ve bu lanet yerden kaçması gerekiyordu.

Boğuk, kazıyıcı bir nefes aldı ve kaplıcaya geri yuvarlandı.

Vampir patladı. Kaburgaları ormanı yırtan mermilere dönüştü ve ağaç gövdelerine gömülene kadar güçlü gümbürtülerle ilerledi. Geri kalanı ise geniş bir çember oluşturarak aşağıya yağdı. Enkaza gelince, bu tehlikeden çok iğrençlikle ilgili bir meseleydi. Kestra yüzeye çıktı, nispeten kandan ve bağırsaklardan arınmıştı, nefes almak için deli gibi soluyordu.

Kestra, Noah'nın sıkıntısını hissettiğinde kendi kendine nefes almaya başlamıştı bile. Tonlarca oksijen emmesine rağmen vücudu ve beyni çığlık çığlığa nefes alma ihtiyacıyla çarpıyordu. Kendini sudan çıkarmak için mücadele etti, şişen boğazı kapanırken hâlâ öksürüyor ve öğürüyordu. Noah'yı bulabilmek için görüş alanını serbest bırakmaya çalışarak çözülmüş olan ıslak saçlarını geriye doğru taradı. O nasıl tehlikede olabilirdi? Akli bunu bir türlü almıyordu. O çok güçlü ve çok zekiydi.

Saçlarını geriye doğru savururken, bu hareket Vampir'in derisinde açtığı derin yarıkların kenarlarını birbirinden ayırdı ve sonunda ortaya çıkan korkunç acının bir yansıması olarak kan akmaya başladı. Acı, adrenalinin etkisinin geçmesini bile beklemedi. Acımasız bir damga gibi yakıp kavuruyordu. Kan bir gözünü kör etmişti ve Noah'yı bulmak için havuzun kenarından dolanırken kanı silmeye çalıştı.

Noah, Kestra'nın ani acısının beyinde çalan alarm zilini bir kenara itmek zorunda kaldı. Karanlık çöküyordu ve eğer bilincini kaybederse onu

Bu canavarların merhametine. Tüm Gecegezenleri, erkek bir Ateş İblisi'nin kanını içmiş olan Vampirlerin merhametine bırakacaktı.

Bu seçeneklerin hiçbiri kabul edilebilir değildi ve Noah öfke ve kızgınlığın şiddetli bir şekilde alevlendiğini hissetti. Gerçek vampirliğin ne olduğunu göstermek için tüm odağını kullanarak ilk hedefine ulaştı. Başının üzerinde oturan Vampirin enerjisini öyle bir vahşetle emdi ki, yaratık sular altında kalan orman zeminine doğru bir kafa atarken refleks olarak göz kırpacak gücü bile bulamadı. Noah suyun yüzeyini kırmaya çalıştı ama elleri ve beli hâlâ bağlıyken yüzüstü yatmak, sırtına bir diz ve kafasına bir elin düşen Vampir'inkinin yerini alması için geçen sürede bunu imkânsız hale getirdi.

Dumana dön! Kestra'nın çılgınca haykırışını duydu, ona yardım etmek için acele ettiğini hissetti. Onun güvenliğinden korktu, kendini düşünmeyeceğini biliyordu.

Yapamam. Su...

Kestra onun bu yönünü bilmiyordu. Onun güç ve zayıflıklarını hiç taramamıştı. Her nasılsa bunu hiç yapmamışlardı. Ama şimdi onun bir su tufanı altında dumana ya da aleve dönüşemeyeceğini biliyordu. Bu elementlerin yasalarına aykırıydı. Bunu bilmeliydi ve bu konuda daha önce mantıklı düşünmediği için kendini tekmelemeliydi.

Su, Nuh'un sıkışıp kaldığı oyuğun kenarından taşarken küçük yamaçtan aşağı doğru akan selin içinden sıçrayarak virajı döndü. Onları gördü, dört Vampir. Biri suyun içinde yüzüstü yatıyordu, belli ki İblis Kral'ı kontrol etmek için verdikleri savaşta ölmüştü. Biri kelimenin tam anlamıyla bacaklarından ve belinden üzerine oturmuş, diğeri ayakta duruyordu.

Üçüncüsünün bir dizi omurgasında, bir eli de kafasındaydı ve onu umutsuzca ihtiyaç duyduğu havadan uzak tutuyordu. Kaplıcadan bir su pınarı fışkırıyor ve yay çizerek mahkûmun üzerine düşüyordu.

Kestra'nın ruhu, karanlığın Noah'ı ele geçirdiğini hissettiğinde çığlık attı, bu yaratıklarla tek başına başa çıkmak için onu geride bırakma korkusunu hissetti. Çılgın gözleri beşinci bir Vampire kaydı. Belli ki liderleri olan bu adam, yakaladıkları Ateş İblisi'yle doğrudan uğraşma tehlikesinden uzak duruyordu. Kısa bir mesafe ötedeki bir kayanın üzerinde durmuş, tüm olayı izliyordu.

Hayır. Dahası vardı. Nasıl davranması gerektiğini anlamak için sahip olduğu tüm yeni duyuları kullanırken Kestra'nın gözleri kısıldı. Suyun kaynağı buradaydı. Diğerleri çalışırken o Vampir'in onu kontrol ettiğini fark etti. Kestra aniden öfkeyle dolduğunu hissetti, ellerini birbirine kenetleyerek greyfurt büyüklüğünde bir top oluşturdu ve bu duygunun onu ele geçirmesine izin verdi. Öfkesinin gücünü destekleyen hayal kırıklığı ve iktidarsızlığın kısmen Noah'a ait olduğunu biliyordu ama yine de onu kullandı ve kürenin içine doldurdu.

Vampir başını çevirip onu gördüğü anda Kestra topu ona attı. Sonra bir karış derinliğindeki suyun içinden Noah'ya doğru koştu. En hafif yapılı Vampir'i, eşinin elleri üzerinde duran bir dişiyi hedefleyerek ona çarptı ve momentumunun gücüyle onu fırlattı. Bir sıçramayla yere düştüler. Kes onu yakaladı ve bir nefes daha alarak Vampiri kendi üzerine yuvarladı.

Küre patladı.

Yarı suya batmış olan Kestra, bir kalkan gibi üzerinde tuttuğu Vampir'in bedenine çarpan bir dizi sarsıcı darbe hissetti. Etrafındaki su sıçramaları durduğunda

cesedi çıkardı. Vampir kafasına bir ağaç dalı saplamıştı, yani tatmin edici bir şekilde ölmüştü. Aynı şeyin kayanın üzerindeki Vampir için de geçerli olduğunu biliyordu çünkü o da sıfır noktasındaydı.

Şu anda tek endişesi Noah ve diğer iki Vampirdi. Noah'yı patlamadan korumasız bırakmıştı ama çok az seçeneği vardı. Olasılıkları eşitleyeceği umuduyla geniş menzilli bir patlama kullanmak zorunda kalmıştı. Gözlerindeki su ve kanı silkeleyerek ayağa kalktı ve Vampirleri aradı.

Aniden durgunlaşan suda yüzen üç ceset daha gördü.

"Noah!"

Güzel resmi kıyafetinin içinde yüzüstü duran ceset dışında her şeyi görmezden geldi. Adama doğru ilerledi, onu yakaladı ve başını suyun üzerinde tutmak için ağırlığını diz çökmüş kalçalarının üzerine çevirirken ona seslendi. Teni griydi, doğal bronzluğu suyun altında kaybolmuştu ve çamur yüzüne yayılmış, burnunu ve ağzını çevrelemişti; vücudu sonunda onu çamurda nefes almaya zorlamıştı.

Kestra dehşet içinde ürperdi, bedeninde ve zihninde onun varlığının aniden soğuk yokluğunu hissetti. Düşünceleri tamamen sessizleşmişti.

Ruhu boş ve yalnız bırakılmıştı.

Çaresizliğin hızıyla hareket etti, oldukça eski ilk yardım becerilerine geri döndü, solunum yolunu serbest bırakmak için ağzındaki çamur ve pisliği temizlemeye çalıştı. Sonuçlar acınacak derecede yetersizdi ve denemeye devam etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Adamın nefes almasına izin vermesine imkân yoktu.

Açgözlü kan emiciler sürüsü, büyük bir ırkı güzel liderlerinden mahrum bırakacaktı. Kısmen kapalı olan boğazından çığlık atarak bir nefes geçirdi, ağzını onunkinin üzerine koydu ve doğru yaptığına, nefeslerinin yeterince dolu ve derin olduğuna dua ederek ciğerlerini doldurmak için nefesini verdi.

Onu kaybedemezdi. Onu daha yeni tanımaya başlamışken olmazdı. Ailesinden sonra onu seven ilk kişiydi. Bunu kabul etmişti. Bundan zevk alıyordu. Sıra dışı sevgisiyle onu rahat ettirmenin kendisi için ne kadar sıra dışı olduğunu biliyordu. Kestra onun için yeniden nefes alırken, sırf bu yüzden ondan uzak durduğunu biliyordu. Birini sevmeye ve onu kaybetmeye dayanamıyordu. Ölmelerine sebep olmaya.

Kestra ağlamaya başladı, gözyaşları sadece hıçkırıklara ayıracak nefesi kalmadığı içindi. Etrafı suyla çevriliydi, onu dizlerinin üzerinde destekliyordu. Onu düz bir zeminde tutması gerekiyordu ama onu zemine çekmeye çalışarak zaman kaybetmeye cesaret edemedi. Onun için tekrar nefes aldı, Vampirlere, Gecegezenlere, açgözlülüğe ve aklına gelen diğer her şeye lanet okudu. Onun için ölümü kandırmıştı; neden aynı şeyi onun için yapamamıştı? Yapmak zorundaydı. Başka çaresi yoktu. Onun nefes almasını ve yaşamasını sağlamalıydı. Ona ihtiyacı olan o kadar çok kişi vardı ki. İnfazcılar, onların küçük olanı ve daha niceleri. Kız kardeşleri. Tanrım, kız kardeşleri.

Ben.

Evet, diye düşündü ruhunu parçalayan bir acıyla. Ona ihtiyacı vardı. Ona kendisini ne kadar değiştirdiğini söylemesi gerekiyordu. Hayatını değiştirdiğini. Ve bunu ne kadar takdir ettiğini. Sadece bu kısa hafta içinde ona ne kadar neşe verdiğini söylemesi gerekiyordu. Bunu bilmeden gidemezdi. O kadar korumacıydı ki, onu korumaya çalışıyordu.

Kendisinin nasıl hissettiğini duymaya ihtiyacı varken, bencilce eski korkularını ve yaralarını sarıyordu!

Bir sonraki nefeste Nuh'un ağzından su fışkırdı ama hâlâ kendi başına nefes almıyordu. Bir telepat gibi yardım çağırabilmek için neler vermezdi! Elbette diğerleri duyacak kadar yakında olacaktı. Damien bile! Onun için bir doktor bulabilecek herhangi biri.

"Bebeğim," diye dua etti onun için nefes alırken dudaklarına karşı. "Lütfen."

Derin bir nefes aldı ve daha fazla su ve çamur çıktı. Ağzını temizledi ve devam etti.

Lütfen, diye yalvardı düşüncelerinde, döngüyü tekrarlarlarken, lütfen beni bırakma. Buna dayanamam. Çok bencil olduğumu biliyorum ama birkaç yüzyıl daha benimle kalmana ihtiyacım var. Lütfen...

Tanrım, nefes almıyor! Kestra hayal kırıklığıyla onu salladı, sıcaklığının saniyeler içinde azaldığını hissederek titredi.

"Kes şunu!" diye bağırdı, ama bu bir vıraklama olarak çıktı. "Beni bırakamazsın! Seni piç kurusu! Bana kendini sevdirep sonra da öylece çekip gidemezsin!"

Kestra hıçkırığa hıçkırığa ağıladı ama vazgeçmeyi reddetti, öfkesi kararlılığını körükledi. İkisini de yukarı doğru sürükledi, kolları kollarının altında göğsünü çevreledi ve düz bir zemin arayarak onu sudan uzaklaştırdı.

Bulur bulmaz onu sırt üstü yatırdı ve kalp atışlarını dinlemek için eğilebilmek amacıyla hiç vakit kaybetmeden beline sarıldı. Daha sonra ilk yardımına göğüs kompresyonunu da ekleyerek tüm konsantrasyonunu

Sayarken ve inatçı ciğerlerine nefes iterek takas ederken üzerlerinde. Ona lanet okudu, sahip olduğu her şeyi eylemlerine ve düşüncelerine aktarırken yüzü ısınıyordu. Kestra çılgına dönmüştü, beynini tarıyor, başka ne yapabileceğini bulmaya çalışıyordu.

Birden durdu.

Aklına çılgınca bir düşünce geldi. Ne zararı olabilirdi ki? diye düşündü. Bir şey denemezse ölecekti.

"Tamam Kikilio, hadi tarih yazalım," diye mırıldandı ona.

Gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Bunu yapabilmesi için dua etti. Enerjisinin çoğu her zaman ondan gelmişti. Onun rehberliğinde dış kaynaklardan enerji çekmeyi daha yeni öğrenmeye başlamıştı ve şimdiye kadar bu konuda berbattı. Ama bunu berbat etmeyi göze alamazdı. Şimdi olmazdı.

Ormanda toplanmış yaratıklardan, rüzgârın hareketlerinden ve yaşamın kendi enerjisinden beslenerek sağlıklı bir yeşil renkte parlamaya başladı. Elleri parlıyordu ama enerjisini şekillendirmiyordu.

"Ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu ona kabaca. "Simbiyotik olduğumuzu söylemiştin. Biz ikimiz olduğumuz sürece biriz. Ben sağ elim. Sen sol elsin. Senden aldıklarımı dışarı atmalıyım. İçimde sana bağlı bir yer olduğunu hissettirdin. Bu tersine de işleyecek aşkım," diye ısrar etti usulca. "O yoldan ne alırsam, o yola verebilirim. İhtiyacın olanı al ve bana geri dön."

Ellerini adamın göğsüne koydu ve kompresyona devam etti, aynı zamanda adamın içine cızırtılı bir enerji kanalı gönderdi. Ağzından, dudaklarının öpücüğünden, ilk doğdukları yere odaklandı.

Onunla bağlantı kurma yeteneği. Bu yüzden ona yavaş ve derin nefes verdiğinde ağzı parlıyor ve ışıldıyordu. Etrafındaki parıltı solmaya başlayana kadar devam etti.

Noah aniden sert ve öğürten bir nefes çekti.

Onu üzerinden attı, elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve şiddetli bir öğürmeyle çamur ve su çıkardı. Siyah saçları su ve çamurdan sırlıklam olmuş yüzüne dökölüyor ve kirlenmemiş bir nefes almaya çalışırken vücudu titriyordu.

O sırada Jacob ve Isabella nihayet ortaya çıktı.

Bir anda tozdan ete dönüştüler ve arkasından konuştuklarında Kestra'yı on yıl korkuttular.

"Ne oluyor be!"

Jacob Kral'ın yanına koştu ve Kestra'ya şüpheyile baktı.

"Vampirler bize saldırdı. O boğuldu. Bir doktora

ihtiyacımız var."

kısa aralıklarla mırıldandı.

"Vampirlerden haberimiz var. Bella bunu bir önsezide gördü," dedi Jacob. "Sizi takip etmemiz biraz zaman aldı."

Jacob hâlâ ciğerlerini temizlemeye çalışan Noah'ya bir şeyler mırıldanırken, Bella Kestra'ya, "Gel, otur," diye ısrar etti.

"Aman Tanrım, boğulacak," dedi Kestra, gözyaşları yüzündeki yarıkların üzerinden akarken sızlıyordu.

"Jacob yardım edebilir," diye onu yatıştırdı Isabella. "Ona sadece bir dakika ver."

Kestra, Jacob'ın hükümdarının üzerine eğilip onunla yumuşak bir şekilde konuşmasını geniş gözlerle izledi. Birdenbire Nuh tekrar öğürmeye başladı, saf kir ve çamur kusuyordu.

Sonra on beş dakikadan uzun süredir aldığı ilk temiz nefesi verdi.

"Jacob topraktan, unutma," diye açıkladı Bella. "İyileştiremez ama Nuh'un ciğerlerindeki çamur ve toprağı çekip çıkarabilir. Toprağın bir delik açmasından farkı yok."

Kestra'nın yapabildiğı tek şey anlayışla ve ani bir rahatlamaıyla başını sallamak oldu. Jacob Noah'ın oturmasına yardım etti ve Kestra da hemen onun yanına sürünerek gitti.

Bebeğim. Sen iyi misin?

Düşünceleri de soluk soluğa aldığı nefesler kadar durgundu ama en azından oradaydılar, ait oldukları yerde, zihninde sıcaktılar.

"Evet! Evet, iyiyim. Ödümü kopardın!" Sesi nihayet kesildiğinde kendi düşüncelerine geçti. Beni su konusunda uyarmalıydın! Neden seni taramama hiç izin vermedin? Neredeyse ölüyordun!

Bana vurmayacaksın, değil mi?

Böyle bir zamanda şaka yapmaya cüret etme! Ona dik dik baktı, buzdan hançer gibi gözleri vardı. Eğer bu konuda ukalalık edersen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim!

Sonunda Noah onu kucağına alacak kadar kendine geldi. Öksürmekten bitap düşmüştü, üstü başı çamur içindeydi ama kızın bunların hiçbirini umursamayacağını biliyordu. Onun yaşadığını ve nefes aldığını hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu... olduğu gibi.

Korktuğunuz için üzgünüm. Şimdi iyiyiz. Sakinleşmeye çalış.

Sakinleşemedi. Histeriye kapıldı.

"Adrenalin sonrası çöküş," diye mırıldandı Jacob yardımsever bir şekilde, onun alışılmadık çözölmesini açıklamaya çalışarak. "Bella'yı burada bırakıyorum ve yardım getirmeye gidiyorum. Kıpırdama ve başını belaya sokma," diye sertçe dikte etti.

Erkek İnfazcı gitti ve eşi onun saçma emirleri karşısında gözlerini devirdi.

Noah tamamen Kestra'ya odaklanmıştı. Hıçkırıklarıyla kalbini parçalıyordu ve kalbi şimdiden bir binanın çöküşünden geçmiş gibi hissediyordu. Kestra'nın başını göğsüne yasladı ve öksürük nöbetleri arasında çenesini onun üzerine koydu.

Sus, bebeğim. Her şey yolunda.

Seni kaybettiğimi sandım! Kaybolmuştum. Düştüm! Noah içinden geçen karışıklık ve histeri girdabını hissetti. Senin... senin banyoda yerde... garajda... yapayalnız... yapayalnız öldüğünü sanıyordum!

Noah birdenbire anladı. Sevdiği birini kaybetmenin dehşetini yeniden yaşamıştı. En kötü kâbusu gerçek oluyordu.

Noah aniden kaskatı

kesildi. Sevilen biri.

Nuh gözlerini kapadı, duygu dalgası üzerine çöktü ve onu boğdu, ancak bu sefer onu heyecanlandıran küçük bir ölümle.

Evet! Evet! Tanrım, evet. Seni seviyorum ve sana söyleyemeyecek kadar inatçı olduğum için çok üzgünüm. Çok korkakça. Seni seviyorum, Noah. Yüzünün her tarafına uçuşan küçük öpücükler kondurmaya başladı ve İblis Kral'ın aniden kopan cennet hissini daha da arttırdı.

Sen asla bir korkak olmadın bebeğim, dedi ona, onu kendine sıkıca sararak. Hayatta kalacak ve yeniden sevecek kadar cesur olan birine kimse korkak diyemez. Asla.

Seni seviyorum. Sen benim ruhum ve kalbimsin. Her nefes alışımda bunu hissediyorum. Biliyordum. Her geçen günün daha da güzelleştiğini biliyordum. Samhain geçtiğinde ve sen daha da güzelleştiğinde biliyordum. Acı verici bir şekilde, Noah. Seninle en kötü zamanlarında tanıştım ve seni o kadar çok seviyorum ki aslında en kötü zamanlarını özlüyorum! Ama en iyi halini kutsuyorum. Beni ve dünyamı değiştirdin ve artık her şey çok farklı. Sırf asil bir kaltakla yüzleşecek ve ona iyi bir uyandırma çağrısı yapacak kadar cesur olduğun için.

Noah kabaca kıkırdadı ve onu göğsüne yaslayan başka bir öksürük krizine yol açtı.

Ah evet, çok cesurca davrandım, değil mi? Senin bilebileceğinden çok daha fazla, diye ekledi daha ciddi bir şekilde. Sanırım her zaman kafamı karıştıracaksın bebeğim. Korkarım seni asla çözemeyeceğim ve uzunca bir süre ayaklarıma, dilime ve dürtülerime takılıp kalacağım.

Biliyor musun, bunu halledebilirim. Ama sadece bana bir söz verirsen.

Bu nedir, Kikilia?

Sudan uzak dur!

Bölüm 23

Damien kalın çamurun içinde çömelmiş, son Vampir'in cesedinin üzerinde yuvarlanarak onu acımasız bir ifadeyle inceliyordu.

"Bu sonuncusu," diye onayladı, ayağa kalktı ve çamurdan çok kötülüğün lekesini çıkarmak için ellerini birbirine vurdu. "En azından bu seferlik."

"Halkının mesajı almayacağından emin gibisin," dedi Elijah, mizah anlayışı neredeyse Kralının ölümüne tanıklık eden bölgeden çok uzakta bir yerdeydi. "Bence iyi duyurulmuş bir kış tekmeleme için söylenecek bir şey var."

"Mmm," Damien'ın tek onayıydı. Bir süre sonra konuştu, sesi karanlık ve acıyla doluydu. "Geçtiğimiz yıl içinde çok şey öğrendim Elijah. Nasıl sevileceğini ve nasıl korkulacağını öğrendim, hem de hiç bilmediğim bir derinlikte. Halkımı yönetmekte bir zamanlar düşündüğüm kadar iyi bir iş çıkaramadığımı öğrendim. Eminim ki, aslında, yönetmek gevşek bir terimdir. Onlara başkanlık ettim. Arada bir fark var."

"Damien..." Elijah itiraz etti ama Prens elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Bu, küçük çocuklardan oluşan bir yetimhaneyi yönetmeye benziyor," diye açıkladı sessizce. "Estetiği, hesapları ve beslenme saatlerini yönetebilirsiniz, ancak çocukları kontrol etmezseniz, en iyi yönetim bile başarısız olmaya mahkumdur. Sınırlı bir çevreye sahip olacaklar, ancak etrafta

Uyandıkları andan itibaren yorgunluktan bayılana kadar o ortamdaki vahşı hayvanlar." Damien gece mavisini hasarlı bakışlarını omzunun üzerinden savaşıya fırlattı. "Vahşı çocuklarla dolu bir tımarhaneye aniden kurallar dayatmaya çalıştım ve isyan etmelerine şaşırdım mı? Bu benim sözde büyük bilgeliğimin kötü bir örneğiydi."

"Daha kötü hatalar da yaptık," dedi Elijah temkinli bir şekilde, Vampir'in yatıştırma havasında olmadığını farkındaydı. "Bilgelik düzeltme sırasında ortaya çıkar."

Bu Damien'ın tüm dikkatini çekti, kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Damien dudaklarının kenarında bir seğirmeyle, "Şüpheli bir şekilde bir lider gibi konuşuyorsunuz Kaptan," dedi.

"Ben de öyleyim. Bir süredir öyleyim," dedi Elijah omuz silkererek. "Savaşmak için yanıp tutuşan asi savaşçıları yönetmek kolay bir iş değil. Beni görmekten nefret eden bir halka başkanlık ederken karımın yanında durmanın da kendine göre anları var," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Ama bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını kabul etmek için kendilerini isteksizce zorluyorlar. Bir gün benim komutamı da Siena'nınkini kabul ettikleri kadar saygıyla kabul edeceklerinden eminim. Ama o gün çok uzak bir gelecekte. Ancak siz çoğunluğun avantajına sahipsiniz. Halkınız sizi seviyor ve benim hayatta olduğumdan bile daha uzun yüzyıllardır sizi sevmeye alışkınlar. Sizi sevmeyenler size saygı duymak zorunda kalacaklar. Bundan şüphem yok. Öyle olsaydı, karıma kız kardeşinin senin himayende güvende olduğuna dair asla güvence veremezdim. Ve eğer ben karıma güven veremezsem, senin de başın büyük belaya girer." Elijah'ın bakışı sivriydi.

"Güveniniz için teşekkür ederim," dedi Damien nezaketle ve espri yapmadan. "Sanırım artık benim için

İblis'in siyasi el kitabından bazı sayfalar al. Sisteminiz aşığı yukarı bir süredir işliyor ve böylesine yapısız bir toplumu yeniden yapılandırmak için yetki devretmem gerekiyor."

"Aklınızda bulunsun," diye uyardı Elijah, "Konsey yardımcı olduğu kadar baş belası da olabilir. Güvenemeyeceğiniz kimseyi yükseltmeyin ve çok fazla güç vermeyin."

"Merak etmeyin. Ben Prensım ve hep öyle kalacağım. Karım bu işe karışmak için can atıyor ve artık 'çocuklarımın' hoşnutsuzluğundan korkmayacağım için bazı olasılıklar görüyorum. Ve Stephan'ın yerini doldurmalıyım." Bu sözler üzerine içine aniden ağır bir hüznün çöktü. "Jasmine yeni bir siyasi yapının başlangıcını tamamlayacak. Yetki sahibi olmaktan memnun olacaktır. Hatta bu onu bir süreliğine beladan uzak tutabilir."

Elijah inanmayarak homurdandı ve Damien'in

kıkırdamasına neden oldu. "Bir de şu açıdan bak," dedi

Prens. "Eğer onu ıslah edebilirsem, Herkesi ıslah edebilirim."

Damien o gece kendini İblis Kral ve eşine ev sahipliği yaparken buldu. Kale en yakın yer olduğu için doktor orada dinlenmelerini ve ertesi gün eve dönmelerini tavsiye etti. Syreena ve Damien için bir sakıncası yoktu elbette. Arkadaşlık hoşlarına gitmişti. Geceyi burada geçirmeye karar veren Elijah ve Siena da öyle. Noah ve Kestra misafir odalarında bir yatağa sıkışmış, rahat bir noktaya kadar iyileşmiş, vücutları önümüzdeki yirmi dört saat boyunca dinlenmeye bırakılmıştı.

Kestra hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin düşmüştü, ancak aynı derecede bitkin olan meslektaşı uykuya daldı

hemen, o kadar kolay dinlenemedi. Odada sessizce volta atmayı bıraktı, ödünç aldığı bir cübbeyi giydi ve kalenin koridorlarında yürümeye başladı. Etrafının Vampirlerle çevrili olması fikrinden hoşlanmadığı için temkinliydi. Düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir duyguydu. Ama Damien'in güvenlik konusunda verdiği güvenceyi ciddiye almaya çalıştı.

Şafak sökmek üzereydi, bu yüzden kaledeki trafik sessizliğe gömülmüştü. Kes, oturma alanı olarak kullanılan bir oyukta Elijah'a rastlayana kadar başka kimseyle karşılaşmadı.

"Kes!" Onu neşeyle selamladı ve yanındaki koltuğa oturması için el salladı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Kes otururken, bacaklarını altına doğru kıvrarak.

"Yaşıyor," demekle yetindi.

"Bence bu doğru bir düşünce," diye onayladı Elijah. "Eminim Noah da aynı fikirdedir."

"Evet." Kadın birkaç kez durakladı ama Elijah onun düşüncelerini toparlamaya çalıştığını hissetti ve buna izin verdi. "Çocuk sahibi olamam," diye birden ağzından kaçırdı. "Onu seviyorum, o da beni seviyor, ama o çocukları hak ediyor! Elijah, o bir Kral. Varislere ihtiyacı var. Öyle değil mi? Leah'yla çok iyi anlaşıyor ve çocukları seviyor. Bunu görüyorum. Hissediyorum. Muhteşem bir baba olurdu. Bu konuda ne hissetmem gerekiyor? Nasıl-" Kendi bastırılmış duyguları içinde boğuldu. "Ona açıkça hak ettiği bir şeyi veremezken, Kader onun gibi biri için nasıl benim gibi birini seçebilir?"

Elijah yumuşak, içe dönük bir iç çekişle nefesini verdi.

"Komik," dedi nazikçe, "konu bu olduğunda kendinize karşı bu kadar katı olmanız. Kadınları kastediyorum," diye açıklık getirdi onun yan bakışına. "Syreena mükemmel bir örnek.

Damien'a bir varis vermek için çılgına döner ve hamile kalamayınca bu yüzden kendini mahveder. Siena da daha iyi değil. Kız kardeşinin bebek oyunu oynamasını izliyor ve ben onun düşüncelerini ve korkularını duyuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyor. Çocuk sahibi olamamaktan korkması gereken biri varsa o da benim. Varise ihtiyacı olan o. Değerli bir damızlık olmak benim işim."

Adamın saygısız ifadesi, sarsılan duygularına rağmen onu güldürdü. Elijah onun o gün duygusal bir sıkıntı yaşadığını ve bu konuyu o anda ele almaması gerektiğini fark etti ama belli ki bu konu aklını kurcalıyordu. Onunla paylaştığından şüpheleniyordu çünkü Elijah hemen hemen bir yabancıydı ve daha iyi tanıdığı biriyle konuşmaktan korkuyordu. Yine de gerekli ayrıntıları anlayabilecek kadar yakındı. Ne zaman bu kadar olgun ve bilge olduğunu merak ederek iç geçirdi.

"Ama başarıdan, ihtimallerden ve olasılıklardan korkuyorlar," diye fısıldadı Kestra usulca. "Hamile kalmamın imkânsız olduğunu zaten biliyorum."

"Noah biliyor

mu?" "Evet,

ama-"

"Ah. Her zaman bir 'ama'. Kes, burada 'ama' yok. Sen ve Noah iç içe geçtiniz. Bu olabildiğince iyi. Bu muhteşem bir lütuf. Bunun ötesindeki her şey krema." Pişmanlıkla iç çekti. "Ve sana etrafımızda bir savaş olduğunu hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Savaşın ne anlama geldiğini biliyorsun, Kes. Arkadaşlarımızı ve sevdiklerimizi kaybedeceğiz ve onlar geride çocuklarını bırakacaklar. Onları Kral ve Kraliçelerinden daha iyi kim kabul edebilir? Dünyada her zaman ebeveynlere ihtiyacı olan çocuklar vardır. İblis dünyasında bile."

"Evlat edinme mi?"

"Evlat edinme, evlatlık verme, cehennemde bebek bakıcılığı, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. Kes, Noah seni seviyor. Bir daha asla başka bir şey istemeyecek. Senin onun olacağını bildiği gün zengin ve mutlu oldu. Başka her şey..."

"Buzlanma mı?" Güldü, kalbi memnuniyete benzer bir şeyle hafifledi.

"Evet," diye kıkırdadı. "Ve belki ara sıra şeker çiçeği."

Noah yatakta döndü, acının kalıntıları uyanık zihnine sızıyordu. Gözlerini açtı ve göğsünü saran ağrıyla hafifçe inledi. Çılgın arkadaşı onu hayata döndürme hevesiyle birkaç kaburgasını kırmıştı. Şikâyetçi olduğundan değil ama kalede İblis doktoru yoktu. Damien'ın karısı için sürekli olarak yanında tutmaya karar verdiği Lycanthrope Keşiş'in becerileriyle yetinmek zorunda kalmışlardı. İhtiyaçları olan tek şey buydu aslında; gelişmiş kendi kendini iyileştirme becerileri geri kalanını bir iki gün içinde fazlasıyla halledebilirdi.

Kestra'nın da ne kadar derinden yaralandığını hatırlayınca aniden kendine geldi ve yatağın diğer tarafında onu bulmak için yuvarlandı. Çok hızlı hareket edince nefesi kesildi ve eli kolunun altından sol tarafına gitti. Henüz kırık kaburgalara, morarmış bir göğse ve kalbe, su ve kirden fena halde hırpalanmış ciğerlere karşı kendini çelikleştirecek kadar uyanık değildi ve boğazının arkasında hâlâ tadını alabiliyordu. Yine de bir gece öncesine göre kendini çok daha iyi hissediyordu.

Eşini arayışını hatırladı ve yatağa baktı.

Boş.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve anında zihninde onu aradı.

Kes?

Evet
mi?

Kadının sesinde duyduğu hüznün kalbine sert bir tekme
indirdiğinde göğsünde yeni bir acı hissetti.

Neredesin?

Doğu kulesi.

En azından ondan saklanmaya çalışmıyordu, diye düşündü kaşlarını çatarak çarşafı ve diğer yatak takımlarını geriye atarken. O anda üzerinde hiçbir giysi olmadığını fark etti, giysileri bir gece önce mahvolmuştu.

Dolapta bir bornoz var, bebeğim.

Onun düşüncelerinin basit ev içi nezaketi kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Onun kendisine geldiğini biliyordu ve yardımı ona aldırmadığını gösteriyordu. Takma ad, her zaman olduğu gibi, neredeyse tüm hastalıkları yatıştırmıştı. Cübbeyi buldu ve vücudunda bu kadar çok hasarlı doku varken şekil değiştiremeyeceği için doğu kulesine doğru yürümeye başladı.

Kule merdivenlerinin tepesine ulaştığında biraz soluk soluğaydı ama kulenin üzerinden esen dondurucu soğuk rüzgâr nefesini kesen asıl şeydi. Kestra da kendisi gibi basit bir bornoz giymişti ve belli ki bir süredir burada ayakta duruyordu. Adam ona dokunmak için uzandığında, Kestra neredeyse donmuştu.

"Merhametli Kader, Kes! Buz gibi

hissediyorsun!" "Öyle mi?"

Noah ona doğru yaklaştı, önünü sırtına bastırdı ve gücüyle ısıtmaya başlamadan önceki anda vücut sıcaklıklarındaki farktan dolayı titredi. Bunu neden yaptığını asla anlayamayacağından korkuyordu. Soğuğu hissetmiyor muydu, yoksa bunu bir tür zihinsel test ya da ceza olarak bilerek mi yapıyordu? Bunu bilemiyordu.

"Ne oldu bebeğim?" diye sordu, kulağındaki derin yaraları kapatmak için gerekli olan dikişlerin yanına bir öpücük kondurarak.

"Burası çok sade," diyerek dikkatini kaleyi çevreleyen dağ manzarasına çekti. Yaklaşan kışla birlikte kasvetli bir havaya bürünmüştü; bölge şeylerle grileşmişti ve uzakta düz, sakın bir göl vardı. Kalenin dibinde pürüzlü siyah ve gri kayalar sıralanmıştı. Her santimiyle yasaklayıcı bir Vampir kalesine benziyordu.

"Sırtların ötesinde çok gür ormanların uzandığını unutmayın. Bu nokta savunulabilirliği ve yerel halkta batıl inançlar uyandırma gücü nedeniyle seçilmiştir. Bu onları uzak tutar."

"Bu kısırlık onları uzak tutuyor," diye tekrarladı sessizce.

"Evet. Bu ve kalenin hakimiyeti. Biraz ürkütücü."

"Noah." Onun kollarında döndü, soğuk ön tarafı onun sıcak ön tarafıyla temas etti. Adam ellerini tüm dönüş boyunca kızın üzerinde tuttu ve ellerini kızın sırtının alt kısmında birleştirdi. Hızlı bir nefes aldı, aniden

Onun ne kadar güzel olduğu karşısında şaşkına dönmüştü. Onun gözlerinde ışıl ışıl yanan hayatı görmek için bir an durdu ve onun gerçek yerine dönmesini takdir etti.

Sonra söyleyeceği her şeyi unuttu, bunu onun kucaklamasıyla takas etti, kolları onun kaburgalarına dolanırken ağzına uzandı. Adam onu memnuniyetle, hatta hevesle karşıladı ve ağzını derin bir şekilde kendi ağzının altına çekti. Saçları rüzgârda savruluyor, çatlamış yanakları adamın burnuna değdiğinde üşüyordu.

Noah, Kestra'nın uzaklaşmasını izledi, sorunlu gözleri yüzünde gezinirken dolgun ağzı öpücüğünden parlıyordu. Parmaklarını adamın gür saçlarında gezdirdi ve uzun bir dakika boyunca saçlarıyla usulca oynadı. Sonra elleri yüzündeydi, alnına ve yanaklarına dokunuyor, çenesinin ve çenesinin her açısını kavırıyor, sonunda başparmaklarını ağzına dayıyor ve dudaklarının üzerinde hassasiyet ve özenle gezdiriyordu. Sonra parmak uçlarını kirpiklerinin üzerinde gezdirdi ve gözlerini inceleyebilmek için kendisine bakana kadar bir dakika bekledi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, sesi kalbine saplanırcasına titriyordu. Kristal mavisi gözlerinden yaşlar süzöldü ve bu durum onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti.

"Kes, bana sorununne olduğunu söyle," diye sordu, onun acısına bir an daha dayanamayarak.

"Bu adil değil," dedi kısık sesle. "Sen çok güzelsin. Çok iyisin. Harika bir adamsın. Verecek o kadar çok sevgin ve paylaşacak o kadar çok bilgeliğin var ki. Seninle ilgili her şey sonsuza dek sürmeyi hak ediyor. Bu dünyada bir çocuğu hak eden biri varsa, o da sensin Noah."

"Kes... kahretsin, Kes, bunu yapma," diye şiddetle homurdandı, onu sertçe kucakladı, ikisinin de nefesini keserken neden olduğu acı parıltısını görmezden geldi. "Benden uzaklaşmak için daha fazla bahane kullanma. Buna daha fazla dayanamayacağım. Sensiz yaşamayacağım, beni anlıyor musun? Sensiz yaşayamam. Bunu anlayabiliyor musun? Bu nasıl bir his? Birlikte geleceğimizi tehdit ettiğini her duyduğumda kalbimin ne kadar parçalandığını hissedebiliyor musun?"

"Hayır! Yani... evet... Noah, kastettiğim bu değildi," diye kekeledi şok içinde. "Seni seviyorum!" diye ısrar etti, gözlerindeki gerçeği görebilmesi için kıpırdanarak uzaklaştı. "Ve yapabilirsem bile hiçbir yere gitmiyorum. Seni terk etmek istemiyorum! Demek istediğim de bu. Hissediyorum... Kendimi bencil olmamaya zorlayamıyorum. "Kahretsin, her şeyi berbat ediyorum!" dediğini biliyorum.

Kız telaşlı bir şekilde elini alnına götürdüğünde Noah gülümsedi.

"Özür dilerim," diye nazikçe özür diledi. "Dinliyorum. Ne demek istediğinizi anlatın."

"Ben sadece..." demek istemiştim. Sertçe yutkundu. "Sana bunu veremediğim için üzgünüm," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. "Seni seviyorum ve sen benim için dünyalara bedelsin. Her zaman birlikte olacağımızı biliyorum. Seninle evlenmek ve sonsuza dek eşin olarak seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, boğazım düğümleniyor ve kalbim tek bir yaşamda başarabileceğimden çok daha fazla sevinçle acıyor. Ama sen kendi kanından bir çocuğu hak ediyorsun ve ben sana bir tane veremem ve bunu düşündüğümde çok büyük bir keder hissediyorum. Ah, Noah," diye hıçkırdı, "bu kaybın yasını henüz tutmadın ve bir gün tutacağını biliyorum ve sana böyle bir acı yaşatacağımı düşünmek beni öldürüyor."

"Kes," dedi usulca, kadının kederi üzerine çökerken gözlerini kapatarak. "Sus, bebeğim," diye yatıştırdı, komuta yumuşak, ısıklı bir ses ekledi. "Haklısın ve bunu inkâr ederek sana hakaret etmeyeceğim. Bu kaybın yasını henüz tutmadım. Belki de hiç yas tutmayacağım ya da senin şu anda hissettiğin kadar büyük bir acıyla tutacağım. Bu konuda nasıl hissedeceğimi önceden söyleyemem. Sadece bu yüzden seni daha az sevmeyeceğimi söyleyebilirim. Bunu bildiğini bilmem gerekiyor." Kız başını salladığında rahatladığını hissederek nefesini bıraktı. "Buna inandığın sürece, doğacak ve geçecek ve ikimiz de birbirimizi sevebildiğimiz sürece hayatta kalacağız."

"Asla kendi kanından bir çocuğa sahip olamayacağın için ben de üzgünüm. Bu güzel saçları ve bu çarpıcı gözleri asla aktaramayacak olman bir trajedi ve bunun acısını hissediyorum. Karakter gücünüzün ve kurnazlığınızın sizinle birlikte sona erecek olmasına üzülüyorum. Dünya inanılmaz bir hazineden mahrum kalacak. Ama"-gözlerinin altındaki yaşları öpmek için durakladı, bakışlarını yakalayabilmek için onu geri çekti-"belki de Kader orijinal modele ölümsüzlük vererek bunu telafi ediyordur, bebeğim. Onun böyle bir huyu var, biliyorsun."

Adam ona nazikçe gülümsediğinde kadın sulu bir kahkaha attı. "Her zaman doğru şeyi söylemeyi nasıl biliyorsun?" diye sordu ve onun kaburgalarına doğru bir itme hareketi yaptı.

Noah irkildi ve homurdandı.

"Oh!" diye nefesi kesildi. "Oh, unuttum! Noah, çok özür dilerim!" "Şimdi en başta nasıl bu hale geldiğimi

biliyorum."

abartılı bir şekilde inledi. "Kendi gücün hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sadece birkaç haftadır bende. Beni biraz rahat bırakın!"

Tüm küstahlığıyla itiraz etti ama yüz ifadesi

Gözleri endişeyle açılmıştı ve elleri şefkatle göğüs kafesinin üzerinde geziniyordu.

"Kes şunu." Kıkırdadı ve verdiği hasarı daha iyi incelemek için bornozunu çözmeye giden ellerini yakaladı. "Morarmamış vücut parçalarımla morarmış vücut parçalarıma uymayan fikirler edinmeye başlayacağım."

Kestra dilini şaklattı. "Berbatsın."

"İliklerine kadar çürümüş," diye kabul etti. "Şimdi bu soğukta benimle aşağıya gel. Yemek yeriz, konuşuruz ve..." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bu cümleyi bitirmeni isteyeceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir," diyerek güldü ve adamın kendisini götürmesine izin verdi.

"Ne?" diye sordu masumca, "Ben de 've düğünü planla' diyecektim."

"Mmm-hmm," diye ikna olmadan kabul etti. "Ve ben bayılan tiplerdenim," diye ekledi kuru bir sesle.

Merdivenlerden inmeye başladıklarında sahte bir şaşkınlıkla, "Bayılacak tiplerden değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki, hafif bir baygınlığa ne dersin?"

"Bayılmak!"

"Eski moda terim mi?"

"Modası geçmiş

deneyin."

"Yaşıma laf mı atıyorsunuz, genç bayan?"

"Hayır, sadece Kikilia'nın intikamını almak için," dedi akıllıca.

"Bu, **n e s i l d e n** nesile aktarılan sevilen bir lakaptır," diye karşılık verdi.

"Oh? Ve sen 'tatlı küçük kız'ı politik olarak hiç de yanlış bulmuyor musun? Bana hiç uygun olmadığından bahsetmiyorum bile?"

"Hiç de değil," diye güldü.

"Oh! İyileştiğinde sana vurmamı hatırlat bana," diye

hırladı. "Sadece bana bir şey yapmamı hatırlatacağına

söz verirsen
iyileştiğimde."

Bunun üzerine kıkırdadı.

"Bunun için bir hatırlatıcıya mı ihtiyacın var?"

"Bunun için birkaç hatırlatmaya ihtiyacım olacağını tahmin ediyorum."

NIGHTWALKERS serisini en başından itibaren deneyin!

JACOB ile yolculuğa başlayın...

Jacob, Nuh'un malikânesinden süzülerek mahzene indiğinde yine gün ışıdı; bir an akkor ışığın içinde toz dans ederken, bir an sonra ayaklarının üzerinde hafifçe durdu. İyi aydınlatılmış yeraltı mezarının etrafına baktı, avını arıyordu. En yakın yığınlardan gelen bir hışırtı sesi duydu ve ona doğru ilerledi.

Yumuşak bir küfür, bir homurtu ve aniden yere çarpan bir şeyin sesi duyuldu. Jacob tam zamanında döndüğünde Isabella'nın raflardan birinden sarktığını gördü, ayak parmaklarıyla tutunacak bir yer ararken ayakları yerden yaklaşık on metre yukarıda sallanıyordu. Altındaki zeminde oldukça eski görünümlü bir kitap vardı, üzerinden kalkın tozun sıçrattığı desen, düştüğünü duyduğu nesnenin bu olduğunu gösteriyordu. Solunda, kullandığı anlaşılan merdiven duruyordu.

Jacob öfkeli bir iç çekişle yerçekimini kendisi için değiştirdi ve onun arkasına doğru süzüldü. "Boynunu kıracaksın."

Isabella içinde bulunduğı tuhaf koşullar düşünöldüğünde kulağına bir ses gelmesini beklemiyordu ve küçük bir çığlık attı. Bir eli onu tutamadı ve göğsünün sert duvarına doğru savruldu. Adam onu kendine doğru çekti, kolu dizlerinin altından kayarak Isabella'yı güvenli bir şekilde kucakladı, adamın sıcaklığı Isabella'ya güven duygusu aşladı ve

Onu zahmetsizce yere indirirken rahatladı. Kendine rağmen yanağını onun göğsüne bastırdı.

"Havada bana böyle sinsice yaklaşmak zorunda mısın? Bu çok sinir bozucu."

Kızgın görünmek istemişti ama yumuşak, nefessiz suçlama hiç de öyle değildi. Her neyse, ona bir kedi yavrusu gibi sokuluyorsa ne kadar kızgın olduğunu düşünebilirdi ki? Kahretsin, İblis olsun ya da olmasın, o hâlâ günahkâr derecede yakışıklı bir adamdı. Jacob son derece zarifti, hareketleri ve tavırları göze çarpan bir etkinlik üzerine odaklanmıştı. Yine iyi dikilmiş siyah bir pantolon ve bu kez manşetleri arkaya dönük gece mavisi bir elbise gömleği giymişti. Yanağının altındaki ipeğin zengin kalitesini hissedebiliyordu ve nefesini içine çektiğinde, Jacob yeteneklerini iddia ettiği zengin, baş döndürücü toprak gibi kokuyordu.

Dışarıdan görünen tüm o çekici fizikselliğinin yanı sıra, Isabella onun başkalarıyla olan tüm etkileşimleri konusunda son derece hassas olduğunu biliyordu. Ne zaman yanında olsa, onun ahlaki zorunluluklarının zihninde karıncalandığını hissedebiliyordu. Kalbinin inanılmaz derecede onurlu bir malzemedен yapıldığını biliyordu. Bundan korkmayı kendinde nasıl bulabiliyordu? Özellikle de onu buna zorlayan pek çok etken olmasına rağmen, ona bir kez bile zarar vermemişken.

"Seni geri koyup ölümüne düşmene izin vereyim mi?" diye sordu, bacaklarını serbest bıraktı ve ayakları yere değene kadar vücudunun yavaşça onunkinden aşağı kaymasına izin verdi.

Giysilerinin sürtünmesinin fısıltısı Jacob'ın teninde uğuldadı ve duyularının, kızın ona sağladığı her bir duyu nüansına odaklandığını hissetti. Şu anki karışık haliyle bile saçlarının ipek gibi dalgalanması, nefesinin ve bedeninin tatlı sıcaklığı, fildişi

teninin mükemmelliği. Elini uzatıp onun nefis küçük burnundaki toz lekesini sildi. Çok dağınıktı. Bunu tartışmaya gerek yoktu. Tepeden tırnağa toz ve kir içindeydi ve eski bir kitap gibi kokuyordu ama bu toprak kokuları onun türünden biri için asla çekici olmayan bir şey olamazdı. Jacob derin bir nefes aldı, kadının ilham verdiği olağan sıcaklık soğuk kanında kıpırdanmaya başlamıştı. Bu sıcaklık her geçen an, her geçen gün daha da artıyordu ve Jacob bu gerçeğin asla farkında değildi. Kendisine bunun sadece büyüyen ayın etkileri olduğunu söylemeye çalıştı ama bu mantık onu tatmin etmedi. Kutsal delilik, onun melek yüzüne her baktığında yaşadığı beklenmedik şefkat dürtüsüne izin vermiyordu. Farkındalığındaki bu basit ama önemli kıpırdanmaların, onu aşırı güce zorlamadan tadını çıkarmasına asla izin vermeyecekti. Doğru, kontrolünü güçlü bir kararlılık tasmaıyla elinde tutuyordu. Onu bazen neredeyse sakat bırakacak kadar sert bir şekilde kavrayan arzu ve şehvet dalgalarını bastırıyordu ama bir şekilde yine de farklıydı.

O zaman düşüncelerinin birleşmesinin gerçekten eşsiz bir şey olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Belki bir insan kayda değer yeteneklere sahip bir medyum ya da psişik olsaydı böyle bir teması başlatabilirdi ama onun böyle özel yetenekleri olduğuna dair hiçbir iddiası yoktu. Her geçen gün zihnindeki görüntüler onun için daha da netleşiyordu. Hatta Noah, Elijah ve Legna ile yaptıkları bazı tartışmalara yanıt olarak bilinçli olarak ona resimsel izlenimler göndermeye başlamıştı. İşler bu şekilde ilerlemeye devam ederse, Bella ile yakında ağızlarını bile açmadan birbirleriyle gerçek tartışmalara gireceklerine inanıyordu. Bu varsayımı dayandırabileceği bir gerçek yoktu ama aralarında giderek artan sessiz iletişimin doğal bir evrimi gibi görünüyordu.

Legna'nın birkaç kez onlara merakla baktığını görmüştü. Neyse ki dişi bir Zihin İblisi olduğu için tam bir telepat değildi. Eğer bir erkek olsaydı, Isabella ile aralarında geçen bazı özel konuşmaları öğrenebilirdi. Aslında açık saçık bir şey değildi ama Isabella'nın o kadar saygısız bir mizah anlayışı olduğunu fark etmişti ki, başkalarının bunu kendisi gibi anlayacağından emin değildi.

Kendisini imrenirken bulduğu bir değiş tokuş mahremiyetiydi bu. Legna ya da Noah araya girmeden birlikte olabilmelerinin tek yolu buydu. Empatın sürekli olarak duygularının kokusunu alması, onun aşağılık tarafını dikkatle kontrol altında tuttuğundan emin olması yeterince kötüydü. Kral ona, Isabella'ya yaptığı gibi çizgiyi aşanlara verilen olağan cezayı veremediği için, hükümdarı biraz daha yaratıcı olmak zorunda kalmıştı. Empatik tazı Legna'yı onun üzerine salmak işe yaramıştı. Aynı zamanda onu ciddi şekilde kızdırıyordu. Onun her zaman orada olduğunu biliyordu ve bu onun gururunu nükleer bir ateş gibi yakıyordu.

Dahası, aklını Isabella'dan uzak tutamıyordu. Onunla ilgili en ufak bir düşünce bile vücudunu fiziksel olarak hazır hale getiren bir fantezi saldırısına yol açtığından... bu, seyirci istediği en son şeydi.

Legna'nın gözünden kaçıp kasaya gizlice gidebilmek için epeyce plan yapması ve bitki çayı karışımlarını aldatıcı bir şekilde kullanması gerekmişti. Empat ölü gibi mışıl mışıl uyuyordu ve akşama kadar da öyle kalacaktı.

"Düşüp ölmezdim," diye itiraz ediyordu Bella, inatçı damarı karıncalanarak. "En fazla 'kırık bacağım' ya da 'beyin sarsıntısı' gibi bir şey yüzünden düşerdim.

Siz İblislerin her şeyi çok yoğun ve önemli gösterme gibi bir huyunuz var."

"Biz çok yoğun insanlarız Bella."

"Bir de bana sor." Jacob'ın kucağından sıyrıldı ve tek bir geri adım atarak aralarına mesafe koydu. Jacob bunun çok maksatlı bir hareket olduğunun farkındaydı. "Yedi yüz yıl öncesine kadar uzanan kitapları ve parşömenleri okuyordum. Sanırım o zamanlar babanın gözünde sadece bir parıltıydın."

"İblislerin yavruları için uzun gebelik dönemleri olabilir, ama yetmiş sekiz yıllık değil."

"Evet. Bunu okumuştum. Bir dişinin doğum yapması için on üç ay geçmesi gerektiği doğru mu?"

"Minimum." Bunu öylesine rahat bir şekilde söyledi ki Bella güldü.

"Bunu söylemek senin için kolay. O kadar zaman içinde bir çocuk taşımak zorunda değilsin. Tıpkı insan meslektaşlarınız gibi siz de işin eğlenceli kısmını böyle atlatıyorsunuz." Parmaklarını onun yüzünün önünde şıklattı.

Koyu renk gözleri daraldı ve Isabella'nın elini kendi elinin içine almak için uzandı, vaatlerle dolu şehvetli göz temasını sürdürürken bileğini dudaklarının yavaş ve maksatlı fırçasına doğru çekti. Isabella nefesini tuttu ve kolunda sinsi bir iğnelenme hissi belirdi.

"Sana söz veriyorum Bella, erkek bir İblis'in çiftleşmedeki rolü asla bu şekilde bitmez." Onun şaklamasını taklit ederek, tekmelemeye başlayan kalp atışıyla eş zamanlı olarak zıplamasını sağladı.

"Şey"-boğazını temizledi-"Sanırım bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım." Jacob onaylayan bir cevap vermedi ve bu onu daha da sinirlendirdi. İlgüdüsel olarak konuyu değıştirdi. "Peki, seni büyük İblis kütüphanesinin tozlu atmosferine getiren nedir?" diye sordu, sesinin parlak animasyonlu bir çizgi film gibi çıktığını biliyordu.

"Sen."

Ah, bu tek kelime nasıl da anlam, niyet ve yıkıcı derecede açık bir dürüstlüğē gebeydi. Isabella, İblis-insan çiftleşmesi tabusunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı, çünkü yasaklanmış ısı tepkisi derisinin altında kıvranmaya devam ediyor ve ona yaklaştığı her an yoğunluğū katlanarak artıyordu. Onu olduğu gibi kışkırtmayı bırakmazsa başına gelebilecek her türlü korkunç şeyi hayal etmeye çalıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onu tahrik ettiğinden her zaman emindi.

"Beni neden görmek istedin?" diye sordu ondan ayrılıp düşürdüğü kitabı almak için eğilerek. Kitap kocaman ve ağırdı ve ağırlığının altında hafifçe homurdandı. Kitap bir çarpma sesi ve bir toz bulutuyla kendi özel çalışma odası haline getirdiğı masanın üzerine düştü.

"Çünkü kendime engel olamıyorum, sevgili küçük Bella."

Jacquelyn Frank'e doyamıyor musunuz?

GIDEON'u kaçırmayın,
Zebra'dan şimdi mağazalarda...

Gideon, yaşamının alışkanlıklarını özür dilemeyen bir ifade gibi giyyordu ve onları çok iyi giyyordu. Milenyumun erkek modasını, kim olduğunun ve nasıl yaşadığının mükemmel bir yansımasından başka bir şey olmayan bir şekilde harmanladı. Bu sadece onun kendine özgü ve güçlü varlığını, tesadüfi özgüveniyle güzelleştirmeye yaradı.

"Gideon," dedi sakın bir sesle, başını saygıyla eğerek. "Seni şafağa bu kadar yakın bir saatte odama getiren nedir?"

Karşısındaki büyüleyici erkek sessiz kaldı, gümüş gözleri yavaşça onun üzerinde gezindi. Ani korkusuyla kalbi neredeyse duracaktı ve sağlığının istenmeyen bir şekilde taranmasını ve analiz edilmesini önlemek için elinden gelen her türlü zihinsel ve fiziksel engeli hemen ortaya koydu.

"İzniniz olmadan sizi taramam, Magdelegna. Şifacı olan Beden İblislerinin de diğerleri gibi etik kuralları vardır."

"Tuhaf," dedi, "izin gibi önemsiz bir meseleyi aştığına inandığını sanırdım."

Cıvalı bakışları hafifçe daraldı ve Legna'nın kendi korsan taramasına cesaret edebilecek cesareti olmasını dilemesine neden oldu. Başkalarının duyguları ve ruhları arasında yaptığı yolculukları maskeleyen konusunda oldukça yetenekliydi ama Gideon diğerlerine hiç benzemiyordu. Onun gibi birinin yanında henüz bir yavru sayılırdı.

Gideon onun son zamanlardaki sert eğilimlerini daha önce bir kez yüksek sesle dile getirmiş ve genç dişiyi her zamankinden daha fazla rahatsız etmişti, bu yüzden o anda onu tekrar azarlama dürtüsüne direndi ve tavrının geçmesine izin verdi.

"Sağlığını kontrol etmeye geldim Magdelegna. Endişeliyim."

Legna kaşlarını çattı, dudaklarını soğuk, alaycı bir gülümsemeye dönüştürdü ve kalbinin ani, endişeli atışını gizledi.

"Peki benim için endişelenmeniz gerektiği izlenimini size ne verdi?" diye sordu kibirli bir şekilde.

Gideon cevap vermeden önce bir kez daha acele etmedi, arada Legna'ya o amansız bakışlarından birini daha attı. Legna sıkıntıyla nefesini verdi, kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve sinirli bir şekilde ayağını yere vurmaktan çekinmedi.

Gideon yumuşak bir sesle, "Huzurlu değilsin, genç adam," diye açıkladı, sesinin derin tınısı Legna'nın içinde yankılanıyor, bir kez daha ona kırılgan bir kristal olduğu hissini veriyor, onu paramparça edecek uyumsuzluk notasını çalacağı anı bekliyordu. Legna'nın nefes alış veriş değişti, dengesini korumak için gösterdiği çabaya rağmen hızlandı. Ona haklı çıkmanın tatminini yaşatmak istemiyordu.

"Kendini çok büyük görüyorsun, Gideon. Senin ilgine ihtiyacım yok, zaten hiç de istemedim. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yatağa gitmek istiyorum."

"Ne amaçla?"

Legna kısa ve sert bir kahkaha attı.

"Uyumak için, başka neden olsun ki?"

"Günlerdir birlikte uyumuyorsun Legna. Neden bugün başarılı olabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Legna sertçe arkasını döndü, bakışlarını ve dikkatini tekrar pencereden dışarı yöneltti, yayılan çimenliği zihnini doldurmak için bir yazı tahtası olarak kullanmaya çalıştı. Akıl Şeytan'ı değildi ama gözlemlerine verdiği fizyolojik tepkileri izleyerek onun duygusal durumunu yeterince görebildiğini biliyordu. Legna dudağını sertçe ısırды, konuşmalarında ondan her zaman bahsettiği çocuk gibi hissetmesi gerektiği için öfkeliydi. Gerçekten de genç bir çocuk. Kendisinden yaşlı bir akbaba olarak bahsetmesi hoşuna gider miydi?

Bu düşünce ona küçük, önemsiz bir tatmin verdi. Gideon'un otuz yaşından bin yaşına kadar herhangi bir İblis erkeğinin görüneceği kadar canlı ve hayat dolu görünmesi önemli değildi. Çarpıcı renginin ona eşsiz bir çekicilik ve başka hiç kimsenin eşit olamayacağı bir güç havası vermesi de önemli değildi. Önemli olan tek şey, onu asla bir eşit olarak görmeyeceğiydi ve bu nedenle, onun bakış açısına göre, onun için bunu yapma sorumluluğu yoktu.

Gideon karşısındaki genç kadını dikkatle izliyor, her biri bir öncekinden daha şaşırtıcı olan fizyolojik değişimleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Onu her zaman hedefinden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Hiçbir zaman mantıklı bir şekilde beklediği gibi tepki vermiyordu ama yine de onun olağanüstü zeki olduğunu biliyordu. Ona her zaman zorlukla bastırılmış bir küçümsemeyle davranıyordu, oysa başka hiç kimse için sert bir sözü olmamıştı. İlk anlaşmazlıklarından beri buna neredeyse alışmıştı ama bu farklıydı, kırılganlıktan çok daha karmaşıktı. Gideon daha önce

Yüzyıllardır bir bilmeceyle karşılaşmamıştı ve belki de bu yüzden, belirgin küçümsemesine rağmen ondan sürekli etkileniyordu.

"İnsanın hayatında uykusuzluk dönemleri olması alışılmadık bir şey değil," dedi sonunda. Eminim bu yüzden yatak odama dalıp endişeli bir tavır takınmıyorsunuzdur."

"Magdelegna, bana düşmanca davranma konusundaki ısrarın beni sürekli şaşırtıyor. Lucas sana büyüklerine saygı gösterme konusunda hiçbir şey öğretmedi mi?"

Legna aniden döndü, öfkesi öylesine şiddetli bir şekilde alevlendi ki, Gideon öfkenin anaforunun durgun havanın içinden ona doğru itildiğini hissetti.

"Bir daha asla Lucas'tan böyle saygısız bir şekilde bahsetme! Beni anlıyor musun, Gideon? Buna müsamaha göstermeyeceğim!" Doktorla burun buruna durmak için hareket etti, duyguları neredeyse tüm şiddetiyle onu geri püskürtüyordu. "Büyüklerime saygı duymamı söylüyorsun, ama kastettiğin daha büyüklerime saygı duymak, bu doğru değil mi? Kendi kibrinle o kadar mı dolusun ki, geri kalmış bir acemi gibi sana boyun eğmemi ve el pençe divan durmamı istiyorsun? Ya da belki de cariyelerin toplumumuzdaki rolünü eski haline getirmeliyiz. O zaman bana sahip olma ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlama zevkine sahip olabilirsin, erkeksi yüceliğine saygı duyarak eğilebilirsin!"

Gideon, kızın tam da bunu yapmasını izledi; kız zarıfçe önünde diz çökerken elbisesi etrafında dalgalanıyordu, o kadar yakındı ki dizleri botlarının ucuna değiyordu. Ellerini iki yana açarak, alnı deriye değene kadar başını eğdi ve saçları ağır bir ipek gibi Gideon'un ayak bileklerine döküldü.

Kadim kendini alışılmadık bir şekilde suskun buldu; kızın açıkta kalan ensesine, sırtının zarif çizgisine bakarken içinde garip bir his belirdi. İçindeki dürtüyü dizginleyemeyen Gideon çömeldi ve kızarmış yanağına dokunmak için kahve rengi saç pelerininin altından uzandı. Kızın öfkesinin sıcaklığı dokunuşuna yansıdı ve kız yüzünü ona dönmeden çok önce bunu fark etti.

"Bu sizi tatmin etti mi Lord Gideon?" diye fısıldadı şiddetle, gözleri parıldayan çelik ve sert yeşim taşı gibi parlıyordu.

Gideon kendini onun yüzünü dikkatle incelerken buldu; gözleri elmacık kemiklerinin yüksek, aristokrat kıvrımlarında, dudaklarının inanılmaz dolgunluğunda, olağanüstü kalın kirpiklerinin ardında yatan geniş, suçlayıcı gözlerinde geziniyordu. Çenesini sol elinin baş ve işaret parmakları arasında kavradı, parmak uçları öfkeyle kızarmış yanaklarında usulca gezindi.

"Benimle alay etmekten hoşlanıyorsun," diye mırıldandı ona usulca, sözlerinin nefesi yüzünde gezinecek kadar yakındı.

"Senin beni küçümsemekten hoşlandığından daha fazla değil," diye cevap verdi, kısaltılmış kelimeleri hızlı, hararetli nefeslerle çıkıyordu.

Gideon kendisine yöneltilen son zehri uzun siyah kirpiklerini kırıştırarak yuttu. Bakışları birbirine kilitlenmiş, her biri diğerinin gözlerini kaçırmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Beni hiç affetmedin," dedi aniden, yumuşak bir sesle.

"Seni affetmek mi?" Kadın acı acı güldü. "Gideon, sen affımı kazanacak kadar önemli değil."

"Egonuz o kadar kırılgan mı Legna, ona ufak bir zarar gelse onarılamaz mı?"

"Sanki huysuz bir çocukmuşum gibi benimle konuşmayı kes!" Legna tısladı, başını geri çekmek için hamle yaptı ama adamın tutuşunu oldukça güvenli buldu. "Bana davranışında hiç de hafif bir şey yoktu. Bunu asla unutmayacağım ve kesinlikle asla affetmeyeceğim!"

Ve seksi savaşçı kaptan ELIJAH ile
büyüyü devam ettirin...

Başka bir esintinin soğuşu arkasından hızla yaklaştı, elbisesinin kısa eteğini uçurdu ve saçlarını savurdu. Etrafını sardı, onu içine çekti ve kaslı kollar belinde belirdiğinde onu durmaya zorladı.

Soğuk kaybolup yerini tanıdık bir erkek bedeninin sıcaklığına bıraktığında Siena irkilerek nefes aldı. Siena adamın göğsüne doğru çekildi, adamın elleri düz karnının üzerinde uzanıyor ve onu adamın sert vücudunun düzlemlerine doğru itiyordu.

"Elijah," diye fısıldadı, gözleri kapanırken olağanüstü bir rahatlama hissi tüm vücuduna yayıldı. Vücudundaki her sinir ve hormon sadece onun kucağında olmak için canlanmıştı ve tüm bunların gücüyle başı dönüyordu.

Ellerini kızın kalçalarına koyup, yüzünü ona dönmesi için kullandı. Savaşçı onu tekrar bedenine doğru sürükledi ve tam öpücüşüne uzanırken vahşi bir açlıkla ağzını yakaladı. Kendine yardım edemezdi. Bunca günün yoksunluğundan sonra olmazdı. Ama yine de bu zayıflık onu acı içinde bıraktı ve gözlerinde hüsrana dolu yaşlar bıraktı.

Her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Dokunuşlarının ve öpüşmelerinin anılarının canlılığı hiçbir zaman gerçekte olduğundan daha aza inmemişti. Her şey sıcak, misk ve

Cesur, talepkâr ağzının lezzetli tadı. Elleri kadının arka tarafındaydı ve sadece çaresizlik olarak tanımlayabileceği bir hareketle onu vücuduna doğru çekiyordu.

Elijah ona bu şekilde saldırmak istememişti ama onun yakınlığını hissettiği, teninin ve saçlarının parfümünü kokladığı anda başka bir şey yapamadı. Onun ağzındaki tarçın tadını acımasızca yuttu, elleri gömleğinin kumaşına dolanırken ve inanılmaz vücudu onunkine mükemmel bir şekilde şekil verirken rahatlama ve zevkle inledi. Kalçalarını doğrudan kendi kalçalarına çekti ve üzerindeki etkisinin ne kadar sert ve hızlı olduğu konusunda hiçbir soru bırakmadı. Onun baskı yapan vücudu ve kararlı öpücüklerinin saldırısıyla mükemmel bir şekilde sallandığını hissetti.

Her şey mükemmeldi. Tepeden tırnağa, baştan sona ve onsuz aklıktan ölüyordu. Onun da onsuz aynı derecede aç olduğunu biliyordu.

Aralarına mesafe koyan ilk kişi o oldu, adamın ağzından uzaklaştı, sert ve hızlı bir şekilde nefes alırken başının olabildiğince geriye düşmesine izin verdi.

"Olamaz," diye inledi boğuk bir sesle, başını sallayarak saçlarının belini saran kolların üzerine dökülmesini sağladı.

Bu teller bile ona ihanet etti, bileklerine ve kollarına dolanmak için hevesle uzandı, onu etkili bir şekilde etrafına hapsetti, sadece ondan uzaklaşmak isteyebileceği çirkin senaryo durumunda. Başını kaldırdı ve gözlerini açtı, altın rengi derinlikleri arzusu ve ıstırapıyla doluydu.

"Bunu ben istemedim," diye fısıldadı ona, gözlerindeki sıcaklık dayanamayacağı kadar yoğun olduğunda alnı göğsüne düştü. "Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü yapamam," dedi, bir elini saçlarından ayırarak çenesini avucunun içine aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Senin yapabildiğinden daha fazla değil."

"Bundan nefret ediyorum," dedi acı içinde, hayal kırıklığı gözyaşlarıyla dolan gözleri hızla kırpışırken. "Kendi bedenimi kontrol edememekten nefret ediyorum. Kendi irademi. Baskı altında olmanın anlamı buysa, bu son nefesime kadar nefret edeceğim bir zayıflık."

Sonra vücudundaki her sinire meydan okuyarak onu itti ve adamın kucağına geri adım atmasını istedi. Ancak sadece birkaç adım geri gidebildi çünkü saçları adamın havaya kaldırdığı bileğine sıkıca dolanmış, onu da kendisiyle birlikte çekiyordu... Sanki zaten onu takip etmeyecekmiş gibi.

Sırtının pencereye dönük olduğunu fark ettiğinde bir an paniğe kapıldı. Ancak, kimsenin onları görmeyeceğini fark etti, çünkü aşağıdaki evlerden ve insanlardan üç kat yukarıdaydılar.

"Siz buna zayıflık diyorsunuz ama ben de bundan etkilendiğim için buna güç demeyi tercih ediyorum."

Zengin bariton sesi etrafında yankılandı ve kalbinin alarmla sıçramasına neden oldu. Adamın bileğinden tutup onu koridorda daha da ileriye çekti, karanlık gölgeler yankı olasılığını azalttığı için onları çevreliyordu.

"Neden buradasınız? Ve bunun suçunu iki gün sonra gelecek olan kutsal bir güne atmayın."

"Hiçbir şeyi 'suçlamak' niyetinde değilim. Seni görmek için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum Siena." Adam Siena'nın yüzüne doğru uzandı ama Siena geri çekilerek onu savuşturdu. "Ve iki gece sonraki o kutsal gün için buradayım. İhtiyacımız var

O gece gelmeden önce aramızda biraz çözüm olsun Siena."

"Benim çözüme ihtiyacım yok. Eğer öyleyseniz, bunu kendiniz bulmalısınız."

Ondan uzaklaşmak için döndü ama onun da kendisi kadar hızlı olduğunu unuttu. Kimse rüzgârdan kaçamazdı. Adamın eli koluna kolayca dolandı, onu geri çekti... ve günlerdir kontrol altında tuttuğu öfke ve acıyı bir anda yok etti.

Yaralı bir hayvanın çığlığını attı ve ona doğru uçtu. Elijah pençelerin parıltısını gördü ve yüzüne saplanan kesiklerin keskin acısını hissetti. Saldırı karşısında bir anlığına şoka giren Elijah içgüdüsel olarak tepki verdi. Bir kalp atışı içinde onu saçlarından yakaladı, tek bir hareketle saçlarını yumruğuna doladı, sırtı ona dönük olacak ve pençeleri daha güvenli bir yöne bakacak şekilde çevirdi. Yumuşak bir şekilde homurdandı ve ardından kendini taş ustasının sanatına yüzüstü kapanmış halde bulunca hayal kırıklığıyla çığlık attı.

Adamın devasa vücudu hemen kadının sırtına yaslandı ve bir elini yakalayıp onu da taşla doğru iterken kadını acımasız taşla sabitledi.

"Bırakın beni!" Boşuna çırpınıyor, hiçbir yönde bir mikron bile kıpırdıyamıyordu. "Beni hemen bırakmazsan ellerin tükürük delisi bir puma ile dolacak!"

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldandı kolayca kulağına, ağzı kulağının lobunu istemsizce titretecek şekilde okşuyordu.

Hikaye Şimdi Zebra'dan çıkan
DAMIEN ile devam ediyor...

"Sanki bütün bir insan ırkına karşı hiçbir sorumluluğun yokmuş gibi benim için hayatını riske attın! Bu yaptığın aptalca ve saçma bir şeydi!"

"Bu benim yapacağım bir hata olurdu," diye sertçe karşı çıktı. "İnsanların hareketlerimi eleştirmesine alışık değilim, Syreena."

"Belki de yapmalılar! Siena'nın böyle aptalca bir şey yapmasına asla izin vermezdim!"

"Oh, gerçekten mi? Tıpkı kocası uğruna onun neredeyse ölmesini engellediğiniz gibi mi?"

Bu onun için çok hassas bir noktaya saplanmış bir bıçaktı ve gözlerindeki ifadeden bunu hemen anladı. Ancak o zaman, kız kardeşinin geçtiğimiz Ekim ayında ölümle burun buruna gelmesinden dolayı gerçekten de kendisini suçladığını fark etti.

"Kan kaybından ölmene izin mi vermeliydim Syreena?" diye sordu sessizce, sözlerinin merhemiyile ona verdiği acıyı geri almaya çalışarak. "Neden benim hayatımı kendi hayatından üstün tutmaya bu kadar heveslisin?"

"Çünkü ben, benim uğruma bütün bir halkın hükümdarından mahrum bırakılmasını gerektirecek kadar özel biri değilim!"

"Şanslısınız ki bu değerlendirmeye katılmıyorum."

Bununla birlikte Damien, onun ifadesinin ardında, anlık anlaşmazlık dışında bir yük olduğunu anlamıştı. Yine de bu onun için yeterli değildi. Kadın ona hiçbir zaman kendini değersizleştiren bir tip olarak görünmemişti.

Uzun bir süre ona tamamen delirmiş gibi baktı, şaşkın gözleri bir cevap ve kavrayamadığı bir mantık arıyordu. Sonra, nedenini bilmeden eğildi ve onu öptü.

Damien bu ileri ve mantıksız hareket karşısında bir an için şok oldu, kadının sıcak ağzı nazikçe onunkine bastırırken elleri refleks olarak kadının kollarında dolaştı. Kızın bandajsız eli yüzünün yan tarafına doğru uzandı ve kızın aykırı gözleri uzun, acı dolu bir an için kapandı.

Kadının gözyaşlarının tuzunu hissetti ve sonra da tadına baktı.

Sadece birkaç santim geri çekildi, vücudu ellerinin altında titriyordu, adam gözlerinin içine bakarken içinde bir duygu ve his karmaşası vardı.

"Neden yaptın-?"

"Çünkü," diye sözünü kesti, hıçkırıklara boğuldu. "Çünkü bu bir peri masalı, Damien. Ve bir peri masalında Prenses her zaman kendisini kurtaran Prensi öper."

Bunu söylemek onun için büyüleyici ve zekice bir şeydi. Çok bilgili, inanılmaz güçlü ve her türlü saflık yanılsamasını ortadan kaldıran bir mantık anlayışına sahip bir kadındı ama yine de minnettarlığını ifade etmek için kendini umut dolu bir idealist olarak ifşa etmeye hazırdı. Bunun onun yapısında çok az insanın erişmesine izin verilen, değerli bir şekilde korunan bir çizgi olduğunu fark etti. Daha sonra bu, Damien için herhangi bir dildeki en bol ve etkili sözcüklerden daha fazla anlam ifade etti.

"Syreena..." Boğazındaki kabalığı temizlemek için durakladı. "Ben kahraman değilim," dedi ona kaba bir sessizlikle. "Beni bir kahramana dönüştürmemelisin."

Ağzını kapatarak onu sessizliğe zorlayarak ifadeye meydan okudu.

Bu kez Damien bunun geldiğini görmüştü ama bu onu daha hazırlıklı kılmadı. Bu kez ifade etmeye çalıştığı şey hızlı ve basit bir minnettarlık ifadesi değildi. Bu biraz farklıydı ve içgüdüsel bir düzeyde bunu biliyordu.

Damien, kafasının içinde sertçe çınlayan mantığın sağlamlığına tamamen rağmen, onun dudaklarını hissetme lüksüne izin verdi. Hedefinden daha az uzakta yakalandığında ve bunu düşünmek için bir dakikası olduğunda, samimiyete eşit sıcaklık ve ölçüyle karşılık verdi. Bir kalp atışından diğerine, elleri başının arkasındaki saçlara uzandı, parmak uçları dikkatli bir yavaşlıkla kayıyordu, çektiği ve yaşadığı her şeyin farkındaydı ve hiçbir şekilde ona bir an bile fazladan acı çektirmek istemiyordu.

Syreena aynı zamanda, bu konudaki arzuları hakkında onunla daha fazla tartışmayı düşünmesi ihtimaline karşı, parmaklarını başını kendisine doğru tutacak bir pozisyona kaydırıyordu. Kararan gözleri doğrudan onunkilere bakıyor, her ikisinin de kavrayışının ötesinde şeyler arıyordu. Kız, onun araştıran bakışlarını emin ve güç dolu gözlerle karşıladı. Ne istediğini biliyordu, şaşırtıcı bir şekilde tek bir şüphe ya da ikinci bir düşünce olmadan. Bu an, bu büyüleyici gözlerin ona gönderdiği mesaj, her ikisi için de çok değerli olacaktı. Bir sonraki an çok yakında gelecekti. Ama bu an...

Bu an şükretmek, nezaket göstermek ve en önemlisi de acı, mücadele ya da ani sonuçları olmayan bir şeyi hissetmek içindi.

Basitçe neyse o olacaktı.

Ve Jacquelyn'in en yeni kitabı,
SHADOWDWELLERS serisinin ilki için
heyecanlanın,
Ocak 2009'da geliyor.

Bir göz atmak için sayfayı çevirin!

Etrafında başka insanlar dolaşırken bile yalnız, izole bir tipti, bu yüzden çaresizliğin anlamını oldukça iyi biliyordu. Bu tür bir yalnızlık katlanılamayacak kadar fazla olduğunda, normal rutinlerinden kopar ve yılın en korkutucu gecesinde araba kullanmak anlamına gelse bile bir Yeni Yıl partisine gitmek gibi çılgınca bir risk alırdı.

Bilinçaltındaki bir tetikleyici gibi, bu düşünce aklına geldiği anda vücudunu ani bir hastalık dalgası kapladı. Titreme ve mide bulantısı onu ele geçirdi ve başı mide bulandırıcı bir şekilde dönerken durup denge için bir elini duvara dayamak zorunda kaldı. Dizleri yok olmuş gibiydi ve bir anda yere doğru batmaya başladı.

Güçlü eller çöküşünü aniden durdurduğunda neredeyse çılgılık atacaktı, sıcak güçleri onu kaslı ve sağlam bir vücuda doğru geri çekti. Başı dönmesine ve midesi bulanmasına rağmen omzunun üzerinden meraklı koyu renk gözlere baktı. Adam onu biraz daha sıkıca kavrarken alını açık bir endişeyle kırıştı, sağlam bir kol kaburgalarından geçerek onu gövdesine sıkıca sabitledi.

"Yanımdayım," diye güvence verdi ona, kulağına ve boynuna doğru titreşen zengin bir mırıltıyla. Bu hissin uyandırdığı küçük ürpertiye engel olamadı, parmakları onunkileri kavramak için uzandı.

içgüdüsel olarak ön koluna dokundu. Bileğindeki erkek vücut kıllarının keskin hissi parmak uçlarını gıdıkladı ve Ashla aniden garip bir yakınlık duygusuna kapıldı. Rahatsız olan Ashla, ellerini adamın üzerinden çekip yumruk yaparak direnirken bile gevşemeye çalıştı.

"Sakin ol!"

Bu bir emirdi, sade ve basit. Adamın kavradığı vücudunun keskin sarsıntısı bunu ona açıkça göstermişti. Sesinin karanlık ağırlığından ve emirlerine her fırsatta itaat edilmesine alışkın olduğunun çok açık görünmesinden başka bir şey değildi bu. Kılıç konusundaki yetenekleri düşünüldüğünde, Ashla neden kimsenin onunla tartışmak zorunda kalmayacağını anlayabiliyordu.

Ve işte oradaydı, giydiği uzun siyah paltosunun altında, kılıfını tutan kemerin kalın tokası, kalçaları boyunca düşük bir açıyla asıldığı yerden kıkına doğru kendini etkiliyordu. Ayaklarının yere değmediğini fark etmesini sağlayan şey de buydu. Aksi takdirde, farklı boylarıyla, kendisini onunla bu kadar yakın bir uyum içinde bulmasının imkânı yoktu. Ashla'nın yüzü yukarı doğru yükselen bir sıcaklık ve utanç duvarıyla yıkandı, nefesi kesilirken teni yanıyordu.

Tesadüfen, düşünceleri yılbaşı gecesine dair en ufak anılarını bile bir kenara iten tüm bu girdilerle meşgulken, hastalık duyguları hızla dize geldi. Derin bir nefes aldı, onu yere bırakmasını talep etmeyi, ona öfkelenmeyi, onunla karşılaştığından beri kuşatılmış olduğu tüm fırtınalı duygularla patlamayı çok istiyordu.

Ama hiçbirini yapmadı. Ashla sadece yüzünü ondan çevirdi, yumuşak bir sesle, "Lütfen, bırak gideyim," derken rahatça ifade ettiği tek şey sert ve stresli nefes alış verişiydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu, zengin yankılı sesi, yüzünü ılık ılık yıkayan nefesinin başlangıcıydı. "Çünkü biraz önce ellerini üzerime atmak için sabırsızlandığına yemin edebilirdim."

Ashla yumuşak bir nefes aldı ve yüzünü görebilmek için onun kollarında dönmeye çalıştı. Bunu söyleme şekli... sanki neredeyse şunu öneriyor gibiydi...

Öfkeyle kıvrandı. "Bırak beni!"

"Yere yığılacağından endişelenmesem yapardım," diye düşündü. Ayrıca, sanırım seni bu şekilde daha çok seviyorum. Bazı soruları yanıtlamam için seni yeterince uzun süre bir yerde tutuyor."

Gerçek şu ki Trace, vücudunun her kıpırdanışında ve ona verdiği her inkârda öfkesinin kabarıp büyümesinden zevk alıyordu. Kaba davrandığından falan değil, ama korkmuş küçük farenin içinden geçen öfke çizgisini görmek ilgi çekiciydi. Belli ki ne kadar kızgın olursa olsun, hiç şüphesiz hak ettiği gibi kendini onun üzerine salmayı reddetmesi onu büyüledi.

"Lütfen," diye yalvardı ona, birden gevşeyerek küçük bir yenilgi yaratığına dönüştü. "Lütfen yapma."

"Yapma mı?" diye sordu. "Neyi?" Trace onun küçük çenesini avucunun içine almak için uzandı, parmakları yanağının yumuşaklığına öyle kolaylıkla battı ki, bir an için onu istemeden morartacağından korktu. Çenesini yukarı kaldırdı, başı göğsüne yaslandı, ta ki solgun yüzü

mavi gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. Aşırı parlak bakışlarındaki parıltı gözyaşlarına yaklaştığı konusunda onu uyarıyordu, bu yüzden ona bakarken son derece nazikti. "Seni incitmeyeceğim, jei li," diye söz verdi ona. "Sana olan borcumu böyle düşmanca yollarla ödeyeceğimi nereden çıkardın?"

Ashla buna güldü, sadece onun kaşlarını karanlık bir şekilde çatıldığını görerek sesteki histerinin sınırının tamamen farkındaydı. "Çünkü o kılıcı birini öldürmek için kullandığını gördüm," diye karşılık verdi ürpererek ve gözleri silahın kalçasındaki yerine kaydı.

"Seni endişelendiren bu mu, jei li? Silahlı olmam mı?"

Trace hemen silah kemerinin tokasına uzandı. Elini birbirlerine kenetlenmiş bedenlerinin arasından geçirdi ve tesadüfen parmak boğumlarını kadının arka tarafındaki kıvrımda gezdirirken buldu kendini.

Üzerinde başka bir elbise vardı ama bu hafif ve inceydi, bir tür patiska ya da tül pamuktan yapılmıştı ve dokunmasına zar zor engel oluyordu. Bu izlenim, külotunun kumaşının her bir ilmeğini hissedebildiğini fark ettiğinde doğrulandı. Trace kemerini çözdü ve onu, kınındaki katanayı ve biraz daha küçük olan wakizashi kılıcını umursamaz bir takırtıyla kaldırıma bıraktı. Magnus onun silahlarına böyle saygısızca davrandığını görseydi, Trace'in kulağını çeker ve muhtemelen bu konuda sert bir tazeleme alırdı. Rahip silahları kendisi dövmüş, üzerlerine imzasını atmış ve Trace'i hediyelerle onurlandırmıştı. Magnus ustalıkla ürettiği silahlarını çok nadiren başkalarına verirdi. Hatta bu silah Trace'in kendine has solak stili için özel olarak tasarlanmıştı.

Ancak vezirin tüm dikkati bir anda üzerinde toplandığından tüm bu önem şaşırtıcı bir hızla kayboldu

tatlı sıcaklığı ve kışkırtıcı bir şekilde yuvalanmış arka kısmının şekli. Bir anda içine dolan cinsel farkındalık duygusu nefesini kesti. Cinsel manyetizmaya ve onun enerji veren tüm faydalarına yabancı değildi ama bunu bu kadar sessiz bir pakette bu kadar beklenmedik bir şekilde bulmak onu tamamen şaşırttı.

Kendine hatırlatmaya çalıştı, o bir Kayıp'tı. Doğrusu, onu herhangi bir boyut derinliğinde bile hissedememeliydi. Anomaliler bir yana, o bir hayaletti; büyük olasılıkla bir insan hastanesinde, bedenleri duyu ve zarafetin çok ötesinde canlı tutan o acımasız makinelere bağlı bir yerde yatan bir kadının görüntüsüydü sadece. Tüm saygınlığın çok ötesinde.

Ama tüm bunları, kendisine karşı tuttuğu, bilse de bilmese de kışkırtıcı bir şekilde kıvranan, keskin duyularının dikkati altında kokusu aniden değişen ve tüm bunlardan etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını söyleyen, yemyeşil bir şekilde ısınmış kadınla bağdaştırmak çok zordu.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
850 Third Avenue
New York, NY 10022

Telif Hakkı © 2008 Jacquelyn Frank

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

1-4201-0725-9

